

Giới thiệu Cẩm Kỵ Chi Luyện

Truyện Cẩm Kỵ Chi Luyện của tác giả Phó Tráng Tráng thuộc thể loại khá nhạy cảm, nên các bạn cần lưu ý trước khi xem nhé. Nam chính có thể nói là cực kỳ ác ma nhưng cũng rất sùng nữ chính.

Bên cạnh đó những tình địch của nam chính cũng không kém, nhưng thật chất đây vẫn là một câu chuyện cảm động giữa tình yêu của họ.

Được các thành viên đánh giá cao, mời các bạn theo dõi truyện để có cái nhìn mới về thể loại này và có cảm nhận cho riêng mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỵ Chi Luyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Anh hai (1)

Cô tên gọi là Nguyễn Miên Miên, năm nay mười bảy tuổi. Người cũng như tên, thanh âm ôn nhu kéo dài, khuôn mặt tròn tròn, ngay cả dáng người cũng mềm mềm giống như gối ôm. Ở trên cổ cô đeo một viên minh châu rất to. Từ nhỏ đến lớn mọi người đều khinh bỉ cô là thân hình như cái bị thịt, cho dù cô cố gắng sờ tới sờ lui cũng không tìm thấy một cục xương.

Trước năm mười tuổi, cô cũng có một gia đình đầy đủ, một người cha mặc dù mặt ngoài cực kì sắc sảo, hay gắt gỏng nhưng lại rất mực yêu thương cô, một người vốn là em gái của mẹ cô, nhưng cuối cùng cũng được gả cho cha cô - di nhỏ. Còn có một người chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô-anh hai cô.

Anh hai, hiện tại là người giám hộ của cô, cũng là người thân duy nhất của cô, chúa tể của cô.

Anh hai cô khi mười tuổi tên là Hiệp Hiên Viên, hiện tại là tổng tài của tập đoàn Nguyễn Thị.

Về phần vì cái gì cô cùng anh hai không cùng họ, Lâm mẹ nói đó là bởi vì anh hai là con của người vợ trước của cha, vì để tưởng nhớ mẹ nên anh hai mới để theo họ mẹ. (họ Hiệp)

Bất quá điều này đối với cô cũng không quan trọng lắm, cô chỉ biết người cô tôn kính nhất, mộ luyện (hâm mộ luyện ái) nhất chính là anh hai của cô.

Mặc dù đã nhiều năm trôi qua nhưng trong kí ức của cô, cô vẫn còn nhớ rõ ngày đầu tiên khi cô gặp được anh hai.

Ngày hôm đó, tuyết bay đầy trời, rõ ràng là một nơi mà thành thị không mấy thanh lương ở phương nam, thế nhưng năm ấy lại nổi lên một trận bão tuyết thật hiếm thấy.

Di nhỏ nói cho cô biết, việc này nhất định là dấu hiệu của ông trời, muốn báo cho cô biết Người sẽ đem đến cho cô một người mà cô khó quên nhất trong đời- tựa như việc nhìn thấy tuyết bay đầy trời một cách bất bình thường vậy- trọn đời khó quên.

Và quả thật di nhỏ đã nói đúng, cô thật sự vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó.

Ngày đó, cha cô đạp tuyết đi đến, bên tay phải dắt theo một thiếu niên anh tuấn nhưng lại cực kì lạnh lùng tiến vào.

“Miên Miên, đây là anh hai của con, Hiệp Hiên Viên.”

Cô ngẩng đầu nhìn người anh hai quá đỗi anh tuấn của cô, ngoan ngoãn ngọt ngào kêu “Anh hai, nhĩ hảo, em là Miên Miên.”

Nếu như là bình thường, đổi lại đó là mấy chú mấy anh của cô thì họ sẽ đến ôm cô, hôn nhẹ cô cười kêu “Miên Miên”.

Nhưng Hiệp Hiên Viên chính là lạnh lùng nhìn cô liếc mắt một cái, tiếp theo đem ánh mắt dời về phía cây mai phía sau cô, tuyệt nhiên không hề nói một tiếng.

Cha cô cũng không có giống như bình thường nổi giận mà chỉ dùng ánh mắt hơi áy náy nhìn bóng dáng của thiếu niên kia, hơi hơi xuất thần.

Chính ngay lúc đó cô cũng không có ngờ được rằng người thiếu niên cao ngạo, lạnh lùng, tự cao tự đại ấy lại trở thành sinh mệnh duy nhất của cô, chúa tể của cô.

Năm ấy, cô năm tuổi. Hiệp Hiên Viên mười lăm tuổi, di nhỏ Tần Xu Bối mười tám tuổi.

Liên mấy ngày sau đó, anh hai cũng vẫn không có nói chuyện, cho dù là ăn cơm cũng không nguyện ý cùng cô ngồi cùng bàn. Những lúc như thế đều là Lâm mẹ về mặt từ ái bụng đồ ăn đến trước cửa phòng của anh hai.

Di nhỏ nói, anh hai chính là một con báo cô độc, xinh đẹp lại càng xinh đẹp, nhưng là lòng phòng bị cũng rất mạnh, luôn dựng thẳng lên những cái vuốt sắc nhọn lợi hại, bài xích sự tiếp cận của bất kì ai.

Đối với lời của di nhỏ nói, cô lúc năm tuổi năng lực lí giải dĩ nhiên hữu hạn. Cô cho rằng anh hai như vậy làm sao có thể là con báo được đâu?

Con báo, cô từng gặp qua trong sách, có đầy răng nanh cùng móng vuốt sắc nhọn, chạy trốn rất nhanh, luôn thích lẩn lẩn ở trong vũng bùn, có khi còn kêu ngao ngao giống như một con mèo nhỏ.

Nhưng mà anh hai cô đẹp trai như vậy, một chút cũng không giống con báo xấu xí dã man kia.

Bất quá, không vấn đề gì, những lời di nhỏ nói không hề ảnh hưởng đến sự quan tâm tràn trề của cô đối với anh hai của mình.

Bắt đầu từ ngày đó, cô lúc nào cũng dùng phương thức đối thoại là tự làm bầm lầy bầu độc thoại bên anh hai mình. Căn bản bởi vì anh hai cô vẫn không chịu nói chuyện với cô.

Ở hoa viên, cô cầm một đồng tuyết nhìn anh hai dưới tàn mai, ngọt ngào kêu lên “Anh hai, chúng ta cùng nhau chơi người tuyết có được không?”

Anh hai không hề động, cũng không có nói chuyện, chỉ ngồi đó nhìn thân cây nâu trơ ra gốc đến phát ngốc.

Xuyên qua màn tuyết trắng cô nhìn thấy tấm lưng của anh hai, trông thật cô tịch, thật cô đơn, cả người giống như được bao phủ bởi một mảnh tuyết trắng xóa, cho ta cảm giác như đó chỉ là hư ảo, không thật.

Ngay tại khoảnh khắc đó, cô bỗng nhiên vô cùng sợ hãi, sợ hãi rằng người thiếu niên xinh đẹp cứ như vậy hóa thành gió bay đi, biến mất ngay trước mặt cô, thế là từ khoảnh khắc định mệnh đó, cô quyết định sẽ không từ thủ đoạn cố gắng lưu lại người anh hai ít nói này. (Đấy, bi kịch bắt đầu từ lúc chị quyết định chuyện này đấy!)

Cô chạy vào trong nhà, đưa ra những món đồ chơi mà cô yêu thích nhất, cục cung bọ biển, con rối éch lớn,.... Dù sao hết thấy những thứ cô yêu thích cô đều ôm đi ra.

Cô nghĩ nếu đem những thứ mình thích đưa cho anh hai, anh hai chắc sẽ thích Miên Miên, sau đó sẽ ở lại cùng Miên Miên.

Tuyết rơi trên sân luôn mang theo hơi nước cùng độ ẩm. Cô ôm trên tay cả một đồng lớn đồ chơi, chạy trên lớp tuyết mềm động, không may trượt chân thẳng tấp ngã sấp ngay trước mặt của anh hai.

Anh hai nhìn cô nằm trên tuyết, hơi hơi nhíu mày, ngay tại thời điểm cô nghĩ anh ấy cúi người sẽ bế cô lên, nhưng là anh chỉ đứng dậy lướt qua thân hình đồ đồ phi khôi của cô rồi quay trở về phòng.

Hoàn toàn không có để ý đến cô nằm sấp đến phát ngốc trên tuyết.

May mắn, cô là một đứa trẻ chưa có suy nghĩ, may mắn, là cô thật sự rất sợ lạnh, nhất là khi mùa đông tuyết rơi, ăn mặc giống như một viên cầu nhỏ, đương nhiên càng may mắn lúc đó tuyết chưa tan, cô ngã trên tuyết vì thế mà không có bị thương chỗ nào hết.

Vì thế, ngày hôm sau, cô lại nhảy chân sáo đi theo sau lưng anh hai, khuôn miệng vẫn luôn không ngừng kêu anh hai.

Suốt một năm đó, mọi người cơ hồ đều nhìn đến một cô bé mập mập mũm mĩm giống như một viên cầu nhỏ chân ngắn lùn cùn đi theo sau lưng một thiếu niên cao gầy, lạnh lùng. Mọi người cũng thường xuyên nghe thấy dạng đối thoại một người kì lạ.

“Anh hai, Miên Miên mệt quá, đi chậm một chút.”

“.....”

“Anh hai, Miên Miên thấy rất đói, nghĩ muốn ăn bánh hoa mai cao.”

“.....”

“Anh hai, Miên Miên đau đau.”

Vẫn là tuyệt nhiên không một lần nghe thấy tiếng thiếu niên hồi đáp, sau đó khi cô thấy thân ảnh của anh hai dần dần biến mất trong phạm vi tầm mắt, “viên cầu nhỏ” lại ruom ruom nước mắt, đứng lên, từng bước một đuổi theo bóng dáng trước mặt.

“Anh hai,.....đội... đội Miên Miên với”

“.....”

Lúc đó, cô vẫn nghĩ rằng, chỉ cần cho anh hai thấy cô kiên trì như vậy, thì anh sẽ mềm lòng mà nói chuyện với cô.

...

...

Ở bên cạnh nhà cô-cách một con sông nhỏ, có một một khu rừng nguyên sinh rất rậm rạp, kỳ thật cô từ nhỏ đối với mảnh rừng kia đã cực kỳ hứng thú cùng tò mò.

Trong sách có nói, công chúa Bạch Tuyết chính là ở trong rừng cây gặp được bạn tốt của nàng-bầy chú lùn- nói không chừng cô cũng có thể gặp được một đám bạn tốt của mình ở trong rừng giống như vậy.

Nhưng là Lâm mẹ đối với ý tưởng của cô thực kiên quyết phản đối, bởi vì trong rừng cây không có chú lùn, cũng không có bạn tốt, chỉ có sói lớn chuyên ăn thịt trẻ nhỏ.

Sói, cô biết.

Đi nhỏ có nói qua, sói cũng giống như con báo, đều có đầy răng nanh, còn có móng vuốt bén nhọn cùng với sở thích đều thích ăn thịt trẻ con mềm mại.

Sợ hãi điều đó, cô đối với khu rừng vẫn đều là kiên trì đứng từ xa để xem, nửa tin nửa ngờ vực về lời nói của đi nhỏ.

Cho đến một ngày....

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Anh hai (2)

Vào một ngày, cha cô vẫn như mọi ngày đã đến công ty từ sớm, còn chưa có trở về, đi nhỏ đi học lớp nên không có ở nhà, còn Lâm mẹ cũng xin phép vắng nhà đi thăm con ốm. Cuối cùng, trong căn biệt thự rộng lớn cũng chỉ còn lại mỗi mình cô và anh hai.

Nguyên cả buổi chiều, cô thực buồn chán, không có ai chơi cùng cô đành ngồi xếp những khối gỗ đủ màu sắc, xếp rồi lại đổ, đổ rồi lại xếp lại.

Đột nhiên, Miên Miên nghe có tiếng mở cửa ở phòng bên cạnh, à. anh hai đã về.

Cô nhanh nhẩu đứng lên, lao thẳng ra cửa, quả nhiên thấy anh hai tay cầm một cái túi đứng ở trước cửa.

“Anh hai”- cô nhảy lên hôn nhẹ lên má anh.

Anh hiển nhiên cảm thấy hơi sững sốt, giống như không ngờ tới Miên Miên lại xuất hiện và thân thiết với anh như vậy. Nhưng ngay sau đó anh liền khôi phục bộ dáng lãnh đạm thân nhiên như không có việc gì, bước vào trong phòng.

Miên Miên đứng ở ngoài cửa phòng, lẳng lặng nhìn anh bỏ túi xuống, cởi áo khoác, không dám bước vào trong. Bởi vì anh hai là một người rất ưa sạch sẽ, bình thường đều không thích ai tiến vào phòng của mình.

Anh làm xong hết thấy, cũng không có đóng cửa, chỉ đứng lẳng yên nhìn ra khung cửa sổ, một lát sau. lúc quay đầu lại nhìn thấy cô vẫn còn đứng đó, thân thể anh có hơi chút khựng lại, sau đó đi ra khỏi phòng.

Cô dẫn theo tiểu Thất (con cún cỡ lớn đấy ạ) làm ngựa cưỡi, đi theo anh.

Kì quái, cô có cảm giác lần này anh đi rất chậm. giống như là đang đợi cô. Loại cảm giác này làm cho cô cảm thấy hưng phấn, chân thúc vào tiểu Thất càng mạnh, đi sát ngay sau anh.

Hiên Viên đi xuyên qua phòng khách, lướt qua hoa viên, mở khóa cửa sắt, lập tức hướng phía rừng cây đi đến.

Cô thấy anh chuẩn bị cước bộ đến chỗ lổ vào rừng cây, tâm đột nhiên hoảng hốt, cũng bất chấp việc anh chán ghét người khác chạm vào mình, gấp gáp chạy nhanh đến níu lấy áo anh: “Anh hai, đừng vào trong đó, bên trong có sói dữ ăn thịt người a~”

Anh hai thấy bàn tay cô lôi kéo góc áo anh, trong đáy mắt lập tức hiện lên một tia chán ghét, bàn tay to của anh ngay lập tức gạt tay cô ra, bước nhanh vào sâu trong rừng cây.

“Anh hai...”

Cô quay đầu lại nhìn căn biệt thự cách đó không xa, rồi lại nhìn đến bóng dáng sắp mất hút của anh, cắn cắn môi làm liều chạy vào trong rừng.

Bây giờ đang là ban ngày, hẳn là sói dữ không có xuất hiện đâu.

“Anh hai...đội...đội Miên Miên với”

Rừng cây rất lớn, có rất nhiều loại cây cô không biết tên vươn thân cao lớn, cành lá chỉ chít che mắt ánh sáng ban ngày, chỉ có một vài tia nắng lọt qua kẽ lá rơi xuống mặt đất tạo thành những bóng sáng lốm đốm rất đẹp.

Trong rừng cây thật yên tĩnh, thật giống như là tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài kia, không khí tràn ngập hơi thở thần bí.(chắc là hơi thở của thần rừng *cười*). Đi trong rừng cây, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân vững vàng của anh vang lên êm nhẹ hoặc tiếng gãy của những cành cây khô.

Tiếng bước chân của anh tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại lọt vào trong tai cô rất rõ ràng. Cái loại cảm giác này giống như là cô đang đi lạc vào một tầng sương mù, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, mang cô ra khỏi chốn mê mẩn. Cũng giống như một loại thuốc an thần cho tâm trạng của cô lúc này.

Cô vừa đi vừa miên man suy nghĩ như thế, khéo môi bất giác cong lên lúc nào không hay.

Đi khoảng được độ mười phút, rừng cây càng ngày càng tĩnh lặng, ánh nắng mặt trời chiếu qua tầng lá cây cũng càng ngày càng nhạt đi.

Hiệp Hiền Viên không biết từ đâu bỗng nhiên dừng lại ngay phía sau cô.

Nhìn khung cảnh lạnh lẽo xung quanh, Miên Miên dâng lên nỗi sợ hãi, cánh tay cũng nổi cả da gà, cô hướng về phía anh chậm rãi nép vào: “Anh hai, Miên Miên sợ quá...chúng ta về nhà có được không?”

Giống như bị những lời của cô kích thích, anh cúi đầu hung hăng trừng mắt với cô: “Đó là nhà của nhóc, không phải của ta”

Cô bị bộ dáng giống như hung thần đang muốn giết người đến nơi của anh dọa cho sợ tới mức thân thể nhanh chóng rụt về, trong lòng dâng lên cảm giác ớn lạnh, mắt nóng lên, nước mắt vòng quanh chực trào.

Anh dường như cũng cảm giác được ớn lạnh cùng sợ hãi của cô, thanh âm trở nên ôn nhu hơn:”Nhóc không phải vẫn thích đi theo ta sao? Hào, ta sẽ cho nhóc đi cùng. Có điều bây giờ nhóc phải ở đây chờ ta, không được chạy loạn lung tung, sau này ta đi đâu liền sẽ cho nhóc theo cùng”

“Thật sự?” Cô mở to đôi mắt tròn “Anh hai về sau đều sẽ chú ý đến Miên Miên?”

“Ân”

Cô vươn ngón tay út ra, giống như ngày thường vẫn hay hứa hẹn với dì nhỏ, ngoắc ngoắc ngón tay: “Ngoéo tay, hứa một trăm năm sau cũng không được thay đổi”

Anh có chút không kiên nhẫn vươn tay ngoéo một cái: “Nhớ kĩ, khi ta còn chưa đến tìm nhóc, nhất định không được chạy loạn”

Ngay tại thời điểm đó, vì mãi chìm sâu trong lời nói ôn nhu của anh, cô đã hoàn toàn quên mất mình đang đứng ở đâu.

Đến một hồi lâu sau, khi anh đã sớm rời khỏi đó, thần trí của cô mới bị một âm thanh kì quái làm cho thức tỉnh.

Lúc đó, mặt trời đã xuống núi, sắc trời đã dần tối. Nhìn về phía trước không thấy bóng dáng anh đâu.

Vuốt đôi tay đã rét run, cô bắt đầu sợ hãi, khóc to thành tiếng, lớn tiếng gọi anh hai không ngừng.

“Anh hai...Miên Miên sợ...”

“Anh hai...”

...

...

Không nghe được tiếng đáp trả của anh, cô chỉ nghe thấy tiếng của chính mình vang vọng lại.

Trời đã tối đen như mực. cô lại nhớ đến chuyện sói dữ ăn thịt mà Lâm mẹ nói.

Cô che miệng lại, không dám khóc thành tiếng, dì nhỏ nói, sói dữ chính là nghe được tiếng khóc của con nít mới mò đến ăn thịt trẻ con.

Cứ như vậy, cô không dám khóc to nữa, cũng không dám chạy loạn, đành phải cắn môi khóc thầm dò dẫm đi về hướng lúc này anh đi.

Anh hai. Miên Miên sợ hãi, chừng nào anh mới quay về.

Ban đêm, rừng cây nhiệt độ rất thấp, cô vừa lạnh lại vừa đói,bên tai không ngừng truyền đến những âm thanh quái dị. Là sói hoang sao? Sói dữ đã tới ăn thịt Miên Miên sao?

Cô cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau, thân thể trở nên rất nặng nề, sau đó mí mắt dần dần sụp xuống, bên tai nghe thấy âm thanh mơ hồ vang lên của anh: “Viên cầu nhỏ...Viên cầu nhỏ...nhóc ở đâu?”

Chính là thanh âm của anh hai. Nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì đã rơi vào hôn mê sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Anh hai (3)

Theo như lời của Lâm mẹ kể lại, lúc ấy đã là mười giờ tối, khi bà từ bệnh viện thăm con trở về, không nhìn thấy cô, nên cuống quýt đi tìm cô khắp nơi trong biệt thự. Vừa lúc đó Hiên Viên trở về trong bộ dáng kinh hách, vào đến cổng nghe Lâm mẹ nói không nhìn thấy cô ở đâu, anh đã gấp gáp không nói một lời lao ngay ra cửa.

Qua một lúc lâu, mới thấy anh quay trở về, trên tay ôm cô đang hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, thân thể lại lạnh như băng.

Lâm mẹ nói, cả đời bà, cũng chưa từng có thấy qua bộ dáng của Hiên Viên như lúc đó. Có ảo não, có áy náy, có đau lòng, và nhiều nhất vẫn là lo lắng cùng sốt ruột...

Anh hai là có lo lắng cho cô sao? Lúc đó cô vừa vui mừng vừa nghi hoặc về điều này.

Sau khi được mang về từ rừng rậm, đêm đó cô sốt rất cao, cha cô liền bỏ cả chuyến công tác quan trọng vội vàng trở về nhà, di nhỏ cũng từ nhà của bạn học chạy xe suốt đêm trở về, ngay cả ông ngoại cũng bị kinh động đi ngay trong đêm đến thăm cô.

Đêm đó thật là một đêm hỗn loạn, lo lắng cùng mất ngủ.

Cô mê man đúng ba ngày ba đêm, lúc tỉnh lại, cô liền nhìn thấy khuôn mặt vui mừng của mọi người, khoa trương nhất có lẽ là di nhỏ, di nhỏ nhào đến ôm cô khóc một trận rất to.

Cô nhìn chung quanh một vòng, thấy gương mặt mệt mỏi vì mất ngủ của cha, cũng thấy gương mặt đầy nước mắt nước mũi của di nhỏ, còn có gương mặt bi thương lặng lẽ lau nước mắt của Lâm mẹ... Chỉ có duy nhất một người là cô không thấy đâu.

Gắng cử động thân thể còn bủn rủn vô lực, cô mở miệng nói, thanh âm khàn khàn rất khó nghe: “Anh hai đâu?”

Cha cô vừa nghe thấy, lập tức chửi ầm lên: “Con còn dám hỏi đến nó? Nó đã thừa nhận, chính nó cố tình mang con về một mình ở rừng cây”.

Thật sao? Cô có chút âm thầm khép hờ đôi mắt, thì ra anh hai vẫn là chán ghét cô như trước, chán ghét đến nỗi muốn mang cô vứt đi.

Nhưng cho dù là có như thế, cô vẫn như cũ yêu thích anh hai nhất. Cô cho rằng có lẽ chính mình thật sự không đủ đáng yêu, không thể làm cho người khác thích, nên anh hai mới chán ghét cô.

Vì thế cô tròn mắt nói: “Không liên quan đến anh hai a! Là do Miên Miên không ngoan, không nghe lời anh hai, muốn đi vào rừng cây nên mới bị lạc.”

Cha cô rõ ràng là không tin lời cô nói, đây chẳng qua chỉ là lí do vụng về mà cô bịa ra để bao che cho anh, ai cũng có thể nhìn ra được, nhưng cha cô chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, rồi mới thờ dãi nói: “Cha đã biết. Miên Miên. Con nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong liền lắc lắc đầu đi ra ngoài.

Lần sinh bệnh này, cô phải nằm ở trên giường đúng nửa tháng. Lâm mẹ nói thể chất của cô là di truyền từ mẹ cô nên rất yếu, lần này bị nhiễm lạnh, thân thể đã không còn tròn tròn như trước nữa. Cho dù là cô có khỏi bệnh hẳn, thì vẫn thường bị ho, ngực có chút đau.

Cô bị bệnh đã non nửa tháng, vẫn không hề thấy bóng dáng Hiên Viên đâu. Anh giống như là cùng với thế giới bên ngoài kia biến mất khỏi tầm mắt cô.

Trong lòng cô có chút thất vọng. Cô nghĩ có lẽ mình quả thực là một đứa bé béo tròn xấu xí làm cho người ta không thích, không giống như những đứa trẻ xinh đẹp đáng yêu khác.

Nhưng là, cứ mỗi đêm khuya, khi cô đang mê man trong giấc ngủ, cô cảm giác được có một bàn tay to lớn rất ấm áp dịu dàng sờ sờ trán cô, vuốt ve hai má của cô... một lần lại một lần... Có điều cô ngủ quá sâu, lại cộng thêm thân thể sinh bệnh nên không cách nào tỉnh lại để xem người đó là ai được.

Nửa tháng sau, bệnh của cô đã khỏi hẳn.

Di nhỏ nói, cô đã trở lại là một cô bé hoạt bát hiếu động như trước kia, còn anh hai thì đối với cô vẫn lạnh lùng, hờ hững như cũ.

Mà cô lại càng bướng bỉnh, mặt dày hằng ngày luôn đi theo anh hai không chịu rời.

Tuy là như vậy, nhưng cô vẫn thấy anh hai có chút thay đổi, ví dụ như lúc cô theo không kịp anh, chuẩn bị vấp ngã đến nơi, ngoài miệng thì nói rằng sẽ không đợi cô nhưng thực chất bước chân của anh vẫn là chậm lại vài phần. Hay như có những lúc tâm trạng anh tốt, anh cũng cho cô vào phòng anh

chơi, chỉ cần cô không lên giường của anh phả là được. Những lúc cô cảm thấy buồn chán, anh còn làm cho cô những con châu chấu bằng cô, tuy anh chỉ cho cô con châu chấu có nhỏ nhất và xấu nhất trong số những con anh làm, nhưng nhiều đó thôi cũng đủ làm cho cô vui vẻ suốt cả ngày. (Anh Viên keo thế)

Cứ như vậy, những tháng ngày có anh hai sống cùng nhà trôi qua thật yên bình, mà cô cũng đã ném cái ý nghĩ giảm cân lên tận mây xanh, bởi vì Lâm mẹ luôn nấu những món ngon dụ hoặc cô ăn nên thân thể cô vẫn hoàn mập mạp tròn ồm.

Đối với cuộc sống hiện tại, cô rất vừa lòng, không trông mong gì hơn.

Cô có một người cha luôn luôn bận rộn, nhưng từ sau chuyện cô bị ốm nặng, cho dù bận thế nào ông cũng gắng về sớm để còn hôn lên trán chúc cô ngủ ngon.

Cô còn có một đi nhỏ càng ngày càng xinh đẹp.

Điều quan trọng nhất là cô có một người anh tuy ngoài mặt vẫn lạnh lùng nhưng cũng đã chịu chơi cùng cô.

Cuối cùng vẫn là Lâm mẹ, người coi cô như cháu gái, hằng ngày luôn nấu những món ăn ngon cho cô, làm cho cô muốn ngừng ăn mà không được.

Tất cả những điều đó tạo nên một gia đình hoàn mỹ. Cuộc sống của cô vẫn yên bình vui vẻ như thế cho đến năm cô tám tuổi.

Rất nhiều năm sau, khi nhớ lại, cô vẫn luôn nghĩ nếu như năm đó không có phát sinh chuyện bất ngờ, có phải hay không tất cả mọi chuyện về sau cũng sẽ không có xảy ra?

Thế nhưng hiện thực vẫn là hiện thực, mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, muốn văn hồi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Di nhỏ (1).

Cô còn nhớ rõ, vào một ngày kia, di nhỏ nửa đêm vào phòng của cô, ôm cô thật chặt, không nói một lời nào.

Một lúc lâu, di nhỏ mới mở miệng chậm rãi nói: “Miên Miên, con thích di nhỏ không?” Thanh âm kia nghe sâu thẳm giống như từ một ngọn núi vọng lại.

Từ khi Miên Miên bắt đầu biết nhận thức, trong lòng cô vốn đã luôn coi di nhỏ vừa là một người di xinh đẹp, vừa là một người mẹ mà cô thích dựa dẫm vào.

Hơn nữa, trong trí nhớ của cô, vốn là không còn nhớ nổi hình ảnh của mẹ.

Nghe Lâm mẹ nói, mẹ cô tên là Tần Yên, là một người phụ nữ xinh đẹp thanh nhã, trước năm mười tám tuổi vẫn chỉ ở trong khuê phòng, chưa có ai từng thấy qua bà. Đến năm mười tám tuổi, lần đầu tiên lộ diện trước mọi người trong một bữa dạ tiệc, đã gặp được cha cô phong lưu tuấn tú hơn người, hai người vừa nhìn thấy đã yêu, kết hôn làm vợ chồng, sau khi cưới càng như chim liền cánh, tình cảm đậm sâu. Hai người ở chung một chỗ chính là trai tài gái sắc, được ông trời tác hợp cho, làm cho không biết bao nhiêu người ghen tị lẫn hăm dọa.

Thở dài, Lâm mẹ lau nước mắt nói, chẳng qua là ông trời đối đãi không công bằng với hồng nhan, mẹ cô từ nhỏ thân thể đã yếu ớt nhiều bệnh, năm hai mươi tuổi sau khi sinh hạ cô một cách khó khăn, bà bị xuất huyết mà qua đời. Cha cô đối với việc này luôn đau lòng không dứt, đều cho rằng vì bản thân quá ham công việc mà bỏ qua sức khỏe của mẹ, cho nên mới dẫn đến cái chết của bà, vì thế ông đối với cô là mọi cách yêu thương, ngàn lần cung chiều.

Mỗi lần nhắc đến việc này, Lâm mẹ luôn dùng vẻ mặt từ ái vuốt đầu cô, trong mắt đầy đau đớn cùng thương tiếc.

Tuy nói rằng cô không có bất kỳ ấn tượng nào về mẹ, nhưng lại từ di nhỏ cảm nhận được tình thương của người mẹ.

Lâm mẹ từng nói rằng di nhỏ cùng mẹ cô tuy không phải là chị em song sinh nhưng lớn lên hai người lại hệt như từ một khuôn mẫu đúc ra.

Cô không biết có phải vì lý do này hay không mà di nhỏ từ khi mười ba tuổi đã luôn ở bên cạnh chăm sóc yêu thương cô giống như là muốn bù đắp việc cô lớn lên thiếu tình thương của mẹ.

Di nhỏ, từ lâu, đã luôn là một phần sinh mệnh không thể thiếu trong cuộc sống của cô.

Cho nên cô ngẩng đầu lên nhìn di nhỏ, ngọt ngào nói: “Miên Miên thích di nhỏ nhất, rất rất yêu thích di nhỏ.”

Di nhỏ mù quáng, giọng mềm mại vang lên trầm thấp: “Thế Miên Miên có thích di nhỏ trở thành mẹ của con không?”

“Mẹ?” Cô có chút mờ mịt hỏi, “Mẹ cũng giống như dì nhỏ đều một dạng thương con sao?”

Dì nhỏ sờ sờ đầu của cô, “Đúng thế, còn có thể cùng Miên Miên đáng yêu ở chung một nhà nữa.”

Cô cái hiểu cái không gật đầu một cái, trong lòng có chút cao hứng, như vậy là ngày ngày có thể cùng dì nhỏ ở cùng một chỗ rồi. Nhớ tới trong lớp, mẹ của Nụ Nụ luôn là đất Nụ Nụ chủ nhật đi công viên, ngày nghỉ lái xe đi bờ biển, buổi tối còn có thể ôm mẹ nghe rất nhiều rất nhiều chuyện xưa, nếu như, mẹ đều là giống như vậy, Miên Miên sẽ thật cao hứng, thật cao hứng.

Đối với sự kiện này, cô rất cao hứng chạy đi nói cho anh hai nghe, trải qua ba năm sống chung nhà, anh hai mặc dù vẫn còn đối với cô lạnh lùng, nhưng là tình huống cao hứng cũng sẽ đề ý cô mấy cái.

“Anh hai, dì nhỏ muốn làm mẹ của Miên Miên, Miên Miên cũng có mẹ.” Lôi kéo vạt áo anh hai, cô đối với cuộc sống tương lai rất là mong chờ.

Nụ Nụ nói rồi, một gia đình cũng nên có một ba, một mẹ, còn có một đứa trẻ đáng yêu, như vậy mới là một gia đình hạnh phúc.

Thật lâu, anh hai mới quay đầu lại, nhẹ nhàng cười thanh.

Trong trí nhớ của cô, đó là lần đầu tiên cô thấy anh cười, nhưng nụ cười đó lại lạnh như băng, phảng phất nỗi cô đơn, còn có cả hận ý ẩn thật sâu trong ấy.

Sau lại, anh hai nụ cười trên mặt càng ngày càng nhiều, càng cười càng dịu dàng.

...

...

...

Dì nhỏ sau khi kết hôn, đã vào ở hẳn trong nhà của cô.

Vốn tưởng rằng có thể giống như Nụ Nụ một dạng luôn được quần lấy mẹ nằm trên giường nghe kể chuyện cổ tích, nhưng mọi chuyện đều không như cô đã nghĩ.

Dì nhỏ cũng không có ngủ cùng cô, mà ngay đêm đầu tiên đã ngủ ở trong phòng của cha cô.

Nửa đêm, cô giật mình tỉnh giấc, đi theo trí nhớ đi tới trước cửa phòng của cha cô, lại nghe được tương tự thống khổ lại dường như xen lẫn vui thích thanh âm của dì nhỏ truyền đến.

“Diệp thành. Cho em. Không cần hành hạ em nữa. Diệp thành. A. ă.”

Cô có chút ngạc nhiên, âm thanh kiều mị đó là do dì nhỏ phát ra sao?

Rất cuộc là bởi vì sao, dì nhỏ lại phát ra âm thanh cuồng dã cùng kiều mị như thế?

Cô vươn tay, đẩy cánh cửa trước mặt. (ay za chị nhìn lên nhá....hắc hắc)

Lúc này, anh hai đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cô, liếc nhìn cảnh tượng bên trong phòng, không nói gì, chẳng qua là nhắc cô lên, hướng phòng của anh đi tới.

“Anh hai, anh hai, Miên Miên khó chịu.” Cô thử quấy người một cái, bấp chần ở trên không trung không ngừng đá động lên.

Anh hai ngoảnh mặt làm ngơ, dùng lực cánh tay một cái giơ cô lên, giống như chỉ dùng một ít sức lực nâng một con mèo nhỏ vậy.

Trở về phòng, anh ném cô ở trên giường, ngay sau đó nghiêng thân đè cô lại.

Cô nhìn gương mặt gần trong gang tấc của anh hai, trên gương mặt tuấn tú dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo chỉ có thể thấy được con ngươi đen láy của anh, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Anh hai như vậy làm cho cô cảm thấy có chút sợ, cô rút người một cái, mở miệng, “Anh hai, Miên Miên bị đè đau quá, Miên Miên, không thoải mái.”

Anh nhìn cô một cái thật sâu, mới từ từ lật người ở bên cạnh nằm xuống, dùng lực một cái, đem cô vững vàng ôm vào trong ngực.

“Anh hai, Miên Miên.”

“Nếu không ngủ, ta sẽ ném nhóc ra ngoài cho sói dữ đó.”

Cô nhớ lại, năm ấy trải qua một trận nguy hiểm trong khu rừng rậm đáng sợ đó làm cho cô sợ hãi khó phai mờ, cho nên mỗi lần cô không nghe lời, Lâm mẹ cũng sẽ mặt lạnh dọa ném cô cho sói dữ, chẳng qua, cô thật không nghĩ rằng anh cũng sử dụng chiêu này với cô. Loáng thoáng giống như nghe đến có

thanh âm kỳ quái từ ngoài cửa sổ truyền đến, cô rút người một cái, không nhìn được hướng trong ngực anh hai dựa sát vào.

Trong ngực anh có một loại mùi hương thơm ngát, nằm trong ngực của anh cô cũng cảm thấy ấm áp giống như nằm trong ngực con thỏ bông Bảo Bảo to lớn của cô, mặc dù có điểm thô sấp nhưng là gối lên rất thoải mái.

Cô ở trong lòng anh hưởng thụ mùi hương thơm ngát của anh, rồi cũng từ từ đi vào giấc ngủ.

Trước khi đi ngủ một khắc kia, trong lòng cô có một ý niệm mơ hồ dâng lên: có anh hai bên cạnh, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Di nhỏ (2).

Tháng ngày cứ như vậy chậm chậm đi qua, tất cả dường như thật an bình, nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài, nó đang cố che dấu những sự cố bên trong đang rục rịch phát sinh mà không ai lường trước được.

trans

Từ sau khi có di nhỏ đến ở, cha cô ngược lại thường hay về nhà hơn, hơn nữa tâm tình giống như tốt hơn ngày xưa rất nhiều, mỗi ngày không hề mang gương mặt quá lạnh lùng nghiêm túc nữa, cô cũng thường xuyên nhìn thấy nụ cười trên mặt cha cô nhiều hơn, Lâm mẹ nói nụ cười đó gọi là hạnh phúc.

Là hạnh phúc hay không hạnh phúc? Cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng là kể từ sau khi gả cho cha cô, thời gian di nhỏ ở cùng với cô càng ngày càng ít đi, suốt ngày đều ở trong phòng cùng với cha cô, không biết làm cái gì trong đó. Cũng bởi vì thế mà cơ hội để cô được ở cùng anh hai ngày càng nhiều. Quan hệ của hai anh em phát triển đến mức cứ mỗi chiều sau khi tắm xong là cô lại chạy đến phòng anh hai nằm trên giường chờ anh. (*xoa cằm nheo mắt* có cái gì đó rất mờ ám hắc hắc)

Đối với việc này, biểu hiện của anh hai hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, anh không những không chê cô phiền mà còn triệt để dung túng cô, mỗi ngày đều xem cô giống như là cái gối ôm, ôm cô thật chặt ở trong ngực, cả người cô đều nằm gọn trong lòng anh. (anh ăn đậu hũ trắng trơn kia)

Giờ khắc này, mỗi ngày trong nhà đều có một loại không khí giống như hơi thở ấm áp tràn vào, mỗi nơi trong ngôi nhà đều cho cô cảm giác yên bình, chỉ có điều thỉnh thoảng cô lại vô tình nhìn thấy di nhỏ lặng lẽ nhìn cô lau nước mắt.

"Di nhỏ, người làm sao vậy ạ?" Cô đi tới sau lưng di nhỏ, kéo kéo gấu áo.

Di nhỏ mặc dù đã gả cho phụ thân, đáng ra cô nên gọi là mẹ, nhưng cô vẫn giữ thói quen gọi người là di nhỏ.

Di nhỏ lau đi nước mắt, ngồi xổm xuống, ôm cô, "Không có sao, di không sao, chẳng qua là vì có hạt bụi bay vào mắt di nên mới bị chảy nước mắt."

Miên Miên xòe bàn tay nhỏ bé mũm mĩm, tiến tới đôi mắt đen nhánh xinh đẹp của di, "Di nhỏ không khóc, Miên Miên giúp người thôi một chút."

Cô cẩn thận hà hơi, nhẹ nhàng thổi về hướng hàng lông mi dày đang rung rung.

Rất cuộc, di nhỏ bị động tác của cô làm cho ngứa ngứa nên cười lớn, ôm cô không ngừng ní non, "Miên Miên, Miên Miên ngoan của di.di sẽ luôn luôn yêu thương bảo vệ con, sẽ không để cho bất kì ai làm tổn thương con"

Từ lúc đó cuộc sống của cô lại trôi qua một cách yên bình, cô hiện tại đang vô cùng háo hức đón năm mới cùng gia đình.

Bị ông ngoại hiền từ kéo vào trong lòng, trên tay cầm một cái hộp thật to màu hồng mà ông cho, trong lòng cô tràn đầy ngọt ngào, "Ông ngoại, đây là cái gì?"

Ông ngoại nhìn về phía Hiền Viên đang đứng ở đối diện, rồi quay ra đặt cô trên mặt đất, vỗ nhẹ đầu của cô, "Miên Miên ngoan, tự mình đi lên lầu mở quà mừng tuổi của cháu đi".

Cô ôm hộp quà, kéo lấy tay anh hai, "Anh hai, anh cũng đi cùng với em đi."

Ông ngoại đột nhiên ở bên cạnh chen vào nói, "Miên Miên nghe lời, tự mình đi, ông cùng anh hai con cần nói chuyện."

Cô mất liếc ông ngoại, rồi nhìn đến anh hai vẫn như cũ một bộ dáng lạnh lùng đứng bất động, cô có chút bất đắc dĩ gạt đầu một cái, ôm lấy cái hộp đi lên lầu.

Hừ, hai người không chơi cùng cô, cô đi tìm di nhỏ.

Đi tới trước cửa phòng cha cô, đang chuẩn bị đẩy cửa vào, lại nghe được một hồi tiếng cãi vã.

"Nguyễn Diệp Thành, anh không cần phải mang cha ra ép tôi, nói cho anh biết, không phải là bởi vì cha nói Miên Miên còn nhỏ, cơ khổ không chỗ nương tựa, sợ Hiền Viên lại lần nữa tổn thương nó, tôi căn bản sẽ không gả cho anh." Là thanh âm của dì nhỏ.

Nguyễn Diệp Thành, không phải là tên của cha đó sao, như thế nào dì nhỏ lại nói là vì cô nên mới lấy cha? Còn có, Hiền Viên không phải tên của anh hai sao, anh hai sẽ thương tổn đến cô sao?

Lại nghe âm thanh nhàn nhạt của cha vang lên, "Bất kể là vì nguyên nhân gì hay lý do gì anh đều không quan tâm, em đã gả cho anh, đây là sự thật, chẳng lẽ em còn muốn trốn tránh sao?"

Mơ hồ, cha cô thở dài, nói tiếp, "Xu Bối, em đã là vợ của anh rồi, bất kể như thế nào, em cả đời đều là vợ của Nguyễn Diệp Thành anh."

"Hừ, anh đừng mơ tưởng, tôi đã xác định Hiền Viên sẽ không làm thương tổn Miên Miên nữa rồi, chỉ cần đợi Miên Miên lớn thêm chút nữa, tôi sẽ ngay lập tức ly hôn với anh".

Cha cô giống như có chút tức giận, rống to: "Tần Xu Bối, em cũng đã quá vọng tưởng rồi, cả đời này em sống là người của anh, chết cũng là ma bên anh".

Lời này vừa dứt, cô không còn nghe thấy tiếng ai nói nữa, chỉ là mơ hồ nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ cùng dãy dụa của dì nhỏ.

"Ba" - một thanh âm vang lên, lại còn có thanh âm thở hổn hển của dì nhỏ, "Nguyễn Diệp Thành, anh hại chết chị gái tôi chưa đủ, lại còn hủy hoại hạnh phúc cuộc đời tôi sao?"

Chị gái của dì nhỏ, đó không phải là mẹ cô sao? Tại sao dì nhỏ lại nói là cha đã hại chết mẹ? Cô có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra đây?

"Nếu không phải là anh ở bên ngoài ham mê rượu chè cùng đàn bà, chị ấy sẽ không ngày ngày một mình sống trong ngôi nhà lạnh lẽo này, cũng không làm thân thể vốn đã yếu ớt trở thành tồi tệ hơn, nếu không phải là anh ở bên ngoài liên tiếp hơn mấy tháng không trở về nhà, chị ấy cũng không phải vì sinh non nên xuất huyết mà chết, nếu không phải là anh, Miên Miên cũng sẽ không từ nhỏ đã không có mẹ, cũng sẽ không đến tận ba tuổi mà vẫn không hề nói chuyện, đều là bởi vì anh. Bởi vì anh." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của dì nhỏ đã khẽ mang theo tiếng khóc nức nở.

Trong lòng Miên Miên vô cùng nghi hoặc, Lâm mẹ không phải nói cha rất yêu thương mẹ sao? Còn nói hai người sau khi cưới tình cảm rất sâu đậm cơ mà? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Cô áp tai lên cửa, cố gắng lắng nghe.

Thật lâu sau, tại thời điểm cô chuẩn bị dời đi, thanh âm thoáng một mòi của cha vang lên, "Xu Bối, chuyện của Yên Nhiên anh thật cảm thấy rất có lỗi với cô ấy, là anh đã không quan tâm đến cảm thụ của cô ấy. Nhưng là Xu Bối, chuyện của anh với Yên Nhiên cùng chúng ta hiện tại không liên quan! Quá khứ nên để cho nó đi qua đi, anh sẽ bù đắp thật tốt cho em cùng Miên Miên!"

"Bù đắp? Thế nào bù đắp? Là giả dối ôm Miên Miên, dụ dỗ nó, tiếp cận nó, rồi còn nói với tôi cái gì mà anh yêu tôi, thế nhưng đằng sau lại âm thầm thu mua cổ phần của Tần thị sao?" thanh âm bén nhọn của dì nhỏ vang lên.

"Hừ! Cô biết rồi? Là do Tần Ngôn Minh nói sao?" Cha cô giống như không có bất ngờ gì, thanh âm chậm chọc nói "Cô cho rằng lão già Tần Ngôn Minh kia sống rất quang minh lỗi lạc sao, năm đó Tần thị gặp khó khăn, là lão tự mình đem chị gái yếu ớt nhiều bệnh của cô trời làm quà tặng mang lên giường tôi. Hiện tại thấy tôi thu mua cổ phần của Tần thị, lão lại đứng ngồi không yên, còn không phải là cũng một phương thức đó mang cô đến bên tôi? Lại nói cái gì mà Miên Miên còn nhỏ, cơ khổ không chỗ nương tựa, lão có tư cách gì?! Hôm nay chuyện đã tới nước này, tất cả đều là bởi vì lão tự tạo nghiệt, tất cả đều là lão một tay tạo thành đây!"

Không biết vì sao lúc cô nghe thấy cha nhắc đến ông ngoại, cô có cảm giác trong giọng nói của cha mang nồng đậm hận ý cùng chết chóc.

Dì nhỏ giống như cũng bị lời nói đầy câu gắt của cha hù sợ, thật lâu mới nói, "Không. . . . Anh nói láo, nhất định là anh nói láo, cha sẽ không làm như vậy, ông là bởi vì chị gái tôi đối với anh là vừa thấy đã yêu nên mới đem chị ấy gả cho anh, ông là bởi vì Miên Miên từ nhỏ không có mẹ nên mới có thể tới nhờ tôi chăm sóc Miên Miên! Ông tuyệt đối không phải là như anh nói! Tuyệt đối sẽ không!"

"Yên Nhiên vừa thấy đã yêu? Miên Miên cơ khổ không chỗ nương tựa?" Cha cô cười lạnh, "Cô có biết hay không, Tần Yên Nhiên trước khi lấy tôi cũng đã có người yêu, Miên Miên cơ khổ không chỗ nương tựa, hừ, chờ đại đột, nếu như không phải là lão bán con gái cầu vinh, Tần Yên Nhiên sẽ buồn bực không vui? Bỏ lại con gái ruột thịt của mình để rời khỏi trần gian? Kì thực. Bấy nhiêu thì đã là gì?. Lão đời này còn làm nhiều chuyện bẩn thỉu lắm đâu chỉ riêng việc này."

"Không." Dì nhỏ điên cuồng hét lên, "Sẽ không! Anh không cần nói nữa! Tôi sẽ không tin! Vĩnh viễn cũng sẽ không tin!"

Nghe thấy dì nhỏ trong phòng điên cuồng không chịu nghe lời cha nói, cô đứng ngây ngốc tại chỗ, ngay cả khi anh hai mang cô trở về phòng cô cũng không có phát hiện ra.

"Anh hai, dì nhỏ nói là sự thật sao? Cha đã hại chết mẹ, sau đó Miên Miên lại làm hại dì nhỏ gả cho cha!" Cô kéo kéo áo anh, khẩn cấp muốn biết, cũng muốn nghe được lời an ủi của anh.

Tâm trạng cô lúc ấy là lo sợ cùng bất an, mơ hồ đau đớn, Miên Miên không muốn bởi vì mình mà giam giữ hạnh phúc của di nhỏ, Miên Miên cũng không muốn bởi vì chính mình mà làm cho ông ngoại cùng cha mâu thuẫn.

Bọn họ đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, cô làm thế nào có thể chịu đựng được khi biết mình làm tổn thương họ?

Anh hai nhìn cô một cái, trong mắt thoáng qua một tia hận ý, nhưng rất nhanh anh lại khôi phục lại vẻ bình thản giống như tất cả chỉ là ảo giác của cô, ngay sau đó anh nhàn nhạt mở miệng, "Trẻ con không nên suy nghĩ nhiều, ngoan, nghe lời ta bây giờ đi ngủ đi, quên hết những chuyện hôm nay!"

Nói xong, không đợi cô nói thêm câu nào, anh hai đi tới cởi xuống áo ngoài của cô, nhét cô vào chăn, ngay sau đó anh cũng nằm vào chăn ôm cô, cách thật lâu, lúc cô chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, bên tai lại mơ mơ hồ hồ truyền đến thanh âm của anh, "Miên Miên, quên tất cả chuyện hôm nay, chỉ cần nhớ rõ anh là tốt rồi. Đem tất cả quên hết đi, lúc đó mới phải là Miên Miên của anh."

Trong tiềm thức, cô giống như bị anh đầu độc, nỗ lực nghĩ quên hết tất cả. Ngày hôm sau, cô cũng không còn nghĩ đến những chuyện phức tạp kia nữa, cùng di nhỏ đi công viên chơi một ngày thật vui vẻ. (*té ghê* đúng là trẻ con mà)

Khi đó cô vừa đơn thuần lại vừa cố chấp, đơn thuần cho là chỉ cần quên đi hết tất cả là có thể tiếp tục sống hạnh phúc, và cũng cố chấp tin tưởng một đêm kia chỉ là một giấc mộng, một cơn ác mộng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Rời nhà.

Cuộc sống cứ như vậy chậm chạp yên bình trôi qua, không lâu sau lại xảy ra một chuyện khác. Anh hai bởi vì đã thi đậu vào đại học, thế nên anh nói với cha là muốn dọn vào kí túc xá của trường ở.

trans

"Hiên Viên, nhất định phải dọn đi sao?" Cha nhìn anh hai, nhàn nhạt mở miệng, "Cho dù đại học không phải ở cùng thành phố, cha cũng có thể phái lái xe mỗi ngày đưa đón con mà."

Anh hai nhìn thẳng vào mắt cha, cười ra tiếng: "Đó là suy nghĩ của ông, bắt quá tôi không muốn thế".

Cha cô hít một hơi thật sâu, trầm mặc chốc lát, nhìn đến biểu tình kiên quyết của anh, cuối cùng chỉ có đành chịu thỏa hiệp, "Vậy cũng tốt, có gì cần cứ việc nói, còn có thường về thăm nhà một chút, con cũng biết Miên Miên rất thích quẩn lấy con mà!"

Anh hai nhìn ông một cái thật sâu, không nói gì, chẳng qua là lời kéo cô đi ra khỏi thư phòng.

"Anh hai, anh thật phải đi sao?" Cô ngồi ở trên giường đung đưa hai cái chân ngắn mập mập, mắt nhìn đến anh hai đang thu dọn sách vở.

Anh không có dừng lại động tác, đem bộ sách trên bàn bỏ vào trong thùng giấy trong miệng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, coi như là trả lời.

Cô nhìn đến anh hai trước mặt, thân thể càng lớn lên càng cao, còn có ngũ quan càng ngày càng anh tuấn, trong lòng dâng trào một nỗi bị thương cùng vô lực, "Anh hai, anh cũng không cần Miên Miên nữa sao?" Hốc mắt nóng lên, từng giọt từng giọt nước mắt cứ như vậy cuộn cuộn chảy xuống.

Kể từ khi di nhỏ dọn vào ở trong nhà, cũng không còn có gần gũi với cô như trước nữa, hầu hết thời gian của di nhỏ đều bị cha cô chiếm mất, coi như thỉnh thoảng di nhỏ có rảnh rỗi cùng cô chơi đùa, ánh mắt cũng không còn thanh khiết đơn thuần như trước nữa, có lúc cô còn có thể loáng thoáng thấy biểu tình trong mắt của di nhỏ lúc nhìn cô rất giống lúc anh hai nhìn cô, có thương tiếc, có sùng nịnh, nhưng trong đó còn có hận ý. Điều đó làm cho cô cảm thấy di nhỏ thật đáng sợ và xa lạ, cũng bởi vì như vậy cô không hề làm nũng với di nữa, trực giác của cô mách bảo rằng một ngày nào đó di nhỏ sẽ đối với cô làm ra một chuyện còn khiếp sợ hơn so với chuyện anh hai làm với cô năm ấy. (Còn nằng nào nhớ chuyện năm đó k nhỉ?)

Cho nên, làm theo trực giác, cô càng thêm thích quẩn lấy anh hai, cảm giác anh hai mặc dù lạnh lùng, nhưng là cũng không đến nỗi làm ra chuyện tổn thương đến cô.

Nhưng là, anh hai lần này rời đi có phải hay không là anh muốn bản thân biến mất khỏi cuộc đời cô, biến mất khỏi sinh mệnh của cô?

Nghĩ tới khả năng này, cô cảm thấy lòng mình thật ê ẩm, nước mắt cũng không khống chế được không ngừng tuôn rơi.

Anh dừng lại việc dọn dẹp, dùng lực nhắc cô lên, ném đến cái ghế dựa mềm mại bên cạnh, có chút ác ý nói, "Chớ làm dơ giường của ta!"

Nghe vậy, cô khóc càng lợi hại hơn, ghét anh hai, cô khóc đến thương tâm như vậy, anh hai còn bắn khoả đến cái giường có bị cô làm dơ hay không.

Cô khóc, cô lại khóc.

Rốt cuộc, anh hai gãi gãi đầu, phiền não đem cô nhấc tới trên đùi anh, bàn tay không chút nào thương tiếc lau nước mắt trên mặt cô, cực độ mất tự nhiên thấp giọng nói, "Được rồi, được rồi, Viên cầu nhỏ, đừng khóc, ta sẽ quay trở về thăm nhóc mà."

Cô vừa nghe lời này của anh, lập tức nín khóc mỉm cười, bởi vì cô biết anh hai đã hứa là làm, cho dù thế nào cũng sẽ không nuốt lời, tối thiểu là đối với cô hết sức thủ tín đấy!

"Dạ, anh hai, nhất định phải trở về thăm Miên Miên a!" Ôm cổ của anh, cô nỗ lực chậm chậm cọ mặt lên người anh, thành công chọc cho anh một hồi gằm thét, "Viên cầu nhỏ, tiểu quý cá gương mặt đều tèm nhem nước mắt nước mũi, lại dám đem mặt cọ lên người ta!"

Ha ha, càng mắng cô càng muốn, cô càng làm.

Sau này khi cô nhớ lại chuyện này, nó đã trở thành khoảnh khắc ấm áp vui vẻ nhất trong suốt thời thơ ấu của cô! Chẳng qua là càng lớn lên, cô lại càng cô đơn, có những chuyện cho dù cô cố gắng nỗ lực đến đâu thì cũng không làm nó trở về như lúc ban đầu được.

Giống như chiếc gương đã đập bể đi, cho dù có cố gắng hàn gắn sửa chữa nó nhưng nó vẫn mang vết nứt không thể nào mất đi được.

Ngày anh hai đi, cả nhà đều đi tiễn. Cha cô còn hủy cả những hội nghị lớn nhỏ ở công ty, đích thân lái xe chở anh hai đến trường học.

Cô nhìn cái cổng trường đại học có gắn biển "Trường đại học CX" màu vàng ánh lấp lánh dưới ánh mặt trời, bên trong lá cây rụng thành từng đồng lớn. Dưới đại thụ có rất nhiều ghế đá cùng bàn gỗ nhỏ, rất nhiều anh chị mặc quần áo trẻ trung đứng thành từng tốp lớn nhỏ, chuyện trò vui vẻ, chỉ là, cô đối với nơi này thấy quen quen.

Đào mắt nhìn thấy di nhỏ mặt cười híp mắt nhìn cô, "Miên Miên, còn nhớ rõ nơi này không?"

Cô có cảm giác thật quen thuộc, nhưng là thế nào cũng nhớ không nổi, đành hoảng hốt lắc đầu một cái.

Di nhỏ cười hi hi ôm cô đến bên cạnh, "Nha đầu ngọc, di năm đó cũng là sinh viên của trường này a, còn thường dẫn con tới chơi, bây giờ nhìn lại, rời khỏi nơi này còn chưa đến một năm nhưng đối với cảnh vật đã không còn cảm giác thân thuộc nữa!" Bất tri bất giác, di nhỏ ngữ điệu từ từ ảm đạm xuống.

Cô lôi kéo bàn tay trắng muốt như ngọc của di nhỏ, "Không sao, di nhỏ, về sau di nhỏ cũng có thể mang Miên Miên tới chơi nữa a, anh hai không phải cũng học trường này sao?" Đào mắt nhìn về anh hai ở phía trước, ngọt ngào nói, "Anh hai, đúng không?"

Hiên Viên không ngờ cô sẽ nói câu này, nên có nán lại chốc lát, mới cúi đầu nhẹ nhàng nói tiếng "Ừ".

Không biết vì sao, sau khi anh nói ra câu này, trong xe ai cũng lâm vào trầm mặc, cô còn muốn nói anh hai hứa với cô, đang muốn mở miệng, cha cô quát: "Miên Miên, con gái nên ở nhà! Chạy loạn cái gì?"

Ta bị thanh âm nghiêm nghị của cha dọa cho sợ tới mức hướng trong ngực của di nhỏ co rút lại, rốt cuộc không dám nói gì, chẳng qua là cảm giác được di nhỏ cánh tay ôm sát cô, nắm thật chặt.

Cũng may, qua không được bao lâu, cha cô mở miệng, "Đến rồi, xuống xe!"

Một nhóm người lục tục xuống xe, anh hai cùng cha về phía sau khoang xe mang hành lý, cô lôi kéo tay di nhỏ, nhìn về phía dãy nhà kí túc tường màu đỏ trước mặt, thở ra giọng điệu, "Oa, thật là đẹp nha!"

Di nhỏ gật đầu một cái, "Nha đầu ngọc, biết cái gì gọi đẹp không? Ngôi biệt thự nhà con không biết so cái này tráng lệ gấp bao nhiêu lần."

Cô gãi gãi đầu, chớp chớp mắt ngây ngô nói, "Con biết rõ a! Anh hai là xinh đẹp! Di nhỏ cũng rất xinh đẹp."

Nghe lời cô nói, di nhỏ cười lớn, còn anh hai không có nói gì, chẳng qua là quay qua trừng mắt với cô một cái.

Cha cô sắc mặt có vẻ không vui, nhìn anh hai, lên tiếng, "Hiên Viên, bây giờ cả nhà về trước, có việc gì con nhớ gọi điện về nhà nhé!"

Di nhỏ thấy ông lên xe, còn muốn nói thêm cái gì, tuy nhiên cái gì cũng không nói ra, chỉ quay lại nói với anh hai một câu: "Cậu bảo trọng.", liền lôi kéo cô đi tới xe.

Cô giùng giàng, cô còn chưa có tạm biệt anh hai, chưa muốn trở về: "Con không muốn về...không muốn".

Di nhỏ kéo chặt tay cô, thanh âm dị thường bén nhọn: "Không nhiều lời! Liên trở về thôi!"

Cô vrun tay hướng về phía anh, "Anh hai, em không cản trở về! Không cản trở về!!!"

Anh hai đứng tại chỗ không hề cử động, chẳng qua là ánh mắt như mực đậm nhìn cô bị từng bước từng bước lùi đi, cuối cùng, xách theo hành lý quay người đi lên lầu, không còn có liếc lấy cô một cái.

Hơn nhiều năm sau cô nhớ lại thì mới đột nhiên hiểu trong ánh mắt kia tuyệt đối là tuyệt tình, còn có hận ý.

Trên đường trở về, trong xe rất yên tĩnh.

Cha cô mặt lạnh không nói một lời, ngay cả di nhỏ luôn luôn dịu dàng lông mày cũng cau lại, không nói một lời.

Cô ôm con thỏ bông lớn, cảm giác được bên trong xe không khí rất căng thẳng nhưng rốt cuộc chịu không nổi con buồn ngủ kéo đến, dần dần chìm vào giấc ngủ

Trước khi ngủ cô còn nghe được âm thanh mơ mơ hồ hồ truyền tới.

"Nguyễn Diệp Thành.anh làm cái gì?"

"Rốt cuộc...vẫn là...không bỏ được...tình nhân cũ."

". Cả đời. . . cũng không. . . không yêu thương."

". Cuồng dại. Vọng tưởng. Nhi tử. Buông tay."

Thanh âm càng ngày càng huyền ảo, nhưng là cô đã quá ngủ nên dần dần chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Điên cuồng.

Trong nhà của cô, trong nhà cũng không có vì anh hai rời đi mà quay về yên bình như trước kia, ngược lại di nhỏ cùng cha cãi nhau càng ngày càng căng thẳng, về sau, bọn họ cũng không còn kiêng kỵ cãi nhau khi có một đứa trẻ chín tuổi bên cạnh là cô nữa.

Bình thường vào lúc này, Lâm mẹ sẽ mượn cớ đem cô dời xuống nhà bếp, hoặc là bảo cô che lỗ tai lẫn mất lại. Anh hai sau khi rời nhà, cũng không có thấy trở về, không biết di nhỏ và cha cãi nhau đến bao nhiêu lần, rốt cuộc khoảng nửa năm sau thì anh hai cũng lần đầu trở về thăm cô.

Có lẽ, đối với anh mà nói trở về chỉ là thực hiện lời hứa với cô mà thôi, chứ thực sự có trở về hay không thì cuộc sống của anh cũng không ảnh hưởng gì cả.

Lại một lần nữa, di nhỏ cùng cha cô lại đang cãi vã, cô bịt lấy lỗ tai trốn vào trong tủ đồ.

Thanh âm nóng nảy như sấm của cha vang lên ngoài hành lang, "Tần Xu Bối, cô đứng lại đó cho tôi!"

Tiếp đó có tiếng bước chân gấp gáp đuổi theo, di nhỏ thanh âm có chút hỗn hển vang lên "Anh buông tay, Nguyễn Diệp Thành, anh buông tay."

Cha cô rống to, "Không thả, ta đây đời cũng sẽ không buông tay, Tần Xu Bối, cô nên chấp nhận sự thực đi!"

Thật lâu, di nhỏ cũng không có nói chuyện, chẳng qua là có tiếng khóc thút thít vang lên, thanh âm kia tựa như lo tựa như buồn, mang theo vô lực tuyệt vọng cũng không còn chút sức lực nào giãy giụa, cứ như vậy xuyên qua tầng tầng lớp lớp vách tường bền bỉ đâm thấu đến tận sâu trong nội tâm của cô.

Tiếng bước chân của cha cô xa dần, di nhỏ cũng không có động tĩnh như cũ sâu kín khóc thút thít. Cô kéo cửa tủ ra, chạy đến trước mặt di nhỏ.

"Di nhỏ?"

Di nhỏ ngẩng đầu nhìn cô một cái, đôi mắt to tròn xinh đẹp nay đã sưng đỏ ngập nước, trên bờ môi xinh đẹp cũng có vết máu, mái tóc xoăn dài cũng trở nên tán loạn không chịu nổi, rũ xuống hỗn độn tại cái cổ tinh khiết, cả người bởi vì bộ mặt đầy nước mắt mà trở nên tiều tụy đáng yêu.

Di nhỏ ngồi yên trên nền nhà lạnh lẽo nhìn cô, không nói gì, cũng không có động đậy, trong đôi mắt to đẹp tràn đầy mờ mịt luống cuống.

Cô kéo kéo tay di nhỏ, thử nói một câu, "Di nhỏ, con là Miên Miên a!"

Giống như nghe được từ ngữ kích thích, di nhỏ đột nhiên nhào tới, bóp lấy cái cổ nhỏ nhắn của cô, tàn nhẫn kêu gào, "Đều là bởi vì người, là người, tất cả đều là bởi vì người, chỉ nhìn mặt thôi cũng làm cho người ta căm hận rồi, ta hận người, ta hận người, ta hận người."

Cô nhìn cô gái trước mắt, người mà cô vẫn luôn tôn kính, trong mắt phát ra muôn ngàn tia hận ý mãnh liệt, đó chính là di nhỏ của cô sao? Đó là người luôn ôm cô kể chuyện cổ tích. cười dịu dàng với cô, là di nhỏ ôn nhu nho nhã luôn mang cho cô những con búp bê xinh đẹp bằng vải sao?

Không, khẳng định không phải, di nhỏ không biết cười dữ tợn như vậy, di nhỏ cũng sẽ không tổn thương đến Miên Miên mà di yêu quý nhất.

Sẽ không, đây chỉ là một con ác mộng! Sẽ không, đây nhất định là ảo giác của cô! A, sẽ không, chắc chắn đó không phải là di nhỏ ! Không biết a!

Nhưng là bàn tay đang bóp cổ cô càng ngày càng dùng sức kia là gì a? Hô hấp của cô càng ngày càng gấp, còn có khung cảnh trước mắt càng ngày càng mờ, xoay vòng vòng trước mắt cô.

Tối quá.....

Thật là buồn ngủ.

Thật là khổ sở.

A.

"Miên Miên, cháu đã tỉnh a, cảm thấy trong người thế nào?"

Cô mở mắt, cổ họng có chút đau, "Lâm mẹ, cháu làm sao rồi?"

Lâm mẹ lau nước mắt , vuốt đầu của cô, "Không có sao, chỉ là bởi vì thời tiết quá nóng, cháu bị cảm nắng nên té xỉu."

Vậy sao? Thật là như vậy sao? Cô sờ sờ cái cổ còn đang đau, chẳng lẽ đây tất cả chỉ là giấc mộng của cô,nhưng là tại sao giấc mộng này lại thống khổ đến chân thực như vậy.

Cái cảm giác vô lực cố thoát khỏi sự kìm kẹp của bàn tay, cái cảm giác hít thở không thông, càng ngày càng mỏng manh không khí. Tất cả tất cả đều dị thường chân thật.

Uống một hớp nước chè nóng do Lâm mẹ mang tới, cô hỏi Lâm mẹ, "Lâm mẹ, di nhỏ đâu?"

Bàn tay đang nhận lấy cái ly bỗng khựng lại, nhưng là trong nháy mắt lại mang cái ly bỏ lên trên khay: "Phu nhân ra ngoài hợp mặt với bạn học rồi, còn chưa có về."

Nếu như là cô bây giờ, vừa nghe đến lời này cô sẽ liền khẳng định ngay đó là lời nói dối, di nhỏ thương cô như vậy, làm sao có thể biết cô té xỉu lại không có chạy về, chẳng qua là lúc đó cô còn quá nhỏ, cũng quá tin tưởng di nhỏ vĩnh viễn sẽ không tổn thương cô, cho nên chỉ yên lặng gật đầu một cái, sau đó chìm vào mộng đẹp.

Đến tối, cô tỉnh.

Di nhỏ ngồi ở cạnh giường cô, mắt đỏ, thấy cô tỉnh lại, trong đôi mắt to tròn có một khắc hốt hoảng, ngay sau đó nghiêng thân tới ôm lấy cô, "Thật xin lỗi, Miên Miên, thật xin lỗi, Miên Miên."

Cô ôm lấy di nhỏ, cảm giác bả vai một luồng nhiệt lưu chậm rãi mà chảy xuống.

"Di nhỏ, Miên Miên không sao."

Di nhỏ buông cô ra, sờ sờ gương mặt tròn trĩnh của cô, lại sờ sờ đến cái cổ đang đau của cô, ghen ngào, "Miên Miên, còn đau sao?"

Cô đưa bàn tay nhỏ bé lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt di nhỏ,"Di nhỏ, Miên Miên không đau, di nhỏ không khóc, Miên Miên thật không đau!"

Di nhỏ nghe vậy, ôm lấy cô ngồi khóc thật lâu thật lâu...

Đêm đó, di nhỏ không có trở lại phòng cha cô ngủ, mà nằm ôm cô, kể cho cô nghe rất nhiều chuyện cổ tích, cuối cùng, di nhỏ khép sách lại, nói với cô, "Miên Miên là một nàng công chúa ở trên lâu đài cao ngàn mét, rồi cuộc sẽ có một ngày,hoàng tử sẽ cưới bạch mã, cầm bảo đao, mang Miên Miên đi và có một cuộc sống hạnh phúc!"

Cô vui mừng, gương mặt nhìn di nhỏ, "Di nhỏ, Miên Miên có phải hay không phải để tóc thật dài, sau đó hoàng tử mới nắm lấy nó và leo lên được à?"

Di nhỏ ôm cô, nhẹ nhàng cười nói, "Đúng vậy a, Miên Miên nhanh nhanh lớn lên một chút đi, trưởng thành mới có thể gặp chân mệnh thiên tử của mình!"

"Hoàng tử trông như thế nào vậy di?"

Di nhỏ cốc trán cô, lại còn nheo nheo cái má phúng phính của cô, "Hoàng tử rất là đẹp trai a~"

"Vậy anh hai cũng là hoàng tử à ?" Trong đầu cô chợt hiện ra hình ảnh anh hai, cặp lông mày đen dày, đôi mắt to đen láy, sống mũi thẳng tắp, còn có đôi môi hồng hồng quyến rũ, là người con trai anh tuấn nhất mà cô đã từng gặp.

Di nhỏ thân thể cứng đờ, thật lâu, trong miệng mới dềnh dặc nói, "Anh hai con có lẽ là hoàng tử Có lẽ là. Ác ma!"

Khi đó cô rất là nghi ngờ, tại sao di nhỏ lại nói anh hai vô cùng anh tuấn của cô có lẽ sẽ là hoàng tử nhưng có lẽ sẽ là ác ma, nhưng là sau này khi cô lớn

lên, một lần nhìn thấy trong một cuốn sách hình của ác ma Lucifer trên vai mang đôi cánh màu đen, thì đột nhiên hiểu ra, thì ra là không chỉ có hoàng tử rất đẹp, ác ma cũng rất là anh tuấn!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Số mạng

Lúc cô được nghỉ hè, cô quyết định đến trường Đại học của anh hai.

Nguyên nhân là anh hai thật lâu rồi chưa có về thăm cô.

Trên lưng cô đeo một cái ba lô xinh xắn, trong đó có rất nhiều đồ ăn vặt.

Sau khi chuẩn bị đồ xong, cô đột nhiên nhớ ra một vấn đề nghiêm trọng, chính là cô không biết đường.

Gọi điện thoại cho anh hai?

Không, anh hai không có lưu điện thoại.

Đi hỏi Lâm mẹ?

Không, đây chẳng phải là bại lộ mục đích của cô hay sao.

Có, phòng ngủ nhất định là có địa chỉ, cô nhớ trên quyển sách bìa màu vàng có ghi địa chỉ và số điện thoại của trường.

Sự thật chứng minh, Nguyễn Miên Miên cô thật ra là rất thông minh.

Cô chạy vào phòng ngủ, quả nhiên trong ngăn kéo tìm được quyển sách bìa vàng.

Đại học CX —— số 11 đường Mộ Nhất.

Cô lấy chiếc bút, ghi lại trên lòng bàn tay. Cô hay thấy di nhỏ ghi số điện thoại trong lòng bàn tay, vừa tiện vừa dễ nhớ nên cũng bắt chước theo.

Đeo ba lô lên, cô thừa dịp Lâm mẹ đang phơi đồ, len lén chạy ra cửa lớn.

Chỉ là, lập tức lại gặp phải phiền toái lớn.

Nhìn con đường lớn vắng vẻ trước mặt, cô vỗ trán, sao lại có thể quên vấn đề lớn vậy chứ, chính là cô không biết làm cách nào để đến chỗ anh hai cả.

Trước kia khi ra ngoài, đều có di nhỏ lái xe, hoặc là bác Lâm tài xế lái xe .

Đang ảo não, một chiếc ô tô màu đen dừng lại trước mặt cô, còn mang theo cả bụi bặm đằng sau.

Bụi bặm rơi xuống đất.

Cửa sổ xe mở ra, một chị gái rất xinh đẹp nở nụ cười hỏi cô, "Em gái nhỏ, một mình em ở nơi này làm gì?"

Mọi người đều biết, đứa trẻ như cô đối với những thứ xinh đẹp thường thường không có sức chống cự, vì vậy cô cũng ngọt ngào đáp lại, "Em muốn đi thăm anh hai."

"Anh hai em?" Chị gái xinh đẹp nhướn lông mày lên, ra vẻ nghi ngờ.

Cô nói, "Anh hai em tên là Hiệp Hiền Viên, học ở Đại học CX."

Chị gái xinh đẹp vừa nghe thấy tên của anh hai hơi khựng lại một chút, sau đó kinh ngạc nhìn cô một cái, "Em là em gái của Hiệp Hiền Viên?"

Cô gật đầu thừa nhận, "Em tên là Nguyễn Miên Miên."

Chị gái xinh đẹp vừa nghe, cười ngất, "Thật là người cũng như tên a."

Cô có chút tức giận, chị gái xinh đẹp này tuyệt không tốt bụng, cô mặc dù là có tròn tròn nấp nấp, nhưng là cũng không cần trước mặt mọi người cười đến lớn tiếng như vậy.

Chị gái xinh đẹp thấy cô có chút tức giận, mở cửa xe, "Kẹo đường đáng yêu a, chị đưa em một đoạn đường, thế nào?"

Cô say mê cuồng nhiệt leo lên ghế lái phụ, đối với chị gái xinh đẹp liên tục cảm ơn, "Cảm ơn chị, chị gái xinh đẹp."

"Khụ khụ." Chị gái xinh đẹp giống như sốc đến độ bị sặc, ho khan một hồi lâu, mới từ từ xoay đầu lại hướng cô nghiêm túc nói, "Ta là anh trai tuần tú, không phải chị gái xinh đẹp !"

Cô quay đầu lại, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, rồi đưa ánh mắt như mạng theo hàm ý "Chị đang nói dối".

Rõ ràng đáng đáp so với dì nhỏ còn xinh đẹp hơn, làm sao sẽ không phải là chị gái, nhiều nhất là ngực có vẻ hơi bằng phẳng.

Tối trường học, cô mới biết anh thật là anh trai xinh đẹp, hơn nữa còn là bạn cùng lớp với anh hai, lại còn ngủ cùng phòng nữa.

Anh nói anh gọi là Lăng Thịnh, còn nói anh là người phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, diện mạo bất phàm. Dù sao một đồng nói nhảm.

Cô lôi kéo Lăng Thịnh bên cạnh đang còn thao thao bất tuyệt về độ hot của bản thân: "Anh hai đang ở đâu a?"

...

...

...

Lăng Thịnh một cước đá văng cửa ra: "Hiệp cộc gỗ, em gái đáng yêu đến thăm cậu này."

Cách thật lâu, anh hai mới từ trong một gian phòng đi ra, trợn mắt nhìn Lăng Thịnh đang cười như hồ ly một cái, quay đầu nhìn thấy cô, thần sắc lập tức trở nên lãnh đạm, "Sao nhóc lại tới đây?"

Cô đang muốn mở miệng, Lăng Thịnh cười vỗ vỗ vai anh hai, trêu ghẹo hỏi, "Ngàn dặm tìm chồng."

Quay đầu thấy sắc mặt anh hai bất thiện, lại sờ sờ sống mũi, ảo não bỏ sung một câu, "A, nhầm rồi, là ngàn dặm tìm anh trai a~!"

Anh hai hất bàn tay đang để trên vai mình, trong mắt không có một tia vui mừng, chẳng qua là lạnh lùng như vậy nhìn cô, cuối cùng, rốt cuộc phun một câu, "Nhóc trở về đi, về sau cũng không cần đến nữa!"

Cô bị giọng nói nghiêm khắc lạnh lùng của anh dọa sợ hãi đến lui vài bước, trong miệng còn khiếp sợ hô nhỏ, "Anh hai."

Anh hai vẫn không động lòng, ngược lại mạnh mẽ đem cô hướng ngoài cửa đẩy ra, "Lời của ta nói nhóc không nghe thấy sao? Trở về cho ta! Về sau không cho phép lại xuất hiện trước mặt của ta nữa!"

Cô nhìn trước mặt anh hai vẫn tuần tú như cũ nhưng đã lạnh lùng hơn xưa mấy phần, đây là anh hai cô sao? Là anh hai đã từng ôm cô thật chặt vào ngực đấy sao? Là người anh đã từng chơi cùng cô, gấp châu chấu bằng cô cho cô sao? Tại sao những người chung quanh cô bỗng nhiên trở nên xa lạ với cô đến thế? Dì nhỏ cũng vậy, anh hai cũng vậy.

Cô ngồi ở trước cửa, chưa bỏ cuộc hỏi "Tại sao? Anh hai cũng không cần Miên Miên nữa sao ?"

Hiên Viên giương mắt, rõ ràng là đã nở nụ cười, "Bởi vì nhóc là một người yếu đuối, ngốc nghếch nhu nhược, một cái bao gạo đáng ghét, mà Hiệp Hiên Viên ta ghét nhất người nhu nhược cùng béo mập!"

Trong nháy mắt đó, cô thấy được nụ cười của anh hai, bên tai lại vang lên lời của dì nhỏ, nói anh hai có lẽ là hoàng tử, có lẽ là ác ma. Đúng vậy a, ác độc như vậy và lại mang theo nụ cười đầy hận ý, đó là anh hai tuần tú như hoàng tử của cô sao?

Không hiểu, vẫn không hiểu.

Nhưng là cô vẫn hiểu được một sự thực: thì ra là mọi người nói không sai, cô thực sự là một đứa bé đáng chán ghét.

Không những nhu nhược yếu đuối mà còn phiền phức nữa. Bởi vì cô, dì nhỏ mới có thể quên mình không vui gả cho cha cô, cũng là bởi vì cô anh hai mới dọn ra ngoài ở một mình.

Bởi vì cô, tất cả đều là bởi vì cô! Tất cả đều là bởi vì cô !

Lâm mẹ, người nói sai rồi, Miên Miên không phải đứa bé ngoan, mà là đứa trẻ hư bị người ta chán ghét.

Không ai thương cô, không có ai yêu cô, nỗ lực giả bộ ngoan ngoãn nghe lời, đến cuối cùng vẫn là bị người vứt bỏ, cũng khó trách mẹ cô vừa sinh hạ cô liền không quan tâm cô rồi, đứa trẻ khiến người ta ghét thì có ai quan tâm đây?

Kỳ tích , cô cũng không có khóc, chẳng qua là nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, nhẹ nhàng nói câu thật xin lỗi, sau đó lấy ra đồ ăn vặt trong ba lô, yên lặng rời đi.

Thật xin lỗi, anh hai, em gây thêm phiền toái cho anh rồi.

Bên trong nhà.

Lăng Thịnh nhìn Hiệp Hiền Viên mặt đau khổ tay nắm chặt, không khỏi an ủi, "Nếu không đành lòng, cần gì nói ra những lời tổn thương như vậy? Em ấy vẫn còn là con nít!"

"Trẻ con?" Hiệp Hiền Viên cười to, "Trẻ con thì thế nào, chỉ trách đó là tâm can bảo bối của một người! Mà tớ không phải người nọ, tớ sẽ không để nhược điểm ở lại bên cạnh mình".

Lăng Thịnh lắc đầu một cái, không có nói chuyện. Chẳng qua là nội tâm dâng lên một hồi bi thương, Hiệp Hiền Viên a Hiệp Hiền Viên, khi cậu nói ra lời này cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận đứa bé kia sẽ là nhược điểm cả đời ràng buộc với cậu , cậu cho rằng lòng người sẽ là dễ dàng khổng chế như vậy sao?

Lăng Thịnh nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, trong lòng chán nản.

Hơn nhiều năm sau, Lăng Thịnh vẫn còn nhớ như in cái ngày đó, trên tay anh là đứa trẻ tên Miên Miên cả người đầy máu cùng hơi thở thoi thóp lạnh giá, cũng như nhớ rõ, Hiệp Hiền Viên sau khi nhận được điện thoại của bệnh viện học tốc chạy đến, vừa lúc nghe được bác sĩ mặt không chút thay đổi tuyên bố đứa bé kia bị người ta đá vào bụng gây tổn thương đến tử cung, về sau sẽ không thể có con được nữa. Sau khi nghe xong, anh ngửa mặt lên trời hét lớn mang theo hối hận, ảo não cùng đau thương.

Thì ra tất cả đều là do ông trời đã sớm định đoạt, đều là số mạng đang trêu đùa lòng người!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 1: Con ác mộng.

(7 năm sau, Miên Miên 16 tuổi, cả cha lẫn đi nhỏ của Miên Miên đều đã mất .)

"A. A. A." Cô liên tiếp thét chói tai, từ trên giường bật dậy .

Mẹ Lâm vội vàng tới phòng cô, chạy vội tới đầu giường, nhìn gương mặt đang khiếp sợ của cô, mồ hôi làm ướt cả mái tóc dài, đau lòng xoa xoa mặt cô, "Tiểu thư, cháu sao rồi? Gọi bác sĩ Lữ đến xem sao nhé?".

Từ bên giường cô rút mớ khăn giấy, lau cái trán đang đỏ đầy mồ hôi lạnh, nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói, "Không cần, mẹ Lâm, cháu chỉ mơ thấy ác mộng thôi ạ !"

Mẹ Lâm nghiêm túc nhìn kỹ cô một lát, xác định cô không có gì đáng ngại , mới nói, "Miên Miên, dùng bữa sáng nhé?! Có cảm thấy mệt không? Hay là bác bảo thiếu gia xin cho cháu nghỉ học hôm nay nhé..."

"Không có sao, cháu lập tức xuống nhà liền ." Cô vén chăn lên, xuống giường đi tới phòng tắm.

Mẹ Lâm nhìn cô đi vào phòng tắm, cũng không có nói gì nữa, chỉ lặng lẽ rời khỏi phòng.

Nhìn khuôn mặt trong gương thần sắc nhợt nhạt, cô có chút buồn cười, tự mắng mình đã là một đứa con gái mập mạp béo tròn rồi mà gương mặt cũng tái nhợt đến mức dọa người.

Nhiều năm nay, cô đều nằm mơ thấy những giấc mơ giống nhau, hơn nữa mỗi lần tỉnh dậy, thần sắc cũng sẽ nhợt nhạt giống cương thi như lúc này.

Bác sĩ Lữ nói, cô sinh ra vốn đã yếu ớt, lại còn bị bệnh thiếu máu.

Cô thật muốn than thở, càng ngày cô càng không tin tưởng vào khoa học nữa rồi, một người mập thể nhưng thân thể lại yếu ớt lại còn bị bệnh thiếu máu! Thật là một chuyện lạ lùng!

Nhưng là không thể phủ nhận, con ác mộng này đã đeo đuổi ám ảnh cô bảy năm, mỗi lần nửa đêm tỉnh dậy thì cô đều trong trạng thái thần kinh không ổn định.

Con ác mộng của cô rất loạn, có lúc là một đường phố âm u sâu hút, đèn đường mờ vàng lạnh lẽo rọi xuống mặt đường trông như những bóng ma, trong ánh trăng mờ, có một đứa trẻ đeo một cái ba lô đi một mình trên đường, hốt hoảng luống cuống, sợ hãi sợ cô đơn u tịch. . . . Sau đó có rất nhiều người

xuất hiện mang đứa trẻ đó vào trong một con ngõ cụt, cười gằn những tiếng rất dữ tợn, đưa tay ra hướng về phía đứa trẻ trong góc. Tiếp sau đó, cô giật mình tỉnh giấc hết lên, đổ mồ hôi đầm đìa.

Có đôi khi con ác mộng đó lại là một vùng đất tuyết trắng xóa ,có một cô gái tóc dài rất xinh đẹp đứng đó, đưa tay đón lấy những bông tuyết đang bay không ngừng. Đột nhiên cô gái đem bàn tay trắng nõn trong suốt hướng tới cô, trong miệng nói lầm bầm câu gì. Sau đó một mảng bông tuyết bay lượn đầy trời, không nhìn thấy bóng dáng của cô gái đó nữa. Sau khi những bông tuyết đó rơi xuống đất, trên nền tuyết trắng thấy từng mảng màu đỏ tươi. Những đóa hoa hồng màu trắng tinh khiết điểm lẹ kia sao trông lại có vẻ quý dị đến như vậy.

Bảy năm, hai giấc mơ này cứ lần lượt xuất hiện trong giấc ngủ của cô, có lúc còn kéo đến liên tiếp nhau,mỗi lần đều làm cho cô ngủ không ngon giấc.

Sau này, anh hai tìm cho cô bác sĩ gia đình, tên là Lữ Yên, là một người vô cùng xinh đẹp cùng trình độ học vấn đáng nể.

Lữ Yên đã khám nghiệm lâm sàng cho Miên Miên không biết bao nhiêu lần, cũng cho cô uống qua rất nhiều loại thuốc. Tuy quá trình này có chút gian khổ, nhưng là tối thiểu cô đã thật lâu không có bị cái giấc mộng này làm cho khó thở nữa.

Anh hai đối với việc này rất vui mừng, nên liền giữ Lữ Yên ở lại trong biệt thự luôn.

Thật ra thì Miên Miên cũng không thích vị nữ bác sĩ này ở lại cho lắm, dù sao, căn biệt thự này cũng là nhà cô, chỉ có người thân thích trong gia đình mới được đến ở, đối với người ngoài cô vẫn cảm thấy có chút khó khăn.

Nhưng nhìn đôi mắt lạnh như băng của anh hai, cô nuốt một ngụm nước bọt, thật ra thì cũng không có gì, dù sao cha cô cùng dì nhỏ đã không còn ở đây nữa rồi, trong nhà chỉ còn lại anh hai, cô và mẹ Lâm ở, thêm một người nữa có lẽ sẽ náo nhiệt chút.

Cứ như vậy, Lữ Yên đã ở lại nhà cô đã ròng rã bốn năm.

"Em không ăn món chân giò hun khói này sao? Cho anh!" Anh hai nghiêng thân qua, gấp lấy miếng thịt màu đỏ ngon lành trong đĩa của cô.

Đúng, bá đạo như thế , hoàn toàn không có hỏi ý kiến của người khác, liền tự tiện làm chủ , ở trong ngôi nhà rộng lớn này, cũng chỉ có một người, chính là anh hai của cô.

Xoay người đẩy ra cái đĩa ra trước mặt, cô cảm thấy không muốn ăn nữa, quay đầu hướng hai người trên bàn ăn nhẹ nhàng nói , "Anh hai, bác sĩ Lữ, em ăn no rồi, xin phép đi trước ạ."

Anh hai thấy bữa sáng của cô vẫn còn nguyên, lông mày hơi nhíu lại , chỉ vào ly sữa nóng đang bốc khói bên cạnh: "Uống nó đi".

Cô đoán chừng nếu như còn tiếp tục không nghe lời anh,e rằng cả ngày hôm nay cô sẽ phải đứng ở đây uống ly sữa này, cho nên cô chấp nhận bụng nó lên một hơi uống hết.

Lau chùi miệng, cô hướng về phía anh hai nói, "Vậy em đi học trước ạ."

Anh thả dao nĩa trong tay ra, lấy áo vest ở một bên, đi lên phía trước, "Thuận đường, anh đưa em đi."

Cô từ chối, "Không cần, em có thể ra cửa bắt xe buýt."

Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, trong mắt là tia kiên quyết không thể cự tuyệt, "Anh không muốn nhắc lại lần thứ hai đâu."

Cô bất đắc dĩ, đeo ba lô trên lưng, đi theo sau lưng anh hai cao lớn nổi trội.

Trên xe.

Cô nhìn cảnh vật đang lùi dần về phía sau bên cửa sổ, không nói gì.

Thật lâu, anh hai mở miệng, "Tôi hôm qua ngủ không ngon sao?" Vừa nói xong, anh đưa bàn tay đến định áp vào má cô.

Cô cả kinh, theo phản xạ có điều kiện cơ thể nhất thời lùi về phía sau, bàn tay anh lơ lửng ở không trung.

Cô nhìn sắc mặt không vui của anh, cẩn thận cười trừ nói, "Em. Chẳng qua là không quen như thế. Không có thói quen. Ha ha. Ha ha."

Hiên Viên không có miễn cưỡng, chỉ thu hồi lại bàn tay, không biết có phải hay không là ảo giác của cô, cô có cảm giác mình nhìn thấy trên mặt anh thoáng hiện vẻ chán nản.

"Miên Miên, chuyện của Triệu Minh, em vẫn còn ở trách anh sao?"

Cô cuống quýt lắc đầu, "Không có, không có!" Lời nói không thể nói loạn, có một số việc cũng không còn cần thiết làm cho rõ ràng như vậy.

"Thật là không có không? Đã một năm rồi, em đối với anh vẫn là bộ dáng tức giận lạnh nhạt như vậy." Anh vững vàng cầm tay lái, giọng nói lãnh đạm.

Cô ôm chặt ba lô của mình, cúi đầu, "Không có, em thật sự không có, là do anh ấy tự mình làm sai, không trách ai được hết!"

Anh bỗng thẳng xe gấp, xe dừng lại bên một gốc cây đại thụ.

Bây giờ vẫn đang là sáng sớm, trên núi bao phủ một tầng sương mỏng, khung cảnh bốn phía hiện lên cũng không rõ ràng.

Anh khoác tay lên trên tay lái, "Em nhất định phải dùng bộ dáng này nói chuyện với anh sao?"

Anh hai biểu tình lạnh lẽo, có chút dọa người, cô toàn thân chấn động, thân thể mất tự nhiên lui về phía sau. Anh giương tay ra, cô tưởng là anh muốn đánh lên má mình, nhưng là anh chỉ nắm lấy cằm của cô.

Thở dài, thanh âm có chút mệt mỏi của anh vang lên, "Miên Miên, không phải sợ anh, anh sẽ không đòi nào đánh em."

Tuy rằng anh đã bảo đảm như vậy, nhưng mà toàn thân cô vẫn không nhịn được run rẩy.

Anh dường như cũng nhận ra cô đang run, cầm thật chặt cằm của cô, lạnh lùng nói, "Thế nào, hiện tại anh mới đụng chạm như vậy đã nhịn không nổi sao? Chớ quên, em trước kia luôn là không biết xấu hổ bám lấy anh."

Sắc mặt cô tái đi, run càng thêm lợi hại.

Lại nghe anh tiếp tục nói, "Có Triệu Minh liên không cần anh hai sao? Hắn có thể đụng, anh liên không thể đụng sao? Anh cho em biết, Nguyễn Miên Miên, em đừng nghĩ ngợi lung tung, em là của anh, cả đời đều là của anh, muốn chạy trốn cùng người khác, trừ khi anh chết đi."

Xem bộ dạng cô thút tha thút thít, anh vươn tay ra, ôm cô tới trước ngực, dịu dàng nói, "Miên Miên, em cũng không muốn Triệu Minh ngay cả công việc hiện tại cũng mất đi chứ?"

Dịu dàng giọng nói cũng là cực độ hàn khí, cô vẫn không có nói chuyện, chẳng qua là nhẹ nhàng hướng vào trong lồng ngực anh, mặc dù vòng ôm của anh vẫn ấm áp cùng hương thơm thoang thoang như xưa, nhưng mà cô rốt cuộc vẫn không tìm được cái loại cảm giác ấm áp như ngày bé, xuyên thấu qua da thịt truyền tới chỉ có cảm giác lạnh lẽo cực độ cùng đau khổ ngập trời.

Vì sao chuyện lại phát sinh đến bước này? Anh hai, em rất muốn nói với anh, em chưa từng muốn cùng người khác rời đi, rời xa khỏi anh, ở trong lòng em, bất kể anh có nói cái gì làm cái gì, anh đều là anh hai của em, là người mà cả đời này em luôn tôn kính cùng yêu mến, là người thân duy nhất mà em dựa dẫm vào cả đời này.

Anh rất chán ghét người nhu nhược yếu đuối cùng phiền phức, em phải đối với anh thế nào đây, khi mà em rất sợ hãi rằng có một ngày anh sẽ tức giận chán ghét em mà rời xa em.

Em biết nói điều này với anh thế nào đây, anh hai?

Bạn đang đọc truyện *Cắm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2: Triệu Minh 1: Nhớ lại lần đầu gặp Triệu Minh

Trong trí nhớ mười bảy năm ngắn ngủi của cô, có một khoảng trống không.

Ước chừng là khoảng thời điểm chín hay mười tuổi gì đó, một mảnh kí ức kia lúc hiện lúc không, giống như là đài truyền hình bị nhiễu sóng vậy, mờ mờ ảo ảo, duy chỉ có hình ảnh những bông tuyết bay đầy trời là hiện lên rõ ràng.

trans

Anh hai nói, lúc cô chín tuổi, bị ốm nặng, sau cơn sốt đó, cô đã mất đi phần kí ức của cả chín năm trước đó.

May nhờ có bác sĩ Lữ tỉ mỉ trị liệu, cô đã tìm được kí ức của tám năm trước đó, duy chỉ có khoảng thời gian nguyên một năm lúc cô chín tuổi là cô không cách nào nhớ ra nổi.

Cô thừa nhận, cô là một người rất lạc quan, phần kí ức đã mất đi kia, dù đã cố cũng không tìm về được, thì cô cứ thuận theo tự nhiên. không ép bản thân phải nhớ bằng được.

Mà đối với kí ức trống rỗng này, cô cũng chưa bao giờ muốn tìm nó về. Giống như từ sâu trong tiềm thức, có một âm thanh vang vọng nói cho cô biết rằng, nếu như kí ức kia quay về, thì suốt cả cuộc đời cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi cơn ác mộng đeo đuổi cô bấy lâu nay.

Cô cũng thừa nhận, cô là một người rất hèn nhát. Cô tự gạt bản thân không quan tâm đến những chuyện đã xảy ra, cứ thế sống cuộc sống vui vẻ, nhưng

cô biết, một ngày nào đó, nó sẽ chạm đến giới hạn và bùng nổ. Lúc đó cô sẽ phải thừa nhận sự thật mà đối mặt với nó.

Lúc mười ba tuổi, cô nhớ lại chuyện đi nhỏ cùng cha cô vì bị tai nạn máy bay mà qua đời.

Quên nói, lúc cô mười tuổi, cha cô cùng đi nhỏ đến biển Ca-ri-bê hưởng tuần trăng mật, lúc trở về phi cơ gặp trục trặc bị rơi xuống biển Thái Bình Dương, không thể tìm được thi thể. Ông ngoại cô sau khi nghe được tin đó, đã bị đột quỵ, tay chân không thể cử động, cũng không thể nói chuyện được nữa.

Đĩ nhiên đây cũng là anh hai kể lại cho cô nghe, những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian một năm đó đều là cô nghe mọi người kể lại.

Nhìn nụ cười của hai người trên bia mộ, cô đặt bó hoa xuống.

Mặc dù hai người khi sống hay cãi nhau những ít ra khi chết cũng được chôn cùng một huyết.

Đi nhỏ, người đi ôn nhu xinh đẹp của cô, cô hi vọng đi có thể sống hạnh phúc ở thế giới bên kia.

"Em là Miên Miên phải không?" Cô đang chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên bên cạnh một giọng nam có vẻ vui mừng vang lên.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một thanh niên đẹp trai tuấn lãng, tay cầm bó hoa hồng trắng, gương mặt lộ vẻ vui mừng nhìn cô.

Cô có chút nghi hoặc nhìn người thanh niên đang bước tới, trong đầu cô gắng tìm tòi hình ảnh này, nhưng rốt cuộc vẫn không nhớ được đó là ai.

Thanh niên kia vui vẻ nhếch môi, thấy cô nhìn chằm chằm mình, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, "A, đúng rồi anh quên tự giới thiệu mình, anh tên là Triệu Minh, là nhân viên dưới quyền của cha em." Nói xong, còn cười rất tươi.

Thật ra cô không phải là người dễ dàng làm quen với người lạ, nhưng nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Triệu Minh, lại đầu độc cô thành công. Cô gật đầu, cười nhẹ nhàng, ngọt ngào nói: "Anh Triệu Minh, em là Miên Miên".

Triệu Minh dường như bị một tiếng "Anh Triệu Minh" vô cùng ngọt ngào của cô mê hoặc, lời nói có chút ấp úng, "Miên Miên tiểu thư, em gọi anh Triệu Minh... anh Triệu Minh?"

Cô gật đầu mỉm cười, lần nữa gọi một tiếng "Anh Triệu Minh."

Triệu Minh vừa nghe, càng thêm kích động, thân thể nghiêng về phía trước, tay phải kéo lấy tay cô.

Không biết tại sao, cô đột nhiên tỉnh lại, cô rất ghét đụng chạm với người khác phái, ngay cả anh hai, bây giờ cô cũng thấy không thoải mái.

Cô tự nhận mình không phải là một người nhanh nhẹn, nhưng là trong ba năm qua, ngày ngày phải né tránh cái ôm yêu mị của "sói" Lăng Thịnh, cô đã sớm luyện thành Lăng Ba Vi Bộ.

Nghiêng thân mình đi, cô dễ dàng né tránh bàn tay của Triệu Minh, anh hiển nhiên cũng không ngờ rằng cô sẽ tránh bàn tay của mình, có chút xấu hổ, khuôn mặt dễ nhìn trở nên đỏ bừng.

Có chút không nhẫn tâm nhìn nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời kia vụt tắt, cô vội mở miệng giải thích, "Thật xin lỗi, anh Triệu Minh, em có chút không thoải mái khi chạm vào người khác phái, bao gồm cả anh hai em cũng vậy".

Triệu Minh vừa nghe, trên mặt thoáng qua vẻ chán nản, nhưng là lập tức lại trở nên cao hứng trở lại, trên mặt nụ cười tràn đầy.

"Anh Triệu Minh, anh đến viếng mộ cha em sao?" Cô chỉ vào bó hoa trong tay anh.

"Đúng vậy a, " Triệu Minh để bó hoa xuống, tinh thần có chút chán nản, "Chính xác mà nói, anh là tới viếng Nguyễn tổng tài cùng Xu Bối , Miên Miên tiểu thư, khẳng định là em không nhớ rõ anh, lúc em còn nhỏ, anh đã từng ôm qua em. Anh là bạn học cùng lớp của dì nhỏ em. Khi đó, Xu Bối hay mang em đến trường học chơi."

Cô cố gắng nhớ lại, chuyện đi nhỏ mang cô đến trường chơi, hình như cô có chút ấn tượng, nhưng những người bạn của dì nhỏ chỉ là những hình ảnh mơ hồ hồ hồ trong kí ức của cô.

Cô có chút áy náy giương mắt nhìn Triệu Minh, cười khan nói "Ha ha. Em không nhớ rõ lắm Ha ha."

Triệu Minh nhìn cô, bình thản nói: "Miên Miên tiểu thư, khi đó em còn nhỏ, không nhớ rõ cũng là điều bình thường thôi".

Chàng trai này quả thực hết sức đáng yêu, cô nháy mắt mấy cái, "Anh Triệu Minh, anh chỉ cần gọi em là Miên Miên là được rồi! Gọi tiểu thư nghe có vẻ không tự nhiên cho lắm!"

Lời này vừa nói ra, vừa chọc cho Triệu Minh trên gương mặt biểu lộ vui vẻ vô cùng.

Cả buổi chiều, hai người ngồi ở bậc thang ngay khu nghĩa địa, chia sẻ cho nhau những kí ức xa xưa.

Những hồi ức kia, phần lớn mang theo mơ ước tươi đẹp về tương lai, còn có người bạn nổi khổ tin cậy nhất, cô cũng chưa từng nghĩ rằng di nhỏ lại có những kỉ niệm và mơ ước đẹp như vậy.

"Xu Bối, thích ăn nhất rau chân vịt. Cô ấy nói cô ấy muốn làm thủy thủ Popeye, sẽ được ăn rau chân vịt."

"Ách. Thật là kinh ngạc!"

"Vậy em biết Xu Bối sợ nhất cái gì không?"

"Dạ? Con gián? Hay là con rắn?"

"Không phải, đoán tiếp đi!"

"Con kiến?"

"Cũng không phải luôn!"

"Ách. Đoán không được rồi, anh Triệu Minh, là con gì vậy?"

"Con gà con!"

"Ách. Thế nào lại là con gà con?"

"Xu Bối đúng là sợ nhất con gà con, nhất là con gà mới vừa ra đời có bộ lông màu vàng nhạt. Trước kia có lần bọn anh đi thăm nông trường, Xu Bối nhìn thấy đám gà con mới ra đời, sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, dù đang mang đôi giày cao những 8cm những vẫn hướng cái cây đại thụ bên cạnh trèo lên, cuối cùng con gà con bị đuổi chạy, mà cô ấy vẫn còn sợ hãi, ở trên cành cây đứng một đêm. Chỉ là từ nay về sau, lớp anh gọi cô ấy là Tri Chu nữ!"

"Tại sao ạ?"

"Em không phải cảm thấy cô ấy mang giày cao gót còn có thể trèo lên trên cây, không phải Tri Chu thế là cái gì?"

"."

.

Bây giờ nhớ lại, Triệu Minh đã mang đến cho cô ba năm vui vẻ hiếm thấy trong cuộc đời, có lúc cô nghĩ, cô là thật lòng thích anh, hay chỉ là thông qua bóng dáng anh tìm về ảo ảnh vui vẻ trong quá khứ?

Có điều, tất cả đã không còn quan trọng, sau khi xảy ra sự kiện kia, Triệu Minh dần dần từ từ từng chút một biến mất khỏi cuộc sống của cô, giống như là anh chưa từng xuất hiện vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ký Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Triệu Minh 2: Chết lặng bạt tai.

Trước khi xảy ra sự kiện kia, đối với việc cô cùng Triệu Minh hay lui tới, Hiên Viên là biết nhưng mắt nhắm mắt mở làm ngơ, bây giờ ngẫm lại thì thực ra lúc đó là anh đang cố dè nén tức giận.

Thật ra thì cô chỉ xem Triệu Minh như là một người bạn cũ của di nhỏ mà đối xử tốt như đối với anh trai mình mà thôi.

Nếu nói về mức độ thân thiết, thì vẫn còn kém xa so với tình cảm của cô đối với người anh hai mà cô vẫn sùng bái từ nhỏ, còn có người hay thích cười duyên cùng trêu chọc cô-Lăng Thịnh.

Cô cùng Triệu Minh vẫn là bảo trì khoảng cách với nhau, dù cho là có chơi đùa với nhau những cũng là không có tiếp xúc chân tay. Ở chung một chỗ cũng chỉ là chia sẻ cho nhau thức ăn ngon cùng kỉ ức ngày xưa, không hơn. Nhưng vào một ngày, Hiên Viên lại làm ra một chuyện kéo khoảng cách giữa cô cùng Triệu Minh lại gần nhau hơn, tối thiểu đối với cô mà nói, đó là lần đầu tiên cô chủ động tiếp xúc đến thân thể người khác phải trừ anh hai.

Đó là vào một ngày cuối tuần, Triệu Minh tới tìm cô rủ cô đi công viên chơi, ngẫu nhiên lúc đó anh hai lại ở nhà.

Cô thay quần áo xong, đi ngang qua thư phòng thì nghe thấy tiếng từ trong phòng truyền đến.

"Anh rót cuộc muốn cái gì đây?" Thanh âm của Hiền Viên mang theo tức giận cùng mơ hồ đè nén, trong thoáng chốc, cô giống như nhớ ra hình như cha cô cũng đã từng ở nơi này dùng thanh âm tức giận như vậy mắng ai đó.

Chỉ là trong nháy mắt, Triệu Minh đã lên tiếng, thanh âm nghe hơi uất ức, "Diệp tổng quá lo lắng rồi, tôi chỉ là muốn chơi cùng Miên Miên tiểu thư thôi, Miên Miên tiểu thư nhỏ như vậy đã mất đi cha và di nhỏ, tôi. Chỉ là đơn thuần muốn làm cho Miên Miên tiểu thư vui vẻ mà thôi!"

Hiền Viên đứng đưa lưng về phía cô, nên cô không thể biết được về mặt lúc này của anh, nhưng nhìn anh sống lưng uốn thẳng tắp, còn có chút khê phát ra rung động, cũng biết rằng anh đang rất tức giận, hiển nhiên cũng không có đem lời của Triệu Minh để ở trong lòng.

Quả nhiên, anh mặc dù giận dữ ngược lại cười khe khẽ, "Anh cho rằng tôi không dám động tới anh? Anh cho rằng tìm được Miên Miên làm núi dựa mà có thể kiềm chế tôi? Anh có phải hay không quá ngây thơ rồi!"

Triệu Minh nhìn về phía cửa phòng, có vẻ thất kinh, sắc mặt sung huyết đỏ bừng, thật lâu mới lắp bắp nói, "Tôi. Tôi không có nghĩ như vậy."

Hiền Viên không nói gì, chẳng qua là cười hắc hắc hai tiếng, sau đó chân dài rất nhanh quét một đường rất đẹp đánh về phía bắp đùi của Triệu Minh, Triệu Minh lao đảo một cái rồi té xuống, tay che vết thương, thần sắc thống khổ.

Hiền Viên hiển nhiên còn chưa hết giận, chân dài lại bắt đầu đá ra.

"Không cần, anh hai!" Cô đẩy cửa ra, chạy đi vào đỡ Triệu Minh dậy. Da thịt tiếp xúc trong nháy mắt, cô lại nhớ đến hình ảnh rất nhiều cánh tay màu trắng vây lấy cô cảm giác buồn nôn.

Nhưng là, cô không có nôn tại đây, cô nỗ lực đè nén đôi tay đang run rẩy của mình, làm nó vững vàng đỡ Triệu Minh đứng dậy.

"Anh Triệu Minh, anh không sao chứ?" Cô nhìn gương mặt đỏ như tôm luộc của Triệu Minh, nụ cười trong sáng từng luôn hiện hữu trên khuôn mặt giờ trông rất khó coi, lông mày khẽ cau lại, thân thể cũng khê cong lên, còn hơi run run nữa. Cô có chút đau lòng, ngẩng đầu nhìn gương mặt vẫn không đổi của anh hai, có chút tức giận quát, "Anh hai, anh làm gì vậy?"

Hiền Viên không nghĩ là cô sẽ nói chuyện với anh bằng giọng điệu tức giận như vậy nên anh có chút kinh ngạc. Ngay sau đó lập tức phục hồi tinh thần lại, cặp lông mày đen nhánh hung hăng nhú lại, đôi môi mòng quăn rũ mím chặt, đôi mắt to đen thâm thúy sâu thẳm ẩn hiện cuồng phong đang chuẩn bị nổi dậy.

Cô có chút sợ, thoáng lui về sau một bước, ngoảnh nhìn anh hai, cô không phải cố ý, cô tuyệt không muốn thương tổn anh, cô rất muốn nói lời xin lỗi, nhưng miệng lại không cách nào mở ra được.

Hiền Viên nhìn cô thật lâu, trong mắt kia có không thể tin, có ngập trời tức giận và còn có nồng đậm bi thương.

Cô bất giác cảm thấy đau lòng, anh hai là người thân duy nhất của cô, cũng là người mà cô luôn tôn kính yêu thương từ nhỏ, tại sao cô có thể vì một người ngoài mà tổn thương anh.

Hiền Viên đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, ngay sau đó từ từ bình tĩnh lại, cúi đầu, thanh âm mang theo tang thương mà lãnh đạm xa cách, "Em vì hấn ta mà đối với người thân duy nhất, cũng là người anh duy nhất mà la mắng trách cứ. Em vì tên mặt trắng này. Ha ha." Sau đó anh bật ra tiếng cười khê, tựa như tự giễu bản thân lại còn có cả bi thương.

"Em. Em." Cô nhìn anh đang đứng trước mặt mình, cho dù lời nói của anh có mang vẻ lạnh lùng bình thản nhưng cô vẫn cảm nhận được là anh đang cố giữ thái độ bình tĩnh lãnh đạm, anh như vậy, cô chưa từng thấy qua.

Anh như vậy, làm cô nhớ đến hình ảnh anh lúc cô năm tuổi, anh một mình cô độc đứng dưới gốc cây mai, trông anh xa cách tựa như cô không thể nào chạm tới được, như thế mờ ảo, như thế không thực. Cô có chút sợ hãi, tiến lên nhào vào trong ngực anh, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh hai, Miên Miên không phải cố ý!"

Thân thể anh cứng đờ, thật lâu mới nhẹ nhàng đẩy cô ra, bàn tay cảm lấy khuôn mặt tròn tròn của cô, quan sát thật lâu, mới mở miệng dịu dàng nói, "Như vậy đáp ứng anh, về sau không cần gặp lại người đàn ông này, không nên cùng người đàn ông này có dính líu."

Cô quay đầu lại nhìn Triệu Minh khuôn mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, có chút không đành lòng. Mấy năm qua, cô rất vui khi có anh làm bạn, cô sao có thể cứ thế tuyệt tình với người bạn có nụ cười xinh đẹp như vậy.

Cô kéo kéo cánh tay của Hiền Viên, trải qua mấy năm này cố gắng, cô đã không còn cảm thấy khó chịu khi tiếp xúc thể xác với anh nữa.

"Anh hai, anh ấy là bằng hữu của em, em."

Cô còn chưa dứt lời, anh đã mạnh mẽ hất cô ra, hướng Triệu Minh còn đang ngồi trên đất bước tới.

Cô cuồng quít ôm lấy eo anh, liên tiếp cầu xin, "Anh hai, không cần, anh hai."

Hiền Viên dừng lại, từ trong kẽ răng khê rít ra thanh âm, "Trở về phòng cho anh, nếu không ngay cả em anh cũng ra tay đó!"

Cô nhìn anh hai khí thế chề tre hướng về phía Triệu Minh tung ra liên tiếp những cú đấm, so với chiều cao 1m86 của anh hai, Triệu Minh chỉ cao 1m77 rõ ràng là chỉ có thể ôm đầu chạy trốn.

Cô khản trương chạy đến, dang hai tay đứng chắn trước Triệu Minh, hai mắt đăm lẹ, "Anh hai, không cần, anh muốn đánh anh ấy thì hãy đánh em trước!"

Hiên Viên quả nhiên dừng động tác lại, nắm chặt quyền, thật lâu lại cười lớn, nhẹ nhàng nói: "Em cho rằng anh không dám đánh em? Em cho rằng anh thương em cùng chiều em thì em có thể coi thường lời nói của anh?"

"Ba!" Bàn tay giương lên, một bạt tai nặng nề dán thẳng lên mặt cô.

Cô bị lực đánh của anh làm cho lùi lại mấy bước mới dừng lại, lau vết máu rỉ ra bên khóe môi, đáy mắt cô sững sờ cùng hoảng loạn, đây là người anh luôn dùng lời lẽ lạnh lùng với cô, nhưng nửa đêm lại vô cùng quan tâm đắp chăn lại cho cô sao? Anh hai cư nhiên lại động thủ tổn thương cô sao?

Đây là lần đầu tiên cô bị anh hai đánh, nhưng trong trí nhớ, đây là lần thứ hai anh tổn thương cô. Trước kia còn có di nhỏ cùng cha cô bảo vệ cô, hiện tại thì thế nào, ha ha, nguyên lai bản thân cô cái gì cũng không có, không có ai bên cạnh, những tưởng còn có một người cùng chiều yêu thương cô vô điều kiện, thì ra chuyện thường không diễn ra như người ta mong muốn, không có một ai lại nguyện ý yêu thương một cô gái mập mạp vô dụng như cô cả.

Trong thoáng chốc, cô nghe đến những thanh âm đứt quãng từ trong đầu óc truyền đến.

". Nhóc là đứa nhỏ phiền phức. nhu nhược. Ta chán ghét nhóc. thật phiền phức. làm cái gì cũng không được."

"Em không phải. Miên Miên không phải đứa nhỏ phiền phức. Cũng không phải là nhu nhược."

". Em gái nhỏ. Cùng bọn anh vui đùa một chút chứ."

"Không cần. Không cần. Các người đừng lại gần đây, không cần, anh hai... cứu Miên Miên, cứu cứu Miên Miên."

"Anh hai em không nhớ em rồi. Không thèm để ý đến em rồi."

Đầu rất đau, trong đầu một mảnh vẩn đục, nụ cười lạnh lùng của anh hai, gương mặt bị thương của di nhỏ, còn có hình ảnh giận dữ đùng đùng của cha, tất cả đan vào thành một vòng xoáy thật lớn, từ từ đem cô bao phủ.

Máu trên tay cô càng ngày càng nhiều, lau thế nào cũng không sạch sẽ.

Không cần. Không cần.

Diệp Hiên Viên nhìn lên cô gái trước mặt trong miệng không ngừng tràn ra máu, hai bàn tay ôm lấy đầu, cấu kinh thét chói tai, "Không cần. Không cần."

Trong lòng anh đau nhói, ôm lấy cô gái đang không ngừng giãy giụa vào lòng, hướng về phía ngoài cửa rống to, "Lữ Yên, đến đây nhanh cho tôi!"

Trong chớp nhoáng này, hình ảnh cô gái đang giãy giụa trong ngực anh lúc này cùng thân ảnh của cô gái người đầy máu thân thể lạnh như băng nằm trên tay Lăng Thịnh vào bảy năm trước lần lượt quần lấy tâm can anh, Diệp Hiên Viên trong lòng không ngừng dâng lên một cỗ mãnh liệt tự trách cùng hối hận.

Mình chỉ là muốn dọa cô ấy một chút, mình chẳng qua chỉ là không muốn cô ấy bảo vệ người đàn ông khác trước mặt mình, thừa nhận đi, Diệp Hiên Viên, người chẳng qua là ghen tỵ, chẳng qua là ghen tỵ tại sao người cô ấy bảo vệ là không là người mà thôi.

Ôm cô gái khỏe miệng đang không ngừng tràn ra máu tươi, Diệp Hiên Viên cười khổ, rõ ràng chỉ là muốn bảo vệ cô, tại sao cuối cùng lại toàn tổn thương cô.

Quay đầu nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của người đàn ông ngồi trên sàn nhà, Diệp Hiên Viên cười lạnh ra tiếng, "Triệu Minh, tôi muốn anh cả đời này sống cũng không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Triệu Minh 3: chi mộng xuân cùng xa nhau

Đang mơ màng, cô nghe thấy tiếng của anh hai không kiên nhẫn vang lên.

"Cô ấy rốt cuộc thế nào rồi?"

Tiếp đó có một giọng nữ khàn khàn vang lên, cô đoán là bác sĩ Lữ.

"Tiểu thư bị kích thích đến thần kinh, là do những kí ức kia!"

"Không phải đã thôi miên đoạn ký ức kia rồi sao?"

trans

"Diệp tiên sinh, thôi miên không phải là làm nó mất đi hoàn toàn, trí nhớ từng tồn tại là sự thật, chỉ có thể che dấu nó tạm thời, mà không thể hoàn toàn hủy diệt nó."

Trên trán bỗng truyền đến một hơi ấm quen thuộc, cô biết đó là bàn tay của anh, ngay sau đó thanh âm của anh vang lên ở bên tai: "Miên Miên, em tỉnh dậy đi... em đã ngủ một ngày một đêm rồi, anh hai hứa là sẽ không bao giờ tổn thương em nữa...cầu xin em đó... hãy tỉnh dậy đi."

Thanh âm của anh nghe thật dịu dàng, giống như một làn gió mùa xuân thổi tới bên tai cô vậy, lại mang theo cả cổ chấp, giống như nếu cô cứ bất tỉnh, anh sẽ không nản lòng tiếp tục thì thầm bên tai cô. Lòng mi cô khẽ rung, chậm rãi mở mắt.

"Miên Miên, em tỉnh rồi à?" Anh vui mừng ôm lấy khuôn mặt của cô.

Cô nhìn người trước mặt cặp mắt hần lên tia máu, vẻ mặt mệt mỏi, quần áo không chỉnh tề, đây là anh hai khôi ngô tuấn tú diện mạo bất phàm chú trọng về ngoài của cô sao?

Cô cố hết sức vươn cánh tay vô lực lên, sờ sờ gương mặt của anh, không biết tại sao, nước mắt liên tục rơi không ngừng.

Anh thất kinh hoảng hốt, "Sao vậy Miên Miên? Em còn đau sao? Là anh hai không tốt, là anh hai không nên đánh em!"

Cô giãy giụa ngồi dậy, chui vào trong vòm ngực rộng lớn của anh: "Anh hai, xin anh đừng bỏ rơi Miên Miên, đừng chán ghét không cần Miên Miên!"

Anh ôm cô thật chặt, dịu dàng an ủi, "Anh hai vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi Miên Miên, Miên Miên cũng hứa với anh, vĩnh viễn sẽ luôn ở bên cạnh anh, không cho phép đi theo người đàn ông khác rời xa anh, có được không?!"

Tuy lời nói của anh rất bá đạo nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất ấm áp, còn có cả ngọt ngào, cô ở trong ngực anh nhẹ nhàng gật đầu một cái, chỉ cần anh sẽ không không quan tâm đến cô, cô liền vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh. Trong lòng ý nghĩ ngọt ngào, cô từ từ rơi vào mộng đẹp.

Trong giấc mộng, dường như có một vật gì đó rất nóng bỏng mon man dọc theo thân thể cô, từ từ vuốt ve, cô có chút mất tự nhiên muốn tách rời khỏi loại cảm giác nóng bỏng này, hướng khoảng giường lạnh như băng bên cạnh lăn đi, không ngờ vật kia đi theo cô thật chặt không thả, nhẹ nhàng vuốt ve đã từ từ bắt đầu biến thành dùng lực vuốt ve. Trong ánh trăng mờ, trong thân thể của cô giống như có một dòng nhiệt lưu từ từ bắt đầu ở trong máu lan tràn, giữa hai chân cũng có một loại chất lỏng ấm áp mơ hồ rỉ ra, cơ thể bỗng thấy trống rỗng, khát vọng mãnh liệt một cái gì đó, cần cái gì đó mà cô cũng không rõ. Trong miệng của cô bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ xa lạ, hai chân khó nhịn ma sát, trong lòng ề ảm ngứa một chút, trong đầu rất muốn tỉnh dậy, nhưng là hữu tâm vô lực, vẫn chìm đắm trong hỗn loạn. Chỉ có thể mặc cho phần nóng bỏng kia đem thân thể cô đốt cháy từng chút một.

Sáng ngày thứ hai, cô được anh ôm trong ngực mà tỉnh lại.

Đã rất nhiều năm cô chưa nhìn thấy bộ dáng lúc ngủ của anh hai rồi, người thiếu niên đẹp trai lạnh lùng năm nào nay đã trở thành một người đàn ông anh tuấn mạnh mẽ. Cô nghiêng đầu, quan sát bộ dáng lúc ngủ hiếm thấy của anh, lúc ngủ trông anh không sắc sảo bén nhọn như thường ngày, luôn che dấu bản thân trong một cái vỏ bọc lạnh lẽo, hiện tại ngược lại trông anh có chút lười biếng giống như trẻ con vậy. Mái tóc đen nhánh hỗn loạn, hai hàng lông mi vừa dài vừa cong, thật sự là rất đẹp.

Cô có chút ghen tị nhìn hàng lông mi dày đen nhánh kia, đáng thương thay khi cô là con gái mà lông mi còn không đẹp bằng anh, làm sao mà cô chịu nổi.

Cô nổi lên ý xấu, từ từ đưa tay dò hương lông mi làm người ta ghen tị kia, nghĩ thầm có thể nhổ bớt mấy cọng lông mi.

Ngay lúc tay cô chỉ còn cách hàng lông mi kia 0,01cm, anh hai bỗng nhiên bắt lấy bàn tay của cô, đôi mắt to đen thâm thúy mở ra.

"Em đang làm gì đấy?"

Cô chột dạ rút tay lại, cười trừ nói, "Không có. Không có gì. Ha ha. Là trên trán anh có cọng tóc nên em định lấy ra giúp anh mà thôi. Ha ha."

trans

Anh có chút chế nhạo cười nói, bàn tay vừa dùng lực, kéo cô nằm ở trên bộ ngực trần của anh, "Không phải là bởi vì lông mi của anh dài, nên có người ghen tỵ, âm mưu định nhổ bớt mấy cọng sao?"

Cô cuống quýt lắc đầu, "Không phải, khẳng định là không phải!"

"Thật không phải không?" Anh cúi sát mặt cô, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, thật sâu trong con ngươi tràn đầy hoài nghi.

Cô bị khuôn mặt tuấn tú của anh phóng đại ở sát mặt mình làm cho xấu hổ, sau đó bất giác nhận ra mình còn đang nằm trên khuôn ngực trần của anh, có chút không tự nhiên, giằng giàng muốn bò xuống.

Anh không nói gì, bàn tay giữ cô thật chặt, đôi mắt xinh đẹp vẫn nhìn chăm chăm cô, nhìn vào đôi mắt thâm thúy sâu thẳm đó, trong cô bỗng trào lên một cảm xúc xa lạ.

Loại tâm tình này khiến cho cô có chút kinh hãi, có chút sợ, mắt thấy tay của anh càng ngày càng siết chặt, cái eo không tính là thon của cô cũng có cảm giác đứt rời, mặt cô đỏ ngầu, nhỏ giọng nhắc nhở, "Anh hai, em rất nặng a!"

Anh không để ý đến cô, cả người anh không có phản ứng, giống như đã lâm vào một mảnh mê mang, thâm thúy trong đôi mắt một mảnh hoang vu. Cô hơi sử dụng lực néo vào tay anh, nhưng anh vẫn bất động như cũ.

Cô bắt đầu giãy giụa, kiên nhẫn đấu tranh với hai cánh tay chắc khỏe kia.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng thở dốc của anh vang lên ở đỉnh đầu, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy rõ ràng đúng là anh hai đang thở hổn hển, mặt hơi đỏ, cảm giác giống như là một con sói lớn đang muốn một ngụm nuốt trọn chú cừu nhỏ mập mạp vậy, cô không khỏi có chút bận tâm, "Anh hai, anh làm sao vậy ạ?"

Anh không có nói gì, chỉ là nhanh như chớp đẩy cô ra, lao đảo nghiêng ngã hướng phòng tắm chạy đi.

Lưu lại cô ngồi một mình ở trên giường ảo não, cô lại làm chuyện gì chọc đến anh rồi sao?!

...

Khi đó, cô đã quyết định anh hai là người thân cũng như người bạn duy nhất của cô.

Đối với Triệu Minh, cô chỉ còn biết xin lỗi, nếu anh hai không thích anh ta, cô cũng không muốn làm trái ý anh hai mà lui tới với anh ta.

Mặc dù Triệu Minh đã mang đến cho cô ba năm vui vẻ tràn đầy tiếng cười, nhưng mà cô lại không muốn lợi dụng anh để tìm về những ấm áp trong quá khứ.

Con người không thể cứ sống mãi trong quá khứ, Cũng như không có ai có thể vĩnh viễn sống ở Ivory Tower.

Cho nên cô gọi điện cho Triệu Minh, nói với anh rằng cô quyết định từ nay về sau sẽ không gặp anh nữa. Triệu Minh nghe xong không có nói gì, chỉ là trầm mặc một lúc lâu, thái độ đó giống như là anh có thể hiểu rõ tình cảnh của cô mà thông cảm cho cô vậy, bởi vì cô đã đi đến quyết định này, giữa hai người cũng không biết nói gì với nhau thêm nữa, thà rằng không nói gì để cục diện đỡ lâm vào bế tắc.

Cuối cùng, cô đang tìm một cái cớ để cúp máy thì nghe thấy thanh âm chán nản của Triệu Minh truyền đến, "Miên Miên, có thể gặp anh một lần cuối cùng được không? Anh muốn lưu lại một kỉ niệm thật đẹp giữa chúng ta."

Vì cô rất áy náy với anh, nên cô liền đáp ứng anh, nhưng cô thật không ngờ lần gặp mặt này, lại có thể làm cho một người đàn ông mang đến cho cô một vết thương sâu sắc cả đời khó quên, cũng làm cho mối quan hệ giữa cô và Hiên Viên xuất hiện một rãnh vực sâu thẳm ngăn cách.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Triệu Minh 4: bắt cóc cùng đùa giỡn

Triệu Minh ở trong điện thoại nói muốn mang cô đến một nơi mà cô cả đời cũng sẽ không quên được, nhưng là nếu như nói bắt cóc làm cho người ta trọn đời khó quên, thì Triệu Minh thật sự đã làm được.

Trong mơ mơ màng màng, có người tháo miếng vải đen che mắt cô xuống.

Cô hơi mở mắt để thích ứng với ánh sáng đột nhiên chiếu đến, khi đã nhìn thấy rõ xung quanh, cô nhìn một đám trông như lưu manh, một đám con trai đầu nhuộm đủ màu sắc các kiểu vây quanh cô, trong tay nếu không phải cầm gậy gộc có gắn đinh thì cũng là những thanh đao sáng loáng, bộ dạng hút thuốc trông rất đặc ý.

Cô thấy bên cạnh cô Triệu Minh cũng đang bị trói không khác gì cái bánh chưng, cười khổ hướng anh gật đầu một cái, không có lên tiếng. Trong lòng cô rất sợ hãi, nhưng cô vẫn cố gắng ép nỗi sợ hãi đó xuống, ở vào thời điểm này sợ cũng vô ích, điều đó chỉ làm cho đối phương càng thêm đắc ý mà hành hạ cô hơn, hơn nữa cô cũng không muốn làm kẻ nhu nhược cùng phiền phức.

Được rồi, Nguyễn Miên Miên, người nhất định phải bình tĩnh, hảo hảo dùng cái đầu suy nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Thật ra là đang xảy ra chuyện gì đây?

Buổi chiều, cô trốn mẹ Lâm cùng Lữ Yên, lặng lẽ ra khỏi nhà. Anh hai đã đi làm, bình thường ở nhà cũng chỉ có hai người họ là quản cô.

Triệu Minh nhìn thấy cô, có một chốc lát chán nản, ngay sau đó lại thật vui vẻ nở nụ cười thật tươi mà cô thích nhìn nhất, thần thần bí bí nói muốn mang cô cùng đi khám phá một thế giới mới.

...

Lúc đó, cô và anh đang đứng ở bên đường vẫy tay gọi xe, một chiếc xe màu trắng bỗng nhiên dừng lại ngay trước mặt họ, sau đó mấy tên thanh niên từ trên xe nhảy xuống, dùng một cái khăn dày mùi hôi cùng bản thủ che mắt họ lại.

Sau đó, mở mắt ra là ở nơi này.

Không biết có phải hay không bởi vì cô là con gái, bọn họ cảm thấy không có gì uy hiếp, cho nên không có trói cô chặt quá, chẳng qua là trói hai chân cô cho có mà thôi. Cô liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, bốn giờ chiều, cô ra khỏi nhà lúc hai giờ, tính đến giờ đã hai tiếng đồng hồ.

Cố gắng cử động thân thể bần rần, trong lòng cô đấu tranh không ngừng. Những tên này dám lên ngọn núi này bắt cóc người, không phải nhóm người ngoại lai thì cũng là những tay mơ không biết trời cao đất dày! (Anh Viên là boss ở đây mù)

Ở trên núi này, dù là người bình thường nhất thì cũng là đại gia rồi, ở đây toàn bộ đều là người giàu, dùng xe xịn, ở khu nhà cao cấp, nếu không phải là tài phiệt trong giới thương nhân thì cũng là ông trùm trong giới hắc đạo, gia đình Lăng Thịnh chính là điển hình của trùm giới hắc đạo. Không nghĩ tới lại có người không biết trời cao đất rộng là gì, dám làm loạn trên đất của các đại boss, xem ra chẳng qua cũng chỉ là tay mơ, không cần lo lắng là kẻ thù của anh hai, thử phả một cái, cô âm thầm nghĩ tới.

Lại nghe thanh âm Triệu Minh giùng giàng vang lên, "Các người đem chúng ta bắt cóc tới đây làm gì?"

Một tên trên người toát ra khí chất lão đại dụi dụi mắt thuốc của mình, hùng hổ đạp đất bước đến, nhìn kẻ Triệu Minh đang giãy giụa, lộ ra hàm răng vàng khè ghê tởm, cười to nói, "Không làm gì cả, chẳng qua là bọn tao đang thiếu tiền dùng một chút, muốn tìm chú em giúp đỡ! Lão tử đã ngồi canh mẹ ở đây mấy ngày, những đại gia kia đều dùng ô tô đi lại, thế nào cũng không bắt được một người nào, hôm nay rốt cuộc lại để cho chúng ta bắt được một mẻ, à, không đúng, là một đôi dê béo mới đúng! Xem chú em áo mũ chỉnh tề, cô gái kia mặt mũi sáng sủa, cũng biết ngày thường đều được ăn ngon mặc đẹp không thiếu thứ gì! Hôm nay bọn tao phát tài rồi! Ha ha ha!"

Nói xong, đám người lâu la xung quanh phá lên cười, một mảnh tiếng hoan hô.

Cô nhìn bọn chúng, thầm nghĩ quả nhiên bọn chúng chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, muốn kiếm chút tiền mà thôi.

Vì vậy, cô siết chặt nắm tay, cố gắng để âm thanh của mình không run rẩy, "Các người muốn bao nhiêu mới bằng lòng thả người?"

Cái kẻ mà cô nghĩ là lão đại vừa nghe cô lên tiếng, hàm răng vàng khè lộ ra càng hung mãnh.

"Con nhóc này thực thức thời, ngay thẳng, thẳng thắn, ta thích. Tốt, không nói nhiều, một tỷ!"

"Một tỷ? Ông giết người à!" Cô nhất thời tức giận quên mất kẻ đối diện là một tên hung ác, mở miệng liền quát, thật là công phu sư tử ngoạn!

Tên lão đại kia vừa nghe, quay đầu nói với đám lâu, làm ra vẻ bất đắc dĩ, nhún nhún vai, vẻ mặt vô si: "Chúng ta đành phải tự ra tay thôi!"

Xoay người ném cho cô một cái điện thoại: "Cô! Gọi cho người nhà của cô, bảo họ mang một tỷ đến địa chỉ xx! Còn nữa..., không cho phép giở trò, nếu không thì bọn tao sẽ cho cô biết mùi vị thống khổ là thế nào!"

Vào lúc này, cô không muốn kích động bọn chúng, vì vậy cô ngoan ngoãn cầm điện thoại lên, bấm số của anh hai, chuông mới vang lên, đã nghe thấy tiếng của anh ở đầu bên kia, tên lão đại liền cướp lấy điện thoại: "Này, Hiệp tổng tài sao? Không cần lo tao là ai, mày chỉ cần biết em gái bảo bối của mày đang ở trong tay tao là được. không tin lời tao sao? Được, A Tam."

Cô vẫn tai nghe anh hai cùng tên răng vàng khè nói chuyện, không biết vì sao trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác bất an, nhưng mà cô còn chưa kịp suy nghĩ thì đã bị một tên đột nhiên xuất hiện trước mặt làm động tác giả quỷ hù dọa: "Lên tiếng đi cô em"

Tên tóc vàng kia toét miệng cười, lộ hàm răng trắng, tay heo hướng trên mặt cô đánh tới, "Lên tiếng đi! Tiểu mỹ nhân."

Rốt cuộc đến thời điểm này, sâu trong nội tâm cô đã bắt đầu khủng hoảng cực độ, cô chỉ có thể tiếp nhận sự đụng chạm của anh hai, những người khác chạm vào đều sẽ làm cô ghê tởm muốn ói. Cô chống thân thể dậy, ra sức lùi về phía sau: "Anh đừng có chạm đến tôi. Không nên đụng tôi."

Triệu Minh ở bên cạnh cũng lớn tiếng kêu lên: "Dừng tay, khốn kiếp, mày đừng mơ đụng đến cô ấy!"

Tên tóc vàng cười gằn, thân thể nhào tới hướng cô, tay heo ghê tởm cũng tùy tiện sờ nắn trên thân thể mềm mại của cô, đôi môi ghê tởm hôn loạn xạ trên mặt cô.

Giờ khắc này, có một cái cảm giác rất kinh khủng từ trong trí nhớ của cô bùng nổ, trong ánh trắng mờ, cô nghe thấy trong đầu có thanh âm dừ tọng vang lên:

"Em gái. Cùng bọn anh vui đùa một chút nào."

"Ai. Em gái. muốn chạy đi đâu."

". em gái non nớt. da thịt cảm giác thật thoải mái."

Không cần, không cần, không nên đụng tôi!

Cứu mạng a! Anh hai cứu Miên Miên! Anh hai!

Cô thét lên, không ngừng giãy giụa, sức nặng trên người không có giảm bớt ngược lại hấn lấy tay dùng sức chế trụ cổ tay của cô, cái tay khác bắt đầu xé rách quần áo trên người cô, cảm giác ghê tởm kia dần dần lấn át cô, cô bắt đầu sợ hãi cực độ, run rẩy không ngừng.

Anh hai, anh ở đâu? Cứu Miên Miên.

Có ai cứu cứu Miên Miên.

"Lão Đại, cô nàng này, có cái gì đó không đúng!" A Tam từ trên thân cô gái bò dậy, chỉ vào cô gái nằm trên đất toàn thân đang co giật, quần áo không chỉnh tề, sắc mặt trắng bệch.

Tên lão đại đẩy A Tam ra, nhìn cô gái cắn chặt hàm răng đang phụt máu không ngừng, trong lòng có chút sợ, vung tay đánh A Tam một cái, nổi giận dùng dùng, "Bảo người dọa cô ta một chút, người lại làm cái quái gì vậy! Tình trạng xống lên nào hết rồi à?!"

A Tam vuốt cái mặt sưng đỏ của mình, nhìn cô gái miệng ứa đầy máu, trong lòng sợ hãi, "Làm sao bây giờ? Lão Đại, làm sao bây giờ?"

Tên lão đại lần nữa nộ hỏa công tâm, hung ác vung chân đạp A Tam tới tấp "Còn có thể làm sao, mau rút lui!"

"Rầm!" Cánh cửa bị đạp đổ, một nhóm người sải bước đi vào.

"Các người ai cũng đừng mong chạy thoát!" Hiệp Hiền Viên nhìn chung quanh một vòng, thấy Miên Miên quần áo không chỉnh tề, miệng phun máu tươi, đôi mắt ngăm đen của anh lập tức tràn ngập hung ác cùng khát máu.

Anh sải bước vượt đến trước mặt cô, cỡi áo khoác ôm lấy cô còn đang run rẩy phun máu, trong lòng tràn đầy đau lòng, tâm can báo bối mà mình tì mị che chở, cư nhiên lại bị một bầy chó điên tạp chủng chà đạp, đáng chết, không, xử tội chết là quá tiện nghi cho bọn chúng, anh muốn bọn chúng sống không bằng chết, sống cuộc đời như một con rệp, chỉ giữ chút hơi tàn mà sống tiếp.

Đi tới trước cửa trao đổi một ánh mắt cho Lăng Thịnh, anh ôm Miên Miên hướng trong xe đi tới, "Lữ Yên, chăm sóc tốt bảo bối!"

Quay đầu nhìn về phía đám người đã bị đánh ngã nằm trên mặt đất, Hiền Viên cười đến cực kỳ dịu dàng, "Nói cho tao biết, người nào động đến bảo bối của tao!"

Tiếng nói dịu dàng vừa nhẹ nhàng vang lên, đối với đám người vừa rồi còn mới phách lối kiêu ngạo mà nói lại như là gió tuyết lạnh lẽo cực độ từ cõi âm thổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Triệu Minh 5: Trừng phạt tàn khốc.

(Chương này có một số cảnh rất rùng rợn, sợ mọi người không nuốt nổi com nên Diệp nhi đã mạn phép lược bớt ạ! Vẫn có chi tiết đó nhưng không miêu tả zoom cận cảnh như trong bản gốc đâu ạ!)

Đây là căn biệt thự bị bỏ hoang ở giữa sườn núi, ánh tà dương rọi xuống loang lổ nơi vách tường, hoàng hôn bao trùm một mảng, nhiều loại cỏ dại bám lên lên tường, quấn vòng quanh nhau, uốn lượn. Bên trong nhà là bụi bặm cùng đồ vật đã mục nát, nhìn không rõ nó vốn là món đồ hoa lệ như thế nào. Một nhóm người đang cúi đầu, mặt trắng bệch, hai chân run rẩy, còn một đám người khác thì đang tức giận sát khí đầy người, khát máu tỏa ra từ hơi thở.

Diệp Hiền Viên nhẹ nhàng châm một điếu thuốc, cũng không có đưa lên miệng hút, chỉ là giương mắt nhìn làn khói thuốc lượn lờ vòng quanh trước mặt, cười đến mỉa mai, thanh âm của anh dịu dàng mỉa mai giống như con rắn đang dẫn dụ Eve trên vườn địa đàng phạm tội vậy, làm cho người ta không tự chủ được mà trầm mê, đầu óc, phạm tội.

"Nói cho tao biết, người nào vừa đụng đến bảo bối của tao?"trans

Ánh nắng yếu ớt còn sót lại rọi từ cửa sổ vào, phủ lên phía sau anh một làn ánh sáng huyền ảo, nhìn anh như một vị thần đang tỏa sáng vậy, bọn côn đồ nhìn thấy chàng trai anh tuấn trước mặt bỗng chốc biến thành một vị thánh, phiêu miểu giống như thiên thần, bọn chúng đều không tự chủ được mà bị thôi miên, khẽ nuốt nước miếng, đưa mắt hướng về phía tên tóc vàng A Tam còn đang ngây người.

Diệp Hiên Viên cười khê, từ từ bước đến trước mặt A Tam, "Là cái tay nào của mày vừa chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, thân thể mềm mại của bảo bối? Là cái tay nào của mày vừa xé quần áo tiểu bảo bối của tao?"

A Tam không kịp phản ứng, chẳng qua là ngờ ngác nhìn người tới, giờ lên hai tay của mình, nhẹ nói, "Hai...cả hai tay....!"

Diệp Hiên Viên cười đến dịu dàng, "Vậy mày đã chạm đến những nơi nào của cô ấy?"

A Tam tiếp tục bị mê hoặc thành thật trả lời: "Còn có cái miệng nhỏ nhắn...ngực...mông..."

"Đủ rồi!" Diệp Hiên Viên thu hồi nụ cười, siết chặt quả đấm, quay đầu lại nói với Lăng Thịnh: "Chém đứt hai cánh tay hắn, chặt cho chó ăn, cắt cái đàn ông của hắn, còn nữa móc luôn hai mắt của hắn mang đi ngâm rượu, Đứng rồi, trong nhà mày còn có người thân nào không?"

Câu nói sau cùng làm hắn thoát khỏi mê hoặc của anh, sợ tới mức mặt vàng như đất.

A Tam run rẩy kịch liệt, quỳ phịch xuống đất, nắm lấy ống quần của Diệp Hiên Viên, khóc lớn tiếng cầu xin tha thứ, "Diệp tổng tài tha mạng, Diệp tổng tài tha mạng!"

Diệp Hiên Viên mím chặt môi, giống như suy tư chốc lát, rồi lại nở nụ cười mỉa hoặc của thiên sứ, đáng tiếc những người xung quanh sau khi xem một màn vừa rồi cũng không còn ai cho rằng người đàn ông trước mặt là thiên sứ nữa, tiếng cười dịu dàng của anh vào tai bọn họ quả thật giống như là tiếng chuông của địa ngục đang tới đòi mạng.

"Được, tao đáp ứng mày, sẽ không lấy cái mạng chó của mày, chỉ cần mày ngoan ngoãn nói cho tao biết, trong nhà mày còn có những người nào?!"

A Tam cho rằng cầu xin của mình đã thành công, lau mồ hôi trên trán, đáp: "Nhà tôi chỉ còn mỗi một bà nội là còn sống..."

Diệp Hiên Viên duỗi ngón tay thon dài vuốt vuốt đôi môi, "Vậy sao? Chỉ còn mỗi bà nội sao? Thật là đáng tiếc! Lăng Thịnh, vừa rồi tớ nói nhầm, làm sao có thể chém đứt tay của hắn mang đi cho chó ăn được, đúng hơn là....chém đứt cánh tay của hắn làm thành nhân bánh bao mang cho bà nội hắn ăn đi, móc hai mắt của hắn ngâm rượu thuốc mời bà nội hắn uống, còn về phần cái đàn ông kia...tớ đột nhiên rất muốn biết rốt cuộc thuốc Khô Mộc Phòng Xuân tác dụng mạnh đến đâu đấy!"

Lăng Thịnh cười tủm tỉm bước tới vỗ vỗ vai Diệp Hiên Viên: "Nhà tớ mới nghiên cứu ra một loại thuốc... rất thích hợp cho một bà lão quá phụ, bảo đảm như hổ như sói, biết địch biết ta!"

A Tam ngồi trên đất đã sợ đến nỗi mồ hôi túa ra như tắm, răng môi phát run, không thể nói được câu nào, chỉ có thể nắm lấy ống quần của Diệp Hiên Viên, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ.

Đồng bọn của hắn ở bên cạnh cũng sợ xanh mặt, đồng loạt lùi về phía sau như muốn chuồn êm.

Diệp Hiên Viên nhìn không được một cước đá bay A Tam, chậm rãi bước đến trước mặt tên lão đại: "Mày là lão đại của bọn chúng?"

Tên Lão Đại kia coi như cũng có một chút khí chất, mắt thấy người của mình bị vòn giống như mèo vòn chuột sống không bằng chết, không khỏi cứng cổ cứng họng, khàn giọng nói: "Không có. Không sai, tao chính là lão đại của bọn chúng. Đồ rắn độc, muốn. Muốn chém giết hay muốn róc thịt, cứ tự nhiên!"

Diệp Hiên Viên còn chưa mở miệng trả lời, lại nghe thấy một tràng cười mỉa của Lăng Thịnh vang lên, Lăng Thịnh cười híp mắt đi tới: "Thật là một người có khí chất, ta thích! Tin rằng nếu tao mang mày đi "chiến đấu" với bảo bối bị bỏ đói ba tháng của tao thì sẽ vui lắm đấy!" Nói rồi anh quay đầu hướng thủ hạ nháy mắt, thủ hạ kia gật đầu, lặng lẽ lui ra.

Phút chốc, hai gã to con mặc âu phục đen đầy thứ gì đó tới sầm vào.

Lão Đại có loại cảm giác chuyện không đơn giản như trong tưởng tượng, nhìn Diệp Hiên Viên mặt mũi lạnh lẽo như băng bên cạnh cùng Lăng Thịnh cười một cách đầy ẩn ý, không khỏi rung động giọng nói hỏi, "Là Là cái gì?"

Lăng Thịnh quẹo rừ nháy mắt mấy cái, nâng đôi môi đỏ mọng hấp dẫn lên, nói thật nhẹ nhàng "Đồ tốt!"

Lăng Thịnh trực tiếp đi tới vén cái bao to đen đó lên, mọi người vừa thấy thứ dưới miếng vải đen, rồi rút lui về phía sau một bước, đây là cái gì thế này?

Bên dưới miếng vải đen đó, chính là một cái lồng sắt thật to, trong lồng sắt, hai con chó sói đen hung thần ác sát đang nhe răng nhếch miệng rống mọi người, cặp mắt đỏ đầy dã tính, hàm răng sắc bén nhe ra, đáng sợ nhất đó chính là thứ gì đó giữa hai chân thẳng tắp nhếch lên, đồ ngẫu, trắng kiện, có thể so với cánh tay của một người đàn ông trung niên.

Lăng Thịnh nhận lấy ống thuốc thủ hạ mới đưa đến đi về phía lão Đại vẫn cười đến quẹo rừ như cũ. Nhìn lão Đại trước mặt sợ tới mức tê liệt ngã xuống

mặt đất, trong miệng an ủi, "Đừng sợ, bảo bối này không ăn người, chẳng qua chỉ là ——"

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là chúng ta không cần thận cho bọn chúng uống phải một loại thuốc bất cứ lúc nào cũng có thể duy trì tinh lực, à, quên nói cho mi biết, chính là ——" Lăng Thịnh cười đẩy ông tiêm hung ác chầm chậm vào cánh tay trắng kiết của lão đại, cười đến vô tội, "Chính là loại thuốc này!"

"Người đâu, bắt hẩn ném vào cho ta!" Lăng Thịnh chỉ vào lão Đại đang co quắp dãy giữa, hướng về phía thủ hạ ra lệnh.

Đó chính là một cảnh tượng trời rung đất chuyển!

Con sói hoang to lớn trong lồng sắt vừa thấy thứ gì đó xa lạ xuất hiện trong ổ địa bàn của mình, không nói hai lời, liền nhào tới, xé rách quần áo không tính là phức tạp kia, một trên một dưới đồng loạt dùng vật to lớn ra ra vào vào.

Bọn côn đồ nhìn đến đây thì thật đã quên sợ. Nhìn lão Đại của mình bị hai con dã thú đè ở phía dưới giao phối, máu từ trong miệng còn có máu phía dưới rách rách chảy ra, cả người đã hôn mê.

Thấy hình ảnh như thế, những gã sức chịu đựng yếu đã ngồi xổm trên mặt đất nôn ọe không ngừng, những gã côn đồ tương đối kiên cường cũng sợ tới mức mặt biến thành màu đất, không thể nhúc nhích, chỉ có nơi nào đó ở hạ thân từ từ rỉ ra nước tiểu vàng óng ánh!"

Lăng Thịnh nhìn không quen, nhìn thời gian trong tay một chút, nhẹ nhàng hướng về phía Diệp Hiến Viên cười nói, "Còn 3 canh giờ nữa! Cũng không biết có thể qua nổi hay không!" Nói xong còn hướng về lão Đại phía trong lồng sắt đã huyết nhục mơ hồ làm động tác Amen .

Đang lúc này, từ bên ngoài một người đàn ông vạm vỡ áp một cô gái trẻ đi vào.

Triệu Minh đang bị trói nằm trên mặt đất bỗng nhiên kêu lớn, "Tiểu Dung!"

Lại thấy Diệp Hiến Viên quay đầu lại, bắt được cô gái tóc dài, cười khẽ một tiếng, "Triệu Minh, đã đến lúc nên tính toán đến chuyện của chúng ta rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7: Triệu Minh 6 : Tính số-Chân tướng.

Bên trong nhà, bọn côn đồ đã bị Lăng Thịnh dọn sạch sẽ, Triệu Minh cũng được Lăng Thịnh cởi trói, lao đảo đứng dậy.

Triệu Minh nhìn người con gái đang dãy giữa trong tay thủ hạ của Diệp Hiến Viên, trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi, người con trai lạnh lùng trước mặt lòng dạ e rằng đã vượt xa dự đoán của hắn. Nháy mắt mấy cái, Triệu Minh nói: "Diệp tổng, thật may là cậu đã đến rồi, nếu không Miên Miên tiểu thư."

Nói xong, hai hàng nước mắt trong suốt theo tuần tú khuôn mặt từ từ trượt xuống, bộ dạng chân tình thực lòng này thực khiến người ta cảm động!

Diệp Hiến Viên chẳng hề thay đổi nét mặt, chẳng qua là nháy mắt với Lăng Thịnh đứng bên cạnh, Lăng Thịnh hiểu ý, phất tay khiến người đàn ông vạm vỡ bên cạnh đi lên phía trước giờ cô gái trẻ tuổi ném qua bên cạnh, sau đó hắn trực tiếp cởi quần áo của mình, hướng cô gái đi tới.

Cô gái giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, run rẩy chạy trốn, đáng tiếc ở đây đều là những tay sát thủ giết người chuyên nghiệp, còn chưa chạy được ba bước đã bị người đàn ông đó tóm lại, hai tay không thương hoa tiếc ngọc xé rách bộ quần áo mỏng manh trên người cô.

Cô gái trẻ tuổi lớn tiếng la hét, nước mắt không ngừng tuôn rơi, quay đầu hướng Triệu Minh, lớn tiếng kêu cứu, "Anh hai, cứu em!"

Triệu Minh nhìn em gái không ngừng dãy giữa phía dưới người đàn ông, nhìn Diệp Hiến Viên, trầm mặt xuống, lạnh lùng nói: "Diệp tổng, ngài đây là ý tứ gì?"

Diệp Hiến Viên nhìn nhìn cô gái dãy giữa vô lực, thâm thúy trong mắt dâng lên một tia khát máu, rồi lại nhìn gương mặt già bộ vô tội của Triệu Minh, lắc đầu một cái, có chút tiếc hận nói: "Triệu Minh, mày có biết mày đã sai ở chỗ nào không?"

Triệu Minh trong lòng bên trong kinh hãi, trên mặt vẫn là không biến sắc, "Ngài có ý tứ gì?"

Diệp Hiến Viên đôi tay đút ở trong túi, cơ thể thon dài lộ vẻ tiêu sái, "Mày không nên lợi dụng Miên Miên tới khiêu chiến quyền uy của tao, mày đã sai khi đánh vào tiểu bảo bối mà tao tỉ mỉ che chở suốt bao năm qua, mày còn sai ở chỗ cho rằng Miên Miên là Tần Xu Bối thứ hai!"

Triệu Minh sau khi nghe xong những lời này, cũng không làm bộ mặt vô tội nữa, mà là cúi đầu trầm mặc chốc lát, thật lâu về sau, mới từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt không còn là nụ cười tươi sáng rạng rỡ nữa, mà là đôi lại một mảnh độc ác dữ tợn.

Triệu Minh nhìn chăm chăm Diệp Hiên Viên một lúc lâu rồi đột nhiên cười lớn: “Vậy thì thế nào? Diệp Hiên Viên, mày có tính toán tất cả cũng không thể ngờ tới bảo bối mà mày tí mi che chở lại làm trái lời mày vì tao! Không sai, vụ bắt cóc này là do tao chủ mưu, tao chỉ không nghĩ đến chúng mày lại đến nhanh như vậy, nếu con bé béo ú chết tiết không đột nhiên phát bệnh làm giảm hứng thú của bọn chúng, thì sẽ..... Ha ha ha.....” Diệp Hiên Viên, mày cho rằng mày đã thắng sao? Mày dám động vào tao sao? Đừng quên tao biết rất rõ những tội ác của mày, từ việc mày làm thế nào mà bức tử người mang danh cha nuôi của mày, lại còn cùng mẹ nuôi “trước hoa dưới trăng” ở trên giường dây dưa... Ha ha ha.... Tao biết toàn bộ những việc đó! Ha ha ha..... Nếu như, mày không muốn bảo bối của mày biết cha ruột cùng đi nhỏ cô ta chết như thế nào thì thức thòi một chút cho tao.... Bởi vì.... tao sợ___ tao thật là sợ có ngày tao không cần thận lại lỗ miệng nói ra! Ha ha ha....”.

Triệu Minh nhìn sắc mặt có chút thâm trầm của người đàn ông trước mặt, đắc ý cười lớn.

“Nếu sợ lỗ miệng, vậy thì mày vĩnh viễn không cần mở miệng!” Thật lâu sau, Diệp Hiên Viên mới lạnh lùng buông ra những lời này.

Triệu Minh không có chút sợ hãi, ngược lại nụ cười càng thêm ngông cuồng, “Tao đã sớm biết Diệp Hiên Viên không phải dễ bắt nạt, nhưng, mày đừng có quên Triệu Minh tao không phải người dễ chọc vào. Chuyện quan trọng như vậy làm sao tao lại không ghi chép cẩn thận chứ.....”

“Mày đang nói đến cái này?” Lăng Thịnh ném một vật xuống chân Triệu Minh.

Triệu Minh vừa thấy vật đó, cả kinh thất sắc, không duy trì được vẻ phách lối như trước nữa “Bọn mày.... Bọn mày làm thế nào mà lấy được?”

Lăng Thịnh cười đến tà mị, “Thật may là có em gái tốt của mày, không thì một nơi bí ẩn như vậy, chúng tao thật sự không thể nghĩ tới”.

Hắn quay đầu lại ra lệnh cho mấy tên đàn ông vạm vỡ, “Gọi mấy người nữa vào đây, phục vụ Triệu Dung của chúng ta thật tốt! Đúng rồi, đừng quên chụp hình lưu lại. Hiện tại trên internet đang thiếu loại N&P “người thực việc thực” này!”

Triệu Dung vừa nghe thấy, không còn chú ý đến quần áo đang xộc xệch, hướng Lăng Thịnh bỏ tới “Thịnh, anh đã hứa với em, chỉ cần em tìm ra vị trí chiếc CD này, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em! Thịnh! Anh đã hứa mà! Thịnh!”

Lăng Thịnh ngồi xổm xuống, nâng chiếc cảm hơi nhon của Triệu Dung lên, nhẹ nhàng cười: “Tôi sẽ mang đến hạnh phúc cho cô, nhìn kia, nhiều đàn ông cường tráng như vậy, cô còn không “tinh” phúc! Chắc chắn, khẩu vị thật không nhỏ, chẳng lẽ cô coi trọng Đại Hắc Nhị Hắc của tôi, cô đã yêu cầu vậy, không đáp ứng được tôi rất áy náy, dù sao yêu cầu như vậy tôi cũng chưa từng nghe qua! Tới đây, đưa cô ta vào chuồng bảo bối Đại Hắc Nhị Hắc!”

Tên đàn ông vạm vỡ nghe xong, cũng không để ý dưới thân bùng bùng phần chân dục vọng, đem Triệu Dung đang đỡ dẫn đến gần lồng sắt tanh mùi máu ném vào. Lúc này, lão Đại răng vàng máu thịt lẫn lộn đang nằm trong lồng, không còn khí lực, hết lần này đến lần khác hạ thân hai con sói đen vẫn đứng thẳng cao ngất, một chút cũng không vì vừa mới phát tiết xong mà mềm xuống.

Nhìn thấy cửa lồng đóng lại, Triệu Dung mới giẫy dụa kêu gào: “Anh hai cứu em... A.....”

Trong chớp mắt, tiếng kêu cứu bị tiếng thét mãnh liệt chói tai thay thế.

Triệu Minh nhìn trong lồng sắt hai con sói đen cùng nhau xuyên qua em gái, vết máu trên người ngày càng nhiều, không biết là của em gái hay của lão Đại trong lồng. Cuối cùng không nhịn được lăn đến chân Diệp Hiên Viên, không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ: “Van xin ngài, Diệp tổng, tha cho em gái tôi, tha cho nó, nó vẫn còn bé!”

“Hừ”, Diệp Hiên Viên hung dữ dùng lực đá văng Triệu Minh ra, “Em gái mày còn bé, em gái tao thì không phải sao? Thế nào, cảm giác nhìn bảo bối mình tí mi che chở bị giày vò tốt chứ?”

Triệu Minh nghe tiếng em gái một tiếng lại một tiếng gào lên thì không dám ngẩng đầu lên, chỉ không ngừng đập đầu. Khi nghe thấy em gái hét lên một tiếng rồi im bật, rồi cuộc đau lòng khốc thành tiếng: “Diệp tổng, van cầu ngài đại nhân đại lượng tha cho nó! Tất cả chuyện này là do tôi bị ma quỷ ám ảnh, không liên quan đến em tôi, xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho nó, van xin ngài.....”

Về cầu xin hèn mọn như thế, tí tiện như thế dường như đã làm Diệp Hiên Viên cảm động, anh phát phát tay ra lệnh cho tên đàn ông nhanh nhẹn dừng mãnh. Hắn ta phun một luồng khói xanh nhạt vào trong lồng, hai con sói đen hoảng sợ ngã xuống, nhưng vật to lớn giữa háng không hề ngã xuống vẫn đứng thẳng tắp.

Lăng Thịnh có chút nghi ngờ, từ lúc nào thì Diệp Hiên Viên lòng dạ vốn luôn độc ác lại đổi thành thiện lương rồi, chẳng lẽ hôm nay là sinh nhật “Kẹo đường” kia? Không phải, còn lâu mới đến mà!

Diệp Hiên Viên nhìn máu tươi không ngừng tràn ra từ miệng cùng hạ thân của Triệu Dung, phát tay một cái, ý bảo dẫn đi, quay đầu lại nhẹ nhàng nói với Lăng Thịnh một câu, “Cô ta còn hữu dụng”, giống như đang giải đáp nghi ngờ của Lăng Thịnh.

Triệu Minh nhìn em gái thân yêu máu chảy đầm đìa bị xốc ra cửa, không khỏi buồn bã thở phào nhẹ nhõm, mềm nhũn ngồi phịch trên mặt đất lạnh băng.

“Mày còn muốn làm gì?” Triệu Minh nhìn lên người cao cao tại thượng trước mặt.

“Tao rất muốn biết ngày đó có phải người dụ dỗ Tần Xu Bối?” Diệp Hiên Viên nhìn người đang bình tĩnh nằm trên đất, nói ra nghi ngờ trong lòng bấy năm nay.

Triệu Minh không nhìn Diệp Hiền Viên, chẳng qua là nhẹ nhàng gạt đầu một cái, không còn tâm tư nghĩ ngợi gì, đành hoàng đáp, “Đúng, ngày đó cô ta tìm tao lấy thuốc vốn là muốn cho người dùng, kết quả là chính cô ta uống cạn chén rượu kia, tao thấy cô ta đi vào lầu như vậy cũng không có động tĩnh gì, cho nên liền... đi theo vào!”

Như nghĩ ra cái gì, Triệu Minh nói tiếp: “Thật ra thì, mày muốn biết đứa bé trong bụng cô ta là của ai đúng không, ha ha.... Tao nói cho mày biết, Diệp Hiền Viên, đứa bé đó---- là của mày, là hài tử ruột thịt của mày! Ha ha ha.....”

Nói xong lời cuối cùng hắn không nhìn được thê lương cười lớn, “Tao cùng Nguyễn Diệp Thành đều yêu cô ta như vậy, nhưng trong lòng cô ta thủy chung chỉ có một mình mày! Ha ha! Tần Xu Bối cũng là một người đáng thương, người yêu cô ta, cô ta không cần, người cô ta yêu lại yêu người khác, hơn nữa, người phụ nữ ấy tướng mạo không bằng cô ta, đáng người không bằng, là một đứa trẻ mười tuổi..... Ha ha ha.....Báo ứng.....Báo ứng..... Quà thật là báo ứng mà!”

Hắn từ từ ngẩng đầu lên liếc nhìn Diệp Hiền Viên, “Diệp Hiền Viên, mày thấy sao, cảm giác tự tay giết chết máu thịt của chính mình thế nào? Rất thống khổ phải không? Nhưng tao cho mày biết, đây mới chỉ là bắt đầu, cuối cùng sẽ có một ngày, người mày tí mỉ che chở biết anh trai kính yêu của nó đã hại chết cha ruột mình, lại có quan hệ với di nhò! Cô ta sẽ rời xa mày đi! Diệp Hiền Viên, cô ta sẽ yêu một người đàn ông khác, rời xa mày! Rời mày mà đi!

Diệp Hiền Viên lặng lẽ đứng im, tựa như những lời ác độc của Triệu Minh không mấy may làm tổn thương anh. Chỉ có Lăng Thịnh đang đứng gần là có thể nhìn thấy từ hai bàn tay đang nắm chặt từ từ rỉ rả ra tia máu!

Thật lâu sau, Diệp Hiền Viên mới nhìn Triệu Minh thật sâu, ném xuống một câu: “Cắt đứt đầu lưỡi hắn, cắt đứt chỗ mà hắn không nên có, chú ý, không được để cho hắn chết, hắn còn hữu dụng!” Sau đó, xoay người nhanh chóng rời đi.

Triệu Minh bị bỏ trên mặt đất cười đến ngồng cuồng, cười đến bi thương, cười đến cô tịch, cười đến hù dọa thành công từng đàn quạ đen bay về trễ.

Thì ra màn đêm đã lặng lẽ buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Hỗn loạn

Diệp Hiền Viên lặng lẽ nhìn cô gái đang nằm trên giường, hàng lông mi dài trên gương mặt trắng nhợt như bóng ma, bất giác vươn tay ôn nhu vuốt ve gương mặt cô, về mặt thất thần.

Từ lúc nào thì anh phát hiện ra tình cảm anh dành cho cô em gái cũng là người thân duy nhất của anh thật đặc biệt?

Là khi cô bốn tuổi vụng về vấp ngã trước mặt anh. Hay là khi mới sáu tuổi, cô cố gắng chịu đựng nỗi sợ hãi, một mình cố chấp chờ đợi anh trong rừng cây. Hay là khi đã qua thật nhiều năm như vậy, cô vẫn thời thời khắc khắc ở cạnh anh, nương tựa vào nhau...trans

Đã lâu thật lâu.... Diệp Hiền Viên không khỏi thở dài, thời gian trôi qua cũng đã lâu, cô gái có vẻ ngoài ngây ngô, e dè nhạy cảm đã ở bên cạnh anh, trong lúc vô tình đã thâm nhập vào xương máu anh, hơn nữa, càng lúc càng sâu, giống như cây dây leo quấn chặt lấy anh, không thể nhúc nhích. Anh muốn cô biết rõ, anh đã sớm không phải anh trai kính yêu cô vẫn hay dựa dẫm, anh không muốn làm anh trai ruột của cô, anh muốn ôm cô nhét vào trong ngực, chiếm đoạt cô, đụng chạm cô, từng chút từng chút một hoà tan cô vào máu thịt anh, không để cho người khác mơ ước.

Nhẹ nhàng nằm xuống mép giường, Diệp Hiền Viên mặt mày nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô, Miên Miên, anh phải làm thế nào bây giờ? Không cần quan tâm đến bất cứ thứ gì, mang em ôm vào trong ngực, không cho em có cơ hội bay đi, kéo em cùng vào địa ngục đen tối, hay cứ như vậy buông tay, để em tự do bay lượn, bay lên núi cao, vượt qua biển rộng mênh mông, bay xa khỏi thế giới của anh.

Diệp Hiền Viên tự nhận mình chẳng phải hạng người lương thiện gì, đối với việc hại chết cha như vậy, người khác cho là đại nghịch bất đạo, nhưng bản thân anh cảm thấy thanh thản là được. Có liên quan gì chứ? Nếu anh muốn, cho dù phải hy sinh một chút thì có đáng gì?

Không sai, là anh muốn Nguyễn thị nhưng cũng muốn Miên Miên. Quyền thừa kế Nguyễn thị là thuộc về Miên Miên, cho dù tương lai cô có yêu người khác, nhưng anh cũng sẽ không để cô rời đi, bởi vì Nguyễn Thị cùng Miên Miên đều là của anh. Không có lợi ích gì nam nhân mới chọn một trong hai giữa giang sơn và mỹ nhân. Diệp Hiền Viên anh vừa muốn giang sơn, vừa muốn có mỹ nhân!

Thì ra anh vốn mạnh mẽ bá đạo như vậy, cũng không phải không dự liệu được tình cảm của anh với trái cầu nhỏ này không phải bình thường, cũng đã từng đem loại tình cảm này bóp chết từ trong trứng nước, nhưng chuyện lần đó cuối cùng lại khiến anh đau khổ gần tám năm, hơn nữa cả đời còn không thể chạy trốn khỏi ác mộng

Cho nên, thật xin lỗi, Miên Miên, anh trai sẽ không buông em ra, bất kể em nguyện ý hay không, đời này kiếp này, Nguyễn Miên Miên chỉ có thể là của Diệp Hiền Viên anh, cho dù đi xuống địa ngục, em cũng phải đi cùng anh! Thật xin lỗi, Miên Miên, tha thứ cho anh trai ích kỷ, tha thứ cho anh trai, anh hứa với em, kiếp này anh chiếm đoạt em, kiếp sau nhất định anh sẽ van xin trời xanh để em không gặp phải người đàn ông như anh.

Cúi đầu hôn cánh môi khô khốc nhợt nhạt của cô, trần trọc mướt vào cho đến khi đôi môi nhỏ nhắn dần dần khôi phục được sắc hồng vốn có.

Vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô bé trên giường lần nữa, Diệp Hiên Viên đắp kín mền cho cô, nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa.

Nguyễn Diệp Thành không thể bảo vệ người ông ta yêu nhưng Diệp Hiên Viên anh tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ đó!

Miền Miên, em yên tâm, người nào dám tổn thương em, anh sẽ khiến hắn phải hối hận đã sinh ra trên thế giới này.

Đóng cửa lại, trong mắt Diệp Hiên Viên thoáng qua một tia hung ác cùng khát máu.

Trong thư phòng

Diệp Hiên Viên có chút mệt mỏi tựa vào trên ghế, hỏi cô gái một mực cung kính đang đứng trước mặt, “Lữ Yên, rốt cuộc là như thế nào?”

Lữ Yên cúi đầu, cung kính trả lời, “Diệp tiên sinh, bởi vì chịu kích thích lớn hai lần liên tiếp nên tiểu thư mới phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh”.

“Không có biện pháp nào khác sao?” Diệp Hiên Viên day day huyết Thái Dương, nuôi một lũ người vô dụng này thật tổn hao tinh thần!

“Thật ra thì.....” Lữ Yên nhìn người đàn ông trước mặt thần sắc mệt mỏi, có chút do dự không biết có nên nói hay không.

“Nói đi, tiền nong bên Mỹ có vấn đề gì sao?”

Lữ Yên lắc đầu. “Bên Mỹ vẫn vận hành tốt, không có vấn đề gì lớn. Loại lần trước chúng ta nghiên cứu... thuốc ức chế trí nhớ đã nghiên cứu chế tạo thành công. Loại thuốc này có thể ức chế một đoạn trí nhớ con người, hơn nữa bị kích thích một tỷ lệ rất nhỏ, chỉ một phần vạn, cho dù có loáng thoáng hình ảnh, cũng không gây ảnh hưởng đến các cơ quan khác trong cơ thể.”

“Cô nói là, cho dù Miên Miên đã bị kích thích, nếu có trong đầu có hình ảnh loáng thoáng cũng sẽ không nhớ đầu, không bị chảy máu?”

“Dạ, trên lý thuyết phải.....”

Diệp Hiên Viên cắt đứt Lữ Yên, “Cái gì gọi là trên lý thuyết?”

Lữ Yên giải thích, “Bởi vì không làm thí nghiệm lâm sàng, cũng không làm thí nghiệm trên con người nên chúng ta không thể đảm bảo tính an toàn của thuốc, loại thuốc trong mới nghiên cứu thường có tác dụng phụ trong giai đoạn đầu!”.

“Trong giai đoạn đầu là bao lâu?”

“Bình thường là ba tháng, dài nhất cũng chỉ một năm!”

“Là như vậy sao? Một năm!” Diệp Hiên Viên sờ sờ cái mũi thẳng tắp, ra lệnh cho Lữ Yên, “Cô tiêm loại thuốc này cho Triệu Minh và Triệu Dung, cho người theo dõi tại chỗ!”

Lữ Yên có chút chần chừ, “Nhưng, Diệp tiên sinh, chúng ta chưa biết được hết tác dụng phụ của loại thuốc này, không thể đảm bảo an toàn tính mạng cho người thí nghiệm, việc này có hơi quá....”

“Tôi làm việc tự có chủ ý, cô nên quan tâm đến việc của cô thôi!” Diệp Hiên Viên không nhận được, cắt đứt thiện ý khuyên giải của cô gái trước mặt.

Vật nào cũng phải tận dụng triệt để, Diệp Hiên Viên anh không tốn công nuôi người vô dụng, người hậu đậu! Triệu Minh có can đảm chọc giận anh thì phải có trách nhiệm giải quyết hậu quả. Và lại, mặc dù anh đối với đứa bé trong bụng Tần Xu Bối không có tình cảm gì, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của anh, mặc dù do anh âm mưu bóp chết, nhưng Triệu Minh cũng không khỏi có liên quan, nếu anh không bảo thủ, không phải đã phụ lòng tiểu sinh mệnh vô tội đó sao (đối với việc này mà nói, Diệp Hiên Viên thật biến thái, tác giả cũng không nhận được, thật là quá đáng, rõ ràng là chính mình hại chết con của mình còn đổ cho Triệu Minh, thật là biến thái từ trong trứng nước mà. Triệu Minh đáng thương, Amen!)

Dường như đột nhiên phát hiện ra cái gì, Diệp Hiên Viên gọi Lữ Yên đang đi ra cửa.

“Nói cho tôi biết loại thuốc đó nghiên cứu như thế nào?”

Đang mở cửa, Lữ Yên hơi sững sốt, sau đó kịp phản ứng, có chút xin lỗi nói: “Diệp tiên sinh, tổn hại hết sức nghiêm trọng, trong thời gian ngắn sợ rằng....”

“Đủ rồi”, Diệp Hiên Viên khoát khoát tay, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nghe những lời giống vậy! Được rồi, cô ra ngoài đi!”

Nhìn thân ảnh Lữ Yên biến mất sau cánh cửa, ánh mắt Diệp Hiên Viên ánh lên một nỗi bi thương cùng đau đớn khôn cùng.

Miền Miên, đời này mặc dù em không có cơ hội sinh hài tử, nhưng anh sẽ không để em trở thành người phụ nữ có chút khiếm khuyết nào!

Miền Miên, anh trai sẽ bảo vệ em thật tốt, nhất định sẽ.....

“Cốc cốc....” ngoài cửa truyền ra tiếng gõ cửa, cất ngang Diệp Hiên Viên đang trầm tư.

“Thiếu gia, tiểu thư đã tỉnh!” Mẹ Lâm ở bên ngoài dè dặt nói.

Lúc Diệp Hiên Viên đến gần căn phòng thì nghe thấy một tiếng thét thê lương chói tai.

Vội bước vào phòng, anh thấy Nguyễn Miên Miên đang ôm chầm co rúm người lại, mỗi khi có người tới gần liền thét chói tai, bộ dạng thật đáng thương.

Cẩn thận đi qua, Diệp Hiên Viên hỏi Lữ Yên đang đứng bên cạnh: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Thư bị kinh hãi quá độ, dường như không nhận ra bất kỳ ai!”

Diệp Hiên Viên đẩy Lữ Yên ra, thận trọng đi tới cô gái đang rúm ró trong góc tường, từ từ vươn tay, dỗ dành, “Miên Miên, anh là anh trai em, em rất thích anh trai mà, có nhận ra anh không?”

“Anh trai?” Từ này đối với cô gái dường như có chút quen thuộc, không khỏi nghiêng đầu, “Anh trai?”

Diệp Hiên Viên tiếp tục ân cần giải thích, “Đúng, anh là anh trai em, Miên Miên, đến với anh trai nào!”

“Anh trai?” Nguyễn Miên Miên có chút nghi ngờ.

Diệp Hiên Viên gật đầu một cái, “Đúng, anh là anh trai em, ngoan, Miên Miên, đến với anh trai nào.....”

Nguyễn Miên Miên nhìn bàn tay đang đưa ra trước mặt, cẩn thận giờ tay về phía trước, miệng vẫn lẩm bẩm nghi ngờ, “Thật là anh trai?”

Diệp Hiên Viên nhìn bàn tay nhỏ bé đang gằng trong gang tấc, khẽ gật đầu cười, “Đúng, anh là anh trai của Miên Miên!”

Mọi người có mặt đều ngừng thở, nhìn hai bàn tay đang chậm rãi đưa lại gần, Nguyễn Miên Miên đột ngột hét lên một tiếng, “A _____, người không phải là anh trai, anh trai không yêu Miên Miên nữa..... Không cần Miên Miên nữa.....”

Diệp Hiên Viên nhanh chóng kéo cô ôm chặt vào trong ngực, không chút nào để ý cô đang ra sức giãy dụa, dịu dàng an ủi “Ng ngoan, anh là anh trai em, anh trai không nói không yêu Miên Miên, anh trai vĩnh viễn yêu Miên Miên mà!”

Nguyễn Miên Miên vẫn cố gắng giãy dụa, liên tục thét chói tai.

Diệp Hiên Viên ôm con mèo nhỏ đang làm loạn trong ngực, vừa đi về phía phòng mình, vừa ra hiệu bảo Lữ Yên chuẩn bị thuốc an thần.

Đêm khuya....

Nhìn cô gái trong ngực đã từ từ ngủ vẫn còn nắm chặt vạt áo anh không buông, Diệp Hiên Viên đem Triệu Minh cắn giết trong lòng, thầm nghĩ hôm nay trừng phạt như vậy thật quá nhẹ rồi, nhưng ngày còn dài, giữ lại tính mạng của hắn, không sợ hắn không có ngày đau khổ.

Nhẹ nhàng cởi quần áo cô gái trong ngực, Diệp Hiên Viên ôm cô đi tới phòng tắm. Nhìn da thịt cô bình thường trắng nõn mềm mại đầy vết máu ứ đọng, trong mắt Diệp Hiên Viên tràn đầy âm hiểm.

May mắn, Nguyễn Miên Miên cả đêm không bị giầy vò, yên lặng ngoan ngoãn nép vào ngực Diệp Hiên Viên, mới có thể khiến anh miễn cưỡng đè nén mong muốn lao xuống núi đem bọn người đó băm thành từng mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Huyền bí 1.

Theo như vú Lâm nói lại, sau sự kiện bắt cóc lần đó, thần trí cũng như nhận thức của cô bị rối loạn, hầu như không lúc nào bình thường, tình trạng đó kéo dài đến ba tháng. Bản thân cô thì chỉ nhận thức mỗi mình anh hai, cũng chỉ để ý tới anh hai, mỗi ngày mặt dày mày dạn quẩn lấy anh, ăn uống cũng là cùng nhau, ngủ cũng muốn anh ôm mới có thể ngủ yên ổn, ngay cả khi tắm cũng muốn anh đứng ngoài cửa canh chừng mới yên tâm. (==’ Sức chịu đựng của anh thật tốt).

Miên Miên cắn một miếng bánh pudding mềm mềm, có chút nghi ngờ, cô lại là một người ưa gây phiền phức như vậy ư? Anh tại sao lại không có tức giận ném cô ra khỏi phòng như ngày xưa?

Nhớ tới thời điểm trước năm mười ba tuổi, cô mỗi ngày đều cùng anh ngủ chung, cho đến một buổi sáng nọ, anh vác một bộ mặt u ám đen thui thẳng tay xách cô ra ngoài cửa, phán xuống một câu xanh rờn rằng buổi tối không cho phép cô tới phòng anh ngủ nữa.

Làm cho cô luôn mang bộ mặt ngây thơ vô tội chạy theo anh hồi lý do, khiến người luôn luôn tỉnh táo như anh lại phản ứng giống như là con mèo bị giật đuôi, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, lớn tiếng quát: “Không được chính là không được! Không có lý do gì hết!” (hắc hắc anh mờ ám nha)

Nói xong còn nhẫn tâm đóng cửa cái rầm trước mặt cô.

Cô bời vì đôi chân trần đang chạm vào sàn nhà lạnh như băng mà cảm thấy tâm có chút lạnh lẽo, nghĩ cách nào cũng không thể giải thích được, anh hai rút cuộc tại sao lại đột ngột đuổi cô ra khỏi phòng như vậy, phải biết thói quen đôi khi cũng không phải là điều tốt, bởi vì nó mà cả đêm dài đằng đẵng cô không thể nào chợp mắt được.

Từ đó về sau, cô luôn luôn ngủ cùng vú Lâm, dụi dụi vào khuôn ngực mềm mại thơm ngát của vú Lâm, cô mới có thể từ từ tiến vào mộng đẹp.

Nhưng cuộc sống đó chỉ kéo dài cho đến khi có một lần anh nhìn thấy cô đang còn ngái ngủ bước ra từ phòng vú Lâm.

Anh đen mặt lớn tiếng chất vấn vú Lâm tại sao không để cô tập sống tự lập cho quen. Vú Lâm ấp úng nửa ngày, đến tận cuối cùng cũng không thốt ra được một tiếng, vì vậy cô đành ôm con thỏ bông lớn để ngủ giống như lúc cô tám tuổi trở về trước.

Sau đó, thỉnh thoảng lúc trời mưa sấm sét vang dội, anh cũng sẽ qua ngủ chung với cô một lát, nhưng là địa điểm đều chỉ giới hạn ở phòng của cô, thời gian lại không lâu, nhiều nhất là ba tiếng đồng hồ. Cho nên đối với việc anh cho cô tự do ngủ cùng mình ba tháng cô rất là kinh ngạc, lúc đó cô thần trí cô không rõ ràng, đã gây ra chuyện gì xấu, bây giờ cũng không có cách nào nhớ lại được.

Chẳng qua là không nghĩ nửa tháng sau, cô lại có thể biết chủ động rời xa phòng ngủ của anh.

Nguyên nhân dẫn đến sự việc đó là do ở trường cô được người bạn tốt duy nhất Nữ Nữ cho xem một quyển tạp chí.

Nhìn những trang báo rực rỡ đầy màu sắc, một vài bức hình của những thanh niên đang ống eo làm dáng trong những bộ quần áo thiếu vải, cô có chút tò mò chỉ vào một bức hình của một người đàn ông chỉ mặc độc một chiếc quần lót nhỏ màu đen, ngây thơ đặt câu hỏi: “Cái này là cái gì?” (chị chính thức bị đầu độc).

Lúc đó, Nữ Nữ nhìn cô như người ngoài hành tinh, tròn tròn mắt một lúc mới ảo não nói: “Tớ nói này, Miên Miên, không phải cậu ngay cả kiến thức hiểu biết thông thường cũng không biết đấy chứ?” nói xong lại còn trưng ra loại ánh mắt “tớ khinh thường cậu” nhìn cô.

Cô có chút áy náy sờ đầu một cái: “Cái đó, thường thức cơ bản? Tớ nhất thiết phải biết đó là cái gì sao?”

Nữ Nữ lại trưng ra bộ dáng “tớ thật không chịu nổi cậu”, liếc cô một cái thật sắc: “Cứ coi như cậu chưa từng ăn thịt heo, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy heo chạy sao? Thậm chí bộ phận cốt cán của đàn ông cũng không biết sao? Thật là phục cậu rồi, không, tớ phục hơn chính là gia đình của cậu! Thật tò mò, là tầng lớp gia đình nào mà có thể giấu hết tầng tầng lớp lớp sách báo tranh ảnh cấm, phim người lớn hay những bia quảng cáo in cho mồn giấy trên báo hằng ngày”. (thật phục ngôn từ của chị này).

Nữ Nữ hắng giọng một cái, cổ làm ra vẻ nghiêm túc ngồi trước mặt cô: “Hôm nay, Nữ Nữ ta đây sẽ đặc biệt bổ sung cho cậu một ít kiến thức thường thức quý báu.”

Thế là trong sân trường giữa trưa vắng vẻ ít người, có một thiếu nữ đỏ mặt ngồi nghe một cô gái đang hăng hái truyền thụ cho bạn mình kiến thức cơ bản về giới tính.

Hôm đó, về đến nhà, Miên Miên một đêm cũng không có dám nhìn thẳng mắt anh hai.

Thì ra là, cái kia của đàn ông, khi lớn lên sẽ có “cổ hoang” mọc che lại trông hết sức đáng yêu (cái cổ kia dạy nàng kiểu gì z trời *ngát*). Còn có lúc nóng lên thì sẽ vô cùng trắng kiện to lớn, “vận sức” chờ thời cơ phát tiết, vật khổng lồ trắng kiện đó còn có thể bắn ra chất lỏng màu trắng. =.=’

Ách, cô đỏ mặt càng lợi hại, thì ra anh hai đã sớm trưởng thành, là một người đàn ông đích thực, chỉ có mỗi cô ngây thơ luôn cho rằng anh vẫn còn là thiếu niên đẹp trai anh tuấn trong kí ức thuở nào.

Không nhịn được, cô len lén liếc mắt nhìn trộm anh ngồi đối diện một cái, ngũ quan của anh rõ ràng, sóng mũi thẳng tắp, đôi mắt đen to thâm thúy lộ ra dưới cặp lông mày kiên định nghiêm túc, đôi môi quyến rũ lúc khẽ nâng lên sẽ dẫn ra một nụ cười tà mị, câu hồn đoạt phách. . .

“Miên Miên, em đang nhìn cái gì?” Giọng trầm thấp của anh đột nhiên vang lên.

Cô nuốt nước bọt nhìn đề ý nghĩ của mình không phun ra thành lời nói: “Ôi trời, ngay cả giọng nói của anh cũng quyến rũ như vậy sao!”

Không dám nhìn ánh mắt nghi hoặc của anh, cô vội vã ăn vài miếng cơm, nói: “Em ăn no rồi, anh cứ từ từ ăn tiếp!”, nói xong liền phóng như bay lên phòng.

Cho đến khi cô đã yên vị trong phòng của mình, vuốt hai má nóng bừng, mới dám lớn tiếng thở hắt hắt.

Đem so với những người đàn ông trên tạp chí thì bên cạnh cô không thiếu kiểu người nào cả, yêu mị thì có Lăng Thịnh, dịu dàng như nước là anh Triệu Minh, còn kiểu đàn ông lạnh lùng tà mị mê hoặc điên đảo chúng sinh thì chắc chắn là anh hai rồi. (hắc, tăng bốc anh dữ)

Đợi chút. Cô đã nhớ ra một chuyện rất là quan trọng.

Đúng rồi, Triệu Minh, người con trai dịu dàng trong sáng như nước đổ từ sau vụng bắt cóc tại sao còn không có liên lạc với cô?

Đẩy cửa bước vào thư phòng, cô nhìn anh hai đang ngồi sau máy tính ngay bàn sách, ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

Thấy cô đến, anh cũng không có dừng lại động tác tay, chẳng qua là ngẩng đầu lên, hỏi: “Có việc gì thế?”

Nhìn đến người đàn ông đeo kính nghiêm túc chăm chỉ làm việc trước mặt, trong lòng cô liền cảm thấy như có cái gì đứt rồi, ngay ngốc mở miệng thốt lên: “Anh hai, anh thật là đẹp trai!”.

Nói xong, cô mới ý thức được bản thân mới vừa nói cái gì, hai má liền đỏ bừng bừng, vội vàng khoát tay, lắp liếm: “Anh hai.không...không phải...chẳng qua là...” nhìn anh nhướn cặp lông mày trong mắt ngập tràn ý cười không chút che giấu, cô quanh co cả nửa ngày cũng chỉ nói được hai chữ: “Không sao!”

“Em đến tìm anh chỉ để khen anh đẹp trai thôi sao Miên Miên?” Không biết từ lúc nào, anh bất giác đã đi đến trước mặt cô, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em...em...em muốn...”

“Hửm? Nghĩ muốn cái gì? Miên Miên của anh?”

Nghe thanh âm trầm thấp mị hoặc của anh, lòng cô khẽ chấn động một cái, tinh thần có chút nhộn nhạo, mắt hôn mắt vĩa. Cô nghiêng mặt, có chút không tự nhiên muốn tránh ánh mắt ngăm đen thâm thúy đang nhìn mình chăm chăm kia của anh.

Anh giữ chặt cằm của cô, từ từ cúi nghiêng người xuống, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng lướt qua trên gương mặt đỏ bừng của cô, giây phút đó, hơi thở ấm áp mập mờ của anh làm cho từng tế bào trên mặt cô kích thích, từng sợi lông tơ thật nhỏ của cô đều run rẩy, từng mạch máu nhỏ xíu vì thế mà sôi trào...

Cô đã không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì...

Mà mặt anh lại ngày càng gần sát mặt cô, rốt cuộc cô thật sự đã rất khó thở, chỉ có thể nhắm mắt lại để trốn tránh.

Không biết sau bao lâu, cô nghe thấy tiếng anh cười vọng đến từ trên đỉnh đầu mình.

“Miên Miên, em đang nghĩ anh làm gì đó?” giọng của anh mang theo cả chút chế nhạo.

Trong trí nhớ của cô, anh hai cười nhẹ nhàng và thoải mái như vậy là rất ít. Vì thế một lần nữa cô lại để cho tiếng cười này của anh làm cho thất thần.

Anh nhìn thấy cô sững sờ, cũng sáng khoái cười một tiếng.

Cô hồi phục lại tinh thần, dùng sức đẩy anh ra, chu miệng lên uất ức nói: “Em chỉ muốn biết tin tức của anh Triệu Minh thôi mà!”

Hai chữ Triệu Minh giống như là một dạng ma chú vậy, sau khi anh nghe thấy cái tên đó, tiếng cười của anh cũng lập tức vụt tắt hoàn toàn, gương mặt cũng từ từ trầm xuống.

“Em hỏi hần làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10: Huyền bí 2: Triệu Minh bị thảm cùng Hiên Viên máu lạnh.

Miên Miên chưa bao giờ có thể tưởng tượng được rằng cái việc anh hai nói Triệu Minh chỉ bị giáng chức trên thực tế lại bị thảm đến như vậy.

Nhìn người thanh niên mặc áo màu xanh đầu tóc rối bời râu mọc lồm chồm khom lưng đứng trước nhà vệ sinh vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, cô không khỏi có chút đau lòng, đó chính là người con trai có nụ cười rạng rỡ dịu dàng như nước- Triệu Minh mà cô quen sao?

Anh hai, đây chính là hình phạt anh dành cho người đã tiết lộ chuyện cơ mật của công ty sao? Chỉ là giáng chức cực kì lưu tình như anh nói sao?

Đây chính xác là một kiểu dày vò à! Đường đường là một người đàn ông có khí chất làm sao có thể thích hợp với công việc ở góc dơ bẩn này được.

Anh hai, anh thật là tàn nhẫn, thật là máu lạnh.

Vì một chút xúi lợi ích của công ty, anh lại nhẫn tâm từng bước hủy diệt tiền đồ của một con người, ngay cả lòng tự trọng của người ta anh cũng không chút do dự mà dẫm đạp lên.

Cô núp ở trong phòng trà, nhìn bóng lưng đang khom xuống khổ sở của anh, cô cách nào cũng không thể mở miệng gọi anh ba chữ “anh Triệu Minh” được.

Triệu Minh từng là một người đàn ông khí suất, được giáo dục đảng hoàng, công việc cũng thuận lợi; anh đã từng là một con người tràn đầy nhiệt huyết, chỉ điểm giang sơn; anh đã từng mang gương mặt hạnh phúc, gương mặt kiêu ngạo hướng về phía cô cười tươi rạng rỡ.

Người đàn ông như vậy, làm sao có thể để cho người khác nhìn thấy bộ dáng thê thảm lúc này của mình, nhất là cô, người mà anh đã từng đối xử yêu thương như em gái (oạch, đây là chị tự nghĩ ==')

Cô lau nước mắt nơi khóe mắt, hùng hủ hủ đi đến phòng làm việc tổng giám đốc.

“Không sao, anh Triệu Minh, để làm cho nụ cười rạng rỡ của anh một lần nữa hiện hữu, cũng vì tình nghĩa ngày xưa của anh với di nhỏ, em quyết không để cho tôn nghiêm của anh bị người khác chà đạp.”

Liếc nhìn mấy cô thư kí ống ẹo bên ngoài phòng làm việc, cô tay nắm quả đấm, hướng về phòng làm việc của anh.

“Anh hai, sao anh không nói cho em biết, anh điều anh Triệu Minh đi làm công nhân vệ sinh?” Cô ra sức mở cửa, lớn tiếng nói.

Người ở phía bên trong bị tiếng nói của cô làm cho thất kinh, ngẩng đầu lên rồi rít nhìn cô.

Lúc bấy giờ cô mới phát hiện trong phòng đang có một cuộc họp, có mấy quản lí cấp cao của các công ty khác đang ngồi cùng anh hai thương thảo cái gì đó.

Thấy mặt anh không vui, trong lòng cô thăm than không tốt một tiếng, cẩn thận lui về phía sau đi ra ngoài, cười trừ mở miệng, “Ha ha. Thật xin lỗi, đi nhầm phòng!”

Ở trong phòng, cô loáng thoáng nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Maggie.

Chỉ chốc lát sau, cô thấy mấy người quản lí đó lục tục đi ra ngoài, trong đó có một vị nhìn thấy cô đứng ngoài cửa, cúi đầu khom lưng: “Tiểu thư, tổng tài bảo cô đi vào!”

Cô nói tiếng cảm ơn, sau đó bước nhanh vào trong.

“Anh hai.” Cô nhìn người con trai thần sắc lạnh lùng trước mặt, lí nhí kêu một tiếng.

Anh ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen láy đầy bão tố: “Ai kêu em không được sự cho phép của anh liền xông vào như vậy?”

“Em. . . . Không. . . Không phải, là chị Maggie. . . .”

“Maggie luôn luôn trung thành với cương vị công tác, sẽ không làm ra loại chuyện vượt quá khuôn phép này!” Anh cúi kính cất lời cô.

Trong lúc nhất thời, cô nhìn anh, đây là người anh trai vô cùng quen thuộc của cô a, nhưng anh lại vì người ngoài mà không thêm nghe cô giải thích lấy một câu, cứ một mực đổ hết trách nhiệm lên đầu cô, không hề có nửa điểm tin nhiệm cô, cũng không có lấy nửa điểm ôn nhu. Đó chính là người thân, cũng là người đàn ông duy nhất yêu thương cô, cho cô dựa dẫm vào hay sao?

Lại thấy anh dùng một lực lớn ném tập văn kiện trên tay xuống trước mặt cô, cho đến khi những tờ giấy trong văn kiện hết bay là tả, trong phòng lại tràn ngập một mảng yên tĩnh.

“Em đừng có ý danh người nhà mà khiêu chiến quyền uy của anh ở công ty! Diệp Hiên Viên anh đây luôn luôn ghét nhất là người sống mà không tuân theo quy củ!”

Cô cúi đầu, không có trả lời.

Cuối cùng, nhìn cô bộ dạng trầm mặc, anh cũng không có nói gì nữa, chỉ đơn giản hỏi cô, “Tìm anh có chuyện gì?”

Cô ổn định tâm tình rồi bời của mình: “Em. em là muốn nói. . . anh Triệu Minh.”

“Không cần thử nghiệm sự nhẫn nại của anh!” Anh cắn chặt răng, gằn từng chữ từng chữ hung ác nói.

“Diệp Hiên Viên ta không có nuôi dưỡng một người vụng về hậu đậu phiền phức như vậy!”

Chỉ một câu này thôi, cô sức lực cạn kiệt.

Nhìn lên gương mặt lạnh lùng của anh, người tuyệt tình thốt ra những lời kia, cô lại lần nữa mờ mịt, anh hai máu lạnh như vậy chính là người mỗi đêm dịu dàng vuốt ve dỗ cô ngủ đấy sao? Đó là người anh mặc dù không có nụ cười đáng yêu nhưng vẫn ân cần quan tâm đến từng bữa ăn của cô đấy sao?

Dịu dàng, lạnh lùng, bá đạo, nghiêm nghị, máu lạnh.

Đâu mới thực sự là anh hai?

Cái câu “Diệp Hiến Viên ta không có nuôi dưỡng một người vụng về hậu đậu phiền phức như vậy!”... có phải hay không ai cũng nghĩ cô như vậy?

Lắc đầu một cái, cô lảng lảng đi ra khỏi công ty, bên tai vẫn còn vang lên câu nói tàn khốc của anh.

“Nếu em còn đi tìm Triệu Minh một lần nữa, ngay cả công việc cuối cùng e là hẳn cũng không giữ nổi đó!”

Sự tồn tại của cô là một điều phiền phức sao?

Bởi vì cô, mẹ cô mới xuất huyết mà mất; bởi vì cô, dì nhỏ mới phải gả cho người mình không thích là cha cô; hiện tại, cũng bởi vì cô, mà người thanh niên nho nhã, dịu dàng Triệu Minh phải rơi vào tình cảnh bi thảm.

Cô nỗ lực để bản thân không phải là người phiền phức, yếu đuối, nhưng là tại sao cô lại luôn vô ý mang lại phiền phức cùng đau thương cho những người xung quanh mình vậy?

Từ sau sự kiện lần đó, cô trở nên trầm mặc hơn và mọi việc cô đều nhất nhất nghe lời anh; anh bảo cô không được đi tìm Triệu Minh thì cô cũng nghe lời không đi tìm, giống như là Triệu Minh chưa hề tồn tại vậy; Anh bảo cô từ chối hết các hoạt động của lớp, cô cũng không nói hai lời liền lập tức cự tuyệt; cho dù là anh muốn cô làm bất cứ việc gì, cô cũng không có lộn xộn, ngoan ngoãn nghe lời anh.

Cô chỉ đơn giản là không muốn làm người phiền phức, và lại anh là người mà cô kính trọng nhất, cô không muốn bị anh bỏ rơi, anh là người thân duy nhất còn lại của cô.

Chẳng qua loại nhu thuận này cũng không giúp cô tìm lại được sự ấm áp như ban đầu.

Cho dù là thân thể có dán chặt vào anh, cả người tự nhiên cũng sẽ phát rét...

Diệp Hiến Viên nhìn vào cô gái đang đi ở dưới lầu, thân hình tròn tròn khẽ nghiêng như muốn ngã làm cho ai thấy cũng thương, anh đưa ngón tay thon dài ra có chút ảo não nắm tóc. Anh rất muốn nói cho cô biết, là vì anh ăn dấm chua khi nghe cô nhắc đến Triệu Minh nên mới lớn tiếng với cô như vậy. Anh trách móc cô, chẳng qua là vì không muốn nghe thấy từ cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của cô phát ra tên người đàn ông khác ngoài anh, anh chẳng qua là vì không muốn, vô cùng không muốn thấy cô vì tên đàn ông khác mà tức giận với anh.

Lắc đầu một cái, Diệp Hiến Viên không thể làm gì ngoài cười khở.

Đến khi nào thì mới có thể nói cho cô biết rõ tường tận mọi chuyện đây?

“Bang bang.” Bên ngoài truyền đến hai tiếng tiếng gõ cửa, sau đó thấy Maggie đi vào.

“Diệp tổng, đây là bản dự án hợp tác với Đằng Vân.”

Diệp Hiến Viên quay đầu lại, trên gương mặt đã không còn sự ôn nhu dịu dàng cùng ý thương xót ban nãy, nhìn lên gương mặt được trang điểm kĩ càng, như nhớ đến điều gì đó, đáy mắt anh thoáng ánh lên một tia buồn bã, ngay sau đó nhàn nhạt mở miệng, “Từ hôm nay cô có thể chuyển qua làm trưởng phòng kế toán, không cần làm thư kí cho tôi nữa!”

Maggie hơi sững sờ, ngay sau đó hiểu ngay ý anh là muốn cô cuốn gói khỏi đây, đôi mắt to đen có chút không cam lòng: “Diệp tổng, em không hiểu rõ mình làm sai cái gì?”

Diệp Hiến Viên từ trong văn kiện ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc Maggie một cái, nhưng con người tình mịch kia lại làm cho người ta lạnh cả gáy: “Cô đi theo tôi đã năm năm, thế nên đừng ép tôi nói chuyện tuyệt tình!”

Maggie nếu không hiểu ý anh thì sao có thể được anh để ở bên cạnh mình làm việc năm năm, cô ngẩng mặt cười khở, “Ngài cứ như vậy tin tưởng nha đầu béo mập kia sao?”

Diệp Hiến Viên đóng lại văn kiện, “Ta chỉ là tin tưởng chính mình!” Miên Miên là bảo bối do một tay anh nuôi lớn, không lẽ tính tình của cô thế nào anh còn không rõ.

Maggie cuối cùng liếc nhìn người đàn ông ngồi trên ghế da chăm chỉ làm việc, cũng là người mà cô đã yêu thầm vọng tưởng năm năm, thở một hơi, Maggie mở cửa đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, người nọ lại nhàn nhạt mở miệng, “Đợi chút.”.

Maggie có chút mừng rỡ dừng bước lại, anh quả nhiên là muốn giữ lại mình sao?

Lại nghe thấy anh nhẹ nhàng nói ra từng chữ: “Bảo bối không mập, tôi không thích có người gọi cô ấy là nha đầu mập!”

Trong lúc nhất thời, Maggie cảm tưởng như nếu ban này bản thân đang ở giữa khối băng và hầm lửa, thì cuối cùng rốt cuộc bởi vì câu nói này, cô thấy mình không chút do dự rơi vào trong địa ngục hàn băng rét lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Đánh nhau

Miên Miên, tuần này lớp mình tổ chức đi leo núi, bạn đi không?” Nữu Nữu đi tới, vỗ vỗ vai cô hỏi.

Leo núi? Thôi đi, nhất định anh hai sẽ không cho phép cô.

Đang muốn mở miệng định khéo léo cự tuyệt thì bên cạnh vang lên âm thanh không chút hảo ý: “Nữu Nữu, bạn cần gì phải tự làm mình mất mặt, bạn không biết là Nguyễn đại tiểu thư đây là lá ngọc cành vàng, leo núi gian khổ như vậy, Nguyễn đại tiểu thư làm sao đi được?”

Cô men theo thanh âm nhìn sang, thì ra là Điều Tĩnh, một trong tam đại hoa khôi của trường.

Trường trung học nơi cô đang học là một trường nữ sinh quý tộc nổi tiếng, học phí vốn đắt đỏ nên có đến 99% học sinh trường này đều là con cháu hào môn thế gia, chỉ có khoảng 1% là nhờ có học bổng mà vào được trường.

Là trường nữ sinh, hơn nữa lại toàn là các tiểu thư quý tộc luôn chú ý bảo dưỡng chăm sóc sắc đẹp, thời trang sành điệu, có thể nói, người người đều như hoa như ngọc. Trong điều kiện như vậy, có thể được chọn là một trong tam đại hoa khôi thì khuôn dung xinh đẹp như thế nào, không cần nói cũng biết.

Đối với Miên Miên mà nói thì Điều Tĩnh chính là Đại mỹ nhân ngàn người chọn một.

Với mái tóc mây dài quyến rũ, khuôn mặt trái xoan trắng như trứng gà bóc, đôi mắt hạnh to tròn giấu dưới hàng lông mày lá liễu, còn có đôi môi đỏ mọng khê cong lên, gọi cảm mê người. Cộng thêm chiều cao 1m67, ngực nở, eo thon, thắt đáy lưng ong hoàn hảo, giống như một cô công chúa mỹ lệ hoặc chúng sinh.

Ngược lại Miên Miên cô cao có 1m60, thân thể còn hơi mập, nhìn thế nào trông cũng giống một con chim cánh cụt. An ủi duy nhất là khung xương mảnh khảnh, đáng chấp mặc dù tròn trịa, nhưng không đến mức lưng hùm vai gấu.

Khuôn mặt tròn quá mức đến cô còn không vừa ý, nhìn toàn thân từ trên xuống dưới, mái tóc đen dày khiến cô càng giống một con quạ đen.

Nữu Nữu nhìn một hồi lâu không thấy cô lên tiếng, liền mở miệng giúp cô giải thích, “Điều Tĩnh, bạn thật là quá đáng! Thân thể Miên Miên vốn không khỏe, không leo núi được cũng là chuyện bình thường thôi!”

“Thân thể không tốt?” Điều Tĩnh cười nhạo một tiếng, “Bộ dạng béo ú như vậy mà còn thân thể không tốt, đúng là truyện lạ kỳ thiên hạ hiếm thấy!”

Hiển nhiên lời nói của Điều Tĩnh rất có sức cuốn hút, cô ta vừa nói xong, mọi người xung quanh liền cười rộ lên.

Nữu Nữu tức giận, mặt đỏ hồng, hướng về phía Điều Tĩnh đang đắc ý tát một cái.

Điều Tĩnh không thể ngờ được Nữu Nữu lại đột nhiên ra tay, sững sờ một lát, vẻ mặt ngây ra, không thể tin được.

Mấy giây sau, cô ta phục hồi lại tinh thần, lập tức nhào tới phản kích.

Theo bản năng, Miên Miên mãnh liệt đẩy Nữu Nữu ra, nghênh người thay Nữu Nữu chịu cái tát này.

Bên tai Miên Miên vang lên tiếng vỗ tay âm ỉ, nhưng cô không thấy đau đớn, chỉ thấy mặt hơi nóng lên, có chút tê dại.

Nữu Nữu thấy cô bị đánh, càng thêm dũng mãnh, xông lên phía trước, nắm được mái tóc dài của Điều Tĩnh hung ác kéo. Mọi người xung quanh thấy thế rối rít chạy tới ngăn cản, nhưng Điều Tĩnh và Nữu Nữu đều là người cao ngạo,

đầu dễ buông tay, trong chốc lát, phòng học trở nên vô cùng náo loạn. Cho đến khi có người thông minh đi gọi bảo vệ và cô giáo tới, trận hỗn loạn này mới ngừng hẳn.

Trận này thương vong thật nghiêm trọng, mái tóc dài của Điều Tĩnh bị Nữu Nữu giật ra một mảng lớn, gương mặt xinh đẹp cũng bị Nữu Nữu cào đến chảy máu, toàn thân nhếch nhác. Ngược lại cánh tay của Nữu Nữu chỉ khẽ rách, hơi rớm máu. Nhưng Miên Miên thân thể vốn yếu ớt lại không được thế, trên mặt bị mấy vết cào, trên cánh tay, trên đùi, khắp nơi đều là máu ứ đọng, bên má phải còn sưng lên giống như cái bánh bao.

Cô giáo chủ nhiệm dẫn các cô đi tới phòng y tế của trường, xử lý sơ qua mấy vết thương. Ngay sau đó, liền gọi cho phụ huynh từng người, còn câu kính trách mắng bọn họ thiếu điều không dừng lại được.

Chẳng bao lâu sau, mẹ Diệu Tịnh đã đến. Bà ta là một người phụ nữ lạnh lùng, vừa nhìn có thể đoán được lúc trẻ cũng là một mỹ nhân ghê gớm “phi dương bạt hổ”. Sau khi ôm Diệu Tịnh một hồi, nghe bảo bối tâm can kêu loạn lên, bà ta quay qua chỗ Miên Miên cùng Nữu Nữu, không nói đạo lý gì mà đột nhiên đánh tới.

Không bao lâu sau, mẹ Nữu Nữu cũng đã đến, nhìn thấy Nữu Nữu thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng đến khi đảo mắt nhìn đến bộ dạng của Miên Miên, sắc mặt liền trầm xuống.

“Con là Miên Miên?”

Nữu Nữu nhìn thấy sắc mặt mẹ mình không tốt, kéo kéo vạt áo làm nũng: “Mẹ, bọn họ bắt nạt con cùng Miên Miên!”

Miên Miên hiểu Nữu Nữu là lo lắng cho cô không có chỗ dựa nên mới nóng lòng muốn lôi kéo bà mẹ. Tuy Miên Miên rất thân với Nữu Nữu nhưng chuyện gia đình cô cũng chưa từng nói tới.

Mẹ Nữu Nữu chăm chú nhìn cô thật lâu một cái, trong mắt tràn đầy yêu thương, “Đứa nhỏ này, làm sao lại bị đánh thành như vậy!”

Tục ngữ nói hai người phụ nữ cùng một con vịt đã thành một cái chợ, lại thêm hai bà mẹ vì bảo vệ cho con mình mà lại càng ồn ào thêm. Không bao lâu sau, trong phòng làm việc của hiệu trưởng, càng ngày càng rùm beng vẫn không dàn xếp được ổn thỏa, mà không biết vì sao, anh hai cô mãi vẫn chưa tới.

“Xin lỗi, đây là trường nữ trung XX sao? Tôi là phụ huynh của Nguyễn Miên Miên”. Âm thanh hết sức yêu mị mềm mại khiến cho cô toàn thân thấy buồn nôn, không khỏi nhìn về phía người tới, quả nhiên là Lăng Thịnh. Sau lưng anh chính là anh hai anh Tuấn khôi ngô của cô.

Mọi người trong phòng nhất thời bị hai phong thái đối nghịch nhưng đều là cực phẩm nam nhân cùng nhau tiến vào làm cho sững sờ, tiếng cãi vã liền ngưng bật.

Lăng Thịnh từ chỗ đứng, cũng không nhìn đến Miên Miên, theo quán tính uốn éo đến trước gương mặt mỹ lệ được chăm sóc cẩn thận của cô hiệu trưởng ra vẻ xum xoe lấy lòng.

“Mỹ nhân, thật hân hạnh được gặp cô, tôi tự giới thiệu trước, tôi là Lăng Thịnh, là anh họ của Nguyễn Miên Miên, đúng rồi, cô xem Miên Miên nhà tôi đáng yêu không?”

Anh hai cô nhìn chung quanh một vòng, sai bước đến kéo chiếc rèm cửa ở chỗ cô ra.

Nhìn thấy mặt cô, anh cứng đờ người, sát khí vô hình trên toàn thân từ từ tràn ra.

Lúc này Lăng Thịnh cũng đã để ý, quay đầu lại nhìn cô một cái, lui về phía sau một bước, kêu to lên, “Oa, người là ai?”

Cô có chút bất đắc dĩ xoa xoa vết thương trên mặt. Không đến nỗi khoa trương vậy chứ!

“Lăng Thịnh ca ca, em là Miên Miên!”.

Lăng Thịnh bước về phía trước, chăm chăm nhìn cô một hồi lâu, không nói một lời nào.

Anh hai cô cũng vậy, chỉ mím chặt đôi môi mỏng, chăm chú nhìn mặt cô, không nói một lời nào, mặc kệ cho nữ hiệu trưởng đang dụi dụi gọi cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Bị ánh mắt mãnh liệt lại bén nhọn của hai người đàn ông trước mặt đâm vào toàn thân khiến cô không được tự nhiên, do dự mở miệng: “Anh hai? Lăng Thịnh ca ca?”.

Anh hai cô hơ nửa ngày sau mới phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng sờ sờ gò má sưng đỏ của cô, cúi đầu hung ác hỏi: “Người nào làm?”

Cô có chút đau đớn, co rút lại, không trả lời.

Nữu Nữu ở bên cạnh thay cô đáp: “Dạ, là con bé kia, con bé đang khóc “lê hoa đái vũ” kia” Nữu Nữu nói xong còn chỉ chỉ đến Diệu Tịnh đang ngồi ngây ngô trên ghế sa lon, gương mặt si ngốc chỉ bởi vì anh hai cô liếc mắt nhìn qua cô ta. Chăm chăm nhìn vào Diệu Tịnh một lúc, anh quay đầu lại nhẹ nhàng ôm lấy cô đến ngồi trên một chiếc sa lon khác.

Lăng Thịnh cũng bước tới, nhìn hai mẹ con đối diện, cười như không cười nói, “Thì ra là Diệu thị phu nhân sao?”

Mẹ Diệu Tịnh nhanh chóng phục hồi tinh thần, có chút vênh vào, tự đắc nói: “Biết thế còn chưa qua đây nhận lỗi, làm bị thương con gái bảo bối của tao, các người thật không có mặt!”

Lăng Thịnh giống như nghe được chuyện tiếu lâm, cười lên ha ha: “Bà bắt chúng tôi xin lỗi? Ha ha, đầu gối, bà ta bảo chúng ta nhận lỗi kia, ha ha”.

Nụ cười làm cho người khác không hiểu được. Sắc mặt mẹ con Diêu Tịnh càng trở nên khó coi, hết xanh đến đỏ.

Một lúc lâu sau, Lăng Thịnh mới ung dung mở miệng: “Muốn chúng tôi xin lỗi, xem ra các người không có phúc được hưởng rồi!”

Âm thanh lạnh như băng, tựa như từ trong địa ngục vọng ra, âm lãnh đánh thẳng vào mọi người.

Diêu Tịnh vẫn còn gắng vùng vẫy: “Nguyễn Miên Miên, con bé xấu xí này dám cào rách mặt tao, tao sẽ khiến chúng mày nhà tan cửa nát!”

Anh nghe vậy, bàn tay đang khẽ vuốt khuôn mặt cô ngừng lại, bộ dạng thuận theo cúi xuống, rõ ràng là đang cười: “Nhà tan cửa nát? Được, vậy thì như mong muốn của mày! Lăng Thịnh!”

Lăng Thịnh nghe lời đi tới trước mặt cô hiệu trưởng, chớp chớp đôi mắt to kiêu mị: “Hiệu trưởng, chúng tôi đi trước!”

Mẹ con Diêu Tịnh vừa nghe thấy vậy, “Làm sao có thể như thế...”

Lăng Thịnh lại nói, “Chúng ta ra ngoài hòa giải đi, tránh làm dơ bẩn đôi mắt to xinh đẹp của hiệu trưởng đây”.

Cô hiệu trưởng bị lời nói của Lăng Thịnh dụ dỗ, hơi lảng lảng, phát phát tay, tỏ ý tán đồng.

Đoàn người đi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

Trên đường, Diêu Tịnh có chút ghen tỵ nhìn cô được anh hai ôm vào trong ngực, không nhịn được lớn tiếng nói: “Nguyễn Miên Miên, con bé xấu xí này, làm sao mày có thể xem thường tao, xem bộ dạng mày cũng là dạng người không tiền không thế, như vậy đi, khẩu đầu trước tao ba cái, bản tiểu thư sẽ đại nhân đại lượng mà tha thứ cho!”

Lời này vừa nói ra, cô liền cảm thấy thân thể anh khẽ run lên, cánh tay to đang ôm cô bỗng xiết chặt lại. Nữ Nữ đi bên cạnh tức giận nói, “Diêu Tịnh, mày đừng có quá đáng!”

Diêu Tịnh cười hắc hắc: “Đưa con gái như nó căn bản không xứng đáng được học ở trường này, đáng đáp xấu xí như vậy...”

“Chát!” Một âm thanh thanh thúy vang lên cắt đứt lời Diêu Tịnh

Cô giật mình nhìn sang, thấy Lăng Thịnh thối thối bàn tay ửng đỏ, “May mắn cho cô là cậu ấy không rảnh tay đến đánh cô”. Lăng Thịnh đưa mắt nhìn về phía anh, “Nhưng không có nghĩa là tôi ở đây ăn không ngồi rồi!”

Nói xong, lại một tiếng “Chát!” nữa thanh thúy vang lên.

Trong lúc mọi người còn đang lơ ngơ chưa tỉnh, trong hành lang đã xuất hiện mấy tên đàn ông vạm vỡ khôi ngô, tóm lấy mẹ con Diêu Tịnh ném lên xe. Lăng Thịnh thương tiếc sờ sờ mặt Miên Miên, trong mắt lóe lên hận ý, cũng cùng đi lên theo chiếc xe.

Cô nép trong ngực anh hai, có chút lo lắng, “Anh hai, không sao chứ?”

Anh cúi xuống, ôm cô đi theo hướng khác, “Không sao!”

Miên Miên không có biết, trước khi vứt bỏ Lăng Thịnh còn đùa chơi cô ta cho đến chết. Diệp Hiên Viên không nói cho cô hay.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 12: Cậu nhỏ (1)

Sau vụ đánh nhau kia, Miên Miên nghe Nữ Nữ kể lại các bạn cùng lớp bỗng trở nên kính trọng cô, dĩ nhiên cái sự “kính trọng” này là xen lẫn với tò mò cùng sợ hãi, bởi sau ngày hôm ấy, Diêu Tịnh đã nghỉ học, nghe nói Diêu gia bị khủng hoảng tài chính, cả gia tộc bị phá sản.

Nhưng có lẽ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, cô không tin anh hai cô vì một chút chuyện nhỏ này lại khiến một tập đoàn lớn phá sản làm cho hàng trăm người thất nghiệp. Trong trí nhớ của cô, anh là một doanh nhân, sẽ không quá quan tâm đến mối quan hệ tình thân vốn dĩ mỏng manh kia mà đánh đổi, cho dù ngày đó nhìn thấy gương mặt cô, sắc mặt anh tràn đầy dữ tợn.

Nhưng bây giờ việc khiến cô lo lắng không phải việc này, mà là.....

“Miên Miên, sao cậu không nói cậu là tiểu công chúa của Nguyễn thị?”

Tiểu công chúa? Ha ha, có công chúa nào mập như cô không?

Cô cười hắc hắc, đem suy nghĩ trong lòng bật thốt lên: "Cậu có thấy có công chúa béo như vậy sao?"

Nữ Nữ bĩu môi véo véo gò má mập mạp của cô, hiếm khi nghiêm túc như vậy: "Miên Miên, cậu không phải béo quá, chẳng qua là đầy đặn một chút thôi! Cậu xem cậu ôn nhu mềm mại, ôm vào lòng giống như mền bông, thật vô cùng thoải mái đấy!"

Mền bông? Thôi đi, mọi người chung quanh cô đều nói như vậy. Lỗ Tấn đã nói qua, trên đời này vốn không có đường, nhưng có nhiều người đi lại thì sẽ thành đường. Giống như vậy, có những thứ không phải là thật, nhưng cứ một người lại một người, nhiều người nói thì cho dù không phải là sự thật cũng thành sự thật.

Hai người đang treu đùa thì chủ nhiệm lớp đi vào. Theo sau là một anh chàng tuấn nhã cao gầy đi cùng.

Miên Miên có chút khó hiểu, mặc dù anh ta lớn tuổi hơn chủ nhiệm lớp nhưng lại giống như một thiếu nữ mới lớn, mặt ửng đỏ, xoắn xoắn vạt áo. Trong lòng cô thầm nghĩ, người mới tới này nhất định bất phàm.

Không ngờ là chủ nhiệm lớp tuyên bố anh ta đến dạy thay thầy giáo cô. Cả lớp được một phen hô to: "A! Đẹp trai! Đẹp trai quá!"

Không khí trong phòng nhất thời nóng lên đến cực điểm, Miên Miên có chút buồn cười, quả nhiên là trường nữ sinh, dễ xuất hiện một cực phẩm nam nhân là lập tức gây nên "sóng to gió lớn".

Có điều là, như đã nói qua, người đàn ông này quả là có phong thái dễ gây "phong ba bão táp" thật.

Người mới tới trang phục giản dị nhưng không mất đi vẻ ưu nhã, một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản nhưng vừa vặn, lộ vẻ tao nhã lịch sự, cùng với chiếc quần vải ka-ki và giày đế thấp lại thập phần khí phách. Cho dù cô đã quen nhìn vẻ đẹp yếu mị kiểu Lăng Thịnh, vẻ lãnh khốc như anh hai cô hay ảm áp giống như Triệu Minh cũng không thể không thừa nhận người đàn ông này thật vô cùng hấp dẫn.

Khuôn mặt rất có nét, đôi mắt xéch xinh đẹp, khoé mắt khẽ nhếch lên, rõ ràng mang theo vẻ quyến rũ, nhưng không hề ảo là, ngược lại bên trong ẩn hiện vẻ nam tính mạnh mẽ. Đôi môi mỏng khẽ nâng lên thành một đường cong đẹp mắt, thoát nhìn thoáng có một tia tà khí, nhưng nhìn lại lần nữa lại cảm thấy ảm áp dịu dàng như được tắm trong làn gió xuân.

Tóm lại, đây là một cực phẩm nam nhân đầy mâu thuẫn.

Phía dưới vẫn ồn ào lớn tiếng thảo luận, anh ta vỗ vỗ tay một cái, ý bảo mọi người dừng lại.

Lần đầu tiên đám công chúa nhà giàu đối với hành động này không có dị nghị gì, tất cả đều im lặng, phòng học yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi xuống đất.

Anh ta lên tiếng: "Chào mọi người, tôi là Tần Nhật Sơ, sẽ dạy thay môn Tiếng Anh học kỳ này, hy vọng sau này, chúng ta có thể hợp tác tốt!"

Miên Miên nhìn người đàn ông đang cười đến dịu dàng trên bục giảng, trong lòng cảm tình tăng thêm một chút, giọng nói của anh dễ nghe đến mức không diễn tả được thành lời.

Réo rắt? Cuốn hút? Thuần hậu? Còn vô cùng tinh khiết?

Không, như vậy cũng không đủ để diễn tả được một phần vạn, thanh âm kia dường như không phải từ miệng anh phát ra, mà giống như xuất phát từ nội tâm, rung động lòng người, đâm thẳng vào trái tim cô.

Hiển nhiên đây không phải là cảm giác của một mình cô, anh vừa dứt lời, tất cả mọi người lặng người trong năm giây, sau đó đồng thời cùng lúc thét lên, rung động đến tận trời xanh.

"Thầy ơi, giọng nói của thầy dễ thương quá!"

"Thầy ơi, thầy đẹp trai quá đi!"

"Thầy ơi, thầy có bạn gái chưa ạ?"

Nhất thời, phòng học trở thành náo nhiệt hết sức, rõ ràng là một đám nữ sinh háo sắc mà.

Miên Miên ngồi trong góc quan sát người đàn ông xuất chúng đang cười nói, trong lòng có chút hốt hoảng, trong đầu loáng thoáng mơ hồ hình ảnh của một người nào đó, trong lòng cũng dâng lên loại cảm giác đã từng quen biết.

Lắc đầu một cái, cô gạt cảm giác này ra khỏi đầu, nhất định là ảo giác. Làm sao cô có thể quen biết người đàn ông ưu tú đến như vậy.

"Miên Miên, thầy giáo mới thật đẹp trai!" gương mặt Nữ Nữ đỏ ửng, tràn đầy ảo mộng.

"Đúng a!" Người đàn ông này quả thật có đủ tố chất được gọi là cực phẩm, bất kể là về ngoại hay giọng nói đều khiến người ta khó có thể nhìn được mà

rung động lòng người.

Đột nhiên, Nữu Nữu tinh thần kích động, bắt lấy tay cô, mãnh liệt lay lay một hồi, "Miên Miên, cậu có phát hiện không, mấy ngày hôm nay tớ toàn gặp người đẹp trai!"

"Ách. Đẹp trai?" Cô gãi gãi đầu.

Cô nghe thấy Nữu Nữu trịnh trọng, hùng hồn mở miệng, "Anh trai cậu không phải đẹp trai cực phẩm sao, đúng rồi, còn có Lăng Thịnh cũng thế nữa!"

Điều đó không cần phải nói, anh hai cô từ năm lên năm tuổi đã nổi tiếng là đẹp trai, Lăng Thịnh lại càng xinh đẹp đến mức có lần cô từng tưởng nhầm hẳn là con gái.

Lúc này, không biết thầy giáo mới nói cái gì mà chọc cho đám công chúa liên tục cười duyên.

Miên Miên có chút xem thường thu hồi tầm mắt. Thì ra người này cũng thế tục tầm thường, chỉ coi trọng vẻ hào nhoáng bên ngoài.

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của cô, anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô. Cô không tưởng tượng được, ngoài vẻ dịu dàng, trong ánh mắt anh còn có chút quen thuộc. Ánh mắt kia xuyên qua đám đông, trực tiếp bắn vào cô, khiến tâm cô chấn động, thân thể không tự chủ được, lui về sau một chút, thầm nghĩ, người đàn ông này khí thế thật mạnh, không hề dịu dàng ôn nhu giống như vẻ ngoài.

Bên cạnh cô, Nữu Nữu hét chói tai, "Thầy đang nhìn tớ kia!"

Cả tiết học, cô đứng ngồi không yên, cứ có cảm giác ánh mắt anh nóng bỏng xuyên thủng cô, làm cho cô tâm thần bất an.

"Nguyễn Miên Miên."

Nữu Nữu đẩy cô một cái, "Thầy đang gọi cậu!"

"Có ạ!" Theo quán tính cô đứng bật dậy.

Anh ta cười dịu dàng, "Miên Miên, không cần kích động như thế, tôi chỉ điểm danh thôi!"

Lời nói của anh ta chọc cho cả lớp phá lên cười.

Cô từ từ ngồi xuống, trong lòng có chút chua xót.

Những người này luôn luôn có hứng thú cười nhạo cô, chỉ là nhiều năm như vậy cô đã sớm luyện thành thói quen, không sao, chỉ cần nhớ mẹ Lâm đã nói Miên Miên cô là đứa bé gái đáng yêu nhất trên thế giới là đủ rồi.

Cô bóp bóp cánh tay, cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Nữu Nữu ở bên cạnh lặng lẽ huých cô một cái, nhỏ giọng nói: "Miên Miên, cậu có sao không?"

Cô ngẩng đầu lên, cầm tay Nữu Nữu, cười cười: "Không sao, không sao, chẳng qua chỉ là điểm danh thôi mà!"

Cứ như vậy, cả tiết học cô thấp thỏm nhìn đồng hồ, mong chờ hết tiết, cầu nguyện nhanh nhanh đến giờ tan học một chút.

"Reng....", tiếng chuông mong đợi từ lâu rốt cuộc cũng vang lên, cô nhanh chóng thu dọn sách vở, chuẩn bị chuồn êm ra khỏi lớp học.

Bỗng lớp phó đời sống từ phía sau lưng cô la lớn: "Nguyễn Miên Miên, chưa được về, hôm nay đến phiên cậu trực nhật!"

Cô nhìn đồng rác trong phòng học, cười khổ.

Những thứ này mỗi khi đến phiên cô trực nhật đều được các công chúa quý tộc kia cố ý ném lại rất nhiều, lại toàn là những thứ khó dọn dẹp như nước trái cây, chocolate. Mà mỗi khi đến phiên họ trực nhật thì đều là người giúp việc trong nhà đến giải quyết.

Nữu Nữu đi tới, thương hại nhìn cô: "Miên Miên, có cần giúp đỡ không?"

Cô lắc lắc đầu, "Thôi, tớ tự làm cũng được!". Lần đầu tiên Nữu Nữu giúp cô, kết quả là ngày hôm sau đã bị người ta vẩy đầy mực nước vào người.

Hai giờ sau cô mới dọn dẹp được xong đồng rác trong phòng học, sắc trời từ từ chuyển tối, cô nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ, sắp hết giờ xe buýt chạy qua rồi.

Đây là khu quý tộc, bình thường rất ít xe buýt, dĩ nhiên, thời gian chạy qua cũng tương đối sớm hơn.

Cô kéo mấy túi rác nặng nề đi về nơi đổ rác của trường. Nơi đổ rác của trường ở phía sau vắng vẻ, để cho mùi hôi của bãi rác không ảnh hưởng đến không khí trong sạch trong trường, cho nên hiệu trưởng đặc biệt thiết kế một cánh cửa sắt nhỏ ngăn cách với sân trường tráng lệ.

Bởi vì bị ngăn cách vắng vẻ nên việc ăn hiếp, bắt nạt học sinh thường xuyên xảy ra ở đây.

Cô thận trọng liếc nhìn xung quanh vắng vẻ để chắc chắn không có việc gì. Không biết vì sao cô luôn có cảm giác hôm nay sẽ có việc gì xảy ra.

Cứ như vậy, cô vừa đi vừa quay đầu ngó nghiêng, gian nan kéo mấy túi rác đến đồng rác đổ đi.

Sau khi vứt rác, cô hơi yên tâm, quả nhiên là cô đa tâm nghi thần nghi quỷ.

Nhưng không ngờ, chỉ trong một lát, tiếng cửa sắt đóng lại nặng nề từ sau lưng cô truyền tới.

Đại tỷ Chu Chính Nam trong lớp mang theo mấy tiểu lâu la xuất hiện trước mặt cô.

Cô sợ hãi lùi về sau một bước, "Các người muốn làm gì?"

Chu Chính Nam cười nham hiểm, "Mày hỏi tao muốn làm gì hả? Hừ, đồ xấu xí, người khác sợ mày nhưng tao không sợ, tao không tin nhà mày có khả năng đề bẹp tứ đại gia tộc chúng tao! Lý Hoan, Hoàng Khiết, bắt lấy nó cho tao!"

Hai người nhanh chóng chạy tới bên cạnh, kéo tay cô lên.

Chu Chính Nam nhặt một thanh gỗ lên, hung ác đánh xuống lưng cô, "Ai bảo mày dám quyến rũ thầy giáo Tần, ai khiến mày câu dẫn anh ta! Xấu xí, xấu xí như vậy, sao mày không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem, "về đẹp" này của mày mà dám tranh giành với tao!"

Nói xong, cô ta dùng lực vung thanh gỗ đánh lên người cô, mới đầu cô còn cố né tránh, nhưng khi bị một đũa bên cạnh giáng cho một cái tát, cô nhất thời mất sức, chỉ có thể bị động đón nhận đòn đánh hung ác kia, thân thể đau đớn đến tê liệt.

Không biết qua bao lâu, cô cảm giác trên người có gì dập dính chảy xuống, toàn thân vô lực mơ mơ hồ hồ.

Cảm thấy giày vò cũng đã đủ rồi, hai đũa bên cạnh cũng buông cô ra, mặc cho cô ngã lăn ra đất, sau đó, một đũa nắm lấy tóc cô, bóp cầm cô thật mạnh, "Lần sau còn dám mê hoặc thầy giáo Tần nữa không?"

Thì ra đó là Chu Chính Nam.

Cô gắng gượng chống đỡ, không cho phép mình ngất xỉu, không ngừng lắc

đầu, "Không..... Không dám nữa!"

Chu Chính Nam có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của cô, buông cô ra, đứng lên cười nói: "Ngoan như vậy, tặng cho mày một món quà lớn. Hoàng Khiết!"

"Xoạt!" Nước từ trên đầu cô đổ xuống.

Nhìn thấy bộ dạng cô chật vật đến như vậy, bọn chúng mới hài lòng, nhanh chóng rời đi. Dĩ nhiên trước khi rời đi cũng không quên đóng cánh cửa sắt lại.

Bây giờ đã là cuối hạ, mặc dù ban ngày vẫn còn hơi nóng bức, nhưng buổi tối đã có khí lạnh.

Thân thể cô lạnh run, vết thương trên người nhức nhối, chật vật lấy điện thoại di động trong cặp ra, nhưng điện thoại hết pin rồi.

Cô giãy dụa bò ra chỗ cửa sắt, suy yếu kêu lên một tiếng, "Có ai không? Có ai không?"

Đáp lại cô chỉ là một mảnh im lặng.

Kêu thật lâu, cuối cùng cô hoàn toàn đầu hàng, sợ là bọn chúng ném cô một mình ở chỗ này.

Nhìn sắc trời bên ngoài đã tối đen lâu rồi.

Không biết anh hai không thấy cô về nhà có đi tìm cô không?

Vuốt vuốt bắp đùi trắng nõn, hình như là có máu chảy. Thương tích như vậy sợ rằng không thể lừa dối anh được.

Cô rúc trên bậc thang lạnh như băng, nhìn ra khoảng không gian đen kịt phía ngoài, vết thương trên người càng ngày càng đau, thân thể cũng càng ngày càng lạnh, thực sự rất muốn khóc.... rất muốn khóc...

Không sao, Miên Miên, không khóc, Miên Miên không được khóc.

Tuy là nghĩ vậy, nhưng nước mắt cô không khống chế được mà rơi xuống.

Cô vừa lạnh, vừa đói, lại mệt mỏi, sợ hãi, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Dưới ánh trăng mờ ảo, một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhẹ nhàng ở bên tai cô thổi ra khí nóng, "Miên Miên, ta là cậu bé!"

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Cậu bé (2)

Xung quanh là một khoảng trắng xóa, sương mù dày đặc, nhìn quanh bốn phía không thấy một bóng người, cô có chút mờ mịt, chần chừ đứng nguyên tại chỗ.

Đột nhiên dưới chân có cảm giác lạnh buốt, cô cúi đầu nhìn xuống, thấy từng tầng từng tầng bụi nho nhỏ màu trắng trong suốt ngập tràn. Đó chẳng phải là tuyết sao?

Cô thử nhảy mấy bước về phía trước, dùng sức giẫm trên lớp bụi trắng dày kia, thật mềm mại êm ái, mỗi khi giẫm xuống đều để lại một dấu chân thật sâu, quả nhiên là tuyết ngưng đọng.

Rốt cuộc đây là đâu? Cô thử gọi anh hai mấy tiếng, nhưng không có hồi âm, thỉnh thoảng chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng khe khẽ thổi tới.

Cô tịch như vậy, mệnh mông như vậy khiến cô có chút sợ hãi, theo bản năng chạy về phía trước, muốn nhanh chóng thoát khỏi cảm giác khó khăn này.

"Miên Miên..... Miên Miên....." Xa xa, dường như có ai gọi tên cô trong tiếng gió xào xạc.

Cô dừng bước lại, nhìn xung quanh: "Ai đấy? Ở đây có ai không?"

Thanh âm kia vẫn không ngừng dừng lại, "Miên Miên..... Miên Miên..... Không được..... Không được..... tới đây.....".

Cô theo hướng thanh âm truyền tới chạy lại.

Trên mặt tuyết trắng noãn, một cô gái đang nằm sấp trên mặt đất, vung tay về phía cô, cất tiếng nói thê lương, "Miên Miên, không được tới, không được nhìn!"

A, đúng là di nhỏ.

"Di nhỏ, di làm sao thế?" Cô nhìn vũng máu đỏ tươi dưới thân di nhỏ đang không ngừng lan rộng, sợ hãi bước về phía trước mấy bước.

Di nhỏ dường như rất thống khổ, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, mái tóc dài xổ xuống mặt rồi tung, thấy cô đang đi đến, bèn cố hết sức giơ tay lên xua xua, cấu kính quát lên, "Miên Miên——, không được tới, không được nhìn di, mau đi khỏi nơi này, đi ngay lập tức!"

"Nhưng——"

"Không có nhưng gì hết—— đi mau——".

Thanh âm đau đến tê tâm liệt phế của di nhỏ làm cô sợ hãi, cô không thể quan tâm đến bất kỳ cái gì nữa, bỏ mặc tất cả xoay người bỏ chạy, để lại đằng sau gương mặt trắng bệch cùng vũng máu đỏ đang lan trên mặt đất.

Không biết cô đã chạy biết bao lâu nhưng vẫn không ngừng chạy về phía trước, dường như phía sau có cái gì đó vô cùng đáng sợ, cơ hồ cô đã đổ ra toàn bộ sức lực trong người.

Đột nhiên, cô trượt chân, ngã nhào trên mặt đất.

"Đứa bé này sẽ gọi là Miên Miên....."

Cô giương mắt nhìn lên, không biết từ lúc nào toàn bộ tuyết ngưng đọng đã hoàn toàn biến mất, sương mù dày đặc trước mắt cũng đã từ từ tiêu tán.

Trong hoa viên xinh đẹp, một cô gái xinh xắn nhìn rất quen mắt đang ngồi trên xích đu, khẽ đưa tay vuốt ve cái bụng đã nhô cao, vẻ mặt đầy từ ái.

Đứng phía sau là một thiếu niên cũng xinh đẹp không kém nhưng hơi gầy yếu, đôi mắt chăm chăm nhìn chiếc bụng đang đội lên của cô gái.

"Tại sao lại gọi là Miên Miên?"

Thiếu niên lên tiếng, thanh âm dễ nghe đến mức cô không tưởng tượng được, giống như tiếng tinh linh trên trời vậy.

Cô gái kéo cánh tay của chàng thiếu niên, đặt lên bụng mình, nhẹ nhàng vuốt vuốt mấy cái, cười hỏi: "Em xem em bé có phải thật mềm mại như nước

chảy không ngừng sao?”.

Thiếu nên có chút đỏ mặt, gật đầu một cái, nhưng không rút tay lại.

Cô gái lại nói tiếp, “Sơ Nhi, chị không còn nhiều thời gian nữa, về sau chị muốn em hãy giúp chị chăm sóc Miên Miên cho tốt. Không được để cho ai làm tổn thương nó, cũng đừng để số mệnh nó khổ như chị”.

Người thiếu niên nghe xong lời nói thâm sâu của cô gái thì trên mặt bỗng hiện lên vẻ dữ tợn, nhưng chỉ trong chốc lát, hắn gật đầu một cái, cười thật dịu dàng, “Yên Nhiên, em sẽ thay chị chăm sóc tốt Miên Miên, nhất định là thế!”

Thiếu niên nắm chặt quả đấm, trong ánh mắt là một quyết tâm không thể lay chuyển.

Cô chậm chậm bước lên, muốn biết đây rốt cuộc là nơi nào, lúc này cảnh tượng trước mắt lại chuyển đến một căn phòng lớn.

Trong phòng có một cái giường lớn, cô gái xinh đẹp vừa rồi đang thoi thóp nằm trên giường, gầy gầy, cầm lấy tay người bên cạnh, “Vũ Lâm. giúp tôi chăm sóc. chăm sóc Miên Miên thật tốt.”

Người phụ nữ được gọi là Vũ Lâm nắm tay cô gái thật chặt, lệ rơi đầy mặt, “Tiểu thư, người yên tâm, tôi biết rồi, tôi sẽ chăm sóc thật tốt Miên Miên tiểu thư!”

Cô gái nghe xong câu đảm bảo này, bình yên nhắm mắt lại, khóe miệng nở một nụ cười, tựa như chúc phúc, lại tựa như được giải thoát.

Trái tim cô đột nhiên đau nhói, giống như bị vật gì đâm nát, đau.

Cô vùng vẫy đuổi tay ra phía trước, “Cứu em, cứu em, anh hai ——”

“Miên Miên, em không sao chứ?” Một âm thanh mơ mơ hồ hồ vang lên bên tai cô, dường như mang theo chút lo âu, sốt ruột.

Cô mở mắt ra, trở trở mình, lại bị cảm giác nhói đau dày vò.

Áo khoác bên trên người cô đã được cởi ra, cả người chỉ mặc có một cái áo sơ mi trắng to, cánh tay đã được băng lại, xem ra đã có người giúp cô xử lý qua vết thương.

“Miên Miên, em tỉnh rồi?” Trước mắt hiện ra một gương mặt, cô cảm thấy lông mi thật dài của người đó quét qua quét lại trên mặt, hơi nhột.

Thấy cô lo lắng nhìn lại cách ăn mặc của mình, anh nhìn cô mỉm cười giải thích, “Bác sĩ vừa mới tới, giúp em xem qua vết thương rồi”.

Nhìn gương mặt cô xanh lại, anh tiếp tục nói, “là một bác sĩ nữ, quần áo em vừa bẩn vừa ướt, mà ở chỗ anh không có quần áo phụ nữ, đành lấy quần áo của anh cho em mặc tạm vậy!”

Cô gật gật đầu, thở phào một cái, cô vốn rất ghét có người đàn ông xa lạ đụng chạm vào thân thể mình, mặc dù chuyện này vốn dĩ rất bình thường.

Mở hé hé mắt, nhưng vì khoảng cách quá gần, cô không thấy rõ được hình dáng của đối phương.

“Anh. ... Anh là ai?” Giọng nói của cô tự nhiên hơi khàn khàn.

Anh ta nghe vậy lui về phía sau một chút, nhìn cô nở nụ cười ấm áp, “Miên Miên, anh là cậu bé a!”

“Cậu bé?” Cô thấy cách gọi này có chút xa lạ, nhìn người đàn ông trước mặt đang nở nụ cười tràn đầy ấm áp buổi chiều còn đứng trên bục giảng trò chuyện vui vẻ, không biết vì sao lại nghĩ đến người thiếu niên gầy yếu đứng bên cạnh chiếc xích đu trong giấc mộng kia.

Nhìn dáng vẻ suy nghĩ đến khổ sở mà vẫn mờ mờ mịt mịt của cô, anh đi tới chiếc bàn bên cạnh bưng tới một ly sữa nóng hổi, an ủi, “Không sao, Miên Miên, không nhớ ra cũng không sao. Uống chén sữa tươi đi, em hơi bị sốt đấy”.

Cô ngoan ngoãn đưa tay ra đón ly sữa tươi, uống một hớp, nhẹ giọng cảm ơn, “Cảm ơn thầy giáo Tần”.

Trên mặt Tần Nhật Sơ thoáng có một tia chán nản, nhưng chỉ trong một giây, tiếp theo vẫn cười cười đưa tay giúp cô đắp kín chăn lại, “Yên tâm ngủ một giấc đi!”

Ngón tay thon dài của anh muốn xoa xoa đầu cô, theo bản năng cô nghiêng đầu né tránh, bàn tay anh trở nên lúng túng đặt phía trên đầu cô, tiến thoái lưỡng nan.

Cô có chút ngượng ngập, mắt tự nhiên gượng cười, “Em. chẳng qua là... em không quen. ha ha.”.

Anh không miễn cưỡng cô, nhìn cô chăm chú một lúc, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Nhìn thấy anh ra đi ra cửa, cô thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì cô không có thói quen cùng một người xa lạ thân mật như thế, anh ta không phải anh hai cô, không phải người anh quen thuộc yêu kính của cô, anh ta cũng không phải là Triệu Minh, cho dù anh ta có nụ cười thật ấm áp, nhưng không làm cho

cô có cảm giác thân thuộc.

Uống nửa ly sữa tươi, dạ dày bỗng kêu lên ọc ọc, cô thở dài, đã béo như vậy mà còn nhanh bị đói, thật là trớ trêu a.

Nghĩ đến đây, cô mới nhớ ra cô còn chưa ăn cơm tối.

Đợi chút, cơm tối, bây giờ là mấy giờ rồi?

Cô ngó ra ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực.

“A.....” nhìn thấy chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh, cô thét chói tai, từ trên giường bật dậy.

Oa, bây giờ đã là mười một giờ đêm rồi, cô chưa về nhà, anh hai chắc là lo lắng muốn chết.

Cố gắng chịu đựng đau đớn ở vết thương, cầm cặp sách bên cạnh lên, cô chạy ra ngoài cửa.

Tần Nhật Sơ từ bên ngoài đi tới, ân cần hỏi, “Miên Miên, làm sao thế?”

Cô chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, có chút sốt ruột nói, “Muộn quá rồi, em phải về nhà”.

Tần Nhật Sơ cầm lấy cặp sách của cô, “Muộn rồi, tối nay em ở đây đi, anh đã gọi điện cho vú Lâm rồi!”

“Vú Lâm?”

“Em quên à, vú Lâm là người mẹ em mang theo khi đi lấy chồng, mà anh là em nhỏ nhất của mẹ em, đương nhiên là biết vú Lâm rồi!”

“Vậy.....” Cô ngán ngừ mở miệng, “Anh thật sự là cậu bé?”

Tần Nhật Sơ gật đầu một cái, “Anh là do ông ngoại em nhận nuôi, mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng trên danh nghĩa em phải gọi anh một tiếng là cậu bé đấy. Lúc em còn nhỏ, anh đã từng bế em”.

“Em..... không có ấn tượng” Cô áy náy nói.

Anh ta khoát tay, “Không sao, là do lúc ấy em còn nhỏ, không nhớ rõ cũng tốt”.

“Dạ?” Cái gì mà không nhớ rõ cũng tốt, cô cảm thấy trong lời nói của anh ta thật có ẩn ý.

“Đúng rồi, em đói chưa? Anh nấu mì Ý, em ăn một chút không?”

Vừa nghe đến ăn, cô cái gì cũng không quan nữa lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi, về mặt đầy nịnh bợ gật gật đầu.

Thời gian ăn bữa tối muộn, một người thì mảnh liệt nhai nhai chứng thức ăn, một người lại không nguôi nhớ đến những chuyện cũ đã chậm chậm trôi qua.

Nuốt miếng mì Ý cuối cùng, cô liếm liếm nước cà chua trên môi, hài lòng dựa vào ghế ợ một cái, oa oa, thật thoải mái a.

“Đúng rồi... việc đó... thầy..... cậu.... cậu bé, em chưa về nhà, anh hai có nói gì không?” Tự nhiên lại xuất hiện một người thân cô có chút không quen.

Người đàn ông đối diện cô đang dọn dẹp bát đĩa, “Anh hai? Em đang nói đến Diệp Hiên Viên sao? Anh không nói cho hắn biết!”

“Cái gì ——” Vậy anh ta bảo ai nói!

“Bùm ——” Bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa mạnh mẽ.

Sau đó trong phòng bụi bay mờ mịt, anh hai cô hùng hổ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Cậu út (3)

Cô nhìn hai người đàn ông ưu tú đang “giương cung bạt kiếm” trước mặt, muốn phá vỡ cục diện bế tắc đang diễn ra nhưng không biết phải làm thế nào.

Năm phút trước, anh hai cô đang đẳng sát khí phá cửa vào, lại nhìn thấy vẻ mặt ăn no thỏa mãn của cô cùng nụ cười ôn nhu nho nhã của Tần Nhật Sơ,

sắc mặt đen lại, trở nên âm trầm khó coi.

Mới qua năm phút đồng hồ ngắn ngủi nhưng đối với cô lại dài tựa như hàng thế kỷ, anh không nói một lời, lẳng lặng đứng trước cửa, vẻ mặt hung thần ác sát nhìn cô cùng cậu út, giống như... Ách, giống như một người chồng đi bắt gian tại trận, mặt đỏ lên, mặt xanh lại.

Cô không dám mở miệng, cũng không dám tiến lên nửa bước, thân thể anh cứng ngắc, cô biết anh đang cố gắng hết sức không chế cơn giận dữ.

Cuối cùng, Tần Nhật Sơ mở miệng, phá vỡ sự im lặng trong phòng, “Diệp Hiến Viên, đã lâu không gặp, anh vẫn như vậy.... không thay đổi mấy!”

Anh hai đến bên cạnh cô, kéo cô về phía sau, mặt biến sắc nở ra một nụ cười nói: “Đúng vậy, rất lâu rồi không gặp, Tần tiểu đệ, chú cũng vẫn thế... vẫn còn trẻ con!”.

Nói xong hai người nhìn nhau cười, nhưng nụ cười không đạt đến đáy mắt, cô không nhìn thấy được.

Bởi vì anh hai cô nắm tay cô thật chặt, ôm cô ở sau lưng.

“Anh vẫn muốn dùng loại thái độ này nói chuyện với tôi sao, còn nữa, anh nhất định phải đụng đến vết thương của Miên Miên à?”.

Anh quay đầu lại nhìn, thấy gương mặt trắng bệch vì đau đớn của cô, buông lỏng tay ra, nhưng cánh tay vẫn ôm cô vào trong ngực, “Muộn rồi, chúng tôi không quay rầy nữa! Miên Miên, chúng ta về nhà thôi!”

Anh nói xong liền ôm lấy cô định đi ra.

Tần Nhật Sơ thấy thế, khoát khoát tay, không ngăn cản, lấy từ trên bàn một tấm danh thiếp ném cho anh, nở nụ cười: “Có rảnh thì gọi cho tôi, anh em ta đã lâu không gặp, tìm chỗ nào uống một chén!”

Anh hai cô nhẹ nhàng đón lấy tấm card màu vàng, lật đầu một cái, “Được, đến lúc đó sẽ gọi!”.

Rồi cúi người xuống, ôm lấy cô nhanh chóng rời đi.

Cô ôm lấy anh hai, cảm thấy cơ thể anh có chút cứng ngắc, không dám chào tạm biệt Tần Nhật Sơ, vội đầu vào lồng ngực ấm áp của anh.

Đi xuống dưới lầu, anh hai đặt cô ngồi ở phía trước rồi tự mình cũng lên xe. Sau đó, xe chạy như tên bắn lao ra ngoài.

Cô nghiêng nghiêng mặt, len lén ngược nhìn anh.

Mi tâm nhũn chặt, đôi môi mỏng bặm lại, sắc mặt không khỏi khiến cho người ta run sợ.

Cô run lên, xong rồi, về đến nhà thế nào cũng bị anh hung ác mắng mỏ không dừng lại được.

Chỉ có điều sự thật đã chứng minh, không cần đợi đến khi về nhà, vì anh đã quyết định trừng phạt cô ngay tại chỗ.

“Keeet...” Chiếc xe nhanh chóng dừng lại, bởi vì phanh gấp mà ma sát với mặt đường bóng loáng gây nên một âm thanh rợn tóc gáy.

Cơ thể cô run lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ có một màn đêm yên lặng, ánh đèn đường mờ mờ vàng đục khiến không gian trở nên vô cùng âm đạm.

Bóng đêm tràn ngập, chung quanh không có một bóng người.

Anh dừng xe, đôi tay đặt trên tay lái, không nói một lời nào, cũng không nhìn đến cô, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, cô không biết anh đang nhìn cái gì, cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên, anh nghiêng người, bỏ nhào về phía cô.

Cô theo quán tính, lui về phía sau co người lại, làm anh càng tức giận: “Tránh cái gì, anh không có ăn em!”

Anh lại nhào người đến, ôm cô đặt trên đầu gối, nhấc khuôn mặt cô lên, cẩn thận xem xét, “Còn đau sao?”

Bàn tay anh ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô khiến cô có chút hơi ngứa ngứa, lắc đầu một cái nhẹ giọng nói, “Không đau, anh hai, không đau”.

Anh không tin tưởng cô, nắm lấy cằm cô, tựa như muốn đem mỗi tác da thịt cô kiểm tra thật kỹ lưỡng.

“Sau này, có ai bắt nạt em, em phải nói với anh, anh không muốn người của mình mà cũng không bảo vệ được!” Trong trí nhớ của cô, đây là lần đầu tiên anh nói với cô những lời che chở kiên định như vậy.

Trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào, cô cảm động gật đầu, nghiêng người vào gục ngực anh.

Cho tới bây giờ, trong trường học có không ít người khi dễ bắt nạt cô, mà cô vốn dĩ không có vẻ ngoài đặc biệt xinh đẹp, cũng không thích cùng người khác nói chuyện, khiến cho ở trường cô tựa hồ như chỉ có một thân một mình. Bị ném phần vào người, bị vẽ bậy trên bàn, bài tập, sách vở bị lấy trộm....

những việc này xảy ra với cô bình thường như cơm bữa, nhưng cô không muốn nói cho người khác biết, cô không muốn làm phiền đến người khác, đặc biệt là anh hai cô.

Vì vậy, khi nghe anh nói câu tràn đầy tình yêu thương đó, tất cả những uất ức cùng đau đớn của cô tràn ra, nước mắt cũng không khống chế được mà rơi xuống.

Anh thấy cô khóc đến thương tâm, không nói gì thêm mà ôm cô thật chặt, tựa hồ như muốn đem cô khảm sâu vào trong lòng.

Không biết đã qua bao lâu, cô khóc đến mặt là cả người, tựa vào ngực anh, có chút buồn ngủ. Bàn tay anh bỗng dừng đặt lên ngực cô, từ từ cời nút áo sơ mi ra.

Cô cả kinh, giật bản mình, tỉnh cả ngủ.

Cô lấy tay che ngực, kinh dị hỏi, “Anh hai, anh định làm gì?”

Anh hai cô có chút không tự nhiên nhìn ra chỗ khác, buồn rầu nói: “Cái áo này nhìn gai mắt quá!” Anh nói, nhưng tay vẫn không ngừng động tác, cố chấp cời cúc áo cô ra.

Cô đỏ mặt lên, ôm lấy cánh tay anh, lắp bắp nói, “Không được, anh hai, bên trong em.... bên trong em không mặc nội y!”

Vì toàn bộ nội y đã bị ướt đầm nên cô chỉ mặc một cái áo sơ mi của Tần Nhật Sơ, bên trong không có đồ lót.

Anh vừa nghe xong, trong mắt lại nổi cơn thịnh nộ, “Em nói cái gì?” Bàn tay anh cũng hung hăng gạt tay cô ra, kéo áo của cô xuống.

“Em dám mặc như thế này trước mặt một người đàn ông xa lạ mà chạy loạn?” Anh nắm lấy vai cô, tức giận đùng đùng hỏi.

Bộ ngực bị phơi bày khiến cô có chút không tự nhiên, hơi vùng vẫy, cố gắng hết sức kéo tay anh ra khỏi vạt áo.

Một người không chịu thả, một người mãnh liệt kéo, kết quả là “Reeeet....” một tiếng, chiếc áo của cô bị rách một miếng dài.

Anh và cô cùng cúi đầu xuống, nhìn thấy bộ ngực trần trụi của cô, bầu ngực đầy đặn của cô bật tung ra ngoài.

Lúc này cô có cảm giác cả người chết lặng, mặt mặt quá, nơi tư mật nhất của cô lại bị lộ ra trước mặt anh.

Anh sững sờ cả người, nhìn chăm chăm vào bầu ngực trắng nõn của cô không chớp mắt, cô lúng túng kéo kéo mảnh vải che lại, cho dù đã lâm vào cảnh “mất bò mới lo làm chuồng”.

Lúc này anh nắm chặt hai tay cô, đẩy cô về phía sau, bàn tay kia từ từ nắm lấy bầu ngực trắng nõn của cô.

Cô run lên, mặt đỏ ửng, run rẩy nói: “Anh hai..... Đừng.....”

Nhưng anh giống như đang bị tẩu hỏa nhập ma, cái gì cũng không nghe thấy, chăm chú nắm bầu ngực đầy đặn của cô, bắt đầu không nhanh không chậm mà nắn bóp.

Cô vừa thẹn thùng vừa gấp gáp, nước mắt đã chảy rơi xuống, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, làm sao anh lại biến thành như vậy. Mặc dù kiến thức giới tính của cô không nhiều lắm, nhưng trực giác cô cảm thấy có cái gì không đúng.

“Anh hai.... Không được..... Miên Miên sợ.....”. Hai chân cô đạp loạn, ra sức giãy giụa.

Anh bị cô đá một đá, giống như từ từ phục hồi lại tinh thần, nhìn cô nửa người trần trụi nằm trên tay lái, hai mắt đăm lẹ, lại thấy trong tay vẫn còn đang vuốt ve bầu ngực đầy đặn thì gương mặt tuấn tú đỏ ửng, giống như bị điện giật vội rút tay lại.

Cô chống lưng, muốn nhấc áo lên mặc lại, nhưng bàn tay lại không ngừng run rẩy.

Anh thấy thế, không nói gì, vươn tay ôm cô, nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ, anh chỉ muốn xem vết thương của em thôi, đừng sợ!”

Nói xong, đưa tay giúp cô mặc lại áo sơ mi, lúc chạm vào vòng eo nhỏ nhắn trắng nõn ngón tay anh hơi dừng lại một chút, nhưng ngay sau đó lạnh giọng hỏi, “Là bọn chúng làm sao? Còn cả ở nơi đó?”

Cô lắc đầu, “Không có..... Không có!”

Hiển nhiên là anh không tin, bàn tay lại vén áo cô lên khiến cho cô lại trần trụi ngồi trước mặt anh.

Cô ngượng ngùng nhắm mắt lại, nhưng lâu thật lâu thấy anh vẫn im lặng bèn nghi ngờ mở mắt ra, chỉ thấy trên gương mặt anh lộ rõ vẻ khát máu cùng tối tăm, “Bọn chúng dám bắt nạt em?”

Cô cúi đầu nhìn vết máu ứ đọng loang lổ trên người, trên đầu gối còn dán băng y tế cầm máu, cười gượng nói: “Không sao, không sao hết! Anh cũng biết là da của em thuộc loại vừa đụng vào đã bầm tím sao, không sao đâu.....”

Anh vuốt vuốt một vết máu ứ đọng trên người cô, ánh mắt tràn đầy thương tiếc, “Thật xin lỗi, Miên Miên! Là do anh không tốt! Anh không chú ý chăm sóc em!”

Nói xong anh cởi áo khoác của mình, đắp lên người cô, nhưng vẫn để cô tựa vào trong ngực, cô dặng chân ngồi trên đùi anh, “Không sao, Miên Miên, chúng ta lập tức trở về nhà!”.

Nằm trong bộ ngực ấm áp của anh, cô mơ mơ màng màng ngủ, nhưng thật sự là không được thoải mái, cảm giác dưới hông cứ bị vật gì thô cứng chạm vào, thỉnh thoảng lại chìa lên chọc chọc làm cô rất khó chịu, hơn nữa ở phía dưới còn có cảm giác ướt át dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 15: Gặp mặt

Đêm khuya, thành phố thanh bình lúc vào đêm ánh đèn màu rực rỡ.

Tại một nơi hẻo lánh, trong một góc vắng lặng của quầy rượu.

Tuy đây là một thành thị rực rỡ sôi động, về đêm mọi người đều thả lỏng tinh thần phóng túng hết mình, nhưng gian phòng trong quầy rượu nhỏ này thật vắng lạnh, thậm chí có chút thê lương.

Diệp Hiên Viên tiêu sái tựa người vào quầy bar, phát phát tay với người pha rượu mặc bộ đồng phục đen trắng: “A Hoàn, cho tôi một ly!”

Người đàn ông được gọi là A Hoàn dừng việc lau ly thủy tinh trong suốt nhằm chán, xoay người lại, lộ ra gương mặt thật tuần tú. A Hoàn nhìn Diệp Hiên Viên một cái, yên lặng bung ly rượu màu cam đặt trên quầy bar, “Diệp tiên sinh cũng có lúc phiền não sao?”

Diệp Hiên Viên lắc lắc ly rượu trong tay, cho đến khi màu sắc bắt mắt của ly rượu sóng sánh mới từ từ uống một hơi cạn sạch, “Chẳng qua là không thích những gì mình đang nắm trong lòng bàn tay lại bị người khác mơ ước thôi!”

A Hoàn cầm một chiếc ly cao cổ lên, tiếp tục động tác lau chùi không nhanh không chậm, “Thứ mình đã nắm trong lòng bàn tay còn sợ bị người khác mơ ước sao?”

Diệp Hiên Viên hơi sùng sốt một lát, thật lâu sau mới mở miệng, “Anh cho như thế nào mới gọi là nắm giữ trong lòng bàn tay?”

A Hoàn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nở một nụ cười, gương mặt vốn tuần tú lại càng có vẻ ấm áp, “Phải xem thứ mà Diệp tiên sinh nắm giữ là cái gì mới được. Kỳ thật có một số thứ rất bình thường, ví dụ như anh nuôi một con mèo nhỏ, anh cho nó ăn cá, nó rất vui vẻ liếm tay anh. Nhưng ngay sau đó nó lại có thể lập tức liếm tay người khác chỉ vì một con cá khác. Nhưng nếu lúc nó liếm tay người khác mà anh đánh nó một gậy thì dần dần nó chỉ biết ăn cá của anh, liếm tay anh mà thôi. Hoặc anh đem trời chặt nó dưới chân anh, để nó không có cơ hội đi ăn cá của người khác, liếm tay của người khác nữa. Đây..... Diệp tiên sinh, vậy anh nghĩ như thế nào là nắm giữ?”

Diệp Hiên Viên mắt khép hờ, nhẹ nhàng cười thành tiếng, “Bất nhốt sao? Ha ha!”

A Hoàn nhìn người đàn ông đối diện một cái, không nói gì thêm, bởi anh ta biết rõ người đàn ông này đã có biện pháp với thứ mà anh ta muốn chiếm giữ.

"Hắt xì..." Cửa chính bị một người từ bên ngoài đẩy ra, một người đàn ông cao gầy về mặt ấm áp bước vào.

Người mới tới nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng nở một nụ cười đi thẳng đến bên cạnh Diệp Hiên Viên ngồi xuống, “Cho tôi một cốc sữa tươi!”

A Hoàn liếc mắt nhìn người đàn ông, không nói gì, xoay người đưa đến một cốc sữa tươi.

Người đàn ông nhìn cốc sữa trắng đục còn bốc hơi nóng cười dịu dàng, “Tôi nghĩ ở đây không có thứ này”. A Hoàn mặt không đổi sắc nói, “Vốn là không có, nhưng vì khách hàng là thượng đế, nên có”.

“À” Người đàn ông nhướn nhướn lông mày, cảm ly sữa tươi nhẹ nhàng đưa lên miệng.

Diệp Hiên Viên ở bên cạnh không quay đầu lại, ra vẻ tự nhiên nói, “Anh đã đến?”.

Người đàn ông đặt cái cốc xuống, nhìn ly rượu trong tay Diệp Hiên Viên, làm như tốt bụng nhắc nhở một câu, “Không nên uống nhiều rượu như vậy”.

Diệp Hiên Viên bật cười, “Đây là anh quan tâm tôi sao?”

Người đàn ông lắc đầu một cái, “Tôi chỉ sợ anh say rượu làm loạn, hù dọa đến Miên Miên!”

Nhớ đến cô gái mập mạp đáng yêu đó, khóe miệng Tần Nhật Sơ khẽ nhếch lên.

“Tôi không biết tổng tài của Húc Nhật lại nhân rồi như vậy, tự nhiên lại đến một trường nữ sinh không hề nổi tiếng làm thầy giáo?”

Tần Nhật Sơ chép miệng, ra vẻ lơ đãng nói bóng gió với Diệp Hiên, “Tôi không thèm để ý đến trường học, mà chính là để ý đến con người đáng yêu trong trường kia”.

“Hừ”, Diệp Hiên Viên giễu cợt, “Nhưng anh lại khiến cho đứa trẻ đáng yêu đó gặp nhiều phiền toái”.

Nghe nói vậy, Tần Nhật Sơ mỉm cười u ám, đôi mắt xéch xinh đẹp lặng lẽ hiện lên một tia sát ý, nhưng chỉ ngấn ngui trong mấy giây, rồi lại từ từ ẩn giấu đi, quay đầu lại cười một nụ cười dịu dàng, “Tứ Đại gia tộc sợ là đã già, cần được nghỉ ngơi thả lỏng gân cốt rồi!”

Diệp Hiên Viên phá lệ không có phản đối, chỉ nhìn hư vô về phía trước lộ ra một tia sát ý khát máu, “Đúng thế, đúng là cần nghỉ ngơi”.

Tần Nhật Sơ ngẩng đầu lên, nhìn về người đàn ông bên cạnh, “Chỉ bằng chúng ta hợp tác, anh thấy sao?”

Thấy đối phương lộ vẻ “đừng vọng tưởng” lại tiếp tục mở miệng: “Anh đừng từ chối nhanh như vậy, hai chúng ta cùng chơi so với một người làm đơn độc thú vị hơn nhiều, hơn nữa, lợi ích của chúng ta lại không xung đột, thêm một người càng tốt, dù sao chỉ cần cuối cùng đạt được mục đích là được”.

Diệp Hiên Viên không từ chối cũng không đáp ứng đề nghị của Tần Nhật Sơ, chỉ cúi đầu nói một câu: “Miên Miên là của tôi”.

Tần Nhật Sơ vỗ vỗ vai Diệp Hiên Viên, lại bị anh dễ dàng né tránh, đành bất đắc dĩ nhún nhún vai, thoải mái nói, “Tôi biết rõ, nhưng nếu tôi đoạt được thì chính là của tôi”.

Giọng điệu vẫn vui vẻ như cũ nhưng trong lời nói lộ rõ vẻ kiên định cùng cố chấp, dù thế nào cũng không buông tay.

Diệp Hiên Viên giận quá hóa cười, “Như vậy để xem cuối cùng ai trong hai ta sẽ thắng”. Anh đứng dậy, nhìn Tần Nhật Sơ bằng một mắt, sau đó xoay người biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Tần Nhật Sơ nắm chiếc cốc đã lạnh như băng, vuốt vuốt sợi tóc rơi xuống trán, khẽ nhếch miệng, Diệp Hiên Viên, tôi sẽ không cho anh cơ hội làm tổn thương Miên Miên nữa, Miên Miên không phải là Tần Xu Bối mà để cho anh trắng trợn lợi dụng, cũng như Miên Miên không phải là Yên Nhiên, tôi sẽ không buông tay bởi vì cô ấy đi ra từ trái tim tôi.

Diệp Hiên Viên đẩy cửa phòng cô gái trong lòng nhớ thương, cô đang ngủ say dưới ánh đèn lò mờ, nhẹ nhàng cõi áo ngủ của cô. Da thịt Miên Miên từ nhỏ đã rất mềm mại, chạm mạnh một chút đã lưu lại vết máu bầm nghiêm trọng, nhưng những vết máu ứ đọng trên người cô được Lữ Yên thoa thuốc đã từ từ biến mất, nhìn vào không còn ghê sợ nữa, nhưng vẫn làm lòng anh đau như cắt.

Vuốt vuốt làn da trắng mịn, Diệp Hiên Viên chăm chú nhìn cô gái nhỏ đang say ngủ.

Miên Miên, anh nên làm thế nào để bắt nhốt em bên người đây?

Là đoạt lấy thân thể non nớt của em? Hay là bóp chết tất cả mơ ước của đàn ông trong thiên hạ... còn cả phụ nữ nữa!

Nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô gái, Diệp Hiên Viên đẩy lùi mọi ràng buộc, từ từ kéo thân thể trần truồng của cô vào ngực, trong mắt hiện lên vẻ âm u, miệng lầm bầm, thật xin lỗi, Miên Miên.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 16: Nấu canh.

“A.” trong ngôi biệt thự trang nhã yên tĩnh, bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét thê thảm, thành công làm cho chim chóc sợ hãi bay đi hết.

Miên Miên xoa xoa cái mũi đáng thương của mình, hai mắt rung rung, nhìn người trước mặt ủy khuất nói: “Bác sĩ Lữ, không phải chỉ cần em ngoan ngoãn chịu tiêm thuốc là được sao? Tại sao mỗi lần đều là đánh đòn em, hơn nữa. Còn dùng sức như vậy.”

Lữ Yên lên tiếng, âm thanh khàn khàn, nhưng lại rất gọi cảm, “Em có thể lựa chọn Diệp tiên sinh ra tay mà, chị tin tưởng rằng so với chị anh ấy càng thêm. Chăm sóc em tốt hơn.” Nói đến ba chữ “Chăm sóc em” còn cố ý nhấn mạnh và hạ giọng nói.

Miên Miên ngẫm nghĩ, cái mũi tròn tròn của cô mà gặp phải ánh mắt lạnh như băng của anh... loại cảm giác đó... ách... vẫn thật là kinh khủng.

“Haha.. bác sĩ Lữ, em rất khỏe, không có đau gì hết, em có thể đi học được chưa ạ?”

Bởi vì lần bị thương này, cô phải ở nhà suốt nửa tháng, cảm giác toàn thân buồn chán đến mức meo lên rồi. NỮ NỮ nhiều lần gọi điện thoại tới than khóc với cô rằng rất là nhớ cô.

Lữ Yên nhìn cô cười cười, chỉ chỉ xuống lầu dưới, “Tự em xuống cho Diệp tiên sinh kiểm tra đi, nếu cơ thể đã khỏe hoàn toàn thì có thể đi học.”

Miễn Miễn lác đầu, nếu như vậy thì vẫn là thôi đi, cô ở nhà cũng ổn, dù sao đến trường thì cũng là nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài qua khung cửa sổ, so với ở nhà cũng không khác biệt là mấy. Còn hơn là ở trước mặt anh hai coi đồ ra hết, thật là mắc cỡ chết người.

Cô không khỏi nhớ lại ngày hôm đó ở trên xe, dáng vẻ của anh xem xét kỹ lưỡng vết thương của cô, đôi mắt thâm thúy mờ mờ sương, ánh mắt bén nhọn mang mười phần là ý muốn muốn ăn cô sạch sẽ. Hô, đến bây giờ nghĩ lại cô vẫn có chút sợ hãi, loại cảm giác trần trụi bị người khác nhìn không sót chỗ nào như thế cô không muốn trải nghiệm thêm lần nào nữa.

Đi xuống lầu, nhìn thấy vú Lâm xách theo một con vịt đi về phía phòng bếp, con vịt gãy giữa quyết liệt trong tay vú Lâm, giống như muốn kháng chiến đến giây phút cuối cùng mới có thể từ bỏ ý chí.

“Lâm mẹ, con vịt này để làm gì vậy ạ?” Cô chỉ chỉ vào con vịt nhỏ đang vùng vẫy vẫn chiến đấu sinh tồn hỏi.

Lâm mẹ tay dùng sức đập vào cái đầu nhỏ nhỏ của con vịt, con vịt ngo đầu, cư nhiên hôn mê, “Thiếu gia mấy ngày nay thân thể bị nhiệt, tôi đặc biệt mua con vịt này về hầm cách thủy làm canh cho thiếu gia.”

Gần đây thân thể anh hai không tốt sao?

Trong khoảng thời gian này, anh thường đi sớm về trễ, loay hoay ngay cả cơm trưa cũng không có về nhà ăn, thỉnh thoảng cô buổi sáng dậy trễ, nguyên một ngày cũng không có thấy mặt anh lấy một lần, là việc ở công ty rất bận rộn sao? Cô thầm mắng anh người lớn rồi mà cũng không biết cách tự chăm sóc bản thân, suy nghĩ hồi lâu, cô quyết định tận lực giúp Lâm mẹ nấu món canh giải nhiệt bồi bổ cho anh.

Vì vậy, cô thân thiết chạy tới khoác tay Lâm mẹ: “Lâm mẹ, con giúp người!”

Trước kia, vì bận rộn công việc mà anh không có thời gian để ý cô, mà cô cũng tự nhận là cô cùng Lữ Yên đề tài nói chuyện cũng không nhiều, cộng thêm cô trên thực tế là không có người bạn nào để đi dạo phố cùng, người bạn duy nhất của cô NỮ NỮ lại là một trạch nữ điển hình, tình nguyện đổi đến xiêu cũng không ra khỏi nhà một bước. Cho nên một đoạn thời gian rất dài trong, cô điên cuồng si mê học nấu ăn.

Lâm mẹ nói, con gái nấu ăn ngon thì có thể nắm bắt được dạ dày của người đàn ông, đồng nghĩa với việc nắm bắt được tâm của người đó, đây chính là kinh nghiệm từ thời cha ông để lại.

Thật ra thì cô không có nghĩ được nhiều như thế, chỉ là cô rất thích ăn uống, có lúc không có ai nấu cho ăn thì tự mình nấu, dù sao thì nhìn những món ăn đủ sắc màu và hương vị do chính tay mình làm ra, cô cũng không tránh khỏi cảm thấy có chút thành tựu.

Lâm mẹ cười híp mắt bước về phía trước, để con vịt xuống, gờ tay chém một nhát, làm con vịt không kịp mở mắt nhìn thế giới một lần cuối, liền tiêu thất ngay tức khắc. (haha chết cười với tác giả)

Cô rửa tay, lau thật khô, quay đầu lại đã thấy Lâm mẹ làm sạch lông con vịt. Cô cười hỏi Lâm mẹ bây giờ mình nên làm cái gì.

Lâm mẹ chỉ chỉ trên bếp lò chuyên dụng để hầm canh, “Rồi, điều cơ bản đầu tiên, con nhóm lửa lên đi.”

Cô nhìn con vịt trần đầy máu, có chút ghê tởm, “Món súp vịt này thực sự có chức năng thanh nhiệt hạ hỏa sao?”

Lâm mẹ cầm con vịt trong tay bắt đầu nhúng vào nồi nước sôi “Thịt vịt, có tính hàn, có tác dụng thanh nhiệt giải độc, bổ trợ dạ dày, thích hợp giảm cân mùa hè hoặc dành cho những người đang nóng nhiệt quá độ. Trong súp thêm củ sen cũng vài món gia vị mát dịu bổ dưỡng. Dù sao là trăm lợi không một hại! Miễn Miễn, đem miếng gừng đưa cho tôi.”

Cô đưa miếng gừng qua, Lâm mẹ gờ dao lên cao đập mạnh làm miếng gừng vỡ nát, sau đó băm nhuyễn, rồi ướp vào vịt.

Xoa xoa tay, Lâm mẹ mặt mũi hiền lành, mắt nhìn cô, giống như lâm vào cảnh giới một mảnh hư vô, “Thật ra thì, tiểu thư trước kia cũng rất thích theo tôi học nấu ăn.”

“Tiểu thư?” Chỉ là di nhỏ hay mẹ?

Lâm mẹ từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, cười giải đáp thắc mắc của cô, là mẹ của cô đó Miễn Miễn. Khi đó lão gia thường không ở nhà, hai tiểu thư cùng Sơ thiếu gia cũng còn n, nếu tiểu thư không chơi cùng các em thì cũng chạy đến nhà bếp học nấu ăn. Tội còn nhớ lão gia đặc biệt thích món Khô qua hầm cùng với cháo thập cẩm mà tiểu thư nấu mỗi lần đều là khen không dứt miệng. Ài, chẳng qua là đáng tiếc.”

Lực chú ý của cô dừng ở từ Sơ thiếu gia từ trong miệng Lâm mẹ chẳng lẽ, Tàn Nhật Sơ đó thực sự là cậu út của cô?

“Lâm mẹ? Bà biết người nào tên Tàn Nhật Sơ không?”

Nghe đến tên đó, Lâm mẹ sững sờ, ngay sau đó phản ứng kịp, kích động nắm lấy bả vai của cô, “Sơ thiếu gia? Sơ thiếu gia trở lại sao? Miễn Miễn tiểu

thư nhìn thấy sơ thiếu gia sao?” Cô xoa bả vai có chút thấy đau, thầm nghĩ: thì ra là anh ta không hề gạt mình, anh ta thật sự là cậu út của mình, Lâm mẹ nói, cậu út trước kia là cô nhi, năm lên tám, đã được ông ngoại nhận về Tần gia thu làm con nuôi. Sau khi đi nhỏ xảy ra chuyện đã đến nước Mỹ du học, bảy năm không hề tin tức.

Nhớ lại chàng trai với nụ cười dịu dàng, thanh âm thanh nhã đó, một người nhìn qua đầy lý trí như vậy cũng sẽ làm ra chuyện bốc đồng ra đi bảy năm không hề có tin tức như vậy, thật sự là không thể nhìn bề ngoài mà.

“Oa. Thom quá a, kẹo đường, em lại nấu gì đó?” Ngoài cửa lớn thật xa liền truyền đến thanh âm cao vút yêu mị của Lăng Thịnh

Lăng Thịnh vọt tới phòng ăn, theo thói quen nhào về hướng cô, dĩ nhiên cô cũng theo thói quen né sang một bên.

“Đại ca, anh về rồi à?” Né tránh Lăng Thịnh thường hay bỏ nhào như sói đói, hướng về phía chàng trai về mặt một phía sau nói, “Em và Lâm mẹ đang nấu súp vịt, đợi chút, em múc ra ngay.”

Xoay người chạy về hướng phòng bếp, phía sau còn mơ hồ truyền đến tiếng yêu nghiệt nói của Lăng Thịnh, “Kẹo đường, cho anh một chén với, thật nhiều nhé!”

Trên bàn ăn cô có chút mong đợi nhìn anh hai đem chén súp đó uống đến sạch trơn. Không tự chủ liếm liếm miệng, cô hỏi” Anh hai buông chén xuống, nhìn cô một cái, không trả lời thẳng vấn đề của cô, chỉ nói: “Là em nấu sao?”

Lăng Thịnh ở bên cạnh âm dương quái khí tiếp miệng, “Nếu như là kẹo đường của chúng ta nấu, cho dù là độc dược, có người cũng uống mà như đang uống cam lộ mật ong.”

Anh hai trừng mắt Lăng Thịnh, “Không muốn uống thì cút ra khỏi nhà chúng ta!”

“Đứng, đứng, hiểu hiểu, ngại tôi làm chướng ngại giữa các người chứ gì, tôi đi là được.” Khác thường, Lăng Thịnh buông chén xuống liền đi ra ngoài.

Cô có chút hoài nghi nhìn thân ảnh Lăng Thịnh bước ra đi, người này hôm nay sao lại khác thường, trước kia cũng sẽ mặt dày mày dạn trơ mặt ra nói ra những lời đáng ghê tởm, hôm nay sao lại biết điều mà đi như thế, lại nghe Lăng Thịnh lớn tiếng kêu Lâm mẹ ở phòng bếp, “Lâm mẹ, cho con một bình súp vịt đem về nhà Uống. uống. ng!”

Ách, cũng biết giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà.

Ngược lại nhìn anh hai trên bàn ăn lại bắt đầu múc một chén khác cô mở miệng, ” Anh hai, em khỏe nhiều rồi, có thể đi học hay không.”

Anh hai giương mắt, “Em muốn đi?”

Cô nặng nề gật đầu một cái, “Muốn đi!” Mặc dù trường học luôn là có người không đúng lúc khi dễ người, nhưng mà cô vẫn muốn đến trường, cô muốn sống hòa nhịp cùng mọi người, cô muốn tham gia thi tốt nghiệp trung học lên đại học, cô không muốn sống đơn độc một mình trong sân nhà rộng lớn, , đêm cô đọc cùng tịch mịch.

Anh hai nhìn cô, không ngờ không có phản đối, “Em muốn đi thì đi, chỉ là ——”

“Chỉ là cái gì?”

“Tôi nay đến phòng anh, anh muốn kiểm tra vết thương.”

Cô gấp nắm hương roi xuống lên, cũng biết là không có đơn giản như vậy mà.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: Trở về trường

Không biết vì sao việc tự nhiên chui ra một “cậu út” này khiến cô cảm thấy không quen, không chỉ vì lần trước chính vì anh ta mà cô đã chịu đủ uất ức rồi mà còn bởi vì sâu trong nội tâm cô không muốn có thêm một Triệu Minh nữa.

Anh ta và Triệu Minh tuy có vẻ mặt tươi cười giống nhau nhưng lại thuộc hai loại người hoàn toàn khác nhau. Triệu Minh thật thà chất phác, có nụ cười ngượng ngùng e lệ còn Tần Nhật Sơ thuộc dạng mê hoặc lòng người, nụ cười như gió xuân. Một người làm cho người ta không kìm được muốn tới gần, một người lại làm cho người ta không chịu được muốn chạy trốn.

Điều này không phải ứng với câu hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tinh khiết nhưng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể chơi đùa sao?

Tần Nhật Sơ chính là một nam nhân tựa như hoa sen trắng trong cao quý, ở ngoài thế giới của cô, cô không dám hy vọng một ngày anh ta sẽ hạ phàm đến trước mặt cô.

Nhưng trên thế giới này còn có một từ gọi là “ngoài ý muốn”, còn có một câu gọi là “Hữu tâm tài hoa hoa bất khai, vô tâm sáp liễu liễu thành âm” (*), ta không muốn đụng người nhưng người lại tự đụng ta.

Buổi sáng cô từ trên xe buýt nhảy xuống đã thấy một chiếc Porsche màu bạc đậu sát trước mặt, Tần Nhật Sơ mở cửa sổ xe, thò mặt ra nói: “Miên Miên, chào buổi sáng”.

Tôi nhìn xung quanh thấy gần cổng trường đã có không ít người đang nhìn đánh ngó chào một câu: “Thầy giáo Tần, chào buổi sáng”.

Đôi mắt trong như nước của anh buồn bã, có chút đáng thương nói: “Miên Miên, anh là cậu út, em không thể gọi anh là “cậu út” sao?”

Sự thật là, không phải trẻ con mới vô cùng thích cái đẹp mà người lớn cũng vậy, đứng trước một mỹ nam đang thờ dài ảo não thì cho dù là ai thì cũng giờ cờ trắng đầu hàng thôi.

“Cậu... Cậu út”, cô giờ tay nhìn đồng hồ hoạt hình, “Em trễ giờ rồi, hẹn gặp lại”.

Nói xong liền chạy nhanh đến cổng trường, để mặc Tần Nhật Sơ vẫn đứng yên ở phía sau kêu lên: “Miên Miên, em chạy chậm một chút”.

Trong trường không có gì khác lạ, chỉ là cô không còn thấy đám công chúa Đại Gia Tộc, hơi ngạc nhiên, quay sang bên cạnh hỏi Nữ Nữ, “Nữ Nữ, bạn có thấy hôm nay có gì khác không?”.

Nữ Nữ không nỡ buông cuốn tiểu thuyết xuống, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, “Không có gì lạ a! Mặt trời vẫn rực rỡ như vậy, hoa vẫn đỏ tươi, đám công chúa vẫn tranh luận không ngừng về thời trang bốn mùa a!”

Tôi đẩy Nữ Nữ một cái: “Minh không phải nói cái này, bạn không thấy lớp mình ít đi mấy người sao?”

Nữ Nữ liếc mắt một cái: “Đúng là hơi quái lạ một chút, nhưng mỗi buổi học ở trường mình có ngày nào đông đủ đâu. Mấy nàng công chúa kia có bệnh hay không bệnh đều xin nghỉ, lần trước mình thấy Hoàng Khiết đang bị cảm nặng mà mang theo mấy đứa đi qua trường đấy!”.

“À!” Nữ Nữ hơi nghi ngờ nhìn chung quanh, “Nói thật là nửa tháng nay không thấy Hoàng Khiết đến trường, đúng rồi, còn cả Chu Chính Nam nữa, oa oa, mà Tứ Đại gia tộc công chúa gần đây cũng không thấy là sao nhỉ?”

“Bọn họ đã lâu không đến trường thật sao?” Cô hỏi Nữ Nữ.

Nữ Nữ nhếch mép lên, “Để mình nghĩ lại một chút, hình như là lúc trước có chuyện xảy ra. Mình nhớ là có ngày mọi người đang học thì thầy hiệu trưởng đích thân tới kêu Chu Chính nam ra ngoài, sau đó là Hoàng Khiết cùng Tứ Đại gia tộc công chúa, sau đó không thấy bọn họ đến trường nữa”.

“Đúng rồi, nghe nói trường mình mới bị thu mua, có chủ tịch mới, hình như vị chủ tịch mới này có oán cừu với Tứ Đại gia tộc nên cố ý gây phiền phức cho bọn chúng”.

“Trường mình bị ai thu mua vậy? Chủ tịch mới của trường tên là gì vậy?” Chuyện này quá bất thường rồi, chẳng lẽ là đại ca ở phía sau trả thù.

“À, hình như là một công ty mới gia nhập thị trường ở Mỹ, tên là Húc Nhật gì đó, nghe nói tổng tài của bọn họ là người Trung Quốc, hình như có em gái hay ai đó ở trường này đi học bị người ta bắt nạt, nên tổng tài của Húc Nhật mới tức sùi bọt mép thu mua trường này. Về phần hiệu trưởng thì hình như tên là Lucifer, rõ ràng là anh ta không muốn xuất hiện công khai. Chẳng qua là có lần Tô Hoán nghe lén được như vậy. Mà hình như còn rất đẹp trai nữa!”

Cô thờ phào nhẹ nhõm, không phải là đại ca thì tốt rồi, cô không muốn anh hai mỗi ngày đều vất vả đối phó với Tứ Đại Gia Tộc. Thì ra chẳng qua là trùng hợp thôi, vậy thì thật tốt, tốt quá!

Trong lòng nhẹ nhõm nên tâm tình cô cũng sáng khoái, buổi sáng cứ như vậy qua đi thật nhanh.

Buổi trưa, chuông tan học vừa mới reo, cô với Nữ Nữ không để ý đến thầy giáo ngữ văn râu bạc đang trợn mắt tức giận, đi về phía phòng ăn.

Mặc dù đây là trường quý tộc, đối với học sinh buông lỏng, nhưng lại có một yêu cầu bắt buộc là phải học bán trú, buổi trưa không được ra khỏi trường.

Đám công chúa bọn họ sợ mang hộp cơm sẽ ảnh hưởng đến hình tượng bản thân nên không có cách nào khác đành phải đến phòng ăn tinh mỹ đắt giá trong trường.

Mặc dù là phòng ăn trong trường học, nhưng tất cả đầu bếp đều ở các khách sạn năm sao cao cấp được thuê đến với lương cao ngất ngưỡng, ngay cả bếp trưởng cũng đã được giải thưởng lớn về ẩm thực của Pháp.

Phòng ăn của trường đắt đỏ như vậy thì cũng cần nói thêm về thân phận của đám công chúa này.

Món ăn cô thích nhất ở đây là móng giò kho tàu, móng giò béo ngậy ăn vô cùng ngon miệng, móng giò ngậy mà không ngấy, rất có mỹ vị, hơn nữa còn có cảm giác giống Lâm mẹ nấu. Chỉ tiếc là dưới góc nhìn của chuyên gia dinh dưỡng, món này chỉ có thể ăn vào thứ tư và thứ sáu, mặc dù đám công

chứa bọn họ không đến nổi tranh giành nhau đến vỡ đầu chảy máu, bởi vì các nàng muốn bảo vệ đáng vóc, nhưng nhìn một đám học sinh đang phấn khích thì es thể thấy chuyên gia dinh dưỡng kia không đúng rồi.

Quả nhiên lúc các cô đi tới phòng ăn thì chỉ có thể trơ mắt nhìn miếng móng giò cuối cùng bị người ta lấy đi.

“Miên Miên, làm sao bây giờ?”, Nữu Nữu nhìn miếng móng heo béo ngậy kia bị mang đi, bất đắc dĩ quay đầu lại hỏi cô.

Cô nuốt nước miếng, nhìn xung quanh đề nghị: “Vậy chúng ta ăn thứ khác cũng được!”

Lấy xong bữa trưa, các cô tìm một chỗ ngồi yên tĩnh bên cửa sổ.

Cô nhìn đĩa salad dưa của Nữu Nữu, hơi sợ hãi than, “Mỗi ngày bạn đều ăn salad dưa không chán sao?”

Nữu Nữu xúc một thìa cháo đưa lên miệng, cắn răng nghiêng lợi nói: “Bạn nói xem hai năm ăn liên tục có thể không ngán sao?”

Cô rụt cổ lại, cẩn thận mở miệng, “Vậy sao bạn còn ăn?”

“Bạn cho rằng mình là bạn a, khung xương mảnh khảnh, cho dù có da có thịt một chút cũng là châu tròn ngọc sáng, mình chỉ cần ăn nhiều thịt một chút sẽ biến thành lưng hùm vai gấu ngay, bạn cho rằng mình thật sự thích ăn sao?”

Cô quan sát Nữu Nữu hơi cao to một chút nói: “Không phải, không phải trở thành lưng hùm vai gấu được”.

Hừ, Nữu Nữu trệu trạo nhai rau, vẻ mặt phẫn hận, “Mỹ nữ phải giữ bằng được vóc dáng, bạn cho là mình giống Vương Tổ Hiền sao?”

Chiếc ghế bên cạnh chợt bị kéo ra, một âm thanh vang lên: “Cô bé đáng yêu, tôi có thể được vinh hạnh ngồi cùng không?”

Cô nuốt miếng thịt bò xuống, không ngờ lại bị nghẹn ở cổ họng, không nhin được kêu lên, “Nước, nước!”

Một bàn tay trắng nõn như ngọc đưa chén nước đến khoe miệng, cô ra sức nhấp một hớp, cuối cùng miếng thịt bò kia cũng trôi xuống.

Nữu Nữu bên cạnh tay run run chỉ vào Tần Nhật Sơ đang vỗ vỗ lưng cô cho thuận khí, run rẩy nói: “Thầy.... Thầy giáo Tần.... Hai người.....”

Tần Nhật Sơ dịu dàng gạt đầu: “Là tôi, cô muốn hỏi tôi với Miên Miên có quan hệ như thế nào sao?”

Nữu Nữu vội vàng gạt đầu một cái.

Tần Nhật Sơ nhún nhún vào, không thêm để ý chút nào đáp, “Chính là quan hệ mà cô đang nghĩ đấy”.

Cô phun ra một ngụm nước, trừng mắt nhìn người bên cạnh đang cười đến vô tội, nhẹ giọng nói, “Cậu út!”

“Cậu út?” Nữu Nữu tròn to đôi mắt, bàn tay mềm mại đung đưa qua lại giữa cô và Tần Nhật Sơ, sau đó hét lên một tiếng, “Thầy giáo Tần là cậu út của bạn?”

“Cái gì? Thầy giáo tần là cậu út của bạn?”

Trả lời sao đây? Cô giương mắt nhìn, oa, chung quanh là một đám công chúa không biết từ lúc nào đã vây quanh, vẻ mặt nghi ngờ nhìn cô.

Cô hơi lui về phía sau một bước, thoát ra khỏi cánh tay của Tần Nhật Sơ, cười gượng nói, “Đúng, đúng thế!”

Tần Nhật Sơ cũng lên tiếng, “Đúng thế, Miên Miên là cháu gái đáng yêu của tôi, mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng tôi lại yêu cô ấy nhất, Miên Miên, đúng thế không?”

Cô bị ánh mắt dịu dàng của Tần Nhật Sơ làm cho sợ hãi, vội vàng gạt đầu, “Đúng, đúng thế”. Anh ta nói cái gì thì chính là cái đó.

Âm thanh ồn ào lập tức bao vây cô.

“Miên Miên, mình có tôm viên này, cậu ăn đi!”

“Miên Miên, tuần này sinh nhật mình, cậu nhớ đến nha!”

“Miên Miên, nhà mình mới mở cửa hàng trang sức, hoan nghênh cậu tới, giảm giá 5%”.

.....

Đúng lúc cô đang rối loạn đối phó với tràng âm thanh thường ngày lãnh đạm bỗng trở nên nhiệt tình sôi sục, “thụ sủng nhược kinh” thì tiếng loa truyền thanh của trường vang lên, kịp thời cứu rỗi cô.

“Thông báo, thông báo, hai rưỡi chiều này tại phòng họp chính có cuộc họp, không ai được phép vắng mặt”.

Chuyện gì vậy? Quay đầu lại, cô thấy Tần Nhật Sơ vẫn như cũ luôn nở nụ cười trên môi, hình như nhìn thấu nghi ngờ của cô trả lời, “Giới thiệu hiệu trưởng mới”.

Hiệu trưởng? Có phải là người rất đẹp trai có tên Lucifer?

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Nổi giận

Nhìn người đàn ông nghe nói là hiệu trưởng mới trên khán đài mà cô thấy bối ngỡ, người đó thật không giống như mong đợi, không phải là một người đàn ông tuấn tú giống cái tên Lucifer mà lại là một ông lão tóc bạc trắng với gương mặt linh hoạt khôn khéo, bước lên khán đài với bộ dạng “gừng cang già càng cay”.

“Các bạn, tôi là hiệu trưởng mới. Kê hèn này họ Lý tên Tâm Hoan...”

Nữ Nữ ở bên cạnh phản đối, oán giận nói “Tôi là Lâm Thị Âm đây?”. Xem ra cô ấy đã bị đá kích không nhỏ.

Cô đập đập Nữ Nữ nhỏ giọng nói: “Đừng như vậy, hiệu trưởng mới vẫn còn ở trên kia đấy”.

“Hừ”, Nữ Nữ không thèm đếm xỉa, chỉ ra xung quanh, “Bạn nhìn kia....

Lúc này cô mới phát hiện đám công chúa xung quanh đang mắt kiên nhẫn nhao nhao lên, túm năm tụm ba thì thầm phản đối, vẻ mặt tràn đầy căm giận.

Nữ Nữ buông tay xuống, uất hận nhìn lên khán đài: “Cứ tưởng là một sói ca, ai ngờ lại là một lão già, thật chẳng thú vị chút nào”.

Tiếng huyền não phía dưới ngày càng lớn, dần dần hoàn toàn lấn át giọng nói trên khán đài chỉ nhìn thấy ông lão trên khán đài vẫn mấp máy môi nói không ngừng, nước miếng bay lung tung.

Cuối cùng, hiệu trưởng không nhịn nổi, cao giọng nói: “Các bạn, xin trật tự”.

Toàn trường chỉ yên lặng được trong chốc lát, ngay sau đó coi như không có gì ồn ào loạn lên.

Vừa lúc đó, ông lão không biết lấy từ đâu ra một chiếc micro hướng xuống phía dưới gào to, “Kính mời Húc Nhật tổng tài Tần Nhật Sơ lên khán đài phát biểu vài lời”.

Không biết con người chưa từng xuất hiện Húc Nhật tổng tài gây kích động đến mức nào mà mọi người vừa nghe được lời của ông lão thì toàn trường bỗng trở nên an tĩnh lạ thường, cơ hồ có thể nghe được cả âm thanh kim rơi xuống đất, tất cả đều ngừng thở, lặng lẽ nhìn người đàn ông tuấn tú đang chậm rãi đi lên trên khán đài.

Người ấy đứng lại, nở nụ cười quyến rũ, nhìn một vòng xuống khán đài, chậm rãi mở nói: “Chào mọi người, tôi là tổng tài của Húc Nhật Tần Nhật Sơ, đồng thời là giáo viên dạy thay môn Anh văn lớp mười một”.

Âm thanh réo rắt được khuếch đại qua micro âm vang khắp hội trường, trong chớp mắt, toàn trường vang lên một tràng vỗ tay vang dội như sấm.

Tần Nhật Sơ giơ tay lên, ý bảo mọi người im lặng, tiếp tục nói, “Bây giờ tôi muốn giải thích một vài lời đồn đại trước kia, có người nói tôi thu mua trường học này là bởi có một muội muội học ở đây, điều này là không đúng sự thật”.

Lúc Tần Nhật Sơ mới bước lên khán đài, cô đã mơ hồ có một dự cảm bất thường, dường như người này sẽ nói chuyện quan hệ cùng cô, trong lòng cô tìm đập loạn xạ. Sự kích động đó không phải bởi vì hưng phấn, mà vốn cô ở trường học không có tiếng tăm gì, bình thường đến mức bị người khác coi thường.... Cô rất không muốn trở nên nổi tiếng, bị mọi người chăm chú soi mói.

Nghe anh ta giải thích tin đồn như vậy, lo lắng trong lòng cô cũng buông xuống, không ngờ câu tiếp theo của anh ta lại khiến cô trở nên căng thẳng như cũ.

“Mặc dù ở trường học này tôi có một đứa cháu gái đáng yêu, nhưng việc thu mua trường học đơn giản là việc kinh doanh, không liên quan đến việc riêng”.

Tâm cô thất chặt, đây chẳng phải là so với chưa nói còn nghiêm trọng hơn sao. Hiện tại cô rõ ràng cảm giác được mấy người chung quanh đã chăm chú soi mói rồi, ánh mắt nóng bỏng mà sắc bén, giống như muốn đâm rách người ta ra.

Trên khán đài, Tần Nhật Sơ không để ý đến ánh mắt oán giận của cô, nhìn cô nháy nháy mắt, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng nõn.

Động tác thân mật này làm đám công chúa xung quanh nhìn cô đầy oán khí.

Cô cảm thấy toàn thân nóng lạnh bất thường, không nhịn được rụt rụt cổ. Thật là, đã nói là cháu gái rồi mà, sao mấy người này lại oán hận như vậy chứ.

Nữ Nữ dường như đoán được ý nghĩ của cô, kéo kéo tay cô an ủi: “Bọn chúng không ăn được thì ghen tỵ nói nhảm còn xanh đây”.

Lại nghe trên khán đài bắt đầu nói tiếp: “Cánh cửa phía sau đã nhiều năm không được tu sửa nên chúng tôi quyết định từ nay về sau xóa bỏ bãi rác phía sau, phá bỏ cánh cửa sắt nhỏ. Về phần vệ sinh trường học, chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm công ty tới giải quyết, xin các bạn yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ trả lại về an tĩnh, tinh khiết cho trường học. Nhân đây cũng mong các bạn không nên đi lại nơi vắng vẻ như vậy, nhất là những cô gái xinh đẹp đáng yêu ở đây”.

Mọi người không nghĩ là được triệu tập vì một chuyện nhỏ như vậy, có chút ngỡ ngàng, không khỏi bàn luận âm ỉ.

Cô nhìn người đàn ông ôn tồn nhã nhặn trên khán đài, trong lòng cảm động. Sự việc sau cánh cửa sắt ngày đó cô không nói với ai, coi là một bóng ma ám ảnh bí mật cả đời, lần trở về trường này, cô cũng âm thầm lo lắng, nếu như gặp lại cảnh ấy thì phải làm sao? Vậy mà người đàn ông này trước mặt mọi người lại khiến đau buồn lo lắng trong lòng cô được loại bỏ.

Cô cúi mặt xuống, trong lòng mơ hồ cảm thấy vị ngọt ngào.

Tần Nhật Sơ, không, cậu út, cảm ơn anh. Cho dù đây là cố ý hay vô tình, Miên Miên cô cũng rất cảm động.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến giờ tan học.

Cô như cũ né tránh cổng trường đầy những xe hơi nhãn hiệu nổi tiếng, chậm rãi đi về phía trạm xe buýt.

“Keeet...” tiếng phanh xe gấp vang lên bên cạnh, cũng tình huống ấy, cũng con người ấy, chỉ khác mỗi câu nói: “Miên Miên, về nhà sao?”

Cô nhìn người đàn ông đang thò đầu ra, thật lòng nở nụ cười, “Vâng ạ, cậu. ... cậu út cũng về sao?”

Tuy trong lòng đã chấp nhận người đàn ông này, nhưng cô vẫn chưa quen với việc gọi tên anh thân mật.

Tần Nhật Sơ nhìn thấy nụ cười của cô, dường như hơi sững sờ một chút, hồi lâu sau mới mở miệng: “Miên Miên, em càng lúc càng giống tỷ tỷ”.

Thanh âm anh mang theo chút âm ấm.

“Tỷ tỷ?” Là dì nhỏ hay là mẹ cô?

Anh ta dường như đọc thấu được nghi ngờ của cô, mở miệng cười nói: “Là mẹ em, Miên Miên, em rất giống cô ấy”.

Cô nhớ Lâm mẹ vẫn nói dì nhỏ và mẹ giống nhau như đúc, dì nhỏ là một mỹ nhân, vậy mẹ cô cũng có thể là một mỹ nhân, còn cô béo nục béo nịch như vậy.

Nghĩ vậy cô thấy chán nản trong lòng, vô ý thức lẩm bẩm: “Mẹ làm sao béo ú giống em được?”

Cô nói rất nhỏ, nhưng không biết làm sao anh lại nghe thấy, hồi lâu sau thấy anh lên tiếng, hơn nữa còn bằng ngữ khí vô cùng sinh động “Ai nói em béo ú sao?”

Cô gượng cười nói, “Đây là sự thật mà, không đúng sao?”

Tần Nhật Sơ xuống xe, sải bước đến trước mặt cô nói, “Diệp Hiên Viên đối xử với em như vậy sao? Khiến em trở nên tự ti như thế này? Đây chính là những lời hằn nói với em?”

Cô mạnh mẽ lắc đầu, lùi về phía sau một bước, “Mặc kệ anh hai nói gì anh cũng không được nói anh hai như vậy, anh hai chưa bao giờ ghét bỏ em”.

“Ghét em?” Tần Nhật Sơ cười lạnh, “Hắn ta hẳn không biết đã có được một bảo bối đấy chứ?”

Nhìn người đàn ông trước mặt đang nổi cơn thịnh nộ, đây là người đàn ông thuần khiết thanh nhã giống như đóa sen trắng ư. Rõ ràng cũng có lúc giống như người phàm tục thôi, cũng có lúc lại tức giận bởi những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Tần Nhật Sơ nhìn cô một cái, trầm mặc một hồi lâu, đến lúc mở miệng thì giọng nói đã khôi phục lại vẻ trong sáng, đi tới mở cửa bên ghế lái phụ nói, “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Đi tìm người mẹ chân chính của em và chính bản thân em!” Nói xong, anh mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Cầu hôn

Cô ngồi trên xe Tàn Nhật Sơ, không khí trong xe có phần ngột ngạt, cả hai trầm mặc một hồi lâu.

Trên con đường dài, cô đang nghĩ làm cách nào phá vỡ bầu không khí lúng túng này thời gian mới chóng qua đi.

Trong lúc cô suy nghĩ khổ sở thì Tàn Nhật Sơ mở miệng, “Hắn có đối xử tốt với em không?”

“Hắn?”, hắn là ai, cô nghi ngờ quay đầu lại.

“Diệp Hiên Viên”.

A, thì ra là nói anh hai. Cô cúi đầu suy nghĩ--- đã nhiều năm như vậy, anh hai mặc dù bề ngoài rất lạnh lùng tàn khốc, đối với cô không phải vô cùng thân mật, nhưng trên thực tế lại quan tâm cô vô cùng. Anh vì cô mà tìm bác sĩ chữa bệnh cho cô, vào những đêm đông lạnh lẽo còn ngủ cùng cô, giúp cô xua tan cơn ác mộng, cô bị người ta bắt cóc, anh là người đầu tiên chạy đến, ngay cả việc cô ở trường học đánh nhau anh cũng không hề trách cứ.

Anh hai đối với cô rất tốt, cô cảm thấy ngọt ngào nhìn xuống, “Anh hai, anh hai đối với em rất tốt, tốt vô cùng”.

Tàn Nhật Sơ dường như nhìn thấu dáng vẻ ngọt ngào của cô, không tự chủ nắm chặt tay lái, đôi môi mòng bặm chặt, có chút tiếc nuối không thể nghiêm khắc trừng phạt cô, hồi lâu sau mới mở miệng nói, “Đây là việc mà một người bảo hộ, một người giám hộ nên làm, không cần cảm thấy phải mang ơn”.

Thấy anh có vẻ xem thường, cô nắm chặt cặp sách giải thích, “có lẽ đây là việc một người bảo hộ, một người giám hộ nên làm, nhưng em biết rõ, từ nhỏ em đã rất sùng bái, rất thích anh hai, lúc còn nhỏ em đã muốn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy.... Nhưng em cái gì cũng không biết, sự tồn tại của em lại mang lại phiền toái, liên lụy đến anh ấy”.

Cô thờ dài một cái rồi nói tiếp, “Từ sau khi cha em mất, em không còn hy vọng hảo huyền là anh ấy có thể đối với em thật tốt, em chỉ muốn được ở bên cạnh anh ấy là được rồi, anh ấy có thể đối với em hơi nghiêm khắc, nhưng lại rất tốt với em, nâng đỡ em, bảo vệ em, yêu mến em, làm em thấy rất hạnh phúc”.

“Vị vậy, em ở trường bị người ta bắt nạt cũng không về nhà khóc lóc kể lể vì em sợ hắn thấy phiền phức, sợ hắn ghét bỏ em sao?”

Cô gật đầu một cái, không nói gì nữa.

Không thể phủ nhận là Tàn Nhật Sơ đã nhìn thấu nội tâm bí ẩn của cô, cô thích anh trai, mà anh trai lại không thích bị phiền toái, cho nên cô nỗ lực không gây rắc rối cho anh. Có lẽ cả đời này cô đều không có cơ hội đứng bên cạnh anh, nhưng cô sẽ cố gắng đánh đổi kìm nén nỗi đau để có thể vĩnh viễn làm bạn với anh, dựa dẫm vào anh.

Không khí trên xe lại rơi vào trầm mặc.

Thật lâu sau, giọng nói réo rắt của Tàn Nhật Sơ vang lên, “Miên Miên, em có nguyện ý ở cùng một chỗ với anh không? Ở cùng anh, em sẽ không phải là của nợ của anh, không phải là phiền toái của anh, anh sẽ hết lòng bảo vệ anh, không để người khác làm tổn thương em, vĩnh viễn không bao giờ rời xa em, em sẽ thực sự trở thành một cô gái vui vẻ, không cần che giấu nỗi bi thương và sự cô đơn nữa. Nếu em đồng ý----- anh sẽ dùng một cách khác để cả đời bảo vệ em, yêu quý em”.

“Một cách khác?” Cô ngẩng đầu lên nhìn Tàn Nhật Sơ, không khỏi kinh ngạc. Đôi mắt anh sao lại thế này! Có sự chán nản và cô đơn, chất chứa tâm tình trong ánh mắt mất sâu thẳm ấy.

Đợi chút? Thâm tình?

Lúc này, Tàn Nhật Sơ đã dừng xe ở ven đường, xoay người lại, đem tay trái cô đặt vào tim anh, mắt không chớp nhìn cô thật sâu, trên gương mặt không còn nụ cười ôn nhu thường ngày, “Miên Miên, em đồng ý gả cho anh đi, cùng anh ở một chỗ, để anh lấy danh nghĩa là một người người chồng thương yêu em, vĩnh viễn che chở em?”

“Gả cho anh? Chồng?” Cô luống cuống rút tay lại, mặt bối rối. Quá đột nhiên làm cô kinh hãi vô cùng! Cuộc sống của cô trước giờ không có tình yêu cuồng nhiệt, không có thất tình mà nay lại tự nhiên trực tiếp kết hôn, hơn nữa lại là cùng với cậu út. Chuyện gì đang xảy ra vậy, chẳng lẽ là một giấc mộng?

Tàn Nhật Sơ thấy cô hoang mang sợ hãi thì thu tay lại, gương mặt tuấn tú chán nản, “Thật xin lỗi, Miên Miên, anh biết anh hơi nóng vội, hơi xúc động, nhưng hãy tin tưởng anh, Miên Miên, đối với em anh thực sự chân thành”.

Nhìn người đàn ông bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô không chớp, cô lúng túng đỏ mặt, đây là lần đầu tiên cô nhận được lời tỏ tình của một người khác phái, tim đập loạn xạ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nhưng là..... Nhưng anh là cậu út mà.....”

Tựa như lời nói của cô đã khích lệ người đàn ông đối diện, anh nhếch đôi lông mày đẹp đẽ, mặt mày hơn hờ nói, “Em biết anh không phải là cậu út thật sự mà. Không sao. Miên Miên, em nói vậy là đã chấp nhận anh đúng không?”.

Cô từ từ phục hồi tinh thần sau cơn hoảng hốt, cô đã nói gì chứ. Cô che khuôn mặt nóng rực phía sau chiếc cặp sách, “Không... Không nói nữa..... Em.... Em....”

Tần Nhật Sơ cười nhẹ nhàng bên tai cô nói, “Không sao, Miên Miên, anh biết em đang bối rối, anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ, anh sẽ luôn bên cạnh em”.

Nói xong khởi động xe đến Tần gia.

Cô vui mặt trong cặp sách, tâm thần vẫn hoảng hốt, ngay cả xe dừng lại lúc nào cũng không biết.

"Thình thịch. Thình thịch.", cô ngẩng đầu lên thấy Tần Nhật Sơ mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú ở bên cạnh cửa kính nhìn cô cười chế nhạo.

“Đến nơi rồi, xuống đi!”

Cô cảm thấy khí nóng vừa mới hết lại dâng lên, không dám nhìn anh, vội vàng đẩy cửa xe, cúi đầu chạy vào trong nhà.

Tiếng cười vui vẻ vang đến tận trời xanh truyền đến từ sau lưng cô.

Hừ, đáng ghét, tên đàn ông mặt dày này, mở miệng là khiến cô xấu hổ không thôi.

“Miên Miên tiểu thư, sao tiểu thư lại tới đây?”, còn chưa đi vào đại sảnh cô đã chạm mặt Tần quân gia.

Nhìn ông lão tràn đầy vui vẻ, cô cười nói, “Bác Tần, đã lâu cháu không gặp ông ngoại, ông vẫn khỏe chứ ạ?”

Nhắc đến ông ngoại, trên mặt bác Tần hiện lên nét bi thương cùng ảm đạm, “Lão gia đã tốt hơn nhiều, bây giờ đã có thể ăn uống. Đúng rồi, Miên Miên tiểu thư có mệt không. Bà Vương, dâng trà cho tiểu thư!”

Bà Vương là một người phụ nữ trung niên tròn vo, nghe bác Tần gọi lập tức từ phòng bếp đi ra, vừa nhìn thấy cô đã ôm chặt lấy, “Miên Miên tiểu thư, tiểu thư khỏe không, đã lâu không gặp, chúng tôi rất nhớ cô!”

Cô bị bộ ngực đầy đặn vĩ đại kia áp bức đến mức không thể thở được, đột nhiên, bà Vương buông cô ra, nắm lấy eo cô quan sát, sau đó cặp mắt đỏ lên rơi lệ, “Miên Miên tiểu thư, cô gầy quá, cô xem chẳng có tí thịt nào?”

Gầy, làm sao có thể!!! Lúc cô đang định mở miệng đòi lại công đạo cho lớp thịt trên người thì bà Vương đã như một làn khói biến mất trước mặt cô, xa xa truyền đến âm thanh vang vọng của bà, “Miên Miên tiểu thư, cô chờ một chút, tôi nấu cho cô mấy món ngon, nhất định phải bồi bổ cho cô một chút mới được!”

Kể từ sau khi ông ngoại ngã bệnh, trong nhà lớn của Tần gia chỉ có bác Tần và bà Vương, thỉnh thoảng cũng có bác sĩ đến trông chừng, nhưng sau đó anh hai nói ông ngoại cần được tĩnh dưỡng nên chuyển đến trại an dưỡng quý tộc trên núi.

Cô nhớ tới trại an dưỡng, ở đó non xanh nước biếc, cảnh vật thanh u, là một nơi thanh tĩnh để dưỡng bệnh.

“Đi thôi, vào nhà đi!”, Tần Nhật Sơ dẫn cô lên lầu.

“Đi đâu?” Cô đi theo sau anh, tò mò hỏi.

Tần Nhật Sơ quay đầu lại, nở nụ cười ấm áp như gió xuân, “Không phải em muốn nhìn mẹ em sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Mẹ

Lúc còn nhỏ cô không có nhiều cơ hội đến nhà ông ngoại.

Dù là hữu ý hay vô tình thì cha luôn cố ý ngăn cản cô đến nhà ông ngoại, cho nên những ngày lễ tết thì chỉ có ông ngoại đến nhà cô chơi, còn cô chỉ thỉnh thoảng đến nhà ông, vì vậy cô cực ít có cơ hội đến.

Giao tình của cha với ông ngoại vốn mỏng manh, cô một chút cũng không biết được nội tình bên trong. Ân oán giữa họ cô không hề biết, mà cũng không muốn biết.

Cho dù có loáng thoáng nghe được một chút thì cô cũng cố gắng quên đi không để ý.

Có người nói: có một số việc càng biết rõ ràng lại càng dễ lạc đường.

Sau khi cha xảy ra chuyện, ông ngoại già nua lại bị bệnh nghiêm trọng cô mới có cơ hội đến nhà lớn này nhiều hơn.

Nhà của ông ngoại cùng nhà cô đều có một vườn hoa xinh đẹp, có một mái hiên cao và một phòng khách tráng lệ.

Nhưng nhà cô ở trên núi, phía sau nhà có một khu rừng nhỏ, còn nhà ông ngoại thì không.

Nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng đến việc cô yêu thích nơi này, yêu thích những đóa hoa tươi thắm nở rộ nơi đây, yêu thích chiếc xích đu đưa đưa trong gió, yêu thích nhiệt tình thiện ý của mọi người.

Trước kia lúc ông ngoại còn ở nhà, mỗi tháng cô đều đến đây, tâm sự cùng ông, đây ông ra ngoài phơi nắng mặt trời, ngửi hương hoa thơm ngát, nghe tiếng chim hót vang. Sau khi ông ngoại tới trại an dưỡng thì bởi nơi đây cách nhà khá xa, cô cũng ít đến, tự nhiên tình cảm của mọi người trong nhà cũng lạnh nhạt dần.

“Đây là phòng của mẹ em trước khi đi lấy chồng”, Tần Nhật Sơ dẫn cô đến căn phòng cuối hành lang trên tầng hai, đẩy cửa ra.

Không biết vì sao mà mỗi lần đến nhà ông ngoại cô đều không có cơ hội đến phòng của mẹ, là do có người cố ý ngăn cản hay trong tiềm thức của cô vốn không có ấn tượng với mẹ, cô không biết, hoàn toàn không biết.

Căn phòng rất sạch sẽ, không có một hạt bụi. Không gian cũng rất ấm áp, không có vẻ trang nghiêm giống như bên ngoài phòng khách, rèm cửa màu xanh nhạt ấm áp cùng bộ bàn ghế màu vàng toát lên vẻ nhã nhặn.

Tần Nhật Sơ đi trước đến kéo rèm cửa ra, ánh hoàng hôn nhẹ nhàng chiếu vào khiến cho căn phòng trở nên mờ ảo trước mắt cô, giống như trong giấc mộng.

“Chị, căn phòng này nhận được nhiều nhất ánh chiều tà, rất đẹp, trước kia khi còn nhỏ, chúng ta thích nhất là tựa vào cửa sổ phía trước nói chuyện phiếm, đọc sách, cùng nhau nhìn ánh hoàng hôn buông dần!” Tần Nhật Sơ tựa vào cửa sổ phía trước, vẻ mặt dịu dàng, giống như đang nhớ lại một hồi ức vô cùng đẹp.

Ánh chiều tà phủ lên gương mặt tuấn tú của Tần Nhật Sơ có vẻ đẹp đặc biệt mê hoặc. Dường như mọi thứ xung quanh đều không tồn tại, trước mặt chỉ có anh, thế giới này cũng chỉ có anh.

Cô bị mê hoặc từ từ tiến lên, nhẹ nhàng nói, “Rất đẹp, cảm giác mỹ lệ giống như trong giấc mơ”.

Trong khoảnh khắc, cô không biết ngoài vẻ mỹ lệ của ánh tà dương lúc chiều tàn còn có người đàn ông như mộng ảo này, cô ngờ ngác nhìn vẻ đẹp lung linh ấy, không thể nhúc nhích, không thốt nên lời.

Hai người cứ như vậy đứng ở bên cửa sổ, dường như ký ức trong anh theo ánh trời chiều cũng biến mất, đến khi cả không gian mờ mờ ảo ảo dần dần lạnh như băng.

Tần Nhật Sơ phục hồi lại tinh thần, đi tới chiếc bàn đọc sách màu vàng nhạt trước mặt, mở ngăn kéo ở tầng trên cùng lấy ra một quyển album to đưa cho cô.

“Cô ấy chính là mẹ em”.

Cô lật lật quyển album cũ kỹ, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, sự ấm áp giống như từng sợi tơ mỏng cuốn chặt trái tim cô, chẳng lẽ đây là trong chốn ư minh mẹ cô đã để lại cho cô một tình yêu thật dịu dàng hay sao?

Cuốn album có ảnh mẹ cô từ khi bi bô tập nói đến bức ảnh Yên Nhiên đang cười nói đáng về thướt tha mềm mại, lúc ấy mẹ cô thật sự rất hạnh phúc. Mặc dù nụ cười có phần yếu ớt, nhưng là nụ cười phát ra từ nội tâm, có cảm giác vô cùng chân thật.

Lâm mẹ nói mẹ cô và di nhỏ rất giống nhau, thật sự là mẹ cô và di nhỏ ngũ quan giống nhau đến chín phần, nhưng có thể thấy, mẹ cô thật dịu dàng điềm đạm, là tiểu thư nhà giàu, nhưng di nhỏ lại có vẻ hướng ngoại hoạt bát hơn một chút. Nếu nói mẹ cô giống làn nước mềm mại thì di nhỏ lại là ngọn lửa nhiệt tình.

Hai gương mặt giống nhau, nhưng tính cách lại bất đồng.

Nhưng nhìn tới nhìn lui cô cũng không thấy mình và mẹ có điểm gì giống nhau trừ mái tóc xinh đẹp đen nhánh.

Một người là làn mây trắng lững lờ bay trên bầu trời, một người chẳng qua là nước bùn đen trên mặt đất, sao có thể so sánh, sao có thể giống nhau được.

Gấp cuốn album lại, cô hơi chán nản nói, “Em với mẹ chẳng giống nhau một chút nào cả. Mẹ cao quý nhã nhặn như vậy, mà em -----“, cô thờ dãi véo véo lớp thịt trên cánh tay.

Tần Nhật Sơ ngồi xuống bên cạnh cô, nâng gương mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, chậm rãi nói từng chữ, từng chữ một: “Không cần phải tự ti, Miên Miên, em rất đẹp, em giống chị như đúc”.

Cô nghiêng mặt qua một bên nói, “Cậu út, anh không phải an ủi em, em biết rõ diện mạo em ra sao mà”.

“Ai an ủi em?” Tần Nhật Sơ hình như hơi tức giận nắm lấy vai cô, ép cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Miên Miên, từ góc độ của một người đàn ông mà nói, một người phụ nữ chỉ cần có thể khơi lên dự vọng của người đàn ông thì cô ta đã được công nhận, được tán thưởng, mà bây giờ -----“

Tần Nhật Sơ kéo tay cô trượt xuống hạ thân của anh ta, “Mà bây giờ, em đã khơi lên dự vọng của anh, em có cần anh đem cơ thể nói cho em biết, anh không nói dối”.

Phía dưới lớp quần áo nóng rực, nhiệt độ truyền tới lòng bàn tay cô, thiêu đốt cô cả người nóng lên, đầu óc trống rỗng,

Đột nhiên trong đầu cô truyền đến từng đợt âm thanh ghê tởm bi ối.

"Em gái Giúp anh nắm"

“Em gái Của anh có to không Có cứng không”

“Em gái Có muốn thử một chút không Em gái thật sáng khoái”

Không được, Miên Miên không muốn, Miên Miên không muốn.

Anh hai, cứu Miên Miên, cứu Miên Miên!

"A —— anh hai, cứu Miên Miên!" Cô quơ quơ tay, hét lên chói tai.

Tần Nhật Sơ dường như cũng nhìn thấy cô không khỏe, cầm tay cô ân cần hỏi, “Miên Miên, em làm sao vậy? Miên Miên?

Cô cố sức giảng ra, không được đụng vào cô, thật buồn nôn, buồn nôn quá.

“Anh hai, cứu mạng, buồn nôn, buồn nôn quá, Miên Miên buồn nôn quá!” Trong miệng cô bắt đầu có mùi máu tanh từ miệng lan ra, đầu óc choáng váng, càng ngày càng đau, không thể suy nghĩ, không thể....

"Miên Miên ——"

Cuối cùng cô chỉ nhớ Tần Nhật Sơ sắc mặt thất kinh nhào tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Giăng co

Không khí trong thư phòng dường như đông cứng lại, mơ hồ che giấu sát ý bên trong.

Hai người đàn ông ưu tú trợn trừng mắt nhìn nhau, không ai mở miệng nói trước.

Trên gương mặt tuần tú lãnh khốc của Diệp Hiến Viên lộ vẻ hung ác nham hiểm, trừng mắt nhìn đối phương giống như muốn dùng ánh mắt nóng bỏng đốt cháy hẳn thành tro. Còn Tần Nhật Sơ thường ngày lúc nào cũng ôn tồn nho nhã cũng có vẻ âm trầm hiểm thấy, không nói một câu, chỉ có bàn tay nắm chặt cho thấy anh đang cố gắng hết sức nhẫn nhịn con giận ngút trời trong lòng.

Trong nháy mắt, ánh mắt của hai người lóe lên sát ý.

Thật lâu sau, Diệp Hiến Viên lên tiếng: “Rốt cuộc anh đã làm gì cô ấy?”

“Ha ha?”, Tần Nhật Sơ cười lạnh một tiếng, “Tôi làm gì ư? Đáng lẽ tôi phải hỏi anh đã làm gì mới đúng?”

Diệp Hiến Viên đành mặt lại, không đáp. Tần Nhật Sơ cũng không thể khống chế cơn giận của mình, buột miệng chất vấn: “Miên Miên tại sao lại tự ti

như vậy, lúc nào cũng thấy bất ổn, còn e ngại khi tiếp xúc với người khác, anh là “anh hai tốt” của cô ấy, có phải là nên giải thích một chút không?”

Tần Nhật Sơ vĩnh viễn không thể nào quên cảnh cô gái đáng yêu đó run rẩy thét chói tai, miệng phun ra máu tươi. Anh thừa nhận hôm nay hơi càn rỡ một chút, nóng lòng một chút, nhưng dựa vào đáng vẻ của anh thì không thể nào lại khiến cô ấy có phản ứng kịch liệt như vậy! Quả thật là tiếng thét thê lương, vẻ mặt tái nhợt, máu tươi không ngừng chảy đã xé nát trái tim anh. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Lúc này, Diệp Hiên Viên ở bên cạnh lên tiếng cười nhạo, “Anh cho rằng anh là ai? Dựa vào cái gì mà tôi lại phải giải thích với anh?”

“Dựa vào cái gì ư?”, Tần Nhật Sơ giận quá hóa cười, “Dựa vào tôi là chồng chưa cưới của Miên Miên? Dựa vào tôi là người yêu của Miên Miên? Dựa vào tôi là người đàn ông thật lòng yêu thương cô ấy!”.

“Ha ha ha.....” Diệp Hiên Viên ngửa đầu cười to giống như đang được nghe chuyện tiếu lâm, “Ai cho phép? Anh đừng quên tôi là người giám hộ của Miên Miên, tôi là chúa tể của cô ấy, là chúa tể duy nhất, cũng là người yêu duy nhất của cô ấy, tôi muốn cô ấy sống là phải sống, giống như, tôi muốn cô ấy, cô ấy không thể cự tuyệt! Tần Nhật Sơ, tôi nói cho anh biết, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, Nguyễn Miên Miên vĩnh viễn đều là người của tôi! Cô ấy không chỉ là người thân duy nhất, mà còn là người phụ nữ duy nhất của tôi!”.

“Anh ——”, Tần Nhật Sơ híp mắt lại, tràn đầy tức giận, “Diệp Hiên Viên, anh thật quá đáng lắm, cô là người, anh không phải đang nuôi con mèo, con chó mà lúc hứng lên thì trêu chọc cô, lúc mất hứng thì cổ tình làm nhục, tổn thương cô ấy! Anh đừng quên, anh với cô ấy là anh, em, anh vĩnh viễn chỉ có thể là anh trai của cô ấy, không bao giờ có thể là chồng cô ấy mà có thể yêu thương, che chở cho cô ấy được, việc ấy còn lâu mới đến phiên anh!”.

“Ha ha, tôi có nói là muốn làm chồng cô ấy sao?”, Diệp Hiên Viên cười khê, “Tôi chỉ muốn làm người đàn ông duy nhất của cô ấy, cái danh hào đó tôi chẳng cần, tôi khinh thường nó!”.

Nghe thấy vậy, Tần Nhật Sơ cũng bớt giận tỉnh táo lại, gơ tay xoa xoa trán, “Anh không muốn, không có nghĩa là cô ấy không muốn, anh cũng biết từ nhỏ cô ấy không có cảm giác an toàn, đối với cô ấy mà nói, một người chồng thật tâm yêu thương cô ấy mà không quan tâm đến bất kỳ lợi ích nào có ý nghĩ như thế nào anh có biết không? Diệp Hiên Viên, anh có dám chắc anh không tiếp cận cô ấy là bởi vì quyền thừa kế của Nguyễn Thị đang trong tay cô ấy sao? Anh dám nói sao? Diệp Hiên Viên?”

Không ngờ, Diệp Hiên Viên lại sáng khoái thừa nhận.

“Sao tôi không dám, tôi thừa nhận là tôi muốn quyền thừa kế của Nguyễn Thị, rõ ràng là tôi mới là con trai ruột của lão mà cái gì cũng để lại cho một đứa con gái! Tôi không phục, Nguyễn Thị phải là của tôi, tôi muốn nó, mà Miên Miên chính là cách nhanh nhất và tiện nhất! Tôi không hối hận, tôi không thấy phải nói lời xin lỗi! Tôi là một doanh nhân, chỉ nghĩ đến chuyện kiếm lời, dùng chi phí nhỏ nhất để đạt được lợi nhuận cao nhất, tại sao lại không làm chứ?”.

Ngừng lại một lúc, Diệp Hiên Viên dường như nghĩ đến việc gì cười lạnh nói: “Anh thì sao? Là đại tổng tài của Húc Nhật, không phải vì hơn nửa cổ phần của Tần Thị mới về sao? Lão hồ ly Tần Ngôn Minh giờ chiều đem hơn nửa cổ phần cho cháu ngoại, mà đứa con nuôi như anh vốn đã lao tâm khổ tứ vì Tần Thị lại chỉ có được một phần bánh ngọt nho nhỏ, không phải anh rất oán hận sao? Tần thị vốn thuộc về anh nhưng lại nằm trong tay một cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu đó!”.

Tần Nhật Sơ nhìn xuống, nhếch môi cười nhạt nói: “Tôi thừa nhận năm đó tôi không phục, rõ ràng tất cả đều là của tôi, tôi vì Tần thị mà đã giải quyết khủng hoảng tài chính, phá vỡ nguy cơ giải quyết hợp đồng cũng là tôi, tôi đã làm cho Tần Thị lớn mạnh không ngừng, nhưng lúc quay đầu lại, bao lao tâm khổ tứ của tôi đều chảy xuống biển, bảo tôi chấp tay nhường cho người ta thì làm sao tôi không oán hận chứ”.

“Nhưng ——”, Tần Nhật Sơ mờ mắt ra, mắt nhìn tứ phía nói, “Bởi vì là Miên Miên nên tôi có thể buông tay, bởi vì tôi đã thề sẽ yêu thương che chở cô ấy cả đời, cho nên tôi mới buông tay, rời xa quê hương bảy năm. Lúc ấy tôi nghĩ là Miên Miên sẽ được Nguyễn Thị và Tần Thị chăm sóc, có thể vui vẻ hạnh phúc lớn lên, cho đến khi tôi có thể lại ôm cô ấy vào lòng, đem lại một cuộc sống mới hạnh phúc hơn cho cô ấy. Nhưng là thế nào? Chuyện tôi mong muốn lại không xảy ra, Miên Miên không vui vẻ nhưng mỗi ngày đều cố gắng tự thôi miên cô ấy có một anh hai thật tốt, chỉ vì để anh không ghét bỏ, cô ấy ở trường học bị bắt nạt gần chết cũng cần răng chịu đựng, không dám nói một tiếng. Diệp Hiên Viên, nếu anh thích quyền thừa kế của Nguyễn Thị thì anh cứ lấy đi, còn Miên Miên tôi sẽ mang đi!”.

“Ha ha...” Tần Hiên Viên vỗ tay cười to, “Thật là một hình ảnh chân tình cảm động a! Tiếc là anh chỉ có thể lừa đám trẻ con và phụ nữ ngu ngốc thôi, lừa được tôi, anh còn non lắm!”.

“Anh có ý gì?”

“Hừ, anh không phải vì Miên Miên, mà là vì cô ấy là con của Tần Yên? Sao nào, thiếu niên mười hai tuổi lần đầu biết yêu lại yêu một chị gái hai mươi tuổi, cảm giác thế nào?” Diệp Hiên Viên thương thức vẻ mặt lúng túng thoát xanh thoát đỏ của Tần Nhật Sơ, nhẹ nhàng tiến đến bên tai Tần Nhật Sơ, hung ác nói: “Thế nào, anh không phải rất hận dòng máu chảy trong người Miên Miên sao? Bán thiu như vậy, nhưng nửa kia lại thuần khiết xinh đẹp, làm cho người ta không nhận được mà muốn say, không nhận được mà trầm mê, ha ha ha.....”

“Nói cho anh biết, tôi cũng hận từ lâu rồi, nghĩ đến dòng máu chảy trong người cô gái mềm mại này tôi chỉ muốn moi tim cô ấy, đem dòng máu kia rửa sạch không còn! Nhưng mỗi khi tôi ôm cô ấy, vuốt ve da thịt trắng nõn mềm mại ngát hương thơm, tôi không kim được mà hưng phấn..... Nguyễn Diệp Thành, ông thấy không, tôi không chỉ nằm trên người đàn bà ông thích nhất, ngay cả con gái ông cũng chỉ có thể rên rỉ cầu hoan dưới thân tôi, ha ha ha, cái gì mà cảm kích, cái gì là loạn luân, cho dù là không thể giải trừ huyết thống, một chút một chút một lại cuốn lấy tôi, mê hoặc tôi, làm cho tôi muốn ngừng mà không được, muốn dừng lại mà không được....”

Nói đến câu cuối cùng, Diệp Hiên Viên không kim được mà điên cuồng cười ra tiếng.

"Anh —— anh thật là một kẻ điên!", đến bây giờ Tần Nhật Sơ mới thấu hiểu, tên đàn ông trước mặt này là một kẻ biến thái không hơn không kém, là một ác ma đội lốt người.

"Cốc cốc....", ngoài cửa vang lên giọng nói khàn khàn của Lữ Yên, "Diệp tiên sinh, Miên Miên tiểu thư đã tỉnh!".

Diệp Hiên Viên ngưng cười, lạnh lùng nói một câu với Tần Nhật Sơ đang ở bên cạnh, "Cô ấy là của tôi!" rồi xoay người bước ra cửa.

Tần Nhật Sơ xiết chặt hai quả đấm, mặt phẫn hận, Nguyễn Diệp Thành, ông đã phá hủy Yên Nhiên, tôi sẽ không để cho con ông phá hủy con gái Yên Nhiên nữa.

Anh trịnh trọng tuyên thệ, khôi phục về lãnh đạm, gạt gạt mấy sợi tóc rũ xuống trán rồi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ký Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22: Tâm bệnh

"Miên Miên, em có sao không?" Anh sai bước đi vào, trên khuôn mặt tuần mỵ đầy vẻ lo lắng.

Cô ngo ngoáy ngồi dậy, mặc dù toàn thân yếu mệt, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh, "Không sao ạ, anh hai, em không sao!"

Anh ngồi xuống bên giường, vuốt ve khuôn mặt cô, hoài nghi hỏi: "Thật không sao?"

Cô mạnh mẽ gạt đầu một cái, nhưng lại thấy trời đất quay cuồng, anh nhanh tay đỡ lấy cô, dịu dàng hỏi: "Em nhìn em xem, thế mà nói không sao?"

Cô nằm trong ngực anh, ngửi thấy vị cỏ xanh trên người anh thì đầu óc thanh tỉnh lại không ít.

Lúc này, mẹ Lâm bụng một ly sữa nóng hồi tởi, nhìn thấy cô vô lực tựa vào trong ngực anh thì khuôn mặt đầy nếp nhăn đỏ lên, "Miên Miên tiểu thư, thật khô thân cô!"

Anh đón lấy ly sữa tươi, đút cho cô uống một nửa rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống, đắp chăn kín cho cô, dặn dò: "Em ngủ một giấc đi, có chuyện gì sáng mai nói tiếp!"

Nói xong, hai người đi ra khỏi cửa.

Cô nằm ở trên giường, nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, không biết bây giờ là mấy giờ rồi, có lẽ là đã khuya lắm rồi.

Hôm nay.... Hôm nay..... đã xảy ra chuyện gì?

Đúng rồi, sau khi tan học, Tần Nhật Sơ muốn dẫn cô tới gặp mẹ, sau đó..... Cô đỏ mặt lên, sau đó, anh ta ở trên xe cầu hôn cô. Thật ra đây là lần đầu tiên cô được người khác phả tử tình, 17 năm mới có cảm giác thẹn thùng của thiếu nữ, đối với anh ta cô không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng nhớ tới thâm tình chân thật của anh cũng làm tim cô loạn nhịp, ngượng ngùng không thôi.

Sau đó lại xảy ra chuyện gì nữa? Rõ ràng cô ở biệt thự của Tần gia, không về nhà đúng giờ, hại anh hai cô lo lắng.

Trong đầu bỗng lóe lên, không lẽ.... không lẽ cô lại phát bệnh rồi sao?

Đúng rồi, Tần Nhật Sơ đưa cô đến phòng mẹ cô hồi nhỏ, cho cô thưởng thức cảnh chiều tà đẹp vô cùng, sau đó nữa.... anh ta kéo tay cô đặt lên giữa háng đang đỏ lên....

Nghe tới đây, cô không kìm được mà rụt người lại. Bây giờ hồi tưởng lại cô vẫn còn thấy rõ ràng cảm giác nóng rực kia, nóng như vậy làm cho người ta chán ghét, làm cho người ta muốn nôn mửa.

Cô cúi đầu sờ sờ bàn tay trắng nõn, mặc dù vẫn sạch sẽ tinh khiết như trước, nhưng cô cứ có cảm giác dính phải cái gì vô cùng bẩn thỉu, lau cũng không sạch, bỏ đi không hết.

Mãi suy nghĩ miên man, cô không còn buồn ngủ nữa.

Cô kéo chăn ra, chập vạt đi tới phòng tắm.

Cô dùng nước rửa tay màu xanh lá cây không ngừng chà xát, cho đến khi bàn tay trắng như tuyết từ từ trở nên đỏ ửng, chà sát đến khi rom róm tia máu.

Trước kia, Nữu Nữu đã từng cho cô xem qua bộ phận sinh dục nam, cô sơ sơ hiểu được lúc cô ngấm anh hai thì không nhìn được mà mặt đỏ hồng, tim đập nhanh. Lúc ấy cô đã cảm thấy đàn ông và phụ nữ khác biệt như thế nào, của phụ nữ lõm, của đàn ông lồi, đàn ông mạnh mẽ, đàn bà mềm mại nhưng khi hai cơ thể kết hợp lại thì thực kỳ quái lại vô cùng phù hợp.

Nhưng cô không nghĩ ra tại sao lúc tiếp xúc lại làm cho người ta chán ghét, ghê tởm buồn nôn như vậy. Cô xoa xoa tay một lần nữa, cảm giác sạch sẽ một chút mới chậm rãi bò lên giường, chuẩn bị ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, cô nhắm mắt cố gắng dỗ mình vào giấc ngủ, nhưng không sao ngủ được.

Ngay lúc đó, tại thư phòng...

“Cô ấy như thế nào?” Diệp Hiên Viên hỏi cô gái trước mặt.

“Thế trạng của Miên Miên tiểu thư khôi phục rất tốt, lần này nhanh như vậy đã tỉnh cho thấy thuốc đã có tác dụng, chẳng qua là Miên Miên tiểu thư mới dùng thuốc nên lần này mới học máu té xỉu.....”

“Đến khi nào cô ấy mới thôi học máu té xỉu?” Diệp Hiên Viên không nhìn được cắt ngang lời Lữ Yên.

Lữ Yên khép hờ hai mắt giải thích: “Nếu kiên trì dùng thuốc thì khoảng nửa tháng có thể đảm bảo tiểu thư lần sau sẽ không té xỉu nữa, nhưng là.....”

“Nhưng cái gì?”

“Tiểu thư không phải bị bệnh ở trên cơ thể, mà bị bệnh tâm lý. Tâm bệnh cần chữa trị bằng tâm được, bệnh của Miên Miên tiểu thư cần tiếp xúc nhiều hơn với người khác phái, để giải trừ khủng hoảng ở trong lòng của Miên Miên tiểu thư”.

“Phải không? Tiếp xúc với người khác phái?” Diệp Hiên Viên hí mắt, sờ sờ chiếc cằm nhẵn nhụi, cười đầy thâm ý.

“1321, 1322, 1323.....” cô thở dài, đã đếm 1321 con cừu lười, 1322 con cừu vui vẻ, 1323 con cừu xinh đẹp mà vẫn không ngủ được.

Quả nhiên đêm mất ngủ dài đằng đẳng.

Lật người, lại thở dài, mất ngủ thật đau khổ.

Đột nhiên, cánh cửa “Keeeeeet” một tiếng mở ra, bóng một người cao lớn từ từ đi vào.

Bóng người kia từ từ đến cạnh giường cô, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, ôm ái sờ sờ mặt cô.

Là anh hai sao? Hơi thờ quen thuộc như vậy, chỉ là, cô hơi tò mò, đã mượn thể này mà anh tới đây làm gì? Cô trằm chằm không nhúc nhích, đợi động tác kế tiếp của anh.

Anh vuốt ve mặt cô một hồi lâu, sau đó vén chăn lên từ từ chui vào, đưa tay quần quanh eo cô, ôm cô vào trong ngực, sau đó tựa như đã thỏa mãn, anh thở ra một hơi.

Cô nép vào ngực anh, tay chân cứng ngắc, không dám động đậy.

Anh ôm cô một lúc, trong lúc cô ngửi được hương cỏ xanh dễ chịu trên người anh sắp đi vào giấc ngủ thì bàn tay anh từ trên eo cô chậm rãi di động, ngón tay nhẹ nhàng cời chiếc cúc áo ngủ trước ngực, từ từ luồn vào ngực cô.

Bây giờ là giữa thu nhưng không khí ở phương nam lúc này không được gọi là mát lạnh, chỉ hơi se se lạnh, mà ở nhà cô mặc đồ rộng rãi, chỉ mặc một chiếc áo ngủ thoải mái đi ngủ, ở phía dưới không mặc gì cả.

Bàn tay anh lưu luyến trên thân thể trần truồng của cô, mang theo cảm giác nóng bỏng tiến tới bộ ngực mềm mại. Cả người cô nóng lên, tim đập nhanh, hô hấp cũng dồn dập.

Anh dường như không phát hiện ra, một tay ôm chặt lấy cô, tay kia trên bộ ngực mềm mại tùy ý làm loạn, động tác ngày càng mê hoặc, động tác từ chậm nhẹ biến thành nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô nóng như hỏa lò, cả người càng ngày càng nóng, trong người mơ hồ dâng lên cảm giác cầu khẩn khó chịu, không nhìn được bèn lạng lẽ ma sát hai chân, cả người mềm nhũn như một vũng xuân thủy, nhu tình triền miên.

Anh cười khê bên tai cô, bàn tay hướng chỗ ướt át giữa hai chân cô. Cô chưa kịp kêu lên anh đã nhanh chóng áp đảo, ngăn cô lỡ miệng thét chói tai, đầu lưỡi dịu dàng càn quét khoang miệng cô, bàn tay anh ở phía dưới không nhanh không chậm bắt đầu vuốt ve tiểu đậu đậu đỏ thắm.

Cô cảm thấy đầu óc trống rỗng, thật lâu sau không thể phản ứng. Mặc dù trong lòng cô không khỏi cảm thấy hưng phấn, nhưng ai có thể nói cho cô biết, anh đây là đang làm gì?

Thật lâu sau, đến khi anh nhiệt tình hôn sâu đến mức cô sắp cảm thấy không thể hít thở thì anh buông cô ra, dán sát vào khuôn mặt cô nói, “Miên Miên,

anh biết là em chưa ngủ”.

Cô cả kinh, mở to đôi mắt đang nhắm chặt, trong căn phòng mờ tối, cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ thấy đôi mắt anh tuấn của anh ánh lên vẻ rạng rỡ, giống như ngôi sao lấp lánh, làm người ta không thể rời khỏi, mà cũng không muốn rời khỏi.

Cô há mồm, thanh âm khàn khàn không ngừng nói, “Anh hai, anh làm gì ở đây?”

Anh nhẹ nhàng mở mắt nhìn cô, giọng nói trầm thấp vang lên trong đêm tối: “Chữa bệnh cho em!”

“Chữa bệnh gì?” Cô nghi ngờ lại có loại bệnh cần cách chữa trị như thế này.

Cô đang suy nghĩ thì tay anh lại từ từ xâm nhập phía dưới uớt ướt của cô, ngón tay từ từ đút vào, cô run rẩy nói, “Anh hai. đừng. đừng.”

Động tác của anh không vì cô khấn cầu mà ngừng lại, ngược lại càng thêm hung mãnh thẳng tiến, miệng anh thì thầm, “Thật muốn đem em. thật muốn đem em. ăn sạch sẽ.”

Ừm. A. cô bị động tác của anh đẩy lên cao trào, trong thoáng chốc chỉ thấy trước mặt lóe lên một tia chớp, cả người đã lâm vào hôn mê.

Lúc này bên tai cô truyền đến tiếng anh cười chế nhạo trầm thấp, “Thật nhạy cảm, nhanh như vậy đã hôn mê rồi sao? Ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ký Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 23: Đến muộn

Cô không biết chuyện tối qua rốt cuộc có phải là một giấc mộng xuân hay không. Nhưng buổi sáng hôm sau lúc tỉnh lại, cô thấy trên người vẫn mặc chiếc áo ngủ sạch sẽ, không có một chút dấu vết của sự âu yếm, dĩ nhiên giữa hai chân trắng nõn say lòng người cũng không có.

Tất cả đã biểu hiện chuyện ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nhưng cô thật sự hoài nghi, chẳng lẽ chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Chỉ là, dù là giấc mơ hay là thật thì cô cũng thật quá mắc cỡ đi. Trời ạ, thật đáng xấu hổ. Sao cô lại có thể mơ thấy những hình ảnh sắc tình biến thái như vậy, hơn nữa, đối tượng lại là anh hai mà cô vẫn tôn kính lệ thuộc nữa.

Cô vỗ vỗ trán cười khổ, cô thật vô sỉ, thật quá vô sỉ đi!- Cô thấy khinh bỉ mình quá đi!

Buổi sáng, ngồi bên cạnh anh cô vẫn không thể tập trung, suốt bữa ăn không ngừng len lén liếc nhìn anh, cố gắng tìm trên mặt anh một tia khả nghi, nhưng cô thật thất vọng, suốt thời gian ăn điểm tâm anh luôn bình thản, chậm rãi uống cà phê.

Cô xiên một miếng chân giò hun khói màu hồng trong đĩa, lại cảm thấy buồn nôn, tại sao mỗi lần ăn chân giò hun khói là cô đều cảm thấy buồn nôn a, cô hung ác dùng đĩa xiên thật mạnh.

“Miên Miên, em làm gì vậy, còn không mau ăn đi, trễ rồi!”, anh dùng khăn giấy tiêu sái lau khóe miệng khêu gọi.

Cô đẩy cái đĩa trước mặt ra xa, nói nhỏ: “Em không ăn nữa, em đi học đây, mọi người từ từ ăn!”.

Cô cầm cặp xách, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi anh: “Anh hai, tối qua anh có ngủ cùng em không?”

Anh còn chưa trả lời thì bác sĩ Lữ ở bên cạnh vốn luôn bình tĩnh bỗng “Phì” một cái, phun ra sữa tươi đang ngậm trong miệng. Thấy cô và anh, một người kinh ngạc, một người trợn trừng mắt nhìn, Lữ Yên lấy khăn giấy ra, lau lau khóe miệng, chậm rãi nói: “Sữa tươi nóng quá!”.

Động tác bình tĩnh mà ưu nhã, làm cho người ta không tìm ra một chút sơ hở.

Cô nhìn sữa tươi còn lại trong cốc, có chút nghi ngờ, “Không phải Lâm mẹ đã làm nguội qua rồi ư, sao lại nóng được?”

Đúng lúc này anh lơ đãng cắt đứt, “Bây giờ 30 rồi, em chỉ còn 30 phút nữa thôi!”.

Oa, cô hét lên một tiếng chạy ra cửa, chuyển xe buýt duy nhất vào buổi sáng ở trên núi là 7 giờ 30.

Thấy cô gái biến mất sau cánh cửa, Lữ Yên mới xin lỗi Diệp Hiên Viên về mặt không biểu lộ gì đang ngồi bên cạnh, “Vừa rồi thật xin lỗi, Diệp tiên sinh, chuyện không nên nói tôi sẽ không nói nữa!”.

Hiếm khi thấy Diệp Hiền Viên không trách cứ người khác, ngược lại còn nở một nụ cười bí mật, “Có một số việc cô khá là thức thời đấy!”.

Nói xong, Diệp Hiền Viên cầm áo khoác bước ra cửa, cô bé kia lỡ chuyển xe buýt duy nhất rồi, cô có muốn anh đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi hay không?

Bên trong nhà, Lữ Yên nhìn ly sữa tươi đã được làm ấm trước mặt có chút thất thần. Cô vốn là người lãnh đạm, đối với cô bé sống chung đã 4,5 năm này không thể nói là không có tình cảm, nhưng nhìn cô ấy được bảo hộ giống như một nàng công chúa, cô lại không cần thiết phải nịnh bợ lấy lòng cô ấy, cho nên mặc dù sống chung dưới một mái nhà nhưng lại giống như hai người xa lạ. Nhưng tối hôm qua, cô vô tình nghe được hai bậc thiên kiều chi tử nói chuyện với nhau thì cô thấy thật đồng tình với cô gái đáng thương ấy. Anh hai kính yêu bên cạnh cô ấy lại vì lợi ích sau lưng mới đến gần yêu mến cô ấy, mà vị “cậu út” kia cũng tính dùng tình yêu cùng máu mủ ruột thịt mà tiếp cận cô ấy, ngay cả người giúp việc Lâm mẹ yêu thương cô ấy như con gái cũng lặng lẽ hạ kích thích tố vào đồ ăn. Miên Miên tiểu thư, thì ra cô vẫn không phải là công chúa, mà là một cô nhóc đáng thương bị một đám giả nhân giả nghĩa nuôi nốt. Đến khi nào cô mới được cứu vớt, mới có được tình yêu thương cùng che chở chân thật?

Nhớ đến cô gái nhỏ mập mạp đáng yêu đấy, mỗi lần trên người bị vết thương lớn nhỏ đều lặng lẽ chạy đến bên cô, trong lúc cô xúc thuốc lên vết thương, đôi mắt to của cô ấy tràn ngập nước mắt khiến cô đau lòng, nhưng cái gì cô cũng không thể làm, cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể lặng lẽ dùng thuốc xoa giảm bớt những vết sẹo, cũng là một sự bảo vệ và trợ giúp lặng lẽ.

Miên Miên tiểu thư tin tưởng mọi người trong nhà như vậy, không biết nếu như có ngày sự thật đầm đìa máu chảy kia bị vạch trần thì cô gái đáng thương này sẽ phản ứng ra sao, cô chỉ đoán cô ấy sẽ tràn đầy tuyệt vọng không ai có thể giúp được!

Lữ Yên thở dài, từ từ leo lên lầu.

“Đợi chút..... Đợi chút.....” Nhìn bóng chiếc xe buýt đi mất dạng, cô chống tay vào hai đầu gối, thở hổn hển, không biết có phải xe buýt trên núi này là vật hiếm nên mới quý, không chỉ ngừng cuồng mà còn kiều ngạo, dường như chỉ sợ có người lên xe mà lái xe đi cho nhanh không dừng lại.

Cô thở dốc một hồi, thôi xong, thế này nhất định là đến trễ rồi.

“Keet——“, anh dừng xe bên cạnh cô, mở cửa ra, “Lên đi, anh đưa em một đoạn”.

Lúc này cô cảm động chảy nước mắt rồi, nhanh chóng leo lên xe, thúc giục anh, “Anh hai, đi mau, em bị trễ rồi”.

Anh xoay người nhìn cô một cái, không nói gì, sau đó lái xe như tên bay.

Quả nhiên, tốc độ lái xe của anh rất hữu hiệu, đúng bảy giờ 55 đã đến trước cửa trường học.

Cô mở cửa xe nhảy xuống, chạy tới cửa trường học, “Anh hai, hẹn gặp lại!”.

Anh thò đầu ra ở phía sau cô, “Tan học nhớ về nhà sớm, không được chạy loạn”.

Cô khoát tay một cái, “Vâng ạ!”

Cô vào trường bằng cửa sau, tránh những thứ hào quang lóe sáng xung quanh, đi tới phòng học.

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không nhưng cứ có cảm giác bốn phía có ai đang nhìn cô chỉ trỏ, cảm giác sau lưng như bị thiêu cháy, cô ngẩng đầu lên, cố gắng bỏ qua những thứ nóng bỏng mắt.

Thịch... thịch... - phía trước có một con vật khổng lồ chặn cô lại, bức cô lùi lại hai ba bước.

Cô sờ sờ cái đầu đau đau, giương mắt nhìn lên, hóa ra là Tần Nhật Sơ đang nở nụ cười trên gương mặt tuần tú.

Không biết có phải do chuyện tối hôm qua đã để lại trong cô bóng ma hay không mà cô mất tự nhiên lui về đằng sau một bước, lặng lẽ đưa tay phải giấu đi phía sau lưng, còn theo phản xạ có điều kiện mà lau lau vào vạt áo phía sau.

Tần Nhật Sơ dường như thấy cử chỉ mờ ám của cô, ánh mắt buồn bã, nhưng ngay sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra, nở nụ cười thật to, tốt bụng nhắc nhở cô, “Còn không đi mau, đến trễ rồi!”.

Cô như bừng tỉnh từ trong mộng, chết, tiết thứ nhất là của lão già râu bạc dạy ngữ văn, nghiêm khắc đến mức khiến người ta thống hận. Nghe nói bởi vì là ngôi sao sáng trên văn đàn nên cho dù là ai cũng phải nể ông ta mấy phần, trong trường học không có cách nào giảm uy quyền của ông ta. Nghe nói lão già râu bạc này đối với việc chăm công và kỷ luật trong lớp rất hà khắc, cho dù là ai tới trễ cũng bị phạt đứng ở cửa lớp học.

Cô nhắc chân phóng tới lớp học, bỏ lại sau lưng ánh mắt nóng bỏng đang chăm chăm nhìn theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Chuyển biến (1)

Thật ra thì ở trường học này rất vui vẻ dễ chịu. Không cần phải lo lắng về thành tích học tập cũng như không cần lo lắng đến việc lên lớp, bởi vì ở phía sau bạn đã có một đội ngũ vì bạn mà an bài việc tốt nghiệp cũng như công việc sau này.

Cô chống cằm, nhìn những chiếc lá chậm rãi rơi xuống ngoài cửa sổ, có dường như vĩnh viễn sánh ngang cùng trời đất, không có phiền não của người lớn, cũng không có cảm giác lực bất tòng tâm của trẻ nhỏ, chỉ có mùa thu mỹ lệ tràn đầy ý thơ.

Quả nhiên là chiều đầu thu gió lạnh, cảnh sắc mỹ lệ.

Cái thành phố này thật quái lạ, rõ ràng mới hôm qua còn nóng bức đến mức phải bật điều hòa để sống qua ngày, thế mà chỉ qua một buổi tối nhiệt độ đã giảm mạnh, không khí lạnh kéo đến.

Thật là việc trên đời khó mà đoán biết được, chỉ một giờ trước ánh mặt trời còn sán lạn chiếu xuống mà một giờ sau gió lạnh mây đen đã che kín mặt trời, việc gì cũng không thể đoán trước được, chỉ có thể đặt mình trong hoàn cảnh đó, từ từ chờ đợi giờ phút kia lại đến.

“Miên Miên, Miên Miên.” Nữu Nữu kéo mạnh cánh tay cô.

Cô quay đầu lại hỏi, “Có việc gì vậy?”

Không biết từ lúc nào mà đám công chúa tòa sáng lấp lánh kia cũng quay đầu lại nhìn cô không chớp mắt, cả người cô run lên, co người lại, “Việc gì thế?”

Nữu Nữu chỉ Tần Nhật Sơ đang ở trên bục giảng bữu môi nói, “Thầy giáo bảo cậu trả lời câu hỏi”.

Tần Nhật Sơ rút tay túi quần, tay cầm quyển sách, có chút trách cứ nói: “Nguyễn Miên Miên, ngồi học không được chăm chú nhìn cây rơi rụng lá, tôi không đứng ở trên cây giảng bài! Mà tôi cũng đâu có giống cái cây kia!”

Cô cúi đầu, mặt đỏ lựng lên.

Tần Nhật Sơ nhìn bộ dạng cúi đầu phục tùng của cô, dù thế nào cũng không thể trách mắng cô, “Được rồi, em chép lại đoạn này 50 lần, sau khi tan học thì mang đến phòng làm việc cho tôi”.

Cô ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm. Người đàn ông này đúng là phóng khoáng lạc quan, mới ngày hôm qua còn thâm tình tha thiết nói lời yêu với cô, mà hôm nay lại dùng bộ mặt tỉnh bơ dạy cô. Cô không khỏi nhớ tới trước kia Nữu Nữu đã kể cho cô chuyện cười về thầy giáo, mặc quần áo vào là thầy giáo, cởi quần áo ra là cảm thụ.

“Này, Miên Miên”, Nữu Nữu lặng lẽ gọi, “Cậu thật dã man, ngay cả thầy giáo Tần đẹp trai cũng bị mất hồn”.

Cô tròn mắt nhìn Nữu Nữu, ngượng ngùng nói cũng bởi vì lớp của anh ta nên cô mới thất thần. Vừa nhìn thấy anh ta, cô liền không tự chủ được mà nhớ lại tất cả chuyện xảy ra tới qua, lời tỏ tình chân thành, cảnh chiều tà thơ mộng, cảm giác ghê tởm. . . . Cô thật sự tò mò, một người đàn ông giống thiên thần như vậy nếu làm những chuyện thấp kém tầm thường thì thế nào, đây không phải là thần tiên cũng muốn ăn cơm sao, cũng giống như phạm phu tục tử, cũng có tham sân si giống chúng sinh.

Sau khi tan lớp, bình thường cô sẽ về nhà sớm, không tạt ngang tạt ngửa

There are so many people in the outside call me lao da, but I am not shuai!

Một lần, hai lần, ba lần. May quá, Tần Nhật Sơ không bắt cô phải viết một câu thật dài, nghe nói từ dài nhất trên thế giới gồm 45 chữ cơ đấy. Nếu là câu dài như vậy mà viết 50 lần thì tay cô liệt mất.

Nữu Nữu đứng bên cạnh nhìn cô viết luôn tay hỏi, “Muốn mình giúp một tay không?”

Cô lắc đầu một cái, “Thôi, nhờ anh ta biết!”

Nữu Nữu đồng tình nhìn cô một cái, hơi tức giận bất bình nói, “Thật không biết Tần đẹp trai đang suy nghĩ cái gì nữa? Cậu không phải là cháu gái bảo bối của anh ta sao? Sao lại nghiêm khắc như vậy?”

Cô ra sức múa bút, không quay đầu lại đáp, “Nhưng ở trên lớp thì anh ta là một thầy giáo nha”.

Nữu Nữu hiểu ra gật đầu một cái, “Vây cũng đúng, có câu quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Ở trên lớp, thầy giáo nên nghiêm khắc dạy dỗ học sinh. Không tưởng tượng được là Tần đẹp trai còn là một người coi trọng kỷ luật, thiết diện vô tư nha! Thôi xong, mình đối với anh ta lại thêm một tầng kính trọng ngưỡng mộ rồi”.

Nói xong, cô ẩy chìm vào trong ảo mộng phần hồng láng láng.

Người kị, cô không hiểu được, có lúc đẹp đẽ cao ngạo giống thiên thần, có lúc lại vô lại giống như côn đồ, nhưng đối với công việc lúc nào cũng cần

thận ti mỉ, nghiêm túc. Đây là loại đàn ông gì, là một ẩn số mà người ta khó lý giải.

“Đừng rồi”, Nữu Nữu từ trong cơn mơ màu hồng bừng tỉnh. “Cuối tuần này là sinh nhật mình, cậu phải tới đấy!”

Cô mở miệng muốn cự tuyệt, Nữu Nữu đã vội vàng cắt đứt, “Cậu đừng nói là không rảnh với lại người nhà không cho phép nha. Mình quen cậu đã mấy năm rồi, lần nào cậu cũng chỉ mang quà tới nhưng chưa bao giờ tham dự tiệc sinh nhật của mình. Hơn nữa, cũng mấy năm rồi mà cậu cũng chưa từng mời bọn mình tham gia tiệc sinh nhật của cậu cả”.

Nói tới đây, Nữu Nữu có chút chán nản, “Trước khi vụ của Điều Tĩnh xảy ra, mình cứ nghĩ cậu chỉ là một cô gái bình thường, không nghĩ tới cậu lại là tiểu công chúa của Nguyễn thị lại còn có quan hệ với Lăng gia vốn nổi tiếng trong giới hắc đạo. Những việc này cậu chưa từng nói với mình, chẳng lẽ cậu không tin tưởng mình sao?”

Cô dừng bút, nhìn Nữu Nữu có chút đau lòng, không khỏi khản trương giải thích: “thật xin lỗi, Nữu Nữu, không phải mình không muốn nói, chẳng qua là... mình không biết nên nói thế nào, cũng khó mà nói được. Giống như cậu có một bộ quần áo sang trọng, nhưng lại có một bộ đáng xấu xí, mặc y phục sang trọng vào chỉ làm trò cười cho người ta thôi”.

Nữu Nữu trừng mắt, nhéo nhéo mặt cô, “Mình đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, cậu rất đáng yêu, rất đẹp, mặc dù không đẹp như tiên, nhưng nhất định không phải xấu xí như cậu tưởng đâu”.

Nói xong, Nữu Nữu lấy một cái gương từ trong túi ra, “Cậu xem đi, đôi mắt vừa to lại vừa đen, đôi mắt cậu dường như biết nói ấy; còn đôi môi cậu nữa, xinh xắn đỏ hồng, người ta vừa nhìn đến đã muốn khẽ hôn; còn có gương mặt trẻ thơ này nữa, non mịn mềm mại như nước, nhất là hai cánh tay trắng muốt, làn da trắng nõn căng mịn trong suốt, ngay cả móng tay màu hồng phấn nhàn nhạt cũng mềm mại, cậu nói đi, một người xinh đẹp như vậy sao lại phải tự ti chứ?”

Nữu Nữu ngừng lại, tay nắm lấy cằm suy nghĩ sâu xa, “Phải nói cái mà cậu kém nhất chính là không biết trang điểm, cứ để mặt mộc mạc tự nhiên như vậy. Được rồi, mình quyết định sẽ dẫn cậu đi thay đổi, chắc chắn người khác sẽ giật mình”. Nói xong, Nữu Nữu nắm tay trang trọng tuyên thệ.

“Thật á?” Cô bán tín bán nghi, cô có phần tốt đẹp như Nữu Nữu nói sao?

“Hừ đến lúc đó cậu sẽ biết” Nữu Nữu bày ra vẻ mặt “Cứ chờ xem”.

Cô gật đầu một cái, cười như không cười, cái hiểu cái không.

Đột nhiên Nữu Nữu cười gian xảo kẻ sát cô, “Hắc hắc.....”

Cô bị nụ cười của Nữu Nữu làm cho kinh hãi, không nhịn được lui về sau một bước, “Cậu làm gì vậy?”

Nữu Nữu chớp chớp đôi mắt to, “Trao đổi, ngày sinh nhật mình cậu phải đưa Tàn đẹp trai đến!”

“Việc này ——”

“Sao?” Nữu Nữu trừng mắt.

“Mình sẽ cố gắng!” Cô cúi đầu, mang bộ dáng cô vợ nhỏ.

“Thật là bé ngoan”, Nữu Nữu giống như xoa đầu chó vỗ vỗ đầu cô, cười to rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25

Thời gian như gian như nước chảy, rào... rào... rào....., nháy mắt đã tới giờ tan học.

Cô cầm bài tập đã chép lại, tới gõ cửa phòng làm việc.

“Xin hỏi, thầy giáo Tàn Nhật Sơ có ở đây không ạ?”

Trong phòng làm việc, thầy giáo già râu bạc dạy Ngữ văn ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô, nhếch môi cười một tiếng, chỉ vào phòng làm việc của hiệu trưởng: “Thầy giáo Tàn có nhắn lại khi nào em đến thì tới phòng làm việc của hiệu trưởng chờ”.

Cô cung kính cảm ơn thiện ý của thầy giáo già râu bạc, đi tới phòng làm việc của hiệu trưởng.

“Cốc cốc.....” Cô hít một hơi thật sâu, giờ tay lên gõ cửa.

“Mời vào!” Bên trong cánh cửa khép hờ truyền ra giọng nói du dương của Tần Nhật Sơ.

Cô đẩy cửa ra, liếc mắt thấy Tần Nhật Sơ đang ngồi sau bàn làm việc. Thấy cô tới, anh ta rời mắt khỏi tập tài liệu ngẩng đầu lên, chỉ vào ghế salon bằng da thật ở bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống.

“Thầy giáo, đây là bài tập của em”. Cô đưa bài tập ra, ngồi xuống.

Một lát sau, anh ta đóng tập tài liệu lại, cầm bài tập của cô lên, lật lật ra rồi gấp lại ngay.

“Về sau, trong giờ học không được chăm chú nhìn ra cửa sổ nữa”.

Cô gật đầu một cái, ngoan ngoãn nghe lời dạy bảo.

“Thầy giáo, không còn việc gì thì em về trước đây ạ”. Cô cầm lấy quyển vở rồi đi ra ngoài, buổi sáng anh hai cô đã dặn cô phải về nhà sớm một chút.

“Đợi chút”, Tần Nhật Sơ cầm lại quyển vở của cô, lại thấy bộ dáng kinh ngạc để phòng của cô thì thận trọng buông tay ra, “Miên Miên, tối hôm qua ——”.

Cô nhớ tới những hình ảnh ngọt ngào lẫn ghê tởm ngày hôm qua, cuống quýt lắc đầu trả lời: “Không sao, em không sao”.

Hình như dáng vẻ hoang mang sợ hãi của cô đã đã kích Tần Nhật Sơ, anh ta hơi cúi đầu xuống, chán nản nói: “Thật xin lỗi, Miên Miên, là do anh quá nóng lòng, anh đã quá can rở rồi, nhưng em phải tin tưởng anh, Miên Miên, em là cô gái đáng yêu nhất thế giới. Tôi thiếu là đối với anh.....”, dừng lại một chút, Tần Nhật Sơ từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định cầu khẩn, “còn về lời cầu hôn, hy vọng em suy nghĩ một chút”.

Cô nhìn người đàn ông giống như thiên thần trước mặt, cư nhiên lại hạ cố ăn nói khép nép xin lỗi cô, có chút không đành lòng, cô thốt lên: “Cậu út, chuyện này không liên quan đến anh... Là do em..... em có chứng sợ hãi người đàn ông, là do em.... Em không trách anh, thật sự không trách anh.... Hơn nữa không phải anh đã cho em xem cảnh hoàng hôn đẹp nhất trên thế giới rồi sao”.

Trong khoảnh khắc đó, Tần Nhật Sơ nhìn cô thật lâu không nói gì, trong ánh mắt dịu dàng có đủ loại tình cảm phức tạp tràn đầy, có yêu thương, có áy náy, có cảm động, có quyết tâm, còn có một tình cảm mờ mịt không rõ, cô cảm giác như anh ta không phải nhìn cô, mà là nhìn một người khác.

Thật lâu sau, Tần Nhật Sơ mới phục hồi lại tinh thần, bật cười nói, “Miên Miên, nói như vậy là chúng ta hòa hảo rồi hả?”

Cô mỉm cười lắc đầu, “Chúng ta chưa bao giờ có tranh chấp, tại sao lại gọi là hòa hảo?”

Tần Nhật Sơ hơi sững người, ngay sau đó cười khẽ, “Như vậy thì anh có may mắn được mời em bữa tối không?”

Cô suy tính rồi lắc đầu, “Không được, em đã hứa với anh hai em sẽ về nhà sớm một chút rồi ạ!”

Nghe vậy, Tần Nhật Sơ cũng không làm khó cô, đứng lên nói, “Vậy để anh đưa em về nhà!”.

Lần này, trong ánh mắt anh ta lộ ra vẻ kiên định không cho phép cự tuyệt, cô âm thầm suy tính một chút, chẳng qua là đi nhờ xe thôi, sẽ không có chuyện gì cả, vì vậy gật gật đầu.

“Đúng rồi, cuối tuần này anh có rảnh không?” Cô đột nhiên nhớ ra lời dặn của Nữ Nữu Nữu.

Tần Nhật Sơ không do dự trả lời, “Có, có việc gì sao?”

Cô hơi ngượng ngùng nói, “Việc này.... cuối tuần này là sinh nhật của Liễu Mạch....”

“A, thì ra là vậy. Cũng tốt, nhân tiện có cơ hội tiếp xúc với học sinh”. Tần Nhật Sơ giống như hiểu rõ ý định của cô, nhếch miệng lên, sáng khoái đáp ứng.

Đường về nhà cũng không gần, nhưng đã hết giờ tan tầm, giao thông rất thông suốt.

Ở trên xe, cô cùng Tần Nhật Sơ đều nói những chuyện tốt đẹp trước kia, không có ai nhắc đến chuyện tối ngày hôm qua, bao gồm cả việc cầu hôn chân thành và cảnh chiều tà mỹ lệ, giống như đó là một điều cấm kỵ, cả hai đều muốn chôn sâu xuống đất.

“Cảm ơn cậu út, em vào nhà đây”. Cô nhảy xuống xe, nói lời cảm ơn với người đàn ông ôn tồn nhả trong xe.

Cô nhìn vào trong nhà, thận trọng mở miệng: “Cậu út, anh có vào nhà ngồi một lát không?”

Tần Nhật Sơ nhìn vào nhà, lắc đầu nói: “Được rồi, hôm nay không rảnh, để hôm khác đi. Miên Miên, anh đi trước, ngày mai gặp lại”.

“Dạ”, cô nhìn theo bóng chiếc xe, thờ phào một cái, không thể nói cô không hề ghê tởm khi tiếp cận người đàn ông này, nhưng thật khó vượt qua. Nhưng, Tần Nhật Sơ có làm sai điều gì đâu, nói cho cùng, bởi vì trong nội tâm của cô âm thầm sợ hãi mà thôi, thật ra thì không phải cô không tiếp nhận

anh ta mà bởi vì cô không thể thân cận với đàn ông mà thôi.

Cô rút cuộc nên làm cái gì bây giờ, cô không thể nào giữ miếu suốt đời được, không thể cả đời không tiếp xúc với người khác phái được.

“Em rất lưu luyến sao?”. Không biết anh đã lặng lẽ đứng sau cô từ lúc nào, nhìn thấy cô đang mắt hờn mắt ví, gương mặt tuấn tú đen lại, lạnh giọng hỏi.

“Anh hai”, cô quay đầu lại giải thích, “Không phải”.

“Không phải? Vậy tại sao còn không đi vào?”, anh vừa nói vừa dẫn cô vào nhà.

Trên bàn ăn trong nhà đã bày đầy thức ăn, thì ra là mọi người đang chờ cô về ăn tối.

Lúc này Lâm mẹ đi tới mức cho cô một bát cach cá diếc, từ ái cười cười, “Còn không để cặp sách xuống rồi rửa tay vào ăn com”.

Vừa nhắc tới ăn com, tinh thần cô khôi phục, vội vàng để cặp sách xuống rồi chạy tới phòng bếp.

Cô không phải là người nói nhiều, anh hai cô cùng với Lữ Yên cũng lãnh đạm giống vậy. Trong bữa ăn, cô ăn như hổ đói, còn anh thong thả ăn, Lữ Yên thì nhai kỹ nuốt chậm.

Uống nốt ngụm canh cá diếc, cô thỏa mãn liếm môi một cái, thức ăn ở nhà là ngon nhất.

Anh nhìn Lữ Yên đã ăn xong nói, “Tiêm thuốc cho tiêu thư”.

Cô giả vờ nói, “Anh hai, em khỏe hơn rồi, không....” từ cuối cùng còn chưa kịp nói đã bị ánh mắt sắc bén của anh cắt đứt.

“Được rồi, được rồi”, cô lẩm bẩm, buông chén đũa xuống, đi lên lầu.

Trong phòng,

“A ——”, cô hét lên thê thảm một tiếng, hai mắt nhắm nghiền nhìn sau lưng Lữ Yên, ủy khuất nói, “Bác sĩ Lữ, chị không thể nhẹ tay một chút sao?”

Lữ Yên dọn dẹp dụng cụ tiêm thuốc trên bàn, lơ đãng nói, “Miên Miên tiêu thư, còn 4 ngày tiêm thuốc nữa”.

Cô vỗ trán kêu lên, “Cái gì? Những bốn ngày nữa!”

Lữ Yên cười như không cười gật đầu một cái, không có chút đồng tình nào với cảnh ngộ của cô a.

“Có chuyện này, bác sĩ Lữ.....”, cô vờ vờ ngón tay, do dự không biết nên nói hay không.

“Chuyện gì?”

“Em nằm mơ”

Về mặt vốn bình tĩnh của Lữ Yên sau khi nghe cô nói có chút thay đổi, “Còn có thể nằm mơ sao? Đầu có đau không?”

Cô lắc đầu, đỏ mặt lên nói, “Không phải là ác mộng, mà là....”

Lữ Yên nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy nghi ngờ.

Cô cúi đầu, thấp giọng lẩm bẩm, “Em, em mơ thấy anh hai”.

“Diệp tiên sinh? Xảy ra chuyện gì?”

Nhớ tới chuyện xảy ra trong mộng, mặt cô nhất thời đỏ bừng, ngượng ngùng không chịu được, đành cuống quýt khoát tay, “Không sao..... Không có gì”.

Lữ Yên hồ nghi nhìn cô một cái, không nói gì, thu dọn đồ chuẩn bị đi ra cửa.

Lúc kéo cánh cửa ra, cô ấy ngừng lại một thoáng, “Miên Miên tiêu thư, nếu có vấn đề gì về y học hoặc sinh lý cô có thể hỏi tôi..... Bao gồm cả chứng sợ đàn ông của Miên Miên tiêu thư.....”

“Còn có..... có một số thứ mình càng sợ thì càng phải thử tiếp nhận. Đừng tưởng rằng cứ coi như không có việc gì thì sẽ thật sự không xảy ra”, Lữ Yên bước ra cửa, bỏ lại một câu nói đầy ý vị sâu xa.

Cô nằm trên giường, xoa xoa cái mũi nhỏ đang đau, cảm thấy như lọt vào trong sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ký Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 26: Biến chuyển 2

Thời điểm là vào thứ bảy, không khí cuối thu thật sáng khoái, đất vàng đầy óng ánh.

Ôn hòa như vậy lại đại biểu cho mùa thu hoạch, cũng là rất dễ dàng để cho lòng người dâng cao. Đẩy cửa thư phòng ra, cô thận trọng hướng anh hai uyển chuyển nói rõ ý muốn.

Nhìn anh hai nhàn nhã tựa vào trên ghế sa lon vừa cầm trên tay tạp chí doanh nhân, thấy vẻ mặt cùng tay chân luống cuống của cô, không ngờ không có làm khó cô.

“Em muốn đi ra ngoài?”

Cô gật đầu một cái, “Ngày mai là sinh nhật Nữ Nữ, em muốn chọn tặng cho bạn ấy một món quà.”

“Nữ Nữ?” Anh trầm tư một hồi, giống như là hồi tưởng trong trí nhớ cái tên quen thuộc này, mảy rậm giãn ra, “A, chính là cái cô gái Kinh Kong lần trước đánh nhau.”

“Anh hai. . . . Nữ Nữ mới không phải nữ Kinh Kong, người ta vừa dịu dàng lại xinh đẹp.” Lời này của cô lại nói không một chút e ngại, Nữ Nữ đúng là dịu dàng hiền thực mà, chẳng qua là tùy xem ở trước mặt ai, gặp người mạnh thì là mạnh, gặp người yếu thì là ôn nhu.

Tâm tình anh thật tốt, cười khẽ một tiếng, nhìn cô chế nhạo, “Nói láo cũng không đỡ mặt. Được rồi, em đi đi, nhưng phải gọi Lâm bá theo hộ tống, đi dạo xong cũng về nhà sớm một chút. Nếu như, trí nhớ anh không tệ, tối ngày hôm qua là lần cuối em chích thuốc chứ?”

Cô gật đầu một cái, không phải ý tứ rất rõ ràng trong lời này của anh hai sao.

Anh ý vị sâu xa cười một tiếng, phất tay một cái, “Đi đi, lúc đi đường phải cẩn thận.”

Cô bật cười, lao ra ngoài cửa, “Anh hai em biết rồi, em đi nha.”

Ngồi trên xe, cô là khó tránh khỏi tâm tình kích động.

Trong trí nhớ, cô rất ít có cơ hội có thể đơn độc một mình đi ra ngoài dạo phố, chính xác mà nói cơ hồ không có giống như những cô gái khác vài ba hôm lại đi dạo quét ngang qua chỗ buôn bán tấp nập.

Đối với cô mà nói, chỗ buôn bán đông người muôn màu muôn vẻ kia, bán hàng độc quyền, trang sức xinh đẹp đeo tay thêm vào những quán cà phê, đều là mới lạ.

Chớ đừng nói chi là, Nữ Nữ đã nói hôm nay, muốn dẫn cô Đại Biến Thân.

Mà tâm tình của con gái thì nên nói như thế nào đây, đều là có một chút khẩu thị tâm phi, mặc dù ngoài miệng hoặc là trong lòng nơi nào đó cũng đã cho rằng đó là một sự thật, nhưng ngọn lửa nội tâm lại hy vọng vẫn không hề dập tắt. Cô vẫn tự ti vì mập mạp là bề ngoài không đẹp, tuy ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng cam chịu như vậy, nhưng là trong tâm tư vẫn hi vọng mình có thể có một ngày đẹp lên, cho nên đối với đề nghị Đại Biến Thân của Nữ Nữ, cô cảm thấy hưng phấn thập phần.

”Bác Lâm, dừng lại ở quảng trường phía trước.”

Hai ngày nghỉ, quảng trường không có an tĩnh như thường ngày, náo nhiệt như trong dự liệu. Tất cả đám người lớn nhỏ cũng chen chúc tại nơi này chơi đùa, còn có chậm rãi tản bộ. Cô nhảy xuống xe, cảm ơn bác Lâm, đi tới hướng bồn phun nước bên cạnh đã hẹn trước.

Thật xa, đã nhìn thấy Nữ Nữ vẫy tay với cô. Không nghĩ tới khi không mặc đồng phục học sinh, Nữ Nữ lại cũng xinh đẹp như thế, thân trên mặc một cái áo chen màu hồng hợp với đường vân cùng màu, thân dưới một cái váy Jean cực ngắn, chân mang một đôi giày nhỏ màu râm nắng, đôi chân vốn thon dài, lại càng xinh đẹp hơn. Tóm lại, cả người Nữ Nữ tán mắt hơi thở thanh xuân nồng nàn, không giống nhàn nhạt lại mang theo chút ừ ừ đáng thương.

“Oa, Miên Miên, chỗ này nè.” Nữ Nữ xông lại, kéo tay của cô, nắm chặt, “Chuẩn bị xong chưa, kế hoạch biến thành một đại mỹ nữ xinh đẹp.”

Cô nặng nề gật đầu một cái, “Chuẩn bị xong!”

Nữ Nữ quay đầu lại, sáng sủa cười một tiếng, ” Lets go!”

Đầu tiên Nữ Nữ dẫn cô tới là phòng khách của một tiệm làm tóc cao cấp, nhin cô ấy quen thuộc cùng chàng trai có đang dập rất thanh tú chào hỏi, cô xem chừng nơi này phải là nơi cô ấy quen thuộc.

“Mike, đây là bạn tốt của em, Miên Miên, Miên Miên, đây là bạn tốt kiêm quản lý của mình ở đây Mike.”

Mike nhìn cô cười thân thiện, “Miên Miên, chào em”

Bởi vì không từng tiếp xúc cùng những chàng trai xa lạ, cô cũng cười yếu ớt đáp lại, “Xin chào, Mike.”

Sau khi chào hỏi đơn giản, Nữ Nữ liền cùng Mike bên cạnh bắt đầu thảo luận thay đổi cho cô như thế nào, cô không có việc gì làm, chỉ đánh quan sát bốn phía hoàn cảnh nơi này.

Vòng quanh một vòng, cuối cùng được ra một kết luận là nơi này rất thanh tĩnh u nhã, bên trong phòng an tĩnh, giống như ngăn cách thanh âm ồn ào cùng phiền não của trần thế bên ngoài, ở chỗ này, cả người cũng bắt đầu từ từ thanh tĩnh lại. Cần thận nghe, bên trong phòng còn mơ hồ có loại mùi vị hoa cỏ thơm ngát, thoải mái, thiên nhiên, không có bất kỳ người nào làm ô nhiễm.

“Miên Miên ——”

“Dạ?” Cô quay đầu, cảm nhận được bốn luồng ánh mắt nhìn chăm chú, “Sao. Làm sao rồi?”

Nữ Nữ nhìn chăm chăm cô, “Bạn hài lòng thiết kế như vậy không?”

Mike giải thích: “Bởi vì thể chất tóc em rất tốt, không cần làm nước thuốc gì, đơn giản tu dưỡng thêm là tốt rồi, hợp với gương mặt trẻ con của em, rất giống một búp bê dễ thương. Về phần lông mày của em.”

Mike đưa tay tới gần, muốn vươn ra chạm đến lông mày thật dày rậm, cô cả kinh, theo quán tính rút về phía sau, ngón tay thon dài của Mike lúng túng dừng ở giữa không trung.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của đối phương, cô chỉ cười khan không hề tự nhiên, “Ha ha, cái đó em có chút không quen. Đến gần nam sinh. Ha ha.”

“A, thật ngại quá, Miên Miên. Là anh càn rỡ rồi.” Mike rất là thông cảm thu tay lại, “Vậy anh mời phục vụ giới nhất nơi này của anh cho em thôi. Jay, đi gọi Anna đến đây.”

Chỉ chớp lát, Anna được Jay mang đến.

Anna kia cũng là đại mỹ nhân, trên khuôn mặt trắng nõn hình trứng ngỗng là đôi mắt hạnh thật to đầy quyến rũ, đôi môi anh đào căng mọng nhìn thấy cô thì tràn ra một độ cong thật to, “Anh tìm ra được một cô bé đáng yêu như vậy lúc nào thế này, cho tỳ tỳ xem một chút.”

Đại mỹ nhân như vậy, cô thật sự là không cách nào cự tuyệt, ngoan ngoãn đi tới trước mặt cô ấy.

Anna nhẹ nhàng vén lên mái tóc dài trước trán của cô, thờ hốc vì kinh ngạc, “Mike, cô nhóc đáng yêu này là một cực phẩm a! Anh xem này, mặt mày cô bé như vẽ, mắt to đầy mơ màng, mũi thẳng tắp mà uu nhã, môi nhỏ mà đỏ thắm, oa, da này, thật mềm a. Oa.”

Lúc này Anna tựa như hài tử tìm được một món đồ chơi, cảm nhận của cô, bộ mặt ửng đỏ, hai mắt sáng lấp lánh, ngoài miệng còn không ngừng này lảm bảm, “Thật đáng yêu. Thật đáng yêu. Bảo bối, bé thật là đáng yêu.”

Nói xong, cũng không có chờ đợi bất luận kẻ nào đáp lại, ôm cô lên liền đi về hướng một gian phòng bên cạnh, ngoài miệng còn không ngừng nọ nụ cười tràn đầy quyến rũ đến mức khiến trong lòng người ta sợ hãi, “Bé đáng yêu, yên tâm, giao cho chị đi nè, chị sẽ biến em trở thành công chúa xinh đẹp nhất trên thế giới.”

Cửa ầm ầm đóng nhanh lại, lưu lại hai người phía ngoài đối mặt nhìn nhau.

Không biết đến lúc nào, hai chân cô không ngừng run rẩy đi ra khỏi phòng.

Thật ra thì cắt tóc không tốn quá nhiều thời gian, ngược lại là mặc thử một cái lại một cái y phục kỳ kỳ quái quái, làm cho cô mệt mỏi đứt hơi. Nhìn người phía sau ôm một đồng lớn bọc trang phục của nữ, nào đồng phục giả y tá, hải quân. Người nào đó ngoắt ngoắt cái đuôi then thùng cười, cô lại một trận vô lực, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao có loại cảm giác như kẻ trộm.

Mới vừa bước ra cửa phòng, cô liền rõ ràng nghe được một trận âm thanh hút không khí, giương mắt nhìn, Nữ Nữ mặt kinh ngạc nhìn cô, tựa như trong mộng, ngay cả Mike mặt ngoài vẫn đang nở nụ cười nhàn nhạt cũng ngưng nhìn cô chăm chăm, không động đậy.

Cô sờ sờ cái váy công chúa bình thường nhất có màu trắng trên người do Anna chọn cho cô, chẳng lẽ do mặc vào rất phồng to, không phải loại quần áo này xinh đẹp thanh tao sao, cô lui về phía sau một chút, cuống quýt luống cuống, “Mình lập tức đổi lại!”

Nữ Nữ phục hồi tinh thần lại trước tiên, vội vã nắm lấy cô kêu to một trận, “Miên Miên, bạn thật xinh đẹp, thật sự rất xinh đẹp a!”

Xinh đẹp? Không phải phồng to xấu xí sao?

Nữ Nữ giống như cũng nhìn thấu sự bán tín bán nghi của cô, kéo tay của cô đi tới trước một bên gương thật to, “Nhìn thử cô công chúa xinh đẹp mới

xuất hiện đi!”

Cô giương mắt, nhìn về người trong gương, nửa ngày không có phản ứng.

Cái người trong gương màu da như tuyết, mặt mũi tinh xảo còn giống búp bê Baby xinh đẹp là cô sao, không kìm hãm được tự véo cạnh tay chính mình. A! đau ! Không phải là mộng, thì ra là không phải là mộng, cô. Cô thì ra là cũng có thể xinh đẹp như vậy, xinh đẹp như vậy.

Không biết từ lúc nào, Anna đã khôi phục bình thường đi tới bên cạnh cô, giúp cô buộc lại những chiếc nơ bướm mang theo, “Bé đáng yêu, em phải biết, em là công chúa xinh đẹp đáng yêu nhất trên thế giới. Tốt lắm, hiện tại, công chúa, ngẩng đầu của em lên, ngẩng ngực của em lên, sẵn bước đi đến phía trước, đi tìm hoàng tử của em đi!”

Bị thanh âm dịu dàng bên tai kia đầu óc, cô đập bước chân, đi từ từ hướng về phía trước.

Rất nhiều năm trước, đã từng có một người phụ nữ xinh đẹp, ôm cô lên nói cho cô nghe, Miên Miên là công chúa mỹ lệ ở tại lâu đài, một ngày nào đó, hoàng tử đi ngang qua gặp cô, đón cô đến tòa thành hạnh phúc ; hơn nhiều năm sau, lại có một cô gái xinh đẹp giống như vậy, dắt cô thay đổi trang phục, nói cho cô biết công chúa cũng là cần ngẩng đầu vươn ngực theo đuổi hạnh phúc của mình, sau đó khích lệ cô sẵn bước hướng tới hoàng tử anh tuấn của mình phía trước, đi đến hạnh phúc mãi mãi kia .

Như vậy, không phải là cô cũng có thể cho là mình cũng có thể lấy được một phần hạnh phúc, cũng có thể to gan chạy về phía ngày mai rực rỡ huy hoàng hay không.

Nhưng, người mang đến hạnh phúc cho cô lại đang ở nơi nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27: Sinh nhật 1

Khi về đến nhà, trời đã tối đen như mực.

Mẹ Lâm vừa cười vừa ra đón, nhìn thấy bộ dạng của cô, kích động đến mức nước mắt lưng tròng, "Miên Miên tiểu thư, tiểu thư rốt cuộc trưởng thành. Rất đẹp, cùng đại tiểu thư giống nhau như đúc."

Cô đỏ mặt, có chút không tự nhiên nắm vạt váy, lắp bắp hỏi: "Thật sự rất đẹp mắt sao?"

Mẹ Lâm chùi chùi nước mắt, đi tới ôm lấy cô, "Miên Miên *****, con vẫn luôn rất xinh đẹp, thật rất đẹp, như công chúa vậy."

Cô cúi đầu, trong lòng cảm thấy hơi ngọt ngào, cho nên không có nhìn thấy trên mặt mẹ Lâm chợt lóe lên một ánh mắt phức tạp.

"Đúng rồi, anh hai đâu?" Theo lý thuyết, lúc này anh hai nên trở lại rồi a.

Mẹ Lâm đã thu xếp hoàn hảo thức ăn, "Thiếu gia cùng bác sĩ Lữ đi Mĩ rồi."

"Đi Mĩ? Đi cùng bác sĩ Lữ?" Tại sao Anh hai muốn cùng bác sĩ Lữ đi Mĩ vậy, trước kia không phải đều là đi cùng Lăng Thịnh sao, hơn nữa lần này lại cũng không có báo cho cô biết một tiếng đã đi rồi.

Từ từ nhai com trong miệng , cũng là ăn không thấy ngon, vui sướng lúc ban ngày bởi vì bề ngoài thay đổi cũng trở thành hư không, trong lòng xông lên một loại chán nản không giải thích được, đây là lần đầu tiên anh hai không có thông báo cho cô liền chẳng biết đi nơi nào, loại cảm giác này giống như bình thường bị vứt bỏ.

Lòng không yên sau khi com nước xong, cô trở về phòng.

Nhìn một chút ngũ quang thanh lệ trong gương, cô tay trắng như tuyết cô gái nhỏ, thay đổi lớn như vậy không biết anh hai nhìn sẽ có vẻ mặt gì , là kinh ngạc giống như Nữ Nhi, hay là bình lặng giống như sóng nước chẳng một chút gợn.

Cô buồn buồn nằm ở trên giường, tâm tình bắt đầu thay đổi đã xuống thấp vạn phần , không biết là bởi vì đại ca đi nước Mĩ không có thông báo cô biết , hay là bởi vì không có trước tiên đem bộ dạng xinh đẹp nhất của cô biểu diễn cho anh hai xem, hay nữa là anh hai cùng những cô gái khác ở chung một chỗ mà bỏ cô. Nói tóm lại, trong lòng giống như có một hơi nén lấy, ép tới tâm nặng nề không thể hô hấp, cảm giác như làm thế nào cũng ngủ không được .

Trở người, cô ngồi dậy, lặng lẽ lên đi đến hướng gian phòng anh hai.

Gối đầu dính vào mùi vị quen thuộc kia , cô hài lòng thở dài, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, vẫn là ngày đẹp mang theo không khí sáng khoái cuối thu.

Đẩy cửa sổ ra, cô hít một hơi thật sâu, hơi thở mới mẻ tràn vào cánh cửa lòng, hôm nay chính là một ngày tốt đẹp.

Trong vườn hoa, mẹ Lâm đang quét những chiếc lá rụng rơi rải rác ở đình viện, làm cho người ta không khỏi nhớ tới một câu nói

"Lượn lờ này Thu Phong, Động Đình sóng này Konoha xuống."(em không kiếm được câu thơ này nên em để nguyên)

Trong một năm có bốn mùa, cô thích nhất sắc vàng của mùa thu, cô không thích ngày xuân huyền ảo gây phiền não, cũng không thích mùa hè nóng bức đến bốc lửa, càng không thích.

Mùa đông rét lạnh thanh tịch, mà cô thích là trên đất đầy lá vàng óng ánh, là thu hoạch chi tiết toàn cảnh.

Hoa lệ mà không hư ảo, mát mẻ cũng không rét lạnh.

Nguyên do tầm mắt của cô quá mức nóng bỏng, mẹ Lâm thả cây chổi trong tay ra, ngẩng đầu nhìn thấy cô, nở nụ cười đầy hiền từ cùng yêu thương, "tiểu thư Miên Miên, cháu đã tỉnh a, sơ thiếu gia chờ cháu đã lâu rồi."

Sơ thiếu gia? sơ thiếu gia nào? A, chắc là Tần Nhật Sơ rồi.

Cô đơn giản rửa mặt một chút, chạy xuống lầu.

Nam nhân phía trước cửa sổ kia đắm chìm trong ánh nắng mai, không phải Tần Nhật Sơ thì là ai.

Tần Nhật Sơ giống như nghe được động tĩnh của cô, từ từ xoay người lại, hướng về phía cô chính là cười rục rờ một tiếng.

ở bên trong màu vàng của thái dương, bóng dáng người nọ như hư ảo, giống như từ Phiêu Miểu ngắm cảnh đập gió mà đến.

cô nghĩ đáng vẻ trong lúc đó của cô nhất định rất ngây ngô rất sắc, bởi vì cô rõ ràng tự nghe được thanh âm nuốt nước miếng của mình, thân thể không thể di động, trong đầu một mảnh sương trắng chẳng qua là không ngừng xoay tròn hai câu.

Nhiễm Nhiễm trong mây tháng, trọc xuân tháng liễu.

Nhiễm Nhiễm trong mây tháng, trọc xuân tháng liễu.

.....

Tần nhật sơ nhìn thấy đáng vẻ cô, nhưng cũng là ngần ngại, ngay sau đó rất nhanh liền phục hồi tinh thần, từ từ vượt đến trước mặt của cô, "Miên Miên, em hôm nay rất đẹp."

Giọng nam mị hoặc đem tâm trí đang du ngoạn trong hư vô kéo về thực tế, cố ý hắng giọng một cái, "Cậu nhỏ, sao anh lại tới đây?"

Tần Nhật Sơ nâng lên mày rậm xinh đẹp, cố làm như không hiểu, "Không phải em mời anh tới tham gia sinh nhật Liễu Mạch sao?"

A, đúng rồi hôm nay là sinh nhật Nữu Nữu, cô thiếu chút nữa đã quên rồi, sắc đẹp lắm người mụ mẫm a, lam nhan họa thủy.

Ta nói thầm sắc tức là không, không tức là sắc, bàn ăn trước mặt, cô phải ăn bữa sáng ấm áp a.

Đói bụng một đêm, rốt cuộc có thể mở rộng bao tử mà ăn a, Tần nhật sơ bên cạnh còn thật cẩn thận khuyên như: "Miên Miên, không cần ăn quá nhanh, đối với bao tử không tốt, chúng ta cũng không phải không có thời gian."

Cô liếc hần một cái, hần cho rằng cô là vì hần a, cô là đói chịu không được, tối hôm qua bởi vì anh hai, ngay cả cơm cũng không thể nào nuốt xuống, liền vội vã rời ghế rồi. Hiện tại rốt cuộc có thể đợi đến thời điểm ăn sáng, cô quán hần là ai cô quán hần vội hay không vội.

Cô tiếp tục ăn như hổ đói mà càn quét thức ăn trước mặt, Tần Nhật Sơ nghiêng nghiêng nụ cười ở bên cạnh không nhúc nhích quan sát cô, cảm giác thế nào tại sao mắt nhìn chăm chăm, tầm mắt nóng rực kia đắm vào mơ hồ làm đau người. Cuối cùng cô không chịu nổi, bỏ dao nĩa xuống, "cậu nhỏ, anh không có ăn điểm tâm sao?"

Hần rõ ràng ngần ngại, không hiểu, "Ăn à?"

"Ăn, anh còn mặt thèm thường nhìn miệng em?" cô phồng má, tức giận nói, ăn một bữa cơm cũng không làm cho người ta tỉnh tâm.

Tần Nhật Sơ sùng sốt chốc lát lần nữa, ngay sau đó cười ha ha, "Miên Miên, em cho rằng anh. Ha ha."

Thật lâu, hần mới dừng lại, nhắm lại mắt, thanh âm dịu dàng, "anh thích xem dáng vẻ em ăn, rất là đáng yêu."

"Phốc ——" cô không nể mặt phun sữa tươi trong miệng ra.

"Cái đó, em ăn xong, chờ em lên lầu thay đồ đã." cô ném người nào đó lại trong phòng ăn một mảnh hỗn độn, không dám nhìn hấn nhô nhô tồn trên mặt điểm một cái bọt mép, vội vàng trốn đi lên lầu.

Thay chiếc váy công chúa màu trắng cùng Nữu Nữu ngày hôm qua chọn, ta sửa sang lại tóc, bước đi ra cửa .

Ở lầu dưới Tần Nhật Sơ đã sớm thu thập xong bữa bãi trên người, bộ dạng sạch sẽ trong sáng giống như tất cả đều chưa từng xảy ra qua, nhìn thấy cô, vừa sững sốt, ngay sau đó cúi người xuống, bày ra tư thái mời tiêu chuẩn, " công chúa điện hạ xinh đẹp, ta có vinh hạnh hộ giá cho cô không?"

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28: Sinh nhật 2

Đi vào đại sảnh, cô có chút hoảng hốt. Đây là một bữa tiệc sinh nhật sao? Sao mà chung quanh nhìn thấy phần lớn đều là những ông chú trung niên béo phệ bụng bự vậy.

"Miên Miên, cậu đã đến rồi à?" Nữu Nữu cất bước đi tí mĩ, váy dài qua, nhìn bên ngoài cô ấy ăn mặc thật saori phiêu dật màu tím nhạt, trên cổ tay trắng nõn phối hợp một cái vòng tay, cả người toát lên vẻ cao quý lại ưu nhã.

Có người từng nói, màu tím không phải người nào cũng có thể mặc, vì sắc thái xinh đẹp của nó, thứ thuốc màu đẹp mắt ấy có thể khiến một người trở nên tươi đẹp tốt cùng hoặc cũng có thể khiến người ta thành người ăn mặc xấu xí, nhưng là do vóc người cao gầy Nữu Nữu mặc lên người đúng là không có gì bất ngờ xảy ra ngoài thanh tân thoát tục, xinh đẹp phi phàm. Cô đi lên phía trước, nhẹ nhàng ôm và chúc Nữu Nữu, "Sinh nhật vui vẻ, Nữu Nữu!"

Bên cạnh Tần Nhật Sơ cũng kịp thời đưa lên quà tặng, cười nhả nhận, "Sinh nhật vui vẻ, bé con."

Nữu Nữu đỏ bừng cả mặt, trong miệng lắp bắp: "Em Cảm ơn!"

Cô dĩ nhiên biết nụ cười khê trên khuôn mặt đó thậm chí khẳng định không phải vì cô mà ứng đỏ, không khỏi đưa tay khều khều thọ tinh của ngày hôm nay, người mà vẫn còn ngơ ngác nhìn Tần Nhật Sơ .

Nữu Nữu lấy lại tinh thần, xoa xoa tay xin lỗi, "Cái đó, thầy Tần, hoan nghênh thầy tới tham gia party sinh nhật của em."

Tần Nhật Sơ mỉm cười gật đầu, "Không cần khách khí như vậy, hôm nay anh lấy thân phận là bạn của em đến chúc mừng, em muốn gọi anh là anh Tần, hay Nhật Sơ đều được."

Một câu nói thôi, đã khiến mặt Nữu Nữu vừa đỏ vừa nở nụ cười thẹn thùng, thật lâu sau mới kêu lên một tiếng, "Tần. anh Tần."

Tần Nhật Sơ gật đầu, lúc này vừa lúc có một người thuộc dạng người làm ăn đi tới đây chào hỏi, cô dắt theo Nữu Nữu, thức thời mà lui ra.

"Uy. Uy. " Cô đưa tay quơ quơ trước mặt vẫn còn đang ngây ngốc của Nữu Nữu, "Hồi hồn lại, đại tiểu thư, cậu cũng không phải là ngày đầu tiên mới thấy anh ta?"

"Thôi đi, cậu thì biết cái gì, có những chàng trai tựa như rượu ngon Trần Nhưông, càng thưởng thức vị càng ngon, ha ha, không nghĩ tới anh ta tới thật, Miên Miên, cậu thật tốt!"

"Được rồi, được rồi." Cô đẩy vai mề nheo làm nũng với Nữu Nữu, "Cậu còn chưa có nói cho mình biết, tại sao rõ ràng là tiệc sinh nhật của cậu, làm sao lại tới nhiều người rầu rìa như vậy?"

Nữu Nữu đưa cho cô một ly nước màu xanh biển, "Đây chính là bí ai của những người sanh trong nhà giàu có, ngay cả một tiệc sinh nhật nho nhỏ, cũng có thể biến thành phương thức lấy cơ giao kết hoặc là bàn chuyện làm ăn của những nhà giàu."

Nữu Nữu cũng tự cầm ly nước màu cam, từ từ nhấp một hớp, nói tiếp: "Năm nay mình đã mười tám tuổi rồi, chỉ hy vọng có thể cùng bạn tốt vượt qua sinh nhật, không nghĩ tới ba mình ngoài mặt đáp ứng, mà lại ở sau lưng mời rất nhiều tầng lớp doanh nhân thương lưu. Ha ha, có lúc mình thật sự rất hâm mộ cậu, Miên Miên!"

Cô sững sốt, "Mình có cái gì tốt mà hâm mộ?"

"Trước kia mình vẫn cho là cậu chỉ là một đứa nhỏ gia thế bình thường, cho nên mới đơn thuần như vậy, nhưng lần cậu, mình mới hiểu được, cậu đơn thuần như một tấm giấy trắng, không phải là bởi vì gia cảnh bình thường, mà bởi vì là cậu được nhiều người trong nhà đem bảo vệ ở trên tháp ngà thật cao trước vào thời điểm mình nhìn thấy anh hai không hề để cho cậu trải qua bất cứ khó khăn gì, không hề để cho cậu biết đến rắc rối gì."

Hiện tại mới nhớ tới, lời Nữu Nữu nói cũng rất đúng, lớn lên nhiều năm như vậy, cô chưa từng bị anh hai mang đi ra ngoài để xuất đầu lộ diện qua, cho

dù có hiểu biết rõ Nguyễn thị còn có một đại gia thế lấy lòng thì hiểu biết của cô cũng cực kỳ bé nhỏ, hơn nữa biệt thự trên núi cũng chưa từng chiều đãi những bạn làm ăn của anh hai lui tới, rất lâu trước đây, cũng chỉ có duy nhất một người bạn là Lăng Thịnh đến qua .

Đúng vậy, anh hai một mực sử dụng cách của chính anh để bảo vệ cho cô, chẳng qua là người trong cuộc tối người ngoài cuộc sáng. Từ từ nhấp một hóp nhỏ thức uống trong tay, trong lòng cô mạnh động một loại xung động muốn lập tức trở về bên cạnh anh hai.

Tiệc sinh nhật sắp bắt đầu, Nữ Nữ cũng không có theo bồi cô lầu. Bởi vì rất nhanh, cô ấy liền bị mẹ cô ấy mang theo đi đến tiếp chuyện những ông trùm thương giới kia . Nhìn Hoa bướm bay lượn quanh Nữ Nữ, dù trong lòng cô ấy tràn đầy chán ghét cùng khinh bỉ, bên ngoài vẫn phải phủ thêm một nụ cười hoàn mỹ nâng chén chúc mừng cùng những nam nhân thượng lưu nồng nặc hơi tiền kia.

Đây chính là cuộc sống mười tám năm nay của Nữ Nữ sao? Thân Bất Do Kỳ như thế sao! Nhìn như vậy cô ít ra cô cũng thật hạnh phúc, không hề bị gánh nặng vương miện công chúa trên đầu, làm những cử chỉ giao thiệp giả dối.

Nhìn mảnh đèn đuốc sáng trưng bên ngoài, không biết anh hai bây giờ đang ở chỗ nào, đang làm gì, chẳng lẽ cùng bác sĩ Lữ ở chung một chỗ, hưởng thụ ngày tốt cảnh đẹp, Phong Hoa Tuyết Nguyệt. Không biết vì sao, nghĩ tới đây trong lòng cô đột nhiên dâng lên một cỗ nồng đậm ghen tuông cùng đau lòng.

"Nguyễn tiểu thư."Sau lưng, đột nhiên xuất hiện một thanh âm ngọt ngào mạn lại quen thuộc.

Cô quay đầu lại, nhìn lên cô gái xinh đẹp trước mặt, "Maggie?Làm sao cô lại ở chỗ này?"

Cô gái trước mặt, không phải là thư ký xinh đẹp Maggie của anh hai sao , anh hai cũng không ở chỗ này, sao cô ta lại tới đây?

Maggie lấy tay quần quần một lọn tóc quấn thật dài, tựa như nhìn ra nghi ngờ của cô, "Hiện tại tôi là thư ký của Đằng Vân, nửa năm trước, tôi cũng là thư ký bên người anh cô." Giống như cô ý, Maggie đem hai chữ bên người nhấn mạnh .

Trong lòng cô có chút không thoải mái, xoay người liền muốn rời đi, không thềm nói nhiều thêm dù nửa câu, cô cũng chưa quên lần trước cô ta cố ý đưa cô vào phòng làm việc của anh hai, khiến anh hai mắng cho cô một trận.

Maggie vẫn còn ở phía sau nói: "Tôi có một chút bí mật muốn nói cho cô biết."

Hừ, cô mới không thềm nghe, cô ta có bí mật gì muốn nói.

"Là về anh hai cô đó."

Những lời này, thành công dừng lại bước chân của cô, "Bí mật gì?"

"Cô đi theo tôi, sẽ biết." Nói xong, liền dẫn đầu rời đi.

Cô nhắm mắt theo đuôi Maggie đi lên một gian phòng khách trên lầu.

"Cô rốt cuộc muốn nói với tôi bí mật gì?" Sự an tĩnh trong gian phòng gần như thê lương, làm cho trong lòng cô dâng lên một loại dự cảm không tên.

"Cần gì nóng lòng như thế ? Tới đây ngồi xuống, uống một ly nước, xem cô leo cầu thang đã mệt mỏi cả người đầy mồ hôi, làm thế nào ứng phó được."

Cô không nghi ngờ gì ngoan ngoãn nhận lấy thức uống mà Maggie đưa tới, uống một hóp, mùi vị có chút rất lạ , ngoài miệng vẫn tò mò đặt câu hỏi:"Ứng phó được cái gì?"

"Anh hai cô hẳn là tràn đầy tinh lực rồi...!" Maggie thấy cô ngoan ngoãn uống xong thức uống, trên khuôn mặt xinh đẹp dâng lên một tia cười quý dị, ‘Cô không phải là chưa biết chứ, anh hai cô là nổi danh một đêm bảy lần a!"

"Một đêm bảy lần cái gì?" Cô nghi ngờ, đây là cái từ hình dung gì đây, là lời khen sao?

Maggie vừa nghe, rốt cuộc cười lên ha hả rồi nói, "Diệp Hiên Viên quả nhiên chỉ vì cô hao tổn tâm cơ, thành tâm đem cô bảo vệ như một tờ giấy trắng sạch sẽ, ngay cả từ đơn giản thông thường cũng không biết!"

Sau một lúc lâu, Maggie ngừng cười, mắt to nhìn chăm chăm khiến cô một hồi sợ hãi, "Chỉ là, tao rất ngạc nhiên, nếu như phá hủy mày cái người đơn thuần như giấy trắng này, Diệp Hiên Viên sẽ có cái dạng biểu tình gì đây, ha ha, ha ha."

Nói xong, vỗ tay cười to.

"Két ——" cửa mở ra.

Một người dáng dấp tuấn tú, người đang đi tới là một chàng trai trẻ tuổi nhưng giữa hai lông mày của hắn ta lại lộ ra tà khí cùng tối tăm, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Maggie, rồi đưa lên một nụ hôn nóng bỏng. "Bảo bối, làm xong rồi?"

Maggie đem đôi môi đỏ mọng dán lên khuôn mặt hắn ta, cười đến quỵên rũ, "Tất cả bình thường, dù Diệp Hiên Viên có cánh, hiện tại cũng không về kịp để tới cứu nó, anh liền an tâm chờ làm con rể tốt của Nguyễn thị đi!"

"Bảo bối, " hần đem Maggie kéo về phía mình, gần kề mà liếm mát, "Em đã giúp anh chuyện lớn thế này, em muốn anh cảm ơn em như thế nào đây?"

Maggie mỉm cười như tơ, liếc mắt một cái về phía cô đang sững sờ bên cạnh, "Vậy thì cố gắng phục vụ thật tốt thân thể cao quý của Nguyễn đại tiểu thư đây đi, cô ta vừa là thiên kim danh môn, vừa là một con chim non, mùi vị như thiên tiên!"

Lúc này cô còn không biết mình đang trong lúc nguy hiểm thì cô đúng là kẻ ngu, cô giãy giụa muốn đứng lên, đi ra ngoài, không ngờ chân mềm nhũn, ngã nhào ở trên ghế sofa, "Đây là xảy ra chuyện gì?"

Maggie vỗ trán cười to, " Em gái ngoan , về sau, đừng dễ dàng uống nước người khác đưa cho em a, đây chính là bài học xương máu đó!"

Nam nhân trẻ tuổi nhìn cô mềm nhũn té ở trên ghế sa lon một cái, quay đầu hướng Maggie tà khí mở miệng: "Bảo bối, xem ra, dược hiệu còn chưa có phát tác hết nha, chúng ta chẳng phải nên cho trẻ nhỏ non nớt của chúng ta đây một bài học cuộc sống quý báu nhất à?"

Maggie nở lên một nụ cười, đôi môi đỏ mọng hé mở, ngậm lấy môi mọng của nam nhân, vừa không trả lời, cũng vừa như là hành động biểu thị cho câu trả lời.

Chỉ chốc lát sau , bên trong phòng đã vang lên tiếng rên rỉ khó nhin của phụ nữ, cùng thanh âm thờ gấp tán tỉnh của nam nhân.

Cô nỗ lực mở mắt ra, trước mặt cũng là một mảnh ánh sáng trắng xóa, lộ ra một màn sương mờ hồ, không thấy rõ, chỉ có đôi thanh âm hoan ái của nam nữ xuyên thấu qua tầng tầng sương trắng thẳng tắp đâm vào màng nhĩ của cô.

Thật khó chịu, thân thể từ từ có một tia tê dại lan tỏa khắp toàn thân, trong cổ họng cũng chậm chậm dâng lên một trận khát khô khốc, thân thể càng thêm không có bất kỳ sức lực nào, mềm mại như nước.

Anh hai , anh đang ở đâu, Miên Miên thật khó chịu a.

Tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, trước mắt ánh sáng trắng càng ngày càng mờ, cuối cùng rốt cuộc cô từ từ chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 29: Thất thân 1

Tần Nhật Sơ liên tục nở nụ cười cùng những lão hồ ly trước mắt nói chuyện, thỉnh thoảng đôi mắt lại nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ đáng yêu đang đứng trong góc nhỏ kia .

Cô gái nhỏ bưng một ly nước màu xanh biếc lên uống, qua một cái liếc mắt dễ dàng khẳng định là rượu trái cây ... thứ rượu có hàm lượng cồn thấp ấy là đồ uống dành cho thiếu nữ , làn môi đỏ mọng thủy nộn bởi vì rượu tuyền nhiễm càng thêm ướt át đỏ tươi , giống như đóa hoa đang chờ người hái, khuôn mặt trắng nõn gần như trong suốt cũng bởi vì chất cồn của rượu mà nhiễm vào một tầng đỏ ửng thật mỏng , thật là đáng yêu đến mê người.

Nhìn cô một người không biết làm gì chỉ biết lỉnh lỉnh đứng ở nơi đó một mình, bộ dáng đáng yêu như một con thỏ nhỏ tự tiện xông vào làm bữa tiệc cho sói xam , bộ dạng mảnh mai nhỏ nhắn chọc người hết sức triu mến.

Mặc dù ghét Diệp Hiên Viên, nhưng mà ở tại điểm này nhưng lại không thể không thừa nhận Diệp Hiên Viên bảo vệ cô ấy rất khá, bộ dạng thuần khiết vô tư kia quả thật là một đóa sen cao quý nở rộ giữa bùn nhơ ,siêu phẩm mà thoát tục

Cô gái như thế, giống như Yên Nhiên của năm đó một dạng, là tinh khiết đơn thuần như vậy. Chẳng qua coi như là vậy, Yên Nhiên cũng không thể chạy trốn rơi vào trần thế ô nhiễm, cuối cùng cũng chỉ đành phải trở nên điêu tàn. Mà bây giờ một cô gái đồng dạng ,cũng giống như vậy mình cũng phát thệ muốn bảo vệ cô gái ấy thật tốt, làm sao có thể để cho cô gái ấy một lần nữa bị nhiễm bụi trần .

Nhẹ nhàng cạn hết ly rượu lạnh như băng trong tay, Tần Nhật Sơ khép hờ mắt, trong nội tâm liền một mảnh kiên định.

"Tần tổng, người xem dự án cùng Thịnh Thế chúng tôi hợp tác."

Tần Nhật Sơ âm thầm thu hồi tầm mắt, ha hả cười nhạt , "Hôm nay tôi chỉ đến dự tiệc sinh nhật của một học trò , tôi hiện tại chỉ là một thầy giáo, mà không phải tổng tài của Húc Nhật, chúng ta không nói công việc, thứ lỗi!"

Tổng tài Lý Kinh của Thịnh thế nghe vậy cười một tiếng, nâng chén, "Hào hảo, kính thầy giáo Tần của chúng ta một ly!"

Lời vừa nói ra, chung quanh liền nổi lên một hồi tiếng nịnh hót phụ họa.

Tần Nhật Sơ trong lòng cười lạnh, một đám lão hồ ly dối trá , mặt ngoài thì vẫn là cười dịu dàng không dứt, "Thật xin lỗi, tôi có chút chuyện, trước xin lỗi

không tiếp được."

Liên chi trong chớp mắt cùng mấy lão hồ ly xã giao vài câu rồi đi, cô gái nhỏ vốn hân nên ngoan ngoãn đứng ở trong góc đã không thấy tăm hơi. Tần Nhật Sơ để ly rượu trong tay xuống, không biết vì sao trong nội tâm có một loại dự cảm bất thường, trong yến hội này, có người sẽ gây bất lợi đối với Miên Miên sao?

Đi một vòng đại sảnh lầu dưới, cũng không có nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn kia, Tần Nhật Sơ ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, tâm vừa động, hướng trên lầu vội đi tới.

"Tên tiểu tử Đằng Minh kia tối nay thật là diêm phúc a."

"Đúng vậy nha, có một báu vật xinh đẹp là Maggie không đủ, còn trên chộc tới kia hóa hoa hàm tiếu thanh thuần kia! Nhìn cái đức hạnh kia của hân, tám phần là muốn tới tay đi!"

"Hừ. Sẽ không sợ đi đêm hoài có ngày gặp ma sao."

"Đúng rồi, cô bé kia là ai a, trước kia chưa từng thấy qua hay sao ấy?"

"Nhìn bộ dáng mềm mại, chắc phải là bạn học của con gái Liễu gia, đừng nói ai, ta cũng chú ý cô bé kia đã lâu rồi, mặc dù có hơi mập một chút, chỉ là cặp mắt to sưng mù kia a, thật đúng là câu dẫn người ta."

"Phi, ta khinh người lâu nay đều ở bên ngoài nuông chiều không ít em gái mắt to như sưng, còn muốn chà đạp người khác."

"Dù sao, hóa hoa nhỏ kia sớm muộn không phải cũng bị chà đạp sao, còn không bằng đi theo anh trai ta đây, bảo đảm để cho cô bé thoải mái lên tới trời."

"Ha ha."

Một đồng tử ngữ thâm tà khó nghe lay động đi qua, Tần Nhật Sơ từ chỗ tới của quẹo đi ra.

Có chút mập? mắt to đầy sưng, còn là bạn học con gái Liễu gia? Chẳng lẽ là Miên Miên?

Nghĩ đến đây khả năng này, Tần Nhật Sơ nắm chặt hai quả đấm, hai mắt âm lãnh, Đằng Minh, người dám đụng đến Miên Miên, ta sẽ để cho người hối hận vì đã tới cái thế giới này.

Không hề suy nghĩ nhiều nữa, Tần Nhật Sơ triển khai tìm kiếm cái nơi chết tiệt mà Đằng Vân Nhị Thế Tổ vừa nói.

"Miên Miên, em tỉnh tỉnh, Miên Miên." Mờ tối, có một đôi tay lạnh như băng bàn tay lạnh ấy nhẹ nhàng vỗ gương mặt của cô, nhẹ nhàng mà dịu dàng, man mát mà lành lạnh, thật thoải mái nha. Cô không nhẫn nhịn được hướng cái nơi lạnh như băng dán tới, lại than nhẹ một tiếng, "Thật thoải mái a!"

Bàn tay trên mặt bỗng cứng đờ, ngay sau đó là một hồi long trời lở đất, lại có đôi bàn tay thật chặt ôm cô lên.

"Rất nóng." ma sát hai chân, hướng người tới trên người nào đó cọ tới, "Anh hai, Miên Miên. Vô cùng. Khó chịu."

Bước chân bên dưới dừng lại một chút, một thanh âm trầm thấp vang lên, "Kiên trì nín xuống, Miên Miên, anh lập tức đưa em đi bệnh viện!"

Cô nắm áo người trước mặt, lắc đầu không ngừng, "Miên Miên. Không cần đi bệnh viện, Miên Miên phải về nhà. anh hai, Miên Miên. Phải về nhà."

"Được." Thanh âm dừng lại, 'Anh đưa em về nhà, Miên Miên ráng chịu một chút nữa!"

Trên người càng ngày càng nóng, cả người cũng càng ngày càng vô lực, cô mở cái miệng nhỏ nhắn ra, bộ dạng giống như một con cá rời khỏi nước mà hô hấp khó khăn, khẽ đóng rồi khẽ mở, "Anh hai. Khó chịu. Miên Miên khó chịu."

Cô khẽ cọ bắp chân nhỏ, thân thể dâng lên từng trận khó nhịn mà khẩn cầu, "Anh hai. Cứu cứu. Cứu cứu Miên Miên."

Không biết qua bao lâu, một cái vật thể man mát lành lạnh ném tới trong lòng cô. Cô gần như tham lam mà lại gần, cuối cùng cũng thấy thư thái một chút xíu. Từ từ, cái gì đó lạnh như băng cũng bắt đầu thay đổi trở nên nóng bỏng, trên người bị nhiệt lưu đè nén lại bắt đầu lan tràn toàn thân, phá hủy đi ý niệm cuối cùng của cô.

Thật là muốn biết, nhưng là vừa không biết là cái gì, chẳng qua là nhiệt lưu ừn ừn mà kéo đến, khắp nơi đều là nham thạch nóng chảy nóng bỏng, cô giống như một tòa núi lửa đang kiểm nén, sẽ lập tức bạo phát phun trào.

Trước mắt càng ngày càng mờ hồ, cô rớt cuộc lớn tiếng khóc lên, "Anh hai —— Miên Miên khó chịu."

Giữa lúc mông lung, một đôi tay ôm ta vào trong bờ ngực kiên cố, nhẹ nhàng đỡ dành lấy cô.

"Miên Miên, anh ở chỗ này, không khóc, Miên Miên không khóc."

Trong đầu cô là một mảnh lửa nóng, đã không thể phân biệt đây có phải hay không là thanh âm của anh hai, chẳng qua là cô cảm thấy thanh âm này giống như một vũng nước mát, từ từ tưới đi ngọn lửa trong nội tâm của cô, "Là anh hai sao?" Lại hướng vào trong ngực người ấy dùng sức mà cọ tới, lại ngửi ngửi, di, không đúng, đây không phải là anh hai, trên người anh hai có mùi cỏ xanh, mà này không có, không có, cô giùng giàng, "Không phải. Không phải anh hai. Buông tôi ra, buông tôi ra."

Người tới không có trả lời, chẳng qua là nghe lời buông cô ra, sau đó cô tiếp tục bị kéo vào trong một khuôn ngực quen thuộc, "Miên Miên, anh là anh hai!"

Cô ra sức hít hà, là mùi cỏ xanh, là anh hai, là anh hai, cô vươn tay, ôm sát người trước mặt, mềm nhũn kêu một tiếng, "Anh hai!"

Tần Nhật Sơ nhìn thú con đang được an ổn trong ngực Diệp Hiến Viên, vẻ mặt ngậm cam chịu mà chấp nhận đi, "Anh thắng, người Miên Miên chọn lần này chính là anh, nhưng mà ——"

Tần Nhật Sơ ngẩng đầu lên, mắt sáng như đuốc, "Tôi sẽ không buông tha, anh thắng trận chiến này chẳng qua là do có thời khắc mười hai năm gần bó, đó chỉ là một loại thân tình quen thuộc, mà không phải là thứ tình yêu khắc sâu tồn tại vĩnh cửu! Cho nên —— tôi sẽ không buông tha, tôi sẽ không buông tha!"

Diệp Hiến Viên ôm sát cô gái trong ngực, nói lên một tiếng châm chọc: "Vậy thì thế nào, bất kể như thế nào, mặc kệ là thân tình hay là tình yêu, giờ khắc này đều là tôi thắng!"

Nói xong, ôm cô gái xoay người bước vào nhà, lưu lại Tần Nhật Sơ đứng yên tại chỗ mà nắm chặt quả đấm, chung quanh một mảnh yên lặng đến âm ỉm.

Tần Nhật Sơ nhìn hai người xa xa dần rời đi, hơi mắt khép hờ, mình thua sao?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 30: Thất thân 2

Diệp Hiến Viên thả lỏng ôm cô gái đi vào trong nhà.

Cái này gọi là cái gì đây? Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.

Vốn là nhận được Lăng Thịnh truyền tin báo cáo cái nha đầu này ăn mặc thật xinh đẹp cùng Tần Nhật Sơ cùng nhau song bước đi ra cửa, ở bên Mĩ tức thì lửa giận công tâm, ném lại Lữ Yên đáp chuyên cơ đuôi trở về. Dĩ nhiên anh cũng không thể không nghĩ phải trừng phạt nha đầu cứng đầu cứng cổ này như thế nào, nhưng khi nhìn cô một bộ dạng thần trí mơ màng còn nũng nịu kêu mình, còn hướng trong ngực của anh nhào tới. Không thể phủ nhận, một khắc kia, mình chỉ khí liên khuất phục. Nha đầu này, từ nhỏ chính là khắc tính của mình mà.

Sờ sờ hai gò má nóng bỏng của cô, cô nhẹ nhàng ưm một tiếng, ngay sau đó lại trần trọc mà sát ngực anh. Ngắt cái mũi thon trắng nõn của cô, Diệp Hiến Viên cười khê, vừa như hướng về phía cô gái trong ngực làm bầm nói nhỏ, vừa tựa như đang làm bầm lâu bầu, "quả bóng nhỏ, em nói anh nên như thế nào trừng phạt em đây? Cứ nhiên trúng thuốc kích dục, nếu anh hôm nay không có chạy về kịp, em có phải hay không cũng muốn ôm ấp yêu thương như vậy với người đàn ông khác!"

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Hiến Viên không khỏi buộc chặt hai cánh tay, ánh mắt âm lãnh. Ai dám động đến người của hắn, tìm chết! Anh khổ khổ sờ sờ đường dục thứ trái cây mềm mại này cả chục năm, lại bị người đàn ông khác nhanh chân đến trước, mặc cho người ta hái, cái hình ảnh này, chỉ là nghĩ thôi cũng đã để cho anh có cảm giác muốn giết người.

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực không ngừng mè nheo, Diệp Hiến Viên chỉ cảm thấy hạ thân căng thẳng, cái kiên đỉnh ngạo nhân kia cứ như vậy trực vươn lên, dựng lên thẳng đứng, vận sức chờ phát động, "Anh xoi em có được hay không, quả bóng nhỏ?"

Cô gái không trả lời, chẳng qua là dùng thân thể thủy nộn mềm mại của cô cọ một cái

Diệp Hiến Viên bật cười, "Không trả lời, chính là chấp nhận. Được rồi! Anh quyết định, tối nay liền đem em ăn sạch!"

Tâm vừa động, Diệp Hiến Viên ôm cô gái hướng phòng ngủ của mình mà đi tới.

Đang lúc nóng bỏng mơ mơ màng màng, có một cổ mát mẻ lạnh lẽo từ từ đánh tới, cô bản năng hướng phía lạnh lẽo tới gần.

Thật mát, thật thoải mái a, thật thoải mái a.

Trước mặt cô một thân ảnh mơ mơ hồ hồ thoát đến thoát đi, là anh hai sao?

Vừa nghĩ tới anh hai, thần trí của cô có hơi thanh tỉnh một chút, thử kêu một tiếng, "Anh hai."

Thân ảnh kia đi tới, ôm cô chặt vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: "Là anh, Miên Miên."

Anh hai, thật sự là anh hai sao, cô cảm thấy uất ức cực kỳ, nước mắt đua nhau rơi xuống, "Anh hai, Miên Miên khó chịu, Miên Miên khó chịu."

Anh hai khẽ vuốt ve lưng tuyết trắng của cô, an ủi: "Anh hai biết, ngoan, Miên Miên, mở miệng uống nước!"

"Dạ." Cô ngoan ngoãn mà nghe lời, uống nước đá anh hai đưa tới.

Nước lạnh như băng làm trong nội tâm cô chợt lạnh, đầu cũng từ từ rõ ràng, màn sương mơ hồ trước mặt cũng chậm chậm tan ra, ngay sau đó là bộ dạng tuần tú của anh hai đập vào mắt.

Cô yếu ớt kêu một tiếng: "Anh hai, làm sao anh lại ở chỗ này?" Không phải là cùng bác sĩ Lữ cùng nhau thông đồng ném bỏ lại em rồi đi Mỹ sao.

Anh hai ngắt mặt của cô, "Em còn nói, bảo em ngoan ngoãn ở nhà, em lại chạy lung tung khắp nơi làm cái gì!"

"Em. em." Cô đáp ứng, thật sự không biết nên nói cái mớ rắc rối này làm sao.

Lúc này, anh hai lại có động tác, bàn tay anh từ từ leo lên trước ngực của cô, thay cô kéo cái áo lót trên người xuống (tape).

Cô cả kinh, thân thể không khỏi lui về phía sau mỉm cười cố gắng nói, thanh âm cô rung động, "Anh hai. Anh làm gì đấy?"

Anh hai nhún nhún vai, không chút nào quan tâm tiếp tục động tác trong tay, "Em không phải thấy nóng sao?"

Nhờ được anh hai nhắc nhở, cô cảm thấy lửa nóng trong cơ thể như dòng nước xiết lại bắt đầu chạy loạn trong cơ thể, thân thể cũng chậm chậm mềm nhũn ra, vô lực tựa vào trong ngực anh hai, "Nóng, Miên Miên khó chịu quá, anh hai!"

"Biết, bé ngoan của anh, anh hai làm cho em thoải mái có được hay không?"

Trước mặt cô càng ngày càng mơ hồ, chẳng qua chỉ còn nghe thấy thanh âm réo rắt mơ hồ của anh hai truyền đến.

Cô ma sát hai chân, ở trong ngực anh lẫn lộn, "Miên Miên khó chịu, anh hai cứu cứu Miên Miên."

Thanh âm mơ hồ của anh hai lại truyền đến, "Như em mong muốn!"

Trong thoáng chốc, có một đôi tay nóng rực từ từ hướng tới trước ngực đầy đà của cô, lực đạo nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng còn nhẹ nhẹ sát qua trái anh đào đỏ thắm đứng thẳng kia. Một tia tê dại ở đầu vú từ từ lan tràn toàn thân mang đến từng mảnh khó nhịn.

"Khó chịu. Miên Miên rất khó chịu."

Đột nhiên, có người giơ lên hai chân mềm mại của cô, vật thể như cây thô sáp tương tự ngón tay nhẹ nhàng nhích lại gần nơi địa phương tư mật nhất của cô, toàn thân cô chấn động, trực giác muốn thoát đi.

Người nọ không có cho cô cơ hội thoát đi, hai chân ngăn chặn thân thể không cho cô lui về phía sau, ngón tay kia không mang theo công kích mà kiên định hướng phía vùng nước ngọt ngào kia tìm kiếm, cũng thử dò xét nhẹ nhàng mà biến thành mạnh mẽ. Ngón tay kia chậm chạp rồi lại kiên định động tác, để cho cô do vừa mới cứng ngắc lúc đầu từ từ thanh tỉnh lại, trong miệng cũng không tự giác riu rít rên rỉ.

Người nọ tiến tới bên tai cô, hơi thở như lửa nóng phun tại vành tai trắng nõn như ngọc của cô, dần dần vành tai bạch ngọc xinh đẹp cũng nhiễm lên một màu đỏ tươi. Lúc này, có một loại thanh âm khẽ khàn khàn xuyên qua tầng tầng sương mù, đánh thẳng vào trong nội tâm.

Thanh âm kia nói: "Nói cho anh biết, Miên Miên, anh là ai?"

Cô cực kỳ khó chịu, thân thể một đám lại một đám lửa nóng, trước mặt là một màn sương trắng, hạ thân cũng róc rách xông ra nhiệt lưu.

"Không nhìn thấy. Miên Miên nhìn. Không nhìn thấy." Cô khẽ khóc ra tiếng, tại sao muốn làm khó cô? Người trước mặt là ai?

Người nọ cầm một cái tay của cô, từ từ hướng tới đối phương, cho đến khi chạm vào bộ ngực như bị phỏng của người trước mặt, "Tôi nói cho anh biết, Miên Miên, anh là ai?"

Xúc cảm quen thuộc kia, nóng bỏng kia nhảy lên làm lòng cô bán loạn, đều là tuyên bố rõ ràng một sự thật: người đàn ông trước mặt này, hẳn là được tâm niệm trong lòng cô, là anh hai cô vẫn tin cậy kính yêu.

Nghĩ tới đây, lòng cô mềm nhũn, lửa nóng vẫn trên người, không khỏi khóc lớn lên tiếng: "Anh hai, là anh hai!"

Anh hai hiển nhiên đối với đáp án này rất là hài lòng, dán vào vành tai của cô, thật thấp cười ra tiếng.

Thân thể càng lúc càng bỏng, cô đưa tay hướng anh hai, "Miễn Miễn. Khó chịu."

Anh hai không trả lời chẳng qua là nhẹ nhàng đẩy ra hai chân của cô, một giây kế tiếp, tráng kiện khổng lồ nóng bỏng do gắng gượng chìm vào dững đạo khí khao của cô .

"Đau." Một nụ hôn nóng bỏng nhanh chóng trượt vào trong miệng của cô, ngăn chặn cô bật thốt lên tiếng kinh hô cùng đau đớn.

Kia gắng gượng khi chìm vào trong cơ thể cô liền sau vẫn không hề cử động, chẳng qua là lẳng lặng chiếm cứ lấy một ít địa phương trong nơi đào nguyên kia, dần dần đau đớn từ từ thối lui, mà trong cơ thể mơ hồ dâng lên một loại cảm giác xa lạ lại quen thuộc cùng khẩn cầu, cô hơi hướng lên nhích nhích thân thể, không nói gì thúc giục.

Anh hai dừng lại, ngay sau đó lửa nóng kia gắng gượng bắt đầu từ chậm đến mau, do từ cạn đến sâu đút vào , cô thét chói tai liên tiếp, chỉ có thể vịn vai rộng rãi của anh hai, chìm nổi trời giạt, mặc anh dẫn cô lên trên đỉnh sóng, đó là thế giới cao nhất.

Đột nhiên, trước mặt bạch quang chợt lóe, cô vui sướng hét lên một tiếng, sau đó thỏa mãn rơi vào trong một mảnh bóng tối!

Diệp Hiên Viên nhìn cô gái nhỏ phía dưới đã lâm vào hôn mê , nhưng là thân thể vẫn là như cũ thật chặt ngâm lấy mình không thả, rõ ràng được lực còn chưa có hết. Thân thể hung ác lại dùng lực trên dưới đút vào, nhưng mà trong nội tâm lại là một hồi tối tăm.

Tối nay cái người bỏ thuốc, cuối cùng bị làm cho sống không bằng chết mà giấc ngộ, cứ nhiên để thuốc làm cho lần đầu tiên của bảo bối xảy ra mơ mơ màng màng, mấu chốt nhất chính là còn dám bỏ thuốc nặng như vậy , một đến anh phải tỉ mỉ che chở cho tiểu bảo bối.

Sờ sờ những giọt mồ hôi ,cô gái đã hôn mê bất tỉnh , Diệp Hiên Viên có chút đau lòng. Đây là lần đầu tiên của quả bóng nhỏ, sợ rằng ngày mai chắc sẽ đau nhức không xuống giường được rồi. Tuy là đau lòng như vậy, nhưng là phía dưới tráng kiện khổng lồ lại vẫn dung lực vọt tới dững đạo trắng nõn kia, liên tục không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 31: Thất thân 3

Không hiểu vì sao, cô cứ nhiên nằm mơ thấy một chuyện đã xảy ra từ cách đây rất lâu. Một việc mà cô tưởng chừng như đã hoàn toàn quên lãng. . .

Trong giấc mơ, di nhỏ không còn là Quốc Sắc Thiên Hương, cũng chẳng phải Đại Mỹ Nhân ôn tồn nho nhã, mà bỗng nhiên biến thành Đại Ác Ma dữ tợn cứ hướng cô mà nhào tới đòi mạng.

Hay đó thực sự là ác mộng nhưng sau lại là khuôn mặt xinh đẹp của di nhỏ? Di nhỏ vươn đôi tay thon dài, hung hăng cấu véo cổ cô, dùng hết sức bóp chặt, còn liều mạng nguyên rủa.

Rồi dần dần, cô bắt đầu thấy khó thở, trước mắt là một mảng tối đen. . .

Bỗng ngay lúc này một thân ảnh mơ mơ hồ hồ đã chạy tới, đánh lui ác ma, cứu vớt cô ra khỏi bóng tối.

Không nhận được, cô thở hắt ra một hơi, mắt hé mở, muốn nhìn cho rõ là nam nhân nào tựa thần hộ mệnh đã cứu cô ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ô, thân thể quen thuộc này, hơi thở quen thuộc này, không phải là Anh hai của cô sao?

"Hô """" cô mở to mắt, hét lên một tiếng, hiện thực lập tức kéo tuột cô ra khỏi mộng mị.

Anh hai đang ngủ say, nửa người đè lên người cô, khuôn mặt điển trai với mái tóc đen mượt vùi trên vai cô.

Nặng, thật là nặng! Xương cứng rắn ép tới làm cả người cô thấy đau, hô hấp cũng bắt gặp trở nên khó khăn.

Cô thử nhúc nhích một chút, phải nghĩ cách tự cứu lấy bản thân trong hoàn cảnh khốn khổ này.

Không ngờ, vừa mới động, thân thể đã bị một loại đau đớn khác đánh ập đến.

Quá rát nhưng cũng thật mềm, còn có """" hảo lấp đầy!

Cảm giác tại nơi tư mật, bị thứ gì đó lấp đầy, cô bắt lực gãy gục, bỗng chốc thứ đó từ từ trở nên lớn mạnh hung dữ .

Là cái gì? Nóng quá? Nhưng cảm giác thực... phong phú! Cô rũ mắt xuống, trầm tư.

Đúng lúc này, Anh hai ực một tiếng, tròng mắt đen khê hé mở, thấp giọng lầm bầm, "Dược còn chưa hết tác dụng sao?"

Nói xong, Anh hai ôm lấy vai cô, hạ thân cứng rắn liền bắt đầu từ từ luật động .

Cô thất kinh, rút cuộc thì đây là thứ gì? Là thứ gì cứng rắn mà cứ không ngừng đâm vào trong cơ thể cô?

Mặc dù còn đang mơ hồ, cô thấy nam nhân còn đang không ngừng vận động kia một cái mà hét lên: " Anh hai, tỉnh. . . . "

Anh hai giống như là rất mệt mỏi, bàn tay ôm lấy eo nhỏ của cô vào trong lòng mình, trong miệng còn mơ hồ nói điều gì không rõ: "Anh hai chỉ mới ngủ, Miên Miên tự mình động!"

Cô dờ khóc dờ cười, cô không phải có ý này á..., đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Anh hai đang làm gì a, tại sao một cổ cảm xúc vừa mơ hồ bất an vừa ngại ngùng bỗng chốc dâng lên?

Anh hai như nhận ra cô không hề cử động, liền xoay tròn một vòng áp chế cô xuống dưới thân, tự mình từ từ bắt đầu luật động. Mái tóc đen bên cổ cô không ngừng nhiễu loạn, hơi thở ấm áp từ miệng phả ra, ăn mòn từng điểm từng điểm trên vành tai tuyết trắng của cô. .

Dần dần, Anh hai tốc độ càng ngày càng mau, hơi sức cũng càng ngày càng hung mãnh, mỗi một lần xâm nhập đều như muốn đem cô lên tận tầng cao. Cả người cô nóng lên, cảm giác thân ướt một mảnh, chỉ có thể bầu vịu lấy bờ vai rộng của đại ca, theo Anh hai cùng bay lên, chìm nổi trôi giạt, tựa như từng đợt sóng biển thật yên bình.

Thật lâu về sau, Anh hai gào thét một tiếng, ngừng động tác, thân thể mềm nhũn tựa vào trên người của cô, không nhúc nhích nữa, vậy mà hạ thân kiên định cũng vẫn chiếm cứ lấy, thế nào cũng không chịu ra ngoài.

Cô miễn cưỡng nâng một cánh tay lên, chạm nhẹ vào mái tóc đen đã ướt của đại ca, trong lòng bỗng nhiên lại có chút cảm giác thật ngọt ngào: đồng tâm kết không phải là đây hay sao? (chắc ý nói 2 người đã hòa làm 1 =,=)

Thỏa mãn than nhẹ một tiếng, cô ôm sát anh, cũng chầm chậm chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, cô đã bị âm thanh réo rắt trong bụng đánh thức.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào tầm mắt chính là con ngươi đen đậm như mực của anh hai, đang không nhúc nhích ngưng mắt nhìn cô.

Mặt đỏ lên, cô quán tính xuống dưới.

"A ——" quá rất lại cũng quá đau!

Anh hai vội vàng sờ sờ khắp nơi, ân cần hỏi: "Rất đau sao?"

Cô gật đầu một cái, mặt uất ức, cả một đêm ngời bị người ta đâm, xem ngời có đau hay không!

Anh hai giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của cô, nhẹ nhàng cười ra tiếng, sau đó chống thân thể lên, từ từ lui ra ngoài

Vốn là lấp đầy đột nhiên một cái trở nên trống rỗng, ta nhẹ thở ra một hơi, không nói ra là tiếc nuối sự thoái lui mà tạm hài lòng bởi đau đớn đã được giảm bớt.

Anh hai tựa tiểu phi tiểu đem hết về mặt phức tạp của cô thu vào trong đáy mắt, nhẹ nhàng nói: "Sau này vẫn còn có cơ hội, hôm nay em đã quá mệt mỏi!"

Cô cúi mặt, khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Cô rõ ràng không nói gì chỉ có Anh hai vẫn ở đó nói cái gì đấy.

Anh hai ngồi thẳng lên, xuống giường, nhưng không lập tức cảm y phục lên để che giấu thân thể đang trần truồng của mình, mà lại là nhẹ nhàng ôm lấy cô, đi tới phòng tắm

"Anh hai ——"

"Tắm, ăn một chút gì, em đã quá mệt mỏi!" Anh hai nói như vậy, nhẹ nhàng đặt cô vào bồn tắm thật to bên trong, sau đó cũng tự mình đi vào.

Cô nhăn nhó bất an, dùng dằng bò tới góc bồn tắm bên cạnh.

Anh hai có chút tức giận ôm lấy cô, ôm vào trong ngực, để cho cô ngồi ở trên đầu gối của hắn, làn môi mỏng ấm áp ngậm lấy vành cô, nói: "Về sau, không cho phép Miên Miên như vậy né tránh, anh sẽ tức giận, biết không?"

Cô vô lực gật đầu một cái, cả người mềm nhũn tựa vào trong ngực đại ca, mắt sáng nửa khép, môi đỏ mọng hé mở, hưởng thụ sự phục vụ dịu dàng hiếm thấy của đại ca.

Đôi tay Anh hai dịu dàng, ánh mắt mang theo một tia nóng bỏng, từ từ rửa sạch thân thể của cô. Toàn thân cô xụi lơ, là một dạng mềm mại vô lực, tựa

vào trong ngực đại ca, trong cổ họng phát ra nhiều tiếng ừm ừc ừm ừc, thỏa mãn kêu lên, cả người thoải mái giống như một con mèo nhỏ được chủ nhân vuốt lông, một thứ sung sướng vật.

Anh hai sau khi rửa sạch trên người cô, bàn tay từ từ đi tới hạ thể, có thể bởi vì nước ấm mà đau đớn lại bắt đầu một trận truyền đến.

Cô khẽ giãy giụa, thấp giọng thì thầm "Anh hai "" đau ""

Một tay Anh hai ôm lấy cô, bàn tay còn lại vẫn kiên định hướng nguồn mật tìm kiếm, "Ngoan, rửa sạch, liền hết đau!"

Cô luôn luôn tin tưởng anh, sau khi nghe vậy cũng không giãy dựa nữa, ngoan ngoãn vùi trong ngực anh hai, không động đậy, mặc cho ngón tay thon dài của anh ở dưới người của cô ra ra vào vào nơi tư mật, gọi ra những sóng nước mệnh mang.

Anh hai nói không sai, cô rất mau không còn cảm giác đau đớn, ngược lại theo động tác của anh mà thân thể từ từ dâng lên một tia tê dại, trong miệng cũng không kìm hãm được tràn ra nhiều tiếng ưm.

Anh hai cười một tiếng, đôi môi mỏng mút mút lấy cổ trắng nõn của cô: "Tiểu Sắc Nữ ""

Cô giờ tay lên, định phản bác, nhưng cuối cùng vẫn là hữu tâm vô lực, chỉ có thể miễn cưỡng tựa vào ngực anh, cảm thụ từng đợt sóng tràn đến, cuốn lấy cô vào một vùng u minh mờ mịt...

Cuối cùng, hạ thân xông lên một phen dậy sóng rồi mới ngưng hẳn. Trận hành hạ này khiến thân thể cô một phen co quắp, Cái tên đầu sỏ còn ngược lại, mang gương mặt vô tội mà nói với cô: "Chưa xong đâu ""

Chỉ là, thêm một lần nữa ngón tay Anh hai lại dò vào bên trong hoa kính, nhưng không có chút mây gió nào nổi lên, chẳng qua là nghiêm túc rửa sạch. Ý thức được mọi việc, cô mới thở phào một cái, từ từ hưởng thụ làn nước ấm áp chảy qua cơ thể, cảm giác sao thực dễ chịu.

Sau khi tắm xong, Anh hai lấy ra một chiếc khăn tắm thật to, bọc lấy rồi rồi ôm đến phía giường. Sau đó, Anh hai xoay người, lấy từ trong ngăn kéo cạnh giường ra một hộp được bọc bọc nhỏ.

", Viên cầu nhỏ, mở chân ra."

Cô lắc đầu, "Đau."

Anh hai dùng lời nói nhẹ nhàng mà dụ dỗ: "Bôi thuốc xong liền hết đau!". Nói xong, liền thẳng tay đẩy hai chân mềm mại của cô ra, từ từ xoa thuốc.

Loại thuốc này thực thanh thanh mát mát, lửa nóng đau đớn dưới chân cũng theo sự mát mẻ này mà từ từ giảm bớt. Anh hai đỡ lấy cô đang mềm nhũn tựa vào người anh, gối lại đầu cho cô, nhẹ nhàng đắp kín chăn rồi mới đứng dậy

Anh hai vẫn không mặc y phục, cửa mở, khuôn mặt vú Lâm ở phía sau cánh cửa chột hiện ra.

Rất nhanh, Anh hai bụng tới một đĩa thức ăn thật lớn. Như bị cơn trùng xông lên não, cô tham lam nhìn chăm chăm đĩa thức ăn mà nước miếng đã muốn chảy ra.

Anh hai giống như kiểu thổ dân châu Phi hung ác nhìn cô, cười cười thật ôn nhu, sau đó bụng tới trước mặt bát cháo hầm táo đỏ, từ từ đút cho cô ăn.

Bởi vì thực sự là quá đói, cộng thêm lại là chính Anh hai tự mình đút cho cô ăn, trong lòng bỗng nhiên thấy thật ngọt ngào, dù không thích loại cháo này cũng phải nuốt giống như đang ăn sơn hào hải vị.

Quả nhiên, căng da bụng thì trùng da mắt, ăn xong bữa sáng muộn này, cô cảm thấy được một cổ khốn ý đánh tới, mi mắt không cần đợi chờ cũng bắt đầu rũ xuống

Anh hai nhìn cô đã mệt mỏi rồi, liền đắp kín chăn lại rồi đi ra cửa.

Nằm trên gối, đầu cô trở nên mềm nhũn, cũng vô lực không thể nghĩ thêm điều gì khác nữa, chỉ là rất mau chìm vào giấc mộng thực ngọt ngào....

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Cầu xin

Khi Diệp Hiền Viên đi xuống lầu đã thấy người bạn tốt nhất của mình – Lăng Thịnh, kẻ sắp thừa kế Lăng gia đang nhìn anh cười nheo mắt, bày ra một bộ dáng chế nhạo, đúng là thứ cảnh tượng cầu huyết!

“Sao cậu lại đến đây?” Diệp Hiên Viên ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu nhai nhả dùng bữa sáng.

Lăng Thịnh cười đến thâm tình, đi tới chỗ Diệp Hiên Viên, cúi đầu thì thầm bên tai anh: “Đừng giả bộ lịch sự nữa, ngờ rằng bây giờ cậu đang đói đến mức có thể ăn hết một con trâu đấy!”

Cổ ý dừng lại một chút, Lăng Thịnh tiếp tục chế nhạo, nói: “Sợ nhất là có người nào đó vất vả lao động chân tay cả đêm không ngủ! Sao không biết thương lấy kẹo đường, mới biết mùi đời, sao có thể kinh qua sự giày vò của cuồng thú như lang như hổ a!”

Diệp Hiên Viên vẫn không ngừng gấp thức ăn, mặt không chút biến sắc nhưng trong lòng thì đang âm thầm mà bật cười: người hôm qua như lang như hổ cũng không phải là mình a.

Lăng Thịnh thấy Diệp Hiên Viên vẫn bày ra khuôn mặt lãnh đạm, xem ra sự trêu ghẹo của mình chẳng có chút “xi nhê” nào đối với ông bạn, liền thẹn quá hóa giận, không ngừng tiếp tục cố gắng. Cẩn nhẹ môi, Lăng Thịnh cười ha hả: “Cũng có thể, dựa vào được hiệu tởi qua, sợ rằng không chừng người như lang như hổ ấy lại là kẹo đường bé bỏng cũng nên. Loại được kia, là cực phẩm của nhà sản xuất, không phải rất quen thuộc với cậu hay sao?”

Diệp Hiên Viên nghe vậy, rút cuộc cũng có phản ứng, liếc nhìn Lăng Thịnh một mảnh dương dương đắc ý, nhàn nhạt nói: “Thuốc kia chẳng phải là từ chỗ cậu mà ra!”

Không phải một câu nghi vấn mà đó tuyệt đối là một câu khẳng định.

Lăng Thịnh đi vòng qua sau lưng Diệp Hiên Viên, choàng tay ôm lấy bờ vai rộng của anh, giả vờ e thẹn nói: “Ai da, Diệp đầu gối, cậu đừng cứ dùng bộ mặt sát khí đó mà nói chuyện với tôi nha, sẽ làm người ta sợ lắm đó!”. Nói xong, lại còn mân mê vỗ vỗ bộ ngực rắn chắc...

“Cũng không phải là ý của tôi, tôi nào biết tên Minh Hội đó lại ngu xuẩn như vậy a, lại có thể biết dùng loại được cực mạnh này đi đối phó với một tiểu nha đầu chưa từng biết mùi đời. Xem ra, hẳn là đối phó với con rết Nguyễn thị như thế là tình thế bất buộc a!”

“Hừ...” Diệp Hiên Viên cười lạnh một tiếng, “Vậy tôi còn muốn xem xem mệnh tốt của hán kéo dài được bao lâu!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, không cần mới sáng sớm đã tức giận như vậy a, cẩn thận độc hỏa công tâm!”. Mà ngón tay thon dài của Lăng Thịnh không biết từ lúc nào đã bò lên ngực Diệp Hiên Viên.

Diệp Hiên Viên trừng mắt nhìn bàn tay đang không yên phận trước ngực mình, Lăng Thịnh cười mĩa mai rồi cũng thu tay lại, cười khan nói: “Tôi nghĩ phải kiểm tra lại được hiệu của thuốc một chút, như thế nào mà lại không để lại dấu móng tay nào cả. Căn cứ vào thông tin tôi biết thì kỹ lục cao nhất của được này là cả đêm 8 lần, ở ngay lần đầu sẽ để lại 59 vết móng tay. A, tôi... cái gì cũng không nói.” Câu nói kế tiếp định nói ra đã bị sát khí đối phương làm cho tự động mà im bật.

Trầm mặc chốc lát, Diệp Hiên Viên cũng mở miệng: “Là người nào cài thuốc?” Miên Miên không phải ai đưa tới thức uống cũng sẽ tùy tiện uống.

Lăng Thịnh ngồi trên ghế salon bên cạnh, mỉm cười, bắt chéo hai chân: “Hay là tình cù của cậu, là người đã từng là chủ quản hậu cung.”

“Là cô ta? Maggie?” Quả nhiên đối với nữ nhân không thức thời này thì sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào mà trả thù. Diệp Hiên Viên nắm chặt tay quyền, nhớ lại khi ấy Maggie đi theo mình năm năm lẫn lộn thương trường, đã bỏ qua cho cô ta, không nghĩ tới có ngày lại to gan lớn mật mà chủ ý động đến bảo bối mình tí mĩ che chở. Hừ, Diệp Hiên Viên cười lạnh một tiếng, nói đến đây chợt nhớ ra bản thân đã rất lâu không có trò vui để chơi rồi... Trò chơi của chúng ta sẽ như thế nào đây? Cô thư ký Maggie kiêu ngạo?

Ở một nơi nào đó rất xa, đang thu dọn hành lý chuẩn bị lên đường, Maggie vô duyên vô cớ bắt chợt nhìn mình!

“Này, cộc gỗ!” thật hiếm khi thấy được gương mặt nghiêm nghị của Lăng Thịnh: “Cậu đã có kẹo đường rồi thì mấy thứ hoa cỏ dây dưa vụn vặt bên ngoài phải bỏ hết đi đấy. Không phải lần nào cũng may mắn như vậy đâu”

Diệp Hiên Viên nghe vậy liền dừng lại, nghiêm túc nhìn bạn tốt đang nghiêm chỉnh ngồi trên salon. Anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn khiến Lăng Thịnh toàn thân sợ hãi, không tự chủ được phải mở miệng giải thích: “Này cộc gỗ, cậu cứ nhìn tôi như vậy là có ý gì, tôi không có chủ ý gì với tâm can bảo bối của cậu nha. Biết cậu đem cô ấy như con dâu nuôi từ bé, cho nên tôi chỉ xem cô bé như muội muội mà thôi...”

Diệp Hiên Viên cười khê, “Phải không?”

Lăng Thịnh ngẩng đầu lên: “Thật... Đương nhiên là thật rồi! Thôi, tôi đi bắt con chuột, đi trước!” Nói xong, anh vụt chạy đi, thân ảnh ngay lập tức biến mất sau cửa lớn.

Phía bên ngoài, Lăng Thịnh ảo não tự gõ vào đầu mình: “Sao đột nhiên lại cảm thấy chợt dạ vậy ta, rõ ràng vẫn luôn xem kẹo đường là muối muối. Chẳng lẽ do gần đây không gần nữ nhân, bị đè nén quá lâu khiến tâm thần bất ổn rồi sao? Đúng, nhất định là như vậy!” Nắm chặt tay, anh quyết định tốt nay phải đi “Dream Age” (tự phiên tiếng Anh cho ăn chơi :))) cùng đám kia câu dẫn tiểu yêu tinh, có lẽ sẽ là đại chiến 300 hiệp đây.

Ở trong nhà, Diệp Hiên Viên cúi đầu, thật lâu mới thì thầm lên tiếng: “Viên cầu nhỏ, anh lại là xem nhẹ mị lực của em rồi!”. Tâm tình không tốt trong lòng cứ quanh quẩn, quanh quẩn, qua hồi lâu vẫn là không thể tiêu tan...

“Thiếu gia”. Không biết từ lúc nào, vú Lâm đã đứng bên cạnh cầu thang, lên tiếng.

Diệp Hiền Viên xoa xoa tay, nhìn bà lão trước mặt: “Có chuyện gì sao?”

Vú Lâm không trả lời, bỗng nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Diệp Hiền Viên, đôi mắt bà khô sở ngược nhìn lên, tràn đầy cầu xin: “Thiếu gia, tôi van cậu. xin cậu tha cho Miên Miên!”

Diệp Hiền Viên vẫn lì lì bất động, chỉ khẽ nâng khuôn mày đẹp lên, giống như kinh ngạc: “Vú Lâm, đây là ý gì đây?”

Vú Lâm vẫn quỳ trước mặt anh, từ từ ngẩng đầu lên: “Thiếu gia, tôi biết rõ lão ra thực có lỗi với hai mẹ con cậu, nhưng đó đã là ân oán của đời trước. Miên Miên, cô bé ấy là vô tội. Cô bé cái gì cũng không biết, van xin cậu, thiếu gia, xin hãy tha cho Miên Miên đi, tôi van cậu!”

“Ha ha” Diệp Hiền Viên cười lạnh. “Tha cho cô bé? Vậy ai tha cho tôi? Từ lần đầu tiên nhìn thấy tôi, chính là cô bé tình nguyện dâng hiến, rồi lại tình nguyện đòi hỏi phải mạnh hơn nữa khi ở trên người tôi, khi đó, có ai tha cho tôi? Thế nào, hiện giờ tâm can bà chắc đau lắm hả? Nhìn thấy tôi đề lên bảo bối mà bà đã luôn tỉ mỉ bảo vệ liền đau lòng hay sao? Ha ha, tôi nói cho bà biết, trò chơi lúc này chỉ mới chính thức bắt đầu!”

Nước mắt vú Lâm đã vỡ òa: “Thiếu gia, khoản nợ mà lão gia nợ cậu, ông ấy đã dùng cả tính mạng để bồi thường rồi, chẳng lẽ vẫn chưa đủ hay sao? Cậu còn muốn hy sinh người thân như Miên Miên hay sao? Miên Miên vẫn chỉ là một đứa bé, hơn nữa chính là em gái ruột của cậu đó!”

“Ha ha”, Diệp Hiền Viên không chút nào bị những lời than thở khóc lóc của vú Lâm mà lung lay, cười nhạo một tiếng: “Diệp Hiền Viên tôi đã muốn nữ nhân, đừng nói là muội muội chung nửa dòng máu với tôi, dẫu là nữ nhi hoàn toàn chung huyết mạch, thì tôi nói muốn vẫn chính là muốn!”

Vú Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên can: “Nếu như Miên Miên biết chuyện hai người đang làm là cấm kỵ thì làm sao cô bé có thể chấp nhận được?”

“Nếu bà không nói, thì có ai biết? Nguyễn Diệp Thành kia không phải đã sớm hóa thành đồng tro tàn rồi hay sao? Ông ta ngay cả con trai ruột của mình cũng còn tuyên bố với bên ngoài là con nuôi a, vậy lão sao không nghĩ tới có một ngày con trai ruột của mình sẽ ở trên giường của mình dùng sức chơi đùa con gái cưng của mình! Haha, ta chính là muốn cho lão ở dưới hoàng tuyền nhìn thấy con gái cưng của lão bất hiếu đang uyển chuyển cầu hoan. Ta chính là muốn lão chết không nhắm mắt, vạn kiếp không được siêu sinh!”

“Thiếu gia ——” Vú Lâm vô lực hét lên một tiếng rồi co quắp nằm trên mặt đất.

Diệp Hiền Viên sai bước đi lên lầu, quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhúm của vú Lâm: “Bà tốt nhất hãy quên chuyện ngày hôm nay đi! Tôi nghĩ bà chắc không hy vọng Miên Miên biết được chuyện bà từ nhỏ đã lén bỏ thuốc vào thức ăn của cô bé đi!”

Vú Lâm vừa nghe xong liền im bật, bao nhiêu hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Anh tại sao lại nhẫn tâm nói cho cô bé biết bà vẫn luôn bỏ thuốc kích thích tăng mập vào thức ăn? Cô bé từ khi ra đời vẫn luôn tín nhiệm mà lệ thuộc vào bà đó thôi...

Vú Lâm quỳ gồi dưới nền đá lạnh như băng trong đại sảnh, đôi tay che đi nét tang thương trên khuôn mặt già nua, cuối cùng vẫn không nhận được mà khóc lớn thành tiếng. “Tại sao lại như vậy? Tại sao lại đối xử như vậy với Miên Miên?”

Chẳng lẽ cô bé lại phải chịu chung số mạng với gia tộc giàu có này, vĩnh viễn không chạy thoát khỏi kết cục bi thảm, cứ phải mặc cho người ta đùa bỡn?? Trong thoáng chốc, vú Lâm nhớ tới Yên Nhiên mà mình đã tự tay nuôi lớn, thoi thóp nằm đơn độc trên giường, nắm lấy tay của bà: “Vú Lâm... Giúp ta... chăm sóc thật tốt cho Miên Miên... Đừng để con bé dẫm lên vết xe đổ của ta, đừng để con bé trở thành vật hy sinh cho lợi ích của gia tộc này!” Cổ tay mảnh khảnh trắng nõn nổi lên những đường gân xanh ngoằn ngoèo, khó khăn hít thở từng ngụm không khí, sau khi giao phó xong hậu sự. Cuối cùng cũng vô lực buông tay...

Từ ngày đó trở đi, vú Lâm đối với Miên Miên luôn bỏ thuốc tăng trưởng vào thức ăn, nếu như người đời nói Hồng nhan mới phải họa thủy, thì chỉ bằng nuôi Miên Miên thành đáng yêu không như hoa như ngọc thì sẽ không phải họa thủy, có hay chăng sẽ có thể chạy thoát khỏi số kiếp chịu hy sinh?

Chẳng qua, số mạng vẫn là số mạng, dẫu có ngàn vạn lần muốn xoay chuyển thì sẽ vẫn trở lại như cũ, tất cả đã định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 33: Lời hứa

Không biết từ lúc nào, cô đã từ trong mộng tỉnh lại. Từ hạ thân truyền lên một cỗ cảm giác lạnh lẽo lơ đãng xuất hiện khiến thân thể cô hơi run lên. Gắng ngồi dậy, loại xúc cảm này mặc dù thoải mái, nhưng mà... sao tư thế lại lúng túng như vậy!

“Éc... Anh hai, anh làm gì vậy?” Anh đang quỳ gồi trên giường, bàn tay đẩy hai chân cô ra, đem đặt lên vai, còn dùng ngón tay thon dài giống như một nghệ thuật gia tài tình, dò hướng giữa hai chân cô mà lục lọi.

Anh thấy cô đã tỉnh lại, cũng không có ý buông tha hai chân của cô. Ngón tay thon dài dính lấy một loại dịch lấp lánh hướng đến nơi đau nhức giữa hai

chân cô mà xóa tan đi những đau đớn. Anh cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ giọng đáp: “Đang bôi thuốc, chân đừng lộn xộn, mở ra đi!” rồi nắm lấy chân của cô mà tự nhiên loay hoay một hồi.

Cô đỏ mặt, đây không phải là cái đó sao??? What?? Sắc tỉnh!!! Hiện tại là giữa ban ngày ban mặt đấy!!!

"Anh hai"

Anh không thèm để ý, trực tiếp kéo chân cô ra, rất tự nhiên mà chậm rãi bôi thuốc, thỉnh thoảng còn như vô tình chạm nhẹ tựa như cơn gió làm rung rinh quả hồng trên cao... Cô toàn thân cứng lại, ngay sau đó cả người chẳng có chút xấu hổ nào mà nóng lên, thân thể nhạy cảm giống như đang hòa tan trong làn nước mùa xuân, hạ thân vì thế mà cũng bắt đầu từ từ trở nên ướt át.

Ngón tay thon dài của anh ngoắc lấy thứ dịch trắng muốt kia, nhẹ nhàng cười nói: “Thật đúng là báu vật, nhạy cảm như vậy a!” Nói xong, đôi môi mỏng hé mở, mang một dịch trong suốt kia ngậm lấy, từ từ liếm láp. Động tác của anh ưu nhã phi thường chuẩn mực giống như đang nhàn nhã dùng bữa vậy, nhưng là loại tà khí này khiến cho người khác thật muốn cắn lưỡi...

Cô đỏ bừng mặt, lập tức vùi đầu vào chiếc gối mềm mại, không dám nhìn vào đôi mắt đen thâm sâu của anh nữa... “Anh hai từ lúc nào mà trở nên như vậy? Thằng thần bộc lộ hết cả tính!!! Aaaa, em sẽ không để ý tới Anh hai nữa! Đúng! Sẽ không để ý tới anh!”

Chợt, anh đỡ chân cô đặt xuống, hướng tới cô mà lần người đè ép, đôi bàn tay mạnh mẽ giữ lấy tay cô đặt lên đỉnh đầu, đôi môi ấm áp của anh áp vào đôi môi đỏ mọng của cô, tiến quân thần tốc, trần trọc mót vào.

Thứ cảm xúc tê dại kia xuyên thấu qua đầu lưỡi, từ từ lan ra toàn thân. Cô không kim hãm được liền vươn tay ôm lấy cổ anh, trong miệng càng thêm vô thức phát ra âm thanh...

Thật lâu sau, anh mới thả cô vẫn còn đang thở hổn hển ra, cười đến thỏa mãn: “Là ngọt!” Nói xong còn lè lưỡi liếm liếm bờ môi mỏng khiêu gợi, bày ra một bộ dáng thực biến thái. Mặt cô một hồi cũng vẫn ngỡ ngàng, không hiểu lời anh nói là nói đến nơi đó, không những chỉ là đôi môi mọng đỏ kia mà còn là...

Cứ như vậy, anh ôm cô, tựa vào đầu giường không nói một lời. Thời gian rất lâu trôi qua, cô vẫn mềm nhũn nằm trong lòng anh, những thanh âm kiều mị vẫn vang lên. Mà anh khi đó vẫn tỉ mỉ hôn lên tóc cô, lên vành tai trắng nõn rồi khe khẽ cắn lấy...

Ngay lúc này đây cô đang nghĩ, giá mà cuộc đời này có thể mãi như vậy được thì thật là tốt: thời gian sẽ vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc ấm áp này. Nhưng có những điều mãi mãi chẳng thể nào đổi thay được, đó là việc con người là loài sinh vật của hiện thực, hiện thực luôn luôn xoay vần, không thể dừng lại.

Thật lâu về sau, cô từ từ phục hồi lại tinh thần, trong lòng mơ hồ dâng lên một loại cảm giác bất an, tựa đầu vào trong ngực anh, mềm nhũn nói: “Anh hai... chúng ta là anh em, làm như vậy liệu có đúng không?” Ở nơi sâu thẳm trong lòng cô vẫn luôn tồn tại thanh âm không ngừng nhắc cô trầm mê trước nam nhân có bờ ngực thực thoải mái và ấm áp này...

Thân thể anh lập tức cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng cúi xuống cắn mũi cô, lơ đãng nói: “Có cái gì không đúng?”

Cô vẫn kiên trì: “Nhưng là, nhưng là, anh là Anh hai của em...”

“Hừ, em coi anh là Anh hai, nhưng anh chưa từng xem em như em gái!”

Không coi cô là em gái, vậy thì là gì? Là tự cô đa tình thế sao? Lòng cô bỗng dưng chán nản, có chút tức giận nghiêng mặt đi...

Anh như đã nhìn thấy sự chán nản nơi cô, đôi bàn tay vươn ra cầm lấy cằm của cô, nói tiếp: “Em không cần biết anh xem em là thế nào, anh chưa từng coi em là em gái. Trong mắt anh, em chính là người con gái của Diệp Hiên Viên này, cả đời này sẽ là người con gái duy nhất ở bên cạnh anh.”

"Anh Hai"

“Em thích anh đúng không? Miên Miên” anh hôn lên trán cô, từng chữ từng câu như dẫn dụ.

“Hi... thích a” ưu tú như vậy, anh hoàn mỹ như vậy, cô từ nhỏ đã luôn thích lệ thuộc vào anh, làm sao có thể không thích?

“Vậy thì hứa với anh, sống bên anh, cả đời cùng anh!” Anh nâng khuôn mặt cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, đó thực là một lời thề son sắt!

Cả đời cùng với Anh Hai, mình có thể sao? Như vậy có lẽ sẽ chẳng ai có thể nói đó là sai, mình cũng sẽ không mang đến phiền toái cho những người xung quanh nữa. Có thể tiếp tục sống hạnh phúc như vậy, như từ nhỏ vẫn luôn thích được ở bên cạnh Anh Hai. Có thể không, mình có thể sao? Mình có thể để mặc cho bản thân an tâm mà ở bên cạnh Anh Hai, sẽ không bị anh vứt bỏ, không bao giờ vứt bỏ... Di nhỏ, Anh hai sẽ cứu thoát con và trở thành hoàng tử mang đến cho con hạnh phúc sao?

Cô cuộn tròn trên ghế salon, uống trà hoa hồng, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua. Ngày đó cô cũng không xác thực hứa hẹn với anh, không phải là cô không muốn, mà là cô sợ. Anh là người thân duy nhất, cũng là nơi nương tựa ấm áp nhất của cô, cô rất sợ sẽ có một ngày, loại sản sóc ấm áp này sẽ theo gió thoảng mây bay vụt qua kẽ tay, sau đó biến mất không còn dấu tích.

Cha nói sẽ vĩnh viễn sống bên cô nhưng là trong nháy mắt ông đã biến mất trong thế giới của cô. Di nhỏ cũng nói yêu cô, muốn vĩnh viễn sống cùng cô,

nhưng cuối cùng chớp mắt cũng rời bỏ cô với khuôn mặt hận ý.

Những lời hứa của quá khứ tươi đẹp kia tựa như hoa trong kính trắng trong nước, nếu chạm nhẹ sẽ lập tức vỡ tan. Hứa hẹn đó tựa như mây gió phiêu diêu không thể nắm bắt, vậy thì rốt cuộc trên thế giới này liệu còn có điều gì để cô tin tưởng mà dựa vào nữa đây?

Hứa hẹn, chẳng qua đó chỉ là những điều người ta không thể làm được.

“Miên Miên...” Vũ Lâm mang đến cao hoa mai, nhưng không lập tức rời đi mà lại ngần ngừ đứng lại, với khuôn mặt tràn đầy thương tiếc nhìn cô.

“Có chuyện gì sao?” Cô cầm lên một viên cao hoa mai trắng như tuyết, bỏ trong trong miệng, có thứ này ăn thật ngon a.

Vũ Lâm nhìn động tác của cô, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng, lảng lảng hỏi một câu: “Miên miên... cô thích thiếu gia sao?”

Thiếu gia đang được nhắc tới, đó chính là Anh hai của cô! Nghĩ đến anh, trong lòng cô thấy thực ngọt ngào, gật đầu đánh rụp một cái: “Thích!”

“Thiếu gia cũng thích cô sao?” Vũ Lâm vội vàng hỏi giống như một đứa trẻ đang khẩn thiết muốn biết đáp án. Rồi bà đi đến trước mặt cô, nắm lấy bả vai cô mà lắc mạnh: “Miên Miên, nói cho vú biết, thiếu gia có hay không có nói thích cô?”

Vũ Lâm mạnh mẽ nắm lấy bả vai khiến cô thật đau, không còn sức mà giằng ra nữa: “Đau... vú Lâm!”

Vũ Lâm như sức tĩnh, không dám tin nhìn đôi tay mình đang làm ra chuyện gì, thật hoảng sợ, cuối cùng bà nghiêng người lao đảo ngã lui về phía sau.

“Vú Lâm! Vú Lâm!” Cô lấy tay che bả vai đau, hướng tới bóng lưng đang đổ xuống mà kêu lên.

Không hiểu vì sao, từ khi Nữ Nhi quay về nhà, vú Lâm chính là mỗi ngày đều hoảng hoảng hốt hốt, nấu ăn đều mất tiêu chuẩn, nếu không phải mùi vị quá nặng nề thì cũng sẽ là chẳng có mùi vị gì cả. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Khiến cho vú Lâm thường ngày luôn mỉm cười hiền lành bỗng chốc biến thành mặt ủ mầy chau cả ngày. Chẳng lẽ là cháu của vú gặp phải chuyện gì chẳng? Buổi tối nhất định cô phải nói chuyện này với anh. Trong lòng cô đã định sẵn như vậy, nhưng là đêm nay, anh không về nhà như đã hẹn. Cô trần trọc nằm trên giường của anh, cả đêm thức trắng...

Cùng lúc đó, Diệp Hiên Viên theo Lăng Thịnh bước vào một kho hàng vắng vẻ đã bỏ hoang từ lâu.

“Người đã chết chưa?” Diệp Hiên Viên rút tay trong túi quần, đôi mắt tinh minh trong đêm tối rạng rỡ phát sáng. Lăng Thịnh mềm mại đáng yêu cười một tiếng: “Đang thoải mái lắm, cậu tự nhìn đi!”

Diệp Hiên Viên theo ánh mắt của Lăng Thịnh nhìn thấy một cô gái với mái tóc đen đã che phủ hết mặt, đang bị một đám đàn ông vây xung quanh. Trên thân thể mềm mại trắng như tuyết là những vết bầm tím, vết máu loang lổ cùng tình dục. Nhóm đàn ông đó nhìn thấy hai người vừa bước đến, liền nhanh chóng dừng lại. Một người vạm vỡ trong đám đó nắm lấy mái tóc dài của cô gái kéo ngược lên, ép nhìn thẳng vào Diệp Hiên Viên. Khuôn mặt cô gái đã sưng đỏ như không thể tiếp tục chịu đựng, khóe miệng còn vương vãi dấu vết tình dục. Khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt liền đột nhiên cười lớn, giọng nói đầy giễu cợt, thanh âm giống như tiếng xé vải, một dạng thực thể lương: “Diệp đại tổng tài, người đã đến rồi à?”

Diệp Hiên Viên không trả lời, ngược lại Lăng Thịnh ở bên cạnh lại ảo não vỗ đầu một cái: “Xem ra thuốc này cần phải cải tiến. Cũng đã hai ngày hai đêm rồi mà vẫn có thể mở miệng nói được, nhưng cũng có thể không phải được hiệu không đủ, chính là các người phục vụ không chu đáo.” Nghe vậy, đám đàn ông đang vây xung quanh bỗng thấy lạnh gáy, không tự chủ mà lui về phía sau.

Cô gái liếc nhìn Diệp Hiên Viên, tiếp tục cười nói: “Thế nào, em gái bảo bối của Diệp đại tổng tài không cùng tới sao? Ha ha, tôi nói rồi mà, cô ta không phải mình người mơ tưởng. Như thế nào nhỉ, thứ quả mà người tí nỉ bảo vệ lại bị người ta nhanh chân ném trước! Ha ha, cô gái nhỏ mập mập đó vận khí đúng là tốt, mới lần đầu gặp gỡ Húc Nhật Tân đã trở thành miếng mồi bị cuồng dã ngược đãi... Ha ha ha... Có lẽ, là ai cũng không quan trọng, quan trọng là nữ nhân của anh đã bị người khác chiếm đoạt, ha ha ha!”

Diệp Hiên Viên nhìn thật sâu vào mắt cô gái dưới đất đang ngông cuồng cười rất to. Cô gái thượng lưu này, đã từng thật kiêu ngạo, xinh đẹp mê người, hiện tại chỉ có thể nằm dưới thân một đám đàn ông xa lạ bị ỏi mà trần trọc cầu hoan. Anh ngưng mắt nhìn, không biết là tiếc hận hay là còn thương hại.

“Những lời tôi từng nói với cô, đã quên rồi sao? Maggie?” Diệp Hiên Viên nói. Nữ nhân đang nhếch nhác nằm trên đất đó chính là thư kí của tổng tài – Maggie, nửa năm trước cô đã rời khỏi Nguyễn thị. Maggie không nghĩ rằng Diệp Hiên Viên sẽ hỏi cô câu này, kinh ngạc nói: “Cái gì?”

Diệp Hiên Viên giương mắt: “Tôi nói, cô ấy không mập, vậy nên không được gọi cô ấy là cô gái nhỏ mập mập!”

Maggie nghe vậy liền cười lớn một tiếng: “Ha ha, đến lúc này mà Diệp đại tổng tài vẫn còn quan tâm tới cái tước hiệu nhỏ xíu đó sao?”

Diệp Hiên Viên cũng là lần nữa tiếp tục nói: “Cô ấy không mập, ít ra khi cỡi quần áo thì cũng có vóc người cân đối, dịu dàng mềm mại!”

Maggie ánh mắt buồn bã, ngay sau đó có chút hiểu, “Anh... Anh có ý tứ gì?”

Lăng Thịnh ở một bên than thở, tiếc hận nói: “Ngực của cô to như vậy chẳng lẽ lại đối nghịch với dung lượng bộ não của cô sao? Cô cho rằng Diệp cộc gỗ để cho cô tiêu sái hai ngày nay để làm gì? Người ta lúc đó cũng là đang giống như cô, sáng khoái mà sung sướng hầu hạ tiểu bảo bối của hần a!”

“Được tính có vấn đề sao? Làm sao có thể, rõ ràng ngày đó Húc Nhật tổng tài...”

“Tôi sẽ nói cho cô biết điều này. Tiết lộ cho cô hay Húc Nhật tổng tài là con cháu của Tần thị, cũng chính là người cậu thân ái của kẹo đường!” Lăng Thịnh nhàn nhàn từ từ nói.

“Cậu? Là cậu sao? Ha ha ha... thì ra cái thế giới này lại nhỏ bé đến như vậy, thì ra...” Maggie điên cuồng cười to, nước mắt tuôn ra như đê vỡ. Thật là quá khôi hài rồi, dù có tính kế trước sau thế nào cũng không thể ngờ được cô nhóc mập ú kia chẳng những là công chúa của Nguyễn thị mà còn lại viên minh châu của Tần thị nữa, điểm mấu chốt nhất cũng chính là không ngờ Tần gia sắp tàn lụi kia lại có được một chỗ dựa vững chắc như bàn thạch đến vậy!

“Xử lí cô ta thế nào đây?” Lăng Thịnh đến bên cạnh Diệp Hiên Viên, dò hỏi.

Diệp Hiên Viên bước ra khỏi cửa, cũng không quay đầu lại, ném xuống một câu: “Giết!”

Lăng Thịnh cả kinh trong lòng nhưng sắc mặt vẫn lơ đãng không chút biến sắc, nháy mắt ra dấu cho thủ hạ.

Đuổi kịp Diệp Hiên Viên, Lăng Thịnh không khỏi nghi ngờ, hỏi: “Hôm nay thế nào lại có lòng tốt như vậy, cậu dễ dàng buông tha cho ả ta thế sao?”

Diệp Hiên Viên nhìn bầu trời đã dần sáng rõ trước mặt, vuốt vuốt mi tâm: “Coi như là báo đáp cô ta đã ở bên cạnh tôi năm năm đi!”

“Hừ!” Lăng Thịnh cười nhạo một tiếng: “Thật không dám tin cậu có thể tốt bụng như vậy!”

Diệp Hiên Viên lúc này mới nhẹ nhàng cười nói: “Dù sao cô ta cũng có chút công sức giúp tôi lên giường cùng Miên Miên!”

Lăng Thịnh liếc mắt, biểu tình hiện rõ: “Quả nhiên là như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 34: Xảo trá

Lần nữa trở lại trường học, cô đối với những con người và cảnh vật nơi đây thật không còn cảm giác. Rõ ràng vẫn là cảnh trí xưa cũ, vẫn là cây ngô đồng hiền hòa đó, nhưng là tâm và cảnh đã không còn đồng điệu, trong mắt cô giờ đây, mọi thứ đã khoác lên một phong vị mới mẻ. Thì ra là chẳng qua phong cảnh trong trường học vẫn tĩnh tại như vậy nhưng trong lòng cô đã có cảm giác ngọt ngào xen lẫn khe khẽ bất an, cũng là sự cảm động mới lạ, còn có chút phiền muộn.

“Oa! Miên Miên, cậu đã lớn như vậy còn thích thời trang mắt gấu mèo!” Nữu Nữu đi tới, giật mình nhìn vào mắt cô, gào to lên.

Cô nhìn thấy ánh mắt chua xót của Nữu Nữu, mê man nhìn, bất đắc dĩ nói: “Tôi hôm qua mình mất ngủ! Hiện tại mắt hơi đau thôi!”

“Chết mất thôi... Cậu cũng không biết lấy đá chườm lên sao??? Con nhỏ đại nghịch! Đi theo mình!” Nữu Nữu kéo tay cô, đi ra ngoài cửa.

Trong phòng y tế của trường, Nữu Nữu cầm một túi đá chườm trong tay, áp lên khuôn mặt cô, từ từ di chuyển, nhẹ nhàng vuốt ve: “Để chịu hơn chứ?”

Xúc cảm lạnh như băng từ từ lan tỏa, khiến cho sự căng thẳng trong hốc mắt từ từ được buông lỏng xuống, quả thực thoải mái.

“Đừng rồi, cậu bị dị ứng rượu giờ đã không sao chứ?”

“Dị ứng rượu á?” Là nói cô sao? Thật tội nghiệp cho cô phản ứng quá nhạy với rượu, khi uống vào liền lập tức sẽ không biết trời đất luôn.

“Đêm đó, thầy Tần bế cậu đang đỏ mặt bừng bừng rồi đi mà. Nói là do dị ứng với rượu, muốn đưa cậu về nhà nghỉ sớm đấy.”

"Ha ha." Cô cười cười, tiếp tục nói "Ha ha, có chút dị ứng, có chút, có chút."

Nữu Nữu khuôn mặt vẫn đầy nghi ngờ: “Máu chốt là ngày đó mình căn bản cũng không có cho cậu uống qua rượu a, tất cả đều là nước trái cây cơ mà!”

Cô có chút chột dạ nhưng vẫn tiếp tục giải thích: “Là mình không cẩn thận uống một ly... haha...”

Nữu Nữu gật đầu một cái: “Vậy cũng đúng, lơ tơ mơ gà mờ như cậu không cần thận uống phải rượu cũng không lạ! Chỉ là, cậu dị ứng rượu sao lại nghiêm trọng đến thế này? Cư nhiên lại để lại những vết xanh xanh tím tím trên cổ nhĩ?” Nữu Nữu cúi xuống, kéo cổ áo của cô ra, tỉ mỉ quan sát: “Lần đầu tiên mình biết dị ứng rượu lại có thể để lại những vết thương thế này cơ đấy!”

Trong lòng cô kinh hãi, vết bầm tím trên cổ đó, không phải là do anh đã cắn cô sao. Cô giữ chặt lấy cổ áo, mắt tự nhiên nói: “Cái đó với mình... có chút nghiêm trọng, ha ha... ha ha...”

Nữ Nữ lúc này mới bán tín bán nghi gật đầu, vẫn không quên dặn dò cô: “Về sau, khi nào muốn uống rượu đều phải cẩn thận muốn chút, không, phải là về sau dù muốn cũng không được uống nữa!”

Nhìn thấy dáng vẻ tin tưởng của Nữ Nữ, cô mới từ yên lòng. Cô làm sao có thể nói với cô ấy rằng cô trong tiệc rượu bị người ta hạ được rồi sau đó bị giầy vò dưới thân của anh mình, không rời giường, hơn nữa còn bị anh hai cắn cho một thân xanh xanh tím tím.

“Đúng rồi, Miên Miên, cậu có gặp thầy Tần không? Thầy ấy xem chừng mấy ngày nay cũng không có tới trường!”

Tần Nhật Sơ, đúng rồi, ngày đó là anh đưa cô về nhà, chỉ là cô cũng không biết được sau đó đã xảy ra chuyện gì sao?

Buổi chiều sau khi tan học, cô quyết định đến Tần gia thăm hỏi một chút xem xem Tần Nhật Sơ thế nào rồi. Dù sao ngày đó nếu như không có anh ta, cô hiện tại sẽ biến thành bộ dạng gì, cô thật sự không dám tưởng tượng tiếp. Cô thật sự sẽ không có cách nào tha thứ cho bất cứ ai thân mật với cô đến như vậy, nếu như đó không phải là anh hai.

Bước vào phòng khách của Tần gia, một lần nữa cô lại thấy Tần gia trên dưới, thật ra cũng chỉ có Tần bá cùng Vương tẩu là nhiệt tình hoan nghênh cô.

“Miên Miên... đến sao?” Tần bá từ đằng xa đã tiến tới đón cô.

Cô mỉm cười gật đầu một cái, hỏi: “Cậu có ở đây không ạ?”

Tần bá gương mặt hơi chút chán chừ, thật lâu, mới chỉ chỉ lên phòng của mẹ cô ở trên lầu: “Thiếu gia tự giam mình trong phòng của Yên Nhiên tiểu thư đã ba ngày rồi, không ăn cũng không không uống, ai gọi cũng không trả lời.”

Cái gì, không ăn không uống cũng ba ngày rồi, vậy mà còn sống được sao? Bỏ lại Tần bá ở đằng sau, cô vội vã hướng lầu hai mà chạy tới.

“Cậu?” Cô gõ cửa phòng của mẹ mình. Bên trong cửa một mảnh tĩnh mịch. Cô kiên nhẫn tiếp tục gõ, nhẹ giọng kêu lên: “Cậu, cậu mở cửa đi, con là Miên Miên đây, cậu...”

Qua thật lâu, khi ngón tay đã gõ đến vô lực không thể nhắc nổi lên nữa thì cửa mở ra, Tần Nhật Sơ đi ra. Cô nhìn nam nhân trước mặt đầu tóc rối loạn, hốc mắt đỏ lên, râu ria cũng không cạo, khuôn mặt đầy chán nản. Nam nhân này là người cậu đẹp như thiên thần của cô sao? Lòng cô đau nhói, hốc mắt không tự chủ được chột ướt. Tiến lên một bước, cô kéo lấy vạt áo của người đàn ông trước mặt, dè dặt: “Cậu?”

Tần Nhật Sơ nhìn cô một cái, hất tay cô ra, nhàn nhạt mở miệng: “Sao cô lại tới đây?” Nói xong cũng không liếc nhìn cô nữa, xoay lưng lại, thuận thế ngã ở trên giường.

“Cậu?” Cô do dự đi lên phía trước: “Bọn họ nói cậu đã khóa cửa trong phòng này rất lâu, nên con muốn đến thăm một chút...”

“Bây giờ thì nhìn xong rồi, ta sống vô cùng khỏe mạnh, cô có thể đi về.” Tần Nhật Sơ cắt đứt lời nói của cô, phát tay tiễn khách.

“Nhưng là, cậu...”

“Tốt lắm, tôi đều nói ta không sao, cô còn ở lại đây làm gì? Cô mau đi ra ngoài, đi ra ngoài ngay cho tôi!” Tần Nhật Sơ đứng lên, đẩy cô ra phía cửa.

“Cậu, không cần, cậu...” Cô vẫn giãy giụa, sau đó vẫn là bị đẩy tới cửa. Vậy mà một giây tiếp theo, nam nhân trước mặt bỗng chốc ngã sòng xoài xuống đất, ngất đi.

“Cậu, cậu, người không sao chứ? Tần bá, Vương tẩu, có ai không, cậu ngất rồi!”

Sau một hồi hỗn loạn, cuối cùng hiện trường cũng bình ổn trở lại. Cô nhìn nam nhân bởi vì ngất xỉu mà đang nằm trên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh, sửa lại một chút đầu tóc rối bời của Tần Nhật Sơ, thấp giọng nói: “Cậu, làm sao người lại không biết tự chăm sóc mình! Cũng đã là người lớn rồi, vậy mà còn giống như một đứa trẻ hay làm nũng, bị bệnh liền trốn đi!” Chợt, cô căng thẳng, nguyên lai là Tần Nhật Sơ đang ngủ mơ, bắt lấy tay của cô.

“Yên Nhiên... Tỷ tỷ...”

Là tên của mẹ cô, trong mơ cậu gặp được mẹ sao?

“Yên Nhiên... Tại sao muốn gả cho... gả cho Nguyễn Diệp Thành... Tại sao...”

Nếu như cô cảm giác không lầm, Tần Nhật Sơ vô tri vô giác đang mê sảng dường như rất tức giận, là tức giận cha của cô sao? Chẳng lẽ mẹ gả cho cha, cậu không phải rất hài lòng, hoặc là... rất tức giận. Lại nghe Tần Nhật Sơ còn không ngừng lẩm bẩm nói: “Yên Nhiên... Yên Nhiên... em sẽ chăm sóc tốt cho Miên Miên... Miên Miên...”

Tay đang vuốt tóc Tần Nhật Sơ của cô chợt dừng lại, dường như có một loại âm thanh bỗng chốc từ quá khứ xuyên vọt tới...

“Sơ Nhi... Giúp tỉ, hãy chăm sóc cho Miên Miên thật tốt!” Còn nhớ rõ đó là sau khi bị người của Tứ đại Gia tộc chặn lại, giống như còn đang ở trong mơ thấy một người con gái xinh đẹp đang hướng một thiếu niên gầy yếu mà dịu dàng dặn dò. Người con gái xinh đẹp đó là mẹ sao? Người thiết niên gầy gò ở bên cạnh có lẽ phải Tần Nhật Sơ, là cậu?

Là anh sao, thì ra khi còn ở trong bụng mẹ, cô cũng đã sâu sắc mà ghi nhớ anh, chẳng qua là năm tháng đổi thay, nên khi gặp lại đã hóa thành những người xa lạ... Thật ra thì cô vẫn chưa chính thức được người đàn ông đang nằm trên giường này nhận làm người thân, làm cậu của cô. Trong đoạn kí ức đã từng đánh mất trước đây, anh cũng chỉ là một nam nhân xưng danh là “cậu” chứ không phải chân chính là người cậu thân thiết trong gia đình.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy nam nhân này mang đến cho người ta cảm giác rất thân thuộc, nhưng cũng dường như chẳng có điều gì rõ ràng cả. Trong đoạn kí ức của tuổi thơ cô cũng chưa từng xuất hiện thân ảnh của anh, hơi thở của anh...

Khẽ lau đi mồ hôi trên trán Tần Nhật Sơ, cô nhẹ giọng nói: “Cám ơn cậu, con cũng cảm ơn người, mẹ của con!”

“Chúng ta đều là Tiểu Thanh oa, oa oa oa oa oa oa, thích cuộc sống vui vẻ, thích nhất nói chuyện cười.”

Chết rồi, đó là tiếng chuông mặc định của anh. Cô vợ lấy điện thoại, vội bước nhanh vào phòng tắm, nhắc máy: “Dạ, anh hai”

Đầu dây bên kia là tiếng Anh hai đang ầm ầm tức giận vang lên: “Đang ở đâu? Sao đã mượn thể này còn chưa về nhà?”

Người cô run lên, do dự liếc nhìn nam nhân đang ngủ mê man trên giường, thận trọng đáp: “Em ở nhà cậu, cậu ấy đang bị bệnh, rất nghiêm trọng!”

“Cậu?” Tiếng Anh hai đầy âm dương quái khí từ trong điện thoại xuyên thấu truyền tới: “Em nói Tần Nhật Sơ?”

“Éc. Phải. Cậu ấy ngã bệnh.”

“Bụp!” Điện thoại đột ngột bị ngắt.

Anh tức giận sao, nhưng là Tần Nhật Sơ đang ở đây, cô không thể nào bỏ anh mà đi được a, cho dù ở đây có Tần bá và Vương tẩu, nhưng dù sao cũng là những lão nhân đã lớn tuổi, thức đêm hẳn là không tốt rồi. Cô đang chìm trong suy nghĩ, Tần Nhật Sơ bắt đầu trở mình, mê sảng liên hồi: “Miên Miên... Miên Miên... Bỏ lại quá khứ... Đừng rời xa anh...”

Cô chạy chậm tới trước giường, cầm tay Tần Nhật Sơ lên, dịu dàng an ủi: “Không sao, không sao, Miên Miên đang ở đây, Miên Miên đang ở đây!”

Bao xúc động của Tần Nhật Sơ đột nhiên chìm xuống, đầu không tự chủ được liền hướng vào bàn tay cô mà cọ sát, sau đó mới thỏa mãn ngủ yên. Tay cô bị giữ rất chặt, dờ khóc dờ cười hiện tại dù có muốn cũng chạy không nổi.

Cứ như vậy, cô nhìn ra cửa sổ, cố gắng mở mắt thật to, nhắc đi nhắc lại: không được ngủ không được ngủ... nhưng cuối cùng khung cảnh trước mắt cứ mờ dần mờ dần, cô đã ngủ quên bống từ lúc nào không biết T_T

Thời gian sau khi cô ngủ cũng không bao lâu, cửa “Ầm...” một tiếng mở ra. Diệp Hiên Viên đi vào, nhìn cô gái đang ngủ say bên giường, không nói một lời liền ôm cô bế tới đặt lên ghế salon, cởi áo khoác trên người ra đắp lên cho cô.

Hướng tới nam nhân đang nằm trên giường, anh cười lạnh: “Già bộ như vậy chưa đủ sao? Cô bé đã ngủ rồi!”

Vào lúc này, nam nhân nằm trên giường tưởng như còn đang thoi thóp thở kia, đột nhiên mở mắt, tinh quang trong mắt lóe lên bốn phía, chẳng còn tìm đâu ra chút bệnh tật hay chán chường nào cả. Tần Nhật Sơ thấp giọng cười một tiếng, nhìn cô gái đang ngủ say trên sofa “Cũng biết không thể gạt được cậu!”

Tựa đầu lên đôi tay tiêu sái, mọi việc tưởng chừng như mây gió trôi trên gương mặt tuần dật của Tần Nhật Sơ, nhưng chẳng ai biết được đằng sau vẻ mặt đó có cất giấu bao nhiêu phong ba bão táp đang chờ ngày nổi sóng...

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 35: Sợ hãi

Vạn vật yên tĩnh như chìm trong đêm thanh tĩnh.

Diệp Hiên Viên bình lặng ngồi trên ghế salon, bàn tay bất chợt vuốt ve cô gái đang say sưa nằm ngủ bên cạnh.

Tần Nhật Sơ đã đem toàn bộ những cử chỉ thân mật đó thu vào đáy mắt, chợt nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Diệp đại tổng tài, cậu sai rồi! Sao lại để phòng tôi như phòng lang phòng sói vậy? Dù sao tôi cũng là cậu của Miên Miên, chẳng lẽ cậu sợ ta sẽ ăn thịt cô bé hay sao!”

Diệp Hiên Viên liếc nhìn Tần Nhật Sơ, anh cười nhạt, chỉ nói 1 câu: “Anh so với lang sói còn kinh khủng hơn nhiều!”

“Ha ha, chính thế, chính là như vậy! Hai ta kẻ tám lạng người nửa cân, đều cùng dạng người như nhau cả, so với tôi cậu cũng chẳng tốt đẹp hơn đâu!”

Tần Nhật Sơ nhàn nhã tựa vào thành giường, mặt lơ đãng.

Không thèm nói nửa câu, Diệp Hiên Viên bế ngang cô gái đang say ngủ lên, đi ra ngoài.

“Tôi mang cô ấy trở về!”

Tần Nhật Sơ nhún nhún vai, phất phất tay mang đại ý “Tùy cậu”. Anh cười nhẹ, thấp giọng lầm bầm: “Cô bé chỉ tạm thời là của cậu thôi, Diệp Hiên Viên. Năm đó tôi đã sai lầm khi để cho phụ thân cướp Yên Nhiên đi. Nhưng lần này, tuyệt đối cậu sẽ không thể cướp được Miên Miên đâu!”

Bóp chặt bàn tay, Tần Nhật Sơ ngẩng đầu lên, trên gương mặt vốn tuấn tú ôn tồn nho nhã bỗng hiện lên nét cười đầy quỷ dị.

Diệp Hiên Viên bước đến cửa, anh quay đầu lại nhìn kẻ đang ngồi cười trên giường, nói: “Cô ấy đã là người của tôi rồi, tốt nhất là anh nên rút lui đi!”

“Aha, phải vậy không?” Tần Nhật Sơ cười đến bí hiểm: “Nếu là của cậu thì cuối cùng sẽ vẫn là của cậu, là ai cũng sẽ không cướp đi được. Ngược lại, nếu không phải là của cậu, dù muốn giành cậu cũng sẽ chẳng giành nổi!”

Diệp Hiên Viên không trả lời, anh siết chặt cánh tay đang ôm lấy cô, sai bước đi ra khỏi phòng. Khi ra khỏi cửa nhà họ Tần, anh trực tiếp bế cô lên xe, trầm nghĩ: “Dựa vào hành động của Tần Nhật Sơ ngày hôm nay, hẳn là muốn cùng mình tuyên chiến sao? Mặc dù đều là con nuôi, một bên là con nuôi của Tần thị, một bên cũng là danh nghĩa con nuôi của Nguyễn thị, thực lực ngang nhau. Vậy để xem cuối cùng ai mới là người có được bảo bối ngọc ngà này đây!”

Diệp Hiên Viên cúi đầu nhìn cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn đang mềm mại nằm trong lòng anh, anh khẽ nhếch môi, trên mặt hiện lên nét cười nhàn nhạt: “OK, trò chơi chính thức bắt đầu! Chỉ là, Miên Miên, em sẽ tình nguyện theo ai đây?”

Cô bị một hồi lạnh lẽo đánh tới mà thức tỉnh, mở mắt nhìn lên, trước mắt cô không phải là anh sao, là cô đang nằm trên người anh, cô có chút kinh ngạc: “Anh hai, tại sao anh lại ở đây?”

Anh bắt lấy tay cô, lôi kéo, đem cô lật tới trên người, tay anh vẫn không ngừng động tác, chạy loạn trên da thịt trắng ngần của cô, chỉ là không biết từ lúc nào, trên người cô đã chẳng còn chỗ nào kíp che đậy...

Cảm nhận không khí lạnh lẽo xuyên thấu, cô không khỏi run rẩy cả người, nhào tới phía bên trong ngực anh, thì thầm: “Anh, em lạnh...”

Anh cười đến tà mị, ngậm lấy núm anh đào bởi vì rét lạnh mà đứng thẳng, không ngừng mút vào, thỉnh thoảng hưng phấn kêu lên: “Lập tức sẽ không lạnh nữa!”

Anh ôm lấy cô, để cho cô đang rộng hai chân ngồi lên trên eo anh, cỡi bỏ quần nhỏ, ngón tay dài thăm dò vào nơi suối nguyên róc rách, đôi môi ẩm áp của anh đè lên môi cô, nuốt hết vào những âm thanh âm muội vô thức...

“Muốn anh sao?” Anh ngậm lấy vành tai trắng nõn như ngọc của cô, hạ giọng thật nhẹ hỏi.

Cô vô lực trèo lên người anh, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu.

Thực ra phía dưới của anh đã sớm dâng trào chỉ chờ vận sức phát động, nay nhìn thấy cái gật đầu của cô, liền lập tức thần tốc tiến quân. Cô sợ hãi kêu lên, ôm sát cổ anh, chỉ sợ khi làm ra những động tác phóng đảng cuồng dã mà... rơi ra khỏi xe thôi.

“Anh... anh nhẹ một chút... Miên Miên không chịu nổi!” Cô ngậm kêu thành tiếng.

Anh nắm lấy eo của cô, động tác vẫn không ngừng mãnh liệt, không vì những tiếng kêu của cô mà dừng lại, ngược lại lại càng thêm cuồng dã cùng... thô bạo.

Từ nơi kết hợp dần dần truyền tới cảm giác ngày càng nóng bỏng, cũng là một loại đau đớn lập tức đánh úp tới. Cô nằm tựa trên vai anh, cuối cùng cũng òa khóc: “Đau, Miên Miên đau, anh...”

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, lực đạo càng lúc càng lớn, khi trước là lửa nóng tê dại thì hiện giờ toàn bộ đã chuyển hóa thành ngọn lửa cuồng nhiệt đầy đau đớn. Cô đắm vào vai anh: “Anh... đau quá... Buông em ra... Miên Miên đau quá...”

Đau đớn đã không nhịn nổi nữa, cô cắn vào vai anh, mãi miết cho tới khi phát hiện ra mùi máu tanh đang loang lổ chảy tràn trên khoe miệng mình, cô mới phát hoảng giật mình đẩy anh ra, kêu to: “Anh, máu, có máu...”

Không biết có phải do đau đớn bởi vết thương trên người hay không, động tác của anh khi này mới dừng lại. Không tiếp tục cũng không trượt ra khỏi cô, chỉ là anh thẳng lưng giữ vững bất động tại chỗ. Lúc nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt của cô, anh mới bừng tỉnh hiểu ra, vụng về sờ sờ gương mặt ấy, ôm cô vào trong ngực mình, anh cất lên chất giọng khàn thật khàn: “Xin lỗi, Miên Miên!”

Anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô, tựa như đang vỗ về một con mèo con náo loạn, động tác thật dịu dàng mà tự nhiên. Anh nghiêng đầu, vói tay lấy áo sơ mi của mình đắp lên người cô, dịu dàng an ủi: “Ngủ đi, ngày mai còn phải đi học!”

Cô không được tự nhiên, khẽ rung mình. Như vậy làm sao mà ngủ a? Cái cái, cái đó của anh, cái gì gì đó vẫn còn đang tràn đầy dã tâm, bưng bưng khí thế ở trong người cô cơ mà...

Mặc dù đầy oán trách như vậy, cuối cùng thì hôm nay vẫn là một ngày mệt mỏi, cô cũng từ từ ngủ vùi trong ngực anh. Trên người anh là hương cỏ xanh thuần khiết lập tức xông vào mũi cô. Loại cảm giác dịu dàng mà an bình này thực tuyệt vời, cô thầm nghĩ, và cứ thế trong nội tâm tràn ra một mảnh yên tĩnh, thực thỏa mãn.

--

Vú Lâm cứ chốc chốc lại nhìn lên chiếc đồng hồ lớn trên tường, đi qua đi lại. Đã hơn 3 giờ sáng rồi, Miên Miên vẫn chưa quay về. Thực ra việc Miên Miên không về đối với bà cũng không có gì đáng lo lắng cả, cô bé luôn biết nghe lời, không bao giờ nói dối, chỉ có thể đến Tần gia mà thôi. Chẳng qua là việc nửa đêm thiếu gia chạy ra ngoài, nói là tìm Miên Miên. Thế nhưng, bà thầm nghĩ, chẳng ai nói cũng biết được, chắc đêm tám chín phần là đã bắt được liền đem đến nơi hẻo lánh nào đó ăn sạch sành sanh, gặm đến nỗi ngay cả xương cũng không để thừa.

(Nguyên Hạ: bà vú này tưởng hiền lành mà cũng đen tối phết T_T)

Vú Lâm vận vẹo bàn tay, càng nghĩ lại càng thấy khả năng này càng lớn. Thiếu gia chính là một tráng niên như lang như hổ, mà cũng vừa ngọt ngào lẫn đáng yêu nữa. Ngày trước khi thấy thiếu gia mỗi ngày đều nhìn chăm chăm thân ảnh của Miên Miên, bà cũng đã thỉnh thoảng làm chuyện này chuyện nọ để ngăn trở mong có chút hữu ích. Nhưng kể từ ngày Sơ thiếu gia ôm lấy Miên Miên thì đó đã chạm đến giới hạn nhẫn nhịn cao nhất của thiếu gia, nên mới nhân lúc cô bé còn đang mơ màng khi được tính phát tác liền đem lên giường, sau đó chính là ở trong phòng đóng cửa một ngày một đêm!

Nhớ đến thân ảnh một đôi nam tuấn, nữ tiểu, vú Lâm không khỏi thở dài. Nếu như thiếu gia không phải là có tà tâm muốn báo thù Nguyễn gia, hoặc giả thiếu gia không phải là anh trai của tiểu thư thì chẳng ai có thể nghĩ ngờ được rằng họ là một đôi trời sinh, chỉ tiếc...

“Két___” ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng phanh của xe hơi.

Vú Lâm bước nhanh ra cửa, trong lòng không ngừng tự hỏi, sợ là thiếu gia đã trở lại, chỉ không biết lần trở lại này...

Nhìn thấy từ trên xe, bước xuống là hai người. Vậy là người cuối cùng cũng trở về rồi, chẳng qua là...

Khuôn mặt già nua của vú Lâm chợt đỏ lên, dù không phải chưa từng thấy cảnh này, nhưng khi nhìn thấy Miên Miên giống như một chú gấu Koala: cô đeo bám trên người thiếu gia, hai chân còn quặp chặt trên hông anh, trên người khoác chiếc áo sơ mi thật to của anh. Nhìn tình cảnh này, vú Lâm vẫn không khỏi ngỡ ngàng, cũng chính là trước kia đã từng nhìn thấy lão gia bộ dáng như vậy đem nhị tiểu thư ôm xuống xe, đây rốt cuộc không phải là nghiệt duyên hay sao?

Khi xưa, phụ thân không yêu thương mẫu thân, lại đi coi trọng người di non nớt. Nay, con trai không coi trọng những cô gái xung quanh mà ngược lại đối với đứa em gái duy nhất lại nảy sinh tình ý.

Diệp Hiên Viên nhìn thấy vú Lâm, bỗng như giật mình: “Vú Lâm, đã trể thế này, vẫn còn chưa ngủ sao?”

“Thiếu gia, Miên Miên... cô bé...”

“Cô bé đang ngủ rất say!” Diệp Hiên Viên ánh mắt nhu tình nhìn xuống cô gái đang cuộn tròn trong ngực anh, rất tự nhiên từ trong ngực cô gái bỗng phát ra tiếng rên rỉ mềm nhũn.

“Đứng rồi, vú Lâm, nghe nói cháu của bà đang muốn thi lên trung học, chắc hẳn trong nhà bận rộn lắm?”

“Việc này...”

“Cứ như vậy đi, ta muốn cho bà về quê dưỡng lão, bà thấy sao?”

Vú Lâm quỳnh lên, không nhịn được tiến lên một bước: “Thiếu gia, tôi không vội, không cần. Miên Miên vẫn còn cần có sự chăm sóc của tôi...”

“Thật sao?” Diệp Hiên Viên cười lạnh: “Kẻ bụng dạ khó lường là kẻ bất trung, người giúp việc như thế ta dùng không nổi!”

“Thiếu gia, xin tha thứ cho tôi!” vú Lâm quỳ sụp xuống dưới chân Diệp Hiên Viên, tay lôi kéo ống quần anh tiếp tục cầu xin tha thứ: “Tôi về sau không dám, van cậu, xin cậu cho già này lưu lại. Van cậu cho tôi tiếp tục được chăm sóc Miên Miên!!”

“Đứng lên đi, vú Lâm, đêm khuya lạnh, cẩn thận phong thấp!” Diệp Hiên Viên tránh người vú Lâm bước qua, tiếp tục đi lên lầu. Đến đầu cầu thang, anh dừng bước, cũng không quay đầu lại, nói: “Vú Lâm, dù bà là đi theo Tần Yên đến đây nhưng khi đã bước chân vào Nguyễn gia tức là đã trở thành người của Nguyễn gia, không cần thiết phải trở thành gián điệp cho bất cứ nơi nào, cũng không cần phải tiếp tục khiêu chiến với quyền uy của ta. Hiện tại, cái nhà này là ta làm chủ, bà biết chứ?”

Nhân nhật ném lại những lời này, Diệp Hiên Viên ôm Miên Miên đi vào phòng ngủ của anh. Mà vú Lâm thì vẫn tiếp tục quỳ tại nơi đó, không thể động dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 36: Hạnh phúc (1)

Miền Miền trầm nghĩ, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không thể quên được những năm tháng khi cô 17 tuổi. Bởi vì đối với cô mà nói, quãng thời gian ngắn ngủi này thực hạnh phúc, hạnh phúc đến mức tưởng chừng như đó chỉ là một giấc mơ.

Ngày đó, mỗi đêm cô đều có thể nằm gọn trong lồng ngực áp áp của anh dù từ trong sâu thẳm cô vẫn là lo sợ cùng bất an đè nén, lại tự hỏi rằng cuộc sống hạnh phúc như vậy là thực sao? Không phải là cô đang nằm mơ, không phải mọi thứ chỉ nằm trong tưởng tượng của bản thân cô chứ?

Mỗi lần cô thì thầm những điều này, anh đều sẽ nheo nheo mắt cô, nhìn cô đầy cung chiều rồi nói cho cô biết rằng đây là thực, không phải là mộng! Thường thì anh cũng sẽ tự mình chứng minh cho cô thấy, sẽ là nhen nhóm thắp lò rồi thổi bùng ngọn lửa trong cô, từng chút từng chút một giống như tuyên bố với cô rằng đây là thực, rằng đây không phải là giấc mộng xinh đẹp mà cô tự tưởng tượng ra.

Giống như hiện tại vậy. Dục vọng của anh vẫn đang đầy chướng trong thân thể cô, lại còn cố ý tiếp tục tiến lên phía trước rồi sẽ nhìn say đắm đôi mắt vẫn còn đang chớp chớp của cô. Khi đó, trên khuôn mặt bình thường vốn lạnh lùng nghiêm nghị của anh sẽ chính là biểu hiện ra mấy phần nghịch ngợm cùng đáng yêu.

Đúng vậy, nếu không phải bởi người cha bất chợt qua đời sớm, chàng trai trẻ hai mươi tuổi như anh khi đó cũng sẽ chẳng phải tiếp nhận quản lý một công ty lớn như vậy. Và bây giờ, sẽ càng không trở thành một người đàn ông phong nhã hào hoa, thành thực cùng chừng chạc vượt trội, không giống với bộ dáng của người đàn ông hai mươi bảy tuổi mà anh nên có.

“Ngô...” Anh nhấn sâu một cái chạm tới đỉnh, khiến cô bật kêu rên liên tiếp. Cô khẽ cắn răng trừng mắt nhìn người đàn ông đang vạ phần đắc ý trước mắt.

Anh khẽ nhún nhún vai, cười tà mị: “Viên cầu nhỏ, ở dưới người anh mà lại dám phân tâm, xem anh như thế nào trừng phạt em.”

Nói xong, bất chấp tất cả, anh liên tiếp xâm nhập, động tác mãnh liệt, dục vọng cuồng dã, giống như muốn đem cô bay lên tới chốn bồng lai tiên cảnh, cùng anh chìm nổi trôi dạt phiêu diêu tới tận chân trời... Một lúc lâu sau, anh gầm nhẹ một tiếng, ngã xuống trên người cô, hơi thở hỗn hển.

Cô toàn thân đã trở nên vô lực, ngay đến cổ gồng để đỡ tay lên cũng chẳng còn, chỉ có thể mở to đôi mắt long lanh nhìn lên trần nhà, cảm giác mình vẫn đang chìm nổi bồng bềnh trong những đám mây. Anh đã bình phục lại hô hấp, từ trên người cô, anh lật người, nằm xuống một bên, đôi tay rắn chắc của anh vòng lại ôm chặt cô vào lòng.

“Viên cầu nhỏ, thoải mái sao?” Anh yêu thương vuốt ve mái tóc đen đã ướt đầm của cô, xảo trá hỏi.

Khuôn mặt cô chợt phỉếm hồng, trừng mắt nhìn hồ ly chín đuôi đang cười gian xảo là anh, tức giận nói: “Không phải là tại anh sao, mệt chết đi được!”

Anh dịu dàng vuốt ve bờ vai trắng mịn của cô, khẽ bật cười, giọng cười của anh bởi vì tình dục mà trở nên khan đặc, trầm thấp... nhưng mà như thế thì vô tình nghe ra, trở nên thật hấp dẫn a. (N.Hạ: đúng là yêu rồi thì cái gì chẳng thấy đẹp =)))

Cứ như vậy, hai người ở bên nhau, lúc hôn đổ, khi dỗ dành, cùng cảm nhận, cùng sẻ chia cho nhau không chỉ là nhiệt độ cơ thể...

Khỏe miệng cô cố gắng ngăn một nụ cười thật thỏa mãn, cô nhào vào lòng anh mà cọ xát, hít mát hương thụ thời khắc ấm áp này. Bất chợt, cái bụng có vẻ rất không biết điều của cô réo rất vang lên, phá vỡ không gian ấm áp đang tồn tại trong phòng.

“Thế nào? Đói bụng sao?” Anh vén chăn lên, nhặt nhanh lại quần áo đang bị vứt tán loạn dưới giường, khăng khăng muốn mặc quần áo cho cô. Cô xấu hổ muốn thoát khỏi bàn tay nóng bỏng của anh, lẩm bẩm: “Không cần... anh hai, em tự mặc được!”

Anh khẽ nâng lên một nụ cười xấu xa đầy thâm ý: “Em còn có sức sao?”

“Anh...” cô không phục, nhưng cũng không thể không thừa nhận được rằng những điều anh nói đều là đúng, bởi vì hiện tại cô thực sự mệt mỏi, một chút hơi sức cũng không còn nữa rồi. Cô cắn môi, có chút oán giận. Thật không hiểu vì sao, rõ ràng mỗi lần đều là anh “vất vả cần cù lao động”, đến cuối cùng sau đó người chịu mệt mỏi chỉ có thể nằm bẹp trên giường sẽ chỉ là cô mà thôi?? WHY??? (NH: chị miêu tả sinh động chân thực lắm =)))

“Được lắm, lại nghĩ linh tinh rồi, em không muốn ăn cơm nữa sao?” Anh ôm lấy cô vào lòng, hướng phòng ăn dưới lầu mà đi xuống.

Trên bàn ăn, cô ăn như hổ đói, vồ vập ăn, sau khi đã nhồi vào bụng một đồng sandwich, dường như mới khôi phục lại được một chút hơi sức. Anh chỉ lặng lặng ngồi bên cạnh nhìn bộ dạng hổ đói của cô mà không nói gì, âm thầm đưa tới trước mặt cô ly sữa tươi, nhỏ giọng khuyên: “Ăn từ từ thôi, đâu có ai giành ăn với em đâu mà sợ!”

Cô liếm liếm môi, gật đầu như bò cúi><.

Cứ như vậy, chẳng cần quan tâm thời gian đã là bữa trưa, bữa tối hay ăn khuya, hai người vẫn ở bên nhau, trao nhau từng chút từng chút ngọt ngào ấm áp, ấm êm đến mức thời gian đã trôi qua bao lâu mà chẳng ai hay...

“Phải rồi, cuối tuần này chúng ta sẽ đến Trang viên Hoa hồng!” Đột nhiên, anh dừng lại động tác, nhàn nhạt nói ra những lời này.

Chủ nhật, trời trong nắng ấm, là một ngày mùa thu thật tươi đẹp!

Cửa xe mở ra, cô vội vàng nhảy xuống!

Oa, hít căng đầy lồng ngực hương vị cuối thu thật sáng khoái, cô không kìm được rồi thở ra một hơi thật dài. Thật không hổ danh là khu trang viên cao cấp, ngay cả không khí ở đây cũng thực mới mẻ, tất cả đều thoải mái làm sao!

“Oa, kẻo đường, cuối cùng em cũng đến rồi a!” Từ xa đã nhìn thấy Lăng Thịnh đang lôi kéo một nữ nhân thật xinh đẹp, từ cửa lớn bước tới đón.

“Diệp cộc gỗ, tới đây, giới thiệu cho cậu, vị đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương cũng là chủ của trang viên này: Dương Chi Hồng. Tiểu Hồng, vị này là người anh em tốt của anh, là tổng tài của Nguyễn thị, tên Diệp Hiến Viên. Còn cô bé béo mập như kẹo hồ lô ngào đường kia, tên là Nguyễn Miên Miên, cũng là em gái bảo bối của Diệp tổng đây!”

Dương Chi Hồng quả thực không hổ với lời giới thiệu của Lăng Thịnh, cô đúng là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, đâu có là nụ cười hay cử chỉ nhăn mày cũng mười phần là mi hoặc. Chỉ thấy cô đưa cổ tay trắng trẻo thon dài hướng tới trước mặt Diệp Hiến Viên, thản nhiên cười: “Xin chào, tôi là Dương Chi Hồng, hoan nghênh đã tới Trang viên Hoa hồng!”

Anh khẽ gật đầu, nhấc môi cười, bắt tay Dương Chi Hồng, nói: “Xin chào! Tôi là Diệp Hiến Viên!”

Cô từ sau lưng anh liền lộ mặt ra, cười rạng rỡ: “Xin chào! Em là Nguyễn Miên Miên!”

Vừa nhìn thấy cô bé, đột nhiên Dương Chi Hồng như choáng váng, phải trấn định một lúc rồi bỗng nhào tới phía cô, ôm chặt lấy, vẻ rất sung sướng: “Cô bé thật đáng yêu, thật đáng yêu, em gái thật đáng yêu!! Nói cho chị biết, em thích ăn gì nào, em thích ăn kẹo hồ lô à, màu đỏ phải không, chị cũng thích màu đỏ đó...”

Dương Chi Hồng ước chừng cao hơn cô nửa cái đầu. Khi cô bị mạnh mẽ ôm vào lòng, liền bị bộ ngực vĩ đại ở trước mặt ép cho tới mức cơ hồ không thở nổi nữa, đại mỹ nhân này đúng là hiếm gặp nha!

Vào lúc Miên Miên cảm giác không thể thở nổi nữa, là anh đã kịp thời “cứu rỗi” cho cô.

“Dương tiểu thư, chúng ta vào đi thôi!”

Dương Chi Hồng nghe vậy, mới buông Miên Miên ra, đứng lui sang một bên: “Là tôi sơ suất, Diệp tổng, mời! Nói xong, cô nàng vẫn lưu luyến nhìn thêm Miên Miên một lần nữa.

Tay anh ôm chặt lấy eo của Miên Miên, ôm trọn cô vào lồng ngực, trực tiếp cắt đứt ánh nhìn đầy thêm thương của Dương Chi Hồng!

Không biết có phải hay không là ảo giác của cô, dường như cô cảm thấy bầu không khí xung quanh thật quý dị, lửa chiến tranh bắn tung tóe!!!

Lúc này, Lăng Thịnh đang đứng bên cạnh bỗng nhiên vỗ tay cười to: “Trời ơi, cậu làm tôi cười chết rồi, Nguyễn đại tổng tài cư nhiên vì một nữ nhân mà ăn dấm, lại còn là Tiểu Hồng, cậu lại vì một nữ nhân mà ghen tuông. A, cười chết tôi rồi, ha ha ha...”

"Cười đã chưa?"

"Cười đã chưa?"

Hai thanh âm đồng thời cất lên, cùng nhắm tới Lăng Thịnh đang cười như sắp ngất trên mặt đất. Lại như không tưởng tượng nổi sự tình này, hai người liếc mắt nhìn nhau, tiếp đó lại cùng nói:

“Tôi mới là người sẽ không vì một nữ nhân mà ăn dấm!”

“Tôi cũng sẽ không vì một nữ nhân mà ghen!”

Lại một màn hai miệng một lời.

Lăng Thịnh lại được thề cười đến mức ngã cả xuống đất, lăn lê bò toài, thề mà vẫn không ngừng cười nổi!

Đây, chính là màn mở đầu cho cuộc hành trình đến trang viên Hoa Hồng của Miên Miên!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 37: Hạnh phúc 2

Trang viên Hoa hồng là một tập đoàn giải trí đồng thời cũng là một nơi có thể ngắm cảnh. Bên trong có hồ bơi, Ôn Tuyền, nơi cưỡi ngựa, hội quán câu cá, KTV, quầy rượu. nó đúng là một nơi sang trọng, chỉ là giá vào cửa của nó rất đắt không phải ai cũng vào được.

Nơi này, địa phương cô thích nhất chính là chuồng ngựa. Bởi vì cô vẫn kỳ vọng có thể thấy những con ngựa như trong chuyện đồng thoại cô hay đọc, hơn nữa vừa nghĩ tới có thể cưỡi ngựa cảm giác được mùi hoa nhẹ nhàng, rồi hương cỏ, theo gió mà xông vào mũi, không cần phải nói là sáng khoái đến cỡ nào.

Hiển nhiên, nguyện vọng đẹp đẽ của cô đã được thực hiện ở trang viên Hoa Hồng.

Chị Hồng, cũng chính là Dương Chi Hồng, ở dưới sự yêu cầu mãnh liệt của cô, cô chỉ phải làm nũng gọi "chị Hồng" cùng "chị tiểu Hồng". Chị ấy liền tự mình chọn một chú ngựa nhỏ ôn thuận cho cô cưỡi.

Trong trại ngựa.

"Chị Hồng? Tự em có thể cưỡi, chị không phải giúp. . . ." cô nhìn Dương Chi Hồng sau lưng ôm cái eo không tính là thon gọn của cô mà không ngừng vuốt ve, cô có chút xấu hổ liền khẽ nhích về phía trước.

Mặc dù, cô không phản đối đụng chạm của con gái với nhau, nhưng là cái loại vuốt ve như vậy, trong lòng khó tránh khỏi vẫn có chút vướng mắc.

Cảm xúc tê dại như vậy, làm cho trong lòng cô không khỏi dâng lên một cảm giác như phản bội anh hai vậy.

Dương Chi Hồng được voi đòi tiền nhích lại gần lưng cô, khoe miệng mềm mại đáng yêu hơi hướng tới bên tai cô mà thổi khí nóng, "Không sao, chị là chủ nhân của trang viên, nên có nghĩa vụ bảo đảm an toàn của khách!"

"Nhưng là."

"Không có nhưng gì hết, chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa ngao du giang hồ đi!"

Cô than thở, chị ta cho là đang đóng phim hoàn châu cách cách sao?

Chỉ là, nhìn sân cỏ xanh mơn mẫm của trại ngựa cùng hồ nước bình lặng xanh như ngọc bích cách đó không xa, trong lòng liền cảm thấy ấm áp.

Nhớ tới trước kia ở trong sách từng thấy qua, là trang viên của Châu Âu thế kỉ thứ 19, nơi đó có sân cỏ xanh mơn mẫm cùng hoa tươi khắp nơi, còn có cây cầu cầu nhỏ bắc qua. Thường thường vào lúc này, cô đều có thể nhìn xuyên thấu qua Thư Hương sậu kín kia, thấy một người con trai cưỡi ngựa mà đến, mang theo cô chạy về phía kia tòa thành hạnh phúc.

Cưỡi ngựa nhỏ ôn thuận một lát lập tức, cô cảm thấy tâm mình một mảnh an bình, trong không khí lan tràn một cỗ hương thơm tự nhiên.

Cảnh đẹp như thế, làm cho cô không kìm hãm được mà nâng lên khoe miệng, cảm giác vui vẻ không thể diễn tả hết bằng lời. Chỉ là, nếu như sau lưng không có một người luôn động tay động chân, sẽ tốt hơn.

Cởi ước chừng nửa giờ, cô mơ hồ có chút mệt mỏi, cái mông nhỏ bị đau.

"Mệt mỏi sao? Xuống nghỉ ngơi một chút đi!" Dương Chi Hồng tiêu sái nhảy một cái xuống ngựa, hướng cô đưa ra tay trắng nõn.

Cô gật đầu một cái, tiếp lấy tay Dương Chi Hồng mà nhảy xuống ngựa.

Dương Chi Hồng dẫn cô tới đến bên hồ thụ âm hạ, ngồi xuống cái ghế dài, nhìn nước hồ màu xanh ngọc bích, cô than nhẹ một tiếng, "Rất đẹp!"

Cô thuận thế nhìn sang, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, trời chiều êm ái phủ lên một màu vàng óng ánh đến mê người, thỉnh thoảng lại có một làn gió nhẹ nhẹ thổi qua, mang theo những phiến lá rụng, giống như từng cánh bướm bay là đà ở trên mặt hồ nhẹ nhàng nhảy múa.

Cô tròn to mắt, bị cảnh tượng xinh đẹp làm cho ngây người.

Dương Chi Hồng nhìn đến vẻ mặt ngây ngô của cô, không khỏi nhẹ nhàng cười ra tiếng, "Miễn Miên, em thật là đáng yêu!" Nói xong, nghiêng người khẽ hôn mặt cô.

Cô nán lại hai giây, ngay sau đó liền có phản ứng, mặt cô trở nên đỏ bừng, cảm lạnh một chút rồi mở miệng: "em. chị. Duy trì. Làm gì?"

Dương Chi Hồng giãn mặt ra cười to, ôm cô một hồi mỡm sỏi mỡm ra nói, "Thân ái, em thật sự là đáng yêu, oa, thật đáng yêu, thật đáng yêu!"

"Các người đang làm gì?" thanh âm lạnh lùng của anh hai ở phía sau vang lên.

Dương Chi Hồng cả kinh, buông cô ra, đứng dậy, cười nói: "Diệp đại tổng tài, cũng tới cưỡi ngựa sao?"

Anh hai gật đầu một cái, coi như là trả lời. Liếc mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô , tiến lên vài bước, ôm cô tới trước ngực.

"Duong *****, chúng tôi xin lỗi không tiếp được rồi !" Nói xong, ôm vai của cô, xoay người rồi đi, không để ý chút nào đến Duong Chi Hồng đột nhiên nụ cười biến thành u ám .

"Anh hai, anh mang em đi nơi nào đó? Anh hai." cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đông lạnh của anh hai, "Như vậy bỏ em lại chỗ chị Hồng được chứ?"

Anh hai dừng lại, dừng bước, nắm cằm của cô, âm trầm nói: "chị Hồng ? Nhanh như vậy liền xưng em gọi chị rồi sao?"

Không có chờ cô trả lời, anh hai trực tiếp buông cô ra, bước tiến lên dắt một con ngựa lớn màu vàng , nhảy lên.

Cô đứng tại chỗ nhìn thân thể kiện tráng của anh hai ,liền không có tiền đồ vừa cười vừa đỏ cả mặt .

Anh hai, hôm nay mới nhìn anh hai thật kỹ. Anh hai một thân áo sơ mi trắng đơn giản ,cùng với một đôi ủng da quân dụng , làm bộc phát dáng vẻ anh tuấn khôi ngô, diện mạo bất phàm.

"Ngần người cái gì?" Anh hai nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay sau đó cúi thấp thân thể, ôm cô lên lưng ngựa. Nụ cười cô phiếm hồng , cuống quýt lắc đầu một cái, "Không có. Không có gì." làm sao có thể nói là mình nhìn thấy anh hai người đã chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn đến thất thần đây, đây cũng quá mất thể diện đi, đánh chết cũng sẽ không nói, không nói!

Anh hai để cho cô giạng chân , thân thể thoải mái tựa vào trên người anh , sau đó kéo cương ngựa, con ngựa gào thét một tiếng xông về trước.

Cô hét lên một tiếng, không khỏi ôm cổ anh hai, "Chậm một chút, em sẽ sợ." Gió đang bên tai cô ù ù thổi qua, cảm giác cả người giống như bị ném ra tầng mây , treo thân thể.

Con ngựa chạy một lát, từ từ chậm lại bước chân , nhàn nhã tùy ý tản bộ.

Lúc này, tiếng cười chế nhạo của anh hai vang lên trên đầu , "Tiểu quỷ nhất gan, đều dừng lại rồi, còn không mở mắt!"

"Em mới không phải tiểu quỷ nhất gan!" Mở mắt ra, nhìn thấy chính là con người đen sâu thẳm nhìn chằm chằm bộ dạng ngẩn người của cô .

Lòng cô cả kinh, hơi lui về phía sau. Cùng anh hai ở chung một chỗ cũng được một đoạn thời gian, làm sao có thể không hiểu đây là điểm báo tình dục của anh hai mà sống yên bình đến bây giờ à.

Cô run cổ họng, sợ hãi nói: "Anh hai. anh đừng. Đây là trại ngựa, hoàn. Còn là lập tức. Hội."

Lời còn chưa dứt, anh hai liền nghiêng thân qua . Chặn lại miệng của cô, cùng cô môi lưỡi giao xoa. Cái hôn Lửa nóng kia mang đến một tia tê dại lan tràn toàn thân, cô không tự chủ bật thốt lên tiếng ưm.

"Đừng. anh hai." cô bắt được một tia lý trí cuối cùng, giùng giàng đẩy hai tay chạy loạn trên người cô ra , "Hội. Có người."

Anh hai ngừng động tác, đầu gục lên trên vai cô, thanh âm có chút ủy khuất truyền đến, "Anh chán ghét y phục hôm nay của em !"

Y phục? cô hôm nay mặc vô cùng bình thường a, một cái cái áo con nít màu trắng khoát thêm một cái áo có hình con thỏ đáng yêu , phía dưới mặc một cái váy kẻ ô màu hồng , rất khó coi sao?

Lại nghe anh hai tiếp tục tại bên tai cô nói thầm, "Hừ, mặt nhiều lớp như vậy, nói rõ một chút lợi ích đều không để lại cho anh!"

Nói xong, bàn tay còn đột phá tầng tầng phòng tuyến mà chui vào dưới quần của cô, vừa áo nã thờ dài: " dưới váy cư nhiên mặc quần, rõ là."

Cô có chút uất ức, "Không phải quần á..., là quần lót, khí trời lạnh như thế, cô cũng không phải là nữ sinh người Nhật, gió mặc gió đều mặc váy ngắn !"

Anh hai nhẹ nhàng cười cười, bàn tay thật chặt ôm thân thể của cô, lẳng lặng ôm cô một lúc lâu.

"Cô cô cô cô." Bụng của cô lại không đúng lúc phá vỡ khoảnh khắc ấm áp này .

Cô đỏ mặt, âm thầm ảo não, mỗi lần đều là cái bụng đói này dễ dàng phá hư không khí, thật là đối với nó hết ý kiến mà.

"Đói bụng sao?" Anh hai sờ sờ cái bụng thóp nhỏ của cô.

Cô xin lỗi gật đầu một cái, mặc dù chỉ là cười ngựa một lát, nhưng đối với cô mà nói vẫn là tiêu hao năng lượng quá lớn .

Anh hai không nói gì, theo trên ngựa nhảy xuống, buông lỏng đem cô từ trên ngựa ôm xuống, dắt tay của cô đi về phía phòng ăn.

Cô nghiêng đầu nhìn một chút long bàn tay bị nắm chặt , trong lòng ngọt ngào, không khỏi nhớ lại ở trong sách có một câu nói —— nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Tốt đẹp đến không nói được thành lời, YES không phải chỉ tình cảnh này của cô cùng anh hai sao. Trong lòng ngọt ngào nhanh chóng lan tràn, cô nhất định định thần lại, không tự chủ được nắm chặt tay anh hai, từng bước từng bước đi trở về phòng. Khi đó cô nghĩ, nếu con đường này vĩnh viễn không có đoạn cuối, thật là tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38: Hạnh phúc 3

"Ồ, kẹo đường, trẻ như thế mới đến à?" từ xa đã nghe thấy thanh âm kiều mỵ đặc trưng của Lăng Thịnh vang lên.
<http://cungquanghang.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

"Sách sách sách ách." Lăng Thịnh nhìn hai người đến gần, phát ra tiếng chặc chặc, "Ồ, cọc gỗ, không nhìn ra cái người này cũng biết đến lăng mạn a, còn chơi trò như học sinh tiểu học cùng nắm tay nhau, mình cho là theo tác phong trước kia của cậu, nhất định là kéo kẹo đường đến nơi nào đó rồi giải quyết ngay tại chỗ!"

Anh hai trợn mắt nhìn Lăng Thịnh một cái, không nói gì, cũng không có buông ra tay của cô.

Cô lại thấy kinh ngạc, "Cái gì giải quyết ngay tại chỗ?"

Lăng Thịnh ngừng một giây, ngay sau đó vỗ tay cười to: "Kẹo đường, em thật là đáng yêu!" Tiếp đó lại chuyển sang anh hai, mặt hâm mộ, "Đầu gỗ, cậu lượm được bảo vật nha!"

Anh hai lại không có để ý Lăng Thịnh, lời kéo cô không nhìn đến Lăng Thịnh bên cạnh đang còn trầm luân suy nghĩ vẫn vơ mà đi thẳng qua, tới phòng ăn.

"Miên Miên, tới rồi à?" Dương Chi Hồng nhìn thấy cô, thân thiết tiến lên kéo lấy tay của cô.

"Dạ, chị Hồng." Dương Chi Hồng triều mền nhìn cô thân thiện gật đầu cười cười.

Anh hai ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Dương *****, có thể ăn cơm chưa? Cô ấy đói bụng."

Dương Chi Hồng giống như lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của anh hai, tiếc hận buông tay của cô ra, hướng về phía anh hai quyền rũ cười một tiếng, "Diệp tổng, đợi lâu, bên này xin mời!"

Nói xong, trực tiếp đi về phía trước dẫn đường.

Trên bàn cơm

Cô nhìn bàn ăn lớn trước mặt, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, oa, sắc hương vị đều hoàn hảo, nhìn thật là ngon a.

Dương Chi Hồng ở một bên thân thiết gấp thức ăn cho cô, "Miên Miên, ăn cái này, sủi cảo Phi Thúy đó!"

Cắn một miếng sủi cảo lớn trong chén, cô than nhẹ một tiếng, ăn ngon a, da mỏng thịt mềm, vừa cắn một cái nước sốt liền tràn ra trong miệng, cực phẩm a!

"Oa, ăn ngon a!" cô ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng chói nhìn về phía Dương Chi Hồng, khích lệ nói: "Thật sự ăn rất ngon!"

Dương Chi Hồng tiếp tục vì cô gấp một cái bánh chèo, cười híp mắt nói: "Chị biết ngay Miên Miên thích ăn đồ ăn Trung Quốc, cho nên chị đặc biệt phân phó đầu bếp làm một bàn thức ăn kiểu Trung Quốc, như thế nào, Miên Miên vừa khẩu vị của em chứ?"

Cô liên tục gật đầu, "Àn Àn, rất hợp khẩu vị!"

Lăng Thịnh ở một bên âm dương quái khí kêu lên: "Hoa hồng bảo bối a, em cũng không biết anh thích ăn bít tết kiểu tây à?"

Dương Chi Hồng nghiêm mặt nói: "Người Trung Quốc nên bảo vệ bản sắc ẩm thực của mình!"

Cô gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong chén Lăng Thịnh, "Khặc, đây là thịt bò!"

"A ——" Lăng Thịnh mạnh mẽ hét lên một tiếng.

"Làm sao vậy?" cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt hạnh phúc, "Ăn được trứng từ không?" (em không biết là món gì nữa)

"Kẹo đường, chỉ có em đối với anh tốt nhất! anh quyết định thích em rồi, kẹo đường em đối với anh thật sự quá tốt rồi."

Anh hai nhét cái bánh chèo vào cái miệng vẫn còn la oai oái tức tối của Lăng Thịnh, lạnh lùng nói: "lo ăn cơm của cậu đi."

Cô nhìn anh hai bên cạnh, cũng gấp lên một con Tôm Hùm to bỏ vào trong chén anh, "anh hai, ăn tôm a!"

Anh hai nhìn cô một cái, rồi liếc nhìn con Tôm Hùm to trong chén, "em không phải là rất thích ăn tôm sao?"

Cô nhìn qua Tôm Hùm to ở trong đĩa lớn, lắc đầu một cái, "Có vỏ cứng, sẽ ghim trúng tay!"

Anh hai không nói gì, chẳng qua là đem tôm hùm đến trước mặt của mình.

Một lát sau, anh hai đem một bàn tôm hùm đã bóc sạch vỏ đặt ở trước mặt của cô, "Ăn đi, như vậy sẽ không ghim trúng tay nữa!"

Cô gấp một khối thịt tôm hùm, bỏ vào trong miệng, một loại ngọt ngào không biết từ đâu xông lên cổ họng, cảm giác thật hạnh phúc.

Lăng Thịnh bên cạnh cũng không chịu nổi cô đơn ăn dầm chua nói:

"Rất ngọt a, làm người khác thật hâm mộ a, mình đây thật ganh tị nha, nào hoa hồng bảo bối, anh gấp cho em một miếng cá, Bảo bối, há mồm, a."

Dương Chi Hồng nghiêng mặt sang bên, không chút lưu tình nói: "Tôi không ăn cá."

Sự Thiện lương của Lăng Thịnh lần nữa bị đá kích rồi.

Màn đêm lại minh.

Cô ngồi trên xích đu trong vườn hoa ngắm bầu trời đầy sao, khí trời thật tốt a. Chỉ là, thời gian tốt đẹp đều ngắn ngủi, ngày mai cô lại phải về nhà đi học.

Dương Chi Hồng ngồi sát bên cô, "Này, Miên Miên, đi suối nước nóng không?"

Cô kinh hãi, "Nơi này còn có suối nước nóng sao?"

"Đúng vậy a." Dương Chi Hồng cười đắc ý, "Đó là đương nhiên, còn là tỉnh khiết thiên nhiên không có ô nhiễm, đi thôi, cùng đi chứ!"

"Đợi chút, em đi gọi anh hai!" Nói xong cô thật nhanh chạy đi.

"Anh hai, chúng ta đi tắm ôn tuyền chứ?" cô đẩy cửa phòng anh hai, lôi kéo.

Anh hai nhú mày, chế nhạo nói: "Em đang mời anh sao?"

Chỉ là, ngay lúc đó cô thật sự là rất hưng phấn, cho nên không có lưu ý đến vẻ mặt suy nghĩ sâu xa quỷ dị của anh hai.

"Oa, thật là tốt nha!" cô nhìn bể nước nóng trước mặt giống như một bồn tắm nước nóng lớn, chẳng qua khác ở chỗ cái này là bồn tắm lộ thiên, thử nghĩ dưới bầu trời đầy sao, ngâm mình ở trong suối nước nóng, là thoải mái cỡ nào a.

Cô cởi quần áo, từ từ trượt vào trong nước, thỏa mãn thở ra một hơi, "Thật là thoải mái a, có cá bơi dưới nước!"

"Phải không?" thanh âm hơi khàn khàn của anh hai ở phía sau vang lên, ngay sau đó bàn tay bao quát, ôm cô vào trong ngực.

"Anh hai, thế nào ở chỗ này lại như vậy?" Cô hiện tại là lỏa thể phô bày ở trước mặt anh hai, mặc dù có nước che dấu, nhưng là trong lòng vẫn là khó tránh khỏi ngượng ngùng.

Anh hai hôn nhẹ cái gáy trơn bóng của cô, nở nụ cười trầm thấp, "Không phải em mời anh đến đây sao?"

Cô có a, nhưng mà cô chỉ nói là muốn cùng anh hai đi suối nước nóng a, cũng không có nói là tắm uyên ương ở suối nước nóng nha.

Chỉ là, anh hai cũng không có cho cô cơ hội giải thích, trực tiếp ôm lấy eo của cô, chống đỡ hướng bờ Ôn Tuyền khe nhô cao, sau đó kéo hai chân của cô lên quần tại cái hông gầy gò của anh, môi mỏng ngăn chặn cô không phát ra tiếng rên rỉ.

"Không muốn làm cho Lăng Thịnh bên cạnh nghe được, cũng không cần gọi lớn tiếng như vậy, mặc dù—— em càng lớn tiếng anh càng thích."

Cô đỏ bừng cả mặt, giấu ở trong ngực anh hai, thấp giọng kháng nghị "Em nào có gọi lớn tiếng như vậy—— a ——"

Anh hai ngắt ngực của cô, cho cô thấy vẻ mặt vô tội "Sự thật thẳng hùng biện".

Thật là vô lại, anh hai bại hoại, cô bị khoái cảm bộc phát liên tục trong cơ thể bức đến cực hạn, nhưng cũng không dám lớn tiếng rên rỉ, chỉ có thể khẽ ngửa đầu, cắn một cái lên bả vai rắn chắc của anh hai.

Anh hai toàn thân chấn động, Luật động nhanh hơn, rất nhanh cô chỉ cảm giác trước mặt tối sầm lại, cả người lâm vào hôn mê vô tận .

Diệp Hiên Viên liếc nhìn cô gái nhỏ trong ngực vô lực chịu đựng đột nhiên mình cao trào kích thích mà té xỉu , trong lòng một mảnh thương tiếc, vuốt ve khuôn mặt như quả trứng ửng đỏ kia , nhẹ nhàng hôn hôn, trong mắt đều là dịu dàng cùng cưng chiều vô tận.

Cầm khăn tắm lớn bên cạnh , Diệp Hiên Viên buông lỏng ôm lấy Miên Miên đang hôn mê, hướng gian phòng đi tới.

Quả nhiên là hoa xinh thắm tốt đêm đẹp a!

"Ồ, kẹo đường, trẻ như thế mới đến à?" từ xa đã nghe thấy thanh âm kiều mỵ đặc trưng của Lăng Thịnh vang lên.

"Sách sách sách ách." Lăng Thịnh nhìn hai người đến gần, phát ra tiếng chắc chắc, "Ồ, cộc gỗ, không nhìn ra cái người này cũng biết đến lăng mạn a, còn chơi trò như học sinh tiểu học cùng nắm tay nhau , mình cho là theo tác phong trước kia của cậu , nhất định là kéo kẹo đường đến nơi nào đó rồi giải quyết ngay tại chỗ !"

Anh hai trợn mắt nhìn Lăng Thịnh một cái, không nói gì, cũng không có buông ra tay của cô.

Cô lại thấy kinh ngạc, "Cái gì giải quyết ngay tại chỗ?"

Lăng Thịnh ngừng một giây, ngay sau đó vỗ tay cười to: "Kẹo đường, em thật sự thật là đáng yêu!" Tiếp đó lại chuyển sang anh hai, mặt hâm mộ, "Cộc gỗ, cậu lượm được bảo vật nha!"

Anh hai lại không có để ý Lăng Thịnh , lôi kéo cô không nhìn đến Lăng Thịnh bên cạnh đang còn trầm luân suy nghĩ vẫn vơ mà đi thẳng qua , mình phòng ăn.

"Miên Miên, mình rồi à?" Dương Chi Hồng nhìn thấy cô , thân thiết tiến lên kéo lấy tay của cô.

"Dạ, chị Hồng." Dương Chi Hồng triều mền nhìn cô thân thiện gật đầu cười cười.

Anh hai ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Dương *****, có thể ăn cơm chưa? Cô ấy đói bụng."

Dương Chi Hồng giống như lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của anh hai , tiếc hận buông tay của cô ra , hướng về phía anh hai quẹo rừ cười một tiếng, "Diệp tông, đợi lâu, bên này xin mời !"

Nói xong, trực tiếp đi về phía trước dẫn đường.

Trên bàn cơm.

Cô nhìn bàn ăn lớn trước mặt , âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, oa, sắc hương vị đều hoàn hảo, nhìn thật là ngon a.

Dương Chi Hồng ở một bên thân thiết gấp thức ăn cho cô , ", Miên Miên, ăn cái này, sủi cảo Phi Thúy đó!"

Cắn một miếng sủi cảo lớn trong chén , cô than nhẹ một tiếng, ăn ngon a, da mỏng thịt mềm , vừa cắn một cái nước sốt liền tràn ra trong miệng, cực phẩm a!

"Oa, ăn ngon a!" cô ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng chói nhìn về phía Dương Chi Hồng, khích lệ nói: "Thật sự ăn rất ngon!"

Dương Chi Hồng tiếp tục vì cô gấp một cái bánh chèo, cười híp mắt nói: "Chị biết ngay Miên Miên thích ăn đồ ăn Trung Quốc, cho nên chị đặc biệt phân phó đầu bếp làm một bàn thức ăn kiểu Trung Quốc , như thế nào, Miên Miên vừa khẩu vị của em chứ?"

Cô liên tục gật đầu, "Ân Ân, rất hợp khẩu vị!"

Lăng Thịnh ở một bên âm dương quái khí kêu lên: "Hoa hồng bảo bối a, em cũng không biết anh thích ăn bít tết kiểu tây à ?"

Dương Chi Hồng nghiêm mặt nói: "Người Trung Quốc nên bảo vệ bản sắc ẩm thực của mình!"

Cô gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong chén Lăng Thịnh , "Khạc, đây là thịt bò!"

"A ——" Lăng Thịnh mạnh mẽ hét lên một tiếng.

"Làm sao vậy?" cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt hạnh phúc, "Ăn được trứng từ không ?"(em không biết là món gì nữa)

"Kẹo đường, chỉ có em đối với anh tốt nhất! anh quyết định thích em rồi, kẹo đường, em đối với anh thật sự quá tốt rồi."

Anh hai nhét cái bánh chèo vào cái miệng vẫn còn la oai oái tức tối của Lăng Thịnh , lạnh lùng nói: "lo ăn cơm của cậu đi ."

Cô nhìn anh hai bên cạnh , cũng gấp lên một con Tô Hùm to bỏ vào trong chén anh, "anh hai, ăn tôm a!"

Anh hai nhìn cô một cái ,rồi liếc nhìn con Tôm Hùm to trong chén, "em không phải là rất thích ăn tôm sao?"

Cô nhìn qua Tôm Hùm to ở trong đĩa lớn, lắc đầu một cái, "Có vỏ cứng, sẽ ghim trúng tay!"

Anh hai không nói gì, chẳng qua là đem tôm hùm đến trước mặt của mình.

Một lát sau, anh hai đem một bàn tôm hùm đã bóc sạch vỏ đặt ở trước mặt của cô, "Ăn đi, như vậy sẽ không ghim trúng tay nữa !"

Cô gấp một khối thịt tôm hùm, bỏ vào trong miệng, một loại ngọt ngào không biết từ đâu xông lên cổ họng, cảm giác thật hạnh phúc .

Lăng Thịnh bên cạnh cũng không chịu nổi cô đơn ăn dấm chua nói: "Rất ngọt a, làm người khác thật hâm mộ a, mình đây thật ganh tị nha, nào hoa hồng bảo bối, anh gấp cho em một miếng cá, Bảo bối, há mồm, a."

Dương Chi Hồng nghiêng mặt sang bên, không chút lưu tình nói: "Tôi không ăn cá ."

Sự Thiện lương của Lăng Thịnh lần nữa bị đá kích rồi.

Màn đêm lại mình.

Cô ngồi trên xích đu trong vườn hoa ngắm bầu trời đầy sao, khí trời thật tốt a. Chi là, thời gian tốt đẹp đều ngắn ngủi , ngày mai cô lại phải về nhà đi học.

Dương Chi Hồng ngồi sát bên cô, "Này, Miên Miên, đi suối nước nóng không ?"

Cô kinh hãi, "Nơi này còn có suối nước nóng sao?"

"Đúng vậy a." Dương Chi Hồng cười đắc ý , "Đó là đương nhiên , còn là tinh khiết thiên nhiên không có ô nhiễm, đi thôi, cùng đi chứ!"

"Đợi chút, em đi gọi anh hai!" Nói xong,cô thật nhanh chạy đi.

"Anh hai, chúng ta đi tắm ôn tuyền chứ?" cô đẩy cửa phòng anh hai , lúi lét .

Anh hai nhú mày, chế nhạo nói: "em đang mời anh sao?"

Chi là, ngay lúc đó cô thật sự là rất hưng phấn, cho nên không có lưu ý đến vẻ mặt suy nghĩ sâu xa quý dị của anh hai .

"Oa, thật là tốt nha!" cô nhìn bể nước nóng trước mặt giống như một bồn tắm nước nóng lớn, chẳng qua khác ở chỗ cái này là bồn tắm lộ thiên , thử nghĩ dưới bầu trời đầy sao , ngâm mình ở trong suối nước nóng, là thoải mái cỡ nào a.

Cô cởi quần áo, từ từ trượt vào trong nước, thỏa mãn thở ra một hơi, "Thật là thoải mái a, có cá bơi dưới nước!"

"Phải không?" thanh âm hơi khàn khàn của anh hai ở phía sau vang lên, ngay sau đó bàn tay bao quát, ôm cô vào trong ngực.

"Anh hai, thế nào ở chỗ này lại như vậy ?" Cô hiện tại là lửa thể phô bày ở trước mặt anh hai, mặc dù có nước che dấu, nhưng là trong lòng vẫn là khó tránh khỏi ngượng ngùng.

Anh hai hôn nhẹ cái gáy trơn bóng của cô , nở nụ cười trầm thấp, "Không phải em mời anh đến đây sao?"

Cô có a, nhưng mà cô chỉ nói là muốn cùng anh hai đi suối nước nóng a, cũng không có nói là tắm uyên ương ở suối nước nóng nha .

Chi là, anh hai cũng không có cho cô cơ hội giải thích , trực tiếp ôm lấy eo của cô, chống đỡ hướng bờ Ôn Tuyền khê nhô cao , sau đó kéo hai chân của cô lên quấn tại cái hông gầy gò của anh , môi mỏng ngăn chặn cô không phát ra tiếng rên rỉ.

"Không muốn làm cho Lăng Thịnh bên cạnh nghe được, cũng không cần gọi lớn tiếng như vậy, mặc dù —— em càng lớn tiếng anh càng thích."

Cô đỏ bừng cả mặt, giấu ở trong ngực anh hai, thấp giọng kháng nghị"Em nào có gọi lớn tiếng như vậy —— a ——"

Anh hai ngắt ngực của cô, cho cô thấy vẻ mặt vô tội "Sự thật trắng hùng biện".

Thật là vô lại, anh hai bại hoại, cô bị khoái cảm bộc phát liên tục trong cơ thể bức đến cực hạn, nhưng cũng không dám lớn tiếng rên rỉ, chỉ có thể khẽ ngửa đầu, cắn một cái lên bả vai rắn chắc của anh hai .

Anh hai toàn thân chấn động, Luật động nhanh hơn, rất nhanh cô chỉ cảm giác trước mặt tối sầm lại, cả người lâm vào hôn mê vô tận .

Diệp Hiên Viên liếc nhìn cô gái nhỏ trong ngực vô lực chịu đựng đột nhiên mình cao trào kích thích mà té xỉu , trong lòng một mảnh thương tiếc, vuốt ve khuôn mặt như quả trứng ửng đỏ kia , nhẹ nhàng hôn hôn, trong mắt đều là dịu dàng cùng cưng chiều vô tận.

Cầm khăn tắm lớn bên cạnh , Diệp Hiên Viên buông lỏng ôm lấy Miên Miên đang hôn mê, hướng gian phòng đi mình.

Quả nhiên là hoa xinh thắm tốt đêm đẹp a!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 39: Cẩm kỳ 1

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người lưu luyến từ biệt Dương Chi Hồng, anh hai lái xe đưa cô đến trường học.

"Anh hai, em đi, trên đường lái xe cẩn thận!" Cô mở cửa xe, sắp nhảy xuống.

Anh hai ngăn cô lại, đưa cho cô một túi giấy, "Đồng phục học sinh!"

Đúng rồi, hai ngày nay cô thật sự là thật cao hứng, quá hạnh phúc, cho Minh thậm chí quên đi bản thân là học sinh, cũng quên cái trường học bình thường phải mặc đồng phục học sinh.

Cô nhận lấy túi, nắm lên một bên quai ba lô, "Em vào nhà vệ sinh trong trường thay!"

Anh hai đưa tay ngăn chặn cô, quay cửa kính xe xuống, "ở trong xe thay luôn đi."

Cô quan sát bên trong xe tuy rằng ngăn cách bốn phía với bên ngoài, nhưng là bên cạnh có anh hai nhìn chăm chăm, cô lắc đầu một cái, cự tuyệt, "Em vẫn là."

Anh hai khom qua sát người cô, giọng khàn khàn nói: "em muốn anh giúp em thay sao?"

Ách, nếu như là anh hai giúp thay đồ, có thể không cần đợi thay xong hết cũng đã bị ăn sạch rồi. Tự mình thay mặc dù khó tránh khỏi trần truồng, khó tránh khỏi ngượng ngùng, nhưng là dường như tính an toàn có lẽ cao hơn một chút.

Suy nghĩ một chút, cân nhắc thiệt hơn, cô vẫn là ở trong xe tự thay thôi. Thông qua khoảng thời gian chung đụng này, cô rốt cuộc hiểu một chuyện, đó chính là anh hai thủ tính lớn hơn lý tính, mỗi lần chỉ cần bắt được cô, chỉ cần anh ấy nghĩ, chỉ cần anh ấy nguyện ý, cô đều chỉ có bị ăn cho bằng sạch từng mảnh nhỏ mới thôi.

Sột sột soạt soạt, thay quần áo.

Rốt cuộc thay quần áo xong, anh hai nghiêng người vì cô sửa lại một chút tóc dài bởi vì thay quần áo mà trở nên xốc xếch, nhẹ giọng nói: "Thật không muốn cứ như vậy thả em đi!"

Cô cuống quýt đẩy anh hai ra, nhảy xuống xe, cũng không quay đầu lại xông về phía trước, "Anh hai, hẹn gặp lại!"

Cho đến khi chạy đến sau cổng trường, cô mới dừng lại, sờ sờ lên gò má nóng lên của mình, thật là ngu ngốc, luôn bởi vì một câu nói của anh hai mà mặt hồng tím đập.

Khi đó cô đây, một lòng trăm mê tràn đầy trong hạnh phúc, làm sao biết sáng sớm ngọt ngào đẹp đẽ kia lại cũng là bắt đầu của sự thống khổ.

Đi vào phòng học, Nữu Nữu đã ngồi ở vị trí của bản thân, cầm một quyển sách đọc say sưa ngon lành.

"Buổi sáng khỏe, Nữu Nữu."

Nữu Nữu từ trong sách lộ mặt ra, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen.

"Sao. Làm sao rồi?" Cô cúi đầu kiểm tra quần áo, chẳng lẽ trong hỗn loạn nút áo không có cái đúng bị hở chỗ nào sao?

"Miễn Miên." Nữu Nữu hí mắt, có chút ý vị sâu xa nói: "cậu gần đây da càng ngày càng tốt rồi."

"Có sao?" Cô sờ sờ mặt, có sao, còn là gương mặt tròn tròn đầy thịt mà.

"Có!" Nữu Nữu nặng nề gật đầu một cái, vươn tay ra nắm lấy cằm của cô, "Cậu xem, trước kia chẳng qua là da trắng nõn nà, trắng nõn lại trắng nõn, cư nhiên bây giờ mặt mày hơn hờ, lộ ra hai má hồng, hơn nữa còn càng ngày càng bóng loáng, đủ loại dấu hiệu tỏ rõ ——"

"Tỏ rõ cái gì?" Cô chột dạ lui về phía sau, cô còn chưa nói cho Nữu Nữu biết chuyện của cô cùng anh hai, trực giác nói với cô nếu chuyện lộ ra ngoài hậu quả có lẽ là xa không thể tưởng tượng được.

Nữ Nữ toét miệng, cười gian, "Nói rõ —— Miên Miên, Miên Miên đáng yêu của chúng ta có phải đang yêu hay không !"

Yêu a, cô cùng anh hai ăn ở chung một chỗ , ngủ cũng cùng nhau, hơn nữa còn có thể làm như thế này thế kia như vậy, tình cảnh như thế gọi là yêu sao?

"Cái gì gọi là yêu?" Cô hỏi Nữ Nữ, cô cũng muốn biết cái loại tìm đập thành thịch, cảm giác đỏ mặt tìm đập nhanh có phải hay không gọi là yêu.

Nữ Nữ mắt tròn trắng, "Cậu không phải là yêu đều không biết rõ ràng đi! Mình cho cậu biết, yêu chính là cùng người trong lòng ở chung một chỗ ngọt ngào ngọt ngào. Đầu tiên là hai người tỏ tình, sau đó tình sâu đậm liền thủy nhũ tương giao, linh hồn tương dung, cũng chính là cái người ta thường gọi là lên giường, sau đó nữa xác định xem tạo hóa của cả hai như thế nào nữa, hợp thì kết hôn, không hợp thì chia tay!"

Đầu tiên là tỏ tình, cô thích anh hai đây là điều mọi người đều biết, khi ở trên giường, cô cũng bị anh yêu cầu nói rất nhiều lần em thích anh hay em yêu anh ...lời nói tỏ tình, nhưng là anh hai yêu thích cô a, phải là thích đi, nếu không làm sao có thể đối với cô làm chuyện đó .

Sau đó tình sâu nặng , lên giường. Thôi, cái này không có gì để nói .

Cuối cùng chính là kết hôn cùng chia tay, cô cùng anh hai có thể kết hôn a, ở chung một chỗ nhiều năm như vậy cuộc sống như là rất gắn bó hợp nhau , vậy cũng coi như là thích hợp kết hôn .

Nghĩ tới cô đang cầm hoa tươi, mặc áo cưới trắng tinh từ từ đi tới trước mặt anh hai , nắm lấy bàn tay mạnh mẽ kia, sau đó nở nụ cười cùng đi về hướng trời xanh mây trắng tươi đẹp hạnh phúc trong hoa viên, liền không lòng được mà đỏ mặt.

"Này, này, Miên Miên, thế nào vừa nói mặt liền đỏ rồi?"

Khuôn mặt cô đỏ như quả trứng luộc , nhẹ nhàng lão đạo, "Không có, chẳng qua là cảm thấy yêu rất tốt đẹp!"

"Hừ, tốt đẹp, đợi chút. cậu yêu sao? Cậu có người trong lòng sao?"

Cô sững sốt, không biết là nên lắc hay là gật đầu, cuối cùng cô nói: "Mình có người trong lòng a, giống như cậu , giống như má Lâm, còn có anh hai nữa ."

Nữ Nữ cười khỏ, "nấy người cậu nói không phải là người yêu như trong lời mình nói, yêu thích là thành lập trên cơ sở tình yêu . Tỷ như cậu yêu thích mình là bởi vì mình là bạn học kiêm bạn tốt, cậu thích đi Lâm là bởi vì đi ấy làm cơm cho cậu , cũng như mình thích Nhĩ Đông vì là cháu của mình vậy, cậu thích anh hai cậu cũng là bởi vì anh ấy là anh hai cậu , là người thân của cậu , những thứ này cũng không đủ để thành tình yêu. Tình yêu là một đôi ,cậu thích hẳn là bởi vì hẳn là một người đàn ông ưu tú mà thích hẳn, mà thương hẳn, cậu muốn sống cùng hẳn qua cả đời, vì hẳn sanh con đường cái, nấu cơm giặt quần áo cho hẳn , chỉ cần cùng hẳn ở bên nhau liền thấy hài lòng!"

"Anh hai cũng là một người đàn ông ưu tú à?" cô vẫn giãy giụa.

"Mình ghét,anh hai cậu là người thân của cậu, người có quan hệ máu mủ , hai người đời này cũng không thể yêu nhau !"

"Tại sao?"

"Ha ha, cậu hỏi mình tại sao? Bởi vì đây là cấm kỵ, đây là loạn luân !" Nữ Nữ lòng đầy căm phẫn cầm lấy cuốn sách trên bàn đưa cho cô, "cậu xem quyển này 《 mười mười thương người 》, chính là anh em ruột mền nhau!"

Cô không có nhìn cuốn sách trên tay Nữ Nữ, trong đầu chỉ có hai từ ngữ không ngừng xoay tròn.

Cấm kỵ, loạn luân , anh em yêu nhau là cấm kỵ, là loạn luân .

Lại nghe Nữ Nữ vẫn tiếp tục nói: "Thật ra thì anh em yêu nhau là rất tuyệt , nhưng là bọn họ không thấy ghê tởm sao, cư nhiên hai người cùng lên giường với nhau."

Ghê tởm? Lên giường? anh em lên giường rất dơ bẩn sao ?

"Cậu xem này Kết Thành Đồ Thừa ưu tú như vậy, dáng dấp thành tích cũng tốt, tiền đồ sáng lạng , nhưng là em gái Kết Thành Úc thì sao , thành tích không tốt, diện mạo bình thường, ngu ngốc muốn chết, có thể ưu điểm duy nhất chính là thiện lương, nhưng là thiện lương có thể thay cơm ăn sao? Cậu xem này cuối cùng cô ta làm hại anh trai của cô ta rồi xa nơi chôn nhau cắt rốn mười năm, hơn nữa còn làm gia đình mâu thuẫn!"

Tiền đồ sang lạng ? không phải là anh hai sao. Diện mạo bình thường, ngu ngốc muốn chết, là chỉ cô đây sao?

"Mẹ của cô ta lúc còn trẻ, trước kết hôn bị người đàn ông nàng yêu làm có thai. Làm lộ, sau đó lại lập tức gả cho người yêu nàng , cũng chính là cha Kết Thành Úc , đứa nhỏ sinh hạ ra chính là đồng bào sanh đôi dị trứng , một là con cháu huyết thống của nhà chồng , một người khác cũng chỉ là tạp chủng đã chủng! Cho nên nghiêm chỉnh mà nói, Kết Thành Đồ Thừa cùng Kết Thành Úc còn là anh em cùng mẹ khác cha yêu nhau, thật là ghê tởm, cuối cùng cậu xem hai người bọn họ bắt được thời gian liền lên giường."

Cùng mẹ khác cha? Cùng cha khác mẹ? Ghê tởm? Trong đầu cô ong ong một mảnh, rất nhiều hình ảnh ác mả dữ tợn đập vào mặt.

"Cậu cùng anh hai là cấm kỵ, là loạn luân, ghê tởm!"

"Cùng cha khác mẹ lại cùng nhau lên giường , ghê tởm!"

"Cậu sẽ làm hại anh hai cậu mất đi tiền đồ sang lạng , thật là ghê tởm!"

.....

"Không phải, tôi không phải." Cô ra sức lấy tay xua đi ác ma đang cười gằn trước mặt, "Tôi không phải, tôi không phải."

Nữ Nữ kéo cái tay vung loạn của cô, "Làm sao rồi, nhìn mặt cậu tái nhợt?"

"Không có sao, chẳng qua là long có chút buồn bực, không có sao." Cô phục hồi tinh thần lại, nắm chặt lòng bàn tay, chuyện của cô với anh hai nhất định không thể để cho những người khác biết.

"Đúng rồi, cậu có thể đem bộ manga này cho Minh mượn xem một chút không?"

Nữ Nữ liền đáp ứng "Tốt, đúng, Minh còn có manga Anime Hủy Hòa Chân Nhân này, cùng cho cậu mượn hết, nói cho cậu biết nha" lâu đài bảo vệ tường Thái Lang thanh âm" hấp dẫn chết người , thật ra thì Matsumoto Jun không tồi, chẳng qua là quá xấu rồi."(không bik gì cả chém gió o em bỏ đọc manga với xem anime từ lớp 8 rồi h chỉ coi conan thôi)

Nữ Nữ vẫn còn thao thao bất tuyệt nói gì đó, cô hoàn toàn nghe không rõ nữa, trong đầu chỉ có mấy cái chữ kia quanh quẩn.

Đó là cảm kị!

Đó là loạn luân!

Anh em ruột lên giường ghê tởm!

Thì ra là hạnh phúc của cô chẳng qua là hoa trong nhà kiếng, trắng nơi đáy nước,hình thành ở một mảnh hư vô, vừa đụng liền tan biến .

Trong không khí, từ từ vang lên một bài ca rất quen thuộc .

Người đáp lời hờ hợt

Vào giờ phút này

Tôi nhớ Minh tuổi phun cùng chim bồ câu trắng

Ngọt ngào tán lặc

Tâm tình không khỏi lời kéo

Tôi còn yêu người đây

Mà người hát ca đứt quãng

Làm bộ không sao

Thời gian qua rồi, đi

Tình yêu gặp phải lựa chọn

Người lạnh, mệt mỏi, tôi khóc

Lúc rồi đi không vui vẻ

Người dùng thẻ viết lên

chút yêu chỉ đến đây thôi

Thật đau đớn

Thế nào, người mệt mỏi

Đã nói rồi đấy, hạnh phúc đây

Tôi hiểu rồi, không nói

Yêu phai nhạt, mộng xa

Vui vẻ cùng không vui nhất nhất tan vỡ

Người sẽ không bỏ

Những thứ kia cảm giác yêu thương cũng quá khắc sâu

Tôi đều nhớ rõ

Tôi không đợi

Đã nói rồi đấy, hạnh phúc là đây

Tôi sai lầm rồi, lệ rơi

Buông tay, hối hận

Chẳng qua là nhớ lại hộp âm nhạc, còn xoay tròn

Muốn thế nào dừng lại đây

Người đáp lời hỏi hột

Vào lúc giờ phút này

Tôi nhớ Minhhi tuổi phun khói chim bồ câu trắng

Ngọt ngào tán lạt

Tâm tình không khỏi lôi kéo

Tôi còn yêu người đây

Mà người hát ca đứt quãng

Làm bộ không sao

Thời gian qua rồi, đi

Tình yêu gặp phải lựa chọn

Người lạnh, mệt mỏi, còn tôi khóc

Lúc rời đi không vui vẻ

Người dùng thẻ viết tay

chút yêu chỉ đến đây thôi

Thật đau đớn

Thế nào, người mệt mỏi

Đã nói rồi đấy, hạnh phúc đây

Tôi hiểu rồi, không nói

Yêu phai nhạt, mộng xa

Vui vẻ cùng không vui nhất nhất tan vỡ

Người sẽ không bỏ

Những thứ kia cảm giác yêu thương cũng quá khắc sâu

Tôi đều còn nhớ rõ

Người không phải đợi

Đã nói rồi đấy, hạnh phúc đây

Tôi sai lắm rồi, lệ rơi

Buông tay, hối hận

Chẳng qua là nhớ lại hộp âm nhạc, còn xoay tròn

Muốn thế nào dùng đây

Thế nào, người một mối

Đã nói rồi đấy, hạnh phúc đây

Tôi hiểu rồi, không nói

Yêu phai nhạt, mộng xa

Tôi đều còn nhớ rõ

Người không phải đợi

Đã nói rồi đấy, hạnh phúc đây

Tôi sai lắm rồi, lệ rơi

Buông tay, hối hận

Chẳng qua là nhớ lại hộp âm nhạc, còn xoay tròn

Muốn thế nào dùng đây

Cả một ngày, cô đều đang cầm cuốn manga không ngừng lật xem, nhưng là mỗi một lần lật , lòng của cô lại càng trầm xuống một lần, nhìn Nam Nữ chính đây dựa tranh đầu như thế, cuối cùng vẫn là trốn không thoát ánh mắt thế tục , bị buộc tách ra. Mặc dù cuối cùng sau mười năm vẫn ở cùng một chỗ, nhưng là ai có thể bảo đảm bọn họ sẽ không gặp phải người quen, sau đó bị nhận ra là anh em . Chỉ cần có một tia huyết mạch tương liên kia, thì vĩnh viễn cũng trốn không thoát kia số phận vô tình .

Số mạng, thật là mở ra một trò đùa lớn với cô.

Sau khi tan học, cô chạy như bay ra khỏi phòng học, cô muốn xác nhận cuối cùng ,tình yêu cấm kỵ này đây thật là làm người ta ghê tởm sao .

Liễu Mạch nhìn Miên Miên chạy như bay ra phòng học , trong lòng có chút kỳ quái, Miên Miên thế nào vậy, một ngày hôm nay như bị mất hồn mất vía hay sao ấy ?

Queo của đụng vào một lồng ngực bèn chắc .

"A,thầy Tần!"

"Nữ Nữ còn chưa có về nhà sao?" Tần Nhật Sơ cười lên , dịu dàng hỏi.

Nữ Nữ đỏ mặt, không biết làm gì, "Ừ. liên. Lập tức!"

"em nên mau về nhà sớm một chút! Đi đường cẩn thận!" Tần Nhật Sơ liếc nhìn cô gái một cái, nhàn nhạt dặn dò.

Nữ Nữ nhìn thân ảnh dần dần đi xa của Tần Nhật Sơ, chợt nhớ tới một chuyện, "Đúng rồi, cảm ơn thầy tặng cho em bộ manga kia , em rất thích! Đúng rồi, em đem nó đưa cho Miên Miên rồi !"(anh này mưu mô thật)

Tần Nhật Sơ ngừng bước chân, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một tia ngân quang, nhưng là ngay lập tức liền biến mất không thấy gì nữa. Quay đầu, Tần Nhật Sơ cười đến thật tao nhã lịch sự, "Phải không, tốt , em thích là tốt rồi!"

Sau khi Nữ Nữ biến mất ở trước mắt, Tần Nhật Sơ mới tháo xuống nụ cười dịu dàng , mặt lạnh đi , Diệp Hiên Viên, nếu là bảo bối của cậu biết chuyện của các người là cấm kỵ vậy sẽ có phản ứng như thế nào đây, thật là mong đợi, khi đó cậu, cậu còn có thể nắm cô ấy thật chặt không buông sao?

Nghĩ tới đây, gương mặt tuấn tú của Tần Nhật Sơ hiện lên một nụ cười quý dị.

Q.2 - Chương 40: Cẩm kỳ 2

Vội vã chạy về nhà, cô còn không kịp ném cặp sách xuống, đã vội hỏi má Lâm đang quét dọn: "Anh hai có nhà không?"

Má Lâm chỉ chỉ thư phòng trên lầu, "Thiếu gia vừa trở về, đang ở lầu hai!"

Cô lướt qua má Lâm, hướng thư phòng chạy đi.

"Anh hai !" Cô dùng sức đẩy cửa ra, "Em có chuyện muốn hỏi anh!"

Anh hai từ giữa đồng văn kiện trên bàn ngẩng đầu lên, "Chuyện gì, mà làm em nhìn gấp thành như vậy?"

Cô chạy đến trước mặt anh hai, tựa vào bàn đọc sách, "Anh hai, em muốn hỏi anh hai, anh có biết hay không quan hệ chúng ta như vậy là không đúng, là cấm kỵ, phải"

Cô khẽ cắn răng, nặn ra hai chữ, "loạn luân!"

Anh hai ngừng bút, không có trả lời vấn đề của cô, chẳng qua là ngẩng đầu lên, nhàn nhạt mở miệng: "Người nào nói cho em nghe hả?"

Giọng nói lãnh đạm giống như đang đàm luận khí trời một cách bình thường tự nhiên .

Thân thể cô mềm xuống , té ở trên ghế, lòng rét run, trong miệng thì tự lẩm bẩm: "Nói như vậy đây là sự thật, thật sự là cấm kỵ, là loạn luân sao?"

Anh hai đứng dậy, đi tới bên cạnh cô, nâng mặt cô lên , "Làm sao hả ? có người nào kể cho em nghe những chuyện này hay sao?"

Nước mắt cô từng giọt thi nhau rơi xuống , nắm lấy áo sơ mi anh hai, "Anh hai, anh biết đây là chuyện không đúng có đúng hay không? Anh biết có đúng hay không, anh còn không nói cho em biết, anh còn muốn gạt em"

Anh hai ôm cô kéo đến trước ngực, nhẹ nhàng nói: "Chuyện này thì có gì không đúng? Anh thích em , em cũng yêu thích anh như vậy là đủ rồi!"

Hai mắt cô nhắm lại, "Nhưng là chúng ta là anh em , là cấm kỵ a, YES không hợp lý đó a!"

"Hừ? Không hợp lý? Người nào quy định?" Anh hai cười lạnh, "Chẳng lẽ em không biết Tiểu Di Tử gả cho tỳ phu về lý đã là không giữ quy tắc rồi ! Nguyễn Diệp Thành cũng có thể làm trái với luân lý cưới Tần Thủ Bối, anh vì có gì không thể yêu em!"

Cô lắc đầu, liên tiếp lui về phía sau, "Không giống như vậy, đó là không giống như vậy, cha và tiểu di không có quan hệ máu mủ, mà em thật sự là em ruột của anh , anh hai, anh có biết hay không, trên người chúng ta chảy cùng một dòng máu a! Chẳng lẽ anh tuyệt không cảm thấy ghê tởm sao?"

Giống như có cái gì kích thích đến anh hai, anh hai mạnh mẽ dùng lực nắm lấy bả vai của cô, con mắt đen âm u như từ cõi chết nhìn chằm chằm cô, "Anh cho em một cơ hội cuối cùng, thu hồi hai chữ ghê tởm kia lại cho anh !"

Cô lắc đầu một cái, "Ghê tởm, thật buồn nôn, thật buồn nôn."

"Ghê tởm?" Anh hai giận quá phá ra cười, "Em và anh lúc lên giường không có nói ghê tởm, em ở dưới người của anh lúc vô lực dâm dăng rên rỉ không có nói ghê tởm, em ở dưới người của anh lúc không ngừng lên cao trào không có nói ghê tởm!"

"Em không có, em không có." Cô tuyệt vọng lắc đầu một cái, không phải như thế, anh hai tại sao có thể nói như vậy với cô, "Anh hai , em chán ghét anh, anh là tên khốn kiếp, em ghét anh hai, em ghét anh hai."

Anh hai đưa tay dang rộng ra, ôm cô vào trong ngực, bàn tay bắt đầu xé rách quần áo trên người cô.

Cô chưa bao giờ thấy anh hai cuồng loạn dữ dội cùng động tác hung ác đến như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, bắt đầu ra sức giằng co, "Anh hai, anh làm gì đấy, anh muốn làm gì?"

"Làm gì ? Ha ha. Anh muốn làm gì em còn không biết sao?" Anh hai bế cô lên ném lên ghế sa lon bên cạnh, ngay sau đó cả người liền đè lên , bàn tay dùng sức đẩy hai chân của cô ra .

"Ghê tởm sao?" Anh hai tà mị nở nụ cười, bàn tay bắt đầu hung ác nắm kéo đẩy đà mềm mại của cô , môi mỏng cũng hung hăng chặn lên môi của cô, cuồng loạn mà thô bạo.

Cô giằng giằng thân thể, "Không cần, em không cần anh hai, em không cần."

Anh hai cắn mạnh bờ môi của cô một cái, trong phút chốc, cô cảm thấy một mùi máu tươi nồng nặc bắt đầu ở khoang miệng lan tràn ra .

"Em không muốn anh, vậy em muốn người nào?" Bàn tay to của anh hai hướng chỗ tư mật tìm tòi, ngay sau đó lên tiếng châm biếm, "Không muốn anh ? Thân thể của em cũng không phải nói như vậy, ướt nhanh như vậy, còn nói không quan tâm anh,cô gái em muốn đứng núi này trông núi nọ hả !"

Vừa dứt lời, thân thể cô run lên, anh hai thẳng tắp đi vào.

Không cần, cô không cần, đây là không đúng, ai tới cứu cứu cô, ai tới cứu cứu Miên Miên!

Anh hai không chút nào thương tiếc bắt đầu thẳng tiến, mỗi một lần xâm nhập đều giống như muốn đánh vỡ bụng của cô, "Như thế nào? Bị hôn sinh anh hai cắm vào trong thân thể cảm giác được rồi, ở dưới anh hai lên cao triều tư vị rất sướng đi? Nhục dục khoái cảm xen lẫn cảm kỷ đột phá ranh giới đạo đức cuối cùng, là hoàn mỹ cỡ nào, kích thích cỡ nào a, Miên Miên, thoải mái a, nói cho anh hai, ở phía dưới anh hai lên cao triều thoải mái sao?"

Cô lắc đầu một cái, nước mắt không khống chế nghiêng rơi xuống, thân thể một hồi như nhũn ra cũng là tràn đầy đau đớn, cô vờn tay, dò hương của, "Cứu tôi, cứu tôi, má Lâm, cứu cứu Miên Miên, cứu cứu Miên Miên!"

Anh hai ở trên đầu cười ha ha, "Thật là đứa nhỏ không ngoan, em không phải không biết sao, em càng lớn tiếng anh càng hưng phấn! Bảo bối em không phải là chưa biết chứ, giọng mềm mại trẻ con của em ngay cả nắng chửi người đều cũng hấp dẫn như thế, làm cho người ta không nhịn được hung hăng gầy xéo!"

"Cứu cứu tôi, cứu cứu tôi, ai tới cứu cứu Miên Miên."

Động tác anh hai càng ngày càng cuồng mãnh dùng sức, "Kêu lớn lên, anh xem một chút cái nhà này còn ai có gan này, dám đến cứu em!"

cô không tin, cô không tin, người đàn ông tà ác như ác ma trước mặt này thật sự là người đàn ông đã dụ dỗ cẩn thận lột tôm cho cô ngày hôm qua sao?

Đúng vậy, đây nhất định là con ác mộng, nhất định là con ác mộng, hãy xem cô đã tuyệt không đau đớn, không đau, Miên Miên thật không đau!

"Ngô." một cái xâm nhập của anh hai đụng tỉnh cô, đây không phải là mộng sao, giấc mộng này sao lại tàn nhẫn cùng chân thật đến như vậy.

Ở bên tai cô anh hai nhẹ nhàng nói, "Đừng tưởng rằng trốn tránh là có thể tránh khỏi chuyện xảy ra, em là của anh, là người con gái của anh, Diệp Hiên Viên anh bây giờ đang ở trong thân thể em, tương lai cũng chỉ có anh có thể ở trong thân thể của em!"

"Tại sao?" cô nhìn lên người đàn ông trước mặt, rõ ràng là gương mặt tuần tú quen thuộc, tại sao làm cho người ta cảm giác xa lạ như vậy, tàn khốc như vậy.

"Tại sao?" Anh hai dừng lại, ngừng động tác, có chút khở não lại giống như làm bầm lâu bầu thấp giọng mà nói: "anh cũng muốn biết tại sao, trên thế giới nhiều người mập có ốm có như vậy, tại sao có tình lại thích em, anh cũng muốn biết, tại sao lại là em!"

Đột nhiên, trên mặt anh hai hiện lên một ánh mắt hung ác xa lạ, nhìn chăm chăm cô, cái kính nói: "Nhưng chính là em, em đừng mong chạy trốn! Nguyễn Miên Miên, em cam chịu số phận đi! Cả người của em đời này chỉ có thể là nữ nhân của anh !"

"Nhưng mà chúng ta là anh em."

"Vậy thì thế nào? Đừng nói chúng ta chẳng qua chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, coi như là anh em ruột thịt cùng cha cùng mẹ thì thế nào, Diệp Hiên Viên anh đây đã định rồi !"

"Em có thể chán ghét anh, em có thể hận anh, nhưng là muốn rời xa anh không quan tâm anh, không có cửa đâu!" Thân thể đẩy lên phía trước, lại bắt đầu luật động điên cuồng kia !

Cô thần thờ nằm trên ghế sa lon, không có giấy giữa nữa. Thì ra là anh hai thường lấy những lời nói cường hãn như tham muốn giữ lấy đều là thật.

"Anh cho em biết Nguyễn Miên Miên, em đừng nghĩ, em là của anh, cả đời đều là của anh, muốn cùng người đàn ông khác rời đi, trừ phi anh chết!"

"Miên Miên, không cần né anh, anh sẽ tức giận, anh sẽ hủy diệt em!"

Lúc ấy cô chẳng qua cho là anh hai là một người anh trai tốt thương yêu quan tâm em gái, cũng không nghĩ tới, thì ra là, anh hai đều là lấy thân phận nhìn một người con gái nhìn cô, ha ha, lại là con gái.

Biết rất rõ ràng trái luân lý, biết rất rõ ràng là cảm kỷ.

Chẳng lẽ, cô cả đời cũng không biện pháp có được hạnh phúc sao? Đã từng cố gắng sống cẩn thận như vậy, không muốn cho bất luận kẻ nào thấy phiền toái, cũng hại chết mẹ của mình, làm hại tiêu di gả cho người cha không thương mình, Càng Minh cũng bởi vì cô mất đi tiền đồ tốt đẹp. Cho nên,

trời cao trừng phạt cô, trừng phạt một người bị một người không thể yêu yêu, trừng phạt cô cùng của anh hai ruột thịt lên giường!

Đau đau đón đầy trời đã lan tới

Mệt mỏimệt mỏi vô tận đang bủa vây.

Lạnh quá, rất muốn ngủ.

Mơ mơ hồ hồ giống như thấy được tiểu di, áo trắng nhẹ nhàng hướng về phía cô vươn tay ra: Miên Miên, ngủ đi, ngủ sẽ không thấy mệt mỏi, cũng sẽ không đau nữa!

Cô nhẹ nhàng cười, được, Miên Miên nghe lời, ngủ thiếp đi sẽ không mệt mỏi! Sẽ không đau đón nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 41: Cấm kỵ 3

Thời điểm cô tỉnh lại lần nữa , đã là chuyện buổi trưa ngày hôm sau .

Cô cũng không biết, dưới loại tình huống xấu hổ lại đau đón này, cô cư nhiên còn có cảm giác đói bụng.

Có câu nói là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nói đại khái chính là như vậy đi!

Cô nhìn má Lâm đang ngồi đầu giường lau nước mắt , "Anh hai đâu?"

Má Lâm hít hít mũi, giọng mũi nghèn nghẹt vang lên, "Miên Miên tiểu thư, con.rất cuộc là tạo cái nghiệt gì đây a!"

Cô giật giật thân thể, "Ti —— đau ——", quả nhiên còn là rất đau.

Má Lâm cuống quýt tới gần, từ từ đỡ thân thể của cô ngồi dậy, nức nở nói: "Miên Miên tiểu thư, con. Còn đau không, thiếu gia cậu ấy."

Cô cúi đầu nhìn qua thân thể nơi máu ứ đọng bởi vì ngồi dậy từ từ trượt xuống , miễn cưỡng cười cười, "Không có sao ,má Lâm , không đau, thật không đau! Chỉ là ——" cô bình thần vuốt ve bụng, "con lại thấy rất đói, con cư nhiên bỏ lỡ hai bữa tiệc lớn!"

Má Lâm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, gật đầu một cái, "Đợi chút, Miên Miên tiểu thư , vú đi làm thức ăn cho con !"

Cô dung tay nhu nhu trên gối đầu, vuốt ve từng vết thương trên người, trong lòng lại thấy một hồi bi thương. Cô rất cuộc đã lọt vào khổ cảnh nào a!

Cho tới nay, cô đều muốn ở lại bên người anh hai, cho nên bất luận anh nói gì làm cái gì, cô cũng sẽ không cố kỵ chút nào mà tin tưởng cùng ủng hộ anh , nhưng là vạn lần không nghĩ tới thì ra đều đó đã vượt ra ranh giới đạo đức .

Anh hai vẫn luôn nhìn cô như vậy sao? Dùng cách đối đãi như một người đàn ông đối đãi với cô gái với cô, nhưng tại sao làm chuyện sai trái như vậy mà tâm anh hai lại không thấy thẹn chút nào sao .

Đúng rồi, anh hai đã từng nói qua, tiểu di cùng cha kết hôn đối với cách nhìn của người bên ngoài cũng có thể xem là loạn luân, cô đang suy nghĩ, rất cuộc năm đó cha là lấy một loại tâm tình như thế nào cưới tiểu di, mà tiểu di chắc chắn sẽ không thể không biết đây là cấm kỵ, nhưng vậy thì tại sao cuối cùng vẫn gả cho cha,hai người bọn họ rất cuộc là nghĩ như thế nào.

Hiệu suất làm việc của má Lâm rất cao, rất nhanh liền bụng tới một chén chè táo đỏ hạt sen cùng cái đĩa bánh ngọt lớn.

Cô ăn một ít bánh ngọt, rất cuộc cảm thấy toàn thân có lại hơi sức.

Giống như vô tình, cô hỏi má Lâm: " má Lâm, cha là bởi vì thích mẹ mới cưới mẹ sao?"

Nghĩ một lát ,cô lại tăng thêm một câu, "má Lâm, con đã trưởng thành, mọi người không cần gạt con!"

Má Lâm nghe vậy, dừng lại động tác dứt cô ăn , từ từ cầm chén để ở một bên trên bàn ăn, thật lâu, mới dề dề mở miệng: "Cha con. Quả thật không phải là bởi vì thích đại tiểu thư mà cưới cô ấy. Năm đó, Tàn lão gia vì khủng hoảng tài chính mà lôi kéo thương giới Tân Tú cũng chính là cha con, cho nên tự tiện đem đại tiểu thư mới mười tám tuổi gả cho cha của con. Sau khi cưới, thật ra thì cuộc sống chung cả hai rất là lãnh đạm, cha con thường không ở nhà, mà đại tiểu thư tính tình lại hướng nội không biết tranh thủ tình cảm, cho nên đối với việc thái độ cha con lạnh lùng trong hôn nhân cũng là vô năng vô lực!"

Thở dài ,má Lâm nói tiếp: "Khi đó,nhị tiểu thư thường tới đây ,cô ấy cùng với người chị mà từ nhỏ đã thích lại hay lệ thuộc , nhất là nhị khứ, nhị tiểu thư cũng cùng cha con bắt đầu quen thuộc . Thật ra thì, lúc ấy nhị tiểu thư là rất chán ghét cha con , có thể là do cha con đoạt đi người chị duy nhất của cô ấy, lại còn không thật tốt quý trọng chị ấy, cho nên đối với cha con vẫn là coi thường , ai có thể đoán được —— cha con lại từ từ tự nhiên coi trọng của cô em vợ nhỏ của mình . Khi đó, nhị tiểu thư cũng chẳng qua mới mười hai tuổi, vẫn còn là con nít a! Sau khi mẹ con qua đời, vú tình cò nghe được Tàn lão gia cùng cha của ông đối thoại sau đó mới hiểu được, năm đó cha con lần đầu nhìn thấy nhị tiểu thư cũng chỉ có mười một tuổi thôi,cha con muốn là cô ấy ! Chẳng qua là khi ấy tuổi nhị tiểu thư còn quá nhỏ , Tàn lão gia mới đem mẹ con đẩy tới trước gả cho cha con! Đại tiểu thư cô ấy Thật ra thì rất đáng thương!"

Hai ngày nay,cô nghĩ cô đời này cũng không quên được.

Nó làm vỡ vụn nhiều năm vẫn cố chấp nhận định lại kiên trì tin tưởng những thứ đã từng tốt đẹp của cô. Cô cho rằng cha mẹ là đôi vợ chồng tình thâm, vợ chồng ân ái, nhưng là ai ngờ đến người mẹ xinh đẹp dịu dàng từ đầu đến cuối chỉ là một con cờ, một con cờ trong nhà giàu có . Mới bắt đầu bà bị chính người cha thân cận lệ thuộc nhất của mình phản bội , khó trách bà lại chọn an nghỉ mãi mãi, dù là rồi đi cốt nhục bà đứt ruột đẻ ra , cũng không nguyện ý đối mặt sự thật tàn khốc bị phản bội .

Cha thì sao, tự nhiên không thích sự thanh xuân của mẹ, mà cố chấp yêu di nhỏ vẫn còn là một nụ hoa nhỏ đang chớm nở , như vậy mà nói, năm đó cha đối với cô sùng ái cũng chỉ là thành lập trên cơ sở yêu thương để thân cận người mình yêu thôi.

Thật là đáng buồn , vì di nhỏ, cha cưới mẹ làm vật thay thế, vì di nhỏ, cha lại lợi dụng cốt nhục ruột thịt chính mình , thật là đáng buồn !

Cô ngẩng đầu lên, lại hỏi: "Di nhỏ —— thích cha sao?"

"Làm sao thích được ? Người nào sẽ thích một người số tuổi ước chừng lớn hơn mình rất nhiều , hơn nữa di nhỏ của cô tính tình hoạt bát, lại có với cuộc sống tuổi trẻ tràn đầy tốt đẹp cùng mong đợi, làm sao có thể tâm cam tình nguyện đem bản thân mình cầm tù !" má Lâm thân nhiên nói.

"Cho nên nói,thời điểm đó, bọn họ mới có thể không thể dừng lại vô tận cãi vã cùng đùa giỡn!" cô thật sự là bội phục mình, tự nhiên nghe được chân tướng sự tình rung động này mà còn có thể lạnh lùng cùng tĩnh lặng như vậy.

Má Lâm sờ sờ đầu của cô, thương tiếc giảng đạo: "Đây đều là số mạng a, đây là số mạng con gái Tàn gia a! Rõ ràng chẳng qua là hai đứa nhỏ vô tội, tại sao muốn hành hạ như thế !"

Quay đầu ,má Lâm nhìn chăm chăm cô từng chữ từng câu mà nói: "Miên Miên tiểu thư, con không phải là con gái Tàn gia nữa, con nhất định phải hạnh phúc!"

cô bây giờ còn có thể có hạnh phúc sao, cùng anh ruột loạn luân với nhau, bỏ đi luân lý cùng đạo đức hạnh phúc là hạnh phúc thật sự sao?

Cô cười khỏ, mở miệng: "Má Lâm, con cùng anh hai làm như vậy, còn có thể có hạnh phúc sao?"

Má Lâm cúi đầu không nói, chẳng qua là âm thầm thở dài.

Má Lâm bùng đĩa đi xuống lầu, nhìn thấy Diệp Hiên Viên đang ngồi ở dưới lầu, cung kính đi tới, "Thiếu gia."

Diệp Hiên Viên thần sắc không thay đổi, "Ừ, cô ấy như thế nào?"

"Thiếu gia, tiểu thư vẫn còn nhỏ, đối với cô ấy như vậy có phải hay không quá tàn nhẫn?"

"Tàn nhẫn?" Diệp Hiên Viên cười lạnh, "Là tôi trước kia đối với cô ấy thật quá tốt! Bởi vì vậy mà việc nhỏ thế này lại không vâng lời tôi!"

"Thiếu gia, có lẽ chuyện này đây đối với thiếu gia chẳng qua là chuyện nhỏ, nhưng là Miên Miên tiểu thư ,cô ấy từ nhỏ được bảo hộ vô cùng tốt, đối với mấy cái chuyện này một mực không biết, hiện tại đột nhiên lại biết, khó tránh khỏi sẽ có tâm lý phản kháng, xin thiếu gia không cần tổn thương tiểu thư nữa !" "

Má Lâm lại nói tiếp : "Tôi biết rõ thiếu gia đã nắm được thực quyền của Nguyễn thị rồi, đối với thiếu gia mà nói, tiểu thư căn bản là dư thừa đối với người, tại sao thiếu gia còn phải làm như vậy. Khi dễ tiểu thư !" "

"Ha ha." Diệp Hiên Viên cười nhạt một tiếng, "bà là bảo tôi gả bán cô ấy đi ra ngoài sao? Đừng quên lần trước Vọt Minh Đăng Vân chính là muốn gò cửa chủ ý muốn lấy công chúa của Nguyễn thị lâu rồi, bà nghĩ tôi nên trối cô ấy rồi cột một cái nợ con bướm đưa đến trên giường Vọt Minh?"

"Thiếu gia, đừng." Má Lâm cả kinh trong lòng, "Thiếu gia, đừng như vậy đối với Miên Miên tiểu thư, cô ấy là đứa bé ngoan, không thể hủy diệt hạnh phúc suốt đời của cô ấy như vậy !" "

"Hạnh phúc? Bà cho rằng tôi làm hại cô ấy không được hạnh phúc, người nào có thể cho cô ấy hạnh phúc? Tàn Nhật Sơ sao? Chớ đại đột, bà không phải không biết hấn đến gần Miên Miên là vì đối với Tàn Yên còn sót lại tình yêu kia! Các người cố chấp dùng máu mủ ràng buộc chia lìa chúng ta, nhưng là bà có hay không nghĩ tới trừ một nửa dòng máu giống nhau trên người ra, tôi cùng cô ấy chỉ là hai thân thể đơn độc trên thế giới , bà tại sao biết tôi không thể mang cho cô ấy hạnh phúc!"

Má Lâm nhìn lên người đàn ông thô bạo trước mặt , trong lòng một hồi hoảng hốt, Đúng vậy a, tự mình nhiều năm cũng đem hai đứa nhỏ này chăm sóc đến lớn , có lẽ trước kia còn tưởng rằng thiếu gia chẳng qua là trả thù đơn thuần , nhưng là đoạn thời gian trước cuộc sống hai người ngọt ngào ngào ngào

đã phần nào tuyên thệ đầy đủ sủng ái yêu mến của một người đàn ông đối với cô gái mình yêu thương . Miên Miên tiểu thư, càng không cần phải nói vẫn thích người anh hai này, chẳng qua là có thể chính cô ấy cũng còn chưa nhận thấy được cô ấy là đã yêu anh hai của mình thật sâu đậm.

Hai người như vậy, ở chung một chỗ, trừ máu mủ, có lẽ thật sẽ là một đôi kim đồng ngọc nữ hạnh phúc bên nhau. Má Lâm cúi đầu, âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ chính là bà quá mức hà khắc, cho nên không nhìn thấy giữa hai người tình đã hãm thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 42: Ngược yêu

Sau khi ăn, cả người cô như lấy lại hơi sức, đồng thời khốn ý lại vây quanh .

Giữa lúc mông lung , lại có người đến.

Cô nhắm mắt lại, thầm nghĩ: chắc là má Lâm đến đắp chăn cho mình đi! Trong nội tâm nghĩ như vậy , thân thể cũng liền thanh tỉnh lại, an tâm chìm vào mộng đẹp.

Má Lâm đi tới cạnh giường cô, giống như dừng lại một chút, sau đó quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, má Lâm nhẹ nhàng đắp kín chăn cho cô.

Trong lòng cô len lén cười, quả nhiên má Lâm đối với cô tốt nhất, không giống anh hai.

Má Lâm đắp kín mền, lại dừng lại chốc lát, nhưng không có rời đi, mà là lẳng lặng ngồi ở bên giường thở dài một tiếng thật nhỏ.

Đợi chút, lực lồm xuống bên giường dường như không đứng, má Lâm không có nặng như vậy, còn có hơi thở quen thuộc này , không phải của má Lâm, mà là. Mà là anh hai.

Thân thể cô cương cứng, ngừng thở, không dám lộn xộn. Bất kể nói thế nào, cô đều không muốn nhìn thấy anh hai lúc này, cô không cách nào tưởng tượng được người đàn ông bỏ mặc lời cầu xin tha thứ của cô mà ở trên người cô vẫn cuồng loạn Luật Động lúc trước người đàn ông như vậy trong lúc này đây sẽ dùng một loại ánh mắt cùng tâm tình như thế nào đối đãi với thân thể xích lửa của cô ở dưới tấm chăn đây .

Cách thật lâu, hai người cứ giằng co như vậy.

Cô không động, anh hai cũng không có rời đi.

Bất chợt, anh hai nhẹ nhàng nhích lại gần, hô hấp ấm áp phun trên cổ nhạy cảm của cô, cô cảm thấy một hồi sợ hãi, khẽ rụt vào trong mền .

Anh hai luôn luôn phản ứng nhạy bén , Quan sát cực kì tỉ mỉ, một động tác nho nhỏ của cô làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của anh .

Anh hai tiến tới bên tai của cô, giọng âm trầm giống như một cái gai sắc vô hình xuyên thấu màng nhĩ mỏng manh của cô , cô cố gắng chống đỡ nội tâm không yên của bản thân , "Anh biết em đã tỉnh, Miên Miên."

Cô nỗ lực khống chế cõi lòng rối loạn nhảy liên hồi , nhắm mắt lại thật chặt, giống như không nhìn thấy được người trước mặt cũng sẽ không nhớ tới những thứ đã từng ngọt ngào cũng là quên đi đoạn thời gian sống trong hạnh phúc sai trái .

Anh hai cười một tiếng, nói: "Thật là một đứa trẻ hư cứng đầu cứng cổ !"

Chốc lát sau, anh hai lại nói: "em nói anh nên trừng phạt đứa nhỏ cứng đầu cứng cổ như thế nào đây?"

Lòng cô cả kinh, có một loại không khí lạnh lẽo từ bên ngoài dần dần xâm nhập đến lục phủ ngũ tạng của cô, khắp cả người đều phát rét. Anh hai, anh lại muốn muốn làm gì?

Đột nhiên, cô nghe thấy một hồi tiếng tất tất tác tác, đối với loại thanh âm này cô lại thấy quen thuộc, là tiếng cời quần áo .

cCả người cô run lên, chẳng lẽ anh hai muốn.

Giữa lúc đang tưởng tượng, anh hai đã vén lên chăn mền của cô, chui vào, đưa bàn tay, đem cô kéo vào lòng ngực ấm áp .

Lúc này, cô vô luận như thế nào cũng không thể giả bộ ngủ nữa, đẩy cánh tay bên chác của anh hai ra , không để ý toàn thân trần truồng, hướng bên kia giường mà thối lui.

Anh hai nhanh tay kéo ta ôm khóa vào, đem cô giam cầm dưới thân thể, " không muốn gặp lại anh như vậy sao, muốn thoát đi anh sao?"

Cô cuồng quít lắc đầu một cái, sợ hãi hướng trong chăn chui vào.

Anh hai ngăn trở động tác của cô, chân dài thật chặt đè ép bắp chân cô đang muốn thoát ra , bàn tay nắm được cằm của cô, uy hiếp nói: "Miên Miên, anh đã sớm nói với em rồi, không cho phép em rời bỏ anh, bất kể là thân hay là tâm!" Nói xong, môi ẩm áp cùng vô số ben nhọn cuồng bạo cuốn tới.

Không có thương tiếc, không có dịu dàng, giống như muốn đem cô nuốt vào trong người hòa nhập thành thân thể của bản thân, cuồng dã mà thô bạo. Cũng không lâu lắm, cô cảm giác bên môi truyền đến một tư vị khó chịu, trong lòng buồn nôn, đẩy anh hai ra liền nhào tới bên giường nôn ra một trận.

"Ha ha ha." Anh hai sừng sốt chốc lát, đột nhiên cười lớn, "em cứ nhiên chán ghét anh đựng vào như vậy sao , lại còn cảm thấy ghê tởm đến nôn mửa không ngừng!"

Cô quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tuần tú xanh mét của anh hai , tà mị cuồng quyền trên mặt tất cả đều là nhàn nhạt châm chọc cùng bi thương thật sâu ,bên môi mòng khêu gợi còn mơ hồ chảy một tia máu. Không biết vì sao a, anh hai như vậy làm cho cô có chút đau lòng.

Cô hé miệng, muốn giải thích, cô không phải cố ý, chỉ là vừa mới ăn cơm no lại ngủ thấy mùi máu tươi, mới có thể nhất thời buồn nôn . Nhưng nhìn thấy thần sắc bi thương của anh hai, cô cái gì cũng nói ra miệng được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh .

Anh hai cúi đầu, đem mặt chôn thật sâu trong mái tóc đen mượt của cô, thật lâu không nói một câu, chẳng qua là duy trì hành động quỳ gối trên giường , không nhúc nhích.

Cô chu chu mỏ: "Anh hai."

Anh hai giống như bị thanh âm của cô kích thích , ngẩng đầu lên, trong con ngươi tĩnh mịch sự lạnh lẽo bắt đầu ngưng tụ, khóe miệng cũng nâng lên một đường cong tà khí .

Anh mở miệng, thanh âm lạnh lùng: "em ỏi đi ỏi đi, anh quen là được rồi!" Nói xong, nghiêng thân hướng cô nhào tới, đè lấy cô ở trên giường, nâng lên chân của cô gác ở hai vai, bàn tay bắt đầu vuốt ve da thịt mềm mại của cô .

Trong lòng cô tràn đầy sợ hãi, nước mắt cũng bắt đầu tụ lại trong hốc mắt , nghẹn ngào lên tiếng: "Anh hai. Không cần."

Anh hai cười nhẹ, "em phải , em sẽ chủ động muốn anh đấy!"

Nói xong, hai chân cuốn lấy bắp chân của cô, từ bên cạnh lấy ra một bình sứ nhỏ nhỏ , xấu bụng nhìn cô, nhẹ nhàng dùng tay mở nắp bình sứ ra , đổ ra một chút các viên thuốc lớn nhỏ ra ngoài.

"Này. Đây là cái gì?" Cô không thể động đậy, nhìn anh hai cầm viên thuốc kia hướng gần tới hạ thân cô.

Anh hai ngẩng đầu, tà mị cười một tiếng: "Bảo bối, đây là đồ tốt, em chốc lát nữa sẽ biết!" Nói xong đẩy viên thuốc kia vào dững đạo của cô.

Viên thuốc kia vừa tiến vào địa phương bí mật hết sức ẩm áp ướt liền từ từ hóa thành một vũng nước.chỉ trong chốc lát, cô cảm thấy toàn thân nóng lên, nơi địa phương tư mật càng thêm nóng giống như sắp bốc cháy lên, cô không kìm hãm được giãy dụa cái eo không tính là thon gọn .

"Khó chịu. Rất khó chịu. Miên Miên rất khó chịu. anh hai." cô nói, trong miệng không ý thức bắt đầu rên rỉ cầu xin.

Anh hai vuốt ve gương mặt hồng nộn của cô, nhẹ nhàng cười nói: "Rất khó chịu a, Miên Miên?"

Cô gật đầu một cái, nói không ra lời.

"Vậy còn muốn anh không?" anh hai tiến tới bên tai cô, bắt đầu liếm láp vành tai trắng như ngọc kia .

Cô nắm chặt ga giường, vô lực vuốt ve chân, cố gắng giảm bớt khát vọng nhiệt lưu trào lên trong cơ thể .

Bàn tay anh hai vuốt cái đùi trắng nõn của cô, "Thật đúng là quật cường ! Không nghĩ tới tiểu bạch thỏ hiền lành bình thường cũng sẽ biến thành tiểu sơn dương quật cường , ha ha, thú vị, anh thật muốn nhìn em thêm chút nữa, không hổ là con gái của lão hồ ly , mặc dù không có học được âm hiểm xảo trá của ông ta, tính tình cố chấp lại không khác nhau chút nào!"

Nói xong, anh hai thấm lấy mật ngọt trắng muốt kia, nhẹ nhàng ngửi một cái, hài lòng nheo mắt, "Thật sự rất thơm ngọt a, có thể so với Quỳnh Ngọc lộ!" lưỡi lộ ra cuốn lấy một ít tia trắng muốt, nhẹ nhàng vòng lại lượn quanh.

Cô trong cơn mê loạn hé mắt ra , đem động tác tà khí của anh hai nhìn thấy tất cả, trong lòng một hồi kích động, thân thể liên róc rách chảy ra chất lỏng.

"Bại hoại, anh hai là đồ bại hoại, bại hoại."

Anh hai cười khế, "Ngay cả mắng chửi người cũng không biết, thật là đáng yêu!"

Thân thể càng lúc càng nóng, trước mặt cũng càng ngày càng mơ hồ. Tình dục đột hiển, lý trí vội vàng thoái lui.

cô liếm liếm đôi môi khô khốc , mơ hồ còn niếm được tư vị máu tươi, cô tiếp đến liền nói ra câu nói anh hai mong muốn kia, "em muốn anh! em muốn

anh ! anh hai, em muốn anh!"

ở trước mặt anh hai vô luận là trong lòng hay là sinh lý cô đều đầu không lại anh ấy, tình dục đau khổ, luân lý sai trái , ngày hôm đó cô đều nếm được tất cả.

Thân thể của cô phản bội cô, cô lại phản bội điểm máu chốt đạo đức cuối cùng trong lòng mình .

Một ngày kia, cô nhìn người đàn ông không ngừng lướt động trên người cô, trong lòng một mảnh hoảng hốt, mơ hồ dâng lên một loại cảm giác quả nhiên , quả nhiên con gái Tần gia là không thể chiếm được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 43: Rối rắm

Sau khi mây mưa cuồng bạo qua đi , Diệp Hiên Viên liếc nhìn cô gái trên giường hôn mê bất tỉnh , thờ dài lắc đầu một cái, quả nhiên mình lại mất khống chế a, rõ ràng là muốn bảo vệ, nhưng là tại sao vừa nghĩ tới cô sẽ rời xa anh đi, liền tức giận không cách nào đề nén được, nở nụ cười vuốt ve cô gái ửng đỏ , Diệp Hiên Viên ôm lấy cô gái vì cô mà dọn dẹp sạch sẽ thân thể, lại lấy được cao ra nhẹ nhàng xoa chỗ tư mật sưng đỏ cho cô .

Cuối cùng liếc nhìn cô gái nằm trên giường dù bị giày vò thế nào cũng không có dấu hiệu tỉnh lại , Diệp Hiên Viên đóng cửa lại, cơ hồ như muốn chạy nạn.

Rõ ràng chỉ muốn hảo hảo thương yêu cô, rõ ràng muốn nói lời xin lỗi vì ngày hôm qua thô bạo cùng đã man, rõ ràng nói suốt đời cũng không tổn thương cô nữa, tại sao.

Năm tháng sau này còn dài đằng đẵng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ không nên thông qua tổn thương để xác định đối phương vẫn còn ở trong ngực của mình sao? Không lẽ là anh quá nghiêm khắc hay đúng hơn là đánh giá quá cao cảm tình của cô đối với anh ?

Vừa nghĩ tới cô gái mềm mại có thể sẽ không thuộc về mình không thương mình, Diệp Hiên Viên trong mắt bỗng nhiên bốc lên một mảnh âm lãnh đến kinh người .

Lắc đầu, Diệp Hiên Viên hung hăng khởi động xe, chạy ra ngoài.

Cách đó không xa, nhà Lăng Thịnh .

Lăng Thịnh nhìn thấy người đàn ông ngồi ở trên quầy bar uống rượu , thờ dài một cái. Người đàn ông này nửa giờ trước còn hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ nhào tới nhà anh , tự nhiên lấy ra chai rượu ngon quý giá của anh ta liền bắt đầu mãnh liệt rót uống. Đáng thương cho mỹ tửu anh ta đã trần quý mấy chục năm a.

Đứng dậy đỡ lấy người đàn ông đang đưa tay sờ loạn tìm kiếm chai rượu , Lăng Thịnh đánh một cái vào trán, đáng thương nói: "Đại ca, cậu đã muốn đem hăm rượu của mình uống sạch sẽ!"

Diệp Hiên Viên, liếc mắt nhìn Lăng Thịnh, không chút lưu tâm đem oán trách của đối phương để ở trong lòng, chẳng qua là không nhìn được đẩy Lăng Thịnh ra, lại tự rót một ly rượu.

"Này, đại ca." Lăng Thịnh kêu lên: "Cậu cho mình là không khí sao? Tới lâu như vậy không nói câu nào, cậu có biết hay không thời gian là vàng bạc, thời gian chính là sinh mạng a! cậu có biết hay không cậu đã lãng phí của mình hết bao nhiêu tiền bạc, bao nhiêu sinh mạng! Mình cho cậu ba phút, có chuyện mau nói có rắm mau thả, mình không có thời gian!"

Diệp Hiên Viên lù lù bất động, chẳng qua là câu được câu không uống nốt phần rượu còn sót lại trong ly .

Lăng Thịnh cảm lên áo khoác trên ghế sa lon , làm bộ đi ra ngoài cửa, "Mình đi nha."

Không trả lời, lại là một mảnh trầm mặc.

"Mình thật sự bỏ đi a!" Lăng Thịnh vừa bước tới ba bước vừa quay đầu lại, cách năm bước dừng một chút.

Diệp Hiên Viên như cũ vững như bàn thạch.

Cuối cùng, Lăng Thịnh đi tới cửa, chấp nhận lắc lắc đầu, trở lại bên cạnh Diệp Hiên Viên, vỗ vai, "Là chuyện tình với kẹo bông phải không ?"

Diệp Hiên Viên hơi sững sờ, không có phủ nhận.

Lăng Thịnh ở một bên tìm chỗ ngồi xuống, cầm lên một cái ly cũng tự mình rót một ly rượu, "biết ngay là bởi vì kẹo bông rồi, nhớ cái lần một năm trước thời điểm kẹo bông duy trì chuyện với triệu mình cậu cũng có đáng về đáng chết này, nói đi. Lần này lại là ai?"

"Đợi chút. Để cho mình đoán một chút, mấy ngày trước các người còn ngọt ngọt ngào ngào cùng tắm suối nước nóng uyên ương, thanh âm kẹo bông mềm nhũn nũng nịu làm cho mình xuân tâm lộn xộn. Ngày này, mình nói chơi mà thôi, cậu đừng trùng. Mấy ngày gần ngủ thì có mâu thuẫn, chỉ sợ là ý thức đạo đức của kẹo bông thức tỉnh thôi?"

Diệp Hiền Viên há miệng, bất động hồi lâu, rồi cuộc khạc ra một câu: "cô ấy cảm thấy cùng mình ở chung một chỗ rất ghê tởm!"

"Mẹ nó, " Lăng Thịnh nhẹ nhàng nện một cái xuống quầy rượu, khẽ làm rung ly rượu, "Có chút đáng đến luân lý đạo đức mọi người đều sẽ cảm giác chút ghê tởm có được hay không!"

Diệp Hiền Viên liếc nhìn Lăng Thịnh, nhẹ nhàng lắc lắc cái ly, thấp giọng mà nói ra: "Phải không?"

"Ai kêu cậu dục hỏa đốt người sớm như vậy liền đem người ta ăn sạch sành sanh! Nhìn cái gì vậy. đúng là cậu chứ gì nữa ! mình còn chưa nói kẹo bông người ta chỉ mới có mười bảy tuổi, đối với mấy cái vấn đề này chưa bao giờ biết đến, ở trên giường bị cậu phục vụ hảo hảo, đoán chừng còn tưởng rằng đây chỉ là một trong những việc từ thiện mà một đứa em gái nên làm nữa ! Hơn nữa một cô bé ở tuổi tác này dễ dàng động xuân tâm nữa, hơi cho một chút ngon ngọt, cô bé sẽ thể chết sống mà theo sát cậu, thể nhưng loại tình cảm non nớt này là rất không ổn định, nếu như gặp phải người ngon ngọt nhiều hơn, vậy thì sẽ dễ dàng thống hận trước kia mình ngu ngốc đến cỡ nào khi không ở trong lòng ngực ngon ngọt kia !"

"Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì? Lăng Thịnh?"

"Ý của mình cậu vẫn không rõ sao? Cậu cứ như vậy mà đã xác định kẹo bông đối với cậu là tình cảm của nam và nữ, mà không phải bởi vì thời gian dài cứu giúp trong lúc hoạn nạn dành dụm thành thân tình cùng lệ thuộc vào?"

"Mình."

Uống một hớp rượu, Lăng Thịnh run run cổ họng, nói tiếp: "Lại nói, người ta đột nhiên dùng một cái biết cùng mình lên giường là người vĩnh viễn không thể đụng vào là phạm vào cấm kỵ thì khó tránh khỏi sẽ có thái độ kịch liệt cỡ nào, thời điểm lúc cậu leo lên giường của cô ấy, chẳng lẽ cũng không có nghĩ tới ngày nay sao?"

"Mình không muốn để cho cô ấy biết những chuyện này!" Diệp Hiền Viên nhàn nhạt mở miệng.

"Xem một chút. Cậu xem một chút cái cách cậu vừa nói thật là đáng đánh đòn, ‘ mình không muốn để cho cô ấy biết những chuyện này ! ’" Lăng Thịnh chu mỏ, bắt chước giọng điệu của Diệp Hiền Viên.

Nhìn mặt Diệp Hiền Viên giống như ăn phải ngàn vạn con ruồi mà xanh mét, Lăng Thịnh nhìn có chút hả hê mà nói: "Như thế nào? Kinh ngạc đi! Năm đó cậu cũng là vì bộ dạng cùng giọng điệu này mà đuổi kẹo bông đi, làm hại cô ấy lạc đường gặp phải tên côn đồ các kè."

Gặp đối phương mặt tái nhợt thì Lăng Thịnh vội thu lại vẻ mặt trêu chọc, ngừng nói, "Mình không phải cố ý muốn nhắc tới chuyện này."

Diệp Hiền Viên khoát tay áo, chán nản cúi đầu, "Có một số việc, coi như cố ý bỏ đi, nhưng mà nó đã là chuyện đã xảy ra rồi!"

Lăng Thịnh á khẩu không trả lời được, nhất thời, bên trong phòng một mảnh trầm mặc.

Cuối cùng, Lăng Thịnh ngồi nghiêm chỉnh, hiếm khi nghiêm túc, "Hiền Viên, cậu nếu quả như thật thích cô ấy cũng không cần dùng sự mạnh mẽ cường bá chiếm đoạt như những thủ đoạn trên thương trường của cậu để đối phó với cô ấy. Phải biết nữ nhân là một tòa Everest, muốn thành công bắt lại thì cần kiên nhẫn cùng nghị lực thật lớn, nóng lòng cưỡng cầu chỉ biết là Vật Cự Tất Phán, thêm đây cô ấy ra xa ngực của cậu! Phải biết, con gái một khi thoát đi ngực của cậu về sau sẽ rất dễ dàng muốn chữa vết thương lòng mà có niềm vui mới, trên cái thế giới này, không phải chỉ có đàn ông mới thích đứng núi này trông núi nọ!"

"Làm sao làm?"

Lăng Thịnh quỷ dị cười một tiếng, tiến tới bên tai Diệp Hiền Viên nói thầm.

Hồi lâu sau, Diệp Hiền Viên nhăn mày lại, bán tín bán nghi nói: "Như vậy thật sự có thể dùng được sao?"

Lăng Thịnh cười đến bí hiểm, "Cậu phải tin tưởng mình, đó là biện pháp của cao thủ tình trường như mình đây, phải biết kẹo bông cũng không phải là một loại con gái, dùng khu nhà cao cấp cùng châu báu mà có thể giải quyết! Nói cho cậu, cộc gỗ, muốn đoạt tâm một cô gái, chiếm đoạt thân thể là hạ sách, tấn công trái tim mới là kế sách tốt nhất!"

Diệp Hiền Viên cái hiểu cái không gật đầu một cái, nuốt xuống ngụm rượu cuối cùng trong ly.

Tiền Diệp Hiền Viên đi, Lăng Thịnh ngồi phịch ở trên ghế sa lon, cười to hết nửa giờ, rồi cuộc ngừng lại.

Diệp Hiền Viên a, Diệp Hiền Viên, uống cậu ở trên thương trường đánh đầu thắng đó không gì cần nổi, chiến tích huy hoàng trước các cô gái, nhưng mà đối với cô gái mình yêu mến trước mặt vẫn là một học sinh tiểu học ngây thơ thôi.

Tiện tay mở cuốn sách lấy trong ngăn kéo ra , khóe miệng Lăng Thịnh khẽ nâng lên, lần này có trò hay để nhìn.

Gió đêm thổi mạnh , thổi lên làm cuốn sách mở ra , sách viết: 《 thuật tán gái —— nam sinh cần phải học 》.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 44: Lựa chọn

Đang lúc ngây ngô, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa "Bang bang.".

cô giật giật thân thể, đau quá. Quả nhiên là vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới.

"vào đi ." cô mở miệng, thanh âm yếu ớt cùng khăn khăn.

Người tới nghe tiếng trả lời khăn giọng yếu ớt cho phép, liền đẩy cửa đi vào.

Cô thở phào một cái, thì ra là má Lâm

Má Lâm đi tới, xem bộ dáng yếu ớt của cô, lại không nhịn được mà kêu lên một tiếng, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên.

Nhìn cô má Lâm khẽ động đôi môi nhẹ nhàng cười cười, bày tỏ an ủi. Cho tới nay ,má Lâm đều là một người hiền lành thiện lương, cô không hy vọng bà vì cô mà lo lắng.

"Có chuyện gì sao?" Cô hỏi má Lâm , lại đến thời gian ăn cơm rồi sao.

"Liều mạch tiểu thư gọi cho cô, muốn tôi đem điện thoại lên đây không?" má Lâm hỏi.

Nữ Nữ? Đúng rồi, bây giờ là thời gian lên lớp bình thường, cô không có đi học, cô ấy nhất định sẽ lo lắng.

Cô gật đầu một cái, "Kia má Lâm , má giúp con đem lên đi!"

Sự thật chứng minh, má Lâm thật sự là một người săn sóc tốt siêu cấp ,sau khi giúp cô tiếp điện thoại, lại đem tới cho cô một ly sữa tươi lớn còn nóng hổi, còn có một cái đùi gà cô thích ăn.

"Này, Miên Miên, làm sao cậu lại bị bệnh vậy ?" Bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng lớn của Nữ Nữ .

"Mình."

"Oa, cậu ngã bệnh thật nghiêm trọng a, thanh âm cũng khó nghe như vậy."

"Ha ha. Có chút." Cô ở bên này đường dây điện thoại vô lực cười khan, "Hí." Tiếng cười làm động tới bắp thịt đau nhức, cô thở nhẹ một tiếng.

Bên đầu điện thoại kia Nữ Nữ cũng đã nhận ra cô có cái gì không đúng, quan tâm hỏi: "Miên Miên, cậu không sao chứ?"

Cô hút miệng sữa tươi, ở đầu điện thoại này không nói gì gật đầu. Đúng vậy, cô cả người vô lực, ngay cả bưng một ly sữa tươi cũng không có hơi sức . Chỉ là, thật may là có má Lâm săn sóc, bắt hẩn lại cho cô thói quen, cô nói lớn tiếng qua điện thoại .

"Không có sao, không có sao, chẳng qua là hơi mệt!" cô cẩn thận giải thích cho Nữ Nữ, có một số việc, cô vẫn là không muốn đề cho người khác biết.

"Vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt đi! Dù sao ở trường học cũng không có chuyện gì lớn , cậu dưỡng bệnh cho tốt , sớm ngày hồi phục! Đúng rồi, thầy Tần gọi tớ báo tớ thay mặt thầy hỏi thăm sức khỏe cậu !"

Tần Nhật Sơ? Cậu nhỏ sao? Anh biết cô ngã bệnh, hay anh ta đã biết chuyện của anh hai với cô, chắc là biết chuyện của anh hai với cô rồi đi, tiệc sinh nhật ngày đó của Nữ Nữ là hẩn đưa cô về nhà , cộng thêm thái độ hết sức mập mờ đối với cô, một người đàn ông thông minh như vậy , làm sao mà không biết được.

Nhưng biết thì thế nào cũng không phải là nhắm một mắt mở một mắt sao, làm như không thấy không biết gì hết , đây là một người đã từng thề phải chăm sóc thật tốt cho cô, người đàn ông muốn lấy danh nghĩa kết hôn bảo vệ cho cô sao?

Trong nháy mắt, giống như tất cả đều đã thay đổi , anh hai không còn thương cô yêu cô là một người anh trai tốt , cậu nhỏ cũng không phải là yêu cô nói

muốn lấy cô một người đàn ông tốt . Già, đều là già. những chuyện đã từng trải qua trong đời cô giống như Hải Thị Thận Lâu (cái này ý muốn nói giống như một ảo ảnh một giấc mộng không có thật), xinh đẹp phi phàm, nhưng cuối cùng lại hư vô mờ mịt.

"Đã thức chưa?" Không biết từ lúc nào anh hai đã tà tà tựa tại cửa ra vào, nhìn cô cười như không cười.

"Anh." Làm sao lại tới nữa .

Thành thật mà nói, mấy ngày nay anh hai để cho cô cảm thấy sợ hãi , coi như hẩn cách cô rất xa, nhưng là chỉ cần hẩn xuất hiện ở trong phạm vi nhìn thấy của cô, cô đều sẽ cảm thấy sợ hãi , toàn thân rét run.

"Thế nào? Ngủ cả một ngày còn chưa muốn đứng lên sao?" Lại là cái giọng chế giễu cùng nhạo báng, rõ là. Thật là làm cho người ta tức giận.

Cô không trả lời, cũng không có nhìn anh, chỉ có cặp mắt nhìn lên nóc nhà mà ngẩn người.

Anh hai bước tới, trực tiếp ngồi ở đầu giường, ngón tay thon dài khoi lên một luồng tóc dài đen mượt của cô , tiến tới chóp mũi nhẹ nhàng hôn một cái, " không nghe thấy lời anh nói sao ?"

Anh hai thấy cô không có phản ứng, tiếp tục mở miệng nói: "Anh đã từng nói, anh Diệp Hiên Viên không nuôi người vô dụng, em có thể lựa chọn làm em gái bình thường của anh, sau đó gả cho Đằng Minh để cùng cố thể lực Nguyễn thị, còn một lựa chọn nữa Chính là trở thành người con gái của anh , bồi ở bên cạnh anh."

Đằng Minh là người nào? Cái tên này giống như đã nghe qua ở nơi nào rồi.

Anh hai giống như nhìn thấu nghi ngờ của cô, tà mị cười một tiếng, "Chính là người đàn ông lần trước ở bữa tiệc sinh nhật bạn học em chuẩn bị Bá Vương ngành thượng cung với em đó"

Là hẩn, trong trí nhớ mơ mơ hồ hồ của cô là hình ảnh người cùng Maggie đây đưa lẫn nhau cười đến thật quý dị , cuồng tiếu. Là hẩn a, nếu như mà cô chỉ là anh em bình thường cùng anh cũng chỉ có thể bị dùng như món hàng mà làm giao dịch cưới xin sao? Không, cô không cần, vừa nghĩ tới sắc mặt của người đàn ông ghê tởm đó, cô liền hận không lập tức trốn đi thật xa, vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mặt hẩn.

"Sợ sao?" Anh hai cười lạnh một tiếng, " con gái của gia tộc giàu có không có tác dụng đặc thù gì khác, ngoài việc dùng để cùng cố lợi ích của gia tộc . Mẹ em Tần Yên cũng vậy, dì nhỏ của em Tần Thủ Bối cũng là vậy , chẳng lẽ em cũng muốn vì sự hưng thịnh của Nguyễn thị mà cống hiến."

"Anh. Anh đừng nói vậy !" Cô uất ức khóc thành tiếng, "Em là em ruột của anh , anh cũng muốn đem em đưa cho người khác sao?"

Anh hai cười nhạo một tiếng, "Tần Thủ Bối hay Tần Yên cũng là con gái bảo bối của Tần gia đấy thôi, cũng không phải là bị Tần gia làm như quà tặng mà đưa cho Nguyễn điệp thành sao, khoan hãy nói em. Nguyễn Miên Miên, em cũng chỉ là em gái cùng cha khác mẹ của anh mà thôi. Đối với anh mà nói, trên cái thế giới này, phụ nữ cùng bàn chải đánh răng là hai thứ anh tuyệt không cùng người khác xài chung!"

Thấy cô sững sờ không trả lời ,bộ dạng ngây ngô, anh hai thờ dãi, đột nhiên cúi người, bàn tay giữ chặt vai của cô,mắt to ngăm đen thẳng tắp ngưng mắt nhìn cô, giọng nói cũng vạn phần êm ái, "Lựa chọn đi, trở thành người của anh, cả đời không cần phiền não chuyện hôm nay, hoặc là trở thành người của đàn ông khác, bất kể con đường kia hay là gì, cũng sẽ không có cách nào quay đầu lại!"

"Không cần. Anh hai. Buông em ra. Anh hai, bởi vì. anh là anh hai của em. Là anh của em." Cô giằng giằng, khóc.

Anh chán nản buông cô ra, cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt. Thật lâu, mới sâu kín mở miệng, "Như vậy là em lựa chọn trở thành vật mua bán cưới xin vì lợi ích Nguyễn gia sao?"

Cô lắc đầu một cái, không cần ,cô không muốn gả cho người đàn ông đáng ghét đó, cô cũng không muốn xa cách anh hai. Đợi chút, cô đang nói cái gì. Không muốn xa cách anh hai ,cô không muốn rời xa anh hai ?

Cô tại sao sau nhiều chuyện anh hai làm với cô như vậy, mà vẫn còn muốn ở bên cạnh anh , không muốn rời xa anh, hơn nữa từ sâu thẳm trong nội tâm tản mát ra một nỗi sợ không phải là sợ anh hai đối với cô làm chuyện thô bạo dã man nào, mà là sợ anh hai sẽ vứt bỏ cô, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì , cô rốt cuộc bị làm sao rồi.

Một hồi lâu anh hai không có nghe được câu trả lời của cô, tự giễu cười một tiếng, từ từ ngồi dậy, đi ra cửa đi.

Cô nhìn bóng lưng anh hai từ từ biến mất, trong nội tâm chợt dâng lên một loại khủng hoảng không nói nên lời , hé miệng, côm muốn nói gì, nhưng mà thế nào cũng không phát ra được thanh âm nào, giống như ở trong cô hống bị nhét một khối vải rách , ập úng không cách nào phát ra một từ .

cô thất hồn lạc phách nằm ở trên giường, thân thể đau đớn đã từ từ biến mất, thay vào đó là đau nhói bên nhón trong lòng.

Đêm thì dài đằng đẵng, cô cả đêm vẫn chưa chợp mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 45: Biến chuyển

Kể từ cái ngày anh hai đi ra khỏi phòng của cô, anh giống như cũng đi ra khỏi sinh mạng của cô, liên tục rất nhiều ngày đều không thấy bóng dáng.

Vừa mới bắt đầu, cô ở trên giường không nhúc nhích cô chỉ cho là anh hai có thể chỉ là một lúc nóng giận mà nói lấy một chút, không để ý tới cô thôi. Nhưng mà sau khi thương thế cô tốt lên cũng đã đi học lại, đã hai tuần lễ, nửa tháng qua đi, vẫn không nhìn thấy thân ảnh anh hai thì trong lòng mới giật mình hoảng hốt lo sợ, chợt hiểu anh hai là thật là không để ý tới cô nữa.

Má Lâm cũng nói sau hôm ấy, anh hai cũng không trở lại nữa. Cô cũng sẽ không ngóc đến mức đem chuyện anh hai bận rộn công việc mà quy thành nguyên nhân không về của anh, anh hai đang tránh xa cô, thậm chí ở tương lai không lâu nữa sẽ vứt bỏ cô.

Trời đông giá rét lại tới, cô bọc khăn quàng cổ lông thỏ thật dày về đến nhà, có chút mong đợi hỏi: "Anh hai. Chưa có trở về sao, má Lâm?"

Lâm mục dừng tay đang dọn bàn ăn, lắc đầu một cái, "Miên Miên tiểu thư, cháu đã hỏi liên tục hết nửa tháng, nếu như. Thật nhớ thiếu gia như vậy, sao cháu không ngại lùi một bước tiếp nhận thiếu gia đi."

Cô cởi áo khoác xuống, hít sâu một hơi, "Nhưng là. anh ấy là anh của con. con không thể."

"Thiếu gia chẳng những là anh hai của Miên Miên tiểu thư, cũng vừa vặn là một người đàn ông bình thường, cậu ấy thích cháu chăm sóc cháu bảo vệ cháu cũng đã vượt xa ra khỏi quan tâm thương yêu của anh trai với em gái thông thường, " ngừng chốc lát, thanh âm má Lâm như từ trong hư vô sâu kín vang lên, "Có lẽ đây mới thật là nghiệt duyên, nếu như, thiếu gia cùng tiểu thư không có liên hệ máu mủ, thật là tốt biết bao a!"

Cô nhai đùi gà trong chén, cũng ăn không thấy ngon, nhạt như nước ốc. Ngay cả má Lâm cũng ở đây khuyên cô cùng anh hai ở chung một chỗ a, vậy cô rốt cuộc đang muốn kiên trì cái gì đây. Cô biết rõ chuyện liên hệ máu mủ với anh hai và cô chỉ có người thân cận trong nhà biết, cô biết rõ anh hai thương cô cưng chiều cô như bảo bối, cô biết rõ cô từ nhỏ đã lệ thuộc kính yêu vào người đàn ông cũng là người thân duy nhất này, nhưng là tại sao cô không tiếp thụ nỗi chuyện cùng anh hai ở chung một chỗ.

Nữ Nữ nói, yêu một người thì tất cả thay đổi đều phải là cam tâm tình nguyện, vậy tại sao cô đối với anh hai lại không cách nào cam tâm tình nguyện nằm ở dưới thân thể của anh, ngoan ngoãn làm người con gái của anh, chẳng lẽ, cô cũng không có thích anh hai như cái dạng cô vẫn cho là vậy, cô chỉ ái mộ anh hai, hay là đối với anh hai chỉ là một phần lệ thuộc cùng một phần thân tình thôi.

Đáy lòng cô như có một thanh âm truyền đến: "Mày là tên lòng gạt, cái người lâu cá như Tiểu Phiến Tử này, lợi dụng tình cảm của người khác để đạt được mục đích!"

Cô gái xấu xa, mày là cô gái xấu xa, sợ người ta vứt bỏ nên vẫn giả bộ ngu mà ngoan ngoãn!

Tên lòng gạt. cô gái xấu xa. Tên lòng gạt. cô gái xấu xa.

Không, cô không phải, cô không có, cô không có.

Một mảnh suy nghĩ rối loạn, đầu đau đến muốn nứt ra.

Đột nhiên tất cả trước mắt cũng trở nên dữ tợn hơn, cô đứng lên, quét về bàn ăn trước mặt, đôm đốp đôm đốp tiếng vỡ vụn của đồ sứ cùng thủy tinh vang lên.

Má Lâm từ trong phòng bếp chạy đến, ôm thân thể của cô, "Miên Miên tiểu thư, cháu làm sao vậy?"

Cô chống đầu lên, uất ức mà nói: "Má Lâm, con đau quá." Trước mặt bỗng tối

lại lần nữa, bên ngoài đã là khoảng không gian đen kịt, lúc cô giật giật sầm, liền rơi vào hắc ám vô biên.

Thời điểm tỉnh thân thể, lại bị nắm chặt hơn, trong lòng cô vui mừng, "Anh hai."

Má Lâm dụi dụi con mắt, "Miên Miên tiểu thư, cháu đã tỉnh à?"

Một khắc kia, cô có chút không nói ra lời mặt như đưa đám, "A, là má Lâm sao, con làm sao vậy?"

Má Lâm từ ái sờ sờ đầu của cô, "Bác sĩ Lữ nói là bởi vì khí trời quá lạnh, kích thích đến thần kinh nên té xỉu!"

Khí trời quá lạnh sao? Không phải là trong lòng quá đau quá lạnh sao?

"Vậy. Anh hai đâu." Trước kia chỉ cần cô vừa nhuộm bệnh, anh hai sẽ lập tức chạy tới bên cạnh cô.

Má Lâm cúi đầu, do do dự dự, "Thiếu gia cậu ấy. Thiếu gia cậu ấy."

"Anh hai không có trở lại đúng không?" Cô nằm ở trên giường, trong bụng chán nản, cô rút cuộc đã hy vọng những thứ xa vời gì , rõ ràng là mình đuổi đi anh ấy, hiện tại còn muốn kì vọng anh sẽ trở về sao, trở lại thì phải làm thế nào đây, liếc mắt nhìn sau đó lại tiếp tục cãi vả cùng đùa giỡn sao?

Cô nghĩ lúc ấy bộ dạng cùng tình thần cô nhất định là rất chán nản cô đơn, cho nên má Lâm mới vội vàng ôm cô bảo đảm, "Miên Miên tiểu thư, thiếu gia chẳng qua là quá bận rộn, quá bận rộn." Cuối cùng, khi thấy ánh mắt lạnh lẽo ảm đạm của cô , chợt dạ mà nói không ra lời .

Cô nghiêng đầu, nhìn ra sắc trời bên ngoài cửa sổ đã đen như mực, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Mình rốt cuộc cần cái gì đây? Là một phần thân tình đáng quý hay là tình yêu, hoặc là căn bản là một phần không muốn bị vứt bỏ cùng dựa dẫm.

Đêm hôm đó, bên trong phòng nhiệt độ thật thích hợp, mà cô ở trong chăn ấm, tay chân lại lạnh như băng, cả đêm chưa chợp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ký Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 46: Tin dữ

Thời điểm trời sắp sáng, cả đêm cô không ngủ chợp nghe thấy âm thanh tiếng xe hơi chạy nhanh trong sân.

Là anh hai ? Là anh hai trở lại sao?

Cô nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp mang vào liền trực tiếp chạy xuống lầu dưới .

Trong đêm đông rét lạnh, hai chân trần giẫm trên sàn nhà lạnh như băng, cảm giác lạnh lẽo như một loại kim đâm vào bên trong cơ thể của cô. Nhưng mà cô lại không thèm để ý chút nào, chỉ muốn thật nhanh hướng lầu dưới chạy đi, dù cho thân thể lạnh như băng, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy một mảnh xuân ấm áp. Khi đó, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là anh hai trở lại, anh hai trở lại tìm cô rồi, dù bất kể điều gì anh hai cũng không bỏ rơi cô!

Chỉ là, nhiệt tình ấy trong khoảnh khắc cô nhìn thấy người đẩy cửa vào thì hoàn toàn giá lạnh.

"Oa, kẻo bông,em không phải là quá kích động khi nhìn thấy anh đó chứ, mặc dù. . . Anh rất cao hứng!" Lăng Thịnh cười xuống áo khoác, mặt nhạo báng.

"Anh Lăng Thịnh, thế nào lại là anh?" Ngọn lửa hi vọng mới vừa đầy bụng bỗng chốc bị hàn băng bao trùm, cô nhất thời sững sờ, bụng đầy thất vọng.

Lăng Thịnh nháy mắt mấy cái, cười nói: "Em cho rằng là ai?"

Nhìn thấy bàn chân ngọc của cô không mang gì cả , Lăng Thịnh đi tới, khom lưng ôm lấy cô, đi lên lầu, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm oán trách: "Trời lạnh như thế này, làm sao mà em lại ăn mặc mỏng manh như vậy mà chạy ra đây , cũng không sợ bị cảm. . ."

Dịu dàng mà còn mang chút thanh âm quyến rũ nhàn nhạt vòng quanh ở bên tai của cô, trong nội tâm cô tịch sợ hãi của cô cũng là ức chế không nên nổi nữa , tựa trên đầu vai Lăng Thịnh mà lớn tiếng khóc thút thít ra tiếng.

Giống như muốn đem tất cả bất an cùng cơ khổ trong lòng toàn bộ đều đi ra theo nước mắt nóng bỏng đang đổ xuống.

Lăng Thịnh ôm tay của cô có chút dừng lại, cũng không nói gì thêm, chẳng qua là ôm cô càng chặt hơn, dường như muốn sử dụng nhiệt độ ấm áp của anh ta xua tan đi lạnh lẽo băng giá trong nội tâm của cô.

Lăng Thịnh ôm cô tiến vào gian phòng, nhưng lại không có đem cô đặt lên giường, chỉ có kéo cái chăn bên cạnh đem tới quấn quanh người cô thật chặt, mang theo vô hạn ấm áp cùng thương yêu, để cho thân thể cô từ từ ấm lại.

Cô ở trong ngực Lăng Thịnh dần dần bình phục hô hấp, thật lâu , cô mới thối lui khỏi lồng ngực Lăng Thịnh, áy náy cười một tiếng, "Anh Lăng Thịnh, sao anh lại tới đây?" Còn lại tới trong buổi sáng rét lạnh như vậy, chẳng lẽ anh hai dặn dò anh ấy tới đây, quả nhiên là anh hai vẫn quan tâm không bỏ được cô.

"Không phải nghe nói em ngã bệnh sao? Như thế nào, không có sao chứ?" Lăng Thịnh âm thầm oán thầm, không phải do một người đàn ông nào đó mới sáng sớm đã đem mình từ giữa vòng tay mỹ nhân lôi ra, hẳn mới không cần mạo hiểm mặc gió rét lăm lệt mà rồi đi bộ ngực ấm áp vĩ đại của người đẹp đấy.

Cô không biết Lăng Thịnh đang tính toán trong lòng , chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Không có sao, em không sao!"

Cách một lát, cô có chút do dự mở miệng: "Anh Lăng Thịnh . . ."

"Hả?" Lăng Thịnh nhìn cô, "Làm sao rồi?"

"Anh Lăng Thịnh, anh. . . anh gần đây có thấy anh hai hay không, anh hai. . ." Cô thất ngón tay, do dự hỏi.

"Cái này. . ." Lăng Thịnh nghiêng đầu, né tránh tầm mắt của cô, lấp bắp nói: "Cái này. . . có gấp qua, vẫn còn rất tốt. . ." Ngày ngày đắm mình giữa một đồng mỹ nhân, diễm phúc không ít.

"Anh hai làm sao không tới?" Cô bắt được vạt áo Lăng Thịnh, gấp gấp hỏi. anh hai chưa từng có lâu như vậy mà không trở về qua, anh quả nhiên là giận cô, không muốn để ý cô à, hay là cô đã thương tâm của anh, anh thật không quan tâm cô rồi hả ?

"Kẹo bông, " Lăng Thịnh chống đỡ mắt của cô, đáng vẻ nghiêm túc hiếm thấy, "Anh hai em là một người đàn ông trưởng thành tinh lực tràn đầy, em không phải là nghĩ muốn một bước không rời đi theo sau lưng anh em chứ, như một đứa trẻ chưa dứt sữa ! anh hai em có không gian sống riêng, cũng có những chuyện riêng tư, anh ta sẽ có bạn gái và sẽ ra ngoài xã giao, rồi sau này còn sẽ lấy vợ nữa. . ."

Lấy vợ sinh con? Anh hai sẽ lấy vợ, sẽ không, sẽ không, làm sao sẽ. . . Rõ ràng. . . Nghe tin tức như vậy, lòng của cô tự nhiên thấy đau nhói sau đó lại xen lẫn ghen tuông, trực tiếp hủy bỏ tiếp thu khả năng này.

"Không. . ." cô che đầu, thét to: "anh hai sẽ không lấy vợ sinh con, anh hai không biết. . ." Không biết vì sao vừa nghĩ tới anh hai cùng những người phụ nữ khác ở trên giường dây dưa, vừa nghĩ tới anh hai về sau sẽ kéo một người phụ nữ khác thân thiết đối với cô ta cười cưng chịu thì lòng cô đau quá, tràn đầy khủng hoảng, tràn đầy luống cuống.

Lăng Thịnh đối với thất kinh của cô không thêm để ý chút nào, quay mặt đi nhàn nhạt nói: "Ha ha. . . Làm sao không biết, có anh trai rồi nhất định sẽ có chị dâu, em không phải là hi vọng anh hai em vẫn sống ở bên cạnh em đi, hần cũng là người, cũng sẽ có hạnh phúc của mình, cũng sẽ có một người khi mùa đông đến mang cho hần cái chăn ấm mùa hạ thì thay hần quạt mát đấy!"

"Nhưng là. . ."

"Không có nhưng gì hết, " Lăng Thịnh tiến tới gần, hơi có chút thần thần bí bí mà nói: "Nói cho em biết tin tức tốt, em có thể rất nhanh sẽ phải có chị dâu rồi. . ."

"Chị dâu?" Cái gì chị dâu, như sét đánh ngang tai, cô thể nào chưa từng nghe nói.

"Đúng vậy, nghe nói là công chúa của tập đoàn Kiều thị, anh đã thấy, đó là một đại mỹ nhân." Lăng Thịnh liếm liếm môi mòng, trở về chỗ, vừa xem cô vừa tà mị cười một tiếng, "Xứng với anh của em lắm nha. . ."

Không thể nào, anh hai không phải yêu thích cô sao, không phải đã nói muốn cùng cô ở chung một chỗ sao, tại sao đảo mắt liền cùng một người phụ nữ khác tình chàng ý thiếp, còn đàm luận chuyện hôn nhân luôn nữa. cô nắm lực lắc đầu một cái, không tin, tuyệt đối không tin tưởng.

"Anh Lăng Thịnh, anh. . . anh biết rõ em cùng anh hai. . ." trong khoảng thời gian khi cô cùng anh hai ở chung một chỗ ngọt ngọt ngào ngào, thường có thể nhìn thấy biểu tình chế nhạo trên mặt Lăng Thịnh, không lý do gì anh ta không biết.

Lăng Thịnh cắt đứt lời cô, "Biết cái gì, biết em cùng đầu gối lên giường, hay là biết đầu gối thích em, em lại bởi vì một chút đạo đức luân lý hư vô mà gạt bỏ hần?" Lăng Thịnh nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, con ngươi tình mãnh chớp cũng không chớp mà chất vấn.

Đúng rồi, là cô không cần anh hai, là cô đem anh hai sống sờ sờ từ trong sinh mệnh của cô đẩy ra xa, là cô, tất cả đều là cô, cô. . . Bây giờ còn quá có chấp cái gì nữa. . .

Trong lòng đột nhiên dâng lên một hồi đau đớn, ngay cả hô hấp cũng biến thành dồn dập, lại nghe Lăng Thịnh nói: "Kẹo bông, nếu như chính em không thể cho hần hạnh phúc, vậy tại sao còn phải chiếm hần không thả! em không phải lại không biết anh hai em là người đàn ông ưu tú cỡ nào đi, mỗi ngày đều có trên hàng vạn phụ nữ tranh nhau mà leo lên giường của hần, nhưng là anh hai em từ nhỏ cũng chỉ là nhận thức chính xác một mình em cũng chỉ thương yêu em một người duy nhất ! Loại ân sủng tuyệt thế vô song này em lại không muốn, vậy thì em không cần cố chấp bắt hần có thể đối đãi em như cô gái mình yêu thích, thương em yêu em như trước!"

"Hô. . ." Lăng Thịnh thờ một hơi, nói tiếp: "Chính em suy nghĩ một chút đi, em có phải là vì phát giác tình yêu trong lòng mình còn đối với hần quyến luyến không quên, hay chỉ bởi vì đột nhiên mất đi một đối tượng lệ thuộc che chở thương yêu theo thói quen. Kẹo bông chính em suy nghĩ một chút đi!"

Ngừng chốc lát, Lăng Thịnh tình ý sâu xa nói: "Anh hai em là anh em tốt của anh, nhưng em cũng là cô bé anh thương yêu như em gái, anh sẽ không có ý thiên vị bên nào, anh là thật hi vọng hai người các người có được hạnh phúc."

"Vậy em. . . . em nên làm cái gì bây giờ?" nói chuyện với Lăng Thịnh xong cô mờ mịt luống cuống, đồng thời cũng sợ hết hồn hết vía, không làm người con gái của anh thì cũng sẽ không có tư cách có được thương yêu sủng ái của anh hai sao?

"Vấn đề ở đây không phải là anh nói làm sao em liền làm theo thế ấy, mà là em phải hỏi một chút nội tâm của chính em, rốt cuộc nên làm như thế nào, nếu như em đơn thuần dựa vào biện pháp của anh đem đầu gối tìm trở về, đối em hay đối với hần đều là không công bằng!"

Ý nghĩ sâu trong nội tâm sao? Cô cúi đầu, tự định giá. Cô nghĩ như thế nào, cô không muốn cùng anh hai loạn luân, nhưng sao vừa nghe đến anh hai

cùng những người phụ nữ khác ở chung một chỗ thì lại thấy chua cay cùng đau đớn như vậy, rốt cuộc cô nên làm cái gì bây giờ.

Cô nên làm cái gì bây giờ.

Lăng Thịnh nhìn về mặt rối rắm của cô gái nhỏ, mơ hồ có chút cảm giác đau lòng, cũng không biết cách làm trực tiếp lại tàn nhẫn như vậy rốt cuộc là đúng hay sai? Bức bách một cô gái nhỏ từ nhỏ vốn được sinh trưởng bảo bọc trong tháp ngà như vậy, có phải hay không quá mức máu lạnh cùng vô tình, đầu gối a, đây phải là báo ứng của cậu a, cậu phát tay có thể Phiên Vân Phúc Vũ, dong ruổi với sóng to gió lớn, nhưng là lại ngã vào hố lửa Nguyễn Miên Miên nhỏ nhỏ này, đây là do bình thường cậu đối xử tàn nhẫn với phụ nữ mà bị báo ứng sao?

Quay đầu nhìn sắc trời đang từ từ sáng lên bên ngoài, Lăng Thịnh ngồi dậy đi ra cửa, từ nơi xa kia một tia nắng ấm len lỏi đang từ từ hiển hiện, tản mát ra vô số ấm áp cùng chói lọi.

Đầu gối, chuyện đó có thể giúp cậu cũng chỉ có thể giúp đến đây thôi, còn chuyện kế tiếp thì phải xem tạo hóa của cậu thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 47: Để ý loạn

"Này, Miên Miên, cậu làm sao vậy nha? Máy ngày này luôn mất hồn mất vía hay sao?" Nữu Nữu đi tới, lắc lắc cánh tay cô.

Cô lười biếng ngẩng đầu lên, hữu khí vô lực nói: "Không có gì, chỉ là có chút chuyện khó nghĩ. . ."

"Oa. . . chuyện khó nghĩ cái gì mà chọc cho tiểu công chúa của chúng ta buồn bã như thế, người cậu gầy đi thấy rõ?" Mặt Nữu Nữu ngạc nhiên như nhặt được bảo vật.

Cô nghiêm nghị, nhìn về phía Nữu Nữu, "Nữu Nữu, cậu có từng thích một bạn nam nào chưa? cảm giác ấy là như thế nào vậy?"

"Ghét. . . Làm sao cậu lại đi hỏi cái này a!" Mặt trái xoan của Nữu Nữu đỏ bừng, lông mày rũ xuống, nũng nịu nói: "Thích một người, chính là nhìn thấy hắn sẽ rất vui vẻ, không thấy được hắn sẽ không ngừng nhớ nhung; khi thấy hắn vui vẻ cậu sẽ cảm thấy mình có cả Thiên đường, khi thấy hắn không vui thì cậu sẽ như lâm vào giữa đại địch, nghĩ hết biện pháp để cho hắn vui vẻ; hơn nữa nhìn đến hoặc là nghe được hắn và những cô gái khác ở chung một chỗ, trong lòng sẽ ề ề, chỉ muốn trói hắn ở bên người, để cho hắn nơi nào cũng không thể đi, chỉ có thể nhìn thấy duy nhất mình cậu thôi, cậu luôn hi vọng trong lòng của hắn cũng chỉ có một mình cậu!"

Cuối cùng, mặt Nữu Nữu ửng đỏ nở lên nụ cười mộng ảo tổng kết lại mà nói: "Tóm lại, thích một người chính là ngọt bùi cay đắng, tư vị như thế nào chỉ có tự mình biết, mặc dù có mừng có giận, có buồn bã có đau lòng, mọi người cũng vẫn sẽ vui vẻ chịu đựng đấy!"

A, là như thế này sao, vậy tình cảm cô đối với anh hai đã sớm đi quá giới hạn rồi ư, vừa nghe Lăng Thịnh nói anh hai có một cô gái khác bên cạnh, cô cũng cảm giác trong lòng như có một thanh liệt hỏa bốc cháy hừng hực ngồng cuồng thiêu đốt, hận không thể đem anh hai bắt kéo lôi trở lại, ở bên cạnh mình, như vậy. . . cô chính là lấy thân phận một cô gái thích anh hai như một người đàn ông bình thường khác sao?

Cô thận trọng hỏi: "Kia, Nữu Nữu, cậu. . . ừ. . . Có thể hay không đối với người thân có thể sinh ra cảm giác này? Tỷ như anh trai hoặc là em trai của cậu ấy?"

"Stop!" Nữu Nữu xì mũi coi thường, "Mình cũng không phải là tinh thần không bình thường, làm sao mà có thể với ta anh trai em trai cùng ruột thịt họ hàng mà sinh ra ý tưởng 'tốt đẹp' như vậy, họa may có mấy người đầu óc bị nước tràn vào não mới có thể có ý tưởng như vậy thôi. . . Đúng rồi, cậu không phải là đối với anh hai kia của cậu hay anh họ gì đó có loại cảm giác này chứ?"

Ánh mắt Nữu Nữu đen nhánh không lay động xem kỹ cô, trong lòng cô chợt dạ một hồi, không khỏi chê cười nói: "Sao. . . Làm sao có thể. . . Mình thế nào. . ."

Không ngờ, sau một khắc, Nữu Nữu đã quay đầu lại, như có điều suy nghĩ nói: "Chỉ là, coi như cậu đối với anh hai hay anh họ gì đó có loại cảm giác này cũng không kỳ quái, dù sao hai vị kia ở nhà cậu đều hoàn mỹ như vậy, mặt mũi đẹp trai vóc người lại đẹp trong nhà thì lại có tiền, các người lại cùng ở chung một mái nhà nhiều năm như vậy, có thể tạo ra tình cảm cũng là chuyện thường tình!"

Cô ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: "Cậu không phải cảm thấy. . . Loại cảm giác này là loạn luân sao?"

"Cái gì? Loạn luân!" Nữu Nữu chìa vào người cô Ấc, kêu lên: "Loạn cái đầu cậu a, cậu ở đây nghĩ cái gì vậy, thế nào lại là loạn luân! Cô nương ngốc, cậu không phải biết trên thế giới có cái gọi là yêu anh tình kết sao?"

"Yêu anh tình kết?"

"Những gia đình bình thường không có cha mẹ, em gái rất dễ dàng đối với anh trai sinh ra một loại tham muốn giữ lấy mãnh liệt cùng dục vọng không thể

không chế , thời thời khắc khắc cũng muốn sống ở bên cạnh anh trai , lệ thuộc vào hắn, nhưng là một khi anh trai có bạn gái hoặc là có vợ, em gái sẽ cảm thấy anh trai không hề giống như trước quan tâm yêu thương cô ấy nữa, tiềm thức sẽ thấy ghen tỵ với bạn gái cùng vợ của anh trai , nghiêm trọng hơn còn có thể có thể làm ra những chuyện cực đoan!"

Rõ ràng trong phòng học mở máy sưởi, tại sao cô lại cảm thấy cả người rét run đây?

Nữ Nữ ngừng lại, đột nhiên ở trong túi lục lọi nửa ngày, lấy ra một quyển sách, đặt ở trước mặt cô, "Cậu xem, sách này chính là nói về một em trai rất lệ thuộc vào anh trai mình, cuối cùng anh trai hắn có bạn gái , hắn nổi điên lên, thiếu chút nữa đem chị dâu của hắn cưỡng dâm rồi !" (ai tò mò mời xem manga 《 sao kỳ tích 》)

Đôi môi cô run rẩy, "Không. . . Không thể nào. . ."

Nữ Nữ còn nói: "Vậy cậu có xem qua diễn viên Ngô Kỳ Long cùng Chu Nhân trong phim Tiêu Thập Nhất Lang chưa ?"

Cô lắc đầu một cái, cô luôn luôn không xem phim truyền hình , chỉ xem phim hoạt hình.

"Ồ trong phim đó có hai anh em , tên là Tuyệt Ưng cùng Linh Thử, Linh Thử chính là anh lớn, bởi vì cha mẹ đều mất sớm cho nên đối với em trai Tuyệt Ưng rất là chăm sóc, sau đó Linh Thử thích một cô gái tên là Liên Thành Cần , kết quả Tuyệt Ưng sau đêm tân hôn ngày thứ hai đã đem chị dâu hắn mang đi cưỡng dâm rồi, hơn nữa lại còn cực kỳ biến thái đi nói cho anh trai hắn biết nữa, ‘ anh cả đời cũng đừng nghĩ bỏ rơi em, mỗi khi anh đụng vào cô ta đều sẽ nhìn thấy em ! ’ thật là càng nghĩ càng biến thái!"

Lạnh, thật là lạnh, cả người cô lạnh đến run rẩy, tay cũng không giữ nổi cây bút trong tay , thì ra cô lại ngộ nhân yêu anh trai thành tình yêu nam nữ, vừa nghĩ tới về sau không biết cô sẽ làm ra chuyện biến thái gì ,cô liền không nhịn được toàn thân phát run.

Nữ Nữ tựa hồ nhìn thấy dáng vẻ cô có chút không đúng, "Làm sao rồi, Miên Miên, mặt trắng như giấy vậy?"

Cô bắt lấy tay Nữ Nữ , khẩn cầu, "Có biện pháp gì có thể khống chế chuyện yêu thích anh trai không ?"

Nữ Nữ giật mình nhìn cô , "Cậu. . . Yêu anh trai hả?" Ngay sau đó chìa ngón tay vào người của cô run lên, lăn nằm ra trên bàn cười lớn.

"Miên Miên, cậu thật sự là quá khôi hài rồi, cư nhiên tự cho là mình là yêu thích anh trai. . . Ha ha ha. . . Làm mình cười chết rồi. . . Người nào nói cho cậu biết, cậu là. . . Yêu. . . Yêu thích anh trai đấy!" Lời còn chưa dứt, lại cười to một trận làm người ta thấy sợ.

Cô đẩy Nữ Nữ đang cười run rẩy cả người trên bàn một cái ,đang rất gấp gáp,mà cô ấy cho là cô đang nói đùa a, "Nữ Nữ, đừng làm rộn, mình là nói thật!"

Nữ Nữ nhìn thấy vẻ mặt nóng nảy của cô, rút cuộc thu nộ cười lại, khoe miệng vẫn là hơi kéo ra, "Tốt lắm. . . Mình không cười, cậu nói cho mình biết, ai nói cậu là yêu thích anh trai hay sao?"

Cô cúi đầu, nói lầm bầm: "Không phải cậu sao?"

Nữ Nữ thất kinh, chỉ mũi thon của mình, " thời điểm nào mình nói cậu là yêu thích anh trai hả ?"

Cô chỉ chỉ cuốn sao kỳ tích trên bàn , "Cậu không phải nói là đối với anh trai có tham muốn giữ lấy cùng dục vọng không khống chế được hơn nữa muốn cưỡng dâm chị dâu là được cho là. . . Yêu thích anh trai sao?"

"Cưỡng dâm chị dâu?" Nữ Nữ nhìn có chút xem thường, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, "Cậu có năng lực này sao?"

Cô bị lời nói thẳng thắn của Nữ Nữ kích thích trên mặt thoát đỏ thoát trắng, thật lâu không nói ra được một câu.

"Tốt lắm tốt lắm, mình không đùa cậu nữa, yêu thích anh trai thật ra cũng không có gì là đáng sợ , cậu lại không cùng anh trai lên giường, cậu sợ cái gì?"

Lên giường? Lòng của cô như rơi xuống đáy cốc ,cô phải nói thế nào chuyện ngay từ một tháng trước cô cũng đã. . .

Trong lòng rét run,cô hỏi một câu, "Nếu như lên giường rồi thì phải làm sao bây giờ?"

Nữ Nữ đang nghe câu này thì bỗng nhiên xoay người lại, mắt nhìn chăm chú cô, "Miên Miên, cậu cùng anh trai cậu. . ."

"Không có. . . Không có. . ." Cô cuống quýt lắc đầu, "Mình chỉ là hỏi chơi. . . Chẳng qua là tò mò mà thôi!"

Nữ Nữ làm bộ, thở phào một cái, "Hoàn hảo chẳng qua là tò mò, mình nói cậu, Miên Miên, con gái sinh ra trong gia đình giàu có như chúng ta rất khó có được hạnh phúc, sanh ra đều phải vì ích lợi gia tộc mà cống hiến, mặc dù loại anh em mền nhau này cũng thấy không ít . Giống như bốn mươi mấy năm trước, có hai sự kiện lớn hai anh em loạn luân với nhau, em trai cùng chị gái mền nhau rồi, nhưng cuối cùng bị người ta phát hiện, gia tộc kia cũng bởi vì chuyện này dẫn đến toàn gia tộc xuống dốc, cuối cùng, lúc ấy em trai đã là một người nắm quyền gia tộc đem chị gái mình đưa cho một Ông lão 80 tuổi để đổi lấy tiền bạc lưu động cho gia tộc ."

Thở dài, Nữ Nữ nói tiếp: "Miên Miên, gia tộc giàu có đều là một đám đao phủ máu lạnh , tước đoạt hạnh phúc của chúng ta, đối với bọn hắn mà nói, buôn bán ích lợi so với tình tình ái ái quan trọng hơn nhiều lắm, lại nói loại tình yêu này là cấm kỵ một khi bị đưa ra ánh sáng, chẳng những danh dự đàn

gái hoàn toàn không có, cũng sẽ ảnh hưởng viễn cảnh tốt đẹp của nhà trai, thậm chí là toàn cả gia tộc sẽ bởi vì cậu mà hủy diệt!"

Vào giờ khắc này, cô rút cuộc hiểu chuyên anh hai nói muốn đưa cô đem gả cho nhà giàu có hoàn toàn không làm cô sợ, mà là thực tế trước mắt. Anh hai cùng cô, hai người căn bản không thể ở cùng nhau, anh là một người đàn ông kiêu ngạo như thế, cô không cách nào tưởng tượng được anh vì cô mà sống cuộc sống khó khăn giấu đầu lòi đuôi.

Một khắc kia, nhìn lên Nữ Nữ trước mặt chỉ mới mười tám tuổi lại có thành thực lớn hơn tuổi như thế, cô đột nhiên giống như lớn lên không ít, bất kể cô đối với anh hai là tình yêu tha thiết giữa nam và nữ hay chỉ là tình thân ruột thịt luôn có nhau trong lúc hoạn nạn, cô cùng anh cuối cùng vẫn là hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không thể tương giao.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 48: Âm áp

Cô không thể phủ nhận, lời nói ngày đó của Nữ Nữ đã cho cô một kích trí mạng, ngăn trở cô hướng đến anh hai.

Anh hai vẫn không có về nhà, má Lâm cũng vẫn như cũ vừa than thở vừa vì cô nấu một bàn lớn thức ăn ngon, cô thì sao, vì kì thi cuối kỳ ở trường mà cố gắng phấn đấu, mặc dù cái việc học này không phải chỉ cần cố gắng là có thể lấy được hời báo lớn lao.

Ngày cứ như vậy chậm chậm đi qua, giống như gió cứ êm sóng cứ lặng.

Sau khi tan học, cô như cũ mang cặp hướng đến trạm xe bus mà đi.

"Miên Miên ---" phía sau có người gọi cô.

Cô quay đầu lại, nhìn về phía người đang đi tới, thì ra là Tần Nhật Sơ.

"Cậu nhỏ."

Tần Nhật Sơ vẫn như cũ cười thật dịu dàng đi tới, "Miên Miên, phải về nhà sao?"

Cô gật đầu một cái, trong lòng lại một hồi cô đơn, bây giờ cái nhà kia coi như là nhà sao? Không có anh hai, giống như tất cả ôn nhu tình cảm đều không có ở đó.

"Đúng rồi, cậu nhỏ có việc gì thế?"

Tần Nhật Sơ mở miệng, "Hôm nay, anh không biết có được vinh hạnh, xin mời tiểu thư xinh đẹp cùng đi ăn tối hay không?"

Cô có chút khó nói, tuy bây giờ cô cũng không phải là rất ưa thích trở lại cái nhà tịch mịch vắng lạnh đó, nhưng má Lâm đang ở nhà làm một bàn món ăn chờ cô về.

Lắc đầu một cái, cô cự tuyệt nói: "Thật xin lỗi, má Lâm đang ở nhà chờ em!"

Tần Nhật Sơ ngăn cô lại, "Hôm nay má Lâm đi thăm cháu đi ấy rồi, sẽ không trở về."

Nói đến như vậy rồi, cô lại có thể có lý do nào để cự tuyệt nữa, gật đầu một cái, cô ngồi lên xe Tần Nhật Sơ.

Trên căn bản, cô không phải rất thích nói chuyện, nhất là cùng người không có tiếng nói chung với mình, cộng thêm gần đây bởi vì chuyện của anh hai trong lòng cô vẫn như có một cái gai, tâm tình xuống thật là thấp, cho nên sau khi lên xe, cô liền tựa vào trên ghế ngồi, nhìn cảnh vật bên ngoài nào đám người, tòa nhà, còn có chiếc xe thật nhanh vút qua cô ở lại phía sau.

Chợt, Tần Nhật Sơ mở miệng hỏi: "Muốn đi đâu ăn?"

Cô không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: "Tùy tiện, em không có ý kiến!"

Lại một hồi trầm mặc.

Tần Nhật Sơ còn nói: "Miên Miên, gần đây tâm tình em giống như không tốt. . ."

"Ách. . . Có một chút, chỉ là không có sự tình gì lớn." chuyện này rõ ràng vậy sao a, cô còn tưởng cô che giấu rất tốt đấy.

Tần Nhật Sơ cười cười, "Miên Miên, em luôn đem tâm sự đặt ở trên mặt mình, hi vọng ái ố đều rất dễ dàng nhìn ra được."

Cô phản xạ có điều kiện sờ sờ mặt của cô, nghi ngờ nói: "Có sao?"

Tần Nhật Sơ cười vang ra ngoài, "Em xem khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhắn thành bánh bao của em kia, còn nói không có chuyện gì! Đúng rồi, anh dẫn em đi chỗ tốt nha!" Nói xong, nhấc ga một cái, nhanh chóng chạy về trước.

Đây là. . . cô nhìn đèn đuốc sáng trưng trước mặt, đây là, đây là vòng xoay ngựa gỗ.

Có chút hưng phấn cô chạy lên trước, nhìn những chú ngựa gỗ xinh đẹp nối nhau thành một vòng, trong lòng một mảnh hoài niệm, cô không nhớ rõ lần trước chơi cái này là lúc nào. Chỉ nhớ mang máng đi nhỏ rất thích dẫn cô tới chơi vòng xoay ngựa gỗ, âm nhạc nhẹ nhàng vui sướng, ngựa gỗ chậm chạp vui vẻ.

Rất nhiều người thích mượn Yun-night Speed (muội o bik đây là trò gì nữa muội đoán là tàu lượn siêu tốc o bik đúng o nên để vậy lun) bay lên trời cao kích thích để phát tiết tâm tình bị đè nén của bản thân, nhưng mà cô cùng đi nhỏ lại rất thích loại xoay tròn hơi chậm chạp lại buông lỏng này của ngựa gỗ, ngồi lên vòng xoay ngựa gỗ, tâm tình cũng sẽ biến thật tốt.

Qua nhiều năm rồi, qua nhiều năm không có ngồi lên vòng xoay ngựa gỗ rồi, cô xoay người, nâng lên một nụ cười thoải mái, kéo Tần Nhật Sơ nhẹ nhàng ôm lấy, chân thành nói: "Cảm ơn anh, cậu nhỏ, thật cảm ơn anh!"

Gương mặt tuần tú của Tần Nhật Sơ nổi lên một mảnh đỏ ửng khả nghi, "Miên Miên vui vẻ là được rồi, đúng rồi, Miên Miên đói bụng không, anh đi mua chút ăn cho em!"

Một mình cô leo lên ngựa gỗ, say mê cuồng nhiệt hô to một tiếng, "Ô a, thật sự là quá tốt!"

Tần Nhật Sơ rất nhanh mua đồ quay trở lại, cô vừa nhận lấy vừa nhìn, không khỏi hô to một tiếng nữa, "Oa, là khoai nướng, oa, còn nóng hổi!" Cô cảm thấy trong hơi nóng tản ra hương vị ngọt ngào của khoai nướng, tỏa mãn thở ra một hơi, quả nhiên mùa đông giá rét cần chính là khoai nướng mỹ vị như vậy a.

Ngẩng đầu nhìn thấy trên mặt Tần Nhật Sơ khe khẽ thấm mồ hôi, lòng cô mềm nhũn, "cậu nhỏ, cậu đã chạy tới sao?" Cho nên này khoai nướng mới vẫn nóng hổi trong đêm đông rét lạnh như vậy.

Tần Nhật Sơ cười cười, gạt một cái nhìn cô công đến đỏ bừng lỗ mũi, "Đứa ngốc, khoai nướng sẽ phải nóng ăn mới ngon a!" Nói xong, cắn một miếng thật to khoai nướng trong tay, cười như một đứa nhỏ nghịch ngợm bình thường.

Cô bị không khí nhẹ nhàng vui vẻ này lây nhiễm, cũng từ từ buông xuống tất cả trong khoảng thời gian này, bao gồm cả nặng nề trong lòng, thật lòng hướng thụ buổi tối tốt đẹp này.

"Này, cậu nhỏ," cô cắn một miếng khoai lang, cảm giác ấm nóng từ từ trượt xuống cổ họng của cô làm tan chảy dạ dày lạnh như băng của mình, cô vỗ ngực, liên tiếp hô to, "Thật là nóng, thật là nóng!"

Tần Nhật Sơ nhìn bộ dạng tức cười của cô, không nhịn được lớn tiếng bật cười, "Người ta nói dục tốc bất đạt, em là nóng lòng ăn không hết khoai lang nóng!"

Cô bĩu môi, xem thường, "Đúng rồi, cậu nhỏ, làm sao hôm nay anh lại dẫn em tới nơi này?"

Tần Nhật Sơ ngẩng đầu lên, liếc nhìn ánh sao rực rỡ trên bầu trời đêm, đáp một câu lạc đề, "Hôm nay sao không thật đẹp, khí trời ngày mai sẽ tốt hơn!"

Quay đầu, Tần Nhật Sơ cười cười thật sâu, "Hôm nay là sinh nhật của anh."

"À?" Cô bị Tần Nhật Sơ bỏ làm bất ngờ, "Cậu nhỏ. . . Cái đó em không biết cũng không có chuẩn bị gì, vậy sinh nhật vui vẻ, cậu nhỏ!"

"Không sao, đối với anh mà nói, Miên Miên nguyện ý ở cùng với anh như vậy là đủ rồi, đúng rồi, chung quanh đây có một chợ đêm, rất náo nhiệt, muốn đi xem một chút hay không!"

"Chợ đêm? Đó là địa phương gì vậy?"

"Đi thôi," Tần Nhật Sơ kéo cô, hướng màn đêm đi tới.

Nhìn đường phố cực kỳ náo nhiệt này, mỗi gian hàng tỏa hơi nóng hổi, khí nóng bay lên, ở trong ngày đông rét lạnh có vẻ cực kỳ ấm áp.

Cô ngạc nhiên nhìn những thứ trong quán nhỏ nho nhỏ nhưng có mùi rất thơm xông vào mũi, đồng chạy một chút, tây đi dạo một chút, thỉnh thoảng còn hiếu kỳ hỏi Tần Nhật Sơ ở sau lưng, "Cậu nhỏ, đây là cái gì? Đúng đúng, còn có cái đó, cái đó là cái gì?"

Tần Nhật Sơ đều vui vẻ giải thích rõ ràng, mặt mày đều là cung chịu cùng dịu dàng.

Cắn một xâu mực nướng cay, cô đột nhiên có chút ngạc nhiên hỏi Tần Nhật Sơ bên cạnh, "Đúng rồi, cậu nhỏ, em rất ngạc nhiên, làm sao anh lại biết nhiều món ngon như vậy, em đều chưa bao giờ ăn qua cả?"

"Trước kia lúc nhỏ, ông ngoại rất bận rộn, không có thời gian cùng chúng ta, sau đó anh cùng Thù Bối rất nghịch, buổi tối luôn len lén từ cái lỗ chó trong vườn hoa bò ra ngoài, từ từ liềm tìm thấy chợ đêm này ." Dừng một chút, mặt Tần Nhật Sơ lạc trong sương khói như ẩn như hiện, chỉ có ánh nhìn trong cặp mắt đen nhánh , xuyên thấu qua sương mù thật mỏng, nhìn về nơi xa .

Cách thật lâu sau, Tần Nhật Sơ nhẹ nhàng cười cười, "Khi đó, Yên Nhiên luôn canh giữ ở bên kia vườn hoa, cho đến khi chúng ta trở lại, mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng trách mắng chúng ta không nghe lời, nhưng mà anh cũng biết chị ấy chỉ nói là nói, đối với anh cùng Thù Bối, chị ấy vĩnh viễn đều thương yêu cùng dung túng như thế."

Thanh âm dễ nghe sâu kín của Tần Nhật Sơ truyền đến, giọng nói dịu dàng thật tốt giống như đang kể một câu chuyện xưa đẹp đẽ.

Chợt ở bên trong, cô rất hiếu kỳ, Tần Nhật Sơ với mẹ cùng đi nhỏ rồi cuộc là tình cảm như thế nào a, mới có thể làm cho anh ta khi nhắc tới những chuyện này mang một vẻ mặt hạnh phúc cùng an bình đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 49: Mây mưa (ngược tâm, cẩn thận khi đi vào)

Hôm đó, khi cô về nhà sắc trời đã rất tối rồi. Trong tư tâm, cô cũng không muốn về nhà sớm như vậy, trong nhà không có anh hai, ngay cả má Lâm cũng có thể không ở đây, trở về sớm như vậy còn không phải là vô ích cùng tịch tịch tịch sao, không khí trong phòng thê thảm đến lạnh lẽo.

Vẫy tay từ biệt Tần Nhật Sơ, từ từ đi tới tòa nhà lớn.

Vô ý thức đảo mắt liếc nhìn nhà để xe, một giây kế tiếp cô đột nhiên mở to hai mắt, tất nhiên, đó không phải là xe anh hai sao a, chẳng lẽ anh hai trở lại?

Cô bước nhanh chạy lên lầu, đang muốn đẩy ra cửa phòng khép hờ của anh hai , cô nghe thấy một loại thanh âm quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Nhớ tới năm ấy, cô cũng lặng lẽ núp ở ngoài cửa phòng của cha như vậy, nghe đi nhỏ kiểu nỉ cầu xin tha thứ cùng thanh âm mơ hồ thờ dốt của cha.

Cái tình cảnh này cùng hiện tại giống như, cô không phải ngu ngốc, cô hiểu biết rõ tiếng rên rỉ mềm mại cùng tiếng thở trầm thấp ý vị của đàn ông là chuyện gì, rất lâu, bên trong nhà trên giường lớn trước mặt , cô cũng đã từng vô lực ưm qua, rên rỉ qua, nước mắt bay ngang qua.

Cô chống đỡ tay nắm cửa phòng chán nản mất hơi sức, tai nghe thấy chính là một giọng nữ xa lạ đang không ngừng giãy giụa, rên rỉ, thờ gấp.

"Hiên Viên. Cho em. Hiên Viên. Không cần hành hạ em. Ừ. Ừ. Ngô. A."

Cô liền như vậy, đứng ở ngoài cửa phòng khép hờ của anh hai, không cách nào nhúc nhích, trong lòng có một thanh âm không ngừng kêu lên ồn ào chạy trốn a, chớ xem bọn họ. Nhưng là thân thể lại cương trực, động cũng không thể động, chớ nói chi là chạy khỏi cái phòng xuân tình này.

Đó là một loại tuyệt cảnh a, mượn ánh trăng thê lãnh , cô nhìn thấy hai người kia quấn quanh ở chung một chỗ, hưng phấn quên mình lực lợi thăm dò thân thể của đối phương, đôi tay ma lực của anh hai ở trên người trắng nõn của cô gái vuốt ve, giống như một con rắn tham lam, giữa tình dục không thể rời khỏi, mà cái hồng tinh trắng cũng nằm ở trên người cô gái pháp pháp pháp, động tác uông công mà dã man.

Cảm giác thấy mình hôm nay căn bản cũng không nên trở về , không trở lại cũng không cần thấy một màn như vậy, thật làm cho lòng người tan vỡ. cô nên thật cao hứng cùng Tần Nhật Sơ đi dạo chợ đêm chơi suốt đêm , cần gì trở lại đây, cần gì chứ.

Không biết qua bao lâu, cô vẫn đứng ở ngoài cửa, nhìn động tác của hai người bắt đầu do kích ngang trở nên bình tĩnh lại, cảm giác trong khoảng thời gian này đối với cô mà nói cũng như qua một thế kỷ dài, thanh âm thờ gấp cùng thô rỗng giống như dây leo có gai trong lòng cô quấn quanh từng vòng , hoa gai sắc bén kia làm cho tâm cô tựa như rỉ máu, hưng hăng đau.

Chợt, trên mặt cô lạnh như băng, cô lấy tay xoa một cái, là nước mắt. Thì ra cô bất tri bất giác đã lệ rơi đầy mặt, nhưng rồi cuộc cô tại sao muốn khóc, tại sao muốn xông vào đi ôm anh hai cùng bỏ chạy, tại sao cô có một loại cảm giác bị phản bội , tại sao cô lại khó chịu như vậy, đau lòng giống như tâm muốn nứt ra.

Trong lòng mơ hồ nhớ tới lời nói của Nữ Nữ, có lẽ cô là yêu anh đến nghiêm trọng, đối với anh hai có tham muốn giữ lấy, đối với chị dâu tương lai có sát ý.

Không đúng, cô không có ý tưởng muốn tổn thương nào đến cô gái kia, cô chỉ ghét anh hai ôm cô gái khác không phải cô, cô chỉ là ghen tỵ cô gái kia tại sao có thể an bình nằm ở trong ngực anh hai như vậy, cô chỉ là oán hận tại sao anh hai đã cùng cô làm chuyện đó mà sau đó có thể thân nhiên cùng cô gái khác tiếp tục làm như vậy, dùng bàn tay đã vuốt ve qua thân thể của cô vuốt ve cô gái khác, dùng môi mỏng hôn qua cô treu đùa cô gái khác, dùng kiên định đã xâm chiếm thân thể của cô làm cho cô gái khác thờ gấp liên tiếp, cô chỉ phải.

Nhìn cô gái ngọt ngào ngủ yên trong ngực anh hai, anh hai còn chiếm hữu vuốt tóc của cô ta, trong lòng chợt nhớ tới lời Lăng Thịnh nói.

"Anh hai em là một người đàn ông trưởng thành tinh lực tràn đầy ,em không phải là muốn đi theo sau lưng anh hai em một bước không rời mãi chứ,gống như đứa bé chưa dứt sữa , anh hai em hẳn có không gian cuộc sống, cũng cần có sự riêng tư, hẳn sẽ có bạn gái sẽ ra ngoài xã giao, sau này sẽ lấy vợ cùng bên nhau đến già."

"Nói cho em biết tin tức tốt ,em có thể rất nhanh sẽ có chị dâu rồi."

"Nếu như chính em không thể cho hẳn hạnh phúc, vậy tại sao còn phải chiếm hẳn không tha, em không phải không biết anh hai em là người đàn ông ưu tú cỡ nào đi, mỗi ngày đều có trên vạn phụ nữ tranh nhau muốn leo lên giường của hẳn, nhưng là em lại không muốn, vậy thì không cần ở quá cố chấp hẳn có thể đối đãi em như cô gái mình yêu thích!"

Giờ khắc này, cô bỗng nhiên ý thức được, cô là yêu anh hai, là loại tình yêu nam nữ mà yêu hẳn. Cô biết rõ thân phận của mình cùng anh hai là không thể ở chung một chỗ, cho nên cô tình nguyện nhìn anh hai cùng những cô gái khác cùng nhau Phiền Văn Phúc Vũ cũng chỉ có thể yên lặng rơi lệ, cũng không thể bốc đồng chạy tới đem anh hai nhét vào ngực của cô.

Nữ Nữ nói qua, yêu một người làm cái gì cũng suy nghĩ cho đối phương, đều cam tâm tình nguyện. Đúng rồi, đời này cô không thể nào mang cho hạnh phúc đến cho anh hai, vậy thì vì sao không để cho những cô gái khác cho anh hai hạnh phúc đây.

Để cho anh hạnh phúc đi, để cho cô một mình chịu đựng những thống khổ cùng bi thương kia.

Nhìn hai người đã ngủ say trong phòng, cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đi từ từ đến bên cạnh giường lớn, đưa mắt nhìn người đang ngủ hồi lâu.

Cô cũng không biết là khi anh hai ôm cô gái khác trong ngực cũng sẽ ngủ an bình như thế, hạnh phúc như thế, giống như một đứa trẻ. Lòng có chút nhói đau, cảm giác nước mắt cũng không chịu không chế từ từ rơi xuống.

Anh hai, thì ra anh cũng không phải là không có em thì không được, thì ra là anh cũng có thể có được ấm áp từ cô gái khác , thì ra là.

Cuối cùng là cô đánh giá cao mình, cuối cùng là cô cầu mong xa vời rồi.

Đi tới bên cạnh anh hai, bóng hình cùng gương mặt của cô ở dưới ánh trăng có vẻ hết sức yên tĩnh tương hòa, trái tim của cô chợt lại thấy một hồi đau đớn, không cách nào hô hấp.

Cô lẳng lặng nhìn anh hai hồi lâu, cách thật lâu, cô cúi người ở trên mặt anh hai khẽ hôn, nhẹ giọng ní non: "Thật xin lỗi, anh hai, em yêu anh. Cho nên em cần phải buông tay cho anh được hạnh phúc!"

Cuối cùng liếc nhìn người đàn ông dưới ánh trăng ,cô chán nản rời khỏi gian phòng, rồi đi thế giới của anh hai.

Khi cô gái vừa bước ra cửa phòng, trong phòng hai cặp mắt chợt mở ra, hai con người ở dưới ánh trăng rạng rỡ phát sáng.

Cô gái như vui mừng cười duyên nói: "Tôi xem cô ấy đối với anh tình thâm ý trọng lắm rồi! còn có thể nhìn chúng ta lên giường mà sau đó còn đối với anh tình chàng ý thiếp như vậy !"

Diệp Hiền Viên cười lạnh một tiếng, đứng dậy lấy y phục, "Không cần cô quan tâm, cô làm tốt bản chức công việc của mình tốt là được rồi !" Nói xong, xoay người rời phòng.

Cô ta đối với lời nói lạnh nhạt của Diệp Hiền Viên không thêm để ý chút nào, chẳng qua là giống như tiếc hận mà mở miệng, "Chỉ là, tiểu bảo bối của anh giống như vì thành toàn cho hạnh phúc của anh và em , muốn tự động rút lui nha !"

Diệp Hiền Viên dừng bước lại, ngẫu nhiên nghĩ đến cái gì quay đầu lại liếc nhìn cô gái đang nằm ở trên giường, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, lưu lại cô ta vui mừng vẫn còn ở phía sau lớn tiếng hô: " Con rể chuẩn mực của Kiều thị , đêm xuân ngắn ngủi, ngồi đây là muốn đi chỗ nào à?"

Diệp Hiền Viên đi ra ngoài cửa,ở ngoài cửa phòng cô gái đứng lại, do dự hồi lâu, bàn tay nâng lên lại để xuống, liên tục thử rất nhiều lần, cuối cùng vô lực để xuống, thở dài một tiếng, bước nhẹ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 50: Đại tẩu (1)

Cô luôn luôn không tin khiếu thẩm mỹ của Lăng Thịnh, bộ dạng của hẳn so với phụ nữ càng thêm thiên kiều bá mị bỏ qua đàn ông không có tư cách đánh giá những người phụ nữ khác, cho nên nếu hẳn nói chị dâu chính là một đại mỹ nhân cô tuyệt đối không tin tưởng. Nhưng mà sự thật thường thường ngoài dự đoán của mọi người, đôi khi sẽ làm cho người ta bất ngờ. Rạng sáng, vị thần thần bí bí kia để lộ chính là một đại mỹ nhân. Chị dâu rõ ràng là một quốc sắc thiên hương, cử chỉ mềm mại khéo léo.

Sáng sớm, một đêm không ngủ yên, cô nhìn chăm chăm vào hai quầng thâm mắt, mở cửa phòng ra. Còn chưa đi xuống lầu đã nghe thấy một mùi hương từ nhà ăn dưới lầu mờ mờ ảo ảo bay tới.

Là mẹ Lâm đã trở về sao? Nhưng vì sao hương vị này lại xa lạ như vậy.

Cô chạy xuống nhà, thấy được chính là một người phụ nữ xa lạ hiền lành ở phòng ăn, đang chuẩn bị đồ ăn, anh hai bắt chéo chân ngồi một bên nhàn nhã xem báo, nam tuấn tú nữ, cảnh tượng thật đẹp đập vào mắt làm cô đau đớn, cho dù lúc này là như vậy không khí ấm áp, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy mình như rơi vào trong hầm băng.

Cô gái kia trông thấy cô vừa xuống, cười nói: "Miên Miên, em xuống rồi hả. Tôi làm điểm tâm mau mau ngồi xuống ăn đi, tránh để đồ ăn nguội sẽ ăn không ngon."

Cô nhìn về phía cô gái kia, không nhận được ánh mắt đầm đăm, đây thật sự là một đại mỹ nhân a! Khuông mặt thanh tú, hai mắt to, đang trước mắt ý cười đánh giá cô, nho nhỏ đôi môi đỏ mọng cũng có chút khẽ cong lên, trên mặt tràn đầy thiện ý tươi cười, xem cô bộ dáng có chút ngẩn người không nhận được bật cười, ngược lại ngồi đối diện ở bên cạnh anh hai nói: "Hiên Viên, em gái của anh thực dễ thương."

Đợi chút... cô hồi phục tinh thần lại, cô ấy gọi anh trai Hiên Viên, là dùng giọng thân thiết kêu Hiên Viên, cô cảm thấy âm thanh êm tai này cực kỳ quen thuộc. Chợt trong đầu cô nghĩ đến, là cô ấy, tối hôm qua trên giường của anh hai rên rỉ. Mặc dù lúc này đã là giọng nói phụ nữ bình thường và đáng yêu, nhưng cảm giác trực quan của người phụ nữ về mùi hương cũng như liên quan đến các buổi cô từng ở cùng anh hai, linh cảm nói cho cô biết là cô ấy, nhất định là cô ấy, tối hôm qua để cho cô trắng một đêm chưa chợp mắt, giọng nữ kia tuyệt đối là cô ấy! Giận tái mặt, cô khổ sở nghĩ đến, lại là cô ấy, vì sao lại ở chỗ này... làm sao sẽ... vẫn còn ở nhà cô.

Cô cảm thấy tim rất đau, cô đứng trên cầu thang mà không lui.

Cô ấy không để ý đến tình thế tiến thoái lưỡng nan của cô, đi lên cầu thang để nắm lấy tay cô, dắt cô xuống, sắp xếp chỗ ngồi cho cô.

"Miên Miên thích ăn hà bao đấy(mình thì mình không biết cái này là cái gì) sao? Hôm nay chị dậy trễ, chỉ có thể ăn đơn giản một chút. Nói xong nụ cười đỏ ửng trợn mắt nhìn anh hai một cái, nhưng đôi mắt ngọt ngào mặt ý không cần nói cũng biết.

Điều này có nghĩa là gì? Dậy muộn là vì anh hai sao? Chẳng lẽ hai người kia...

Đúng rồi, cô phải thừa nhận rằng anh hai dường như có vô tận tinh lực trước kia anh hai rõ ràng hành hạ cô một đêm, sáng ngày thứ hai vẫn như cũ ôm thân thể cô không chịu dỗi. Nhìn lên trước mặt người phụ nữ xinh đẹp, trong lòng cô đau xót, chẳng lẽ nói buổi sáng anh hai lại..

Trái tim cô chưa xót hơn và khó khăn hơn, và thậm chí gật đầu hoặc lắc đầu cũng không biết, chỉ từ từ đưa trứng chiên hình trái tim vào miệng của mình, nhưng nó là vô vị, như nhai sáp khô. Ngực xoắn xoắn đau.

Người phụ nữ này còn cố tình liếc mắt ở bên cạnh ân cần hỏi: "Miên Miên ăn ngon không? Có hợp khẩu vị của em không?"

Cô cúi đầu, ngay cả can đảm ngẩng đầu nhìn gương mặt kia cũng không có, không tự nhiên lấp bắp và trả lời: "À ... ngon ..."

Lúc này, anh hai ở một bên lên tiếng, nhân nhạ trần thấp giọng nam nói ra câu văn cũng vụn vặt chửi tai: "Về sau, cô ấy chính là chị dâu của em rồi."

Cổ họng cô khô đắng, thật vất vả mới thốt ra hai chữ "chị dâu?" Lại là chị dâu, thật sự là chị dâu... Thật tàn nhẫn, thật quá đáng, anh hai người thật quá đáng... cô rõ ràng vẫn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Vậy cũng được là chị dâu, nữ nhân cười khẽ đập một cái vào vai đại ca: "Đừng nghiêm túc như vậy, hù dọa trẻ." Quay đầu và nói với cô: "Chị là Kiều Hi, là bạn gái của anh trai em, em đừng nghe anh hai em nói bậy, chúng tôi vẫn chưa đính hôn, chị làm sao trở thành chị dâu của em a "Nói xong kiều mị cười một tiếng.

Đính hôn? Một thanh kiếm thẳng xuyên qua trái tim của cô, đôi mắt của cô hướng sang bên phía anh hai đang từ từ nhăm nháp cà phê, muốn nhìn thấy từ trên mặt anh nhìn ra rằng đây chỉ là một trò đùa, nhưng cuối cùng đã làm cô thất vọng, anh hai thờ ơ ngồi đó, khoe miệng khẽ mân môi, hiếm nghiêm trọng và nghiêm túc.

Cô cảm thấy như đất bằng dậy sóng. Ai có thể cho cô biết, đây rốt cuộc là một khốn cảnh như thế nào a...

Cô đã không thể chịu được tình yêu của anh đối với mình không còn, anh hai cũng đã bỏ đá xuống giếng đem cô đánh đến tuyệt vọng

Thật khó chịu, thật sự khó chịu...

Cô đẩy cái đĩa ra trước mặt "Em không ăn nữa!"

Kiều Hi một cách nhanh chóng kéo cô, khuyên: " Nghe lời, mùa đông ăn nhiều một mới có năng lượng, ăn thêm một chút nữa!" Sau đó, một lần nữa, các món ăn được đẩy đến trước mặt cô.

Cô có một chút giận dữ, tại sao cô ấy phải để ý tới cô, cô không muốn ăn chính là không muốn ăn. Trong lòng không nhận được động tác càng ngày càng mất đi lí tính.

"Bang ..." Đột nhiên, cô đẩy các món ăn rơi xuống đất, phát ra âm thanh chói tai

Cô ngẩng người, bày ra trắng nõn bàn tay, cô rút cuộc đang làm gì, thật sự chính là một hài tử cố tình gây sự.

Kiều Hi Ngươi tựa hồ cũng nán lại, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sự chán nản.

Sừng sốt chốc lát, Kiều Hi Ngươi trước hết phụ hồi tinh thần lại, ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu thu dọn những mảnh vụn.

"Hí đau ..." Kiều Hi Ngươi nắm nhẹ tay hô, mắt của cô nhìn thấy từng tia máu đỏ tươi theo đầu tay trắng nõn chảy xuống. Từng giọt máu rơi vào mảnh vụn màu trắng trông thật bắt mắt, làm người ta...ghê tởm muốn ói.

Cô đè nén cảm giác bồn chồn, nắm lấy tay đối phương, luống cuống một hồi xin lỗi: "Em không cố ý, em thực sự không có...cố ý..."

Anh hai cùng thời điểm này đã nhận ra vấn đề, vòng qua cái bàn đi tới, nhìn thấy Kiều Hi Ngươi trên tay đỏ tươi, nhìn cô nét mặt đầy vẻ giận dữ, "Em ở đây làm gì, không muốn ăn thì nói cho anh biết, giờ thì đi học!"

Vừa nói không hề nhìn cô, liền trực tiếp đưa Kiều Hi lên lầu

Cô bị động tác kéo Kiều Hi của anh hai làm cô bị đẩy ngã xuống đất, bàn tay trắng nõn vừa đúng trúng ngay mảnh sứ vỡ, máu bắt đầu ở trong lòng bàn tay lan tràn, Tí Tí quần vòng quanh lòng bàn tay trắng nõn

Cô ngẩng người nhìn máu chảy ròng ròng ra ngoài, không ngờ cô không còn cảm thấy cảm giác đau, chẳng qua là hờ hững nhìn máu đỏ, nó giống như không phải chảy ra từ cơ thể của cô, giống như đây chẳng qua là trên thế giới nhiều đoá Hoa hồng bị di vong.

Thật lâu cô đứng dậy đi tới phòng bếp lấy ra một cây chổi, đem những mảnh vụn dính máu của hai người đem bỏ trong đồng rác. Sau đó cầm sách, hướng cửa trạm xe bus đi tới.

Mùa đông năm nay đặc biệt rét, cơ thể cô run lên, bước lên xe bus.

"Cô bé, bàn tay của cháu bị chảy máu!" Bên cạnh Lão Bà Bà ân cần quan tâm.

Cô cúi mò lòng bàn tay, nhìn dòng chảy chất lỏng màu đỏ, cười áy náy "Nó không sao, chờ huyết dịch ngưng kết rồi thì máu cũng không chảy ra "

Lão Bà Bà trợn mắt nhìn ta một cái, móc ra một túi khăn giấy phòng thân, êm ái nắm tay cô, cuốn lấy bàn tay đang chảy máu" Cô gái, thân thể của con gái là trời ban cho cháu, mình phải coi như báu vật trân trọng yêu quý mới phải. Nếu như cháu không yêu quý bản thân cháu thì đừng mong có ai sẽ yêu quý cháu."

Lời của bà lão êm ái, chậm chạp, thẳng tắp xuyên thấu màng nhĩ đến thẳng tới nội tâm của cô, bình sinh rất thích ấm áp, đồng thời, động tác của bà lão dịu dàng như một người mẹ làm cô cảm thấy thật ấm áp.

Cuộc hành trình đó, mặc dù bên ngoài lạnh và nhiều gió, nhưng trong lòng cô đã có một nhu tình lan toả. Nhìn xuống, cô nhìn tay được băng bó kĩ trong lòng có một cảm giác không linh ngộ. Đúng vậy a, ngay cả bản thân mình, mình không yêu thì lấy cái gì muốn người khác yêu mình.

Cùng lúc đó, Nguyễn gia trạch

Vừa vào thư phòng, Hiên Viên đang kéo tay Kiều Hi lập tức hát ra" Tôi gọi cô làm tốt công việc của mình, không phải muốn cô khi dễ cô ấy! Vậy thì cô không muốn Kiều Thị rồi hả?

Kiều Hi Ngươi nhìn trên tay vết thương nhỏ bé cưỡi hắc hắc "Diệp đại tổng tài, con mắt nào của anh thấy em khi dễ cô ấy, rõ ràng là em toàn tâm toàn ý lấy lòng cô ấy a"

"Tóm lại, cô tốt nhất không cần cố ý tính kế với cô ấy, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô"

Kiều Hi ngươi quyền rũ thối một hơi trên vết thương nhỏ" Em nào dám.Diệp đại tổng tài, em nào dám có ý định gì,em không phải cố ý kích thích cô ấy. Sớm nói kích thích cô ấy không phải là chủ ý của anh sao, Diệp tổng tài. Anh cũng không phải không nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô ấy khi bảo cô ấy gọi em là chị dâu. "

"Đúng rồi, bôi thuốc cho em đi." Kiều Hi Ngươi đem một hòm thuốc mở ra, nhìn về phía Hiên Viên nói

Hiên Viên cười lách: Vết thương như vậy vẫn không thể chết được."

"Diệp đại tổng tài, em thích nhất là làm nam nhân ngang ngược, anh nên cầu nguyện trong thời gian khế ước này tồn tại không nên để em yêu anh, nếu không _____" Kiều Hi vuốt ve đôi môi đỏ tươi, ý vị sâu xa cười một tiếng" Em cho du anh không yêu em, em cũng sẽ dung mọi thủ đoạn đem anh đoạt lấy!"

Nghe nói xong, Diệp Hiên Viên nhìn lại, động mi cười một tiếng "Coi như là dẫn sói vào nhà chính là vậy đi, nhưng mà tôi lại có thể đảm bảo tuyệt đối thời điểm nó đi ra chỉ là chó! Đối với chuyện này _____tôi tuyệt đối có thể đảm bảo" nói xong không quay đầu lại đi ra thư phòng.

Lưu lại Kiều Hi Ngươi nắm chặt ngón tay rướm máu, hàm răng hung hăng cắn môi, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy âm chí

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 51: Đại tẩu 2

Cô nhìn đám người đi lại trên đường phố, không có mục đích đi dạo khắp nơi. Buồn cười cô ngày hôm qua vẫn còn vì anh hai không ở nhà mà không muốn về nhà, mà hôm nay, lại là bởi vì anh hai ở nhà mà không dám về nhà.

Cuộc sống thật là vở kịch a, khó trách có người nói cuộc đời như một vở kịch, mỗi người đều ở đây trên vũ đài của mình vùng vẫy thanh xuân cùng tình lực, mỗi người diễn một nhân vật khác nhau, sau đó ở các hoàn cảnh khác nhau diễn các vai khác nhau của cuộc sống.

Cúi đầu nhìn qua vết thương trên tay ghim thành nơ con bướm, âm thầm thở dài một tiếng, trên vũ đài cuộc đời của mình rồi cuộc cô phải diễn nhân vật nào đây.

Đêm từ từ rơi xuống, phương xa từ từ nhà nhà đã lên đèn.

Trên đường cái người đi đường trở nên thưa thớt, không khí lạnh như băng, bội cảm thê lương.

Mọi người khi mệt mỏi đều có một mái nhà để về nghỉ ngơi, có thể bỏ xuống mọi bất an cùng áp lực của mình. Tại trong cái ngọn đèn nho nhỏ đó, có lẽ có cha mẹ từ ái ân cần, có lẽ có bằng hữu thiết tha an ủi, có lẽ còn có người thương dịu dàng an ủi, tóm lại nói ngôi nhà nhỏ đó làm nơi thật ấm áp, làm cho người ta thật hâm mộ.

Nhưng là, cô còn một nơi như thế để về sao?

"Tiểu đáng yêu, làm sao em ở chỗ này?" Sau lưng truyền đến một thanh âm

nghe ngờ xen lẫn tò mò.

Quay đầu lại, cô nhìn mỹ nhân trước mặt, nghi ngờ chỉ chỉ lỗ mũi của mình, "Chị, đang bảo em sao?"

Mỹ nhân đi tới trước mặt của cô, nâng lên môi đỏ mọng, cười nói: "Làm sao rồi, tiểu đáng yêu, không nhớ chị a, chị là vì người làm làm tóc tên là Anna."

Nói đến đây, trong đầu cô nhanh chóng thoáng qua một bóng người, a, nghĩ tới, nguyên lai mỹ nhân kia là thợ trang điểm.

Cô ngẩng đầu lên, cười nhẹ, "Chị Anna, làm sao chị ở chỗ này?"

Anna đi tới, vỗ bả vai của cô nói: "Đây nên là chị hỏi em đây? Đã trễ thế này, thế nào vẫn chưa về nhà?"

"Nhà?" Cô mắt khép hờ, bất an nói: "Em thật ra là lạc đường!"

Anna cười to, "Thật là một đứa nhỏ ngốc, nhà em ở khu nào, chị sẽ đưa em về!"

Cô xem nhìn hoàn cảnh chung quanh rất lạ, sợ đi nữa lại thật sự lạc đường. Bất đắc dĩ, chỉ đành phải gật đầu đáp ứng.

"Đúng rồi, em đói bụng chưa? Chúng ta ăn một chút gì đi!" Nói xong liền lôi kéo cô hướng KFC đi tới.

Ngồi trên xe, cô ăn đùi gà, uống một ly nóng hổi trà sữa trân châu, cuối cùng trong dạ dày ấm áp nhiều, xoa người, cô chân thành nói tiếng, "Cám ơn!"

Anna rút ra khăn giấy, nhẹ nhàng giúp cô xoa xoa vết dầu dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn, dịu dàng nói: "Nhìn em, giống như vài ngày rồi mới được ăn vậy, nơi này còn có bánh trứng, nhân lúc còn nóng ăn đi!"

Cô cảm kích gật đầu một cái, trong lòng một mảnh ấm áp. Quả nhiên mùa đông giá rét này cần ăn cơm nhiều hơn!

Trong chốc lát, cô tiêu diệt hết tất cả bánh trứng, rốt cuộc thỏa mãn ngồi phịch ở vị trí, thở ra một hơi, no bụng thật tốt, thật là ấm áp.

Anna nhìn cô được ăn uống no đủ bộ dạng lười biếng, nhẹ nhàng cười cười, "Tiểu đáng yêu, hiện tại ăn no, em nên nói lý do tại sao lại u sầu như vậy rồi hả?"

Cô kinh hãi, bắn người đứng, "Sao chị biết em có tâm sự?"

"A." Anna bắt đầu dĩ cười cười, "Mặt em viết hết lên, gương mặt em co rút thành một cục kia, chị mà không nhìn ra được đúng là ngốc rồi ! Em đừng nói cho chị biết em là bởi vì lạnh được gương mặt rút gân mới co rút thành một cục !"

Cô hi hi một tiếng bật cười, lắc đầu một cái, "Đó cũng không phải!"

Cách lâu sau, cô mới mở miệng. Cho tới nay cô đều không có thói quen cùng người khác tâm sự chuyện của mình cùng anh hai, nhưng mà hiện tại với người xa lạ trước mặt, cô lại đem chuyện của anh hai kể ra.

"Em có một người anh hai , anh ấy sắp lấy vợ rồi !"

Anna hiểu rõ gật đầu, "Cho nên, em cảm thấy thương tâm, bởi vì em sợ anh hai em có chị dâu sẽ không giống như trước đem em nâng niu trong lòng bàn tay ,thương yêu sẽ giảm đi?"

Cô gật đầu một cái, "Từ nhỏ, em không có mẹ, sau cha và dì nhỏ chăm sóc em cũng lần lượt chết đi, là anh hai nuôi dưỡng em."

"Tiểu đáng yêu, em là luyện huynh đệ nha?" Anna cười nói.

"Nữ Nữ cũng là nói như vậy, nói em rất lệ thuộc vào anh hai, một khi anh hai rời đi em.em liền sẽ cảm thấy bất an, giống như một hài tử bị đứt sữa. Luôn muốn thời thời khắc khắc ở bên cạnh anh, cũng không đi đâu cả, cũng không muốn anh hai rời đi. Em hiểu biết rõ em thích anh hai, nhưng mà em lại không muốn mang đến cho anh ấy phiền toái, cho nên anh ấy có vợ, em nên giờ tay đồng ý để anh hạnh phúc."

Anna nhìn cô ,gật đầu một cái, "Như vậy rất tốt a, anh hai em không thể nào cả đời ở bên cạnh em, hẳn cũng sẽ có gia đình của hẳn! Em làm như vậy rất đúng a, vậy tại sao còn gương mặt lại buồn buồn không vui?"

Cô thở dài một cái, nói tiếp: "Nhưng là. Mặc dù em tự nói với mình, như vậy nhưng mà khi em nhìn đến bọn họ ở chung một chỗ lại đau lòng khó nhin. Khi đó em đây trong lòng chỉ muốn đem anh hai từ trong ngực nữ nhân kia hung hăng đoạt lại, không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, không để cho bất luận kẻ nào cướp lấy, không để cho bất luận kẻ nào mơ ước."

"Này rất bình thường, phàm là em gái ai cũng đối với chị dâu có địch ý ,cái này không giải thích được, em về sau sẽ có người mình yêu , em cũng sẽ không còn có loại ý nghĩ này nữa!" Anna tựa hồ đối với loại tình cảm không bình thường này không chút phản cảm, nhàn nhạt nói.

"Yêu người khác?" Cô nghiêng đầu, tò mò hỏi, "Vậy rốt cuộc là thế nào khác nhau? Cùng em như vậy thích anh hai có cái gì bất đồng?"

Anna sờ sờ đầu cô, cười khê, "Nha đầu ngốc, đơn giản dung tục một chút chính là em muốn cùng người mình thích có quan hệ, cũng chính là lên giường, em đối với anh hai em có tham muốn giữ lấy, nhưng em cũng sẽ không muốn cùng hẳn lên giường đúng không!"

Một khắc kia, cô nghe thấy lòng của cô bùng một cái rơi vào đáy cốc. Tuy nói không muốn cùng anh hai Tuy nói cô đối với anh hai tràn đầy tình lực cảm thấy lực bất tòng tâm, nhưng mà cô lại tham luyện cùng anh hai cùng nhau từ trên giường tỉnh lại ,cái loại cảm giác ấm áp đó. Biết rõ đó là cảm kị, nhưng mà ở tại anh hai đối với cô làm ra những chuyện kia, cô không có oán hận chút nào, thậm chí nhìn anh hai thỏa mãn thờ dốt, tóc đen ướt mồ hôi, ôm chặt lấy cô giữ chắc hai cánh tay, cùng với kia hung mãnh dã man Luật Động. Trong lòng vài phần còn lại một loại mơ hồ ngọt ngào!

Cô giùng giàng, "Vậy. Nếu như,em là nói nếu như. Em nghĩ muốn cùng anh ấy."

Anna lặng đi chốc lát, ngay sau đó cười nhạt ra tiếng, "Tiểu đáng yêu, vậy thì chứng minh em yêu anh hai em rồi, muốn làm người yêu của anh hai em!"

Nghe vậy, cô chán nản rừ mí mắt xuống. Mặc dù mình sớm đã dự liệu, tối ngày hôm qua nhìn anh hai cùng người phụ nữ khác Phiền Văn Phúc Vũ mình mơ hồ biết sự thật này, nhưng lại không muốn nhìn vào thực tế này.

Cô thật sự đối anh hai có phi phân chi tướng, cô thật sự chính là yêu anh hai!

Đang ở lòng cô tiêu hỏa táo thời điểm, bên cạnh Anna lên tiếng, "Thật ra thì anh em yêu nhau không có gì đáng xấu hổ , em phải biết, giữa anh em với nhau trừ liên hệ thân tình máu mủ, chẳng qua là hai thân thể độc lập , mỗi người đều có quyền lợi của mình."

Cô giật mình nhìn Anna, "Chị không cảm thấy ghê tởm sao? Giữa an hem đơn thuần như vậy thân tình bị ô nhiễm thành một mảnh đen nhánh, vốn là rõ ràng là sạch sẽ, lại."

"Người nào nói cho em, thân tình nhất định là sạch sẽ thuần khiết!" Anna xì mũi coi thường, "Trên cái thế giới này, vì tranh đoạt một điểm nhỏ nhỏ gia sản, anh em, thậm chí là mẹ con cũng sẽ tàn sát lẫn nhau, nói gì ghê tởm, nói gì sạch sẽ, đều là nói suông! Em không phải cảm thấy những gia đình giàu có kia mặt ngoài là anh chị em tình thâm nhưng sau lưng chính là đấu chết đi sống lại điều này làm cho người ta thật ghê tởm? Sạch sẽ? Chỉ có thuần túy không có ích lợi đấu tranh, kia phần mới có thể duy trì mặt ngoài sạch sẽ, vẫn chỉ là mặt ngoài mà thôi, sâu trong nội tâm hắc ám có ai thật có thể thấy sao! Cho nên nói đầu rồi, tiểu đáng yêu, cũng không phải là cảm kị chính là như vậy ghê tởm , tương đối, nếu như em nguyện ý, trên thế giới này nó sẽ là thứ tình khiết nhất!"

"Nếu như, em nguyện ý?" Cô lặp lại câu nói này, cái hiểu cái không.

"Đúng, trong thế giới tình yêu, chỉ cần em nguyện ý đi tranh thủ, em nguyện ý đi thủ hộ, không sợ người đời không tiếp nhận thậm chí phi nhử , đó mới chính là tình yêu chân chính. Tựa em, tiểu đáng yêu, em thích anh em, hoặc là em thật sâu yêu anh em, em chọn buông tay để cho hẳn hạnh phúc, nhưng là em có hay không nghĩ tới anh hai em , hẳn có thể cũng em thì sao? Hẳn có em buông tha hạnh phúc suốt đời vì hẳn sao?" Thở phào một cái, Anna tiếp

đó lại nói: "Cho dù là anh em đối với em không có tình yêu, em cũng có thể tranh thủ a, chuyện tình yêu, không tranh thủ liền trực tiếp bỏ qua, đây chỉ là hành động hèn nhất!"

"Tranh thủ sao?" Cô thật thấp nhớt tới hai chữ này, trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia mơ hồ kỳ quái, thế nhưng lúc cô đang ở giữa giữa giữa một lòng chạy tới tình yêu thuần khiết và cảm kích, cho nên rất thân nhiên coi thường rồi.

Ngoài cửa xe, trời tối đen như mực. Anna lòng đầy cảm phần thanh âm ở bên tai vang vọng quanh quẩn, trong lúc giật mình, cô thật là đã hiểu, tình cảm nếu là thật, coi như là cảm kích cũng là giống như thủy tinh một dạng trong suốt sạch sẽ, làm cho người ta không nhìn được lòng nhộn nhạo, làm cho người ta không nhìn được trầm mê.

Có lẽ, cô thật sự nên tranh thủ ngọt ngào yêu say đắm.

Diệp Hiền Viên ở bên cửa sổ nhìn nữ hài tử đáng yêu trông bước chân đi từ từ vào trong nhà, trong lòng thở phào một cái.

Đột nhiên, trong tay điện thoại vang lên, bên đầu điện thoại kia truyền đến trong trẻo lạnh lùng giọng nữ, "Diệp tổng, theo phân phó của ngài, tôi đều đối với Miên Miên ***** nói!"

Diệp Hiền Viên gật đầu một cái, khóe miệng hiện lên một tia nụ cười như ý.

Tần Nhất Sơ, anh có thể lợi dụng người chung quanh nói cho Miên Miên đó là cảm kích, tôi cũng vậy sẽ lợi dụng một người xa lạ nói cho Miên Miên chân ái đáng giá, cô ấy nên gạt đi cảm kích, tình cảm thì phải nên tranh thủ.

Trận này trò chơi, tôi thắng chắc!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kịch Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 52: Dùng sức mạnh

Không biết có phải là vì nghe Anna nói chuyện hay không mà giữa đêm cô đột nhiên như trút bỏ được một gánh nặng trong lòng, giống như cái chùng loại kia lúc trước... Cảm kích khi yêu là rất ghê tởm, cảm giác cũng không có biến mất. Chỉ là, đối với đề nghị tranh thủ tình yêu của Anna, cô còn đang do dự, dù sao cô trước giờ vốn không phải là người dũng cảm, sau này chuyện cũng có thể thương thảo, dù sao hiện tại bên cạnh anh hai cũng có một mỹ nhân xinh đẹp, dù sao cô từng khiến cho anh hai thương tâm như vậy.

Bây giờ, trở lại tranh thủ còn hữu dụng không? Nói cách khác, dễ dàng như vậy có thể có được tình yêu của anh hai sao?

Ào ồ, phiền ồ, tức giận.

Nằm trên giường, trong lòng trần trọc, cô mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Nửa đêm, lúc mơ màng, cô tỉnh lại, cả người nóng lên một hồi.

Mở mắt, mơ hồ đúng lúc thấy trước mặt có một đôi mắt như phát sáng trong đêm, khiến cô không khỏi nghĩ tới một cụm từ —— lang tính hấp dẫn.

Chỉ là, cô không được phép say mê, nửa đêm trên giường xuất hiện một đôi mắt không rõ ràng, tuyệt đối không phải người lương thiện. Cô kinh hãi, cả người hoàn toàn tỉnh táo trở lại, có người, có người ở nơi đó dòm ngó cô!

Cô nửa ngồi dậy, lui về phía sau một bước, nhìn lên người trước mặt, lấy thêm can đảm hỏi: "Là ai? Sao lại vào đây?"

Trong bóng tối, người nọ không trả lời, dùng cặp mắt lấp lánh hữu thần không nhúc nhích kia nhìn chăm chăm cô. Giờ khắc này, cô đột nhiên giống như cảm thấy mình là một con Hôi Thái Lang trước mặt Lại Dương Dương, một loại cảm giác xâm chiếm mãnh liệt giống như bị săn đuổi từ trong nội tâm dâng lên, hàn khí vô hình bắt đầu xâm nhập vào thân thể ấm áp.

Cô sợ hãi người, giọng nói vì thế cũng bắt đầu run rẩy, "Người. Người muốn làm gì, nếu không nói... Nếu không nói, tôi gọi người đó. A. Anh hai Ừm Ừm"

Người nọ thấy thế hung ác nhào tới cô, bàn tay tức thời ngăn chặn cô lên tiếng kêu cứu, thân thể áp chế hai chân đang giãy giụa của cô một cách nhẹ nhàng.

"Bây giờ mới kêu cứu, không phải đã quá muộn?" Trên đầu truyền đến một giọng nam hài hước.

Nghe thanh âm quen thuộc, cô ngưng giãy giụa, có chút ngơ ngác nhìn đôi mắt sáng trên đầu, ngạc nhiên nói: "Anh hai, anh làm gì vậy. Đã trễ thế này!"

Anh hai thở nhẹ nhàng vào vành tai nhạy cảm của cô, thành công làm cô một thân rùng mình, "Đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ vô tâm Rất nhớ em" Trong đêm tối, thanh âm anh hai mê mê kêu gọi quanh quẩn ở bên tai cô, tựa như muốn vọt vào cô, cắn rứt sinh doanh.

Cô không trả lời, chính là muốn che giấu, đồ bưng cả mặt, trái tim càng thêm loạn nhịp sau một hồi ngọt ngào xâm tằm. Giây kế tiếp, lại nghe anh hai chôn ở bên tai cô nói: ". Thân thể em!"

Ba chữ dịu dàng này giống như một thùng nước lạnh tạt vào người, dập tắt ngọt ngào trong lòng cô. Cả người cô cứng đờ, trong lòng hồi hận không thôi. Cô đang làm gì, anh hai giờ đã có bạn gái, vậy mà cô còn ở trong lòng anh, nghe lời ngon tiếng ngọt.

Hơn nữa, những lời như vậy, là lời mà nam nhân yêu cô sẽ nói sao? Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy lời Anna nói cũng không phải là có đạo lý, trong lòng cái loại đó không khỏi kháng cự lại bắt đầu rục rịch góc đầu dậy.

Trong lòng lạnh giá, cô đẩy người con trai một cái: "Anh hai, anh chẳng phải đã có chị dâu rồi sao, không nên nói những lời này nữa, người khác nghe được không hay!"

Anh hai lù lù bất động, nhẹ nhàng cười nói: "Có gì không hay, cô ấy là cô ấy, em là em!" Bàn tay cố ý lực lợi khuôn ngực đầy đặn mềm mại của cô, tà khí nói: "Còn nữa, anh phát hiện anh đối với thân thể em không có chán nản, thân thể của em còn có rất nhiều tiềm lực anh còn chưa khai phá." Anh hai giọng nói bình tĩnh, nhưng bàn tay lại vững vàng chiếm cứ bộ ngực nhô ra, không thêm đề ý rằng đó không phải vật riêng tư của anh.

Cô bị anh hai ép tới gắt gao, vô lực nhúc nhích, trong lòng vừa xấu hổ, từ khi nào mà anh hai vô lại như vậy rồi, làm càn như vậy rồi! Đêm hôm chạy đến phòng cô, chính là tới nói cho cô biết: thân thể của cô, anh còn chưa hài lòng sao?

"Anh hai, anh buông em ra, anh buông em ra!" Nam nhân này, rõ ràng đã có một bạn gái xinh đẹp, còn cố tình trêu chọc cô. Vừa nghĩ tới, có lẽ anh hai trước khi tới đây còn đề trên người người phụ nữ kia, cô liền không kiềm được cảm giác chua chát khổ sở. . .

Anh hai mất diết tai ngo, bàn tay vô cùng ma lực bắt đầu ở trên người cô thiêu đốt, mỗi móng cũng bắt đầu hôn lên mặt của cô.

Cô ra sức chống cự. Cô không muốn, cô không muốn anh hai đã có những nữ nhân khác còn tới trêu chọc cô, cô cũng không muốn anh từng chạm qua những nữ nhân khác mà giờ tay lại tới hết sức nhu tình vuốt ve cô, thương yêu cô, cô lại càng không muốn anh hai chẳng qua là mê luyến thân thể của cô mới đụng chạm cô. . .

Không, cô không muốn, đây không phải là điều cô cần, điều cô muốn chính là hai người đồng tâm đồng lòng, linh hồn yêu nhau, mới có thể thân thể tương dung. . . Cô không muốn, cô tuyệt đối không muốn, như vậy là không thanh không sở, không minh bạch trên giường giao dung. . .

Anh hai thấy thế, dẫn tay của cô tới hạ thân bộc phát dục vọng của hắn. Cô bị lửa nhiệt nóng bỏng của vật cứng trong tay làm sợ hết hồn, cả người cứng còng, cũng không dám lộn xộn nữa, chỉ sợ lau súng cướp cò.

Anh hai thấy cô ngoan ngoãn mà nghe lời, càng thêm không chút kiêng kỵ bắt đầu lực lợi nâng thân thể của cô, mỗi móng còn ghé vào khoe miệng cô, nhẹ giọng nói: "Rất lâu không có chạm vào em, không muốn anh sao?" Vừa nói xong, bắt được tay của cô ở chỗ Thiết thượng nóng rực, nhẹ nhàng nắm chặt, mở miệng cười trên nói: "Mỗi lần khiến em dục tiên dục tử, rên rỉ liên tiếp là nó đấy. . ." Cảm giác được cô lắc đầu, anh hai vừa cười ha ha, linh lười xâm phạm muốn tách hàm răng trắng ra, "Nhưng mà nó muốn em thật chặt đấy. Mỗi lần nhìn thấy móng nhỏ của em ở trước mặt nó từ từ qua lại, nó không nhịn được liền cứng rắn, thân thể thậm chí có lúc là lệ rơi đầy mặt, chỉ muốn chui vào trong miệng tiểu muội muội hương vị ngọt ngào, cắn vào, tìm kiếm an ủi. . . Mặt huyết đầy chất dịch, búi thịt màu mỡ hồng nộn, còn có viên ngọc châu kia nhẹ nhàng đụng chạm liền cứng rắn. . . Chắc chắn. . . Em đẹp như vậy, làm người ta mất hồn. . . Ha ha, bảo bối, em vĩnh viễn không biết thân thể của em hấp dẫn thế nào, quả thực là cá Mè Hòn, khiến cho anh không thể tự kiềm chế muốn chìm vào thật sâu. . ."

Anh hai không thêm che giấu lời nói bộc trực vừa rồi làm cô đỏ mặt, hạ thân càng thêm kích thích, chất dịch chảy ra nhiều hơn.

"Anh hai" Cô nghiêng đầu, không muốn cho anh hai biết cô bị lời nói và khí tức ảnh hưởng, đồng thời tránh khỏi môi móng kia đang hướng cô thăm dò hương thơm, "Anh hai, anh đã có người phụ nữ khác rồi, đừng gặp mặt em." Thấy anh hai không ngừng động tác đắc ý, cô cắn răng, hung ác nói: "Anh hai—— anh đã nói để cho em chọn, đến bây giờ, em vẫn còn là em gái của anh!"

Lời cô vừa nói, chỉ nói bây giờ là em gái của hắn, nhưng không có nhận định tương lai cũng thế, nhưng anh hai dường như không cảm thấy được ý vị trong lời nói của cô.

Anh hai nghe vậy, động tác cứng đờ, thật lâu không động đậy, sau đó buông tay. Anh hai đột nhiên tà mị cười một tiếng: "Vậy thì sao? Lúc anh giải quyết dục vọng của mình không quan tâm đối phương là nữ nhân hay là em gái!"

Trong lòng có linh tính xấu, cảm giác về hồ không thành ra về chó, vì vậy cô lãnh thanh mở miệng nói: "Anh hai, anh có ý gì?"

"Có ý gì?" Anh hai nắm vai cô cười ra tiếng: "Anh chỉ là người xuất giá trước để cho em đáng giá mà thôi. Hơn nữa, em ở đây không hiểu phong tình trên giường, anh chính là thay chồng tương lai của em dạy dỗ em thật tốt!"

"Không hiểu phong tình trên giường?" Cô tức giận.

Anh hai dường như biết trong lòng cô nghĩ gì, thật thấp cười ra tiếng, tiếp một bộ chịu nhục giọng điệu thờ dài nói: "Phật nói: ‘ta không xuống Địa Ngục, người nào xuống Địa ngục’. Em còn chưa hiểu sao, không dạy dỗ em thật tốt làm sao em nắm bắt được chồng tương lai của em, em gái tốt của anh,

nhệm vụ này không giao cho anh hai tốt này còn có thể giao cho ai đây?"

"Em không cần ——" Bây giờ anh hai đã tháo mặt nạ ra, tà nịnh như vậy, tàn khốc như thế, máu lạnh như vậy! Đã vậy... Lại muốn gả cô cho gia tộc buôn bán khác... Còn nói là muốn giúp cô!

Thật sự là thật là quá đáng, khiến người ta thương tâm! Cô cắn răng nghiền lợi, trong lòng tức giận, sau cùng lại biến thành tuyệt vọng hờ hững.

Anh hai không cho cô thêm cơ hội mở miệng, trực tiếp nhào tới, hung hăng hôn lên môi anh đào của cô, liếm láp, mút vào, trần trọc không ngừng, nước miếng giao dung càng thêm hưng phấn vang dội.

Cô toàn thân mềm nhũn, trong miệng không tự chủ tràn ra một tiếng “ưm”, tay nhỏ bé cũng không kìm hãm được ôm lấy anh hai, nhiệt tình bắt đầu đáp lại.

Lần này không hề chống cự vừa chọc cho anh hai một hồi buồn cười.

Cô tác phong nào không dứt, nhưng là không thể làm gì. Rõ ràng ngoài miệng dùng ngôn từ chính nghĩa vừa nói cự tuyệt, nhưng khi anh hai chỉ vừa đụng nhẹ nhàng, thân thể lại không tự chủ tới gần hẳn. Đang sờ đến thân thể quen thuộc kia thì cô đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc, bởi vì cô phát hiện cô là muốn như vậy, muốn đến gần anh như vậy, khi anh nói lời nói máu lạnh tuyệt tình như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô bất ngờ bật khóc thành tiếng, trong miệng nức nở nện ngào không ngừng, nước mắt cũng ào ào chảy ra, thấm ướt cả gối.

Anh hai cũng cảm thấy lạ, toàn thân chấn động, ngừng động tác. Thật lâu, mới lấy tay sờ lên mặt cô, sau đó cũng không nói gì, rời khỏi người cô, sai bước xuống giường, đi ra ngoài cửa.

Cô cảm giác trên người chợt nhẹ nhõm, thân thể trở nên tự do, nhưng trong nội tâm lại trở nên vạn phần trầm trọng, đau đớn thật sâu.

Đêm hôm đó, anh hai không trở lại. Cô nằm ở trên giường, hơn nửa đêm, cảm giác buồn ngủ hoàn toàn bị trận biến cố này làm cho tan thành mây khói, trần trọc trở mình, cuối cùng trắng đêm khó ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 53: Giả vờ

Không biết có phải vì tối qua anh hai lên tới phòng cô giờ trò hay không, mặc dù sau cùng anh hai nhẫn tâm bỏ đi, nhưng cả ngày cô hữu ý hay vô ý đều trốn tránh tầm mắt quan tâm của người kia.

Dù sao nói từ góc độ này mà nói, cô buông tay, nhưng lại có thể mang đến hạnh phúc cho anh hai. Trước đây, cô đã cùng anh hai dính dáng không rõ, đã vượt khỏi luân lý anh trai em gái, hiện tại bụi bặm cũng đã rơi xuống đất, mặc kệ là yêu hay chưa yêu, cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là cô sẽ làm mọi thứ, để anh hai có thể hạnh phúc. Thái độ anh hai tối qua đã hoàn toàn chứng minh, dù tranh thủ hay không tranh thủ, cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Ăn cơm xong, cô liền trở về phòng. Khí trời rét lạnh, ai cũng lười ra cửa đón không khí lạnh lẽo của lễ rửa tội, và lại đã sắp thi cuối kỳ, bất luận thế nào, coi như là giết thời gian cũng được, cô cũng là muốn so với bình thường vội vã hơn một chút.

“Cốc cốc...” Ngoài cửa vang lên giọng điệu mạnh mẽ vui mừng của chị dâu, “Miên Miên, là chị, chị và anh hai muốn ra ngoài, em có muốn đi cùng anh chị không?”

Đôi lúc cô thật sự oán hận thanh âm mềm mại dễ nghe này, cứ mỗi lần vết thương trong lòng cô dường như bắt đầu khép miệng, thì chị ta liền một đao lại khiến nó rỉ máu.

Cô nén cảm giác đau thương, miễn cưỡng mở cửa, nói với người bên ngoài: “Không, sắp thi học kì rồi, em muốn ôn tập tốt để thi!”

Kiểm có thôi, rõ ràng là kiểm có, nhìn cuốn «Điều thuyết Đường Đại truyền kỳ» trong tay, cô âm thầm khinh bỉ bản thân mình, rõ ràng vốn không có tâm trí để học, rõ ràng có chẳng qua là không muốn nhìn thấy dáng vẻ thân mặt của bọn họ, tránh cho mình thương tâm mà thôi, vậy mà lại làm ra vẻ mặt ngoan ngoãn vụng về.

Người đứng ngoài cửa im lặng chốc lát, rồi lại nói: “Miên Miên, thích ăn gì không, chị mua về cho em!”

Sao lại có người chị dâu đối tốt với mình như vậy, thật khiến cô đã chán ghét càng thêm chán ghét. Cô đã từng nghĩ giả như người anh hai lấy là loại chị dâu độc ác, vậy cô có thể danh chính ngôn thuận mà ghét cô ta, có thể mặt lạnh nhìn cô ta, thậm chí tìm mọi cách làm cho anh hai phải đuổi cô ta đi. Nhưng sự thật là cô ta chẳng làm hại gì cô, vì vậy có lúc trong lòng rõ ràng cắn răng nghiền lợi thầm oán, nhưng từ tận đáy lòng thật sự không thể ghét cô ta.

Bởi vì cô ta có thể mang lại hạnh phúc cho anh hai, bởi vì cô ta là người tốt.

Khẽ thờ dài, cô cự tuyệt : "Không cần, hai người... Hai người không cần quan tâm đến em đâu!"

Ở ngoài này Kiều Hi dường như thờ dài một tiếng, sau đó một hồi, trong ngoài đều không có tiếng động nữa.

Không lâu sau, tiếng xe khởi động từ nhà để xe truyền đến. Cô núp ở cửa sổ phía dưới, nhìn hai người nọ cười nói thân mật rồi đi, trong lòng đau đớn, khẽ vuốt đi đau đớn trong lòng, cô cười khổ, đến khi nào cô mới có thể thoát khỏi tình cảnh đau khổ này đây.

Trên xe, Kiều Hi nhìn Diệp Hiên Viên, hơi thở thơm như hoa lan, "Sao thế, sáng sớm, chưa thỏa mãn dục vọng sao?"

Diệp Hiên Viên không nhìn được nghiêng đầu, cho Kiều Hi một cái liếc ghê người.

Kiều Hi thấy vậy, cười khanh khách, xấu bụng tiếp tục trêu :

"Có muốn không, tôi cho người gọi phụ nữ đập lửa, nghe nói đàn ông nhìn lâu không tốt đâu!"

Diệp Hiên Viên lạnh lùng: "Thế nào, Kiều thị không có chuyện gì sao? Đến phiên cô nhàn nhả!"

Kiều Hi lơ đãng, vuốt vuốt mái tóc xinh đẹp, "Nếu anh đã vội rồi, tôi còn lo vớ vẩn làm gì!" Tuy nói như vậy, nhưng trên khuôn mặt tinh xảo của Kiều Hi lại tràn đầy hận ý thâm trầm.

"Hừ, cô cũng đừng có quên giữa chúng ta có ước định!" Diệp Hiên Viên nhẹ nhàng châm một điếu thuốc, khói xanh lượn lờ trước gương mặt tuấn tú, thần sắc thật khó đoán được.

"Anh yên tâm, nha đầu ngốc kia đã là vật trong túi anh rồi, về chuyện cùng Nguyễn thị hợp tác, tôi có thể bảo đảm chỉ cần tôi còn ở Kiều thị ngày nào, hợp tác vĩnh viễn có hiệu lực ngày đó."

Thờ ra khỏi, Diệp Hiên Viên cười khẽ, "Tiểu tử Kiều Chấn Vũ cũng không cần lo lắng, chỉ là một thằng ngu! Có điều —"

Dừng một chút, Diệp Hiên Viên liếc nhìn Kiều Hi bên cạnh, ý vị sâu xa cười một tiếng, "Người mẹ kế xinh đẹp kia cũng không phải đèn đã cạn dầu, quan hệ với Đăng Vân lão tổng, dầu lửa ngó ý còn vượn tơ lòng."

Trên mặt Kiều Hi ánh lên hận ý âm trầm, "Con đàn bà Đăng Vân kia hại chết cha tôi, còn muốn mưu cướp Kiều thị, tôi sẽ không để cho mẹ ta thực hiện được!"

Nhìn Diệp Hiên Viên bên cạnh, "Tiếp theo, chúng ta phải chuẩn bị, trò chơi sắp bắt đầu. Chỉ là, bảo bối ngoan của anh giải quyết thế nào?"

Diệp Hiên Viên không trả lời, con ngươi tinh mịch nhìn xa xăm, thật lâu mới sâu kín một câu, "Không sao, hành động trước. Về phần cô ấy, tôi đều đã nắm trong lòng bàn tay, cô ấy chạy cũng không thoát!"

"Ha ha", Kiều Hi triển mi cười một tiếng, "Nghe nói công tử Tàn gia anh mình tuấn tú cũng chăm chăm vào bảo bối của anh đấy?"

"Hừ!" Diệp Hiên Viên hừ lạnh một tiếng, gương mặt tuấn tú xanh mét, "Cô cho rằng với năng lực của Tàn Nhật sơ có thể mang bảo bối mà tôi bảo vệ đi sao, thứ mà tôi muốn cho tới bây giờ những người khác đừng hòng mơ tới, chớ nói đến chuyện cướp đi! Tiểu tử kia, ngồi đó mà mơ tưởng!"

Kiều Hi nhìn nam nhân bên cạnh đang sát khí đầy người, âm thầm kinh hãi, thật lâu mới thiện ý nói: "Diệp tổng, làm đồng minh, tôi muốn khuyên anh một câu, đối đãi với nữ nhân phải thật thành tâm, như vậy mới không lo người ta chạy mất!"

"Chạy mất?" Diệp Hiên Viên âm thầm cười nhạo một tiếng, "Nhìn bộ dạng thường ngày của cô ấy đi ra cổng, có thể chạy được đến đâu!"

Kiều Hi vô tình nói, "Con thỏ bị chèn ép đến cùng còn cắn lại người, đừng quá tự tin khó tránh khỏi hậu quả càng khó dự liệu!" Giống như cô bây giờ, Kiều thị chưa nắm trong tay, giờ cứ để cho các người tình chàng ý thiếp một phen, đến lúc đó, ha ha, Kiều Hi trong nội tâm cười lạnh, Diệp Hiên Viên anh sẽ là của cô đấy, là người ở dưới váy cô.

Diệp Hiên Viên nghe vậy sùng sốt, thật lâu không dám mở miệng nói chuyện.

Miền Miên nằm ở trên giường, nhắm chần đu điều, cuốn tiểu thuyết cổ điển ngày thường cô yêu thích không buông tay giờ với cô không có tí hấp dẫn. Trong đầu hỗn loạn, tất cả đều vì người phụ nữ xinh đẹp Kiều Hi kia, anh hai dịu dàng cười, hình ảnh hai người ở chung với nhau cười nói cứ lảng vảng trong đầu cô không cách gì tan biến.

Ném sách lên giường, cô ra sức đâm vào chăn, để trong lòng vô lực cùng đau đớn mà phát tiết.

"Tiểu thư Miên Miên, là má Lâm đây!" Mở cửa, má Lâm bung mai hoa cao cô thích nhất đi vào, nhìn thấy cô mặt buồn buồn không vui, quan tâm hỏi: "Miên Miên, Sao vậy? Không vui sao?"

Cô vô lực nằm trên giường, lắc đầu một cái, trầm mặc.

Má Lâm lắc đầu, nhẹ vị một tiếng, "Miên Miên, con tội gì phải tự hành hạ mình như thế?"

Cô sững sốt, sau đó từ trên giường ngồi dậy, chế cười nói: "Không có gì đâu, má Lâm, má nghĩ nhiều quá rồi!"

Má Lâm sờ sờ đầu của cô, từ ái nói: "Con không phải gạt ta. Ta là nhìn con trưởng thành từ nhỏ đến lớn, trong lòng con đang suy nghĩ gì, lão bà ta còn không biết sao?"

Giọng nói má Lâm thanh nhã, dịu dàng, ánh mắt nhìn cô đầy thương yêu.

Nghe vậy, cô nhào vào ngực má Lâm, khóc lớn lên. Tất cả bất an trong những ngày qua, một mình cô tự dằn nén đau đớn bây giờ đều bộc phát hết ra, "Má Lâm... con... Hu hu..."

Má Lâm khẽ vuốt vuốt cô, "không sao đâu, khóc đi, khóc đi, khóc được là tốt..."

"Má Lâm, con đau lắm, khổ lắm..." cô nằm trong ngực má Lâm thê thanh khóc rống, giống như muốn để cho tất cả bi phẫn, buồn khổ theo nước mắt trôi hết ra ngoài.

Hồi lâu, má Lâm ôm cô đang thở dốc dần dần, dịu dàng nói: "Miên Miên, nếu như... Nếu như con thật sự thích thiếu gia, vậy thì hãy đoạt lại thiếu gia đi."

"Đoạt lại?" Cô cả kinh, từ trong ngực má Lâm thò đầu ra, "Con... con với anh hai là anh em mà, nếu như bị người khác biết chúng ta... Chúng ta... Sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh hai, con không thể... Không thể ích kỷ như vậy được." Cô lắc đầu, nỗ lực đem ý tưởng nhất thời khiến cô động lòng này cố vứt bỏ.

"Hãy..." Má Lâm thở dài một tiếng, "Chúng ta không nói, có ai biết hai người là anh em chứ!"

"Má nói vậy là ý gì?" Sao lại có chuyện không nói thì không ai biết quan hệ huyết thống của cô và anh hai.

"Chuyện này cũng là lão gia gây ra nghiệt, vì cùng cố Nguyễn thị, đã vứt bỏ vợ mình, sau khi trở thành bá chủ một phương mới nhớ ra mình còn có một đứa con trai lưu lạc bên ngoài. Lão gia mới trở lại cô nhi viện đem thiếu gia về Liễu gia, nhưng vì để tránh dư luận đàm tiếu, nên ngoài mặt phải nhận làm con nuôi."

"Má nói là, anh hai ngoài mặt là con nuôi của Nguyễn thị, nhưng thực chất là anh ruột của con?"

Má Lâm gật đầu.

"Kỳ thật lúc trước, ta không hy vọng con cùng thiếu gia ở chung một chỗ, bởi vì con xứng đáng có được hạnh phúc tốt hơn, nhưng bây giờ nghĩ lại, trên thế giới chắc sẽ không có người đàn ông khác giống như thiếu gia thương yêu con như vậy. Ta hầu hạ Tần gia hơn nửa đời người rồi, ta không hy vọng Miên Miên cũng giống như mẹ ta!" Má Lâm nhắc tới số phận oan trái của mẹ, lệ rơi đầy mặt.

Nghe má Lâm than thở khóc lóc, cô không khỏi vừa đỏ tròng mắt, má Lâm vốn dĩ là người coi trọng truyền thống luân lý, nhưng lại vì hạnh phúc của cô mà khích lệ cô chọn anh hai. Má Lâm nguyện ý hết tâm hết lòng chăm sóc cô như vậy, cô còn muốn gì hơn nữa chứ.

Lau nước mắt, cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng khác, "Nhưng mà... Hiện tại anh hai đã có Kiều Hỉ rồi, hơn nữa cũng..." Hai người đã ngủ cùng một chỗ, Kiều Hỉ lại xinh đẹp mê người như vậy, cô còn có cơ hội sao?

Má Lâm ngắt cô, cười: "Nha đầu ngọc, con thật không biết giá trị của mình sao? Nếu hán không thích con, không quan tâm con, sẽ không những không mang phụ nữ về nhà, mà còn vĩnh viễn không trở về nhà. Hán chỉ là thử dò xét con, để con ghen tỵ thôi!"

Cô bán tín bán nghi gật đầu, thật vậy à, anh hai thật sự là cùng Kiều Hỉ diễn trò lừa cô mà thôi?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 54: Chân tình

Không thể không nói, má Lâm không ngừng khích lệ cô. Bây giờ cô đã xác định bản thân là lấy tình yêu nam nữ ái mộ anh hai, ngoài mặt thì cũng chỉ là tình nghĩa anh em với anh hai. Mắt khép hờ, cô có chút hưng phấn, nếu trong lòng cô đã không dứt được anh hai, vậy tại sao không ích kỷ một chút, ngược lại còn muốn tro mắt giao anh hai cho những nữ nhân khác.

Là nữ nhân, cô phải có thứ mà ai cũng có, có trước hay có sau cũng không gây tay thiếu chân, lên được phòng khách thì cũng hạ được phòng bếp, cô tin tưởng những người khác có thể đem lại hạnh phúc cho anh hai, cô cũng có thể.

Quyết định xong, cô hạ quyết tâm đừng cảm một lần. Cô muốn anh hai, cô không muốn lấy người đàn ông khác, cô cũng không muốn anh hai lấy người phụ nữ khác.

Tối đến, cô hơi bất ngờ vì chỉ thấy anh hai, không thấy Kiều Hi đâu, trong lòng thấy có chút kì lạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cái lương không bằng bạo lực (Nghĩ : hà ? Là sao hà chị =]]), tối nay cô sẽ thổ lộ với anh hai hết thảy tâm tư nguyện vọng của cô, nói với anh hai là cô yêu anh say đắm. (Nghĩ : định bỏ 2 chữ « say đắm » mà sao thấy nó hay hay ta =]])

Cơm nước xong, cô nói chuyện với anh hai.

"Anh hai, em có chuyện muốn nói với anh, anh có thể tới phòng của em không?"

Anh hai hồ nghi nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một phen, không nghĩ rằng bây giờ cô vẫn còn tìm anh nói chuyện. Cho dù trong lòng thấy kì lạ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Cô ngồi ở trên giường, nhìn bộ đồ lót lấm tấm hoa nhỏ mà má Lâm đưa cho cô, trong đầu vang lên những lời mà má Lâm nói với cô lúc ban ngày.

"Đừng lo, con không phải sợ gì hết, con chỉ cần mặc bộ đồ ngủ này là được rồi. Nếu như thiếu gia tức giận không để ý tới con, con cứ nhào vào người hắn, nếu như thiếu gia nhất định đi, con cứ nhào tới ôm lấy hắn! Đàn ông, chỉ cần cử chỉ ngon ngọt, hắn liền tính khí hay tức giận cũng đem vứt hết!" Nói xong, còn ha ha cười gian mấy tiếng, bây giờ suy nghĩ lại thấy má Lâm nét mặt già nua lại giống như nở hoa, trong lòng cô không tự chủ được dâng lên một hồi lạnh lẽo.

Cô vuốt áo lót kia, có chút xem thường, má Lâm thuyết giáo phương thức xin lỗi này rất hữu dụng, cái này không phải chỉ là một cái áo lót đơn giản nhiều màu sắc nhất còn đặc biệt thiếu vải, có thể hữu dụng không.

Trong lúc tinh thần cô bất định, anh hai đã đi tới phòng cô.

"Có việc gì thế?" Anh hai nhàn nhạt mở miệng, sắc mặt phát rét.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh hai sắc mặt lạnh lùng, trong lúc nhất thời không biết nói gì, ngơ ngác nhìn anh, không nói câu nào.

Anh hai đợi thật lâu cũng không thấy cô nói gì, nhìn cô một hồi, sau đó không nhịn được nói: "Không có gì thì anh đi trước, anh rất vội." Nói xong, thân người hướng cửa đi tới.

Cô quỳnh lên, trong đầu vang lên lời má Lâm giao phó, "Nếu như hắn muốn đi cứ tiến đến ôm lấy hắn." Tạm thời mặc kệ biện pháp này có hữu dụng hay không, đã là ngựa chết mà trước mắt thấy ngựa sống thì phải chọn.

Cô tung người lên trước, thân thể mạnh mẽ nhắm tới người anh hai bỏ nhào về phía trước, vững vàng giắt sau lưng anh hai.

Anh hai hiển nhiên không ngờ tới cô sẽ hành động như vậy, thân thể không khỏi cứng đờ, thật lâu, mới ách cổ họng hỏi: "Em làm gì đấy? Mau buông tay..."

Nghe vậy, cô không tự chủ ôm sát cổ anh hai, "Không thả, em không thả!"

"Em cuối cùng là muốn thế nào?" Anh hai thấy cô không nhúc nhích, ngưng lại, lấy tay cô thả ra, "Em còn muốn như thế nào, em nói em ghê tởm anh, liền cách xa anh, em nói muốn làm em gái anh, anh đáp ứng, em bây giờ lại muốn gì nữa?"

Cô quán chặt cổ anh hai, nghe lời câu kinh chất vấn của anh hai truyền tới bên tai, không khỏi bị ai trong lòng, ngạnh thanh mức nở nghẹn ngào, "Em... Em..."

Anh hai cười lạnh một tiếng, "Sao rồi? Có phải bây giờ cùng anh ở chung một nhà cũng cảm thấy không chịu đựng được?"

Cô, vui đầu trên vai anh hai ra sức lắc đầu, "Em... Em không phải..."

"Không phải thế này, cũng không phải thế kia, chẳng lẽ... Em tịch mịch khó nhìn, cần nam nhân an ủi sao?" Tiếng nói anh hai êm ái cứ như thế đã thương, hành hạ cô.

Nghe vậy, cô buông lỏng đôi tay quán ở cổ anh hai ra, ngồi xuống sàn nhà băng lãnh. Khẽ ngẩng đầu lên, cô có chút không dám tin nhìn nam nhân trước mặt. Đây là nam nhân mà cô quen thuộc, cô yêu say đắm, nhất định phải nói như vậy anh mới biết tâm cô sao, giờ khắc này, cô đột nhiên trở nên khó xác định mọi thứ. Anh hai như vậy còn có thể có thể trở về bên cạnh cô sao? Anh hai như vậy còn có thể yêu cô, thương cô như trước sao? Nói cách khác, anh hai như vậy sẽ thật lòng với cô sao?

Lắc đầu, cô chống tay dậy, bò lên trên giường. Như vậy cô chẳng khác nào một đứa ngốc, cầu xin sự chú ý, sự triu mến của người khác, mà không biết người ta đã không còn yêu thương như ban đầu. Anh... Anh hai đã sớm là của người khác, mà mình thì tâm tâm niệm niệm ái mộ không dứt chính là anh hai kia.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi tuyệt vọng, cô cúi đầu, mặc cho nước mắt chảy xuống bao phủ cả khuôn mặt.

Không biết là bao lâu sau, cô lại cảm giác mình được một ấm áp lồng ngực êm ái ôm lấy, cô hai mắt nhắm lệ nâng đầu lên, là anh hai, lại là anh hai. .

Anh hai mặt bất đắc dĩ nhìn cô, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy ảo não, "Thật là không chịu nổi em!"

Cô nghe vậy, lửa giận không biết từ đâu bộc phát, đẩy anh hai, "Không chịu nổi, thì anh đi đi!"

Anh hai ôm vai của cô, ôm cô vào ngực khẽ vuốt, "Anh vừa đi rồi thì lại có người khóc, mặt đầy nước mắt, dễ khiến người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng anh khi dễ em!"

Lòng cô đau xót, đầm đẫm lồng ngực kiên cố của anh hai, nhất quyết không tha nũng nịu nói: "Anh hai chính là khi dễ em, anh hai chính là khi dễ em. . . Huuuuu Huuuuu. . .", quyền thủ như mưa rơi hết vào lồng ngực bên chắc ấm áp của anh hai, cô cũng không cho thấy có bất kỳ dấu hiệu nào muốn dừng lại. Ghét nam nhân hư, cô đánh hấn. .

Đột nhiên, anh hai muộn hanh nhất thanh, "Thương. . ."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh hai mày rậm nhíu chặt, mặt lộ vẻ đau đớn. Cô thất kinh, chẳng lẽ cô đã thương anh hai? Trong lòng quýnh lên, vội vàng thối lui khỏi ngực anh hai, lục lọi trước ngực anh hai, khẩn trương hỏi: "Anh hai, anh không sao chứ? Em không phải cố ý. . ." Khóe miệng bật ra, nước mắt lại muốn đi xuống.

"Ha ha. . ." Anh hai dùng ngón tay dài khoi cằm của cô lên, nhẹ nhàng đặt ở trên môi cô, lớn tiếng cười nói: "Nha đầu ngốc, em đúng là ngốc mà!"

Cô giương mắt, nam nhân trước mặt chẳng có biểu hiện gì giống người bị thương, sanh long hoạt hổ làm người ta chất lưỡi. Cô vừa xấu hổ vừa vội, định không nhìn hấn nữa, quay mặt đi.

Tay anh hai ngang nhiên giữ lấy mặt cô, trong con ngươi thâm thúy tràn ngập nghiêm túc, "Miên Miên, em tìm anh rồi cuộc có chuyện gì?"

Hơi thở anh hai ấm áp lướt trên mặt, gương mặt tuần tú phóng đại ở trước mặt cô, khoảng cách gần như thế làm cô không nhận được đồ mặt, lời muốn nói không sao mở miệng được, gần như si ngốc nhìn anh hai, tay nhỏ bé cũng không tự chủ sờ lên gương mặt anh hai.

Anh hai ngẩn ra, thấp giọng nói: "Miên Miên, em."

Cô quan sát nam nhân ở trước mặt, con ngươi lấp lánh hữu thần, chiếc mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khêu gợi, tất cả đều khiến cô mê luyến không dứt, cô sao lại cam lòng đem nam nhân ưu tú như vậy tặng cho người khác.

Tâm niệm vừa động, cô nhẹ nhàng ngã về phía trước, môi anh đảo từ từ dán lên bờ môi mỏng hấp dẫn đối diện.

Anh hai thở hắt vì kinh ngạc, tiếp đó lại rất nhanh phản ứng kịp, đối khách làm chủ, ngậm chặt môi của cô liền bắt đầu mạnh mẽ cắn mút, không chút nào thương tiếc. Cô bị đau, gọi ra tiếng, anh hai mới dừng lại hành động mút mát thỏa thích kia, động tác lại trở nên dịu dàng. Vừa hôn, vừa thăm dò, tái thăm nhập, triển miên, lại đụng nhau. .

Sau nụ hôn nóng bỏng, anh hai buông cô đang khó thở ra, nắm mặt cô, từng chữ từng câu mà hỏi: "Tại sao?" Một đôi mắt ngăm đen to tràn đầy nhiệt tình nhìn chằm chằm cô.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt làm cho cô mê muội, con ngươi tỉnh mạch nhưng vẫn cắn chặt cố chấp yêu cầu câu trả lời, đáy lòng không khỏi nhu thuận, cô lấy tay đặt lên gò má kiên nghị, nhẹ nói: "Em yêu anh, anh hai, vẫn yêu anh, không muốn anh lấy người khác!"

Anh hai nán lại ba giây, ngay sau đó phục hồi tỉnh thần lại, cắn vành tai của cô, hung ác uy hiếp, "Bảo bối, em đang trêu chọc anh sao?" Nói xong, bàn tay có ý lượn trước ngực cô, tà khí nói: "Tôi nay, anh sẽ không để cho em ngủ!"

Anh hai cười ra thấy áo ngủ má Lâm chuẩn bị, tay bất giác chấn động, "Viên cầu nhỏ, em. . . Đây là cái gì?"

Oa, cô không nhìn lầm chứ, anh hai trong đôi mắt thật sự là mang theo hơi tức giận. Má Lâm không phải nói nam nhân sẽ rất thích sao, nhưng tại sao anh hai lại phản ứng hoàn toàn ngược lại. Nuốt nước miếng một cái, cổ họng cô rung rung, thận trọng lời kéo váy, "Anh hai, anh, không thích sao? em. . em lập tức đổi lại!" cô né tránh thân thể anh, định chạy vào phòng tắm.

Anh hai tay nắm lạnh lẽo kéo cổ tay của cô, áp chế lên giường, cúi người bên tai cô, dường như cắn răng nghiền lợi gầm nhẹ nói: "Anh đáng chết thích! Em vĩnh viễn không biết em đáng chết thế nào, đáng chết làm anh động lòng, làm anh trầm mê!" Nói xong, môi mỏng ép xuống ngậm lấy tiểu hồng mai kiều diễm, hàm răng đụng chạm, cắn xé ra tiếng.

"Đừng. . . Anh hai. . . đau. . ." Đau nhói khiến cô không thể không phát ra tiếng, đôi tay không tự chủ ôm đầu anh hai, ngón tay dài luồn vào trong mái tóc đen.

"Ha ha. . ." Anh hai cười khẽ một tiếng, ngón tay dài đi vòng qua nơi tư mật đâm vào, "Chỉ có đau sao? Nói dối. . ." Giơ lên ngón tay trắng muốt tơ bạc, anh hai đưa lên khóe miệng nhẹ nhàng liếm, tà mị cười: "Rất ngọt. . . Miệng nhỏ rất ngọt. . ."

Anh hai động tác tà khí chọc cô đỏ bừng mặt, không kìm hãm được nuốt nước miếng, đôi môi cũng không tự giác khẽ mở ra, anh hai thấy thế, nhượng mày cười một tiếng, "Viên cầu nhỏ, em cũng muốn nếm thử mùi vị của mình sao?" Vừa nói xong, không đợi cô trả lời, môi mỏng chiếm lấy mật dịch tiến quân thần tốc, nhìn thấy cô nức nở nghẹn ngào ra tiếng, bộ dáng đáng thương, còn thuận thế quét một vòng trong khoang miệng hương nộn.

"Ừm..." Cô ngưng ngừng không chịu nổi, nước mắt ứa ra. Anh hai liếm nước mắt cô, dịu dàng nói: "Đừng khóc, bảo bối, cho em tốt hơn!" Bàn tay kéo chân của cô, vật cứng cứ như vậy cường thế xông thẳng vào.

"Không... Đừng nhanh thế kia... Cùng..."

"Thế này thì sao?" Anh hai rất nghe lời trung cầu ý kiến của cô.

"Ừm... Khó chịu... Nhanh lên một chút..."

"... Còn thế này?"

"Dạ... Ừm... Chậm một chút..."

"....."

Đang đắm trong đêm đen, hai người như đôi uyên ương, một màn xuân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 55: Đính hôn 1

Túng Dục quá độ kết quả, vậy chính là cô nằm trên giường toàn bộ một ngày.

Thật không rõ, rõ ràng cô cái gì cũng không làm, chẳng qua là bị động thừa nhận kia đầy trời vui thích, nhưng tại sao mỗi lần đều mệt đến giống như con chó chết, nằm ở trên giường thoi thóp một hồi, mà tối hôm qua cố gắng cày cấy nào đó người nhiều lần sáng khoái tinh thần rồi giường không biết thật lâu.

Thật đối, cô vuốt ve cái bụng tẹp lép, giùng giàng bò dậy, hướng phòng bếp nhảy qua đi, cô muốn đại can quét.

Đi xuống lầu, lầu dưới một mảnh an tĩnh.

Cô vuốt vuốt đôi mắt đau, thầm nghĩ Lâm mẹ tám phần vừa đi xem cô ấy là cá không thể nào nghe lời tiểu tôn tử rồi. Thời gian này, đại ca cũng có thể đi làm không có trở lại thôi.

Trong phòng ăn. Trên bàn ăn sạch sẽ đã có bữa sáng chuẩn bị tươm tất, cầm lên tờ giấy trên bàn, ta không khỏi trong lòng một mảnh ngọt ngào.

Tiểu Viên cầu:

Chờ ta trở lại.

Phòng bếp hầm cách thủy cầu kỳ tảo đồ canh xương.

Chú thích: theo thể lực tối qua của em, đại khái thì khoảng bốn giờ chiều mới có thể tỉnh, khi đó nó nên chịu đựng tương đối đến nơi rồi!

Tờ giấy không có ký tên, nhưng cách gọi quen thuộc như vậy, không nghi ngờ chút nào chính là anh hai.

Hắn cư nhiên buổi sáng còn đứng lên hầm cách thủy canh xương cho cô, ha ha, cô cười nheo mắt, chuyện này là cách hắn cưng chiều nư nhân của mình sao?

Cô lấy tờ giấy nhỏ, ha ha ha cười ra tiếng.

Một ngày này, cô còn sót lại thời gian đều ở đây hạnh phúc thất thái mộng ảo phao phao trung bông bênh vượt qua, ngay lúc đó cô đắm chìm ở nơi này tuyệt vời cuộc sống hạnh phúc ở bên trong, làm thế nào cũng không nhớ đến hạnh phúc cách cô là gần như thế, cũng là như thế xa xôi.

Anh hai nhấn lại gọi cô chờ hắn trở về, nhưng là một ngày kia, cho đến đêm khuya hắn cũng không có trở lại. Cô ngồi ở trên bệ cửa sổ, nhìn phương xa từ từ lần sâu bóng đêm, không biết bao nhiêu lần đánh điện thoại cho anh hai, nhận được vĩnh viễn là kia cứng rắn giọng nữ đề kỳ: "Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau".

Cô mơ mơ hồ hồ tựa tại bên cửa sổ ngủ, biết sắc trời dần, Lâm mẹ từ dưới chân núi chạy về, nhìn thấy cô ngủ bên cửa sổ, đau lòng tới cực điểm mới đem cô ôm đến trên giường.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Lâm mẹ lộ dáng vẻ ân cần, hỏi: "Lâm mẹ, anh hai đâu?"

Lâm mẹ dùng một loại thương hại xen lẫn thống tích ánh mắt thật sâu ngưng mắt nhìn cô, thật lâu mới mở miệng, "Miên Miên *****, bắt luận hôm nay con nghe được cái gì, nhìn thấy cái gì cũng không thể dễ dàng tin!"

Cô bị lời nói của Lâm mẹ hù dọa, trong lòng mơ hồ dâng lên một loại dự cảm xấu, kéo bàn tay Lâm mẹ, "Lâm mẹ. Có phải hay không. Có phải hay không anh hai có chuyện gì?"

Lâm mẹ cười khò lắc đầu, thờ dài một tiếng, "Không có, không có việc gì. Miên Miên *****, con ngủ tiếp đi, ta đi làm điểm tâm cho con."

Lâm mẹ thái độ che che giấu giấu làm cho cô buồn ngủ biến mất, trong lòng luôn là có cảm giác hạnh phúc sắp mất đi.

Không ngủ được. Định , cầm số điện thoại lên, không ngờ không có bất kỳ số điện thoại của ai để trò chuyện , nhặt kí trò chuyện cũng chỉ có cuộc gọi cho anh hai ngày hôm qua, theo số điện thoại kia vẫn kia cứng rắn giọng nữ đã hình thành thì không thay đổi lời của.

Để điện thoại xuống, trong lòng cô nghi ngờ, anh hai tuy nói không phải thích mình báo hành tung nam nhân, nhưng là hẳn rõ ràng nói muốn cô chờ hẳn , nhiều năm như vậy, ở trong ký ức của cô, hẳn vẫn là lần đầu tiên không có tin tức gì, đã xảy ra chuyện gì, quan trọng như vậy, để cho hẳn bận rộn quên cùng cô ước định.

Ấn qua điểm tâm, anh hai vẫn không có bất cứ tin tức gì, kiểm chế xuống trong bụng là không an, cô lấy nâng bọc sách, đi ra ngoài. Thời gian không còn sớm, cô nên đi trường học.

Ý định trong hoảng hốt, rất nhanh đến trường học.

Mới vừa xuống xe, liền thấy Tần Nhật Sơ ánh mắt kinh ngạc, "Miên Miên, làm sao em còn ở lại chỗ này vậy?"

Cô chỉ chỉ chính mình, kỳ quái, cô không nên ở nơi này vậy thì ở đâu đây?

"Cậu, hôm nay không phải thời gian lên lớp sao?" cô hỏi ra trong lòng nghi vấn, chẳng lẽ lại nghỉ.

"Hôm nay là Nguyễn thị cùng Kiều thị tận hứng gia tộc quan hệ hữu nghị, em là Nguyễn thị đại ***** ,việc quan trọng như vậy em cư nhiên không tham gia sao?" Tần Nhật Sơ kinh ngạc quan sát cô, giọng nói thân nhiên e rằng cô.

"Gia tộc quan hệ hữu nghị?" Cô nháy mắt mấy cái, "Đó là cái gì?"

Tần Nhật Sơ mặt bất đắc dĩ nói: "Không phải là buôn bán đám hỏi sao."

Buôn bán đám hỏi? Nguyễn thị cùng Kiều thị? Trong lòng đột nhiên linh quang hiện ra, Nguyễn thị cùng Kiều thị, anh hai cùng Kiều Hỷ, chẳng lẽ.

Không, sẽ không, cô ra sức lắc đầu một cái, khẳng định không phải là cô trong lòng nghĩ như vậy, anh hai tối ngày hôm trước vẫn cùng ta nồng tình mật ý, làm sao có thể xoay người liền cái đầu khác nữ nhân ôm trong ngực, làm sao có thể, đây tuyệt đối không thể nào, cô không tin! Cô tuyệt không tin tưởng!

Cô ôm hy vọng cuối cùng, giùng giàng hỏi ra thanh: "cậu út. Đám hỏi. Đám hỏi cái kia hai người là ai?"

Tần Nhật Sơ nhìn cô một cái, "Không phải anh hai em cùng Kiều gia đại ***** Kiều Hỷ sao? Đúng rồi, ta cũng vậy nhận được thiệp mời !" Tần Nhật Sơ nói xong, xoay người từ trong xe lấy ra sáng loáng thiệp vàng thiệp, hướng cô quơ quơ.

Cô sải bước xông lên trước, giành lại thiệp mừng trong tay Tần Nhật Sơ . nhìn cần một cái. Như rơi xuống địa ngục.

Kim quang lấp lánh hiểu rõ khí phách thiệp mừng lên, đột nhiên viết tên anh hai cùng Kiều Hỷ .

Trước mắt cô tối sầm, lão đảo muốn ngã, trong miệng càng thêm lảm bảm, "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, anh hai hẳn nói qua muốn tôi chờ hẳn trở về , anh hai nói qua muốn cùng tôi ở chung một chỗ , hẳn nói qua , hẳn sẽ không gạt cô , hẳn tuyệt đối sẽ không gạt tôi , tôi biết rõ rồi, tôi biết rõ, là người, là người nữa gạt tôi , là người đang gạt tôi có đúng hay không?"

Tần Nhật Sơ đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, sau đó từ từ ôm cô vào trong ngực, dịu dàng an ủi: "Miên Miên, hẳn không phải là phụ quân của em, em tội gì đối với hẳn như vậy nhớ mãi không quên ?"

Nghe vậy, cô nằm ở trong ngực Tần Nhật Sơ , rớt cuộc đau khóc thành tiếng.

Tại sao phải như vậy, cô thật vất vả từ bỏ thế tục ước thúc quyết định cùng anh hai ở chung một chỗ, rõ ràng cô đều đối với anh hai nói cô yêu hẳn, lấy góc độ một nữ nhân yêu hẳn, rõ ràng đem đó hẳn là như thể lửa nóng dùng sức yêu cô, rõ ràng cô cũng vậy cảm thấy hẳn trần trường tình yêu, nhưng là tại sao, tại sao hẳn muốn cùng những nữ nhân khác ở chung một chỗ, như vậy lúc hẳn cùng cô là cái gì, hẳn cưới Kiều Hỷ , thể còn cô thì sao?

Không, cô không tin, cô không tin đây là thật , anh hai sẽ không vứt bỏ cô, anh hai sẽ không gạt cô

Nhìn Tần Nhật Sơ , cô hai mắt đầm lệ, "Mang ta đi, ta muốn tận mắt thấy, ta muốn tận mắt thấy mới có thể tin tưởng!"

Q.2 - Chương 56: Đính hôn 2

Cô ngăn ngùn trong đời, cô đã từng có rất nhiều lần hối hận.

Hối hận không có sớm một chút hiểu chuyện thấy di nhỏ thương tâm cùng bất đắc dĩ, hối hận không có nhận thấy được phụ thân đề cập đến mẫu thân thời điểm không có chút nào tình cảm, hối hận không có nhận thấy được mình đối với anh hai tình nghĩa mà cố chấp tổn thương hắn.

Hiện tại vào giờ phút này, cô giống nhau hối hận, tại sao muốn năn nỉ Tần Nhật Sơ dẫn cô tới cái này nếu nói nhà giàu có bữa tiệc đính hôn, sau đó thấy vậy đối với chổi lợi hình người.

Nam, khí vũ hiên ngang, phong thần tuấn lãng; nữ, xinh đẹp xinh đẹp, dung mạo như thiên tiên. Hai người tay nắm tay đứng ở tân khách trước mặt cười nói diễm diễm, vui sướng.

Cô quay đầu, không đành lòng chứng kiến tới này kích thích cô suy yếu thần kinh một màn, rõ ràng là như vậy khuôn mặt quen thuộc, lại dạng lễ phép rồi lại xa lạ nụ cười; rõ ràng trước đây không lâu ngày hôm trước, cặp kia kiên cố có lực bàn tay còn ôm cô lời nói nhẹ nhàng cười nói, nhưng mà đến bây giờ ôm một mỹ nhân khác tuyệt sắc lưng ong lưu luyến quên về.

Tần Nhật Sơ nắm tay của ta nắm thật chặt: "Miên Miên, em không sao chứ?"

Cô ngăn khoe miệng, vô lực mở ra một chút, "Không có."

Làm sao có thể không có sao, trong lòng cô cười khổ, lúc này cô chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh tự mình một người sống ở đó, ai cũng không cần lo, ai cũng không cần để ý.

Đột nhiên phát lên trước đây không lâu nhìn một bộ phim bộ trong nam chủ kéo Nhất Đại hoành phi "Giết hết thiên hạ Phụ Tâm Nhân" bông bênh áo trắng mà đến, rất là khí chất. Cô không cần hắn cầm kiếm chỉ vào anh hai, nhưng là cũng sẽ không phản đối, có người đã có tân nương. Chỉ là, ảo tưởng cuối cùng là ảo tưởng, hiện trường vẫn là tân khách tụ tập, y hương tấn ảnh sung sướng bộ dáng, không có chút sát khí nào, không có bi thương.

Quay đầu lại đối với Tần Nhật Sơ cười cười, "Cậu út, con đột nhiên mệt quá, cậu đưa con về nhà có được hay không?"

Tần Nhật Sơ quay đầu nhìn thật sâu cô một cái, không nói gì, chẳng qua là có lực bàn tay nắm cô tay lạnh như băng, cất bước sẽ phải rời đi.

Vừa lúc đó, sau lưng lại truyền đến một mặc dù kiều mỹ dễ nghe nhưng mà đối với ta không thể nghi ngờ cũng là quý mị Thôi Hồn thanh âm

"Miên Miên, sao em lại ở đây?" cô không quay đầu lại, thanh âm kia đối với cô mà nói, nửa quen thuộc chỉ là, đã từng đã từng, kia mềm mại đáng yêu thanh âm để cho cô trắng đêm không phải yên giấc, đứng rồi, chính là cái đó nếu nói mỹ nhân đại tẩu Kiều Hỉ.

Cô toàn thân cứng ngắc, hai chân thế nào động cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể ngơ ngác ngăn người tại đó.

Tần Nhật Sơ đã sớm phản ứng kịp, quay đầu lại, dịu dàng cười cười, "Chúc mừng ngươi, Kiều Hỉ *****, cùng Hiên Viên hi kết lương duyên."

Kiều Hỉ kiều mỹ cười một tiếng "Cám ơn, Tần tổng, mời vào bên trong"

Tần Nhật Sơ lời kéo tay của cô, một xoay người ôm cô ôm sát trong ngực, "Đi thôi, Miên Miên!"

Lúc này, anh hai cũng đi tới, nhìn thấy cô, mảy mảy thật chặt trứ khỏi, "Sao em lại tới đây?"

Anh hai thanh âm lạnh lùng lại tuyệt tình, giống như tháng mười hai Hàn Phong giống như nhau, lạnh như băng, thấu xương. Cô nắm chặt tay Tần Nhật Sơ, hít mũi một cái, cổ nén tràn ra hốc mắt nước mắt. Không khóc, Nguyễn Miên Miên, không khóc, cô đừng khóc!

Kiều Hỉ có thể nhìn thấy cô cùng anh hai giằng co khí trắng, vội vàng đứng ra đã viên trang, "Hiên Viên, không cần dữ dội như vậy sao? Anh xem hù Miên Miên đáng yêu của chúng ta rồi!" Nói xong còn đưa ra thon thon tay ngọc cho đại ca nhẹ nhàng một búa.

Anh hai giống như không có nhận thấy được ám chỉ của Kiều Hỉ, ngăm đen thâm thúy con ngươi chẳng qua là lẳng lặng nhìn chăm chăm cô, không nhúc nhích. Kia nước hồ loại trong đôi mắt của lộ ra chính là cái gì? Là thương tiếc, là đau lòng còn chưa phải bình tĩnh.

Tần Nhật Sơ đem cô ôm vào trong lòng nói, "Hiên Viên, Miên Miên không thoải mái, tôi mang cô ấy về nhà trước."

Anh hai không có trả lời, chẳng qua là kéo lấy cổ tay của cô, nắm chặt không thả, nhìn Tần Nhật Sơ ôm trên eo cô bàn tay tròn mắt đen vừa âm trầm

một phen.

Trong lúc nhất thời, giữa hai người giương cung bạt kiếm, khí lưu mãnh liệt, trong không khí mờ mờ hồ tàn ra khúc khích vang dội tia lửa thanh.

Người chung quanh đại khái cũng nhìn thấu chuyện gì, rồi rít hướng bên này dựa sát. Kiều Hỉ ngọc thủ đắp chắc đại ca cánh tay, cười nói: "Hiên Viên, anh không phải nói là Miên Miên không thoải mái, cho nên không có tới tham gia bữa tiệc đính hôn của chúng ta sao? Anh nhìn một chút, Miên Miên khuôn mặt nhỏ bé như vậy tái nhợt, còn đặc biệt đã chạy tới, Miên Miên như vậy nghe lời biết điều như vậy, anh còn làm gì đó?"

Anh hai nghe vậy mới thu hồi bàn tay, nhàn nhạt phân phó nói: "Về sớm một chút, ở nhà chờ anh trở lại."

Thân thể cô đột nhiên cứng đờ, chờ anh trở lại bốn chữ này, tại sao cho tới bây giờ vào giờ phút này, hắn còn có thể như vậy bình tĩnh thông dong, tại sao, làm như cô chẳng qua là kẻ ngu sao? Vậy tay là tới, hờ chi tiếp xúc đi ngu ngốc này.

Cô nỗ lực cười cười, nhìn trước mặt cái này quen thuộc người xa lạ đâu rồi, mở miệng nói: "Tại sao?" Tại sao muốn gạt cô, tại sao muốn như vậy tổn thương cô?

Lời này vừa nói ra, hiện trường lâm vào một mảnh lúng túng an tĩnh trong. Sau lại suy nghĩ một chút, những thứ kia nếu nói buồn bán bạn tốt chẳng lẽ là rướn cổ lên, chăm chú lắng nghe trận này nhà giàu có cấm yêu bộc phát, cũng chỉ chờ bắt được thóp của anh hai, sau đó suy nghĩ như thế nào bỏ đá xuống giếng.

Hơn nhiều năm sau cô là như vậy biết chuyện để ý nghĩ tới, thế nhưng khi lúc cô đây còn quá trẻ quá mức ngây thơ, chẳng qua là mở cặp mắt kia lệ Bà Sa mất to, kinh ngạc nhìn anh hai, chỉ ý muốn một từ tâm hoặc là hy vọng đáp án.

Cuối cùng, đại ca mở miệng phá vỡ trầm mặc, "Không có tại sao, còn nói cái gì, còn không trở về!" Như thế lạnh lùng, như thế tuyệt tình, ngay cả trả lời cô, hắn cũng lười rồi.

Nam nhân ý định rốt cuộc là như thế nào đâu rồi, một giây trước có lẽ còn đối với người lời ngon tiếng ngọt, nồng tình mật ý, một giây kế tiếp cũng là kẻ khổ giễu cợt, nhìn lại người một cái đều là tràn đầy chán ghét cùng khinh bỉ.

Cô lắc đầu một cái, nước mắt vẫn là nhìn không được rút xuống, giữa khóc lóc kẻ lẻ, "Người không phải là nên cho ta một cái giải thích sao?"

"Giải thích? em ở đây nói những gì đó?" anh hai nhìn chung quanh từ từ dành dụm tới được đám người, tròng mắt đen nguy hiểm nheo lại, hắn đi tới bên cạnh cô, hạ thấp giọng quát: "Còn không mau trở về, ở nơi này mất mặt hay lắm sao!"

Trong đầu cô sừng sốt, đau lòng như xoắn, đây chính là cô trong đời một lần duy nhất dừng cảm kết quả a, chê cô mất mặt xấu hổ, mất mặt xấu hổ đấy.

Thật là giễu cợt, thật là một cuộc thiên đại chuyện cười, đây là một lần miệng nói yêu cô nam nhân nói lời nói a, đây chính là cô muốn tình yêu a, đây chính là cô đâu khi tất cả luân lý đạo đức, tất cả lễ nghĩa liêm sỉ chỗ đối lấy tình yêu sao?

Đủ rồi, tất cả đều đủ rồi, đây chính là cô tân tân khổ khổ bảo vệ tới tình yêu a, như vậy đau đớn, như vậy bị thương. Nếu như tình yêu nhất định phải như vậy bị thương lời mà nói, cô không cần, cô không cần.

Trước mặt bỗng tối sầm, cô thân thể suy nhược lui về phía sau thẳng tắp ngã xuống.

Tần Nhật Sơ tay mát lạnh lệ đổ lấy người cô, ân cần hỏi: "Miên Miên, em không sao chứ?"

Cô vui đầu ở trong ngực Tần Nhật Sơ, lão đảo, ngay sau đó buồn bực thanh âm nói: "Cậu út, con mệt quá rồi, người dẫn con về nhà có được hay không?"

"Hào." Tần Nhật Sơ vịn thân thể của cô, dùng sức gạt đầu một cái, hướng về phía Kiều Hỉ nhẹ nhàng nói tiếng xin lỗi, ngay sau đó ôm cô xoay người rồi đi.

Ra khỏi đại sảnh xinh đẹp, cô tâm tình bị đè nén, mới dám lớn tiếng phát tiết ra ngoài. Dựa vào lồng ngực ấm áp của Tần Nhật Sơ, cô thống khổ chảy nước mắt, đau lòng không ngừng.

"Này, này, Diệp đại tổng tài, tâm can bảo bối dường như rất thương tâm đâu rồi, anh xác định anh không phải muốn đuổi theo cô ấy trở lại?"

Diệp Hiên Viên vuốt vuốt thấy đau mi tâm của, "Không sao, cô ấy nhiều nhất tức giận, chạy không xa!" Vừa nghĩ tới làn da thân thể mềm mại, lúc động tình xinh đẹp đáng yêu bộ dạng, tức giận lúc nụ cười phỉnh, bị thương lúc đôi mắt đầm lệ sưng mù bộ dạng, Diệp Hiên Viên suy nghĩ một chút trong lòng vừa một hồi ngọt ngào.

Kiều Hỉ đối diện với ánh mắt cưng chiều của nam nhân trước mặt, không nhìn được đội cho một thùng nước lạnh, "Cẩn thận chạy nhanh quá, người chính là cẩn thận một chút, tránh cho có một ngày lại trắng tay a!"

Diệp Hiên Viên cười nhạt, không nói nữa.

Kiều Hỉ vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, âm dương quái khí nói: "Cứ như vậy tin tưởng cô ấy a, cẩn thận khi anh quay lại thì người ta đã có đôi có cặp a!"

Nghe vậy, Diệp Hiên Viên bỗng nhiên xoay người lại, thay đổi lúc trước nhu tình dạng, sắc mặt buồn bã, ngay sau đó lôi kéo Kiều Hỉ trắng nõn cổ tay mềm mại liền hướng chỗ góc tối bên cạnh. Cúi đầu xuống, Diệp Hiên Viên thấp kia tron bóng cái trán nhẹ nhàng hà hơi, động tác hết sức dịu dàng mỉa mai, nhưng là khắc ra lời của cũng là gấp đôi rét lạnh, "Ta nói, bảo cô không cần khi dễ cô ấy!"

Kiều Hỉ nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó nhẹ nhàng đẩy ra Diệp Hiên Viên, cổ tay trắng khoác lên kia rộng rãi trước ngực êm ái vuốt ve, trên mặt xinh đẹp hoàn toàn vô tội uất ức đáng vẽ, "Diệp đại tổng tài, anh ở đây nói cái gì đó? Tôi khi dễ cô ấy khi nào?"

Diệp Hiên Viên không chút nào thương hương tiếc ngọc đánh rụng con kia trước ngực tùy ý tay, cười lạnh nói: "Cô đừng ép tôi đem lời nói ra. Bữa tiệc đính hôn hôm nay, tôi rõ ràng chuẩn bị tất cả, chính là muốn giấu cô ấy, nhưng là tại sao cô ấy lại xuất hiện ở bữa tiệc đính hôn này?"

Kiều Hỉ không chút nào đem nam tử đối diện lệ khí để ở trong mắt, cười duyên vuốt ve xinh đẹp tóc dài, trêu ghẹo nói: "Diệp đại tổng tài, anh không phải biết giấy không gói được lửa sao? Anh cũng dám làm, anh sợ người ta không biết sao? Thế nào, bây giờ nhìn thấy lập gia đình thương tâm rồi lệ bộ dạng, đau lòng?"

Diệp Hiên Viên giận quá thành cười, bàn tay nắm cầm hơi nhon của Kiều Hỉ, "Cám ơn kiều đại tiểu thư đã chỉ dạy, chỉ là, Diệp mỗ cũng muốn nhắc nhở người, cuối cùng không cần ở trước mặt tôi đùa bốn thủ đoạn nhỏ này, nhất là không nên đụng đến ranh giới cuối cùng của tôi, nếu không." Diệp Hiên Viên ghé sát khuôn mặt trang điểm rất kỹ kia, "Cô không phải không biết tôi việc gì cũng có thể làm."

Kiều Hỉ tự nhận là quen biết nhiều người, nhưng là giờ khắc này, cũng bị đối phương bén nhọn sát khí hù dọa cũng. Chỉ là, thua người không thua khí thế, Kiều Hỉ ngẩng đầu lên, cười khê hời kích, "Nói như vậy, cái nha đầu kia là ranh giới cuối cùng của Diệp đại tổng tài sao?"

Diệp Hiên Viên buông Kiều Hỉ ra, khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 57: Rời nhà

Trên xe, cô lặng lẽ tựa vào trong ngực Tần Nhật Sơ, vốn là ấm áp như vậy cỡ nào bền chắc ôm trong ngực a, nhưng là tại sao sâu trong nội tâm lạnh lẽo còn là liên tục không ngừng theo dõi, đâm vào cô cả người lạnh như băng, run rẩy không ngừng.

Tần Nhật Sơ giống như cũng đã nhận ra ta bất an cùng rét lạnh, không khỏi buộc chặt vòng quanh tay của cô, lời nói nhẹ nhàng an ủi: "Miễn Miên, em rất lạnh sao? Muốn anh mang tới cho em nhiệt độ ấm áp thân thể sao?"

Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, lên tiếng nói cảm ơn: "Cám ơn cậu út." Có lẽ hiện tại kia ấm áp trà sữa nóng thật có thể vì cô xua tan mùa đông rét lạnh.

Tần Nhật Sơ dừng xe, hướng chỗ bán đồ uống chạy đi.

Cô nhìn nam nhân tuần mã kia từ từ biến mất, lắc đầu cười khổ: "Thật xin lỗi, cậu út."

Đẩy cửa xe ra, cô không chậm trễ chút nào hướng đường cái khác bước nhanh chạy đi.

Hai người đi gấp mà đi, cuối cùng càng được càng xa.

Chạy thật lâu, đến một góc đường phố xó xỉnh mới dừng lại, lấy ra trong túi xách điện thoại nhìn một lần cuối cùng, y nguyên hay vẫn không có bất kỳ cuộc gọi hay tin nhắn nào, xem ra anh hai đã thật sự là đem cô từ bỏ. Nhắm mắt lại, trong lòng cô nhất hoành, điện thoại di động màu lam cứ như vậy thẳng tắp rơi xuống thùng rác hôi thối bên cạnh.

Thở phào một cái, cô ngẩng đầu, nhìn phương xa mênh mông sắc trời, kế tiếp, cô nên đi đâu đây?

Không muốn về nhà, không muốn thấy người nọ, nhưng là, cô có thể đi chỗ nào đây? Nhà Lăng Thịnh? Chớ dại dột, đó không phải là tự chui đầu vào lưới, nhà Tần Nhật Sơ? Người bình thường cũng có thể nghĩ ra khi đó cô có không nhiều chỗ tránh nạn. Nàng ơi là nàng, vẫn là được rồi, theo đại ca thông minh, hẳn còn tìm không ra cô sao? Ha ha, nhìn bụi bân là bầu trời bao la, cô có chút tự giễu cười cười: thì ra là, trên cái thế giới này, nơi có thể cho cô dung thân ít như vậy, còn nữa, cô liền như thế hết lòng tin theo, anh hai hẳn nhất định sẽ tới tìm cô a, có lẽ ở đó diệu nhân nhi đồng hành, hẳn đã sớm quên trên thế giới còn có một Nguyễn Miên Miên tồn tại đấy.

Kéo bước, cô lại chẳng có mục đích bỏ đi thật lâu. Mùa đông đầu đường không tương tượng vắng lạnh, ngược lại người đến người đi hết sức náo nhiệt. Cô ở trong đám người bị lão đạo nghiêng ngã chen đến bên cạnh tiệm bán hoa tươi bên, thấy một ít hoa cúc màu trắng, cô đột nhiên dừng bước.

Nhiu mảy, có lẽ cô có thể đi thăm cha và di nhỏ một chút. Có lẽ chỉ có người chết, mới sẽ không có phản bội cùng tổn thương.

Trong nghĩa địa.

Cô ngồi một mình trước mộ cha thờ dài một tiếng, thật là không có dùng, rời khỏi anh hai, cô ngay cả tiền để mua bó hoa cho cha và di nhỏ cũng không có, ngay cả tiền để trả cho bác lái xe tốt bụng đã dẫn cô đến đây.

Ai, khó trách anh hai không cần cô, kẻ vô tích sự như vậy, cái gì cũng không biết sâu gao, làm thế nào có thể so sánh với người phụ nữ khéo léo giỏi giang Kiều Hỉ kia.

Trong lòng vừa nghĩ tới hai người kia, liền không cầm được một hồi đau đớn. Bọn họ bây giờ đang ở đâu làm gì?

Anh hai mặc vừa người màu trắng lễ phục, cùng Kiều Hỉ từng bước từng bước tiến vào hôn lễ, nhận lấy chúc mừng của mọi người.

Dùng một chút dùng ——

Cô vỗ vỗ đầu óc của mình: Nguyễn Miên Miên, người tranh không nổi đâu, không thể tách hai người rồi, hai người kia là trời đất tạo nên một đôi, anh hai ưu tú, giống như một siêu sao điện ảnh, Kiều Hỉ vừa như thế tao nhã lịch sự, giống như một trong thành bảo lớn lên công chúa, hai người bất luận là chiều cao đáng ngoài còn là gia thế mới có thể cũng hoàn toàn thích hợp, còn người tiểu nha đầu cái gì cũng không có mà đòi chen chân vào sao.

Cô lấy lại tinh thần, vượt khẽ ầm thấp thanh lương mộ bia kia, nói: "Cha, gì nhỏ, Miên Miên tới thăm hai người rồi! Miên Miên thật là không có gì, không có anh hai, ngay cả tiền mua quà cho hai người cũng không có. Thật xin lỗi, cha, di nhỏ, Miên Miên thật là vô dụng, chẳng những hại chết mẫu thân, cũng liên mệt mỏi đến cho những người ngâm đắng nuốt cay chăm sóc con! Cho nên. Con hiện tại có báo ứng, anh hai không quan tâm con nữa rồi, hán không hề nữa yêu thích con nữa rồi, hán muốn cưới nữ nhân khác. Thật xin lỗi."

Hít mũi một cái, cô thô lỗ xóa đi lệ trên mặt, cười nói: "Thật xin lỗi, con nói thế nào lại nói những thứ này! Ha ha. Không sao, Miên Miên luôn luôn là cá kiên cường hải tử, con nhất định sẽ sống thật tốt, sau này sẽ không cho bất luận kẻ nào mang đến phiền toái! Ha ha, Miên Miên luôn luôn là hải tử ngoan, có đúng hay không?"

Trả lời cô chẳng qua là mộ trong sân quay về o o tiếng gió, ở yên tĩnh sắc thác hạ cực kỳ âm trầm sấm nhân, cô rút cổ một cái, lạnh quá. (mà đây, nhanh về đi bà chị ơi^^__)

Ở nghĩa địa, nửa khóc thút thít nửa bày tỏ náo loạn một chút, cuối cùng cảm giác mình không còn gì nữa, nhìn trên mộ bia nụ cười liên tục hai người một lần cuối cùng, "Cha, di nhỏ, con đi, hai người. Hai người nhất định phải hạnh phúc a!"

Vỗ vỗ bùn đất trên người, cô đeo cặp sách xoay người rời đi.

Sắc trời từ từ tối xuống, cô nhớ tới rồi, cô buổi trưa còn giống như không được ăn cơm chiều, ở trên đường du đãng một vòng càng thêm bụng đói kêu vang, bây giờ nên làm gì đây? Trên người không có tiền, cũng không thể về nhà, nên làm cái gì bây giờ?

"Miên Miên —— làm sao em ở chỗ này?" Một chiếc màu đỏ Ferrari ở bên cạnh cô dừng lại, sau đó trong xe lộ ra cá đầu.

"Chị Chi Hồng?" Cô nhìn người người xinh đẹp trước mặt, đây không phải là hoa hồng Sơn Trang đương gia gương chi hồng, làm sao sẽ trùng hợp như thế, "Chị Chi Hồng, làm sao em lại ở chỗ này?"

Dương Chi Hồng nhìn một chút trong gió rét cóng đến run lấy bấy ào ào cô đây, mở cửa xe, ý bảo cô ngồi lên, "Ta đến trong thành phố gặp khách hành, ngược lại em, sao một em ở chỗ này? Người kia ý muốn hỏi anh hai cô đâu?"

Dương Chi Hồng không đề cập tới cũng may, nhắc tới người nợ lòng của ta vừa đau xót, nước mắt cũng không chịu khống chế ba ba rơi xuống.

Dương Chi Hồng hiển nhiên không có dự liệu được một câu nói của mình cư nhiên để cho cô đau lòng phải rơi lệ, luống cuống tay chân vừa gạt lệ cho cô, vừa nhẹ giọng dụ dụ dỗ: "Wow, đừng khóc a. Ngoan ngoãn. Đừng khóc."

Cô ở trong ngực Dương Chi Hồng thút thít, thật lâu mới dừng lại khóc thút thít, đáng thương nói: "Chị Chi Hồng. em. Em rất đói."

Dương Chi Hồng nghe vậy sững sốt, ngay sau đó cuống tiểu không ngừng, vỗ vỗ đầu của ta, "Miên Miên, em thật là đáng yêu, cư nhiên đói bụng đến khóc! Ta còn là lần đầu tiên nghe nói công chúa cũng sẽ bị đói bụng đến phải khóc lên!"

Nhìn cô Dương Chi Hồng miễn cưỡng cười cười, nếu là thật chỉ là đói bụng đến phải khóc lên thật là tốt bao nhiêu.

Dương Chi Hồng thấy cô vẻ mặt mệt mỏi, thức thời là không lại nói nữa, chẳng qua là từ trong xe lấy ra rất nhiều bánh bích quy, chocolate, thịt bò khô. Đặt ở trước mặt của cô, ngay sau đó áy náy cười cười, "Nơi này trước không thôn xóm, không nhà trọ, Miên Miên ăn cái này lót bụng vậy!"

Cô nhìn trước mặt một đồng đồ ăn, cũng nửa không để ý tới cái gì khách khí, nắm lên một thanh thịt bò khô liền hướng trong miệng đưa đi.

Dương Chi Hồng thấy thế, vừa một hồi vui vẻ cười to.

Xe chạy không lâu, Dương Chi Hồng mở miệng nói: "Miên Miên là rời nhà trốn đi sao? Đói thành bộ dáng này?"

Do dự chốc lát, Dương Chi Hồng còn là cẩn thận hỏi: "Miên Miên, muốn ta thông báo anh hai em sao?"

Nghe vậy, cô dừng lại động tác, kiên định lắc đầu một cái, "Không cần. Chị Chi Hồng, không cần nói cho anh hai em. Hấn."

"Hấn để cho em thương tâm sao?" Dương Chi Hồng cầm tay lái, thanh âm êm dịu, nhưng là không biết có phải hay không là ảo giác của cô, cứ có cảm giác kia bình thản ngữ điệu nhưng mang theo một tia không khỏi tức giận.

Cô im lặng không nói, không muốn nói thêm về vấn đề thương tâm này.

Thấy thế, Dương Chi Hồng vỗ vỗ vai của cô, làm bộ đại tỷ tốt mà nói: "Yên tâm, Miên Miên, đi theo chị, chị sẽ không để cho em phải rơi lệ, chị có thể bảo đảm em ngày ngày toàn được nhậu nhẹt ăn ngon!" (ow, đòi lên tiên rồi.....)

Cô do dự. Nay, sợ là không ổn đâu, dù sao chị là một người bạn, cứ như vậy phiền toái người ta sẽ không tốt.

Suy nghĩ một chút, cô còn là lắc đầu một cái, "Không, như thế làm phiền Chị Chi Hồng rồi!"

"Vậy làm sao là phiền toái đây?" Dương Chi Hồng nắm tay của cô nói: "Chị thích em, nguyện ý chăm sóc em, thế nào lại là phiền toái đây?"

Nhìn cô vẫn còn kiên quyết lắc đầu, Dương Chi Hồng vỗ tay một cái, "Đúng rồi, chúng ta hoa hồng trang viên còn thiếu một người chăm sóc vườn hoa, em nguyện ý tới giúp ta không? Nếu như vậy, em chính là nhân viên của ta rồi, cho nên bao ăn bao ở chẳng qua là làm từ thiện với nhân viên!"

Cô cúi đầu, trầm tư. Không phải không thừa nhận, Dương Chi Hồng đề nghị để cho cô động lòng. Cô trên người bây giờ người không có đồng nào, hơn nữa trong thành phố lại là địa bàn của anh hai và Lăng Thịnh, rất nhanh là có thể đem cô giống như bắt bớ Lão Thử một dạng bắt trở về. Ngược lại, hoa hồng trang viên tại phía xa giao khu, anh hai coi như là thế lực lớn hơn nữa cũng sẽ không nghĩ đến cô đã sớm không có ở trong thành phố rồi rồi. Bất luận như thế nào, đây đều là thoát khỏi anh hai, cũng là một biện pháp thoát khỏi đau đớn.

Vừa đến chỗ này, ngẩng đầu lên, cô thấy Dương Chi Hồng thần nhiên cười, "Được, chị Chi Hồng, em sẽ ở lại hoa hồng Sơn Trang. Nhưng là ——" cô dừng lại một chút, nhìn về phía đôi mắt to xinh đẹp kia, từng chữ từng câu nói: "Em không hy vọng anh hai có thể tìm được em!"

Dương Chi Hồng cười duyên vỗ vỗ tay của cô, "Chúng ta một lời đã định. Miên Miên yên tâm, ta bảo đảm anh hai em sẽ không tìm được đến đây!"

Ngay lúc đó cô thật sự chính là rất non nớt, chẳng qua là đắm chìm trong niềm hưng phấn, không chút nào nhận thấy được Dương Chi Hồng trong lời nói khác thường. Còn không ngừng cảm ơn ông trời cảm tạ cảm tạ trên đường đi gặp Dương Chi Hồng.

Cứ như vậy, dắt tay Dương Chi Hồng, cô bắt đầu cuộc sống mới.

Chỗ rất xa, Tần Nhật Sơ mua trà sữa về lúc nhìn thấy trên xe trống rỗng một mảnh thì trong lòng nhất thời nổi lên một loại vô cùng dự cảm xấu.

"Lăng thịnh, là tôi, Tần Nhật Sơ. Không thấy Miên Miên, cô ấy có ở chỗ người không?"

Khi đối phương phủ định trả lời thì Tần Nhật Sơ thì trà sữa trong tay rớt cuộc đành rơi xuống, trên đường phố lạnh băng từng hạt trân châu vương vãi khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 58: Tư niệm

Đây là trong trung tâm thành phố phong hoa. Nam nhân mặt mũi lạnh lùng tựa vào cửa sổ của tầng 58 nhìn xuống dưới, thâm thúy con người nhìn lâu dưới ngựa xe như nước áo quần như nêm, người đi đường như dệt cửu cảnh tượng lẳng lặng mất hồn.

Yên tĩnh bên trong phòng, nam nhân ngón tay dài đang lúc đang kẹp một điếu thuốc, nhẹ nhàng khoác lên, khói xanh lượn lờ ở bên trong, nam nhân tuấn dật phi phàm mặt của có vẻ thần sắc không rõ, tựa như ở tư niệm, vừa tựa như đang hồi hận. Muốn vắn tắt cả, khiến người khác nhìn không khỏi đau lòng liên tục.

"Bang bang." Ngoài cửa truyền đến một hồi nhẹ nhàng tiếng gõ cửa, thư ký tháng năm bên ngoài một mực cung kính nói: "Diệp tổng, ngài tìm tôi."

Nam nhân vừa nghe, rốt cuộc có động tác, hần xoay người ngồi trở lại sau cái bàn vị trí, tiêu diệt hết điếu thuốc trong tay, lại đem bên cạnh khăn giấy xoa xoa tay, mới mở miệng nói chuyện: "Đi vào."

Người bên ngoài đẩy cửa vào, trình lên trong tay giấy dai túi, đứng ở một bên.

Nam nhân mở ra túi giấy, nhẹ nhàng liếc một cái, nhìn lên trước mặt thư ký vẫn còn ở tại chỗ, bình thản không có sóng thanh âm vang lên: "Có chuyện gì sao?"

Cô thư kí xinh đẹp nhìn ông chủ trước mặt ánh mắt tôn sùng, do dự nói: "Lãng tiên sinh buổi sáng gọi điện thoại tới để cho tôi báo muốn nói với ngài, hẳn muốn đi hoa hồng Sơn Trang tắm bảo. Bởi vì ——"

"Tốt lắm, cô đi ra ngoài trước đi." Giống như đây chỉ là râu ria chuyện tình một dạng, nam nhân phất tay khiến thư ký lui ra.

Thư kí hơi sùng sốt, nhưng là thư ký cao cấp bốn sắc vẫn là nghe lời thối lui khỏi cửa đi, đảo mắt nơi này lại khôi phục một phòng yên tĩnh.

Lúc này, nam nhân rút ra trong túi giấy một xấp đồ, lãnh ngạo sắc mặt rút cuộc lộ ra một nụ cười dịu dàng.

"Tiểu Viên cầu, thực sự muốn người!"

Không sai, cái này có lạnh lùng khí chất nam nhân chính là Nguyễn thị tổng tài của Diệp Hiền Viên.

Diệp Hiền Viên ném ra trên bàn văn kiện, thận trọng đem kia xấp đồ từ từ trải tại trên mặt bàn. Thì ra là lại là một xấp một xấp hình, trong hình cảnh vật vạn biến, nhưng mỗi tấm người trong hình nhi cũng là đã hình thành thì không thay đổi, rõ ràng là cái đó rời nhà trốn đi đã một năm Nguyễn thị tiểu công chúa Nguyễn Miên Miên.

Diệp Hiền Viên ôm ái cầm lên trong đó vài tấm hình, nhìn người ra mặt nhi mềm mại tay nhỏ ôm lấy từng đồng hoa tươi xinh đẹp chạy ở gió đêm ở bên trong, không khỏi cung cười một tiếng. Vậy đáng yêu dung nhan nửa che ở một bó to nở rộ hoa tươi ở bên trong, làm cho lòng người say không dứt.

Nhìn đến đây, Diệp Hiền Viên chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, phía dưới một cái nào đấy bộ phận vừa không an phận ngẩng đầu lên. Để xuống hình, Diệp Hiền Viên cúi đầu nhìn một chút nhảy qua đang lúc thật cao đội lên, vừa một hồi cười khổ.

Lúc nào thì, mình kia vẫn làm kiêu ngạo tự chủ trở nên như vậy không chịu nổi một kích, nhỏ nhỏ hình cũng có thể làm cho mình bộc phát lần tới.

Tiểu tử này, thật là chính mình là một sinh ma chương.

Diệp Hiền Viên vĩnh viễn cũng còn nhớ rõ hôm đó sau bữa tiệc đính hôn, nhận được điện thoại của Tần Nhật Sơ.

"không thấy Miên Miên. Ta đã tìm khắp nơi đều không thấy."

Nhớ đến lúc ấy mình là xem thường, mình hiểu rất rõ hài tử kia, cô là không có năng lực một mình sống ở bên ngoài, có thể chẳng qua là núp ở nơi nào đó ôm bụng thôi.

Không sao, chỉ cần hơi động nhất xuống tay chân, hẳn đứa nhỏ đáng yêu sẽ ngoan ngoãn chính mình trở lại bên cạnh.

Không quan trọng, khi đó mình là như thế an ủi mình, cố gắng thuyết phục mình.

Nhưng khi lãng thính tức giận đằng đằng giết đến trước mặt mình, đồ ngẫu trước mắt, Diệp Hiền Viên đột nhiên có một loại cực độ dự cảm xấu.

"Không tìm được?" Khi đó đã là hai giờ sáng rồi.

"Không tìm được!" Trong trí nhớ, lãng thính cho tới bây giờ đều là một bộ bất cứ chuyện gì cũng không để ở trong lòng không có tim không có phổi dạng, nhưng là một ngày kia, hẳn ác ngoan ngoan níu lấy Diệp Hiền Viên cổ áo của, lạnh lùng nói: "Kết quả như thế người hài lòng chưa? Ta cho người biết, ta tìm khắp khắp thành cũng không còn tìm được, người tốt nhất cầu nguyện kẻ đường sẽ không làm chuyện điên rồ, nếu không huynh đệ chúng ta cũng không phải!"

Đúng vậy a, hẳn chỉ là suy nghĩ Miên Miên không thể sống độc lập, nhưng là lại không có suy tính đến cô ấy có thể sẽ.

Không, không thể nào, Miên Miên nói qua sẽ không ném xuống, nhưng là. Chuyện ngày hôm nay, làm cho người cô xem ra, rõ ràng chính là mình trước không cần cô, cô sẽ thương tâm, sẽ tuyệt vọng sao?

Trong lòng lộn ngộn vạn lần, càng muốn tâm là càng trầm xuống.

Lúc này phía sau Tần Nhật Sơ cũng mặt chán chường chính là đi tiến lên đây, "Tôi chỉ là nhìn cô ấy đáng vẻ rất lạnh nên đã đi xuống xe mua cho cô ấy ly trà sữa nóng, nhưng mà tôi lại không nghĩ tới."

"Người không nghĩ tới —— người không nghĩ tới là được rồi sao? Tần Nhật Sơ, người đúng là một kẻ vô dụng, ngay cả tiểu hài tử cũng trông chừng không nổi!" Diệp Hiền Viên tức thì nóng giận công tâm, vung tay lên, quả đấm liền rơi xuống trên khuôn mặt tuấn tú của Tần Nhật Sơ.

Tần Nhật Sơ bị Diệp Hiền Viên đánh cho một quyền ngã trên mặt đất, ngón tay thon dài vuốt ve vết máu ở khóe miệng, cười lạnh lên tiếng: "Tôi là oắt con vô dụng, ngay cả tiểu hài tử cũng không trông chừng được! Vậy Diệp Hiền Viên người có tư cách gì nói tôi, nếu như không phải là người làm cô ấy đau lòng, cô ấy có thể tuyệt vọng rời nhà trốn đi sao?"

"Hừ!" Diệp Hiền Viên đi đến trước mặt Tần Nhật Sơ, xốc lên cổ áo của Tần Nhật Sơ, vừa một quyền vung quá khứ, "Người còn có mặt mũi nói chuyện, nếu như không phải là người chỉ điểm cho cô ấy tới bữa tiệc, thì cô ấy làm sao biết nhiều như vậy, cũng không đối đầu với tôi!"

Tần Nhật Sơ cũng tức giận, không chịu yếu thế phản công, "Tôi sẽ không để cho người chà đạp Miên Miên, như người vậy bề ngoài thì ngăn nắp sáng ngời thực chất là nam nhân hắc ám dơ bẩn, không xứng với Miên Miên! Chỉ bằng người là máu mủ với cô ấy, người cũng không đem lại hạnh phúc cho cô ấy!"

"Người nhìn lại mình xem, người thì xứng với Miên Miên sao, không phải Tần Yên, người sẽ liếc nhìn cô ấy một cái sao!"

Cứ như vậy, hai người đều không phải là đèn đã cạn dầu, người một quyền ta một quyền, đánh cho hồ hồ sanh uy, rất nhanh uồn éo thành một đoàn.

Lăng thịnh ở bên cạnh tức giận bộc phát, thật là ngây thơ! Thật là phiền não! Thật con mẹ nó ghê tởm! Đến lúc nào rồi rồi, còn đẩy trách nhiệm cho nhau, bình thường khôn khéo của hai người đều đã chết đi nơi nào!

Ra sức tách ra hai con cạp đang hung hăng, lăng thịnh quát: "Hai người các người xong chưa à? Để ta buông ra! Hiện tại mọi người không thấy, các người vẫn còn ở đây oán trách lẫn nhau sao!"

Chỉ vào một bên khoe miệng bầm đen Diệp Hiên Viên: "Miệng cậu miệng nhiều tiếng nói yêu thương cô ấy, nhưng là luôn là vô hình làm tổn thương cô ấy. Đối với cô ấy một chút tín nhiệm cũng không có, cô ấy vẫn còn con nít, cậu không phải hướng dẫn cô ấy quan ái cô ấy thì thôi, ngược lại lợi dụng cùng những nữ nhân khác kết hôn tới kích thích cô ấy. Cô ấy cũng là người, cô ấy cũng sẽ thương tâm sẽ tức giận sẽ tuyệt vọng, cậu cho rằng cô ấy là con mèo là con chó a, coi như như thế nào đá cô ấy đánh cô ấy, chỉ cần có thời điểm cho cô ấy một khối món điểm tâm ngọt, cô ấy sẽ ngoan ngoãn lần nữa nằm ở dưới chân của cậu liếm lông bàn tay của cậu đến sao?"

"Còn người nữa, Tần Nhật Sơ! Miệng người luôn nói Diệp Hiên Viên không thể cho kẹo đường hạnh phúc, nhưng là người đã hỏi kẹo đường - ý kiến sao? Làm sao người biết cô ấy cùng Hiên Viên ở chung một chỗ sẽ không hạnh phúc!"

"Tôi"

"Tôi cái gì! Người khư khư cố chấp, sẽ chỉ làm cô ấy chịu tổn thương lớn hơn, người, để tay lên ngực tự hỏi hạ xuống, nếu như không phải là người ở đây trung gian kích bác ly gián, Miên Miên có phải hay không bây giờ còn cuộc sống ở trong hạnh phúc, không cần vì những thứ kia không có tác dụng luân lý đạo đức chỗ phiền não, Hiên Viên cũng sẽ không vì thứ dò xét tình cảm của cô ấy mà thống hạ quyết tâm! Còn có lần này bữa tiệc đính hôn, lấy người thông minh không phải không biết đây chỉ là một đoạt được Kiều thị quyền lợi nguy trang, chúng tôi nỗ lực giấu giếm cô ấy, người tại sao muốn mang cô ấy đến xem đến, để cho cô ấy thương tâm để cho cô ấy tuyệt vọng! Người mặt ngoài nói là cô ấy tốt, không hy vọng cô ấy dẫm vào vết xe đổ của Tần Yên, nhưng là người có hay không nghĩ tới, Diệp Hiên Viên không phải Nguyễn Diệp Thành, kẹo đường cũng không phải là Tần Yên!"

Nói xong lời cuối cùng, Lăng Thịnh cơ hồ là dùng rống mà nói xong, gương mặt tuần tú sung huyết đỏ bừng, không biết tức giận nguyên nhân còn là nóng nảy đưa đến.

Nhưng là, Lăng Thịnh buổi nói chuyện không thể nghỉ ngơi đều nói đến hai người khác sâu trong nội tâm. Trong lúc nhất thời, toàn trường một hồi trầm mặc, cuối cùng nhìn đối phương sung mặt sung mũi bộ dạng, trăm miệng một lời cười lớn.

"Không nghĩ tới chúng ta như vậy rồi, còn như lũ con trai mới lớn, vì nữ nhân vung tay!" Diệp Hiên Viên nhếch nhếch khoe miệng, có chút bị đau nói.

Tần Nhật Sơ cũng giật giật đau nhức thân thể, "Nếu như nói nữ nhân kia là Miên Miên, ta cam tâm tình nguyện!"

Lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau, vừa một hồi tiếng cười lớn.

Cuối cùng, Lăng Thịnh cũng bình tĩnh lại, lắc đầu một cái, đỡ dậy hai con vật vết thương chồng chất ngây thơ đi vào trong nhà, "Đi thôi, con cạp A cộng thêm con cạp B, để cho chúng ta tỉnh táo lại, cẩn thận thương lượng đối sách đi! Chẳng qua là hi vọng gắn liền với thời gian không muộn!" Lăng thịnh nhìn một chút tối đen như mực không ánh sáng màn đêm, nhưng mà trên mặt lại là cũng nửa không duy trì được kia thường ngày cột nhà bộ dáng, kiều mỹ trên mặt tràn đầy lo lắng cùng bất an.

Cho tới bây giờ Diệp Hiên Viên nghĩ đến trận kia đánh cho sung sướng lâm ly chiếc thì khoe miệng còn mơ hồ thấy đau. Chỉ là cũng là bởi vì lần đó đánh nhau, Tần Nhật Sơ phủ nhận không làm thực hiện trò ly gián của hắn và Miên Miên, nhưng là yêu cầu công bằng cạnh tranh.

Nghĩ đến công bằng cạnh tranh, Diệp Hiên Viên ánh mắt buồn bã, Miên Miên đã sớm là người của hắn rồi, Tần Nhật Sơ còn có cái gì tư cách nói công bằng cạnh tranh.

Miên Miên mất tích một tháng, hắn quả thực là đứng ngồi không yên. Mỗi ngày rời giường chuyện thứ nhất chính là đi mò ti vi, mò ra sau muốn nhìn lại sợ thấy, chỉ có thể ở TV trước mặt không ngừng bồi hồi. Đúng vậy a, lấy nhân lực vật lực của ba người hợp lại mà cũng không tìm thấy, sợ rằng.

Trong lòng run lên, hiện tại lại nhớ tới đoạn kia nghĩ lại mà kinh quá khứ lúc vẫn là lòng vẫn còn sợ hãi. Chỉ là, vạn hạnh chính là sau lại rút cuộc ở hoa hồng trang viên tìm tới chính mình Tâm Tâm yêu hình người (đại khái là may nhờ tìm ra được tum tích của Miên Miên ở hoa hồng Sơn Trang), nếu không. Minh sẽ biến thành hình đáng gì, Kiều thị cùng Đặng Văn cùng với Húc Nhật sẽ biến thành hình đáng gì, tự mình nghĩ không dám tưởng tượng.

Sờ sờ trong hình cái đó mặc dù nhân nhạ nụ cười nhưng là giữa hai lông mày của cô gái vẫn là hơi khế phiền muộn, Diệp Hiên Viên buộc chặt quyền tâm.

"Chờ một chút, Miên Miên, anh hai sẽ rất mau dẫn em về nhà!"

Vừa nghĩ tới hại mình không thể lập tức đem bảo bối linh về nhà mẹ con Kiều Thị, Diệp Hiên Viên sắc mặt âm trầm, một tia hung ác lộ mờ hồ ở có chút nhếch lên khóe miệng hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 59: Dạy dỗ

Hoa hồng Sơn Trang vị vu ngoại ô một tòa núi lớn đỉnh lên, bởi vì địa thế cao duyên cớ, cho nên so sánh với với thị khu nhiệt độ sẽ thoáng mát một chút, coi như ở nơi này Nam Phương Hạ Tuyết lác đác lơ thơ trong thành thị, cũng thường có thể nhìn thấy bông tuyết bay tán loạn. Cộng thêm trong núi thỉnh thoảng vẫn còn âm tuyến chảy ra, một lạnh một nóng, lẫn nhau giao thế, người nằm ở trong ôn tuyến tiếp bay là tả rơi xuống bông tuyết, cũng hay là một phen phong cảnh.

Lúc này u tĩnh hoa hồng trong trang viên, khắp nơi một mảnh ngân trang làm bao lấy cảnh tượng. Dưới màn trời, bay là tả bông tuyết tung bay dương dương tự đắc, hết sức mỹ lệ, hết sức động lòng người. Cô đứng ở dưới mái hiên, vươn tay bắt mấy một mảnh kia phiến xinh đẹp trong suốt, không tự chủ được nâng lên một khinh thường nụ cười, hảo thuần khiết thật sạch sẽ bông tuyết a, coi như nâng ở lòng bàn tay, cũng không chút cảm giác nào bị ô nhiễm.

Giương mắt nhìn lên, trong vườn hoa bách hoa cũng đã héo tàn, chẳng qua là kia vàng nhạt mai vàng vẫn còn ở phát phối trong bông tuyết dừng cảm thọ đầu ra, tàn mát ra u ám hương thơm.

Trong trí nhớ, giống như anh hai là tương đối thích hoa mai, bởi vì nó cô cũng vậy vì cố ý lấy lòng chuyên môn của hần xin Lâm mẹ làm mai hoa cao, không ngờ vô tâm sáp liễu liễu thành rừng, mai hoa cao không có được anh hai ưu ái, ngược lại để cho cô yêu thích không buông tay.

Kia thuần trắng bông tuyết rất nhanh ở trong tay cô hòa tan, lưu lại một ghềnh nhàn nhạt giọt nước. Cô vuốt vuốt tay lạnh như băng, thờ dài, rất lâu không có được ăn cao mai hoa do Lâm mẹ làm rồi, giống như cũng mau quên kia thấm vào ruột gan mùi thơm rồi.

Ngô, lạnh quá, không có cô ở cái nhà kia, không biết Lâm mẹ bây giờ còn có làm hay không mai hoa cao ?

Một năm trước, cô theo Dương Chi Hồng đến đây, bắt đầu cô là kiếp sống của người làm vườn.

Nói là người làm vườn, nhưng thật ra là công việc rất dễ. Bình thường chính là chuẩn bị chuẩn bị trong vườn hoa nở rộ bách hoa, tu bổ tu bổ những thứ kia, thỉnh thoảng xem một chút nhưng loại sâu bọ đặc chủng hoa hồng là đủ rồi.

Tuy nói hoa hồng trang viên là đứng bên ngoài cõi mở chơi trò chơi Thánh Địa, nhưng là bởi vì nơi đất đỏ nên có chế độ hội viên cũng rất khắt khe, cũng không phải là mỗi người cũng có thể tùy tiện tiến vào. Cũng bởi vì như thế, hoa hồng trang viên một năm bốn mùa cũng rất thanh u, giống như một nơi không người nào quấy rầy Thế Ngoại Đào Nguyên.

Đã từng đối với cô là rất tốt, như thế buôn bán thăm dạm hoa hồng trang viên tại sao còn có thể duy trì mỗi ngày ngay cả nhân viên đều có bảo ngư tổ yến như vậy xa xỉ cuộc sống. Sau lại, cô mới nghe phòng bếp Lê Thúc nói rồi, hoa hồng trang viên thật ra thì cảm giác chính là đời Thanh Viên Minh Viên, hết sức xa hoa cũng không còn quan hệ, coi như không có mục nát xa hoa chánh phủ Mãn Thanh lâm chống đỡ, nhưng là sau lưng cũng không thiếu được có một trăm năm lịch sử Triền gia Đại Tập Đoàn làm hậu thuẫn.

Cô đối với về buôn bán mấy cái cành cành lá lá kia có thể nói một chữ cũng không biết, ở trong thế giới của cô thương trường cũng chỉ là anh hai đại biểu Nguyễn thị cùng Tàn Nhật Sơ lãnh đạo Húc Nhật, nào biết Sơn Ngoại Hữu Sơn, Nhân Ngoại Hữu Nhân a.

Lê Thúc nói rồi, hoa hồng trang viên vốn là chẳng qua là tư hữu bất động sản, sau lại Triền gia lão đại đem hoa hồng trang viên đưa cho mình bảo bồi dưỡng nữ nhi làm quà sinh nhật tuổi hai mươi, cũng chính là hiện tại hoa hồng trang viên của nữ chủ nhân Dương Chi Hồng. Dương Chi Hồng đón lấy tới đây có thể cảm thấy xinh đẹp đồ cần cùng hưởng, cho nên hoa hồng trang viên mới từ từ đối ngoại mở ra.

Cũng chỉ có khi đó, cô mới biết hoa hồng trang viên không phải một đơn thuần giải trí Sơn Trang, mà là có tính chất tư hữu khu nhà cấp cao. Chỉ là, điều này cũng giải thích, tại sao cô rời nhà một năm rồi, anh hai còn chưa có tìm được tum tích của cô.

Dĩ nhiên đây chỉ là cô một phương diện tưởng tượng, hi vọng anh hai là bởi vì kiêng kỵ thế lực Triền gia mới không tìm được cô, mà không phải. Mà không phải cùng Kiều Hí nồng tình mật ngữ, cần bản quên sự tồn tại của cô rồi.

Hồ. Thôi, không muốn, càng muốn đã cảm thấy càng trái tim băng giá, càng muốn đã cảm thấy mình càng cơ khổ không chỗ nương tựa, còn là xem một chút Lê Thúc tối hôm nay làm cái gì tốt ăn đi!

"Miên Miên ——" cô còn không có đẩy cửa ra, trong hành lang liền xông lại một đoàn màu đỏ bóng người ôm chặt cô, "Miên Miên tiểu đáng yêu —— ta đã trở về, em đã quên ta chưa?"

"Khụ khụ khụ." cô cố gắng từ trong ngực Dương Chi Hồng đi ra, lóc ra kia làm người ta hít thở không thông lồng ngực, ho khan mấy tiếng, "Khụ

khụ khụ. Chị Chi Hồng, làm sao tỷ trở lại, không phải phải về công ty tham gia hội nghị cuối năm sao?"

Dương Chi Hồng lơ đãng chu mỏ, "Như vậy một đám lão đầu từ, có cái gì tốt nhìn, hay là ta của nhuyển mềm mại miên Miên ôm thoải mái. Oa. Chithân ái."

"Chị Chi Hồng ——" cô cố gắng đẩy ra trên mặt ma ma thặng thặng môi đỏ mọng, tức giận nói: "Đừng làm rộn, lão bản! Người cái này là kinh doanh quấy nhiễu tình dục!"

Dương Chi Hồng biết cô tức giận thời điểm cũng sẽ gọi cô là lão bản, cho nên chỉ có thể lưu luyến không rời buông cô ra, mặt uất ức, "Miên Miên, quá hẹp hòi rồi, cũng không cho ta Bảo Bảo thân ái!"

Ngất, người kia không phải Bảo Bảo thân ái, còn kém không có rút ra quần áo của ta, đem đầu lưỡi dò vào trong miệng ta rồi.

"Đúng rồi, Chị Chi Hồng làm sao nguoi trở lại?" Cô nhìn cô gái trước mặt như cũ mặt nhìn chăm chăm ngưng mắt nhìn cô, không khỏi vỗ vỗ thân thể, đôi chủ đề.

Dương Chi Hồng liếc mắt bên ngoài bay là tả bông tuyết, "Còn không phải là bởi vì tuyết quá lớn, ngăn chặn đường xuống núi sao!"

Cô kinh ngạc không ngấm được miệng, không phải đâu, tốt như vậy giống như năm nay tuyết rơi phải đặc biệt lớn, cư nhiên đến bế tắc giao thông nông nổi. Ở hoa hồng trang viên, Hạ Tuyết cũng không kinh ngạc, kinh ngạc chính là hạ lớn như thế tuyết, nó rốt cuộc có còn hay không thân là á nhiệt đới khí hậu gió mùa tự giác a.

"Đúng rồi, Miên Miên, nguoi học được từ quấy nhiễu tình dục rồi sao?" Đột nhiên, Dương Chi Hồng giống như nhớ tới cái gì tựa như, mặt ngạc nhiên quan sát cô.

Cô cúi đầu, cố gắng đè nén xuống mình co gập khoe mắt. Cô sẽ biết nguoi không còn rõ ràng lắm sao?

Nhớ mới vừa lên son thì trong thế giới của cô chỉ có Nữ Nữ trực tiếp truyền thụ cho lưỡng tính kiến thức cùng anh hai gián tiếp dạy nam nữ tình hình, có thể nói là đơn thuần phải giống như một tấm giấy trắng. Sau lại, Dương Chi Hồng không biết làm sao biết chuyện của cô cùng anh hai, một bên tình nguyện cho rằng là anh hai khi để kể ngược như cô, làm bộ như nhất phái ngây thơ bộ dáng dùng thủ đoạn hèn hạ lừa gạt cô đồng trinh, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói muốn dạy cho nữ nhân cô lật người đại tổ chủ, hiểu được như thế nào phương pháp tự vệ.

Ai, bây giờ suy nghĩ một chút thật là nhất thời trượt chân thành thiên cổ hận. Cô làm sao biết bảo vệ trinh tiết mình, phương pháp xử lý lại là quen thuộc nam nữ tình hình, bao gồm như thế nào khơi lên nam nhân tình dục, như thế nào làm cho nam nhân muốn ngừng mà không được, như thế nào làm cho nam nhân. Cao triều liên tiếp.

Trong đó, vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, cái gì 3P, NP, Nam Nam quán quít. Một loạt tương quan gió trăng chuyện tình dục cũng nhất nhất dạy cả thấu. Thật ra thì bất luận là nhìn mấy ngày nay bản AV con hát ở trên giường một trước một sau được người hầu hạ phải thét chói tai liên tiếp, còn là nhìn 《Băng Cốc chi yêu》(Thái quốc nổi danh BL phiên, bi kịch kết vĩ) cái loại đó ẩn nhẫn tình dục đè nén thấp thờ gấp, những thứ này cũng không cái gì, có câu nói ới a ới a cũng liền thói quen, nhưng mà chỉ đúng là tình dục thô lộ phương thức bất đồng mà thôi, không có gì đặc biệt.

Khi nguoi mỗi ngày đều nhìn trên màn ảnh bạch hoa hoa thân thể thì lúc ban đầu quý động cùng hâm mộ (ngón tay AV con hát hảo vóc người) cũng toàn bộ biến mất hầu như không còn, nhìn lại bao nhiêu cũng đậm như nước lọc, sóng nước chẳng xao. Nhưng là không nghĩ tới người khác cư nhiên được voi đòi tiên, trước đây không lâu buổi tối cư nhiên đi tới phòng ta cho ta xem cái gì 《kéo chữ chí thượng》(hình như là mấy tháng trước rất nổi danh phim mỹ, nói là nữ đồng tính yêu, trong đó có Nữ Nữ Ái Ái.) dạy cô cái gì Nữ Nữ triền miên, lúc ấy cô chỉ có xanh biếc nghiêm mặt đem người khác dụ dỗ đi ra ngoài. Bây giờ suy nghĩ một chút, cô còn là không nhìn được một thân nổi da gà tán loạn, kia ghê tởm trắng nõn nữ nhân chạm tới, kia trần đây sắc dục cập mắt, chân kia đang lúc thật nhỏ nhưng mao. Ngó. Cô hân. cô nghĩ cô đời này cũng không thể dùng đến kéo kéo (nữ đồng tính yêu) bảo điên!

"Nha, Miên Miên. Tay của nguoi thế nào lạnh như vậy, ta giúp nguoi xoa xoa tốt lắm." Vừa nói Dương Chi Hồng tính chết, lại bắt đầu cảm lấy tay cô mảnh liệt sờ sờ.

Cô bắt đắc dĩ mà lắc đầu. Đây chính là cô ở hoa hồng trang viên sinh sống. Mỗi ngày chăm sóc Hoa, tản tản bộ, sau đó được ăn sờ sờ. Mặc dù nói loại cuộc sống này thì không thể nói trăm phần trăm là cô nghĩ muốn, nhưng mà ở tại nơi này cô cảm thấy mình là tồn tại, là bị một chút thức ăn quan tâm, cần.

Mỗi ngày, nhìn kia từng mảnh Hoa nhi Đóa Đóa nở rộ, tranh kỳ đấu diễm, trong lòng liền cảm thấy một hồi thỏa mãn, tối thiểu ta là bị những thứ này Hoa nhi cần, tối thiểu cô cũng vậy sống bằng hai bàn tay của mình, tối thiểu không có mang lại phiền toái cho anh hai.

Cùng lúc đó, dưới chân núi.

"Thiếu gia, tuyết quá lớn, lên không được!" Quân gia một mực cung kính xin phép trong xe công đến tác tác phát run yêu mị nam nhân.

"Cái gì? Ôi mẹ nó!" Lăng Thịnh lời kéo mòng manh áo khoác, cắn răng nghiêng lợi, "Dương Chi Hồng nhất định là có ý! Có ý phong sơn đầy! Hất xi. Hất xi. Lạnh chết ta, đây nên cái chết cái quỷ gì địa phương thế nào lạnh như thế!"

Mặt mũi hiện lạnh quân gia liếc nhìn bên cạnh kia cỗ xe màu đỏ bánh bao xe thể thao, âm thầm oán thầm: ai kêu nguoi giả bộ đẹp trai, vì cho Miên Miên ***** kinh hồng thoáng nhìn, ăn mặc phong phanh, còn mở hóng gió xe thể thao, lạnh chết đáng đời! (đó gọi là thời trang hơn thời tiết đấy bác à)

Trong lòng nghĩ như vậy, mặt ngoài vẫn là không biến sắc xin phép : "Thiếu gia, chúng ta bây giờ làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ? Rau trộn!" Lăng Thịnh hít mũi một cái, "Còn chưa lên lái xe đưa ta về nhà! Má ơi, nơi này lạnh muốn chết!"

"Kia không thấy Miên Miên ***** rồi hả ?"

Lăng Thịnh tức giận nói: "Ta đây cá đáng về còn thể nào thấy! Không thấy không thấy! Dù sao ta không có biện pháp đi lên, nàng cũng không có biện pháp chạy trốn! Tuyết bay rơi nhiều tán loạn, ta xem nàng chấp cánh khó thoát! Hất xì. Lạnh muốn chết, còn không đi!"

Cứ như vậy, đoàn người nhanh chóng rời đi.

Núi lớn giống như lại khôi phục thường ngày an tĩnh, dưới màn trời, bão tuyết như cũ mẫn thiên phi vũ.

Lúc này, từ trong rừng cây bên cạnh lao ra một chiếc nhỏ Jeep, theo sát kia bánh bao màu đỏ cũng nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 60: Ước định

Diệp Hiên Viên nhìn lên người trước mặt không ngừng hít hít mũi, người đàn ông ấy thỉnh thoảng còn ho khan mấy tiếng sắc mặt tái nhợt, có chút vô lực vuốt cái trán, "Lăng thịnh, cậu tới đây chính là để cho tớ xem cậu biểu diễn bộ đáng như con trâu nhỏ của cậu sao?"

"Trâu nhỏ? Cậu lại còn nói tớ là con trâu nhỏ?" Lăng Thịnh không dám tin chỉ chớp mũi mình, "Lăng Thịnh tớ ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, từ vườn trẻ đến đại học cũng vẫn luôn là hot boy số một, cậu lại còn nói tớ là Trâu nhỏ? Thực quá đáng mà! Mặc dù tớ biết rõ tớ hiện tại đúng là đáng người so hoàng hoa còn gầy hơn, nhưng đầu gì cũng là một đóa hoa đẹp yêu kiều run rẩy trong gió, thế nào lại là. Cậu. Ô ô ô."

Lăng Thịnh nói xong, lại giả vờ nặn ra vài giọt lệ nam nhi trân quý, thân thể yếu đuối không ngừng run rẩy lại rung động, mặt mũi tuấn tú như tràn đầy bi thương đến cực hạn.

"Không cần giả bộ nữa, nói đi, trời đang rất lạnh tìm tớ có chuyện gì?" Diệp Hiên Viên không chút động lòng vì bộ dạng đáng thương của đối phương, xoay người ngồi trở lại trên ghế, cúi đầu sửa sang lại đồng hồ văn kiện hồ sơ chất cao như núi trên bàn.

Nghe vậy, Lăng Thịnh ngưng run rẩy toàn thân, cười khúc khích, "Đầu gối, cậu chùng nào thì đi đem kẹo bông bắt trở về. Đeo mắt đã muốn bước sang năm mới rồi, cậu không phải là muốn một mình ở trong cái nhà lớn cô đơn hui quanh đó qua năm mới chứ?"

Diệp Hiên Viên khép lại văn kiện, thân hình tinh tráng ngã ngửa người về phía sau, vững vàng tựa vào trong ghế sofa, "Vẫn chưa tới thời điểm!"

"Trước đây thật lâu cậu cũng đã nói như vậy, cậu rốt cuộc còn phải kéo dài bao lâu nữa, cậu không sợ kẹo bông ở lâu sinh tình à?" Tiến tới bên tai Diệp Hiên Viên, Lăng Thịnh dánh về thân bí, "Tớ nghe nói Dương Chi Hồng rất nổi danh là tay sát thiếu nữ đó, cẩn thận có một ngày cô ta thủ tính đại phát, đem kẹo bông ăn đến ngay cả xương cũng không thừa, chờ đến lúc đó. Cậu có hối hận cũng không kịp a!"

Diệp Hiên Viên vuốt vuốt mi tâm một hồi, đối với cảnh cáo của Lăng Thịnh ngoảnh mặt làm ngơ, "Tớ biết phân rõ thiệt hơn, đúng rồi, mẹ con Kiều phu nhân như thế nào?"

Lăng Thịnh quý dị cười một tiếng, "Còn có thể thế nào. Năm đó sau khi cậu cùng Kiều Hi đính hôn không lâu, Kiều phu nhân mang theo 0,8 cổ phần Kiều gia gả cho Đằng Văn lão tổng tài. Ha ha, chỉ tiếc a, Đằng Văn lão tổng tài nhìn Kiều phu nhân phong vận xinh đẹp nhưng bụng lại nuốt không nổi, tiện nghi trắng trắng kia đã rơi vào tay nhị thiếu của Đằng thị Đằng Minh. Đúng rồi, tiểu tử Kiều Chấn Vũ kia bây giờ còn thật sướng tốt, ngày ngày nằm say giữa đồng mĩ nhân, đúng là diễm phúc không ít a!"

Dường như nghĩ đến cái gì, Lăng Thịnh hỏi: "Tớ lại thấy rất kỳ quái, tại sao cậu đối với chuyện của Kiều thị để ý như vậy, thậm chí vì giúp Kiều Hi nắm được Kiều thị trong tay, cậu không tiếc tổn thương kẹo bông đáng yêu?"

Diệp Hiên Viên dụ dằng cười một tiếng, nhàn nhạt lên án, "Lăng Thịnh, cậu lần này đúng là đần mà!"

"Cậu ——" Lăng Thịnh dựng tóc trợn mắt nhìn, "Đầu gối, cậu có biết cái bộ đáng này của cậu thật sự là rất đáng đánh đòn!" Giờ giờ quả đấm, Lăng Thịnh uy hiếp nói: "Cậu có nhìn thấy quả đấm lớn chưa?"

Diệp Hiên Viên nhún nhún vai, dễ dàng nắm bắt được quả đấm của Lăng Thịnh vung tới, quăng sang một bên, đồng thời còn không quên kẻ khổ mấy câu, "Không chỉ như thế, thể lực của cậu cũng giảm xuống!"

Lăng Thịnh cắn răng nghiêng lợi một hồi, sắc mặt xanh mét.

Diệp Hiền Viên thân nhiên cười, đem bộ dạng tức đến sùi bọt mép của đối phương thu vào đáy mắt, còn thật hài lòng nhướn nhướn mày. Cách một hồi lâu, Diệp Hiền Viên mới nhân nhạ giải thích: "Tớ chưa bao giờ làm chuyện không công, tớ đối với cổ phần Kiều thị của Kiều Hi không có hứng thú, tớ muốn chính là Đằng Vân."

Nhắc tới Đằng Vân, con người Lăng Thịnh đảo một vòng, giống như đã hiểu ra cái gì, "Chẳng lẽ, cậu muốn báo thù."

"Không sai, tớ muốn báo thù. Năm đó Đằng Minh lại dám có ý đồ với người phụ nữ của tớ, quả thực là không muốn sống. Chẳng qua là lúc ấy Đằng Vân căn cơ quá lớn, cộng thêm Nguyễn thị cùng Đằng Vân còn có dự án hợp tác hai năm, tớ không muốn làm mất hòa khí lẫn nhau. Nhưng là ——" Diệp Hiền Viên cười hắc hắc, hết sức quý dị, "Cái này cũng không đại biểu tớ sẽ bỏ qua cho Đằng Minh."

Lăng Thịnh không hiểu, "Cậu muốn trả thù Đằng Minh, tớ tìm mấy người âm thầm xử lí hẳn cho cậu là được rồi." Lăng Thịnh làm động tác cắt cổ, "Cần gì phải lượn một vòng lớn như vậy? Còn làm kẹo bông tức giận bỏ đi?"

"Ha ha, Đằng Vân căn cơ sâu ổn, tiền tài quyền thế hùng hậu, coi như là ít đi Đằng Minh một thằng oắt con vô dụng thì sao, tất nhiên cũng sẽ đưa tới một trận song gió, tớ không muốn có những phiền hà này. Và lại Đằng Vân là công ty cung ứng nguyên vật liệu rất tốt, nếu như nắm giữ được Đằng Vân thì cũng giống như tìm được một nguồn nước dồi dào, đến lúc nắm đại quyền, chỉ cần động một ngón tay út, tiểu tử Đằng Minh kia còn có thể sống sao?"

Lăng Thịnh gật đầu một cái, sau đó như có điều suy nghĩ nói: "Nhưng là, chuyện này cũng trợ giúp cho Kiều thị có quan hệ gì?"

Diệp Hiền Viên lại lần nữa đắc ý mà cười cười, "Vậy thì phải cảm ơn nhiều đến Kiều phu nhân xinh đẹp tự đưa đến cửa rồi, nếu không phải là cô ta thiếu kiên nhẫn động đến cha của Kiều Hi, tớ sao có thể trợ giúp đem cô ta đưa đến bên người Lão Sắc Quý Đằng Vân!"

"A, tớ hiểu." Lăng Thịnh bừng tỉnh hiểu ra, "Cậu là muốn Kiều phu nhân đến lúc đó cắn ngược lại Đằng Vân một cái, lấy tính tình khéo léo của Kiều phu nhân, chuyện nhỏ như vậy chỉ như ăn một món ăn!"

Diệp Hiền Viên mỉm cười, cho đối phương một vẻ mặt khinh bỉ, "Cậu rốt cuộc cũng hiểu rồi."

"Đúng rồi, kia, còn Kiều Hi cậu tính làm sao bây giờ?" mặt Lăng Thịnh nhìn có chút hả hê, "Tớ xem cô ta giống như đối với cậu rất có hứng thú nha!"

Nhớ lại cái đồ phụ nữ không biết điều kia, gần đây càng ngày càng được voi đòi tiên, lại muốn bỏ thuốc trong rượu làm cái loại thủ đoạn hạ lưu đó, quả nhiên là đói khát khó nhịn này. Hơn nữa mấy ngày trước lại dám tự mình chạy đến nhà lớn tự tung tự tác hoành hành, thật là không biết điều, cho là Miên Miên đi, thì mình chính là nữ chủ nhân của Nguyễn gia sao, thật là đồ phụ nữ vừa ngây thơ vừa ngu xuẩn!

Ha ha, Diệp Hiền Viên trong lòng lạnh như băng, nếu không phải là trong khoảng thời gian này không phải để quả bóng nhỏ không xảy ra bất kỳ không may nào, theo tính tình trước kia của hắn, loại phụ nữ kia không biết phải chết bao nhiêu lần rồi! Chỉ là không sao, còn nhiều thời gian. Hắn có thời gian chơi. Phải biết có lúc, chết cũng không phải là đáng sợ, đáng sợ ấy là loại muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong. Nghĩ tới đây, Diệp Hiền Viên cười nhạo một tiếng, "Loại phụ nữ ngu xuẩn, chưa đủ để làm loạn!"

"Này, này, cậu đừng dùng cái vẻ mặt giết chóc của cậu hướng về phía tớ, tớ sẽ gặp ác mộng đấy!" Nói xong, Lăng Thịnh còn vỗ vỗ ngực, bộ mặt sợ hãi.

Trầm mặc một lúc, Diệp Hiền Viên mở miệng: "Giúp tớ xem chừng Kiều Hi, cô ta vừa có động tác gì, cậu giám sát rồi báo tớ biết!"

"Oa oa. Cậu quá độc ác, nhất dạ phu thê bách dạ ân, hưởng chi các người còn không chỉ một đêm." Sau lời nói đó người kia bị Diệp Hiền Viên nhìn chăm chăm tự động im miệng, "Đúng rồi, Tần Nhật Sơ giống như cũng biết kẹo bông ở đâu, có muốn hay không."

Lắc đầu một cái, Diệp Hiền Viên nói: "Tam thời không vội vàng động đến hắn, Miên Miên còn ở nơi đó, có Dương Chi Hồng coi chừng, bằng bản lĩnh của Tần Nhật Sơ, chỉ sợ ngay cả nhìn thấy nàng cũng rất khó."

Sau khi Lăng Thịnh rời đi không lâu, Diệp Hiền Viên mới từ từ gọi một cú điện thoại, "Là tôi, Diệp Hiền Viên, tôi muốn cô ngăn cản Tần Nhật Sơ trước đầu xuân không cho hắn lên núi."

Mất hạ xuống, Diệp Hiền Viên cười lạnh, Tần Nhật Sơ, có mơ cũng sẽ không nghĩ đến ta đã sớm phát triển cùng chi hồng đạt thành hiệp nghị, cậu nghĩ giành nhận Miên Miên trước mặt tôi sao, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Trong đầu đột nhiên nhớ đến lần Miên Miên sau khi mất tích, lúc ấy tìm thật lâu đều là vô kế khả thi, nghênh đón Dương Chi Hồng, "Diệp tổng, không nói gạt anh, tôi cứu Miên Miên là có mục đích. Như vậy, tôi cũng không nói vòng vo, tôi muốn một bảo đảm, tôi hi vọng Diệp đại tổng tài không được đụng đến Triển gia một phân một hào nào. Tin tưởng yêu cầu như thế cũng không quá đáng, một cái cam kết nho nhỏ đòi một bảo bối yêu thích, khoản giao dịch này thấy thế nào thế nào anh cũng có lời!"

Ngay lúc đó hắn, suy tính một hồi lâu cuối cùng đáp ứng, mặt hàng cao cấp của Triển gia trên thế giới còn có thiên thiên vạn vạn, nhưng quả cầu nhỏ mềm mại kia trên thế giới chỉ có duy nhất một người.

"Tôi rất ngạc nhiên, cô tại sao cho là tôi sẽ đối phó Triển gia?" Trước khi đi, hắn hỏi điều nghi ngờ trong lòng.

Dương Chi Hồng cười nói: "Trực giác của phụ nữ là rất mạnh, tựa như tôi biết rõ anh là anh ruột của Miên Miên mà không phải là anh nuôi. Tôi hiểu rõ lấy tài lực cùng dã tâm của cậu, không thể nào buông tha cho khối thịt béo bở như Triển gia tôi. Diệp đại tổng tài, anh không phải chưa biết, thời điểm

anh muốn một món đồ, trong đôi mắt tràn đầy hung ác cùng ý thích giết chóc, loại sát khí bức bách người này anh có dùng nụ cười như thế nào cũng không cách nào che giấu được. Nhưng là loại sát khí vô hình này khi anh nhìn tới em nuôi mà anh nói hầu như không còn, hóa thành một hồ nước dịu dàng phẳng lặng, cho nên tôi mới có thể lấy Miên Miên trao đổi lấy sự an toàn của Triển gia, như thế nào, Diệp đại tổng tài, anh nói tôi nói có đúng không?"

Không thể không thừa nhận mấy lời nói này của Dương Chi Hồng đã chạm đến lòng của hân. Chính hân luôn tin tưởng, nếu cần khát vọng phải lấy được một điều gì đó, nhất định phải bỏ qua một thứ đồ không cần thiết gì đó. Cho nên hân có thể không hề áy náy lợi dụng bất luận người nào trên thế giới, hơn nữa cũng có thể thân nhiên tôn trọng bất luận kẻ nào để đạt tới mục đích của mình, nhưng mà khi dính đến chuyện có liên quan đến quả bóng nhỏ kiều nhuyễn mềm mại lòng liền không có tiền đồ liền mềm nhũn, nhìn đôi mắt mơ hồ ánh lên về tin tưởng kia của cô, hân vô luận như thế nào cũng không thể buông xuống tính toán âm ngoan trước ánh mắt nóng bỏng của cô gái nhỏ. Diệp Hiên Viên cũng không phải là chưa có tự nhận biết qua, cô gái này sẽ là nhược điểm duy nhất trong cuộc đời này của hân, nhưng không có cách nào khác, vượt lên da trơn mềm yêu kiều kia, không, coi như chẳng qua chỉ là thấy, hoặc là nghe thấy được thôi, hân liền chỉ muốn đem nàng áp đảo trên giường lớn, hung hăng thương yêu một phen, tốt nhất là một mối đến ngay cả hơi sức mở mắt cũng không có, như vậy cũng sẽ không thấy được sự tàn nhẫn đen tối dơ bẩn của hân nữa.

Đối với Diệp Hiên Viên mà nói, Triển gia là khối thịt béo, nhưng quả bóng nhỏ của hân chính là một khối ngọc thô chưa mài dũa, hơn nữa còn là thứ duy nhất trên đời này. Cho nên dùng một khối thịt béo đổi lấy ngọc thô chưa mài dũa đến đời sau cũng không có được, cũng vẫn còn lời. Chi là, ha ha, Diệp Hiên Viên quý dị cười một tiếng, khế ước này thực hiện chỉ trong thời gian Dương Chi Hồng còn sống thôi, nếu cô ta hồng nhan bạc mệnh, vậy cũng hoàn toàn không liên quan đến hân không phải sao.

Nghĩ tới đây, Diệp Hiên Viên rút cuộc triển mi cười một tiếng, mà Dương Chi Hồng ở chỗ xa kia bất tri bất giác cũng rung mình một cái, sờ sờ cánh tay nôi da gà, Dương Chi Hồng thầm hô: quả nhiên năm nay mùa đông rất lạnh a!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 61: Gặp lại một chi Tần ngày sơ thiên

Cô chưa từng nghĩ đến khi gặp lại Tần Nhật Sơ lần nữa, hân sẽ có bộ dạng. Chật vật như vậy. cái áo khoác trên người làm bằng tơ tổng hợp đã bị nước tuyết thấm ướt đầm hết toàn bộ, nhỏ nước từng giọt. đầu tóc gọn gàng bình thường cũng là loạn tào tào trên đầu, trên khuôn mặt tuần nhã mọi lần hiện giờ đây chán chường. Trên gương mặt, trên trán còn mơ hồ lộ ra tia máu, nhưng dưới mái tóc đen che phủ cặp mắt tình mạch kia chợt nhìn thấy cô liền phát ra vui sướng vô cùng.

"Cậu nhỏ? Làm sao anh lại đến đây?" Tại sao trông nhếch nhác như thế, và còn tại sao lại tìm được cô? Cô thật sự là quá ngạc nhiên quá kinh ngạc. . . .

Trong lòng có thiên thiên vạn vạn vấn đề muốn hỏi, nhưng mà khi nhìn đến gương mặt hạnh phúc ấy thì lời đến khóe miệng làm thế nào cũng không mở miệng được, chỉ biết đứng sờ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lúc này, gương chi hồng từ phía sau xông ra, "Tên ngu ngốc này, biết rõ đường lên núi bị tuyết đọng ngăn chặn, còn dám một mình leo lên." Cái này anh nói tôi phải giao phó như thế nào cùng Diệp Hiên Viên đây? Thật là một đám ngu ngốc.

Nghĩ tới đây, gương chi hồng vốn đang nở nụ cười dịu dàng cùng người đàn ông liền biến thành vẻ mặt chán ghét siêu cấp.

Trong lòng cô không khỏi dâng lên một cổ ghen tuông nồng đậm, hốc mắt cũng không tự giác bắt đầu phấp phồng, vội vàng ra đón, nắm tay Tần Nhật Sơ, "Cậu nhỏ, anh tội gì? Tại sao không chờ tuyết tan hãy lên đây a. A, anh bị chảy máu, chị Hồng, cậu nhỏ chảy máu."

Giương chi hồng tròn mắt một cái, liền đi tới, liếc nhìn Tần Nhật Sơ đang nửa nằm ở trong lòng cô, xì mũi coi thường, "Yên tâm, còn chưa chết!"

Tuy nói như thế, nhưng cũng giúp cô diu Tần Nhật Sơ lên, hướng người trong nhà hô: "Quản gia, gọi bác sĩ Lưu!"

Thương thế của Tần Nhật Sơ so với tưởng tượng của mọi người đều muốn nghiêm trọng hơn, bao gồm Giương Chi Hồng lúc ban đầu còn không ngừng chê cười hân giả vờ làm bộ, nhìn thấy vết thương sau khi cởi đồ xuống cũng nhịn không được nói: "Anh thật là không muốn sống nữa, vì một cô gái đáng giá đổi lấy nguy hiểm lớn như vậy sao?"

Giương chi hồng cũng không có nói khoa trương, dưới áo quần của Tần Nhật Sơ, ngay trên eo là một vết thương chừng mười phân, bởi vì không biết bị thương lúc nào, lúc mọi người thấy máu đã động lại, lúc mọi người cởi quần áo đã ướt sũng của anh ta ra trong nháy mắt máu liền từng giọt chảy ra. Trừ cái đó ra, cánh tay của hân, bàn tay, bả vai. Cũng đầy những vết thương xây sát da lớn có nhỏ có, ở đầu gối còn có một cái lỗ thủng to, không ngoại trừ khả năng lúc té máu không ngừng tóe ra.

Nhìn thấy anh ta bị thương thành như vậy, mà vẫn còn mỉm cười an ủi cô, trong lòng cô đau xót, nước mắt cũng không biết bắt giác lúc nào đã ướt đầy khuôn mặt nhỏ nhắn.

Người đàn ông này, rốt cuộc tại sao lại ngốc như vậy a, tuyệt nhiên như vậy, núi lớn như vậy, cư nhiên. Cư nhiên dám một mình đi lên! Rõ ràng

có thể đợi đợi tuyệt ngưỡng , rõ ràng cô luôn ở chỗ này, không có cơ hội chạy trốn , rõ ràng biết người cô thích chỉ có anh hai mà thôi. Tại sao, lại còn đối tốt với cô, tại sao lại cứ cô chấp đi thương yêu một người luôn gây ra phiền toái cho người khác như cô đây.

Sau khi bôi thuốc xong, bác sĩ Lưu tiêm cho Tần Nhật Sơ một mũi để ngủ . Nhìn mắt Tần Nhật Sơ từ từ khép lại, mới lắc đầu một cái, "Tôi chưa từng nhìn thấy một người giàu có nào lại liều mạng như vậy, rõ ràng một bộ dáng thiếu gia sống an nhàn sung sướng , không nghĩ tới lại dám liều mạng bất chấp nguy hiểm như vậy . Ai May nhờ tiểu tử này tốt số, nếu chậm một chút nữa vết thương nhiễm trùng thành bệnh phong đòn gánh rồi, khi đó thì phiền toái!"

Giương chỉ hồng tiến tới ôm cô hai mắt đang nhắm lẹ, an ủi "Tốt lắm, tốt lắm, Miên Miên đừng khóc, hán không phải là không có chuyện gì sao?"

Bác sĩ Lưu thu thập đồ, rồi mới dặn dò , "Hay là mọi người đi ra ngoài đi, hán đại khái mấy ngày mấy đêm không có chợp mắt rồi, chờ hán tỉnh ngủ hãy cho hán ăn chút thức ăn lỏng gì đó, bổ sung thể lực, nếu như mà tôi đoán không lầm, hán ít nhất cũng đã một ngày chưa ăn cái gì!"

Cô lau nước mắt, đi tới bên giường nắm tay Tần Nhật Sơ, khẩn cầu nhìn bác sĩ Lưu , "Bác sĩ, cháu có thể ở bên cạnh coi chừng anh ấy không."

Bác sĩ Lưu cười cười, "Chỉ cần không đánh thức hán sẽ không sao, nhưng nếu như tôi là cháu , tôi sẽ đi đến phòng bếp làm cho anh ta một chén cháo gà nóng hôi hổi thơm đến nức mũi ."

Giương chỉ hồng cũng ở một bên nói: "Đúng vậy a, hán hiện tại đã ngủ, tám phần ngủ cả một đêm mới có thể tỉnh lại, không bằng đi làm chút gì cho anh ta ăn , bổ sung thể lực."

Cô nghĩ, cái này cũng không sai, hoặc giả cô ở bên cạnh đã khóc suốt mướt còn vô cớ làm người ta không yên giấc.

Cô nhìn người đàn ông đang yên tĩnh nhắm mắt ngủ trên giường một lúc ,rồi đi theo giương chỉ hồng ra khỏi cửa, sau đó lau nước mắt trực tiếp hướng phòng bếp đi tới

.

Cô suy nghĩ một chút,người bị bệnh yếu nên ăn cái gì tương đối bổ thân thể , cháo gà, canh xương, mực canh, đúng rồi, hán không phải bị mất máu quá nhiều sao, hỏi Lê Thúc ở phòng bếp một chút là tốt rồi.

Sau khi được Lê Thúc chỉ dạy, cô quyết định tối nay chịu đựng không ngủ để hầm canh thịt dê táo đỏ nấu chân heo Ích Khí bổ huyết ,cho Tần Nhật Sơ bồi bổ thân thể thật tốt, vốn là Lê Thúc còn nói canh bổ huyết có bốn loại nguyên liệu chính, nhưng mà cô nhìn thấy trong sách dạy nấu ăn, bên trong không phải đương quy, xuyên khung, Bạch Thược cùng thực địa 4 vị thuốc bắc, chính là táo đen, khoai lang, nấm hương, nấm mèo, đậu hũ, mướp đắng, Hoàng Hoa Thái. Cơ hồ tất cả đều là thức ăn phụ liệu, hơn nữa Lê Thúc cũng nói bốn vật liệu nấu canh bình thường dùng cho phái nữ kinh nguyệt không đều cùng xuất huyết sau khi sinh , mặc dù đều là bổ huyết, nhưng vừa nghĩ muốn nấu thức ăn vừa no bụng lại có thể bổ huyết cần phải mặn nhạt kết hợp .

"Miên Miên, đã trẻ thế này, cháu nên đi ngủ đi, những thứ canh này cứ như cho vào nồi vụn nhò lửa là tốt rồi, chú bảo đảm ngày mai khi tiểu tử kia tỉnh lại nhất định sẽ ăn được canh bổ huyết nóng hôi hổi thơm đến nứt mũi nha . " Lê Thúc nhìn thấy cô ngáp không ngừng , có ý tốt khuyên nhủ.

Cô nhìn kia đến nồi canh mơ hồ có mùi thơm truyền tới, vẫn có chút chần chừ, "Nếu anh ấy tối nay tỉnh lại thì làm sao bây giờ?"

Lê Thúc vỗ vỗ đầu của cô, cười nói: "Cháu còn chưa tin bản lãnh của bác sĩ Lưu sao? Hán nói bệnh nhân ngày mai tỉnh, liền tuyệt đối tối nay sẽ không tỉnh!" Nhìn thấy nét mặt cô vẫn còn bán tín bán nghi , lại nói thêm một chút cho cô yên tâm, "Nếu như Miên Miên thật sự lo lắng, vậy đi coi chừng hán ngủ một hồi đi!"

Như vậy cũng có thể xem là một biện pháp tốt, cẩn thận dặn dò Lê Thúc một tiếng , cô xoa mắt buồn ngủ t, bước ra cửa phòng bếp.

Đi ra ngoài cửa, chạm mặt một làn gió lạnh thổi tới một hồi, thân thể cô co rụt lại,cảm giác buồn ngủ biến mất dần, không khỏi ôm sát thân thể, sải bước hướng phòng của Tần Nhật Sơ đi tới.

Lạnh quá a, thật không biết Tần Nhật Sơ làm thế có thể bất chấp gió lạnh mạo hiểm xuyên qua bão tuyết để leo lên núi này nữa . Nghe giương chỉ hồng nói,son trang hoa hồng ở trên dãy núi bí ẩn lại tĩnh mịch, người bình thường không quen đường rất có thể bị lạc trong núi ba bốn ngày, nhìn bộ dáng mệt mỏi đầy vết thương của Tần Nhật Sơ , đại khái chắc là bị lạc đường trong núi rồi , cho nên dáng vẻ của anh ta mới chật vật đến như vậy.

Vừa nghĩ tới người đã từng như thiên thần trong phòng kia đột nhiên biến thành bộ dáng như bị dọa lạc xuống phạm trần như vậy,lòng liền cảm không được mà đau. Tại sao mỗi lần cô cần an ủi nhất, người đàn ông này luôn xuất hiện, còn cái người mà cô luôn nhớ tới kia thì đang ở nơi đâu rồi, chẳng lẽ đang cùng kiểu vui mừng tận hưởng cuộc sống ngọt ngào , đã sớm quên trên cái thế giới này còn có một người tên Nguyễn Miên Miên còn tồn tại.

Chỉ là, Nguyễn Miên Miên, cô lại đang hy vọng xa vời cái gì, người ta không phải sớm đã đính hôn, hiện tại sợ rằng cũng đã kết hôn luôn rồi đó chứ. Trong một năm này, cô cố ý không xem TV không đi lên mạng chính là sợ thấy cái người làm cô thương tâm bật vô tin tức kia. Nhưng là sự thật chính là sự thật, coi như cô cố ý trốn tránh thì nó vẫn tồn tại. Mà bây giờ, cô lại đang hy vọng xa vời cái gì nữa , chẳng lẽ còn hi vọng người nọ từ trên trời giáng xuống nơi này.

Ai,cô thờ dài, không phải cô muốn là được ,hiện giờ người cô nên quan tâm nhiều hơn là Tần Nhật Sơ người đàn ông không màng đến sinh mạng từ ngàn dặm xa xôi lên núi tìm cô thì đúng hơn. Đó mới là cái cô nên làm hiện thời.

"Không phải là tôi không có ngăn cản"

Đi, là tiếng của giường chi hồng lúc đi ngang qua một gian phòng, đột nhiên nghe được giường chi hồng cùng một người lớn tiếng tranh chấp , trong đêm tối yên tĩnh có vẻ hết sức bén nhọn cùng chói tai. Chẳng qua ưu điểm lớn nhất của cô là không có lòng hiếu kỳ, đi ngang qua, đi ngang qua đó thôi.

"Tôi làm sao biết Tần Nhật Sơ không muốn sống nữa."

Tần Nhật Sơ ? Cậu nhỏ ? Lần này cô có chút tò mò, giường chi hồng rốt cuộc đang nói chuyện với ai ? Làm sao lại nhắc đến Tần Nhật Sơ ? Trong lòng cô nghi ngờ, không khỏi dừng bước.

"Tôi nói Diệp đại tổng tài, đối với Miên Miên, Tần Nhật Sơ người ta trái tim hết sức chân thành cũng không kém anh, nếu tôi nói không chừng liền. Uy uy. Tôi nói chơi mà thôi. Phát hỏa lớn như vậy làm gì."

Diệp đại tổng tài, chẳng lẽ là anh hai, cực kỳ. Anh hai có liên hệ cùng giường chi hồng khi nào vậy. Nghe giọng nói, giống như rất thân quen.

Cô vẫn tại, lại nghe giường chi hồng cười duyên một hồi , còn nói: "Hào hảo. Tôi sẽ nhớ hiệp nghị giữa chúng ta Ân Ân. Tôi sẽ ngăn cản Tần Nhật Sơ cùng Miên Miên nảy sinh tình cảm. Dạ."

Hiệp nghị? Anh hai có làm hiệp nghị gì với giường chi hồng ? Là cái hiệp nghị gì ? Đầu óc linh quang chợt hiện ra, chẳng lẽ cô thật ra vẫn luôn bị anh hai nắm trong lòng bàn tay, giường chi hồng cứu cô chẳng qua là do anh hai bày mưu.

Trong lúc nhất thời, cô như rơi vào Băng Thiên Tuyết Địa, tâm sôi trào một cái rồi chợt lạnh xuống, trong nháy mắt đó, cô giống như đã suy nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện.

Tại sao giường chi hồng đối với cô một đứa con gái không có quyền hành gì ở Kiều gia tốt như vậy , tại sao rõ ràng cô chỉ là một người làm vườn nho nhỏ , trong vườn những người khác đối với cô lại hết sức cung kính, tại sao anh hai không có tới tìm cô, nguyên lai tất cả là như vậy, đều trong lòng bàn tay của anh cả, chỉ có cô vẫn luôn ngây ngốc cho là mình đã thoát khỏi anh hai, cho là mình thật sự là tự lực cánh sinh, thì ra là.

. Thì ra là. Chẳng qua là không tưởng tượng được , tất cả chỉ do cô tự cho là đúng mà thôi.

Bầu trời đen nhánh ở bên trong, bất tri bất giác đã nổi lên những bông tuyết trắng xóa bay bay nhẹ tựa lông hồng kia , từng bông tuyết theo con gió thổi đến dưới chân cô, cô đưa tay nhận được một bông tuyết trắng trong suốt, thật rất lạnh, nhưng vẫn còn kém xa sự lạnh lẽo bên trong sâu tận xương tủy của cô.

Quả nhiên, không có người nào có thể vô duyên vô cớ đối tốt với một người nào đó ! Quả nhiên, tự lực cánh sinh làm sao có thể dễ dàng như vậy được ! Quả nhiên, cô vẫn sống trong tình cảnh luôn mang đến phiền toái cho người khác!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 62: Đứa ngốc

Thất hồn lạc phách trở lại phòng của Tần Nhật Sơ , treo tấm lụa mỏng trước giường kia lên , thân thể không tự chủ được trượt ngã trên sàn nhà. Cô có chút hít thở không thông.

có một số việc cô không biết là có phải hi vọng càng lớn thất vọng lại càng nhiều không. Đối với giường chi hồng trong thời gian cô khó khăn nhất mà đưa tay ủng hộ cô trong biển lửa , cô vẫn luôn đơn thuần cho là cô ấy thật sự rất yêu thích cô rất đau lòng cho cô, cho nên mới không tiếc bất kỳ giá nào giúp cô chăm sóc cô. Cho đến khi nảy tình cờ nghe được những lời đó cô mới bắt đầu tỉnh ngộ ra, cô, cũng chỉ là một món hàng giao dịch để đổi lấy lợi ích cho người khác thôi . Nói như vậy, có lẽ cô ta chân trước vừa mới đem cô vào nhà, chân sau liền đem hành tung của cô bán cho anh hai.

Tình người chính là yếu ớt cùng đạm bạc như vậy a. Ngay cả tục ngữ cũng có nói, tình người lúc nóng lúc lạnh , lòng người dễ thay đổi, cô quả nhiên là đối với thế giới này hy vọng quá nhiều rồi.

Nhìn Tần Nhật Sơ trên giường đang bệnh, cô không thể không hoài nghi: cái người này dùng trăm phương ngàn kế thậm chí không tiếc sinh mạng đến gần cô là vì cái gì? Cô không còn dám tin tưởng yêu thích đơn thuần của bất cứ người nào nữa , muốn chăm sóc cô sao? Mà không phải vì muốn có lợi ích gì sao?

Chớp nhẹ mí mắt, cô thở dài, cảm giác buồn ngủ mông lung vừa rồi đã theo những vấn đề khó nghĩ cùng con gió lạnh như băng làm cô hoàn toàn thanh tỉnh lại , hiện tại có khi nhắm mắt lại, cũng không thể ngủ được nữa .

Trần trọc trở mình, nhưng cuối cùng cũng mơ mơ hồ hồ đi vào giấc ngủ.

Mơ hồ , cô bị một cái tay lôi kéo mạnh tay cô nâng lên làm cô thức tỉnh. Mở mắt ra, nhìn thấy chính là Tần Nhật Sơ trán thấm mồ hôi đang ra sức đỡ lấy

cánh tay của cô đi đến trên giường, thấy cô tỉnh, hân ái này cười một tiếng, mở miệng nói: "Thật xin lỗi, Miên Miên. Anh không phải là cố ý đánh thức em đây, chẳng qua là do hiện giờ đang là mùa đông lạnh lẽo, em nằm trên đất quá lạnh sẽ cảm mạo."

Nhìn người đàn ông trước mặt hạ thân cùng eo đều không thể cử động lại đang bị đói không biết bao nhiêu ngày này, lại còn sợ cô bị lạnh, dựa vào hai tay mỏng manh vô lực lại muốn đem cô kéo vào trong ổ chăn ấm áp, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một dòng nước ấm. Cũng vào lúc này, cô đột nhiên phát giác cô không còn thấy rối rắm vì bị giường chi hồng lừa gạt nữa.

Bất kể là bệnh nhân ốm yếu Tần Nhật Sơ trước mặt cũng tốt, hay là người cả ngày ôm sau lưng thân ái gọi cô là Bảo Bảo nhưng lại sớm đem cô đi bán là giường chi hồng cũng được, có lẽ cũng bởi vì mục đích duy nhất của bọn họ là đến gần cô, nhưng không thể phủ nhận, bọn họ cũng là đối với cô quan tâm đầy đủ, sủng ái có thừa. Như vậy thì lợi ích dục dăng tối thiểu cũng là một loại ấm áp, người sống ở trên thế giới, nếu như đối với người khác không hữu dụng, vậy còn có giá trị tồn tại gì nữa đây. Nghĩ tới đây, cô không khỏi khép mi cười một tiếng, cô như vậy cũng có thể xem như là trợ giúp cho người khác rồi, vậy cô còn bài xích cái lòng tốt không đơn thuần này làm gì cho phiền não.

Tối thiểu đối với giường chi hồng hoặc là những người khác mà nói, cô cũng không phải là phế vật làm cái gì cũng sai, tối thiểu cô còn có giá trị để bị lợi dụng.

Vì vậy, cô đối với Tần Nhật Sơ cười cười, : "Cậu nhỏ, anh đã tỉnh à? Em có làm chút thức ăn đem đến cho anh ăn đấy!" Vừa nói cô vừa cuống quýt đứng dậy.

Chắc có lẽ do tối hôm qua bất tri bất giác đi vào giấc ngủ, vẫn duy trì tư thế hai chân quấn xoắn vào nhau, cô còn chưa đứng thẳng người, hai chân liền mềm nhũn ngã nhào trên đất. Cũng thật may là dù là đang ở trên giường tầng phía dưới có lót thảm thật dày, không đến nỗi để cho cô té đến tê tâm liệt phế.

Vuốt vuốt đầu gối tê dại, cô có chút dờ khóc dờ cười nói: "Cậu nhỏ, chân em tê dại rồi."

Tần Nhật Sơ có chút buồn cười lại sợ thương tổn tự ái yếu ớt của cô, cố nén cười, vươn tay vịn tay của cô, "nương theo tay của anh bò dậy."

Cô nương theo hai tay trắng nõn kia từ từ chống thân thể đứng lên, lúc này Tần Nhật Sơ đột nhiên buông tay, cô mất thăng bằng, ngã nhào vào người Tần Nhật Sơ đang bệnh yếu, tiếng hít không khí nghe thấy rất rõ ràng.

Cô đụng trúng vết thương của hân sao? Nghĩ đến khả năng này, cô bắt đầu ra sức giằng co, nhưng càng muốn tránh thoát, lại càng dính vào chặt chẽ.

Vừa lúc đó, giường chi hồng bụng ấm đun nước đẩy cửa vào, nhìn thấy hai người quấn lấy nhau, thất sắc cả kinh, "Các người đang làm gì vậy?"

Ném cái ấm đun nước sang một bên, vọt người lên.

Cô liếc qua bộ mặt mờ hồi đang chảy mồ hồi lạnh, nhìn thoáng qua Tần Nhật Sơ đang nở nụ cười, có chút xấu hổ mà nói: "Em bị tê chân, nên té ngã."

Nghe vậy, bộ dạng giường chi hồng mới như thờ phào nhẹ nhõm. Đi tới đỡ cô dậy, để cho cô ngồi dựa vào đầu giường, vừa còn làm như có chút không để ý liếc mắt nhìn sang Tần Nhật Sơ đang đau đến đỏ mồ hồi lạnh, nói: "Chị đã nói rồi, bị thương thành như vậy mà sắc tâm vẫn không đổi, đây cũng coi là vận mệnh của anh ta."

"Chị Hồng." anh ta bị lời nói thẳng thừng của giường chi hồng làm mặt đỏ bừng gượng cười, liếc nhìn nụ cười xấu hổ trong mắt Tần Nhật Sơ, cô cúi đầu xin lỗi: "Không liên quan cậu nhỏ, chị đừng."

"Nếu là liên quan đến hân, hân còn có thể bình yên vô sự nằm ở nơi này sao, cô đã sớm đem hân ném ra ngoài cửa sổ cho chó sói ăn thịt rồi!" Giường chi hồng tức giận thảm nói.

"Đúng rồi, canh toàn bộ bị đổ hết rồi, chị lại đi múc một chén khác." Giường chi hồng nhìn một chút mảnh vụn trên đất, mặt tiếc hận, "Đúng rồi, Miên Miên, em cũng canh giữ cả đêm, trở về hảo hảo ngủ một giấc đi. Nơi này có chị lo được rồi."

Cô lắc đầu một cái, "Không, em không mệt, em tới đút cho cậu nhỏ ăn một chút."

"Miên Miên nghe lời đi!"

"Không," cô tiến lên trước mặt giường chi hồng, "Em kiên trì!"

Nghe vậy, giường chi hồng ngược lại không miễn cưỡng cô nữa, chỉ nhìn cô một cái thật lâu sau, xoay người rồi đi.

Nghỉ ngơi một lát sau, cô muốn đem canh táo đỏ nấu giò heo thịt dê ích khí bổ huyết hầm cả đêm qua đưa tới, chỉ là chưa kịp đi thì chú Lê đã tự mình đưa tới. Hương vị kia xông vào mũi giống như cơn trùng xông lên não, không thể tự thoát ra được. chú Lê cũng không nhìn nổi nữa, cho một chường vào đầu cô, ho khan mấy tiếng, ánh mắt sắc bén như muốn nói: về cái khoản ăn uống này cô thật không có tiền đồ, quá mất mặt rồi!

Cô nuốt một ngụm nước bọt, múc một chén canh táo đỏ nấu chân heo, thổi thổi cho nguội bớt, đút cho Tần Nhật Sơ.

Tần Nhật Sơ đang cực đói, ngoan ngoãn hé miệng uống..., một bộ dáng như một đứa nhỏ ngoan ngoãn.

Ăn thật ngon. khẩu vị rất tốt Cô nhìn móng heo mềm rục nóng hổi kia, không khỏi nuốt nước miếng đang ứa đầy khoang miệng .

mùi thơm kia xông vào mũi, cộng thêm bộ dạng chép miệng thỏa mãn của Tần Nhật Sơ, cũng làm cho cô đói bụng khó nhịn, nhưng mà vào giờ phút này, chẳng lẽ cô lại đi giành ăn với bệnh nhân sao, vì vậy cô chỉ có thể trở mặt nhìn đối phương ăn đến gần hết chén , còn cô thì hung hăng nuốt nước miếng đang tràn ra trong miệng .

"Cô cô cô." Lúc này,cái bụng rột cuộc không chịu nổi ngược đãi nữa, chẳng phân biệt đang là lúc nào cứ náo loạn lên. So với cái miệng cứ kiềm chế nuốt nước bọt, nó ngược lại hết sức thành thực. Cô đỏ mặt, dừng lại động tác đút canh, nhìn lên người đàn ông trước mặt , má phồng đỏ bừng.

Tần Nhật Sơ nhường nhường mảy, mặt chế nhạo cười nói: "Đói bụng không? Miên Miên, chúng ta cùng nhau ăn."

Vốn là, cô còn muốn uyển chuyển từ chối , nhưng cái bụng đói cứ kêu vang không nghe theo chủ nhân , hoan hô không ngừng. Cô rũ mắt xuống, gật đầu một cái, không khách khí nắm lên cái muỗng múc một khối móng heo mềm rục hầm cách thủy lên .

Oa, ăn ngon a! Móng heo hầm nhuyễn như cùng với hương thơm của táo đỏ ngọt ngào, đây đúng là mỹ vị, ăn ngon a!

Rất nhanh,cô liền tiêu diệt hết một chén, ăn thật hưng phấn lại tỉnh cờ ngắc đầu, nhìn thấy Tần Nhật Sơ một mặt nở nụ cười nhìn chằm chằm cô,bộ dạng rất là hạnh phúc ,ánh mắt kia nóng rục cũng làm người ta không thể bỏ rơi được.

Làm người ta cảm thấy vừa thắm thiết lại có chút ngượng ngùng, cô lau miệng, cười khan nói: "Ha ha. Cậu nhỏ. Ha ha ha. Ăn thật ngon. anh có muốn ăn thêm một chút nữa không?" Cô chân chó nịnh bợ nói.

Tần Nhật Sơ sững sờ, ngay sau đó lắc đầu một cái, "Anh ăn no rồi, Miên Miên ăn đi!" Vừa nói mặt nhìn cô đầy cưng chiều .

Cô ngượng ngùng buông chén xuống , có ai mà dưới ánh mắt nhìn mình nóng bỏng như vậy , mà muốn ăn nữa .

"Đúng rồi, cậu nhỏ, làm sao anh tìm được em?" Theo như lời nói tới hôm qua của giương chi hồng, anh hai sợ là đã sớm biết cô trốn ở trang viên hoa hồng đi, nhưng anh hai cũng không phải rất ưa thích gì Tần Nhật Sơ, nói không quá đáng là có thái độ đối địch , sợ là sẽ không nói cho hẳn biết hành tung của cô .

Quả nhiên, Tần Nhật Sơ rất nhanh mở miệng giải thích: "Kể từ sau khi em mất tích,anh liền tìm kiếm tung tích của em khắp nơi . Nhưng thật kỳ quái, anh tìm khắp nơi cũng không tìm được em, sau đó ước chừng là qua một tháng sau, anh phát hiện mặc dù bên ngoài người của lăng thinh cùng anh hai em vẫn còn tìm kiếm tung tích em, nhưng mà anh phát hiện ra đây chẳng qua là nguy trang mà thôi, căn bản là dùng để che mắt anh. Khi đó anh liền đoán bọn họ sợ là đã tìm ra được tung tích của em rồi. Nhưng anh hai em vẫn chậm chạp không hề có cử động gì ,anh đợi thời cơ thật lâu , mấy ngày trước, có người nói cho anh biết lăng thinh có xuất hiện dưới chân núi trang viên hoa hồng ,bảo tuyết lớn như vậy , lăng thinh và chi hồng giao tình còn chưa sâu tới mức như thế. Cho nên. Ai. Thật ra thì, anh cũng không dám xác định em nhất định là ở chỗ này, chẳng qua là chỉ tới thử vận khí một chút mà thôi."

"Thử vận khí một chút?" Cô có chút tức giận cau kinh quát: "Anh không thể xác nhận em có thật là ở chỗ này hay không mà cứ mặc tất cả chạy tới, nếu là xảy ra chuyện. Nếu là anh xảy ra chuyện. Anh kêu em. Anh kêu em làm sao bây giờ?"

Thật là tùy hứng, thật là một người làm cho người ta vừa giận vừa cảm động ,một người đại ngốc. thanh âm cô nghẹn ngào, bắt ngờ , rơi lệ.

Tần Nhật Sơ thấy bộ dạng cô mắt to muốn rơi nước mắt , hơi sững sờ, thật lâu, mới run rẩy vươn tay, lau nước mắt trên mặt cô , nhẹ nhàng đặt ở đầu ngón tay tí mĩ hôn, "Miên Miên, cái này là. cái này là em, vì anh mà khóc thút thít sao?"

Cô tức giận tròn mắt nhìn Tần Nhật Sơ , tên ngu ngốc này, rớt cuộc đang làm gì, nghĩ cái gì a. Làm như nước mắt của cô là cái gì vật gì ly kỳ lắm a, lại lấy nước mắt cô lên liếm như vậy!

"Ha ha ha ha. Miên Miên nước mắt của em là vì anh mà chảy, Miên Miên là đang quan tâm anh. Miên Miên. Anh. Miên Miên. Miên Miên." Tần Nhật Sơ đột nhiên điên cuồng cười lớn, trong miệng lấp bắp, lời nói cũng không mạch lạc.

Thật không dám tưởng tượng một người đàn ông lịch sự nho nhã như vậy cư nhiên lại ngây thơ vỗ chần cười to lên , thật là một đứa ngốc, một đại ngốc.

Mắng như vậy , nhưng cuối cùng cũng bởi vì động tác trẻ con của anh ta làm cho nín khóc mà cười lên , trong lòng cũng khẽ dâng lên một hồi ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 63: Tiêu tan

Là một đêm đông lạnh lẽo, bên ngoài gió rét , loại không khí lạnh lẽo thấu xương xâm nhập vào tận bên trong thân thể ấm áp .

Ăn cơm tối xong, cô đi tới phòng của Tần Nhật Sơ, bác sĩ Lưu đang thay băng cho anh, thấy cô vào, nói một câu nhàn nhạt, “Thương thế tốt lên rất mau, cô gái nhỏ cũng không cần cả ngày nằm về mặt đau khổ rồi, y như bộ dáng của một oán phụ.”

Cô có chút lúng túng đỏ mặt, thật lâu mới từ từ đến bên cạnh Tần Nhật Sơ, lắp bắp, “Em Em nào có.”

Nghe vậy, hai đại nam nhân không có lương tâm không hèn mà cùng cười to, nhất là cái người bị thương nặng kia, lộ trắng răng như vậy làm gì, cũng không sợ cắn phải đầu lưỡi, đau càng thêm đau.

Bác sĩ Lưu sau khi đưa thuốc, rồi giao phó xong xuôi lấy hòm thuốc rời đi.

Cô ngồi trên cái ghế cạnh đầu giường, cầm lên một quả táo, từ từ gọt vỏ, một câu rồi một câu cùng Tần Nhật Sơ trò chuyện, tâm sự.

“Cho, cậu nhỏ, quả táo!”

Tần Nhật Sơ nhận lấy quả táo, cắn một ngụm nhỏ, để lại ở bên cạnh mâm đựng trái cây, “Miên Miên, em tính cả đời này đều ở nơi hoang tàn vắng vẻ này sao? Vĩnh viễn không xuống núi nữa?”

“Ách.” Cô bỏ xuống dao gọt trái cây bén nhọn, không có phản ứng đối với lời anh nói, “Cậu nhỏ, anh nói cái gì?”

Tần Nhật Sơ nâng lên mày đẹp, không nhúc nhích ngưng mắt nhìn cô, nghiêm túc nói: “Miên Miên, cùng anh đi thôi, anh sẽ chăm sóc em, vĩnh viễn sẽ không để cho em bị thương tổn. Nếu như ngộ nhờ em thật sự không thích cái thành phố này, chúng ta có thể trở về Mĩ, chúng ta cũng có thể đi Australia.”

“Cậu nhỏ.” Cô cắt đứt lời nói càng nói càng kích động của Tần Nhật Sơ, “Em cảm thấy nơi này rất tốt, rất yên tĩnh và đẹp, em không muốn đi bất cứ nơi xa xôi nào cả.” Chẳng qua là về sau này rời khỏi hay không rời khỏi, đã không còn nằm trong phạm vi cô có thể nắm giữ được. Mắt khép hờ, trong lòng cô thầm nghĩ.

“Phải không?” Tần Nhật Sơ ánh mắt âm trầm, cầm lên trái táo cắn dở trên mâm đựng trái cây đưa vào miệng.

Hiện trường một mảnh yên lặng, chỉ có mơ hồ truyền tới thanh âm ‘ken két’ cắn quả táo. Cô nhìn đồng hồ trên tường, đã sắp mười một giờ rồi, “Cậu nhỏ, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, em đi về trước đây.” Nói như vậy xong, người cũng mau chóng chạy trốn.

Thật xin lỗi, cậu nhỏ. cô bây giờ vẫn không thể hạ xuống quyết tâm cùng anh rời đi, đối với anh hay đối với em như vậy đều là không công bằng.

Thật xin lỗi, cậu nhỏ.

Trở lại gian phòng của mình ngênh đón một mảnh hắc ám, cô quen cửa quen nẻo sờ tới chốt mở, “Rắc” một tiếng, phòng sáng choang lên, chỉ là bóng người đứng cạnh cửa sổ lại dọa cô hoảng sợ.

“Chị Hồng, làm sao chị lại ở chỗ này?” Cô kinh sợ, cái miệng nhỏ há to thậm chí quên luôn khép lại.

Nghe vậy, Dương Chi Hồng từ từ quay người lại, nhìn trong mắt của cô ấy tâm trạng vô cùng áy náy cùng bi thương.

Cả người cô run một cái, sợ hãi chính lên, có chút do dự mở miệng: “Làm sao rồi, chị Hồng?”

Dương Chi Hồng ở trong lòng cô vẫn luôn là người tích cực lạc quan, sanh long hoạt hổ, thiên lôi đánh không chết sức sống bền bỉ vạn năm của Tiểu Cường (con gián á) giống nhau a, chưa bao giờ thấy cô bi thương hay chán chường tiêu cực.

Có chút bận tâm, nhưng lại không biết nên an ủi như thế nào.

Lại thấy Dương Chi Hồng chợt ngừng đầu lên, nhìn cô một cái, miễn cưỡng nâng lên khóe miệng cười một tiếng, “Em biết rồi, không phải sao?”

Không chờ cô phản ứng kịp sự việc như thế nào, cô ấy lại tự nhiên nói tiếp: “Nói lời thực lòng, chị là rất ghen tỵ với em. Mặc dù cùng là con gái sinh ra trong nhà giàu có em lại không cần mang trên lưng trách nhiệm sứ mệnh chấn hưng gia tộc. Không cần vì một chút xíu buồn bán lợi ích làm tổn thương người em yêu hay bị mang đi làm công cụ buôn bán trong hôn nhân, không cần mỗi ngày run run rẩy rẩy lo lắng có người sẽ đối với gia tộc em đùa bỡn bày ra âm mưu quỷ kế, không cần. Không cần sống khổ cực mệt mỏi như vậy.”

Dương Chi Hồng nói chuyện, cũng đồng thời từ từ đẩy lên một ngụm khói xanh, lượn lờ trong sương khói, mặt mũi xinh đẹp của cô ấy trở nên mơ mơ hồ hồ, nhưng lại để cho người ta cảm giác thật thê lương không giúp không được, ý định vừa chợt lóe, cô mở miệng, “Chị Hồng, em.”

Nhìn bi thương trong mắt cô ấy, tiếng nói cô bỗng nhiên dừng lại.

Lại nghe Dương Chi Hồng nói: “Chị là con gái lớn của Triền gia, bởi vì danh hiệu đặc thù này, cho nên chị có thể tránh khỏi số mạng, việc bị gả vào một nhà giàu có khác như em gái chị, nhưng chị phải gánh trên lưng trách nhiệm cùng nghĩa vụ bảo vệ gia tộc. Mỗi ngày vì những thứ lợi ích kia chị phải cùng cái đám người như lang như hổ tính toán chỉ li lục đục đầu óc, chẳng phân biệt được ngày đêm để phòng tính toán với người khác.” Nhả ra ngụm khói, Dương Chi Hồng cười cười, chẳng qua là nụ cười không hề quyến rũ xinh đẹp nữa mà ngược lại hết sức phiêu dật cùng bi thương, cả người giống như lâm vào một khoảng hư vô vô vọng, “Lúc chị hai mươi bốn tuổi, cha đem trang viên hoa hồng đưa cho chị, lúc ấy em gái còn không phục, nói tại sao muốn đem trang viên hoa hồng xinh đẹp như vậy lại là di vật duy nhất của mẹ đưa cho chị gái, lúc ấy chị còn nhớ rõ cha chỉ là nhàn nhạt nói một câu

, lấy được càng nhiều, bỏ lỡ cũng liền càng nhiều. Kết quả là, chị có được trang viên xinh đẹp, di vật của mẹ, cũng là nơi trôi buộc cả đời mình trong này, làm này hoa hồng xinh đẹp bị nuôi dưỡng trong phòng kính mà bốn thức.”

”Chị Hồng” Cô há miệng, cũng là không biết làm sao an ủi cô ấy, vẻ mặt như thế, cô không phải lần đầu tiên nhìn thấy. Trong lúc giật mình, Nữ Nhi cũng từng bắt đắc dĩ nói qua làm con gái nhà giàu rất bị kịch, nhưng mà cô lại không nghĩ tới Dương Chi Hồng luôn luôn kiên cường lạc quan cư nhiên trong lòng cũng có chôn dấu vết thương lòng cùng ma chướng sâu như vậy .

Dương Chi Hồng nhìn cô một cái, có chút hâm mộ nói: “Nhà giàu có tối kỵ người có tình, bởi vì tình cảm sẽ làm nhược điểm của bọn họ bại lộ dưới ánh mặt trời, nhưng mà em —— Nguyễn Miên Miên, chị không thể không thừa nhận vận khí của em thật sự là rất tốt, không riêng gì Diệp Hiên Viên một con sư tử luôn thích ăn tươi nuốt sống tí mĩ thù hờ, hơn nữa còn có con hồ ly giả hoạt Tàn Nhật Sơ tình thâm ý nặng, phúc khí này, thật là làm cho không ít người không cam tâm, trong lòng cảm thấy không công bằng.Chị cũng đã từng nghĩ nếu như phá hủy đi nụ cười ngây thơ thuần khiết của em, vậy sẽ là chuyện lâm ly cùng sung sướng đến cỡ nào a! Nhưng về sau chị lại mềm lòng, ha ha, chị cư nhiên mềm lòng. Em không phải không biết chị là người ác độc cỡ nào ,một người phụ nữ tàn nhẫn cỡ nào đi, ngay cả người bạn trai cùng yêu nhau nhiều năm chị cũng có thể vì một dự án hợp tác mà đưa hắn lên giường của cô gái khác, mà lại có thể đối với một đứa bé nhỏ nhỏ chỉ mới gặp mặt một lần thấy tâm xao động, đáng thẹn nhất còn là đồng tính, ha ha ha a. Thật là buồn cười. Đây là nước mắt cá sấu sao?”

Tiếng cười của Dương Chi Hồng vang vọng nhỏ bên trong phòng, thật là kinh khủng dữ tợn, nhưng mà một khắc kia, cô lại thật tâm thật ý cảm thấy cô gái này rất là nổi lên vẻ dễ thương, trong lòng thậm chí còn cảm thấy đau lòng, qua nhiều năm như vậy, cô ấy chính là một người giữ gìn cô độc, giữ gìn rơi vào mịch, hàm chứa nước mắt, mặt ngoài vẫn luôn là một thân kiên cường lì lợm từng bước từng bước đi tới sao? Thật là một người con gái đáng kính đáng yêu, coi như là đối với việc cô ấy đã từng phản bội cùng bán rẻ cô rất là kín đáo phê phán, nhưng lại làm thế nào cũng không hận nổi .

Cô đi tới, vịn bờ vai run rẩy của Dương Chi Hồng, nhẹ nhàng an ủi, “Cảm ơn chị, chị Hồng, cảm ơn chị vào lúc em đói bụng đến mức sắp chết lại chữa chấp em, cảm ơn chị trong khoảng thời gian một năm này đã tận tình chăm sóc cho em, cảm ơn chị ! Bất kể chị cùng anh hai có hiệp nghị gì, em chỉ biết chị cũng sẽ không tổn thương em, bởi vì chị rất ưa thích một cô gái như em đây, tựa như di nhỏ yêu thương em vậy, tất cả tổn thương chẳng qua là đang bảo vệ em”

Rõ ràng cô cảm giác được bàn tay vuốt ve thân thể cô bỗng chốc cứng ngắc, ngay sau đó cái đầu của Dương Chi Hồng từ từ tựa vào trên vai của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, thật lâu, mới mở miệng nói: “Chị rất cuộc biết tại sao Diệp Hiên Viên hao tổn tâm cơ, cho dù là tiếp nhận uy hiếp của chị cũng muốn lấy được em. Ha ha ha. Hiện tại chị không có ở đây ghen tỵ em, chị cũng không cảm thấy vận khí em rất tốt nữa, phải nói chị bây giờ là rất thấm thiết ghen tỵ Diệp Hiên Viên, lại có vận khí tốt như vậy có được em. Hừ, tiểu tử kia vừa nhìn đã biết chính là son tặc thô phi, mặt không phải người lương thiện, lại có được một thiên sứ mỹ lệ độc nhất vô nhị, thật là một đóa hoa tươi cảm bãi phân trâu.”

Sau lời nói đó, Dương Chi Hồng cũng không giải thích chỉ nói lảm nhảm, quả thật chính là đem anh hai thiên thần từ trên mây cao đá xuống thật sâu dưới lòng đất.

Cô có chút đỏ mặt, lại có chút buồn cười, thật không biết nếu anh hai nghe có người nói anh ấy là con cóc muốn ăn thịt con thiên nga là cô đây tình hình đặc biệt lúc ấy sẽ như thế nào đây. Chẳng lẽ, chỉ vì muốn khích lệ cô mà cố ý bóp méo sự vật đem chà đạp tất cả sao.

Dương Chi Hồng nói thầm thật lâu sau mới từ từ dừng lại, nhìn bộ dáng ảo não của cô ấy có vẻ tốt hơn nhưng vẫn còn có chút tâm bất cam tình bất nguyện, giống như vẫn còn tìm kiếm trong đầu càng nhiều câu chỉ trích anh hai hèn hạ vô sỉ càng tốt .

Hồi lâu, Dương Chi Hồng đột nhiên nói tới một câu, “Chị không có bán em !”

Cô nghi ngờ, “Gi?”

“Em là bị Diệp Hiên Viên cùng Lăng Thịnh liên thủ tìm được, ước chừng là khi em tới sơn trang hoa hồng chừng một tháng, anh hai em tìm được chị, lời khách sáo đều không nói, trực tiếp làm rõ ý muốn. Ha ha, em chắc không biết đáng về lúc đó của hắn a, quả thật tựa như một con chó nhà có tang, cả người rầu rĩ mọc lóm chòm, cặp mắt hiện đầy tia máu, hình như là rất lâu không có ngủ rồi, cái gì mà mỹ nam tuần lễ phong thần tuần mỹ, quả thật chính là một kẻ lang thang vất vả mắt hồn lạc phách thì giống hơn. Ha ha, dù thế nào đi nữa đáng về kia của hắn, cũng đủ để chị cười nhạo hắn suốt đời rồi ! Chỉ là, tiểu tử kia đáng chết, cư nhiên sau đó lại dùng Triền gia uy hiếp chị, chị mới không thể không xuống núi thỏa hiệp.”

Lòng cô run lên, anh hai có thể thành như vậy vì cô a, vì cô mất hồn mất vía, ăn ngủ không yên, nhưng tại sao anh ấy lại làm như vậy

Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm cô, Dương Chi Hồng ôm ái vỗ vỗ đầu của cô nói: “Miên Miên, bất kể anh hai em làm cái gì, nói cái gì, em đều phải tin tưởng anh hai em là muốn bảo vệ em, em cũng nên biết là dù gây một chút tổn thương chỉ là vì muốn bảo vệ em tốt hơn.”

“Nhưng là.”

“Tốt lắm, không cần nhưng là.” Dương Chi Hồng nắm vai của cô nói: “Có một số việc không nhất định chính là mắt thấy mới là thật, anh hai em đối với em là thật lòng, em phải dùng tâm lòng để cảm nhận. Tốt lắm, em cũng mệt nhọc rồi, ngủ đi!”

Nói xong, ôm cô đến bên trên giường, lại săn sóc vì cô đắp kín mền.

Rất nhanh, bên trong nhà lại khôi phục một phòng hắc ám cùng an tĩnh.

Cô nằm ở trên giường, lẩn lộn khó ngủ. Cái gì gọi là mắt thấy không nhất định là thật, Dương Chi Hồng là muốn nói cho cô biết anh hai cùng Kiều thị vui mừng đính hôn cũng không phải giống như cô thấy, nhưng như vậy rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì đây.

Mang theo đủ loại nghi hoặc, cô mơ mơ màng màng ngủ. Khi đó cô đây thế nào cũng không nghĩ đến người đàn ông quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô kia sẽ nhanh chóng xuất hiện ngay trước mặt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 64: Gặp lại 2 :To lớn ca thiên

Sáng sớm mùa đông rét lạnh lại yên tĩnh, những người yêu nhau thì đang ở trên giường ấm áp dịu dàng mà triền miên, người không có tình nhân thì cũng nằm trong chăn ấm áp trong thời khắc này cũng không muốn đi đâu, nhưng cô lại bị âm thanh đột ngột từ bên ngoài truyền tới một hồi làm thức giấc "Đột đột đột đột nhiên.".

Cô buồn ngủ mông lung, vươn tay ra che lỗ tai, muốn đem tạp âm chết tiệt nọ ngăn ở bên ngoài cửa, nhưng có lòng lại không có sức. Thanh âm kia càng lúc càng chói tai, cũng càng lúc càng lớn, có khuynh hướng cách cô càng ngày càng gần. Ngoài cửa sổ lúc này cũng vang lên tiếng bước chân rầm rập cùng tạp âm thất loạn bát tao huyền ảo.

Lòng cô cảm thấy không vui, mặc một cái áo khoác liền đi ra cửa, cô muốn xem một chút là ai mới sáng sớm đã chọc tỉnh mộng đẹp của người khác.

Thuận tay Tiểu Mã đang đi ngang qua, cô hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Thân thể Tiểu Mã nhanh chóng chạy lên phía trước, trước mặt cô chỉ thấy một đoàn bóng đen lướt nhanh qua, trong không khí lạnh như băng chỉ để lại âm thanh lộn lạo, "Có người đến đập quán rồi! Các anh em cầm vũ khí!"

Cô nghi ngờ sờ đầu một cái, chẳng lẽ cô ngủ một giấc đã xuyên việt rồi, lời nói này cô có cảm giác như thật giống ở thời đại võ quán hoặc là sông bạc trong thời dân quốc hay dùng nhỉ.

Trong bụng ngạc nhiên, nhưng cũng theo chân Tiểu Mã chạy đi. Mặc dù cô có ưu điểm lớn nhất là không có lòng hiếu kỳ, nhưng mà thanh âm kia làm cho cô thật sự không cách nào yên giấc, đi theo nhìn xem một chút nào nhiệt cũng tốt.

Đi theo một nhóm người chạy tới trại ngựa, cô rút cuộc mới hiểu đầu sỏ mới sáng sớm đã đánh thức giấc mơ của cô là ai gây nên.

Nhìn lên chiếc phi cơ trực thăng trước mặt đang bình yên đáp xuống trại ngựa, cánh quạt còn đang không ngừng xoay tròn, trong lòng cô bất tri bất giác dâng lên cảm giác lạnh lẽo cả người thay thế luôn bức mình mới vừa rồi.

Lạnh thế này mà còn có người thích lên núi sao. Núi lớn đầy những bông tuyết trắng không cách nào xe hơi có thể chạy đến đây cả, cứ nhiên còn dùng phi cơ trực thăng bay tới. Cô thật là hiếu kỳ, người nào mà như không kịp chờ mùa đông giá rét qua đi đã chạy tới sơn trang hoa hồng du ngoạn, hơn nữa còn là dùng mọi cách để tới.

Đang suy nghĩ, khoang cửa của phi cơ trực thăng bỗng mở ra, từ bên trong nhảy xuống hai người đàn ông cao lớn rắn rỏi. do vì mặc quần áo bằng lông quá dày và nhiều lại còn mang theo cái mũ che mặt, chỉ lộ ra hai mắt, cho nên tạm thời không thấy rõ được rốt cuộc là ai.

Hai đạo nhân ảnh dừng ở bên cạnh phi cơ trực thăng, giống như khề ngắ đầu lên quan sát bốn phía một phen, sau đó bốn tầm mắt nóng bỏng thẳng tắp hướng về phía cô bắn tới. Trong lòng cô lạnh lẽo càng sâu, mơ hồ dâng lên một loại dự cảm vô cùng xấu. Lạnh, rất lạnh, cô không kim hãm được mà xoa xoa cánh tay, cảm giác da bên dưới quần áo tranh nhau nổi da gà giống như nắng mọc sau mưa.

Quả không sai, trực giác của phụ nữ là tương đối nhạy bén. hai thân ảnh kia hướng về phía cô càng đi càng gần, hơn nữa vị trí lúc này đang ở cách cô không tới mười mét, đột nhiên lấy người ấy bỏ xuống cái mũ trên đầu.

Cô ngay lúc đó, đã làm cái chuyện mất mặt nhất đời này của mình. Cô hét lên một tiếng, quay người bỏ chạy, chỉ là dường như cô đã đánh giá cao khả năng vận động thiên phú của bản thân, cũng đánh giá thấp độ dày trơn trượt của tuyết. Chân trượt, thân thể o o đón gió, thẳng tắp ngã nhào ở trong đồng tuyết.

Sau đó cô nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn ở bên tai vang lên, sau đó một giây kế tiếp, cô bị một đôi tay bền chắc ôm đến một lòng ngực ấm áp.

"Thế nào, không muốn gặp lại anh đến như vậy sao, cứ nhiên quay người bỏ chạy?" tiếng chế nhạo của anh hai vang lên trên đỉnh đầu của cô.

Cô nhắm mắt lại, động cũng không dám động, tự thôi miên trong lòng mình: Nguyễn Miên Miên, đây chỉ là mộng, đừng sợ, Nguyễn Miên Miên, đây chỉ là mộng! Người đàn ông này hiện tại đang ở xa ngoài ngàn dặm, ngoài ra còn có mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc ôm trong lòng, làm thế nào còn có thể xuất hiện ở nơi này! Đúng, cô còn đang nằm mơ, nằm mơ mà thôi, không cần sợ.

Không nhìn thấy tất cả chung quanh, lỗ tai cùng xúc cảm thân thể càng tăng thêm bén nhạy. Tay anh hai nhẹ nhàng ôm eo của cô, mang lấy hai chân của cô vòng qua ôm lấy cái eo gầy gò của anh ta, sau đó lấy một cái tay cường hãn khác nâng lên cằm cô, "Miên Miên, em thật ra rất biết trốn tránh thực tế.

. . . . " Lời còn chưa dứt, môi nóng bỏng như tuyết như mưa to rơi xuống.

Thân thể cô không có cốt khí mềm nhũn, hai chân cũng chậm chậm rơi tuột xuống, thân thể lúc này không thể làm gì khác hơn là theo bản năng ôm vai anh hai, bị động thừa nhận nụ hôn của anh hai.

Thật lâu, rất lâu đã không còn được nghe thấy được mùi hương cỏ xanh thấm đẫm lòng người này, thật lâu, thật lâu rồi, rất lâu không có cảm giác được cái ấm áp của lồng ngực này, thật lâu, rất lâu không có nếm được đôi môi mòng khêu gợi này, thật là thật lâu đấy. Anh hai.

Một khắc kia, cô như đã quên đi tổn thương lúc trước anh hai gây ra cho cô, chỉ cần trầm mê trong nụ hôn câu hồn nóng bỏng này của anh hai thì tất cả mọi cảnh vật hay sự vật chung quanh đều như tan biến hết, cô đều không cần, chỉ muốn vịn vai anh hai, nhiệt tình đáp lại.

Nếu như đây là mộng, vậy thì xin cho cả đời này cô cũng không muốn tỉnh lại nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, trên môi đau nhói, cô mở ra cặp mắt mê mang, ánh mắt anh hai cười như không cười đập vào mi mắt.

Lúc này, cô mới phản ứng được, lúc này cô đang lấy một loại tư thế cực độ chướng tai gai mắt giắt trong ngực anh hai, hai chân vòng chung quanh cả một vòng người anh, cũng nghẹn họng nhìn trân trối hiện trường đông đúc này, trên mặt cô đỏ lên, ngượng ngùng không chịu nổi, bắt đầu giằng co.

"Không muốn anh hiện tại muốn em, thì chớ lộn xộn cái mông nhỏ của em." Thanh âm trầm thấp lại khàn khàn của anh hai mơ hồ vang lên ở bên tai, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng thổi khí trên vành tai trắng nõn như ngọc của cô, làm cho cô càng thêm diễm lệ đỏ lên như nụ hoa hồng.

Vừa nói xong, anh hai còn dùng tráng kiện đang dâng trào thị uy đe dọa cô, thành công ngăn lại động tác giãy giụa của cô.

Không muốn chọc giận, chỉ có thể ngoan ngoãn tựa vào trong ngực anh hai.

Đang lúc này, chung quanh bộc phát ra một hồi tiếng vỗ tay như sấm. Các loại thanh âm rí rít vang lên, có ghen tỵ có hâm mộ cũng có chúc phúc còn có. Ngạc nhiên. Trong đó không thiếu tiếng thét chói tai vạn phần rí rít của các cô bé, "Oa, thật là lãng mạn, rất đẹp trai a."

Cô làm đà điều đem đầu vùi vào trong ngực anh hai, quá mất mặt rồi, thật sự là quá mất mặt rồi, cô cư nhiên trước mặt bao người, nhiệt tình hưởng thụ nụ hôn của anh hai.

Anh hai giống như cái gì cũng không biết không thấy, chỉ nhẹ nhàng tiến tới bên tai cô, hỏi cô: "Phòng của em ở nơi nào?"

Cô phản xạ có điều kiện chỉ chỉ một căn phòng cuối hành lang, trong miệng nghi ngờ, "đề làm gì?"

Anh hai buồn buồn cười một tiếng, vòng qua ôm lấy eo của cô sải bước hướng hành lang đi tới. Lúc này lãng thinh ở một bên kêu to không công bằng: "Đầu gối, cậu thật là quá đáng, tớ còn chưa được ôm kẹo bông đấy."

Anh hai không để ý đến, trực tiếp ôm cô bước nhanh mà rời đi.

Cô ngờ ngác ôm cổ anh hai, cho đến lúc anh hai mạnh mẽ đem cô ném tới trên giường, cô mới chậm một nhịp phản ứng kịp, "Duy trì. Làm gì?"

Anh hai không nói gì, chẳng qua là chậm rãi cởi xuống áo khoác trên người ném sang một bên lên trên bàn, sau đó cả người thẳng tắp hướng tới cô nhào tới.

Cô sợ lui về phía sau, không tự chủ được nắm chặt cổ áo, cổ họng rung động: "Anh hai. Anh hai, anh muốn làm gì?" Cô còn chưa chuẩn bị tốt.

"Làm gì?" Anh hai nhìn xem bên dưới chỉ mặc đơn giản một cái một cái V dẫn T tuất (muội bó tay ty bik thì giúp muội sửa lại muội o bik là mặc cái gì nữa), thân thể cường tráng đột ngột đè ép thân thể bên dưới y phục thật mỏng, hết sức hấp dẫn mê người. Liếc nhìn đầu giường của cô, anh hai hiển nhiên rất hưởng thụ nỗi sợ của cô, nhìn tròn mắt đen của cô thoáng qua một tia tà mị, "Miễn Miên, anh muốn làm gì, em còn không biết rất rõ ràng sao?"

Không sai, cô làm sao có thể không hiểu ánh mắt đủ để thiêu đốt cô của anh là có ý gì đây, trong lòng run lên, thân thể cô lập tức có động tác, nhảy xuống giường liền hướng bên ngoài phóng tới.

Anh hai tay mắt lạnh lẽo chặn lại cô, cái tay vững vàng ở trên eo mềm mại đè lại cô ở trên giường, bàn tay cũng bắt đầu xuyên qua áo ngủ ấm áp từ từ vuốt ve da thịt nhạy cảm, thật lâu, mới nhẹ giọng nói một tiếng: "Anh vẫn là thích đáng người mập mạp của em, em bây giờ quá gầy, vuốt ve rất ảnh hưởng cảm xúc." Lời nói tràn đầy ghét bỏ cùng bất mãn.

Cô nghi ngờ, đàn ông không phải đều thích vóc người thon thả sao. Kể từ khi, cô tới sơn trang hoa hồng, không biết vì nguyên nhân gì cư nhiên nhanh chóng gầy xuống, cái hông vốn là đầy thịt của cô bỗng trở nên mảnh khảnh, cái mặt tròn trịa như cái trứng của cô cũng biến thành thon nhọn rồi, có lúc sờ lên khuôn mặt nhìn cô gầy vừa xa lạ vừa quen thuộc trong gương, cô mới hiểu được tại sao Tần Nhật Sơ nói đáng đáp của cô cùng mẹ rất giống nhau, đáng vẽ gầy đi của cô quả thật cùng mẹ giống nhau như đúc.

Thì ra là vịt con xấu xí cũng sẽ có ngày có thể lột xác thành một con thiên nga trắng xinh đẹp, nhưng là không nghĩ tới thái độ anh hai lại thấy bất mãn, chuyện này xem là gì đây, đối với cái đồ kiêu hỷ như vậy thì rất hài lòng a, còn cô bất kể cô có đáng vẽ gì anh ta đều không xem vừa mắt.

Cô có chút mất mặt, nghiêng mặt sang một bên, "Không thích, cũng không cần sờ, dù sao em bây giờ cũng không thêm quan tâm rồi."

Anh hai cười một tiếng thật thấp , chống đỡ ở trên trán cô nhẹ nhàng vuốt ve, "Em đang tức giận sao ?"

"Hừ, không có!" Cô tiếp tục quay đầu, cô không cần để ý cái người đàn ông đáng ghét này .

Anh hai không nói gì thêm, chỉ vùi đầu ở bên gáy trắng nõn của cô từ từ hôn dần lên , thật thấp giọng nhàn nhạt nói, thanh âm như trong cõi mộng , "Anh rất nhớ em, quả bóng nhỏ"

Thanh âm khan khan hấp dẫn của anh hai ở bên tai cô nhẹ nhàng vang vọng, giống như ánh đèn dẫn đường cho cô trong đêm tối . Trong lòng cô đau xót, chán nản rơi lệ.

Tại sao chỉ cần người đàn ông này nói một câu nhỏ như vậy còn hơn cả lời ngon tiếng ngọt , phòng bị trong lòng cô cố công xây dựng đã lâu cứ như vậy âm âm sụp đổ, chỉ muốn ôm lấy hắn vĩnh viễn không buông ra. Thật là không có tiền đồ, không có tiền đồ a, Nguyễn Miên Miên, cô thật sự là quá không có tiền đồ rồi !

Nước mắt trong suốt hóa thành tia nước nhỏ từ từ chảy về phía cổ trắng nõn của cô , làm cho động tác mút hôn của anh hai chợt cứng đờ, thật lâu, mới tiến tới mí mắt của cô vừa thờ dài vừa hôn, "Thật xin lỗi, quả bóng nhỏ , là anh không nên nghi ngờ tình cảm của em đối với anh , là anh không nên nói những lời gây tổn thương đến em , thật xin lỗi, thật xin lỗi. Bảo bối. Em đừng khóc. Quả bóng nhỏ ngoan ngoãn của anh. Không khóc a."

Anh hai vừa an ủi, vừa thương tiếc khẽ rơi xuống một nụ hôn ở trên mặt cô.

Cô nức nở nghẹn ngào một tiếng, một đầu đâm vào trong ngực ấm áp của anh hai , găt gao quần lấy cổ anh , không bao giờ buông ra nữa .

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 65: Thân mật (hoặc là ghen tỵ)

Coi như không tình nguyện, cô cũng không thể không thừa nhận, ở trong ngực anh hai, cô ngủ hết sức ngọt ngào yên bình, không hề có mộng mị.

Mơ hồ, cô cảm thấy có một loại xúc cảm dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước từ từ ở trên da thịt của cô di chuyển, thỉnh thoảng còn lưu luyến đi tới đi lui, loại êm ái lướt qua rồi dừng lại này làm cho cô phát run hết sức, cả người một hồi run rẩy.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy chính là bộ dáng anh hai nằm ở trước ngực cô mút hôn phát ra tiếng chắc chắc, bộ dạng hiện đang rất cố gắng. Trong lòng cô thật thẹn thùng, giờ tay lên kéo cái mền đơn bên cạnh, che kín con thỏ nhỏ trắng nõn, tròn trĩnh mắt nhìn anh hai trước mặt, "Anh hai, anh làm gì đấy?"

Môi mòng khêu gọi của anh hai dao động từ bộ ngực đầy đặn đến cái cổ trơn bóng, cả người giống như lâm vào thế giới của riêng mình, không ngừng hôn nhẹ cô, thỉnh thoảng còn lầm bầm như niệm chú : "Rất nhớ em. Thật sự rất nhớ em. Anh nhìn thật vất vả. Một năm này."

Nghe lời nói đứt quãng này, hai má đào của cô chợt ửng đỏ. Trải qua một năm dưới sự huấn luyện của người lưỡng tính như Dương Chi Hồng, những lời nói tán tỉnh rõ ràng như vậy cô sao có thể không phân biệt ra được. Nhưng lý trí nói cho cô biết, không thể mềm lòng, người đàn ông này cái gì cũng không giải thích rõ ràng liền muốn leo lên giường của cô, xem cô là kẻ ngu, không biết tức giận sao?

Đẩy người đàn ông sắc tâm không thay đổi trước mặt ra một cái, cô giả vờ cá giận nói: "Anh hai, anh xem em thành Kiều Hỷ của anh sao?"

Anh hai cứng đờ, dừng lại động tác gặm hôn ở trên cổ cô. Thật lâu mới nằm ở bên cổ cô thật thấp bật cười: "Miên Miên. Em đang ở đây ghen sao!" Trong giọng nói đầy tự tin cùng khẳng định làm người ta ghét.

"Không có. Em không có." Cô đỏ mặt, vẫn giùng giàng.

Giọng cãi chày cãi cối xen lẫn không khỏi chợt dạ của cô, chọc cho anh hai liên tiếp cười to, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang chu lên của cô, anh hai tà nị liếm liếm khoe miệng, "Gặp được thân thể câu người này, những phụ nữ khác, anh làm sao còn có thể xem vào mắt a. Ha ha. Bảo bối, đề cho anh thân ái, anh thật đói."

Nói xong, một khóa đầu tóc đen nhánh lại bắt đầu chôn ở trước ngực trắng như tuyết của cô.

Trong lòng lan tràn ngọt ngào mà cô lại không muốn thừa nhận, cả người giống như hòa tan chìm vào trong lọ mật ong, nhưng lý trí trong lòng cô như dây cung còn khẽ run, nhắc nhở cô không thể dưới tình huống chưa biết gì đã bị anh hai đem ăn sạch sành sanh.

"Anh hai, anh không phải là muốn trốn tránh luôn đề tài này chứ, em sẽ tức giận." Cô nắm đầu tóc đen nồng đậm kia đẩy ra, tự cho là hung ác đối với anh hai kháng nghị.

Anh hai bị đau hơi kêu lên, nâng gương mặt tuần tú lên, cảm lấy khuôn mặt của cô, cười như không cười, "Nói như vậy, Miên Miên chuẩn bị muốn giải

quyết nợ đã lâu với anh hai sao?"

Cô gật đầu một cái, bộ dáng muốn bắt anh nếu không nói cho rõ ràng sẽ không xong với cô.

Anh hai cười cười, nói: "Xem ra, Dương Chi Hồng đem em nuôi đủ lông đủ cánh cứng cáp rồi nhỉ, lại dám cùng anh tính toán sao?" Vừa nói xong, lại ngắt cái mặt đã không còn mấy phần thịt của cô, tà khí cười một tiếng, "Quả bóng nhỏ, anh còn chưa có tìm em tính toán chuyện em tự mình trốn nhà bỏ đi, em ngược lại dám thăm vấn anh trước."

Đây thật là sự thật phơi bày, bị cản ngược lại một cái, tuyệt đối là vu oan, tuyệt đối là.

Cô xoay mặt, "Rõ ràng chính là anh hai, anh định cưới Kiều Hỷ, anh."

"Con mắt nào của em nhìn thấy anh muốn cưới Kiều Hỷ hả?" Anh hai hừ lạnh một tiếng.

Sự thật ở ngay trước mắt, chẳng lẽ còn muốn giải thích a, người đàn ông này. Cô lắc đầu một cái, "Anh hai, em đều thấy được anh cùng cô ta cũng đã đính hôn."

"Cho nên, em không nói hai lời liền bỏ nhà đi sao."

"Anh hai, anh cũng đã có cô ấy, tại sao."

Thật giống như lời cô nói ra là chuyện cảm kị trong lòng của người đàn ông trước mặt, cặp mắt anh hai bắt đầu tích góp gió bão, rõ ràng là điềm báo sắp sửa nổi giận. Quả không sai, anh hai chống đôi tay ngồi lên, vung văng đem cô khóa vào trong ngực, đôi mắt thâm thúy không nhúc nhích nhìn cô, con người thật sâu đậm như mực kia giống như nước xoáy màu đen, muốn đem cô nuốt lấy, để cô không thể trốn thoát. Thật lâu, trong miệng anh hai mới nặn ra từng câu từng chữ: "Anh nói lại một lần nữa, cũng là lần cuối cùng. Em —— Nguyễn Miên Miên mới đúng là người phụ nữ của anh, Diệp Hiên Viên anh kiếp này chỉ có duy nhất một người phụ nữ."

Trong lòng cô thấy thật ngọt, mi mắt không tự chủ khẽ cười, ngoài miệng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tới một câu, "Chị Hồng có vui mừng khi thấy anh tới đây không?"

Anh hai mắt khép hờ, một bộ dáng thần nhiên lãnh đạm thong dong, "Một người bạn cùng làm ăn mà thôi, em xem cô ta là người qua đường Giáp gì đó cũng được."

"Nhưng là."

Anh hai cúi đầu lấy môi lưỡi chặn không cho cô mở miệng, có chút ảo não nói: "Có chuyện gì đợi nói sau đi, để cho anh yêu em trước, anh đã một năm không có đụng em."

Gương mặt của cô bỗng chốc đỏ bừng, người đàn ông này, chưa bao giờ biết che giấu dục vọng của bản thân.

Người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, quả nhiên không sai.

"Quả bóng nhỏ."

"Dạ?"

"Anh phát hiện em gầy đi."

"Ngô. Em biết rõ. Anh đã nói thật nhiều lần rồi."

"Nhưng là ngực vẫn còn lớn như vậy. Hơn nữa so với trước kia còn lớn hơn một vòng."

"."

"Có phải em hay ở sau lưng người khác tự mình vuốt ve qua."

"."

"Em trừng anh sao?"

"Ngô ngô."

"Quả bóng nhỏ. Em có hay không nghĩ đến anh liền lên cao triều?"

"."

"Anh chính là nghĩ đến em. Nghĩ đến em. Sẽ cứng rắn. Chỉ muốn tiến vào tiểu huyết mạch huyệt của em. Thật là tươi đẹp nhiều chất lỏng. Hương vị ngọt ngào ngon miệng."

"..... Ngô..... Anh rốt cuộc có vào hay không a!"

"....."

"A..... Chậm một chút....."

"....."

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng vang lên tiếng rên rỉ gài nhẹ, người đàn ông kiên định cùng người con gái mềm mại đáng yêu quấn quýt ở chung một chỗ thật chặt, tạo thành bản hòa âm yêu thương, xua tan mùa đông rét lạnh. Môi lưỡi linh hoạt, bàn tay lửa nóng, kiên định nóng bỏng đốt cháy lý trí cuối cùng của cô, để cho cô chỉ có thể dán thân vào trong đó, ở giữa từng đợt sóng ái dục như gió chập chờn không thể tự kiềm chế.

Ngoài cửa sổ.

Dương Chi Hồng nhìn hai người trên giường đang quấn quýt, nghiêng đầu liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Nhật Sơ bên cạnh, giọng mang theo sự đồng tình nói: "Đã bảo sẽ không chống đỡ nổi anh lại không nghe, hiện tại tận mắt chứng kiến cô gái mình yêu thích ở dưới thân người đàn ông khác rên rỉ, cũng không phải là một chuyện mà bất luận kẻ nào cũng có thể nhẫn tâm tiếp nhận được."

Tần Nhật Sơ nhìn cả người cô gái nhiễm sắc hồng trên giường, gương mặt nhỏ nhỏ dính vào tình dục thật xinh đẹp, ánh mắt buồn bã, cũng không để ý tới Dương Chi Hồng đang ở bên cạnh vẫn còn lăm lăm, chống gậy, từng bước từng bước rời đi.

Dương Chi Hồng thờ dãi một tiếng, cuối cùng liếc nhìn hai người trên giường, sai bước đuổi theo, "Này, anh chờ tôi một chút....."

Bên ngoài cửa sổ lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, Diệp Hiên Viên mới dừng lại động tác tà mị cuồng phóng vừa rồi, môi mím rõ ràng hơi nâng lên thành một độ cong. Tần Nhật Sơ, cậu bây giờ còn có thể cùng tôi tranh sao?

Bởi vì động tác chợt dừng lại, cô gái phía dưới không hài lòng lăm lăm cong eo lên, trong miệng phát ra tiếng ưm, tựa như thúc giục không tiếng động. Diệp Hiên Viên đem động tác của cô gái xinh đẹp nhìn ở trong mắt, tròng mắt đen buồn bã, phía dưới lại gia tăng động tác thẳng tiến.

Quả bóng nhỏ, em là của anh, ai cũng không thể đoạt đi em.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 66: Tranh đoạt

Bưng một bát canh thịt dê ích khí bổ máu nóng hồi mới nấu xong, cô do dự suy tính có nên gõ cửa hay không.

Đều do anh hai, ngày hôm qua giống như mảnh hồ áp chế cô, càng không thể thu thập, đây đưa cô một ngày rười rượi đêm còn chưa thoả mãn, cho tới sáng sớm hôm nay do chính cô cầu xin tha thứ mới rốt cuộc chịu lui ra ngoài. Mà cô lại càng không có tiền đồ, chỉ một ánh mắt một cái mỉm cười của anh hai cũng làm cho cô bình bại tướng đồ, chỉ có thể làm theo ý của anh, cùng anh triển miên, lần lần lộn lộn.

Vừa nghĩ tới dục vọng cuồng phóng ngày hôm qua, làm xong trên giường, còn thử làm trên tường..... Làm trước mặt rồi còn lật qua làm phía sau. Cả người cô chỉ có thể nằm trên thớt, cô là cá thịt, mặc anh ăn..... Cuối cùng khi loáng thoáng tỉnh lại đã là hoàng hôn, mở mắt ra thấy anh hai còn yên tĩnh ngủ ở bên cạnh cô, tay để ở eo cô vẫn không nhúc nhích, kiên định nóng bỏng vẫn như cũ vững vàng trú đóng ở trong mặt huyết uon ướt dịu dàng của cô. Thấy cô tỉnh lại, lại bắt đầu từ từ cứng rắn thũng trướng, từ từ lật động, rong ruổi thật nhanh, chất lỏng vẩy ra, liên tiếp đạt cao triều.....

Ai ai, không muốn nha, cô vỗ vỗ khuôn mặt nở nụ cười đỏ bừng. Những tình tiết mắc cỡ này còn nhớ tới làm gì a, cô nên nghĩ chính là cậu nhỏ Tần Nhật Sơ của cô —— người vì cô không màng đến an toàn sinh mạng liều chết lên núi. Ngày hôm qua khi chân chính tỉnh lại, màn đêm đã phủ xuống, mà cô cũng ở trong lời nhu tình đường mật cùng thể công cuồng dã dưới thân thể của anh hai đã sớm đem chuyện Tần Nhật Sơ bị thương quăng ra ngoài chín tầng mây. Lúc sáng nay Dương Chi Hồng giống như lơ đãng nhắc nhở, cô mới nhớ tới trên thế giới còn có một người vì cô bây giờ còn nằm ở trên giường không thể động dậy.

Trong lòng vạn phần xấu hổ, hết sức khẩn cấp chạy đến phòng bếp đem một nồi canh thịt dê mỹ vị múc ra một tô đầy, đi tới trước cửa phòng rồi nhưng lại không có dũng khí gõ cửa.

"Kẹo bông, em đang làm gì ở đây vậy?" Lãng Thịnh đột nhiên từ phía sau xông ra, bàn tay vỗ mạnh xuống vai của cô.

Cô bị kinh sợ, đôi tay mềm nhũn, mắt thấy một tô canh tràn đầy sắp nghiêng đổ xuống, Lãng Thịnh lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy, tô canh vững vàng rơi vào trong tay của anh ta.

Còn chưa hoàn hồn, cô cá giận nói: "Anh làm gì đấy? Há Lãng Thịnh?"

Lăng Thịnh ngửi tô canh trong tay cô, cười hì hì nói: "Cái gì vậy? Thơm như vậy, để cho anh nếm thử một chút."

"Đi." Cô đánh rơi bàn tay đang lút lút mò tới tô canh, "Anh cũng không sợ bỏng chết sao!"

Nhận lấy tô canh trong tay Lăng Thịnh, xác định không có rơi vãi ra một giọt mới yên lòng, trước mặt hồ ly tham ăn nói: "Không cần nghĩ tới nó nữa, đây là cho cậu nhỏ, anh ấy bị thương, cần bổ máu."

Lăng Thịnh đáng thương ôm lấy trái tim, "Anh cũng bị thương vậy, hơn nữa còn thật là nghiêm trọng."

Cô tức giận liếc mắt nhìn người đàn ông bộ dạng già yếu ớt trước mặt, không nhìn được, "Tránh ra, thả cho em đi vào."

Lăng Thịnh cọt nhả, nhìn chăm chăm tô canh kia, vẫn không chịu tránh đường.

Đang lúc hai người tranh chấp rồi rầm với nhau, cửa mở ra, Tần Nhật Sơ chống gậy đứng ở cửa hỏi, "Xảy ra chuyện gì, Miên Miên?"

Không biết có phải là cô gặp ảo giác hay không, mới một ngày không thấy mà cô lại có cảm giác anh ta toát ra không ít chán chường cùng tang thương, cả người biểu hiện như một người bệnh yếu ớt đến tái nhợt.

Trong lòng đau xót, cô đưa tô canh lên, "Cậu nhỏ, canh thịt dê bổ máu a."

Tần Nhật Sơ nhàn nhạt nhìn cô một cái, dịu dàng cười một tiếng, "Vào đi, bên ngoài khí trời rất lạnh." Quay đầu liếc nhìn Lăng Thịnh đang ngây người bên ngoài, "Lăng thiếu gia, muốn vào cùng sao?"

Lực chú ý của Lăng Thịnh chỉ đặt ở tô canh thịt dê mỹ vị kia, mắt thấy thức ăn ngon đang đi tới một chỗ khác, thân thể không chút khách khí chen lấn đi vào theo.

Ba người vào trong phòng, nhất thời im lặng cùng yên tĩnh. Lăng Thịnh đã sớm không khách khí múc canh thịt dê, xì xụp ăn, cô cùng Tần Nhật Sơ ngồi chiếm cứ một đầu giường, lúng túng nhìn nhau.

Trầm mặc một hồi lâu, cô đứng dậy, ân cần múc một chén canh thịt dê, đặt ở trước mặt Tần Nhật Sơ, "Cậu nhỏ, anh vẫn tốt đó chứ?"

Tần Nhật Sơ gạt đầu một cái, cười nói: "Tạm được, chính là cử động không tiện, có chút không quen mà thôi."

Nghe vậy, trái tim nhỏ của cô, lại bắt đầu ừng ực ừng ực toát ra những quả bóng nhỏ tự trách, tâm căng thẳng, lời nói sẽ không để ý bật thốt lên, "Cậu nhỏ, em về sau tới đây đỡ anh."

Do ảnh hưởng ảo não vừa rồi nên cô tự giác nói chuyện không thông qua đại não, ngẩng đầu liền nhìn thấy mặt Tần Nhật Sơ cảm động, không dám tin nhìn cô, "Thật sao? Miên Miên, em sẽ ở cùng với anh sao?"

Sau đó mặt nghi ngờ, "Nhưng là, anh hai em có thể hay không."

"Sẽ không." miệng cô cứng rắn, "Chuyện này cũng không liên quan đến anh ấy."

"Phốc." Lăng Thịnh ở bên cạnh không nể mặt phun ra một hóp canh đặc, "Kẹo bông, nhóc con em cẩn thận kéo tới nay trở về phòng rồi không xuống giường được."

Nói xong, khuôn mặt cô đỏ lên, sắc mặt Tần Nhật Sơ càng thêm trắng bệch.

"Cái gì, không xuống giường được à?" Dương Chi Hồng người chưa tới thanh âm đã tới trước, "Lăng thiếu gia, anh nói người nào không xuống giường được à?"

Lăng Thịnh vui sướng hài lòng vỗ vỗ tay, bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không loạn. "Cọc gỗ, có người nói muốn trắng đêm ở cùng với Đại Tình Thánh của chúng ta đây?"

Cô vừa nhìn, anh hai đi theo sau Dương Chi Hồng, cũng chậm rì rì bước vào cửa.

Chỉ thấy thần sắc anh hai không thay đổi, chẳng qua là đi thẳng tới trước mặt Tần Nhật Sơ, "Tần tiểu đệ, cậu không sao chứ?"

Sắc mặt Tần Nhật Sơ ngưng tụ, ngay sau đó giống như không có chuyện gì cười cười, "Vết thương nhỏ mà thôi, chưa đủ để anh lo lắng."

Anh hai nghe vậy bộ dạng giống như thờ phào nhẹ nhõm, lời kéo cô ôm vào trong lòng, "Miên Miên, có nghe hay không, cậu nhỏ của em nói không có sao đấy. Tốt lắm, ngoan, không cần ở đây quấy nhiễu bệnh nhân nghỉ ngơi, chúng ta đi trượt tuyết."

Trượt tuyết? Cái này làm cô cảm thấy hứng thú vạn phần, nhưng mà cậu nhỏ. Cô khó khăn liếc nhìn cậu nhỏ trên giường, mặt của anh vẫn tái nhợt như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ?

Tần Nhật Sơ giống như nhìn thấu lo âu cùng mâu thuẫn trong lòng cô, không khỏi nâng lên một nụ cười như gió xuân, "Không sao đâu, Miên Miên đi

chơi đi. Anh có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi."

Anh hai nhướn nhướn mày, một bộ dạng giống như nói "Em xem hẳn không phải là không có gì sao", ngay sau đó liền lôi kéo cô đi ra ngoài.

Lăng Thịnh và Dương Chi Hồng liếc mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn cùng nhún nhún vai, đồng tình nhìn người đàn ông trên giường. "Vậy chúng tôi cũng không quấy rầy Tần tổng tài nữa." Nói xong, hai người cùng nắm tay lui ra khỏi cửa.

Ra ngoài, hai người vừa nhìn nhau cười một tiếng, trăm miệng một lời cùng nhau nói: "Thật ngây thơ!"

Một tràng cười to ngập trời.

Cuối cùng, Lăng Thịnh hướng Dương Chi Hồng nhẹ nhàng vươn tay, "Người đẹp Tiểu Hồng của anh, em nguyện ý cùng anh đêm nay không?"

Dương Chi Hồng cười ngọt ngào đến gần Lăng Thịnh, "Em Không muốn." Vừa nói vừa ngước đầu, sải bước vượt qua người Lăng Thịnh.

Lăng Thịnh không tự chủ được sờ soạng cái cằm trơn bóng, mặt quý dị cười. Thật là mong đợi thời khắc phân phòng tối nay a.

Chương 67: Tranh đoạt 2 (18+)

Anh hai kéo tay cô thật chặt, cũng có thể nói là túm lấy lưng quần của cô xách luôn ra ngoài cửa. Giương mắt tuần tú buộc thật chặt, môi mọng đẹp mắt khe mím chặt, bộ dáng như cảnh cáo không cho người lạ tới gần.

Cổ tay của cô bị lôi kéo đỏ lên rõ đau, cuối cùng cô rốt cuộc không nhìn được mạnh mẽ giằng co, "Anh hai, anh làm gì vậy? Anh buông tay em ra đi!"

Anh hai quay đầu lại, cô thật không ngờ tới anh lại nhe răng cười một tiếng, "Không phải muốn đi trượt tuyết sao? Miên Miên của anh."

Quý mới tin anh bây giờ còn có tâm tình đi trượt tuyết, mặt thú như vậy còn giả bộ xem nhẹ mọi thứ như nước chảy hoa trôi, muốn gạt cô sao? Cô đã sớm không phải là Ngô Hạ A Mông năm đó nữa.

Cô làm mặt quý hướng anh hai cười cười, khuôn mặt cô như chắc chắn điều gì nhướn mi, "Anh hai, anh đang ghen sao!" Lời nói tràn đầy tự tin cùng đắc ý hoàn toàn không che dấu một chút nào. Trời cao minh giám, cô cũng chỉ muốn lên mặt một chút xíu thôi.

Giương mắt tuần tú của anh hai mím cười nói cương, ngay sau đó vươn tay ra ngắt lỗ mũi của cô, "Miên Miên, em rất đắc ý sao? Quả nhiên chỉ trong một năm ngắn ngủi, Dương Chi Hồng liền đem đứa nhỏ nhút nhát nuôi đủ lông đủ cánh. Xem ra con cọp không phát uy, em lại cho anh là mèo bệnh." Bàn tay giương lên, vững vàng ôm cô tới trong ngực.

Cô thấy sắc mặt anh hai không có chút nào là thiện ý, thức thời làm như rất nhu thuận, "Anh hai. . . . Anh muốn làm gì?"

Anh hai tà nhỉnh cười một tiếng, "Dương Chi Hồng chẳng lẽ không dạy cho em biết, đừng cố gắng khiêu chiến quyền uy của một người đàn ông sao? Cái giá này rất cao, không phải một quả bóng nhỏ có thể gánh vác nổi đâu."

Đang nói chuyện, con ngươi đen như mực của anh hai như một mảnh mờ mịt sâu không thấy đáy, đột nhiên cô có một loại dự cảm cực kỳ không tốt, cỗ họng cô không khỏi rung động cầu xin tha thứ: "Anh hai, Miên Miên biết sai rồi. . . . Miên Miên về sau không dám. . . ."

Anh hai nghe vậy ngừng bước chân lại, bộ dạng phục tùng, làm như đang trầm tư suy tính xem có nên tha cô một mạng hay không. Đang lúc trái tim nhỏ tâm thần bất an thì lại nghe anh hai háng giọng cười lớn "Bóng nhỏ Tiểu Miên của anh, Dương Chi Hồng không có dạy em dục vọng của đàn ông một khi bị khơi lên nhất định phải tìm người diệt xuống sao?" Nói xong ôm cô sải bước nhanh chóng trở về phòng.

Cô vẫn còn chưa từ bỏ ý định, ra sức giằng giằng, "Anh hai. . . . Bình tĩnh một chút. . . . anh không phải người dễ xúc động như vậy. . . ."

Anh hai thân mật hôn môi cô một cái, vẻ mặt đắc ý, "Bảo bối ngoan, xúc động của anh là hạnh phúc của em nha. . . ."

Kháng nghị không có hiệu quả, lập tức chấp pháp ngay tại chỗ.

"Bảo bối, em thật ngọt a!" Quả nhiên thủ pháp xé rách quần áo của anh hai rất nhanh chóng, khó trách Dương Chi Hồng nói đàn ông thú tính luôn lớn hơn lý tính.

Cô nâng chân, nhích người đến góc phía bên kia giường lớn, kéo lấy cái mền che đi thân thể trần truồng của mình, kêu lên: "Anh hai, chúng ta có gì cứ nói ra với nhau là được rồi, cần gì phải trần truồng vật lộn! Hơn nữa, quân tử động khẩu không động thủ, anh cần gì vì loại tiểu nhân nhỏ nhỏ như em đây mà chấp nhất chuyện nhỏ nhặt!"

Anh hai nghe vậy, tạm buông cô ra, con ngươi đen nhánh khẽ nheo lại, giống như đang ảo não trầm tư. Cảm giác có ánh mắt nóng bỏng rơi vào trên người cô, cô thức thời ôm chặt thân thể yếu đuối, nhanh chóng lạng lẽ hướng về phía nhà tắm chuẩn đi.

"Ha ha ha. . . . Anh hai như con báo đi săn môi hướng phía cô nhào tới, tay chân dài rất dễ dàng áp chế thân thể yếu đuối của cô, "Thật là một đứa bé ngoan! Anh không phải đã nói sao, dục vọng của đàn ông một khi khơi lên mà chưa được diệt xuống chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ! Xem bộ dáng ngốc nghếch hề hề thật đáng thương của em, anh cảm thấy cũng nên tôn trọng ý của em là, hôm nay động khẩu không động thủ!"

Vị đại lão gia này, mới vừa rồi bộ dạng còn như đang chìm trong tâm trạng trầm tư suy nghĩ, chắc không phải là đang suy nghĩ xem động khẩu không động thủ là nên làm như thế nào đi! Vừa nghĩ tới khả năng này so với bản tính của anh hai mà suy ra, toàn thân cô liền nhin không được nổi da gà tán loạn một hồi. Cái gì gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo, cô cuối cùng cũng đã hiểu !

Anh hai nhào tới buông lỏng nâng eo của cô lên, ngay sau đó đầu lưỡi linh xảo liền dán lên cái eo nhỏ nhắn trắng như bạch ngọc, mút vào không ngừng. Cuối cùng ngừng lại trên lỗ rốn khéo léo đáng yêu, "Thật đáng yêu."

"A." Cô thét chói tai ra tiếng, người đàn ông đáng ghét, biết rõ ràng. Biết rất rõ ràng nơi đó của người ta là miễn cảm nhát!

Anh hai đối với phản ứng của cô rất hài lòng, môi mỏng nhẹ nhàng quét qua nơi miễn cảm kia, sau đó từ từ hướng phía đảo nguyên tiết đầy xuân triều tìm kiếm, cô dừng lại, lập tức theo phản ứng ý thức được ý muốn của anh hai hướng đi đâu, không khỏi ra sức giằng co, "Đừng. Nơi đó không được. Anh hai."

Anh hai ngoảnh mặt làm ngơ, môi mỏng cường thế xuyên qua cánh rừng tiêu điều lạnh lẽo kia, hướng về phía dòng suối nhỏ bí mật đi tới.

"A. Đừng." Cô thở hổn hển, rên rỉ liên tiếp. Đầu lưỡi linh xảo của anh hai thẳng tắp thăm dò về phía cánh hoa nhỏ mềm mại rung động, cánh hoa đáng yêu bởi vì động tình đang róc rách thấm ra từng giọt nhỏ khẽ chảy xuống. Anh hai khẽ cười một tiếng, cô không cảm được khẽ run.

Cô nức nở nghẹn ngào lên tiếng: "Anh hai. Không cần. Em sợ. Miên Miên sợ."

Anh hai ngăn chặn cái chân giầy giữa không nghỉ của cô, nhẹ nhàng hướng nguồn mặt ngọt, tà ác mà thối một hơi, "Bảo bối. Em cũng đã ướt đầm, còn dám cứng rắn cái lại!"

"Ngô. Em chính là không cần. Ô ô. Em chính là không cần." Cô không biết từ lúc nào lại đột nhiên sinh ra một loại ủy khuất lớn lao, nước mắt từng giọt lớn, một giọt lại một giọt thì nhau hướng bên ngoài hốc mắt chảy xuống

Anh hai nghe được tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của cô, rốt cuộc dừng lại động tác, ngẩng đầu lên, tiến tới bên môi cô ti mi hôn, "Tốt lắm tốt lắm, anh không làm, quả bóng nhỏ, em đừng khóc nữa!"

Nghe vậy, cô ngừng tiếng khóc, nước mắt mờ lung nhìn người đàn ông anh tuấn ở trên người cô, nhẹ nhàng cười cười.

Chỉ là, một giây kế tiếp, nụ cười của cô dừng lại bên môi, "A. Anh hai, anh gạt người !"

Anh hai nâng lên mày đẹp, mặt vô tội nói: "Anh nào có a!" Nói xong bên dưới lại ác ý va chạm về phía trước, "Anh cũng không động tay còn ngoài ý muốn chỉ dùng tài hùng biện dỗ dành em, quả bóng nhỏ, có phải cảm thấy anh hai đối với em rất tốt hay không ?"

Mắt to của cô lệ rơi cuộn cuộn, anh đứng là không có động tay lại không động miệng, anh chỉ là động thân một chút , anh

"A."

"Wow, giầy dựa eo của em!"

"Ô ô."

"Đừng khóc. cắn chặt một chút xiu nữa. Da. Quả bóng nhỏ, em lại cắn chặt thật mạnh."

"."

Chờ đến khi kết thúc trừng phạt tàn khốc này, lúc chân cô run lão đảo đi ra khỏi phòng trời đã lại tối.

Anh hai tựa vào trên giường, bộ dáng thỏa mãn giống như sư tử vừa ăn no nê đang nằm xia răng, trông mắt đen co rút nhanh nhìn cô, cười như không cười, vẻ đắc ý hiển thị rõ.

Cô tròn mắt nhìn chăm chăm người đàn ông không một chút tiết chế kia, lão đảo nghiêng ngả hướng phòng bếp chạy đi, thật đói a, bữa trưa chưa ăn cộng thêm thể lực tiêu hao nghiêm trọng, bây giờ cô muốn nuốt vào một con trâu cũng không có gì là lạ.

Đột nhiên, ngang hông cô có một bàn tay to quần lấy, không biết từ lúc nào anh hai đã mặc xong, áo mũ chỉnh tề đứng ở sau cô, bàn tay to phản khách làm chủ vững vàng trụ ở trên eo nhỏ của cô .

Cả người cô run một cái, không khỏi cầu xin tha thứ, "Anh hai. Em. Miên Miên rất đói."

Anh hai vỗ vỗ đầu của cô, "Nghĩ cái gì vậy, anh là xem bộ dạng em đứng cũng không vững, tốt bụng đỡ em mà thôi, chẳng lẽ em còn chưa thỏa mãn."

Cô vội vàng lắc đầu một cái, tỏ vẻ trong sạch, hưng phấn ôm lấy cánh tay anh hai , ngọt ngọt ngào ngào cười ra tiếng, "Rốt cuộc có thể ăn cơm."

Trong phòng ăn, không khí tràn đầy quý dị.

Anh hai ngồi ở bên cạnh cô, Tần Nhật Sơ cũng bị người khác điu lấy ngồi bên phải cô, Lăng Thịnh và Dương Chi Hồng song song ngồi đối diện cô.

Vừa ngồi đầy đủ, Tần Nhật Sơ liền đẩy tới một đĩa toàn cá đến trước mặt cô, anh hai nhàn nhạt nhìn một cái cũng không cam chịu ở phía sau lột một chén tôm đặt trước mặt cô .

Cô giật giật chiếc đũa, hướng món cá với tới, thanh âm anh hai ho mãnh liệt làm cô giật mình, cô ngưng ngừng thu tay lại, chuyển sang tấn công chén tôm thịt đã bóc vỏ, bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm dịu dàng của Tần Nhật Sơ, "Miên Miên, ăn chút cá rất tốt, bổ não bổ thân thể". Cô nghe lời đem chiếc đũa chuyển qua bên phải, gấp miếng thịt cá còn chưa đưa vào trong miệng, anh hai đã ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Tần tiểu đệ, ý của cậu là nói Miên Miên rất đần rồi phải không."

Cô dừng lại, buông lỏng chiếc đũa trên tay, thịt cá păng một tiếng rơi trên bàn.

Cô không dám nhìn tới sắc mặt hai người này, chỉ cúi đầu, lừa vài miếng com trắng, chế cười nói: "Gần đây em bị dị ứng với hải sản, em chỉ có thể ăn com trắng thôi, com trắng cũng có dinh dưỡng."

Dương Chi Hồng thở dài một tiếng, gấp miếng thịt bò bỏ vào trong chén cô, "Miên Miên, ăn thịt bò đi, chú Lê đặc biệt làm cho em đó."

Cho đến giờ khắc này, trước đây cô chưa từng có cảm giác Dương Chi Hồng làm cô thấy cảm động như vậy, cảm động đến khóc lóc nước mắt, cô nuốt miếng thịt bò, nước mắt lưng tròng mà nói: "Thịt bò ăn thật ngon"

Đang lúc này, Lăng Thịnh cũng gấp tới một cái đùi gà đặt ở trong chén cô, dịu dàng nói: "Đừng để ý đến hai con động vật đơn bào kia. Tới ăn nhiều một chút a, còn có ức gà cũng rất ngon, dĩ nhiên món tôm say này cũng không tồi. Đến, ăn nhiều một chút."

Cứ như vậy, trong sự ân cần chiều đãi của Lăng Thịnh và Dương Chi Hồng, cô dần dần quên chung quanh còn có hai con sói đang dùng ánh mắt giết chóc lẫn nhau, chỉ lo chuyên chú đối phó mỹ vị đầy ắp trong chén .

Người ta nói, trong thời điểm hưng phấn lâng lâng sẽ có thể hồn nhiên quên mình, chỉ có thể dựa vào phản xạ có điều kiện mà làm, lời này quả nhiên đúng.

"Anh hai, thịt bò này ăn thật ngon, anh cũng ăn đi." Cô đang gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong chén anh hai, vô thức nói.

Nói xong, rõ ràng cảm giác được chung quanh vang lên thanh âm hút khí. Ngẩng đầu nhìn thấy anh hai vui vẻ ra mặt, Lăng Thịnh và Dương Chi Hồng về mặt quý dĩ, Tần Nhật Sơ bên cạnh thì Mặt bị thương cùng chán nản.

Cô lập tức thức thòi gấp lên một cái cánh gà, bỏ vào trong chén Tần Nhật Sơ, cười nói: "Cậu nhỏ, ăn cái gì bỏ cái này, cái đó. Thịt bò không thích hợp với anh."

Tần Nhật Sơ nghe thấy cô nói, sắc mặt mới hơi hòa hoãn một chút, chỉ là, dường như cô lại chọc phải một đại thần khác, thanh âm anh hai lại từ phía sau bốc lên, "Miên Miên, vậy em cũng nói một chút xem, anh là thể nào lại thích hợp với thịt bò vậy."

"Xi ——" Dương Chi Hồng rút cuộc cười ra tiếng, ngón tay mịn màng ở giữa anh hai cùng Tần Nhật Sơ không ngừng dao động, "Quá khô hài rồi, thật là quá khô hài rồi, tôi thực."

Anh hai mặt trang nhã, liếc nhìn Dương Chi Hồng đang cười đến run rẩy hết cả người, "Cười đã chưa ?"

Dương Chi Hồng dừng lại tiếng cười, "Thật ra thì cũng không được vui lắm, tôi chỉ là nhớ tới ta trước kia có xem qua thế giới động vật thấy hai con sư tử đực vì tranh một con sư tử cái, quyết đấu thành một trận sống chết, cảm giác. Cười đã. Ha ha."

Lăng Thịnh ở bên cạnh lại thêm dầu thêm mỡ, "Miên Miên, anh cũng rất muốn biết tại sao cộc gỗ lại thích hợp với thịt bò vậy."

Cô trừng mắt nhìn Lăng Thịnh cười như hồ ly, linh quang lóe lên trong đầu, gấp miếng phao câu gà đặt trong chén Lăng Thịnh, "Nguyên nhân giống như trên."

Trong lúc nhất thời, trên bàn mọi người đều rớt rít cười to.

Cô giật nhẹ khóe miệng, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Bữa com tối sau sự hy sinh của Lăng Thịnh, rốt cuộc cũng không nhanh không chậm bình thường đi đến kết thúc, lúc này Dương Chi Hồng từ từ bay tới nói một câu, thành công đem không khí đông cứng lại như trạng thái lúc đầu.

"Trang viên hoa hồng của chúng ta thứ tội không đủ chỗ cho nhân viên ngủ chung với nhau" liếc mắt nhìn mặt anh hai đen lại, "Cho nên đối với chuyện chung phòng là không được, Diệp đại tổng tài, xin mời ngài ra kí túc xá nhân viên của chúng tôi ."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 67: Tranh đoạt 2

Anh hai kéo tay cô thật chặt, cũng có thể nói là túm lấy lưng quần của cô xách luôn ra ngoài cửa. Giương mắt tuần tú buộc thật chặt, môi mỏng đẹp mắt khẽ mím chặt, bộ dáng như cảnh cáo không cho người lạ tới gần.

Cổ tay của cô bị lôi kéo đỏ lên rõ đau, cuối cùng cô rút cuộc không nhìn được mạnh mẽ giằng co, "Anh hai, anh làm gì vậy? Anh buông tay em ra đi!"

Anh hai quay đầu lại, cô thật không ngờ tới anh lại nhe răng cười một tiếng, "Không phải muốn đi trượt tuyết sao? Miên Miên của anh."

Quý mới tin anh bây giờ còn có tâm tình đi trượt tuyết, mặt thú như vậy còn giả bộ xem nhẹ mọi thứ như nước chảy hoa trôi, muốn gạt cô sao? Cô đã sớm không phải là Ngộ Hạ A Mông năm đó nữa.

Cô làm mặt quỷ hướng anh hai cười cười, khuôn mặt cô như chắc chắn điều gì như mong muốn, "Anh hai, anh đang ghen sao!" Lời nói tràn đầy tự tin cùng đắc ý hoàn toàn không che dấu một chút nào. Trời cao minh giám, cô cũng chỉ muốn lên mặt một chút xíu thôi.

Giương mắt tuần tú của anh hai mỉm cười nói cương, ngay sau đó vươn tay ra ngắt lỗ mũi của cô, "Miên Miên, em rất đắc ý sao? Quả nhiên chỉ trong một năm ngắn ngủi, Dương Chi Hồng liền đem đứa nhỏ nhút nhát nuôi đủ lông đủ cánh. Xem ra con cọp không phát uy, em lại cho anh là mèo bệnh." Bàn tay giương lên, vừng vàng ôm cô tới trong ngực.

Cô thấy sắc mặt anh hai không có chút nào là thiện ý, thức thời làm như rất nhu thuận, "Anh hai. . . . Anh muốn làm gì?"

Anh hai tà tính cười một tiếng, "Dương Chi Hồng chẳng lẽ không dạy cho em biết, đừng cố gắng khiêu chiến quyền uy của một người đàn ông sao? Cái giá này rất cao, không phải một quả bóng nhỏ có thể gánh vác nổi đâu."

Đang nói chuyện, con người đen như mực của anh hai như một mảnh mờ mịt sâu không thấy đáy, đột nhiên cô có một loại dự cảm cực kỳ không tốt, cổ họng cô không khỏi rung động cầu xin tha thứ: "Anh hai, Miên Miên biết sai rồi. . . . Miên Miên về sau không dám. . . ."

Anh hai nghe vậy ngừng bước chân lại, bộ dạng phục tùng, làm như đang trầm tư suy tính xem có nên tha cô một mạng hay không. Đang lúc trái tim nhỏ tâm thần bất an thì lại nghe anh hai háng giọng cười lớn "Bóng nhỏ Tiểu Miên của anh, Dương Chi Hồng không có dạy em dục vọng của đàn ông một khi bị khơi lên nhất định phải tìm người diệt xuống sao?" Nói xong ôm cô sai bước nhanh chóng trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68: Tổ tình

Sự thật chứng minh, anh hai cho tới bây giờ không phải là người dễ dàng để người khác xếp đặt.

Nhìn người đàn ông dương dương đắc ý tùy tiện nằm trên giường yêu quý của cô, cô kinh ngạc, "Chị Hồng không phải sắp xếp phòng cho anh rồi sao?"

Anh hai nhe răng cười một tiếng, bộ dáng như cơn đờ, khuôn mặt mưa rào sấm chớp như trong Mộ Dung Vân vậy.

Cô ngoan ngoãn nằm lên giường, thôi, anh hai là lão Đại, tùy anh.

Anh hai nâng cằm của cô lên, "Thế nào, Miên Miên. Bộ dáng của em sao giống như đang bắt mồi vậy hả?"

Trời ạ, cô nào dám a! Đại lão gia anh nói cái gì chính là cái đó đi! Tiểu nhân vật như cô đây không dám ý kiến, nào dám nhỏ răng cọp a!

Anh hai cười như không cười, ý mạnh đi tới chế trụ eo của cô, đầu nhẹ nhàng đưa tới, "Miên Miên, em nghĩ muốn anh sao?"

"Oa. . . ." Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn về mặt lười biếng, anh hai dựa vào cô như một con sư tử ưu nhã, cười nói: "Anh hai, anh đang làm nũng sao?"

Thân thể anh hai cứng đờ, nhẹ nhàng ôm lưng của cô, từ từ xiết chặt, giọng nói lại vạn phần dịu dàng, "Miên Miên thích anh như vậy sao?"

Trong lòng cô một hồi ngọt ngào, không khỏi cười hắc hắc, quay đầu ôm cổ anh hai, tiến tới gương mặt bóng loáng kia mà khẽ hôn, "Thích, rất là thích. . . ."

Anh hai đuổi theo môi anh đào của cô, nhẹ nhàng hôn, "Thích nhiều bao nhiêu?"

Cô nâng đầu, đi theo môi lưỡi anh hai không ngừng quán quanh, "Rất là thích, thích nhất."

"Yêu thích cái gì của anh ?" Anh hai cười đến thỏa mãn, tiếp tục truy vấn.

"Rất thích, thích cái mặt anh tuấn của anh hai, thích khoe miệng khiêu gợi của anh hai, thích sống mũi thẳng tắp của anh hai, thích ánh mắt tà khí nguy hiểm của anh hai." Vừa nói xong, cô vừa ở trên khuôn mặt anh tuấn của anh hai ấn xuống một cái hôn khẽ .

"Vây." Anh hai chột tã mị cười một tiếng, nắm tay của cô liền kéo về phía đang ngang nhiên nóng bỏng bên dưới mà vuốt, "Như vậy còn nó thì sao? Thích không? Mang cho em vô hạn vui vẻ, để cho em đạt vô số lần cao triều, bảo bối em thích không?"

Cô bị động tác tà nịnh của anh hai làm mắc cỡ đến hai má đào đều ửng đỏ, tay không tự giác rút về phía sau, toàn thân cũng dâng lên một cỗ cảm xúc dậy sóng quen thuộc.

Anh hai đem thay đổi của cô thu vào trong mắt, bàn tay vững vàng nắm lấy eo nhỏ của cô, không cho cô trốn thoát, ánh mắt nóng bỏng kia giống như muốn đem cô thiêu đốt thành một mảnh.

"Đừng."

"Đừng cái gì hả?"

"Anh hai, anh mới làm một lần rồi!"

"Vây anh làm luôn phần ngày mai!"

"Ngô. Anh lừa người. Em không tin anh!"

"."

Kháng nghị vẫn không có hiệu quả, anh hai đã lấn người đi lên, rút đi chướng ngại cuối cùng trên người cô.

Sau đó màn giường rơi xuống, bên trong là một cảnh xuân ý vô hạn.

Năm này, mùa đông tuyết phủ trên núi xung quanh sơn trang hoa hồng không tan. Cô không biết có phải vì nguyên do này hay không, mà anh hai không có cơ hội xuống núi, cho nên anh hai cùng Lăng Thịnh đều giống như người không có việc gì, ngày ngày không phải cười ngựa thì đi ngâm mình trong ôn tuyền, ngay cả việc rảnh rỗi đi chọc người bị thương Tần Nhật Sơ cũng là chuyện thường ngày.

"O, đây không phải là Tần Đại tổng tài của chúng ta sao? Làm sao rồi, thân thể còn cường tráng chứ?"

"Cám ơn Lăng thiếu gia quan tâm, tôi không có sao!"

"Nếu không sao rồi, cũng đừng ở trước mặt Miên Miên giả bộ đáng thương, tranh thủ sự đồng tình!"

"Vây thì thế nào? Diệp đại tổng tài, tôi đây bị thương là sự thật, Miên Miên đau lòng vì tôi cũng là sự thật!"

"Phải không? À phải rồi Miên Miên đau lòng cho cậu nhưng người cô ấy yêu mến thì là người khác Hahaha...!"

"Anh."

"Tần Đại tổng tài, anh không sao chứ! Đầu gối, mau diu bệnh nhân bệnh nặng cấp độ một của chúng ta a! Nếu không, tối nay kẹo bông sẽ không để cho cậu lên giường !"(bệnh nhân chắc tức mà chết quá haha)

"."

"Oa, có người té xỉu! Bác sĩ Luru, mau tới đây!"

Cứ như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt liền tới năm mới rồi.

Tần Nhật Sơ được cô cùng chú Lê chăm sóc bằng các loại thuốc thập toàn đại bổ, cũng từ từ bình phục, mỗi ngày còn có thể cùng anh hai và Lăng Thịnh nghiêm túc so sánh hăng say, mặc dù lần nào cũng bị Lăng Thịnh chọc giận đến nghiến răng, nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ đáng cười vui vẻ.

Dương Chi Hồng nói rồi, đây chính là Tiểu Cường điển hình lòng dạ đàn bà, khẩu thị tâm phi, gượng cười.

Chi là, đối với cô mà nói, loại cuộc sống thật là đơn giản hạnh phúc, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh hai qua ngày tháng lạc lõng, không cần lo lắng có người sẽ nhảy ra chỉ vào mũi của cô mắng cô tranh chồng người ta, hoặc càng khó nghe hơn là nói cô cướp chồng người ta, loại hạnh phúc này chẳng qua là do cô tự dối gạt bản thân cố gắng coi nhẹ hay vứt bỏ tất cả cảm xúc âm thầm đau buồn xuống.

Tuy nói là anh hai đã giải thích cùng Kiều Hỷ chỉ là quan hệ hợp tác với nhau, nhưng vô luận là như thế nào đi nữa, Kiều Hỷ cũng là vị hôn thê đích thật của anh hai. Mà cô, đi theo sau đuôi người ta cố gắng bám lấy cùng với làm người thứ ba hay hồ ly tinh đều không có gì khác biệt. Hơn nữa không nói

đến việc vứt bỏ tất cả ái dục, cô cùng anh hai anh em ruột thịt chung một dòng máu, đây là sự thật không cách nào thay đổi được.

"Này, Miên Miên" Không biết từ lúc nào Dương Chi Hồng đã đứng ở sau lưng cô, vỗ vỗ vai cô, "Đi theo chị đến kho hàng lấy chút đồ."

Cô gật đầu một cái, nghe lời đi theo phía sau cô ấy, "Lấy cái gì vậy chị?"

Dương Chi Hồng cười cười, "Tôi nay là giao thừa, là dịp tốt để đốt pháo hoa."

Pháo hoa. Giao thừa. Năm mới.

Trong trí nhớ, cô không có những ký ức về khái niệm năm mới đốt pháo hoa gì cả, chẳng qua cô chỉ nhớ mang máng một chút hình ảnh của ông ngoại đang cười đi tới bên cô đưa cho cô một bao lì xì thật to, sau đó vỗ vỗ đầu của cô, gương mặt hiền từ đầy yêu thương. Thường thường trong bữa cơm tối mỗi năm một lần, cũng đều kết thúc bữa ăn trong không khí không vui vẻ gì. Lúc không có di nhỏ, cha và ông ngoại luôn không hợp nhau, ngồi chung một chỗ luôn tròng mắt lạnh lùng nhìn nhau, sau khi di nhỏ cùng anh hai tới, trên bàn cơm càng thêm vắng ngắt, chỉ có thể nghe được thanh âm nhồi nhét nhai đồ ăn của cô.

Trước kia khi còn nhỏ, có thể có nhiều chuyện cô không thấy rõ cũng không hiểu, bây giờ suy nghĩ nhiều một chút, nếu như năm đó cô không tri độn như thế, có phải hay không cũng không có chuyện di nhỏ cùng cha vội vã kết hôn rồi sống trong hôn nhân cùng tình yêu vô vọng như vậy.

Thì ra là, cho tới nay. Cô đều sống ở trong hạnh phúc tự mình vẽ ra .

Bởi vì số lượng pháo hoa rất lớn lại cộng thêm có một chút nguy hiểm, chú Lê liền dẫn theo Tiểu Mã cùng một đám thanh niên trẻ tuổi trai tráng gan lớn không sợ chết vận chuyển giúp hết số pháo hoa màu sắc rực rỡ đầy mỹ lệ kia .

"Làm thế nào mà nhiều như vậy?"

Dương Chi Hồng ở bên cạnh kiểm tra chất lượng bảo đảm của pháo hoa vừa nói: "Chỗ pháo hoa này là từ rất nhiều năm trước rồi, chị muốn dọn dẹp một chút, nhưng phần lớn cũng đã không thể cháy nữa rồi."

"Khụ khụ khụ." Dương Chi Hồng từ trong tro bụi lộ mặt ra, "Quả nhiên, pháo hoa chỉ có thể dùng ngay liền tay. Trước kia, chị đều phải về Dương gia qua năm mới. Năm nay ngoại lệ lại ở bên ngoài mừng năm mới, vì tuyết lớn không thể xuống núi, cộng thêm có mặt cái con dê béo là anh hai em nữa, chị có thể danh chánh ngôn thuận không cần về nhà."

Cô giúp đem pháo hoa nằm trên đất nhặt lên, "Chị Hồng, chị không muốn về nhà cùng cha mẹ đón mừng năm mới sao?"

Động tác nhặt pháo hoa của Dương Chi Hồng hơi chậm lại, ngay sau đó nhàn nhạt mở miệng nói: "Mẹ của chị lúc sinh em gái đã chết vì khó sinh rồi, nhiều năm trước cha cũng đã qua đời, trong nhà chỉ còn sót lại em gái cũng đã lập gia đình, lần nào trở về cũng phải đối mặt với một đám lão già như quý hút máu kia, nhiều năm đều như vậy thật mệt mỏi."

"Lão già hút máu?"

"Không phải là cái đám chú chú bác bác di di thím thím ... Triền gia nhà chị sao, không có chuyện gì thì mặt mũi không bao giờ thấy cả, đến cuối năm có huê hồng liền vọt chạy tới." Dứt lời, Dương Chi Hồng sờ sờ mặt của cô, "Cho nên mới nói, giống như Nguyễn gia của em thật tốt, chỉ có một mình em, anh hai em chỉ cần nuôi một mình em thật thuận buồm xuôi gió."

"Nhưng là, nhiều người không phải càng náo nhiệt hơn sao?" Cô vẫn ngây thơ như cũ.

"Náo nhiệt á hả?" Dương Chi Hồng cười nhạo một tiếng, "Có nhiều người ngày vây quanh em, ngay cả ăn cơm hay ngủ nghỉ cũng quần quít em không buông, chỉ muốn em giúp bà ta bồi thường hợp đồng hay giúp ông ta lấp đầy ngân sách thiếu hụt trong công ty thì khi đó em chỉ muốn có được sự thanh tịnh thôi."

Cũng đều là như vậy, một khi thân tình trộn lẫn với lợi lộc, thì cảm tình có vẻ cực kỳ xấu xí cùng khó chịu.

Tưởng tượng xem, Dương Chi Hồng lúc đã có con đem pháo hoa muốn cùng nhau đốt lên, sau đó từ trong phòng bước ra một nhóm chú bác liếc mắt nhìn chằm chằm muốn chia huê hồng còn có thể có tâm trạng đốt pháo hoa sao.

Đêm trừ tịch năm nay, cô uống say. Nằm ở trong ngực anh hai, nhìn kia Đóa Đóa pháo hoa nở rộ tỏa sáng cả bầu trời đêm, hết sức mỹ lệ hết sức xinh đẹp làm cho người ta khó có thể quên. Nhìn một mảnh mờ mịt ở bên trong, cô đột nhiên nhớ đến một bộ phim có tên 'Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện' trước đây đã từng xem qua, nam chính dạt nữ chính, nữ phụ, nam phụ. Cùng nhau đốt từng chùm pháo hoa, cùng nhau ước hẹn mười năm, ngay lúc đó mỗi người đều hạnh phúc bình yên, chỉ tiếc là đến cuối cùng chỉ còn người chết lâu trông, mười năm ước hẹn đã thành lời nói suông. (phim này buồn lắm có ai xem rồi chưa)

Cô hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh hai dưới ánh sáng khói lửa pháo hoa chợt sáng rồi chợt tắt đi, mắt sáng nửa khép hờ, không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng mà cô lại Cô có tư tâm cho rằng anh bây giờ là hạnh phúc sao.

Quay đầu, cô bất tri bất giác cảm thật nắm tay anh hai, nắm thật chặt thật chặt không có chút khe hở nào. Nếu như đây là một giấc mộng, vậy hãy để cho cô vĩnh viễn dừng tình lại nhé, nếu như đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn tốt đẹp nhất trong đời, vậy hãy để cho cô vĩnh viễn sống trong chuyện ngoài ý muốn đó đi!

Anh hai giống như cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, cúi đầu, nhẹ nhàng ôm chặt cô. Trong con người đen sâu hun hút kia là một mảnh thâm thúy, giống như vòng nước xoáy xoay tròn thật sâu và tối tăm kéo cô vào trong đó, không thể tự thoát ra được, chỉ có thể không tự chủ trầm mê luân hồi, không thể tự kiềm chế.

Tranh thủ chen lẫn những thanh âm hoan hô của người khác, cô hé mở môi anh đào, thấp giọng bày tỏ: "Anh hai. . . . Em yêu anh." Sắc mặt anh hai không thay đổi, chỉ có đôi mắt bồ câu xinh đẹp lóe sáng vì dư âm sáng rực của pháo hoa .

Cô không biết trong lúc ấy anh hai có nghe được lời cô nói hay không..., nhưng từ buổi tối đó sau khi trở về, anh hai lấy sự dịu dàng hiếm thấy lấy lòng cô, để cho cô đạt đến mấy lần cao trào mới bộc phát ra, cuối cùng anh chống đỡ cái trán ướt mồ hôi của cô thâm tình vừa hôn vừa nói "Quả bóng nhỏ, anh yêu em"

Trong lúc cô nửa ngủ nửa tỉnh, trong lòng thật ngọt ngào mỉm cười, ra sức chu chu mỏ, còn muốn nói nhiều hơn, nhưng thật sự cô quá mệt mỏi đến ngay cả giờ tay lên chống trước ngực anh hai cũng không có hơi sức, chỉ có thể lằm vào cùng trầm luân theo luật động không ngừng nghỉ của anh hai trong đêm tối .

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 69: Rời đi

Năm mới đã qua, nhiệt độ lại bắt đầu tăng cao. Tuyết đọng từ trên núi đến dưới chân núi đều đã từ từ tan, mùa xuân cũng từ từ đến gần.

Đối với cô mà nói, mùa xuân không có ý nghĩa gì, với cô chứ đừng nói tới việc vui mừng đón xuân, trong lòng cô luôn hiện lên một cảm xúc âm thầm nhàn nhạt đau buồn. Tuyết tan, cũng đồng nghĩa là anh hai sắp phải đi rồi, nhưng anh vẫn không nói sẽ dẫn cô đi theo. Mà cô, thật sâu trong nội tâm đã không còn bất cứ kiêng kỵ gì như trước, bây giờ cô chỉ muốn trực tiếp đi theo anh hai về nhà.

Lời nói vẫn lẩn quẩn trong lòng, nhưng lại không cách nào mở miệng nói ra.

Cô sợ, nếu như trong giây phút cô mở miệng nói ra, lại nghe được lời lạnh lùng cự tuyệt của anh hai, hơn nữa lòng cô cũng chưa chuẩn bị khi xuống núi sẽ đối mặt với Kiều Hy như thế nào nữa.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . . . ngày cứ nối tiếp nhau qua đi, Lăng Thịnh rời đi.

Tiếp đến một ngày, hai ngày, ba ngày nữa. . . . lại những ngày nữa nối tiếp trôi qua, Tần Nhật Sơ cũng nói lời tạm biệt với cô.

Sau đó, anh hai vẫn chậm chạp không có động tĩnh.

Buổi tối, vẫn như cũ là một cuộc sôi trào nóng rực Phiến Vân Phúc Vũ, cô miễn cưỡng tựa trong ngực anh hai, ngón tay vô thức ở trên ngực tròn bóng vẽ nên các vòng tròn.

"Anh hai, anh đã lâu không trở về, công ty sẽ không có việc gì chứ?"

Nếu không cách nào nói thẳng ra, vậy thì nói bóng nói gió cũng có thể chứ.

Anh hai cầm cái tay đang lộn xộn của cô, "Thế nào, lo lắng Nguyễn thị sụp đổ anh sẽ không nuôi nổi em sao?"

Lôi kéo tay của cô tới khoe miệng êm ái vừa hôn, anh hai vừa nói: "Miễn Miên, em yên tâm, anh hai bản lĩnh khác thì không có, nhưng nuôi em thì dư sức."

Cô tiến sát tới lồng ngực ấm áp của anh hai, nhẹ nhàng cọ xát, "Anh hai, anh không muốn xuống núi sao?"

"Miễn Miên mấy ngày nay trong lòng em có chút không tập trung, chẳng lẽ chính là vì chuyện chúng ta xuống núi hay không?" Thanh âm anh hai kinh ngạc, "Anh không phải đã cho em thời gian nói lời tạm biệt cuối cùng với mọi người sao?"

Cô cũng kinh ngạc, "Cái gì tạm biệt lần cuối?"

Anh hai cười gian, "Em cho rằng anh còn có thể để em sống bên cạnh yêu tinh hại người Dương Chi Hồng sao? Anh lại cho em thời gian hai ngày, anh sẽ mang em cách thật xa cái nơi địa phương quỷ quái chim không thềm đến đẻ trứng này, sau đó chúng ta đi về nhà, mà Lâm luân lằm bằm nhắc đến em."

Thì ra là. Thì ra là, anh hai chỉ là vì bận tâm cô, mới chậm chạp không có xuống núi, thì ra là, thì ra là, anh hai là muốn dẫn cô cùng nhau về nhà.

"Em khóc cái gì hả ?" Anh hai nâng cái cằm hơi thon nhọn của cô lên, thần sắc biến đổi, "Em không muốn trở về ?"

Cô ở trong ngực anh hai, mạnh mẽ lắc đầu một cái, thanh âm nghẹn ngào, "Không có. Em muốn về nhà, em thật là nhớ nhà."

Anh hai nghe vậy, mới thở phào nhẹ nhõm, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại kia .

"Anh hai. Đừng." Cô đè lại đôi tay không nghe lời của anh hai, bàn tay cứ tới lui tuần tra chung quanh , "Anh. Anh vừa mới."

Anh hai cũng không bởi vì lời nói của cô mà ngừng lại động tác, mà trái lại càng thêm tà khí cùng cuồng dã, ngón tay dài từ từ lướt qua cái cổ trơn nhẵn mềm mại, đi tới quả hạch chín mọng đã sớm dựng đứng kia, hung ác dùng lực bóp một cái, âm thanh tà ác: "Em phải bồi thường anh, mấy ngày nay lòng em cứ không yên, để cho chuyện sinh hoạt tình dục của anh cực kỳ bất mãn!"

"Anh hai, anh." Cô lùi bước, hiện tại trong lòng cô cũng không lối thoát nào a! Này rõ ràng là lão đại anh dục hóa đốt người cần dập tắt nên lấy có đây mà! Trần trụi mà lấy có a!

Chỉ chốc lát sau, quả hồng phía trước đã từng trưởng thành đau, chỉ cần anh hai khẽ sờ liền truyền xuống một hồi đau nhói bén nhọn, cô không khỏi thở nhẹ ra nói : "Nhẹ một chút. Anh hai. Sẽ đau."

Anh hai cười hắc hắc, dời ngón tay đi, nhưng lại hướng xuống phía dưới nơi tư mật mà tìm kiếm. Anh trực tiếp đẩy ra cánh hoa mềm mại kia, sờ tới tiểu châu phát cứng rắn thì không khỏi lại dùng sức bóp một cái. Đau đớn xen lẫn thỏa mãn vô biên làm cho cô không thể khống chế thanh âm của mình mà lên tiếng kinh hô, "A. Không cần. Ngừng."

Anh hai trêu chọc như vuốt ve cục đá nhỏ, tà khí vạn phần, "Có đúng là không muốn thật không, nhưng anh còn chưa muốn dừng a!" Nói xong, ngón tay dài thẳng tắp cắm vào trong mật động đang chảy từng giọt nhỏ róc rách.

Một ngón, hai ngón, ba ngón.

Nhẹ nhàng, từ từ, nhanh chóng, mãnh liệt.

"Đừng. Anh hai, em sẽ không chịu nổi. Đừng a."

Động tác anh hai không ngừng, "Mới như vậy mà đã chịu không được, làm thế nào tiếp nhận chân chính của anh, đứa nhỏ thiếu dạy dỗ!"

Ngón tay dài lướt động thật nhanh, mang theo tiếng nước chảy róc rách , xì xì. Xì xì.

Chợt, trong đầu cô bỗng trống rỗng, cả người dùng lực co lại một cái, bị ngón tay dài của anh hai đưa lên đám mây. Thấy thế, anh hai rút ngón tay ra , tiếp cận dính lấy mật dịch, hướng tới trong miệng nhẹ nhàng ngậm một chút, sau đó lại thâm nhập, toàn bộ đưa vào trong miệng của cô .

"Quả bóng nhỏ, nếm thử một chút mùi vị của mình đi !"

"Ngô ngô."

"Ngọt sao?"

"Ngô ngô ngô."

"A, anh biết rồi, em muốn nói ngọt sao! Không cần giải thích, anh cũng cảm thấy rất ngọt a!"

"." Rõ ràng miệng cô bị lấp kín, tại sao người bị khi dễ luôn là cô a.

Anh hai ngậm môi của cô liếm láp mút vào thật lâu sau, khi nghe thấy cô thở hỗn hển thì mới tạm hài lòng liếm liếm khước miệng rồi đi, lấy tay ôm cô đến trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô. Bộ dáng thỏa mãn mà an bình.

Hồi lâu, tay anh hai từ từ ngừng động tác, dường như đã ngủ thiếp đi. Cô đứng dậy, nhẹ nhàng kêu lên, "Anh hai, anh hai, anh ngủ sao?"

Anh hai không có đáp lại, giống như đã ngủ say mà đi vào giấc mộng đẹp.

Cô thở dài, thận trọng vén chăn lên, khoác y phục đi ra cửa.

Chỉ là cô không nghĩ tới, trong một thoáng khi cô vừa bước ra khỏi, người đàn ông có vẻ đang chìm vào mộng đẹp kia chợt mở hai mắt ra, một đôi mắt tỉnh mạch trong đêm tối lóe ra một thứ ánh sáng chói lọi không biết tên.

"Chị Hồng, chị đã ngủ sao?" Cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng Dương Chi Hồng.

Chưa đến ba mươi giây, cửa mở ra, Dương Chi Hồng cau mày, nhìn thấy trước mặt là cô thì mặt kinh ngạc, "Miên Miên?"

Dương Chi Hồng vừa ngáp vừa dẫn cô vào trong nhà, "Nói đi, trẻ như thế tới tìm chị có chuyện gì?" Mắt chuyển động, chế nhạo nói: "Chẳng lẽ Diệp Hiên Viên không thể thỏa mãn em, em dục hòa khó nhịn, tới tìm chị ? Di, cũng không đúng, cả người mùi vị nặng như vậy, cái miệng nhỏ nhắn còn đỏ

tươi ướt át, vừa nhìn đã biết mới bị đàn ông thương yêu thật tốt qua."

Cô lôi kéo tay Dương Chi Hồng, đỏ mặt, "Chị Hồng."

Dương Chi Hồng cười cười: "Tốt lắm tốt lắm, chị không trêu chọc em nữa, tránh cho có người nói chị khi dễ em, em đừng vòng vo nữa, nói hết ra đi, có như vậy chị mới giúp được em chứ. Nói đi, cô bé đáng yêu của chị, đêm dài đằng đẵng, có chuyện gì chọc em làm em không có lòng dạ nào đi ngủ vậy?"

Cô cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu lên, khẽ cắn răng, mở miệng, "Anh hai muốn dẫn em về nhà."

Dương Chi Hồng sùng sốt, ngay sau đó lại miễn cưỡng cười nói: "Em cũng không phải là cô nhi không có nhà để về, vốn là phải về nhà rồi, chẳng lẽ em muốn sống dựa dẫm chị cả đời sao?"

"Em, không phải có ý này." Cô cắn chặt răng, rốt cuộc cũng không thể làm khác hơn là mở miệng, "Chị Hồng, chị biết em cùng anh hai là có chuyện gì với nhau mà, nhưng mà chị cũng đã biết anh hai cùng thiên kim của Kiều thị nhất định sẽ cưới nhau. Trên danh nghĩa bọn họ mới chính là đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận, còn em. Một con hồ ly tinh ngay cả cọng lông cũng không mọc đủ dài không đáng nói tới, em thật không biết lần về nhà này, làm thế nào để đối mặt Kiều Hy, dù sao cô ấy đối xử với em rất tốt."

"Thiên kim Kiều thị sao?" Dương Chi Hồng sờ sờ cái cằm hơi nhọn, mặt trầm tư, thật lâu, Dương Chi Hồng dường như mới phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Ai mới đích thật là hồ ly tinh còn chưa biết đây."

"Chị Hồng. Chị nói gì vậy?"

Dương Chi Hồng nắm chặt mặt cô, hiện lên một nụ cười bất cần đời, "Miên Miên, em cái gì cũng không cần lo, em chỉ cần nhớ em thích anh hai em, anh hai em cũng thích em là đủ rồi, những chuyện khác, anh hai em sẽ giúp em chuẩn bị thật chu toàn, thật chu toàn."

Cô cúi đầu, "Nhưng mà, em chính là không muốn trở thành gánh nặng của anh hai."

"Ha ha." Dương Chi Hồng cười to lên, giống như nghe được chuyện cười kinh điển nhất thế kỷ, cười đến không kịp thở, tư thái hoàn toàn không có, "Người nào. Người nào nói cho em biết em là gánh nặng của hắn, coi như là vậy đi, vậy thì thế nào, chị tin tưởng Diệp Hiên Viên rất vui vẻ chịu đựng, ngược lại là em đó ——" Dương Chi Hồng gật đầu một cái, bộ mặt ra vẻ phớt tình nói: "Em xem ra cũng nên suy nghĩ một chút, người đàn ông mà mình muốn tại sao chỉ bởi vì cái nhìn nhỏ nhen của người khác mà đã dễ dàng buông tha rồi, nhưng hắn là người đàn ông mà người đời này đều muốn bắt được lên trên giường ngủ chung a. Em phải biết, phụ nữ như chúng ta là không thể chia sẻ người đàn ông của chính mình, cũng giống như bàn chải đánh răng không cách nào xài chung với người khác được, đừng nói chỉ là một công chúa sa cơ của Kiều thị, coi như là con gái Thiên Hoàng Lão Tử tới đi, em cũng không thể buông tay, phải biết, em phải xác định, đời này Nguyễn Miên Miên em đều muốn cùng người đàn ông có tên Diệp Hiên Viên bên nhau ."

"Nhưng mà, chị Hồng. em cảm thấy cái hạnh phúc này tới quá đột ngột, em thật là sợ, thật là sợ." Cô chần chờ nói.

Dương Chi Hồng mạnh mẽ vỗ vỗ vai của cô, "Nguyễn Miên Miên tiểu thư, em có chút khí phách được hay không, cái gì mà hạnh phúc tới quá đột ngột, hạnh phúc nó chính là muốn tìm ngay em có được hay không! Lại nói em sợ cái gì dù trời có sập xuống, cũng còn có anh hai em chống đỡ, coi như không có anh hai nhà em, cũng còn có Lăng Thịnh, Tần Nhật Sơ nữa chứ!"

"Ha ha." Nói đến đây, Dương Chi Hồng đột nhiên thần thần bí bí tiến tới bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Muốn chị dạy em một phương pháp tốt nắm lấy đàn ông trong lòng bàn tay không? Lắm bầm, lắm bầm."

Không lâu lắm, cô bán tín bán nghi đi ra phòng của Dương Chi Hồng, tự xem xét 30 chiêu chế ngự đàn ông hữu hiệu này?

Sau khi cô gái đi không lâu, Dương Chi Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ đang đặc nói một câu: "Nếu cũng tới, sao không đi vào uống ngụm trà nóng đây?"

Phía sau chỗ tối tăm ngoài cửa sổ, một người đàn ông tuần tú từ từ đi ra, chính là cái người đáng lẽ đã sớm ngủ say trong phòng Diệp Hiên Viên.

Dương Chi Hồng khiêu mi cười một tiếng, "Đừng nói tôi không giúp anh, tôi chính là đích thân truyền thụ cô ấy 30 chiêu chế ngự đàn ông a, về sau anh thật có phúc."

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Hiên Viên lúc này mới nâng lên một nụ cười dịu dàng, "Cô yên tâm, chuyện tôi đã đáp ứng với cô cũng sẽ làm được. Trong lúc cô còn sống tôi tuyệt đối không xem Triển gia là đối thủ."

Dương Chi Hồng dừng mắt, gọi lại người đàn ông sắp phải rời đi, "Diệp Hiên Viên, Miên Miên là một cô gái tốt, bất kể lòng của anh cao bao nhiêu lớn bao nhiêu, cũng đừng làm chuyện gây tổn thương đến cô ấy. Lần trước tôi có thể ngẫu nhiên nhặt được cô ấy, lần sau tôi không thể bảo đảm"

Diệp Hiên Viên dừng bước lại, không quay đầu lại cũng không có trả lời, cuối cùng từ từ biến mất ở trong màn đêm thâm trầm

. . . Đường ranh giới Miên Miên đang ngủ say . . .

Nhìn cô gái trên giường bất tri bất giác ngủ say, ánh mắt Diệp Hiên Viên hơi sầm lại, không khỏi nằm vào trong chăn nhẹ nhàng đem cô gái kéo vào trong ngực mình, thờ dài một tiếng: Quả bóng nhỏ, anh không cho em có cảm giác an toàn đến như vậy sao, không đáng để em tin cậy sao?

Chỉ là, Dương Chi Hồng, hẳn hiện tại cảm thấy để lại người này thật uy hiếp, thật sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 70: Trở về nhà (Thiên Lô Ái Ái, thuần khiết cẩn thận khi đi vào)

Nhìn vào ngôi nhà vô cùng quen thuộc trước mặt, cô không khỏi rung rung nước mắt, bất kể ở chỗ này đã từng xảy ra vui vẻ bi thương hay hợp tan gì đi nữa, nhưng là, không thể chối bỏ, nơi này là nơi cô luôn hoài niệm không muốn xa rời nhất trong thâm tâm.

Mới vừa xuống xe, má Lâm liền sai bước ra đón, hai mắt đầm lệ vừa ôm cô vừa kêu cô là tâm can bảo bối. Thật lâu sau mới bình tĩnh lại, vừa sờ đến cái eo nhỏ mảnh khảnh của cô, vành mắt lại hồng lên, không khỏi lớn tiếng mắng, giống như cô hay bị Dương Chi Hồng ngược đãi vậy.

Anh hai cười mà không nói, sai bước đi vào trong nhà .

Vừa lúc đó, đột nhiên một thân ảnh giống như má Lâm mới vừa bỏ nhào vào cô lúc nãy nhưng mà lần này là hướng về phía ngực anh hai, nũng nịu kêu lên: "Hiên Viên, anh đã trở lại?"

Ba người đang đứng tại chỗ đồng thời cùng ngẩn ngơ, hai mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì đang diễn ra .

Anh hai do bất ngờ không phản ứng kịp, kéo vòi bạch tuộc đang quấn trên người ra, lạnh lùng nói: "Kiều Hỷ, cô tại sao lại ở chỗ này?"

Má Lâm lúc này ở bên tai cô nhỏ nhỏ nói thầm: "Miên Miên tiểu thư, cô phải đem thiếu gia giữ chặt, nếu không sẽ cấp tiện nghi cho con hồ ly này tính này." Về mặt cảm phần, xem ra Kiều Hỷ ở chỗ này qua ngày cũng không phải là tốt như cô nghĩ, phải biết là chọc giận má Lâm thì hậu quả tương đối nghiêm trọng. Nhẹ thì trong thức ăn hoặc là trên giường phát hiện mấy con gián nhỏ nhỏ, nặng thì buổi tối ra ngoài giả trang Trinh Tử treo tường, cho đến khi đối phương sợ tới mức bỏ trốn mất dạng, nhiều lắm là chịu nổi qua một ngày rồi cũng sợ qua mà bỏ qua.

Cô lại thấy Kiều Hỷ vẫn chưa từ bỏ ý định hướng trên người anh hai chà xát lung tung, thanh âm nũng nịu, "Hiên Viên, sao mà anh đi lâu như vậy không trở lại, người ta rất nhớ anh."

Cô đứng tại chỗ, trong lòng chua xót không chịu nổi, chỗ trong ngực anh hai rõ ràng là dành riêng cho mình cô, lại có người không biết liêm sỉ đeo dính lấy.

Ghét, thật là ghét.

Má Lâm ở bên cạnh cũng gấp lên, đẩy cô một cái, "Miên Miên tiểu thư, đi đoạt lại thiếu gia đi."

"Nhưng mà ——"

Má Lâm cắt đứt lời cô, "Còn nhưng nhị cái gì nữa, thiếu gia sẽ bị hồ ly tinh cướp đi nha. Miên Miên tiểu thư, cô không biết là đàn ông lúc sáng sớm dục vọng rất mãnh liệt sao a, con hồ ly tinh lại đang chà xát lung tung trên người anh hai cô, khó tránh khỏi."

Má Lâm còn chưa nói xong, cô đã tức giận đằng đằng vượt đến trước mặt anh hai, liếc mắt nhìn anh hai tức giận đến mớ hồ muốn bộc phát, hừ lạnh một tiếng, ôm cổ anh hai khề hờn. Anh hai là của cô, là người đàn ông cô muốn, cô sẽ không đem anh hai tặng cho người khác.

Anh hai rõ ràng sừng sốt, sau đó ngậm lấy nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước của cô như muốn giữ lấy đôi môi đỏ mọng đang muốn rời đi, trần trọc mút vào, xâm nhập càn quét, bàn tay cũng kịp thời nâng lên eo của cô, ôm cô tới trước ngực, tránh cho cô khỏi sổ mạng tay chân mềm nhũn ra sẽ khuỵu té tại chỗ.

Hôn một chút, cô cũng không biết đã kéo dài bao lâu, cô cũng không biết Kiều Hỷ đang có biểu tình gì, nhưng thời điểm khi cô khôi phục lại tinh thần, cô đã nằm ở trên cái giường quen thuộc của anh hai, mà anh hai thì đang thuần thực cời quần áo của cô.

Cô lấy tay vòng qua cơ bụng rắn chắc của anh hai, cắn cắn lỗ mũi kiên định kia. Anh hai sừng sốt, ngay sau đó, đã kịp phản ứng động tác liền càng thêm thô bạo, bàn tay vung lên, quần áo đã như một khối vải rách bị ném xuống dưới giường.

Cô cười cười khê, "Anh hai, quả nhiên lúc sáng sớm dục vọng của đàn ông rất mãnh liệt, một chút khiêu khích cũng không chịu nổi."

Anh hai ngậm vành tai như ngọc của cô, thay nhau liếm láp, "Tiểu yêu tinh, em cố ý." Nói xong, bàn tay đẩy hai chân trắng nõn của cô ra gác ở bên hông, sau đó nghiêng người một cái, nóng bỏng cùng trưởng thành quen thuộc kia đã toàn bộ xâm nhập vào đường đạo non nớt của cô.

Cô yêu kiều hờn hển, nắm lấy bả vai rộng của anh hai "Chậm. Chậm một chút. Miên Miên không chịu nổi."

Anh hai nghe vậy, lui ra ngoài một chút, tà mị cười một tiếng, "Như em mong muốn." Một giây kế tiếp, lại dùng lực độ cường thế cùng nhiệt liệt hiếm thấy thẳng tiến thật sâu trong mật địa đào nguyên kia lần nữa.

"A ——" cô kêu lên thất thanh, thân thể nghiêng về phía sau, đầu đụng phải đầu giường cứng rắn. Cô bị đau, nước mắt không ngừng ngưng đọng trong mắt, không khỏi oan ức nhìn anh hai.

Anh hai thương tiếc sờ sờ chỗ bị đụng đau của cô, sau đó môi mỏng ghé vào bên tai cô nhẹ nhàng thờ dài, "Quả bóng nhỏ, về sau đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh, anh sẽ không nhìn được."

Không nhìn được thương yêu cô sao? Không nhìn được sủng ái cô sao? Trong lòng cô nghĩ đến vui rạo rức.

"Không nhìn được giày xéo em!" Nói xong, anh hai đã giữ chặt lấy eo của cô toàn lực thẳng tiến. "Quả bóng nhỏ, em vĩnh viễn sẽ không biết bộ dạng mắt to tròn ngập nước của em làm cho người ta thương yêu cỡ nào đâu, trông mắt mỏng lung làm cho hăng hái của đàn ông bộc phát, ý muốn giày xéo tăng lên."

Anh hai vừa nói xong, môi mỏng đã đi tới bộ ngực mềm mại, ngậm lấy trái cây đỏ tươi kia, anh hai khẽ thờ, "Hôm nay anh rất cao hứng, bởi vì quả bóng nhỏ rất cuộc biết giúp anh. Giúp anh tránh khỏi bị những người phụ nữ khác đeo bám. Anh rất cao hứng. Anh rất cao hứng."

Lúc này, nước mắt của cô như muốn trào ra, thân thể vui vẻ cùng sáng khoái, cũng vượt xa ra khỏi phạm vi chịu đựng của cô, cô cần bờ vai rộng của anh hai, cầu xin tha thứ: "Anh hai. Anh hai. Miên Miên. Miên Miên không cần."

Nói xong, cảm giác cứng rắn nóng rức trong thân thể lại tăng thêm mấy phần, thanh âm bắt đầu của anh hai vang lên bên tai cô, "Quả bóng nhỏ, anh không phải đã nói rồi sao, thanh âm cầu xin mềm mại của em càng làm anh thêm hưng phấn thôi, khi nó đi vào tai anh thì không thể nghĩ ngờ gì nó chính là âm thanh dụ tình tốt nhất."

Cô mềm nhũn tựa trên vai anh hai, mặt cúi thấp, cái gì gọi là biết vậy đã chẳng làm, cô cuối cùng cũng biết được, cô tại sao có thể đi nhờ rặng sư tử đây.

"Ngô." Anh hai cảm eo của cô, mạnh mẽ đẩy lên trên, "Quả bóng nhỏ, ở dưới người của anh mà em còn dám phân tâm, thật là thèm chơi!"(bảo đảm câu này là nguyên tác nha)

"Ngô. A. Không cần." Mãnh liệt đụng liên tiếp, cô chỉ có thể nũng nịu rên rỉ.

"Bang bang." Trong lúc mơ hồ, cô nghe giống như có tiếng gõ cửa. Đẩy anh hai cái người mà vẫn đang hăm hở cố gắng tiến lên ở trên người cô, "Có người gõ cửa."

Anh hai chậm lại động tác, mày rậm khẽ nhú lên, cúi người cho cô một nụ hôn nóng bỏng hùng hực, "Bảo bối, chúng ta dừng để ý tới hân."

"Bang bang. Bang bang." Tiếng gõ cửa vẫn kiên nhẫn vang lên đều đều như cũ.

Cô lại đẩy anh hai một cái, "Anh hai."

Anh hai khẽ nguyên rủa một tiếng, "Người nào vậy?"

Bên ngoài truyền đến thanh âm mềm mại đáng yêu của Kiều Hỷ, "Hiên Viên, Lăng Thịnh online, có chuyện muốn nói với anh."

Anh hai ảo não thờ dài, "Lăng Thịnh đáng chết." Sau đó liếc mắt nhìn ngang dọc địa phương chật chội bên dưới thân thể ngọc ngà của cô, tà mị cười một tiếng.

Cô đột nhiên có một loại dự cảm xấu, nhìn anh hai kéo lấy tấm thảm thật dày bên cạnh bao lấy thân thể của mình, vậy mà nóng bỏng kia lại như cũ không có mềm đi chút nào, thanh âm cô run lên hỏi: "Anh hai. Anh muốn làm gì?"

Anh hai cười hắc hắc, trực tiếp ôm cô đến trước ngực, tấm thảm dày thật to, che đầy bao lấy thân thể hai người thật chặt chẽ, bên dưới tấm thân thể hai người vẫn còn tiếp xúc thật chặt.

"Không cần. Anh hai. Không cần. Người ta sẽ thấy." Cô giùng giàng, tư thế này quá mắc cỡ, cô không cần, cô không cần. . . .

Anh hai hôn một cái lên cái mũi nhỏ yêu kiều của cô, "Thấy thì có làm sao, ai kêu em không cho anh ăn no."

Đường từ gian phòng của anh hai đến thư phòng chỉ ngắn ngủn có vài bước chân, nhưng mà đối với cô mà nói thì thật giống như đang ở chiến trường dài hai vạn năm nghìn dặm xung quanh là đại quân bao vây. Cô không dám nhìn tới Kiều Hỷ đang đứng trước cửa phòng có dạng biểu tình gì, chỉ có vùi đầu thật sâu chôn ở trước ngực anh hai, thỉnh thoảng bởi vì đi lại nên trong cơ thể vật kia tựa hồ đang lướt động, cô há mồm cắn lấy cái ngực bên trái của anh hai.

Không biết qua bao lâu, anh hai ôm cô ngồi lên ghế sa lon trong thư phòng, tay trái ôm eo nhỏ của cô, tay phải nhận lấy điện thoại, "Tìm tôi có chuyện gì?"

Đầu kia truyền đến thanh âm vui vẻ của Lăng Thịnh, "Nghe nói kẹo bông đã trở về a, thật lâu không gặp rồi ra ngoài ăn bữa cơm đi?"

Giọng nói anh hai không tốt, "Cậu tìm tôi lúc này là muốn phá hư chuyện của tôi chứ gì!" Không đợi Lăng Thịnh trả lời liền "Pằng" một tiếng cúp điện thoại, nhìn cô đang ở trong ngực nhũn như con chi chi, nhẹ nhàng cười một tiếng, ôm eo nhỏ của cô lại bắt đầu tiếp tục chuyện còn dang dở lúc này.

"Leng keng." Điện thoại giống như cùng hai người đối nghịch, cũng kiên nhẫn không ngừng vang lên.

Cô giãy giụa lên tiếng, "Anh hai, điện thoại."

"Này" anh hai nhận lấy điện thoại, giọng nói tà ác, "Có chuyện nói mau, không có thì mau cúp. Cái gì tìm kẹo bông. Miên Miên, điện thoại của em."

"Này" cô nhận lấy điện thoại, nhẹ giọng hỏi.

"Là anh á. Kẹo bông, em đã trở về, cũng không nói cho anh biết một tiếng, anh hai em trọng sắc khinh bạn coi như bỏ đi rồi, kẹo bông đáng yêu, em cư nhiên cũng thế. Lăng Thịnh ca ca thật đau lòng. Lăng Thịnh ca ca quá thương tâm!"

"Dạ. Em mới. Mới trở về. Ngơ. A." Cô dứt quãng đáp lời, đồng thời trừng mắt liếc anh hai đang cười đến đắc ý, anh là cô ý. Động tác phía dưới của anh hai vẫn không ngừng, nóng rực kích động kia vẫn ở trong cơ thể cô không ngừng xen kẽ, tiến vào.

"Kẹo bông. Em. Thanh âm giống như không yên, còn hơi kiều mỵ, không phải là. Không phải là Diệp cộc gỗ ở bên cạnh em chứ, vẫn còn ở. Bên cạnh của em sao." Lời nói của Lăng Thịnh ngập ngừng, không khó để phỏng đoán hình dung ra vẻ mặt như tên trộm gian trá của anh ta lúc này.

Mặt cô đỏ lên, không biết đáp lại như thế nào, đúng lúc anh hai cướp đi điện thoại, "Biết rồi, còn không thức thời cúp điện thoại!" Không đợi Lăng Thịnh trả lời, trực tiếp cắt ngang điện thoại, có khác lần trước một chút là lần này ngay cả dây điện thoại anh hai cũng rút ra hết.

Thở dài một hơi, anh hai đe dọa nhìn cô, "Rốt cuộc không còn ai quấy rầy nữa."

Cô nằm ở trên người anh hai âm thầm thở dốc, dịu dàng nói: "Anh hai, em đói bụng." Mới trở về liền làm chuyện tổn hao thể lực như vậy, thần tiên cũng chịu không nổi.

Anh hai khẽ vuốt ve bụng nhỏ của cô, cười đến tà mị, "Nơi này, không phải rất no rồi sao?" Nói xong còn cố ý vuốt một cái kiên đỉnh nóng bỏng kia.

Nhất thời, cô run rẩy liên tiếp, xuân triều mãnh liệt, nắm vai anh hai thét lên thật chói tai, "A. Anh hai. Đừng. Không nên như vậy."

Nghe tiếng cô, tròng mắt đen của anh bỗng chốc thâm thúy thêm vài phần, đỡ eo nhỏ của cô, làm cho cả người thuận thế té ở trên ghế sa lon, sau đó giơ cao cái chân trắng nõn mềm mại kia mà ra sức va chạm.

"A." cô ưm ngậm nga, thở dốc không ngừng, chỉ có thể mặc cho anh hai cường thế hưng mãnh đem cô lên trên đám mây hư vô chìm nổi trôi giạt, leo lên trên chín tầng mây, cũng quên mình vừa kêu vang đói bụng.

. Hô, mệt quá.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 71: Cảnh cáo

Trong thư phòng, một mảnh tĩnh mịch, bên trong mơ hồ còn kèm theo chút khí tức sau cuộc mây mưa, hương vị này làm cho người ta phải đỏ mặt.

Kiều Hỷ ngẩng đầu quan sát người đàn ông bình thân toát ra thần thái lười biếng trước mắt, tâm không khỏi run lên, quả nhiên, quả nhiên trong lòng cô có bóng dáng của hắn, dù biết rất rõ ràng đây là điều không nên. Cô không phải là không biết ban đầu khi hắn, nói ra nguyên nhân đề nghị hợp tác, dĩ nhiên cô cũng biết người đàn ông ngạo nghễ này tuy đã từng thương thức qua bao hoa thơm cỏ lạ trong thiên hạ, nhưng lại độc cung chịu một người duy nhất, rõ ràng ở sâu trong nội tâm thỉnh thoảng đã vang tiếng cảnh cáo cô không cần ham muốn sự ảm áp của người đàn ông trước mặt này, nhưng là. Nhưng bản thân cuối cùng vẫn cứ ngu ngơ mà bước lên con đường tình mờ mịt không có điểm dừng này.

Chỉ có thể nói khi yêu người đàn ông này, tiếp xúc với hắn chỉ là kế hoạch dự liệu của cô, nhưng không ngờ lại sa vào tình yêu.

Cô cũng không thể không thừa nhận, cô thích người đàn ông này có một phần nguyên nhân đến từ gia đình giàu có của hắn cùng với nguyên do người đàn ông này trên thương trường tác phong rất cường thế. Nhưng giữa sự giàu có, chính là mấy phần tình cảm chân chính không mang theo tư lợi.

Bữa tiệc đính hôn ấy, nhìn thấy cô em gái hân hoan yêu thương tâm rời đi, người đàn ông này chỉ nắm chặt hai quả đấm, cũng không có đuổi theo. Một khắc kia, cô chợt phát hiện, người đàn ông này không phải là đã yêu em gái mình chứ. Trong nháy mắt đó, cô đột nhiên muốn biết, người đàn ông tuyệt tình lãnh khốc như vậy, khi chân chính yêu một người con gái, bất kể phải trả giá cao như thế nào cũng sẽ vẫn yêu cô ấy đến si mê cuồng dại. Trong khoảnh khắc đó, cô biết cô đã động lòng đối với người đàn ông vô tâm trước mặt này.

Một năm này, khi cô ở bên cạnh hắn, hắn không bao giờ cho phép cô ngủ lại bên cạnh. Đang lúc cô cho rằng người đàn ông trước mắt này có hơi chút thậm chí là đã yêu thương mến mộ cô, thì người đàn ông này lại biến mất

Một tháng sau, hắn trở lại, trong ngực ôm cô em gái mà hắn sùng ái, trong mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy em gái đáng yêu của hắn, thậm chí ở trước mặt cô không chút kiêng kỵ nào mà ôm hôn cô gái kia.

Rõ ràng ban đầu là tuyệt tình đuổi cô bé kia đi, rõ ràng hắn chỉ là nhất thời mê luyến thân thể non nớt của cô gái ấy, rõ ràng ban đầu là hắn bất chấp tất cả trợ giúp cô. Chẳng lẽ tất cả cũng chỉ là gặp dịp thì chơi sao, chẳng lẽ không phải hắn chỉ giả vờ quan tâm cô gái mập mạp này chỉ để cô chú ý hắn sao (. cô gái này thật tự ki. Quyết định chinh cho chết)

Nhưng là, cô gái kia có tài đức gì, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thể cho hắn, một bộ dạng ngu si đàn độn, tại sao lại lấy được ngàn phần sủng ái của hắn, cùng tất cả thương yêu.

Tại sao. Tại sao.

"Tại sao cô còn ở lại chỗ này vậy?" Suy nghĩ của Kiều Hỷ bị lời nói của Diệp Hiên Viên đột nhiên cắt đứt.

Kiều Hỷ cười cười, "Em không ở nơi này thì ở nơi nào a ? Em không phải là vị hôn thê của anh sao?"

"Vị hôn thê?" Diệp Hiên Viên cười nhạo một tiếng, "Kiều Đại tiểu thư có phải đã quên hay không, chúng ta chẳng qua là quan hệ hợp tác trên phương diện làm ăn, cái danh xưng vị hôn thê này chẳng qua cũng chỉ là một đề nghị hợp tác tạm thời mà thôi. Hiện tại cô đã nắm giữ Kiều thị rồi, trên căn bản Kiều phu nhân cùng em trai cô cũng đã không còn là sự uy hiếp, sự hợp tác của chúng ta cũng đã đến lúc kết thúc rồi, thế nào, Kiều Đại tiểu thư còn lưu luyến đối với cái trò chơi này mà không muốn chấm dứt sao?"

Kiều Hỷ không chút ngoài ý muốn đối với lời nói tuyệt tình của người đàn ông này, chỉ là cười duyên nhẹ nhàng tiến đến cái vai rộng của Diệp Hiên Viên, không nhanh không chậm khẽ vuốt ve, "Chẳng qua là người ta có chút không rõ, Diệp tổng tại sao phải tận hết sức lực giúp em thu phục Kiều gia như vậy." Thấy Diệp Hiên Viên muốn mở miệng nói chuyện, Kiều Hỷ tức thời chặn lên môi mông của người đàn ông, "Nononono. anh đừng nói với em là vì muốn kích thích con bé ngốc nghếch nhà anh chứ. Diệp tổng anh là một thương nhân, không thể nào làm chuyện lỗ vốn. Vì Kiều gia anh không tiếc chồng lại bạn hợp tác trước kia là Đổng Vân, anh bỏ ra nhiều như vậy chắc chắn sẽ không thể nào thu hồi được cái gì từ một người như Nguyễn Miên Miên."

Diệp Hiên Viên liếc nhìn cái tay xanh mét trên vai đang tùy ý làm bậy, tà mị cười một tiếng, "Như vậy thì Kiều Đại tiểu thư nghĩ là do nguyên nhân gì?"

Kiều Hỷ nâng lên môi đỏ mọng, xoay một vòng thật đẹp, thân thể mềm nhẹ nhàng rơi vào trong ngực Diệp Hiên Viên, lấy tay nâng lên cổ của người đàn ông, Kiều Hỷ kiều mỹ cười một tiếng, "Diệp tổng, không biết bộ dáng người ta có đánh dễ Diệp đại tổng tài đây để mất tới không ?"

Diệp Hiên Viên thông thả ung dung nâng lên cái cằm nhọn trắng như ngọc của cô ta, tà khí nói: "Kiều Đại tiểu thư, dung mạo như thiên tiên, đúng là mỹ nhân Thiên Thượng Nhân Gian khó gặp. Giai nhân như thế, thử hỏi thiên hạ có ai có thể cưỡng lại được mỹ lực này đây?"

Kiều Hỷ cười đắc ý, môi đỏ mọng khẽ cong, bộ dạng rất đắc ý

Lại nghe Diệp Hiên Viên nói: "Nhưng đáng tiếc a."

Kiều Hỷ vẫn không rõ sự tình, "Đáng tiếc cái gì?"

Mười ngón tay của Diệp Hiên Viên đưa ra, khẽ nắm lấy khuôn mặt đang vui mừng cười như hồ ly của cô ta nói, "Đáng tiếc, tôi ghét loại phụ nữ không biết điều!"

Diệp Hiên Viên mạnh mẽ đứng dậy, đẩy người phụ nữ trên người ra, về mặt ghé thăm nói, "Vừa bắt đầu, tôi đã nói qua, tôi giúp cô đoạt lại Kiều thị, cô giúp tôi lấy được cô gái tôi muốn, mọi người hỗ trợ lẫn nhau. Thế nào mà hiện tại Kiều thị đã tới tay rồi, liền đem chủ ý đánh tới trên người của tôi, cô là chê mạng cô quá dài hay là chê mạng của Kiều thị quá dài!"

Kiều Hỷ vẫn giả bộ, trên khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ tất cả đều trở nên dữ tợn, "Em không tin, em không tin anh vì một cô gái ngu xuẩn làm nhiều chuyện như vậy, em cũng không tin anh đối với em không có một chút dục niệm. Nếu bàn về trình độ học vấn, em hơn xa đứa con gái còn chưa tốt nghiệp cấp hai trung học! Nếu bàn về vóc người, em còn mê người hơn nhiều so với một đứa con gái còn chưa trở mề hết! Nếu bàn về gia thế, em đường đường là tiểu thư Kiều thị vẫn còn hơn xa so với một cô nhi sống kí sinh ở Nguyễn gia, hạn gái như cô ta chỉ biết leo lên giường của đàn ông thôi. . . ." (trời ơi tự sướng vừa phải thôi tức quá nói nữ 9 ko đáng 1 xu)

"Bốp." Một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên.

Kiều Hỷ dường như không thể tin vuốt mặt của mình, lắp bắp nói: "Anh đánh tôi. Anh cư nhiên đánh tôi."

Diệp Hiền Viên thối tay một cái, không thêm để ý chút nào, "Kiều Đại tiểu thư, cô cũng coi như là có đi học, xin chú ý cách dùng từ. Chuyện trong nhà tôi còn chưa tới phiên người ngoài như cô cần rờ."

"Anh —— Diệp Hiền Viên —— anh " Kiều Hỷ vuốt mặt, cắn răng nghiêng lợi giọng căm hận nói: "Diệp Hiền Viên, anh sẽ hối hận. Anh sẽ phải hối hận.Đồ mà Kiều Hỷ tôi không có được người khác cũng đừng hòng có được."

"Hừ." Diệp Hiền Viên cười lạnh một tiếng, "Ồ trong thế giới của tôi không có hai chữ hối hận. Đứng rồi, cô không phải là muốn vọng tưởng dùng những thủ thủ đoạn bất chính đi đối phó Miên Miên chứ, cái giả này cô không trả nổi đâu, chuyện trong bữa tiệc đính hôn năm đó có Tần Nhật Sơ giúp cô trả giá, cô không phải lại muốn tự đường chết chứ. Ha ha. Cô không phải là không biết tôi có dư thủ đoạn đối phó với một con chó nhà có tang chứ."

Mở cửa, Diệp Hiền Viên hướng má Lâm đang đứng yên bên cạnh đợi lệnh phân phó nói: "Vú Lâm, tiễn khách. Còn nữa..., về sau không có mệnh lệnh của tôi, không cho phép Kiều tiểu thư đến gần cửa lớn dù chỉ một bước!"

Má Lâm vừa nghe, vui mừng theo lệnh đi tới, hướng về phía cô gái đang ngồi trên đất bộ dạng nhếch nhác, lạnh lùng nói: "Xin mời! Kiều tiểu thư!"

Kiều Hỷ giùng giàng bò dậy, hướng về phía bóng lưng của Diệp Hiền Viên đang dần xa oán hận nói: "Diệp Hiền Viên, một ngày nào đó, anh sẽ phải hối hận vì đã đối với tôi như vậy."

Má Lâm ở một bên giọng lạnh giọng nói: "Kiều tiểu thư, tôi khuyên cô đừng nên làm con cóc há miệng rộng, giọng điệu quá lớn! Bằng bản lãnh thiếu gia nhà tôi, muốn chinh một cái Kiều gia nho nhỏ chẳng qua là dễ như đánh vỡ một đĩa đồ ăn."

Kiều Hỷ bị nói trúng chỗ yếu, nhất thời khuôn mặt thay đổi từ tím xanh rồi đến hồng, cuối cùng rút cuộc dậm chân một cái, tức giận rời đi.

Má Lâm nhìn thân ảnh cực kỳ tức giận biến mất ở cửa lớn, mới khẽ thở dài, xoa xoa tay, đi vào phòng.

Trước kia thấy thiếu gia trái tim băng giá tàn nhẫn , bà còn thấy có chút không yên, ngược lại hiện tại cảm giác rất thoải mái. Ai kêu cô gái này tự cho là đúng, tưởng mình là Nữ Chủ Nhân trong nhà này, cả ngày cứ tác oai tác quái, hiện tại rút cuộc cũng tổng cổ được cái ác khí này đi. Hô, thật là thoải mái cả người!

Miên Miên tiểu thư, có một người đàn ông tàn nhẫn như thế này dịu dàng bảo vệ cô, cô sẽ được hạnh phúc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 72: Hi vọng

Ngày đó, khi cô tỉnh lại cũng đã đến giờ cơm tối. Chi là, may là cô tỉnh lại, nhưng toàn thân cao thấp vẫn bần rùn vô lực. Chỉ có thể miễn cưỡng ăn một chút dưới sự "Ân cần" giúp đỡ của anh hai nhưng sau đó cô lại ngày ngọ đại đột ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại, cô cũng không có hỏi anh hai chuyện của anh cùng Kiều Hỷ. Bất kể nói thế nào, ngày đó cô mãnh liệt bảo vệ chủ quyền của mình như vậy, cô ấy là một cô gái thông minh lạnh lợi sẽ không thể không hiểu cô cùng anh hai là quan hệ gì.

Chi là, có lúc suy nghĩ lại một chút, cảm thấy rất có lỗi với cô ấy. Rõ ràng cô ấy mới đúng là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của anh hai, nhưng mà cô lại như tu hú chiếm tổ chim khách, bá đạo giữ lấy anh hai không thả.

Anh hai giống như cũng nhìn thấu bất an của cô, rút cuộc trong một lần sau khi mây mưa thỏa mãn anh hai đã đem tất cả sự tình nói hết cho cô, bao gồm lợi dụng Kiều Hỷ thế nào để kích thích cô, bao gồm cả chuyện điều kiện hợp tác là phải trợ giúp Kiều Hỷ đoạt lại Kiều gia đã bị mẹ kế lòng dạ hiểm độc cướp đi, cũng phải nói bữa tiệc đính hôn kia cũng chỉ bởi vì di chúc của Kiều thị, người làm chủ gia đình nhất định phải là người có hôn ước trong người mới có tư cách thừa kế. Sau khoảnh khắc ấy, cô mới yên lòng, an tâm tựa đầu vào trong ngực anh hai mà ôm lấy.

"Này, anh hai." Cô mềm nhũn nằm ở trên ngực anh hai, lấy ngón tay đùa chơi: "Em lỡ mất một năm học rồi, phải làm sao bây giờ?"

Anh hai chống hai tay ra sau ót, cười nói: "Sợ cái gì, Tần Nhật Sơ sẽ giúp em giải quyết!"

Suy nghĩ một chút, anh hai lại nói: "Không bằng dứt khoát luôn đi, em cũng không phải muốn đi học, ngược lại trực tiếp cầm cái bằng trung học cấp hai là đủ rồi. Nếu như, em muốn học lên đại học, đến lúc đó chỉ cần tùy tiện an bài cho em một cái trường là được."

"Nhưng là, em muốn tự thi đại học." Em cũng muốn học thành tài rồi trở về, có thể giúp được anh hai, không thể cứ làm ký sinh trùng cả đời được.

"Hừ ——" anh hai xì mũi coi thường, "Học đại học có cái gì tốt, em xem bây giờ những sinh viên mang tiếng có bằng đại học cũng không phải là vẫn không tìm được việc làm đó sao, coi như tìm được công việc đi còn không phải là bị chúng loại trừ qua không còn mấy người được vào làm chính thức, em đi trộn lẫn trong cái ao nước đục ấy làm gì? Còn không bằng ngoan ngoãn ở nhà, ngày ngày nằm ở trên giường chờ anh là đủ rồi." (đây là lời nói

chân tâm của ta a, ta cũng muốn ngày ngày được sống cái loại sống mơ màng dăm dăng cuộc sống a ~)

"Anh hai ——" cô đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng đấm đấm anh hai. Người đàn ông này da mặt đúng là càng ngày càng dày.

Anh hai rên rỉ lên một tiếng, đè lại eo của cô, "Đừng làm rộn, đừng làm rộn. Đi ra. Đi ra." Đang lúc nói chuyện, lại vừa vịn eo của cô mạnh mẽ đè xuống dưới, cho đến khi cái nóng bỏng kiên định kia lần nữa vào sâu bên trong dưng đạo ươn ướt, mới thỏa mãn thở ra một hơi, "Thật chặt, chơi như thế nào vẫn cứ tự nhiên hấp thật chặt của anh a."

"Anh hai —— anh ——" thật là ghét, mỗi lần đều không thích rút ra.

Anh hai thấy cô bĩu môi, mặt không vui, không khỏi ác ý hướng lên trên mà đụng chạm, nháy mắt mấy cái, có chút nghịch ngợm nói: "Qủa bóng nhỏ, thoải mái không?"

Cô tròn tròn mắt, nhìn người đàn ông khoác lác vô si phía dưới, người nào mà ở trong thân thể bị chen vào một cây gậy lớn di động tới lui sẽ thoải mái được a, vừa nóng lại vừa cứng, làm cho bụng nhỏ cũng hơi nhỏ lên, sung tấy căng căng, thật là khó chịu.

Cô nghiêng người, liền muốn đi vòng qua bên cạnh, anh hai nhìn thấu ý đồ của cô, lật người đè cô xuống phía dưới: "Qủa bóng nhỏ, không nghe lời của anh hai sao?"

Cô chu mỏ, ủy khuất nói: "Nhưng là, anh hai, khó chịu."

Anh hai xem thường, bàn tay vuốt ve bụng nhỏ phình lên của cô, lúc sờ đến cây gậy kia bên trong thân thể cô, tà mị cười một tiếng, "Qủa bóng nhỏ, nói cho anh biết, cái miệng nhỏ muốn sao?"

Hai má đào đỏ ửng, mắt sáng nửa khép hờ, "Anh hai. Không cần. Nếu như có thai thì làm sao bây giờ?" nhớ đến lúc trước được Dương Chi Hồng giáo dục giới tính qua, cô đột nhiên nghĩ đến cái vấn đề nghiêm trọng này.

Anh hai nghe vậy, thân thể trong chốc lát có chút cứng ngắc, thật lâu mới nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt của cô, "Miên Miên, em cũng biết em theo anh sẽ không có được quyền làm mẹ, cả đời này của chúng ta cũng không thể có con, Miên Miên, em có trách anh không?"

"Anh hai." nét mặt anh hai trước mặt cô vừa chán nản vừa buồn thương, cô chưa từng thấy qua nét mặt này của anh hai bao giờ, bất tri bất giác, trong lòng cô đau xót, tay nhỏ bé bất tri bất giác leo lên cổ anh hai, "Anh hai, em sẽ không trách anh, ngược lại, là chính em đã tước mất tư cách làm cha của anh, em thật xin lỗi."

Anh hai nhắm lại mắt, cả thân thể đè trên người cô, thật lâu, mới nghe thấy giọng buồn buồn của anh hai vang lên bên tai cô, "Đời này, anh có em là đủ rồi, và ngược lại, Miên Miên, anh chỉ cần em cần anh muốn anh yêu anh chỉ như vậy cũng quá đủ rồi."

Có lẽ hạnh phúc thật sự sẽ có chút tỳ vết, tự trong lòng cô cũng nghĩ như vậy. Đời này có anh hai như vậy đã đủ rồi, nhưng mà sâu trong nội tâm cô hình ảnh non nớt mềm mại của trẻ nhỏ trong đầu vẫn không ngừng qua lại, giống như con chó nhỏ, vung cái tay mập mập trắng nõn ngẫu nhiên hướng về phía cô lao đảo nghiêng ngã nhào tới.

Một đêm đó, anh hai cuối cùng cũng không có lui ra ngoài, chỉ nhẹ nhàng ôm để cô nằm lên trên người anh, giống như đứa con nhỏ dựa vào mẹ trầm trầm ngủ vậy.

. đường ranh giới im lặng.

Diệp Hiến Viên nhìn cô gái trong vườn hoa cười đến vui vẻ, ánh mắt ôn nhu đi, không khỏi nhìn về phía cô gái đối diện nói chuyện, thanh âm bỗng nhỏ đi không ít, "Cô nói là ***** từ cung đã chữa trị phải cẩn thận hơn là có ý gì

"Chính là ***** khó có khả năng thụ thai." Lữ Yên rũ lông mày, cung kính đáp.

Vốn cô còn cho đó là một tin tức tốt, nhưng không ngờ người đàn ông đối diện lại trầm lặng thờ dài một tiếng.

Lữ Yên nghi ngờ, cho là đối phương trách cứ mình chưa có toàn tâm chữa trị cho ***** từ cung của Miên Miên, không khỏi giải thích: "Diệp tiên sinh, đức tốc tắc bất đạt, ***** từ cung bề tan tành thật sự là quá nghiêm trọng, còn cần tiến thêm một bước điều trị mới có thể từ từ kháng phục, xin Diệp tiên sinh không cần quá lo lắng."

Diệp Hiến Viên nhẹ nhàng thở ra một tiếng, không có trả lời. Đang trong lúc Lữ Yên suy tính xem mình có nên rời đi trước hay không, Diệp Hiến Viên lại nói bay tới một câu, "Nếu như anh em ruột sinh con tỷ lệ đứa bé sinh ra được bình thường có lớn không?"

"Cái này. Di truyền học có nói: mỗi người ước chừng có 5 vạn gen trở lên, những thứ gen này một nửa đến từ phụ thân, một nửa kia đến từ mẹ, nói đúng là, mỗi đứa con cái cùng cha mẹ có gen. /2 có thể giống nhau, cho nên, anh em chị em có gen. /2 có thể giống nhau. Mà ông cháu, chú cháu, cậu cháu là có. /4 gen có thể giống nhau. Giống như vậy, anh em họ là có. /8 gen có thể giống nhau. Có chút di truyền gen lặn mang bệnh, trội bệnh, cũng như ba mẹ nếu chỉ một người chứa loại gen bệnh này, còn bên kia không có, là có thể làm cho gen bệnh bị che dấu, cho nên đời sau không phát bệnh. Chỉ có khi cả hai vợ chồng đều mang theo loại gen ẩn này, và lại còn gặp gỡ thì đời sau mới phát bệnh rõ ràng." Lữ Yên thận trọng đáp trả, nhìn mặt người đàn ông đối diện càng ngày càng đen thì có chút do dự mà mở miệng nói tiếp: "Nhưng là, đây chỉ là trên lý thuyết, trên thực tế mà nói, nước ngoài có một hạng mục nghiên cứu bí mật. Em bé do hai người có họ hàng gần sinh ra bị dị dạng vô cùng ít, ước chừng chỉ có cơ hội một phần ngàn, hơn nữa đứa bé sinh ra, phần lớn đều là những đứa bé có IQ cao."

Diệp Hiền Viên cười như không cười quan sát Lữ Yên một cái, "Cô nói thật chứ, không phải là bởi vì đồng tình mà cố ý nói láo chứ."

Lữ Yên cười khẽ, "Có lúc chính phủ công bố gì đó không nhất định chính là chân thật, lại nói bắt kể tôi có lừa hay không lừa ngài, Diệp tiên sinh trong lòng một khi đã có quyết định đều là không thể thay đổi, phải không?" Nghiêng đầu liếc nhìn cô gái ngoài cửa sổ cười đến thật rức rờ, "Lại nói, tiểu thư rất hạnh phúc, không cần sự đồng tình của tôi."

Hai người nhất thời không nói lời nào, đưa mắt nhìn cô gái đáng yêu ngoài cửa sổ, giống như khi cô, cảm thấy thế giới cũng tràn đầy hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 73: Cứu thực

Đến giữa trưa, cô ở trong hoa viên lười biếng nằm phơi nắng. Ngày xuân mới vừa đến gần, cây cối cũng nhanh chóng thay cho mình một màu xanh mướt, thêm chút ít màu xanh lá pha chút vàng, càng cho thấy được sức sống mãnh liệt ngoan cường của chúng.

"Má Lâm, đây là cái gì?" Má Lâm đang bung một khay đồ ăn từ hành lang đi qua.

Má Lâm nhìn vào gì đó ở trong ngực, cười cười: "Nước trái cây, Lãng thiếu gia tới, đang ở thư phòng cùng thiếu gia."

"Nhưng mà, tại sao lại là nước trái cây?" Cô nghi ngờ nói.

"Lãng thiếu gia nói là uống nước trái cây để dưỡng da đẹp mặt." Cô tối mặt, quả nhiên là tác phong của Lãng Thịnh!

"Đúng rồi, Miên Miên tiểu thư, trong phòng bếp đi có hầm một con gà, nếu tiểu thư thấy đói bụng có thể đi ăn trước một chút, nhìn cô đã gầy thành cái dạng gì rồi này, thấy tiểu thư thật đáng thương. . . ." Má Lâm vừa nhắc tới thể trọng của cô, lại bắt đầu sụt sùi lau nước mắt.

Cô vội vàng cắt đứt lời má Lâm: "Như vậy đi a, con còn chưa thấy đói bụng. Dù sao con cũng đi đến chỗ anh hai, những thứ này cứ giao cho con mang đi là được rồi." Đứng lên, cô đem nước trái cây cùng bánh bích quy đi tới thư phòng.

Còn chưa gõ cửa thư phòng, trong cửa đã truyền đến âm thanh kiều mỵ của Lãng Thịnh. Cô thì cô tuyệt đối không phải là cố ý muốn nghe lén bọn họ nói chuyện, nhưng là một khắc kia, không biết vì nguyên nhân gì, cô lại dừng bước chân của mình.

"Tớ nói, đầu gối à, da dẻ cậu thấy khá lên nhiều a, xem ra kẹo bông làm cho cuộc sống của cậu rất êm dịu rất hạnh phúc nha!"

Ghét Lãng Thịnh, ăn nhập gì tới hắn.

Anh hai giống như đối với sự nhạo báng của Lãng Thịnh không chút phật lòng, chỉ nhàn nhạt nói ra một câu, "Kiều gia có đồng tình gì không?"

Giống như nhắc đến cái vấn đề gì rất nghiêm túc, Lãng Thịnh thu lại nụ cười, thanh âm rất nghiêm chỉnh vang lên, "Có một tin tức tốt, nhưng cũng có một tin tức xấu. Cái người kia về mặt gì vậy hả. Tốt lắm tốt lắm, tin tức tốt là chúc mừng cậu, cậu sắp trở thành ba! Uy uy. Đây đúng là tin tức tốt a, cô vợ xinh đẹp của cậu đã cho cậu đạt được mục tiêu cuối cùng của người đàn ông nha! Haaa...! Cậu sao lại lấy cái gì ném tớ!" Trong lúc nói chuyện cô nghe vang lên tiếng ném đồ đập đồ lên tiếp, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng Lãng Thịnh kiều mỵ cầu xin tha thứ.

Thật lâu sau, thư phòng mới an tĩnh lại, thanh âm Lãng Thịnh khẽ thờ dốc vang lên lần nữa: "Còn có một tin tức xấu. Haaa...! Ách. Cậu xác định cậu không cần uống thêm một chút rượu để tăng thêm can đảm chứ. Ai ai. Chớ ném chớ ném. Tớ nói—— tin tức xấu chính là mẹ của bọn trẻ là Kiều Hỷ! Mà không phải. Kẹo bông."

"Pằng." Lòng cô căng thẳng, nước trái cây trên tay đã đột ngột rơi xuống đất, phát ra tiếng thủy tinh và chạm thanh thúy.

Lúc nào thì Kiều Hỷ có em bé với anh hai rồi! Rõ ràng anh hai nói chẳng qua chỉ là diễn trò, rõ ràng anh hai nói không có đụng đến cô ta, nhưng tại sao Lãng Thịnh lại nói mẹ của đứa bé là Kiều Hỷ vậy. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ.

Cô đứng ở tại chỗ, trong nháy mắt, mọi thứ không ngừng đảo lộn xoay tròn.

Nếu như là một năm trước, cô nhất định sẽ cố chấp tin tưởng ba đứa bé nhất định là anh hai, cũng nhất định sẽ thương tâm lau nước mắt rồi đi, nhưng mà sau khi được Dương Chi Hồng ân cần dạy dỗ, cô sao có thể tin tưởng lời nói phiến diện của người khác mà không tin tưởng anh hai yêu cô thương cô, nhưng mà. đứa nhỏ, đứa nhỏ đáng yêu đó, nó sẽ là nỗi đau cả đời của cô.

Trong lòng đột nhiên đau xót, nước mắt cũng không không chế được rơi xuống. Mặc dù cô đã quyết định cùng anh hai ở chung một chỗ. Nhưng mà đối với chuyện tương lai không có con, điều này cũng là đau đớn cùng bất đắc dĩ cả đời này của cô, vốn là cô cho rằng có thể đối mặt với sự thật tàn khốc này trẻ một chút, nhưng không ngờ hạnh phúc luôn tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Hai mắt cô nhắm lại, cửa chợt mở ra. Anh hai đứng ở cửa, sắc mặt âm chỉ nhìn chăm chăm cô.

Cô uất ức vạn phần, cũng thương tâm vạn phần, tiếng nói không khỏi nức nở nghẹn ngào, "Anh hai, em."

Anh hai không nói gì, chỉ đưa tay ra kéo cô vào trong ngực, thật lâu mới thấp giọng mở miệng, "Miên Miên, em tin tưởng anh hai a, anh không có đụng tới cô ta."

Cô gạt đầu một cái, cô làm sao có thể không tin, anh hai mặc dù có lúc hơi nghiêm túc lạnh lùng một chút, nhưng mà đối với cô lại chưa từng có ý lừa gạt, coi như là trước kia cùng Kiều Hỷ đính hôn cũng chỉ là bắt buộc dĩ mới nghĩ biện pháp gạt cô, cho nên anh hai nói không có đụng Kiều Hỷ, anh sẽ nhất định không có đụng.

Thanh âm sâu kín của anh hai vang trên đỉnh đầu, "Vậy mà còn khóc đến thương tâm như vậy?"

Cô hướng vào trong ngực anh hai cọ xát, thanh âm buồn bực nói, "Miên Miên không phải ngu ngốc, có lẽ vừa mới bắt đầu nghe loại tin tức như vậy trong nháy mắt là có chút không thể tiếp nhận cùng khiếp sợ, nhưng mà em lại tin tưởng anh hai, đứa bé không phải của anh hai, nhưng mà. Em chỉ là. Em chỉ là có chút sâu não, có lẽ đời này, em đều không thể cho anh hai một đứa con đáng yêu, anh hai. Ô. Về sau cũng sẽ không có cơ hội làm ba."

Anh hai nghe vậy, ôm cô càng chặt hơn, giống như muốn đem cô khảm vào trong thân thể, "Không có sao cả, anh hai có Miên Miên như vậy đã đủ rồi."

Nghe anh hai an ủi, cô vừa cảm động vừa buồn, chỉ có thể làm đà điều chôn trong ngực anh hai khóc thút thít.

Lúc này, Lăng Thịnh ở bên cạnh đột ngột kêu to lên, "Này, này, trong mắt các người còn sự tồn tại của tôi không vậy a, trước mặt mọi người, cư nhiên tình chàng ý thiếp. Còn diễn lâu như vậy. Rõ là."

Mặt cô đỏ lên, giùng giàng thoát ra khỏi ngực anh hai. "Em đi lấy nước trái cây." Nói xong chạy ra khỏi thư phòng nhanh như chớp.

. Đường ranh giới Miên Miên đáng yêu.

Thư phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Thật lâu sau, Lăng Thịnh mở miệng cười, "Cọc gỗ, cậu thật đúng là thành thần thì dễ mà tiền thân thì khó a!"

Diệp Hiên Viên cười lạnh một tiếng, "Nếu thành thần dễ đưa thần khó, vậy thì gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ."

"Ha ha." Lăng Thịnh sờ lỗ mũi, cười lên, "Đáng tiếc cho người đẹp a." Trong giọng nói mang theo thanh âm tiếc hận, nhưng mà tiếc hận còn chưa truyền tới đáy mắt.

"Tớ lại đánh giá cao cô gái đó, quả nhiên cùng em trai vô dụng của cô ta y như nhau, thành sự không nhiều mà bại sự thì có thừa. Đúng rồi, dự án thu mua Đàng Vân như thế nào rồi?" Diệp Hiên Viên nói.

Nhắc tới chánh sự, Lăng Thịnh cũng thu lại cái mặt như cơn đồ mà nhạo báng, "Đã chính thức bắt đầu, lão hồ ly Đàng gia đã bị Kiều phu nhân lên án mưu sát Kiều Khánh Dương rồi. Mặc dù chứng cứ chưa đủ, nhưng mà không sao, chúng ta muốn cũng chẳng qua là mặt trái tin tức này đã đủ rồi. Về phần thằng nhóc Đàng Minh kia, cho là cha ngã xuống mình cứ vui vẻ ha ha có thể leo lên vị trí tổng tài Đàng thị, hiện tại không biết là vẫn còn ăn chơi tiêu pha ở chỗ nào rồi!"

Diệp Hiên Viên rũ mắt, vỗ trán trầm tư nói: "Trước hết đừng đụng đến hắn ta, tôi muốn hắn trèo càng cao, rơi càng đau."

Lăng Thịnh thấy mặt bạn tốt chuyển biến âm trầm, không khỏi giả bộ sợ mà vỗ vỗ ngực của mình, "Đầu gỗ, về sau tớ có làm chuyện gì đắc tội cậu, cậu nhất định phải nhắc nhở tớ. Tiểu tử cậu quá đáng sợ đi, vì giúp kẹo bông báo cái ***** chi thù đó, cư nhiên lượn quanh một vòng lớn như vậy. Chỉ là, thành thật mà nói, cái mưu kế này của cậu đúng là một mũi tên trúng ba con chim, thật đúng là cường hãn, không chỉ có ôm kẹo bông trong tay, còn thắng được tâm của kẹo bông, mấu chốt nhất còn đem luôn Đàng Vân nuốt vào bụng. Lăng Thịnh tớ đời này không có bội phục ai, chỉ có tiểu tử cậu thôi, để cho tớ không thể không cúi đầu bội phục. Nhưng mà tớ có một chút tò mò, cậu là người có dã tâm lại cường hãn như vậy tại sao phải vì một đóa nho nhỏ như kẹo bông mà chịu mai một ở Nguyễn thị nhỏ nhoi này."

Diệp Hiên Viên đối với nghi vấn của Lăng Thịnh không thêm đề ý chút nào, chỉ nghiêng đầu nhìn ánh mặt trời sáng rỡ ở bên ngoài một chút, thờ ơ một tiếng, thật lâu mới nói: "Cô ấy. Cô ấy chính là lương tâm cuối cùng còn sót lại của tớ."

Nhìn một chút về phía các đốt ngón tay hiện lên rõ ràng trên bàn tay trước mặt, mặt ngoài sạch sẽ, dưới ánh mặt trời còn khê lóe lên ánh sáng rực rỡ trong suốt thuần khiết, nhưng mà nào có ai biết rằng đôi tay này đã nhuộm đầy máu tanh, không biết đã nhiễm bao nhiêu máu người rồi. Hắn từ nhỏ cũng biết trong lòng hắn có ẩn dấu một ác ma, mỗi ngày đều quấy phá như có Dục Trùng ở bên trong thân thể, khiến hắn muốn tùy ý làm bậy đồ thần sinh linh. Khi còn bé, là do đôi tay dịu dàng của mẹ trấn an tà linh trong lòng hắn, nhưng sau khi mẹ qua đời, ác ma trong lòng hắn cũng là không còn chịu trời buộc, hắn chỉ có thể nhìn nó từng bước từng bước cắn nuốt lương tâm cùng đạo đức của hắn.

Cho nên, mình không hề thấy áy náy vì lợi dụng Tần Thủ Bối, từ từ cọ xát lên vết thương và giữa Nguyễn điệp thành cùng Tần Ngôn Minh. Cho nên, mình không hề áy náy khi lợi dụng Miên Miên, ép đẩy cô ấy đến tận nỗi sợ hãi trước khi bão hộ, thậm chí khi cô ấy còn tám bé đã rất dễ dàng lừa gạt quyền thừa kế Nguyễn thị của cô ấy.

Không sai, hẳn thành công. Trả thù Nguyễn Diệp thành vứt bỏ vợ con, cũng trả thù Tần Ngôn Minh vì lợi ích không màng lương tâm, làm hại mẹ thương tâm mà chết đi. Đồng thời, ngay cả Tần Thủ Bối một lòng say đắm yêu hấn hấn cũng hung hăng trả thù, chỉ bởi vì cô ta là con gái của Tần gia, chỉ vì cô ta cũng là một trong những đồng lõa hại chết mẹ, chỉ vì cô ta đã từng đối với Miên Miên động sát ý.

Nhưng mà, đối với quả bóng nhỏ nhũn như con chi chi kia, Nguyễn Miên Miên chính là người thừa kế huyết mạch của hai người hại chết mẹ thì sao, hẳn lại không xuống tay được. Chẳng biết từ lúc nào, nhìn cô bé con ngọt ngào trong ngực hấn ngủ say, tay của hấn liền không nhịn được bóp cái cổ non nớt cổ của cô bé. Cứ như vậy, cứ như vậy, giết con bé, mày sẽ được giải phóng, trên thế giới sẽ không còn kẻ thù của mày tồn tại nữa.

Nhưng nhìn khuôn mặt của cô bé tròn tròn hồng hồng trong ngực, tay hấn lại đột nhiên giống như mất đi hơi sức, chán nản bỏ xuống. Có lẽ, đây chính là báo ứng của hấn, có thể giết hết người trong thiên hạ nhưng lại đối với con gái của kẻ thù xuống tay không được, thậm chí còn vì cô ấy mà nóng ruột nóng gan. Thấy bộ dáng cô mềm như bông, trong lòng cũng sẽ mềm mại. Ôm lấy thân thể ấm áp của cô, hấn cũng cảm thấy buông lỏng, đang trong cơn ác mộng khi tỉnh lại vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cô cũng sẽ cảm thấy trong lòng một mảnh ấm áp, không còn rét lạnh nữa. Khi hấn mang đôi tay dính đầy máu tanh muốn ới về nhà, chỉ cần thấy được ánh mắt như sương mù lại ngọt ngào gọi hấn là anh hai của cô, nụ cười ấm áp đáng yêu kia giống như bắn xuyên qua tầng mây thật dày để nhường đường cho ánh mặt trời chiếu rọi, xua tan đi bao la bát ngát âm u trong lòng.

"Ha ha." Diệp Hiên Viên nghĩ tới đây, không khỏi cười khẽ một tiếng, "Không sai, cô ấy chính là lương tâm cùng sự cứu rỗi cuối cùng của tó."

"Cậu." Lăng Thịnh liếc nhìn gương mặt tuần tú tỏa sáng rực rỡ trong ánh mặt trời, đột nhiên cảm thấy ở cổ họng như nghẹn lại, lời gì cũng không nói ra được, chỉ biết ngơ ngác nhìn người nọ đắm chìm trong hạnh phúc của riêng mình, mặc cho thân thể hấn cùng trong lòng bị lấp đầy ghen tuông cùng khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 74: Bắt gian

Sáng sớm, trong tòa nhà Nguyễn thị tại trung tâm thành phố, Diệp Hiên Viên xem đôi nam nữ mặt mày rạng rỡ đang nói cười thật hạnh phúc trong ti vi, không khỏi tức giận bực phát. Kiều Hỷ cô, rất tốt, rất tốt, đã lâu rồi không có người nào có thể chọc giận tôi! Rất tốt rất tốt, muốn chơi trò chơi sao, Diệp Hiên Viên tôi theo cô đến cùng.

Siết chặt nắm đấm, trong cơn ngơ ngác của người đàn ông nhất thời dâng lên một mảnh âm khí kinh người.

"Này, đầu gối." Lăng Thịnh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Diệp Hiên Viên cười đến thật dịu dàng vô hại như một mỹ nam quý tộc, tâm không khỏi run lên. Lăng Thịnh run rẩy lui về phía sau một bước, "Đầu gối, cậu. Làm sao rồi? Người nào lại dám chọc tới cậu vậy?"

Diệp Hiên Viên chỉ cười mà không nói, chẳng qua quan sát gương mặt dịu dàng hạnh phúc vuốt ve bụng như một người mẹ hiền trên TV của Kiều Hỷ.

Lăng Thịnh nhìn theo hướng ánh mắt hấn, quả nhiên nhìn thấy cô gái đang nhìn về phía ký giả làm mặt thẹn thùng, hạnh phúc như đóa hoa nhỏ mới hé nở.

"Xin hỏi, kiều tiểu thư, có lời đồn đãi cô cùng tổng tài Nguyễn thị Diệp Hiên Viên muốn cưới sớm, cũng đã chọn ngày thành hôn xong. Xin hỏi nguyên nhân có phải bởi vì Kiều tiểu thư mang thai không?"

Kiều Hỷ dịu dàng cười một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu một cái, "Hôn sự của tôi cùng Diệp tổng ngay từ một năm trước cũng đã từ định xong hết rồi, hai bên cũng đã tính toán mọi thứ cho việc thành hôn, mang thai chẳng qua là chuyện vui mừng ngoài ý muốn nhưng chuyện ấy cùng việc thành hôn không liên quan nhau."

Ký giả vẫn còn chưa từ bỏ ý định, "Nhưng mà, tại sao Diệp tổng tài bây giờ còn chưa công khai đáp lại?"

Kiều Hỷ lại dịu dàng cười một tiếng "Hiên Viên gần đây mới tìm được em gái bảo bối của mình về, vẫn rất bận, tôi còn chưa kịp nói cho anh ấy biết chuyện mang thai này, đã bị các bạn ký giả."

Trên TV, gương mặt xinh đẹp của Kiều Hỷ càng thêm quyến rũ, một đôi mắt to chớp nhẹ nhàng như có ẩn tình muốn nói.

Nghe đến đó, Lăng Thịnh đã sớm cười bò ra trên mặt đất, "Ha ha. Đầu gối, người phụ nữ này không phải vừa mới học bổ sung thêm bằng diễn xuất cùng bằng văn học chứ, làm cách nào mà có năng lực có thể biên soạn một câu chuyện cũ rích cùng tài biểu diễn mạnh mẽ như vậy? Về sau coi như cô ta không thừa kế được Kiều thị, cô ta cũng có thể viết tiểu thuyết hay diễn trò để kiếm sống a, nói không chừng còn có thể trở thành người phụ nữ Trung Quốc đầu tiên đạt giải Nobel văn học nha. Ha ha. Làm tôi cười chết rồi."

Diệp Hiên Viên cau mày, trừng mắt nhìn Lăng Thịnh ngồi ở trên đất cười đến hoàn toàn không có hình tượng gì, đảo mắt xem tiếp cô gái xinh đẹp trong ti vi, chợt cười một tiếng, "Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta cũng nên giúp cô ta một tay."

Lăng Thịnh miễn cưỡng đứng dậy từ dưới đất, đặt mông ngồi lên ghế salon, nhưng hai vai vẫn không ngừng run run, "Tốt đó. Tở. Tở thích

nhất giúp người làm niềm vui nhà."

Diệp Hiền Viên nhẹ nhàng cười cười, con người thâm thúy dâng lên một mảnh mờ mịt, "An bài hội ký giả đi, tớ muốn gặp vị hôn thê xinh đẹp cùng đứa bé đáng yêu của mình."

Lăng Thịnh chần động, từ trên ghế salon bắn đứng lên, "Kẹo bông thì sao Có muốn hay không cùng cô ấy."

Nhắc tới bóng hình đáng yêu mà cả hai người đều quan tâm, sắc mặt hai người đồng thời động lại, cũng trong lúc đó một sự khát máu cùng tàn nhẫn không hẹn mà cùng nổi lên trên khuôn mặt tuấn tú phi phàm của cả hai.

Sau giữa trưa, cô không có việc gì làm, núp ở trong phòng xem《Np Lan từ chú thích》.

Phía trước cửa sổ đào nhụy kiều như một môi, đông phong lệ tắm phấn mặt.

Người đang tiểu hồng lâu, Ly Tinh hát.

Hôm qua song yến tức, đèn lung bình eo xanh biếc.

Hương tận mưa rã rồi, mềm mỏng hàn không hàn.

Tác giả dường như rất giỏi về việc lợi dụng góc độ các cô gái khuê các để miêu tả nỗi buồn ly biệt trong tình yêu. Giống như ‘Bồ Tát rất’ này vậy, chính là miêu tả thần thái của một người đẹp trong mùa xuân cô tịch cảm giác chột ảm chột lạnh, đầu thơ cũng người ấy cảnh ấy, cuối thơ viết về sự cô độc hôm qua, chịu hết tương tư chỉ còn cơ khổ cùng lạnh lẽo.

Như đã nói qua, thơ từ thi phú ngược lại rất phù hợp với tâm cảnh của cô lúc này, cũng là trong mùa xuân, cũng một người nằm ở trên giường trong phòng riêng ôm quyển sách nhớ về anh hai đang công tác bên ngoài. Nghĩ tới đây, mặt cô đỏ lên, cúi đầu vùi sâu vào cái chăn mềm mại, rất thẹn thùng nha, tự nhiên vừa nghĩ tới anh hai là lại nhớ tới những động tác tà mị tràn đầy lực buổi tối của anh hai Ân Ân. Thật là phiền. Thật ghét bản thân cứ như vậy. Dương Chi Hồng nói không sai, cô thật là một sắc nữ lang sói không hơn không kém mà .

"Thình thịch." Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cô ngẩng đầu lên, "Là người nào đó ?"

Ngoài cửa vẫn là một mảnh tĩnh lặng, không có ai trả lời.

Cô lẩm bẩm đi tới cửa, người nào vậy, gõ cửa cũng không chịu nói chuyện.

Mới vừa mở cửa ra, thân ảnh một người cao lớn thẳng tắp nhào về phía cô, lực đạo to lớn trực tiếp nằm đè lên chế ngự cô trên tấm thảm mềm mại.

"Anh hai?" Cô đẩy người đàn ông đang nằm trên người một cái, kinh ngạc, "Làm sao mà anh lại trở về sớm như vậy?"

Anh hai vùi đầu ở bên cổ mềm mại của cô, dụi dụi đầu từ từ nhẹ nhàng tựa như làm nũng, thật lâu mới buồn bực mở miệng, "Nhớ em, thì trở về thôi."

Một câu nói "Nhớ em", làm cho quân lính lý trí đều đồng loạt tan rã, nhịp tim nhanh đến không thể nắm bắt, chỉ có thể đỏ mặt, rung động đưa tay ôm eo anh hai vào thật sát bên người, xấu hổ gật đầu một cái: "Em cũng nhớ anh. Anh hai."

Anh hai không nói gì, chỉ có cái đầu càng nỗ lực dụi vào trong cổ cô, bộ dạng thật ngoan ngoãn giống như một con mèo nhỏ đang làm nũng, sợi tóc mềm mại cọ xát da thịt làm cô cảm thấy một mảnh tê dại.

Hồi lâu, cô gượng tay lên, giữ lấy đầu anh hai, có chút lo lắng hỏi: "Anh hai, anh không sao chứ?" Anh hai không phải người thích làm nũng như vậy, nhìn bộ dạng một môi của anh, chẳng lẽ công ty đã xảy ra chuyện gì rồi.

Giữa lúc cô đang thấp thỏm, con người tinh mịch của anh hai vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào cô, con người đen như dòng nước xoáy cứ lần lần quấn như thay thế cho ngàn vạn ngôn từ muốn nói, anh hai cứ chăm chú nhìn cô không chớp mắt như vậy, thật lâu sau, mới kéo lấy bàn tay mềm mại không xương của cô để lên trên ngực mình, nhẹ nhàng mở miệng, "Quả bóng nhỏ, đáp ứng anh, dù cho xảy ra bất kể chuyện gì đi nữa cũng không được rời khỏi anh, bất luận người khác có nói cái gì em cũng phải tin tưởng anh, chỉ cần nghĩ tới anh, tin tưởng anh là đủ rồi."

Anh hai vuốt ve mặt của cô, "Anh muốn dọn ra ngoài ở hai tháng, em chờ anh trở lại."

Cô chống thân thể ngồi dậy, "Tại sao lại như vậy? Anh muốn dọn đến nơi nào?"

Ánh mắt anh hai ảm đạm, thật lâu mới thở ra "Nhà của Kiều Hy."

"Nhà của Kiều Hy? Tại sao anh phải dọn đến đó?" Cô lôi kéo vạt áo anh hai, gấp gáp hỏi.

Trên gương mặt anh tuấn của anh hai hiện lên một tia cười quý dị, "Bất kể thông dân!"

Đầu cô giờ đây đầy dấu hỏi, cái gì gọi là bất kể thông dân hả? anh muốn bắt gian người nào?

Anh hai hình như cũng nhìn thấu nghi ngờ của cô, hôn lên khuôn mặt cô, trấn an nói: "Cô ta không phải có con sao, anh lại rất hiếu kỳ muốn xem người nào mà có bản lĩnh lớn như vậy, để cho Diệp Hiên Viên anh đây mang cái danh bị cấm sùng lớn." Nói xong, trên gương mặt tuấn dật của anh hai hiện lên vẻ tươi cười, nhưng mà lại không khỏi làm cho toàn thân cô thấy phát rét.

Bất tri bất giác, trong lòng dâng lên một tia đau nhói, cô kéo bàn tay anh hai, đưa lên trên lồng ngực của cô, "Anh hai, anh đừng cười như vậy, Miên Miên cảm thấy rất đau lòng, nơi này sẽ rất đau."

Bàn tay to của anh hai trở nên cứng đờ, sau hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, hướng về phía cô tà mị cười một tiếng, "Em đã trưởng thành lớn lên nhiều rồi." Nói xong, bàn tay còn cố ý dùng sức cảm cái mềm mại đầy đặn kia.

Mặt cô đỏ lên, giằng giằng muốn thôi lui khỏi ngực anh hai, lực đạo không nặng không nhẹ đâm lên ngực anh hai, "Ghét, ghét anh hai."

Anh hai cười ha ha, hung ác dùng lực kéo thân thể của cô đến phía trước rồi nghiêng người một cái, tà khí áp sát vào bên tai của cô nhẹ nhàng hà hơi, "Quả bóng nhỏ, anh đói bụng."

Trong lòng cô có một loại dự cảm cực kỳ không hay, hình như anh hai nói dối là ý chỉ. Cô rúc đầu, "Em. Em gọi má Lâm làm chút thức ăn cho anh nha."

Anh hai lắc đầu một cái, cười cười, "Má Lâm đi xuống núi rồi."

"Vậy. Để em đi làm chút thức ăn cho anh." Cô vẫn cố gắng giả vờ.

"Không cần." Anh hai còn lắc đầu thêm một cái, cúi người đè cái môi mỏng kêu gọi xuống, "Không cần phiền toái như vậy, anh chỉ cần em cời hết y phục nằm ở chỗ này anh liền no thôi."

Tiếp theo lời nói tà mị này, anh hai vung tay lên, đồ ngủ chỉ tạm xem như đơn bạc trên người cô cũng đã không cánh mà bay, toàn thân trần truồng như trẻ con mới sinh, chỉ có thể nằm ở trên tấm thảm, mặc tình anh hai hưởng dụng.

Anh hai hôn từ mặt xuống dọc thân thể cô rồi từ từ đi đến hạ thân mềm mại, hôn đến mức, như mang theo một tia lửa. Cả người cô đều tê dại một hồi, nhưng lí trí cô vẫn còn nhớ rõ bên ngoài đang là cảnh xuân nhộn nhịp, "Anh hai."

Động tác anh hai vẫn không ngừng, "Làm sao vậy?"

Hai má đào của cô nhanh chóng nóng lên, cả người đều cảm thấy một mảnh lửa nóng, "Bên ngoài còn đang là ban ngày."

Anh hai nghe vậy cười một tiếng, buông lỏng ôm cô lên, đi về hướng cửa sổ.

"Làm gì vậy?" Hành động này của anh hai cô thấy làm sao sao ấy không giống với dáng vẻ muốn tới kéo lại rèm cửa sổ.

Quả nhiên anh hai nhẹ nhàng ôm cô thả ngồi lên khung cửa sổ, trên khuôn mặt tuấn mỹ trở nên lóe sáng đến chói mắt dưới ánh mặt trời, "Anh muốn thử mùi vị yêu em dưới ánh mặt trời một lần."

Không còn kịp kháng nghị, anh hai đã cường thế tách hai chân mềm mại của cô ra, động thân đi vào.

"Đau." Động tác quá cường thế, cô vẫn còn chưa thích ứng kịp, to lớn thùng trưởng ma sát dẫm đạp khô khốc kia, làm cho cô cảm thấy có chút đau.

Anh hai nghe vậy, dừng lại động tác thăng tiến dữ dội, dừng lại ở chỗ sâu trong thân thể cô. Ngón tay dài đi đến nụ hoa nhỏ đáng yêu trước cái ngực trắng nõn đầy đặn của cô, cúi đầu ngậm vào trong miệng hơi dùng sức cắn xé liếm láp.

"A." Cô nhẹ nhàng thấp giọng hô một tiếng, thân thể từ từ mềm nhũn ra, cái miệng cô chống đỡ ở trên khung cửa sổ có thể nhạy cảm nhận thấy cái lạnh như băng của kim loại, nhưng nội tâm cô lại như có sóng triều đang dậy sóng muốn đánh tới, toàn thân tê dại, liên tiếp cao thấp rung động.

Anh hai bộ dáng tựa hồ rất vui vẻ, trong thanh âm mang theo nụ cười thản nhiên: "Thật là đáng yêu, khắp nơi đều là màu phấn hồng mê người!" Vừa nói xong, môi mỏng đã rời đi ngực nhạy cảm của cô, đi tới kích thích vành tai cô càng thêm nhạy cảm, nhẹ nhàng thổi khí nóng, "Nhạy cảm như vậy sao, ngay cả nơi này cũng đỏ."

Cô cắn chặt răng, nỗ lực đối kháng khí nóng mang tới xung động muốn rên rỉ ra tiếng của mình, người đàn ông này, luôn thích ở trên giường mà giày vò cô, nhất định phải dùng những thứ từ ngữ khích bác mắc cỡ ấy tác động đến thần kinh yếu ớt của cô.

"Không nói lời nào sao?" Bàn tay anh hai đột nhiên hung hăng nắm lấy bầu ngực trắng mềm mại của cô, "Vậy chúng ta xem thử một chút cái miệng nhỏ nhắn phía dưới muốn nói như thế nào?" Ngón tay dài tìm tòi, mang chất lỏng róc rách của cô ra bên ngoài, thấm ướt cả cánh hoa của cô.

"Ướt!" Anh hai lại móc lấy mấy cái ở bên trong, giống như đã mất kiên nhẫn, đỡ cái miệng tròn vênh lên, ra sức xông lên phía trước, "Thật là sáng khoái!" giọng anh hai mang niềm vui thích vô hạn, động tác càng bộc phát thêm cuồng dã nhiệt tình.

Cô ưỡn thân thể, thừa nhận phần thân nóng rực cùng luật động nhanh chóng của anh hai. Mắt chỉ nhìn thấy trời xanh mây trắng xinh đẹp trên đầu, đẹp

như vậy, trong suốt như vậy .

Trong nháy mắt, cô giống như nghe được cả thanh âm của đóa hoa đang nở, tốt đẹp như thế rực rỡ như thế, làm cho người ta mê luyến không dứt.

Đó chính là chân ái .

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 75: Uy hiếp

Sau lần đó đến bây giờ, mỗi khi cô nhớ tới buổi chiều ngày hôm ấy mặt vẫn hồng tim vẫn đập không dứt, nhưng cũng trong đêm hôm ấy anh hai cũng đã dọn tới Kiều gia ở.

Thật ra thì nói là dọn ra ngoài ở cũng không hẳn là đúng, vì anh hai ngoài việc không trở về nhà ngủ, nhưng những đồ dùng cá nhân của anh vẫn giữ nguyên vị trí cũ không có dọn đi theo .

Nắm lấy con châu châu kết bằng cỏ anh hai cho sau khi hoan ái (lúc nhỏ, anh hai cũng từng cho Miên Miên), cô bị anh hai mang đi đưa đến nhà Lăng Thịnh. Cô không biết tại sao cô không thể ở nhà chờ anh hai, nhưng mà nghĩ lại anh hai làm như vậy nhất định là có đạo lý của anh. Hơn nữa, nơi mà không có anh, nhà cũng không thể được coi là nhà đúng nghĩa nữa, sống ở đó cô cũng chỉ có thể ngẩn ngơ mà đếm sự tịch mịch trong đêm thôi, không có ý nghĩa gì cả.

"Kẹo bông Anh đói bụng," Âm thanh gọi hồn của Lăng Thịnh ở dưới lầu vang lên.

Cô thu hồi sự hoài niệm thương nhớ, đứng dậy bước nhanh vội chạy xuống lầu dưới.

Kể từ khi tới nhà Lăng Thịnh, sau một hôm cô dùng một chén cơm rang trứng cứu vớt cho người đói bụng đến sắp ngất xỉu là Lăng Thịnh xong, cũng từ đó cô liền trở thành đầu bếp riêng cho anh ta, mỗi ngày buổi tối điều phải nghĩ cách biến đổi chuẩn bị những món ăn đơn giản để lót dạ dày hân.

Dĩ nhiên, lúc đầu cô còn nghiêm túc kháng nghị, nhưng chỉ trong chớp mắt, Lăng Thịnh liền làm mặt uất ức đứng ở trong góc tịch mịch mà lấy tay vẽ vòng tròn. Thôi thôi, cho dù ai nhìn thấy bộ dạng một mỹ nhân kiều mỵ điễm đam đáng yêu như thế cũng phải mềm lòng thôi, vì vậy cuối cùng cô cũng là không có chí khí mà bị khuất phục. Nhưng dù gì cũng chỉ là một bữa cơm thôi mà, tranh thủ để rèn luyện thân thể luôn cũng tốt lắm. Anh hai không phải đã từng nói thể lực của cô rất yếu rất kém cỏi sao.

Chỉ là, nói đến thì thật kỳ quái, cô nhớ về cái khoảng ăn uống trước kia của Lăng Thịnh rất khó khăn đòi hỏi, nhưng mà ở trước mặt cô bây giờ luôn là một bộ dáng ngoan ngoãn dễ nuôi hết sức. Thật sự nói không ngoa là cô làm món gì, hân liền nhất định sẽ nể mặt mà ăn sạch sẽ, hoàn toàn không giống với miêu tả từ miệng của đầu bếp Lăng gia về cái người kén cá chọn canh yêu cầu cao kinh thiên động địa quý khiếp thần sâu Lăng gia Đại công tử Lăng Thịnh đây. (sức mạnh của tình yêu ghê gớm thật. Ai, Lăng mỹ nhân, đáng tiếc!)

Chỉ là, những thứ này cô đều mặc kệ không quan tâm, cô chỉ là thông qua việc đếm số lần ăn khuya của hân mà từ từ chờ đợi anh hai về.

Tối nay chính là bữa ăn thứ hai mươi mốt, cũng đánh dấu cô đã rời nhà suốt cả một tháng, mà đó cũng đánh dấu đã ba mươi ngày lẻ hai mươi mốt giờ cô không gặp anh hai rồi.

"Lăng Thịnh thiếu gia, hôm nay anh muốn ăn cái gì?" Cô buộc lại tạp dề, hỏi người đàn ông yêu mị đang ngồi bên cạnh bàn ăn nghĩ đến món ăn mà nuốt hết nước miếng.

Con người Lăng Thịnh đảo nhanh một vòng, "Bánh trôi đậu đỏ được chứ?"

"Bánh trôi đậu đỏ hả?" Cô xoa xoa tay, "Sẽ hơi lâu một chút nha."

Lăng Thịnh không thêm đề ý khoát khoát tay, "Không có sao cả anh có thời gian, nhưng bây giờ em cũng tranh thủ làm sớm đi."

Nếu lão đại đã nói như vậy, cô cũng không quan tâm nữa. Trực tiếp từ trong tủ lạnh lấy ra nhân bánh đậu đỏ, lại lấy ra một túi bánh trôi, bắt đầu vì bữa ăn khuya tối nay mà phấn đấu.

Một giờ sau, một nồi bánh trôi đậu đỏ nóng hổi đã được bung lên bàn. Cô lấy ra cái chén nhỏ, múc một chén cho lăng thịnh, đẩy tới trước mặt hân.

"Ăn ngon không?" Cô hỏi người đàn ông trước mặt.

Lăng Thịnh thỏa mãn thở một hơi, khoa trương liếm môi một cái, "Mỹ vị nhân gian."

Cô bật cười, đưa tay lấy cái chén rỗng của Lăng Thịnh múc thêm một chén bánh trôi nữa, "Thấy ngon thì ăn nhiều nữa đi."

Cách gần nửa ngày, Lăng Thịnh đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như vô tình nói: "Kẹo bông, hiện tại anh cảm thấy Diệp đầu gỗ thật là hạnh phúc, mỗi ngày có thể ăn nhiều món ngon như vậy."

Cô đỏ bừng cả mặt, "Má Lâm làm ngon hơn em nhiều."

Cô nói không sai, tay nghề của má Lâm là trải qua rất nhiều năm rèn luyện, so với một người tay ngang như cô thì lợi hại hơn gấp trăm ngàn lần. Chỉ là lúc trước má Lâm cũng từng nói qua, cô là cô gái thứ hai ở Tần gia biết làm cơm mà cũng thích nấu cơm, dĩ nhiên người thứ nhất là người nào cũng không cần hỏi, nhất định là mẹ của cô người dịu dàng hiền tuệ, vừa vô được nhà bếp vừa ra được đại sảnh.

Giữa lúc cô đang mông lung suy nghĩ, Lăng Thịnh cũng đã tiêu diệt sạch tất cả bánh trôi trong nồi, đang thỏa mãn vuốt cái bụng dựa vào ghế, "Vì báo đáp sự vất vả cần cù làm việc gần đây của Kẹo bông, anh quyết định dẫn em đi ra ngoài dạo chơi một chút."

Cô nhìn ra bên ngoài một chút thấy toàn là một màu đen của bóng đêm bao phủ, lắc đầu một cái, "Đã trễ thế này rồi, hay là để lần sau đi."

Lăng Thịnh làm mặt thần bí tiếp cận tới, "Có chuyện tốt nha."

Cô không có hứng thú bữu bữu mắt, "Không đi!" Nơi không có anh hai, cô cũng không muốn đi đâu hết.

Lăng Thịnh đột nhiên nhẹ nhàng thổi thổi khí tới gần mặt của cô, mắt xéch xinh đẹp chỉ cách cô có chừng 3 cm. A, quá gần rồi, làn da trắng mịn không tì vết trên mặt của hắn cô cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Chỉ là, da Lăng Thịnh thật sự là quá tốt nha, mềm mại non nớt, thật khiến cho người ta hâm mộ mà, khó trách Dương Chi Hồng mỗi khi nhắc tới hắn đều làm mặt phẫn hận mà mắng: "Đồ Lesbian! Thật biến thái, đáng đáp so với con gái còn đẹp hơn để làm gì!"

Hơi thở ấm áp của Lăng Thịnh phả ở trên mặt cô, làm cho cô hoảng hốt một chút, gương mặt cũng không biết đã bắt gặp nóng lên từ khi nào. Trừ anh hai ra, cô chưa từng đến gần một người khác phải nào như thế, không khỏi có chút tâm hoảng ý loạn.

Đang lúc cô xem xem có nên đẩy Lăng Thịnh ra hay không, Lăng Thịnh lại đột nhiên sải bước lui ra sau, mím môi cười một tiếng, "Đi thôi, theo anh đi mà!" A, tự nhiên lại dùng cái giọng làm nũng hung ác ấy nói.

"Không. Muốn."

"Đi đi mà. Ăn nhiều như vậy cũng nên vận động một chút."

"Em không có ăn mà!"

"Nhưng mà anh có ăn nha!"

"Vậy thì mắc mớ gì tới em?"

"Bánh trôi đậu đỏ không phải do em làm hay sao?"

"."

Cuối cùng, cô đành miễn cưỡng bị Lăng Thịnh kéo lên xe, hướng chân núi đi tới.

Cùng lúc đó, tại Kiều gia.

Kiều Hỷ liếc nhìn người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, ngạc nhiên nói: "Hiên Viên. Đã trễ thế này, anh còn đi đâu vậy?"

Diệp Hiên Viên cười lạnh một tiếng, "Cô dùng thân phận gì mà quản tôi?"

Kiều Hỷ lập tức không biết mắc cỡ mà đáp nhanh, "Thân phận gì. Thân phận sao. Chỉ bằng tôi là vợ sắp cưới và là mẹ của con anh!"

Diệp Hiên Viên đưa ánh mắt chuyển qua cái bụng hơi nhô lên của người phụ nữ, cười nhạo một tiếng, "Phải không? Cô xác định cục thịt trong bụng cô là con của tôi sao?"

"Anh ——" Kiều Hỷ rừ mắt xuống, lập tức thay bằng một bộ dạng đáng thương rơi lệ lã chã, "Bất kể anh nói như thế nào, hôn lễ của chúng ta cũng đã gần đến, anh dù thế nào cũng là cha của đứa nhỏ! Hiên Viên, em biết rõ anh hận em vì tự tiện công khai chuyện mang thai, nhưng mà em là thật sự vì yêu anh nên mới có thể làm như thế, xin anh. Xin anh đừng nói như vậy với em."

"Phải không?" Diệp Hiên Viên đối với cô gái điềm đăm khóc đến lê hoa đài vũ cô và không chút phật lòng, "Tôi nói với cô như thế nào rồi, ha ha, Kiều tiểu thư, cô cho rằng bằng một cái cơ mang thai nhỏ nhỏ này mà có thể đem bắt tôi nột lại sao? Cũng không biết cô là ngây thơ hay là ngu xuẩn nữa!"

Kiều Hỷ thấy Mỹ Nhân Kế không dùng được, tức giận đến khó kiềm chế, không khỏi cau kinh thét chói tai: "Diệp Hiên Viên, anh đừng đắc ý, anh bây giờ còn không phải là đang ngoan ngoãn sống ở trong phòng tôi sao. Anh cho rằng dựa vào những thứ như ánh mắt lạnh như băng hay ác ngữ nhỏ nhỏ này mà có thể đem tôi đánh ngã à, tôi cho anh biết, không có cửa đâu, Kiều Hỷ tôi từ nhỏ đến lớn vật mà tôi muốn không có gì là không đạt được!"

Diệp Hiền Viên khẽ cười một tiếng, mười phần rõ ràng là giấu cợt, "Nếu như, tôi là một ngoại lệ thì sao?"

"Hừ!" Sau khi gầm thét phát tiết, Kiều Hỷ lại khôi phục tinh táo cùng khôn khéo như bình thường, "Trừ phi anh không muốn lấy những hình ảnh kia nữa. Tôi nói cho anh biết, anh vẫn là nên ngoan ngoãn nghe lời đối với tôi thật tốt đi, có khi tôi sẽ hào hào mà suy nghĩ một chút đem tất cả ghi chép xuân ý cả đêm bảy lần trả lại cho anh." (sao mà ghét cái anh này thế lãng nhăng quá đi)

Diệp Hiền Viên sắc mặt ngưng tụ, ngay sau đó cười lên, "Cô cho rằng tôi sẽ quan tâm?"

Kiều Hỷ vuốt vuốt lông mày, có chút ác ý dựa tới, "Được phép Diệp đại tổng tài của chúng ta không quan tâm cảnh xuân lộ hết ra bên ngoài, nhưng mà cô em gái đơn thuần của chúng ta cũng không thể thân nhiên cùng bình tĩnh được như vậy nha."

Diệp Hiền Viên không nói gì, chẳng qua là nhìn thật sâu người phụ nữ mặt mũi mỹ lệ nhưng lại có vẻ hơi dữ tợn trước mắt một cái, sau đó cũng không quay đầu lại sải bước đập cửa đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, bên trong nhà vang lên một mảnh huyền ảo những âm thanh hỗn loạn của đồ vật rơi xuống đất.

"Diệp Hiền Viên, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, tôi sẽ không!" Cô gái cất tiếng kêu gào thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 76: Vui mừng

Lăng Thịnh lái xe mang cô tới một khách sạn tráng lệ trong thành phố. Đỗ xe xong, Lăng Thịnh kéo cô đi thẳng lên tầng mười sáu.

"Kẹo bông, em ở chỗ này chờ anh. Anh đi một chút sẽ về." Sau khi Lăng Thịnh thông báo xong, liền để cô một mình trong cái phòng rộng lớn hoa lệ này.

Cô thật không biết rốt cuộc Lăng Thịnh muốn dẫn cô tới đây để làm gì nữa, cũng không biết chuyện tốt mà hắn nói rốt cuộc sẽ mang tới ngạc nhiên lớn nào cho cô nữa đây. Ở trong phòng nhàm chán không có việc gì làm, cô bước chậm đến gian phòng hào hoa có cửa sổ dài sát đất bên cạnh.

Liếc nhìn bên ngoài một chút, thật là một bức tranh về đêm xinh đẹp. Mọi cảnh vật xung quanh dưới ánh đèn neon phát sáng rạng rỡ dưới bóng đêm tối tăm, lóe lên những ánh sáng rực rỡ đầy hoa lệ. Coi như là vào ngày thường phố xá sầm uất có vẻ lạnh lùng trang nghiêm thì giờ đây, những tòa nhà cao vút ấy cũng đột nhiên trở nên cực kỳ nhu hòa mềm mại.

Cô vịn rèm cửa sổ, thỏa mãn thờ dài. Có thể nguyên nhân là do cô từ nhỏ đã ở trên chân núi mà lớn lên, nên đối với cảnh đêm rực rỡ của thành phố thấy hết sức mới lạ và cực kỳ thích thú. Dù sao đi nữa, người từ nhỏ cũng lớn lên ở một nơi tĩnh lặng như vậy sẽ thấy rất tò mò về sự náo nhiệt ồn ào của thành phố cũng là lẽ thường mà thôi.

"Chi ——" cửa bị người khác mở ra, nhưng mà cô cũng không quay đầu lại xem, bởi vì dám trắng trợn mở cửa phòng này mà không cần gõ cũng chỉ có Lăng Thịnh, cái người như Hoa Hồ Diệp uốn éo kia thôi.

Cô vẫn tựa vào cửa sổ phía trước, tiếp tục thưởng thức những thứ xinh đẹp đầy màu sắc rực rỡ như ánh sao kia. Sau đó nghe tiếng cửa "Bùm——" một tiếng đóng lại, tiếng bước chân của người vừa tới nhẹ nhàng vang lên ở sau lưng cô.

"Anh Lăng Thịnh, là anh sao?"

Người vừa tới không trả lời, chỉ có một cổ hơi thở nóng rực từ từ tiến tới cô ngày càng gần.

Lăng Thịnh cái người này, rất thích giả vờ thần bí nha. Cô lắc đầu một cái, cười xoay người sang chỗ khác.

Không ngờ, chỉ là mới liếc nhìn, nụ cười của cô liền cứng lại, ngăn người ngay tại chỗ.

Mười giây sau, cô hét lên một tiếng, bỏ nhào về phía trước, "Anh hai ——"

Cô như chim con thấy mẹ vội lao vào trong ngực anh hai, vui mừng ngẩng đầu kêu lên: "Anh hai, sao anh lại ở chỗ này?"

Anh hai không nói gì, chỉ mãnh lực giữ lấy, nắm giữ khuôn mặt của cô, những nụ hôn nóng bỏng như mưa to rơi xuống, tay khác cũng không chậm trễ bắt đầu cời quần áo trên người cô.

Cô thờ dốc, cô giãy giụa, cô ưm, "Anh hai. Đừng." Nào có ai vừa đến liền không nói hai lời trực tiếp nhào lên như vậy, quá cái gì kia rồi.

Anh hai áp chế hai cánh tay đang giãy giụa của cô, làm như mắt diều tại ngơ bắt đầu đem nụ hôn nóng bỏng từ trên gương mặt lan tràn đến cái cổ trắng

nôn, cũng từ từ dùng lực đạo ở bộ ngực mềm mại đầy đặn.

Cả người cô mềm nhũn, như muốn ngã nhào. Anh hai tay mát lạnh lẹ vịn eo nhỏ của cô, bàn tay thuận thế nhắc tới, ôm cô tới trước ngực, sau đó trực tiếp đi về phía giường lớn bên trong căn phòng xa hoa, không cần nói anh ấy muốn gì người ta nhìn vào cũng đủ hiểu rõ lòng dạ Tư Mã Chiêu của anh rồi.

Thật lâu sau, anh hai mới ngừng lại động tác tà mị, nằm ở bên cô nhẹ nhàng thổi khí nóng, "Quả bóng nhỏ. Anh rất nhớ em."

Cô ngẩn ra, dừng lại mọi động tác. Thanh âm của anh không hề giống với thanh âm réo rắc đầu độc lòng người như Tần Nhật Sơ, nhưng lại rõ ràng mang theo một cỗ lực lượng kỳ dị xuyên thấu lòng người. Cô giờ tay lên, sờ lên đường nét gương mặt tuấn tú ngũ quan rõ ràng của anh hai, lẩm bẩm ra tiếng: "Anh hai, anh ôm đi nhiều rồi."

Anh hai nghe vậy, cười ha ha lên, "Thật là nhạy cảm, bất luận là mát hay là. Thân thể!" Nói xong, ngón tay dài thẳng tắp cũng từ từ thăm dò xuống phía dưới đào nguyên đã khê lan tràn ướt át.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, "Ướt." Ngẩng đầu lên, anh hai tà khí hương vành tai như ngọc của cô mà thổi khí tức.

Cô đỏ bừng cả mặt, không kim hãm được nghiêng đầu chôn ở trong gối nằm mềm mại.

Thật là ghét anh hai, đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Anh hai thấy bộ dáng đa điều của cô, chỉ cười cười chế nhạo, sau đó thân thể tinh tráng từ từ tuột đi xuống, bàn tay có lực đẩy ra hai chân đã không còn gì che đậy của cô, đặt mình ở giữa, ngón tay dài càng không ngừng dút vào thật nhanh, cho đến khi cô liên tiếp thét chói tai, chất lỏng loạn tung tóe, anh hai mới miễn cưỡng dừng lại động tác, nâng cao chân nhỏ của cô đặt ở trên vai.

"Thoải mái không? Quả bóng nhỏ?" Loáng thoáng bên tai cô là thanh âm hấp dẫn mê sâu kín truyền đến.

Toàn thân cô run lên, lòng vẫn chưa hoàn toàn bình phục lại, vẫn mạnh mẽ thờ hờn hển.

Anh hai thật giống như tự nói tự nghe: "Anh sẽ cho em hưởng thụ tốt hơn nữa, tiểu bảo bối của anh." Tiếng nói vừa dứt, anh hai liền cúi đầu, môi mòng hướng về phía mặt địa ướt đầm mà hôn lên.

"Không. Dừng. Nơi đó. Anh hai. Bắn." Cô run chân, làm thế nào cũng không cự tuyệt được môi mòng mút vào hữu lực cùng cái lưỡi linh hoạt của anh hai giống như đang ở chỗ không người mà tiến quân thần tốc. Nóng quá. Háo sắc tình. Thật thoải mái. Lại thật khó chịu.

Thân thể mới vừa bình ổn ngọn lửa mà hô hấp bình thường, giống như lại bị người khác cố ý lại đốt lửa lên lần nữa. Loại cảm giác dậy sóng đó vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ ở trong thân thể cô khuấy động không ngừng rồi đi, chạy trốn, mang theo từng tia bùng binh cùng đào khí, dường như muốn đem toàn thân cô thiêu đốt cho đến khi không còn gì cả.

Thanh âm anh hai chắc chắn mút vào, liếm láp, cô ma sát chân, khó nhịn cong eo lên, hương thơm ngọt ngào trong miệng cũng ướt át trào ra một mảnh, "Anh hai. Miên Miên khó chịu. Đi vào."

Anh hai giống như không nghe thấy khẩn cầu khó nhịn của cô, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu bất chúc nhiệt thiết tráng kiện đã man dâm vào dọc theo đường đạo trơn trượt một cách mạnh mẽ, hữu lực đung vào.

Cô vô lực gãy gập, không cách nào chạy trốn, chỉ có thể không ngừng phát ra âm thanh ngâm kêu, chỉ cảm nhận được anh hai ngâm một hộp mặt hoa, tà khí đưa vào trong môi đỏ của cô.

"Quả bóng nhỏ, ném thử một chút mùi vị của mình đi, ngọt ngào lắm đấy." Anh hai dán lên môi của cô, tà tính cười nói.

Cô giống như bị đầu độc làm cho mụ mị đi, ngoan ngoãn đưa cái lưỡi thơm ra, liếm liếm môi mòng hấp dẫn của anh hai, "Ngọt."

Giống như động tác của cô kích thích đến anh hai, ánh mắt của anh hơi chậm lại, sau đó con ngươi đen đặc âm thầm trở nên thâm thúy nóng bỏng hơn.

"Em xong rồi, Quả bóng nhỏ!"

Bàn tay vừa nhắc lên, cảm cây lửa nóng cứng rắn cứ như vậy không chút kiêng kỵ mà vọt vào, mang theo vô hạn nhiệt độ cùng khát vọng, không để ý cô hơi kêu đau, mãnh liệt lại đã man bắt đầu đung chạm.

"Đau."

"Cô bé xấu xa, nói láo, chỉ có đau thôi sao?"

"Không cần. Quá nhanh. Không chịu nổi."

"Thật là một đứa bé không ngoan, bị cấm ra đây chất mặt liên tiếp, còn nói không chịu nổi."

"Ngô. Anh hai. Không cần tiến tới trước nữa. Bụng nhỏ bị đội lên rồi."

"Nói vậy, anh còn chưa có đi vào toàn bộ !"

"A."

"Lại muốn ngắt xiu, thân thể kém như vậy, nên bồi bổ thật tốt rồi !"

.

Tại đại sảnh ở phía ngoài, khuôn mặt tuần tú của Lăng Thịnh đen lại từ từ ra ngoài rồi nhìn lại cửa phòng Diệp Hiền Viên hài lòng xia răng, tức giận nói: "Tôi nói hai người không thể nhỏ giọng một chút sao? 'phòng cho tổng thống' cách âm tốt như vậy cư nhiên cũng có thể bị thanh âm của các người xuyên tường mà đi qua. Xem lại một chút dùm đi, người ta cũng là một thanh niên nhiệt huyết bình thường mà!" Lăng Thịnh vừa nói xong, bên trong quần đã đội lên, vô lực buông tay.

Diệp Hiền Viên nhìn một chút cái quần bị đội lên kia, không khỏi cười ra tiếng, "Cậu. Có muốn tắm trước hay không."

"Hừ! Không cần!" Lăng Thịnh tức giận liếc mắt, "Có chuyện gì nói mau, tôi không có thời gian!"

Diệp Hiền Viên đi tới bên cạnh tủ lạnh, cầm một lon coke ướp lạnh đưa cho Lăng Thịnh, "Chuyện đã làm xong rồi hả?"

Lăng Thịnh cầm cola lên, thỏa mãn rên rĩ ra một tiếng, "Tốt lắm, Kiều Hỷ đồ ngốc kia thật đúng cho rằng đêm xuân đó là cậu rồi, hiện tại bức trâu phải đem cái đuôi dựng thẳng lên nữa là xong rồi."

Tròng mắt đen của Diệp Hiền Viên bỗng buồn bã, ngay sau đó lại dịu dàng cười lên, "Tốt lắm, thực hành bước thứ hai, đùa quá hoá thật."

"Phụ nữ có thai, dễ dàng xảy ra án mạng lắm nha!" Lăng Thịnh có hảo ý nhắc nhở.

Diệp Hiền Viên liếc mắt nhìn Lăng Thịnh đối diện đang dán miệng vào lon cola, quý dị cười một tiếng, "Khiến cô ta có một cuộc đời sống không bằng chết, không phải là cho thấy bản lĩnh của người nhà Lăng gia sao?"

"Hảo tiểu tử, tớ cũng biết cậu muốn đánh chủ ý này với tân được của nhà tớ mà." Lăng Thịnh mềm mại đáng yêu cười một tiếng, "Chỉ là, tớ cũng nghĩ muốn thử một chút hiệu quả lâm sàng của tân được kia nha."

Hai người đồng thời nhe răng cười một tiếng, bên trong nhà tản mát ra một loại hơi thở mang mùi máu tanh .

"Đúng rồi." Tựa như nhớ tới cái gì đó, "Tên tiểu tử Kiều Chấn Vũ kia giống như muốn tìm cách gì đó đối phó với chị của hần, gần đây vẫn chưa từ bỏ ý định đi tìm người khắp nơi, tuyên bố muốn báo thù thay mẹ !"

Diệp Hiền Viên khẽ khép hờ đôi mắt, mở mắt ra lần nữa thì trong mắt đã là một mảnh khôn khéo cùng nụ cười quý dị, "Vậy thì chúng ta cũng không ngại giúp hần một tay."

Lăng Thịnh hất lon cola ra, nhẹ nhàng cười ra tiếng, "Tất nhiên, tớ thích nhất là giúp người làm niềm vui mà ."

Tại một nơi xa hai chị em Kiều gia không hẹn mà cùng dâng lên một cổ lạnh lẽo, mùa xuân không phải đã đến rồi sao, tại sao vẫn còn rét lạnh như vậy a .

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 77: Trả thù 1

Trên đường cái âm lãnh, ánh trăng thê lương âm thầm rơi xuống, chung quanh một mảnh không khí quý dị lạnh như băng bao trùm.

Đúng lúc này, trong hẻm nhỏ cách đó không xa, có một người thanh niên say xỉn lao đảo bước ra, trong tay còn cầm theo nửa chai rượu, sắc mặt đều đỏ cả lên, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ lắm lắm, "Kiều Hỷ. Cái con tiện nhân kia. Nác. Đừng có mà. Đừng để cho ta bắt được. Nếu không. Lão tử. Lão tử. Làm chết người. Con mẹ nó thối *****."

Tiếng chửi rủa của người thanh niên theo men say từ từ lên cao cũng mắng càng ngày càng lớn hơn, trên đường phố lạnh lẽo không bóng người thỉnh thoảng truyền đến thanh âm vọng lại.

Chợt, từ trong hẻm nhỏ u ám bên cạnh, vài người đàn ông than hình cường tráng đi ra.

"Kiều đại thiếu gia Kiều Chấn Vũ đúng không?" Người đàn ông cầm đầu hỏi để xác nhận.

Đang trong men say Kiều Chấn Vũ bỗng lung mờ mắt ra, "Mày tưởng mày là ông nội tao sao, mày là ai mà kêu tên lão tử. Nác."

Người đàn ông to con không chút tức giận vì lời nói vô lễ của đối phương, chỉ dùng thanh âm lạnh lùng không thay đổi mở miệng nói: "Kiều Thiếu gia, Ngũ Gia chúng tôi cho mời."

Nghe lời nói như thế, thần trí đang mơ hồ của Kiều Chấn Vũ bỗng nhiên trở nên minh mẫn, hấn ngừng đầu lên, bắt lấy ống tay áo của người đàn ông trước mặt, giọng điệu đầy hưng phấn nói: "Ngũ Gia, quyết định đến giúp tôi sao? Giúp tôi giết chết cái con đàn bà Kiều Hỷ đó ***** sao?"

Người đàn ông to con không trả lời, chỉ hướng tới hai người đàn ông khác nháy mắt, rất nhanh, người đàn ông to con đem Kiều Chấn Vũ xách lên như xách con gà con mang đến cái xe màu đen đang đậu bên cạnh. Sau đó trong khoảng thời gian nhanh như chớp, chiếc xe như mũi tên đã rời đây cung cực nhanh lái đi, trên đường phố lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh cùng lạnh lùng trong trẻo thường ngày.

Giống như mọi thứ đều chưa từng xảy ra.

Ba ngày sau, tạp chí lá cải cùng những hãng truyền thông lớn quyền uy ra tin tức Kiều Đại tiểu thư kiêm tổng tài Kiều Hỷ bị mất tích ly kỳ, một bên vị hôn phu Diệp Hiên Viên tổng tài Nguyễn thị treo giải thưởng hai tỷ cho ai tìm được tung tích của vợ chưa cưới.

Có câu nói, trọng thưởng lớn ắt phải có nhiều người hưởng ứng. Nhưng Kiều Hỷ vẫn không có tung tích gì suốt một tuần lễ qua, giải thưởng giá cao của Nguyễn thị vẫn như cũ không người nào lấy được cũng không có người nào động đến.

Trên tầng cao của tập đoàn Nguyễn thị, bỏ lại phía sau tin đồn ở bên ngoài về một người tinh thần mệt mỏi do thương tâm quá độ, Diệp Hiên Viên vẫn đang tiêu sái vụn vặt ngồi ở trên ghế sa lon, uống canh hầm xương do em gái nhỏ kiêm bạn gái Nguyễn Miên Miên làm bắt Lãng Thịnh đưa tới cho hân, sắc mặt phơn phớt hồng nhuận, tuấn nhan vẫn như cũ, làm gì có chuyện bộ dạng quý công tử chán chường buồn rầu như tin tức ở bên ngoài đưa tin.

Lãng Thịnh lười biếng từ một cái ghế sa lon khác ở bên cạnh bỏ qua, chỉ vào cái mặt đang ăn đến thật hạnh phúc Diệp Hiên Viên ăn dầm chua nói: "Cậu không thể không dùng cái dáng vẻ hạnh phúc đáng chết này tới kích thích tớ à! Biết rất rõ người ta.Người ta phải cầu xin kẹo bông hết một tuần lễ, cô ấy mới miễn cưỡng làm một chén com rang trứng cho tớ, mà còn cậu thì sao, chỉ cần giả vờ than vài tiếng mệt quá, kẹo bông liền lập tức hấp ta hấp tấp chạy đến phòng bếp cả đêm không ngủ hầm canh xương cho cậu ăn. Ô. Tớ không phục. Thật là quá không công bằng mà. Ô ô. Cho cậu ăn mập chết luôn càng tốt!"

Diệp Hiên Viên dừng động tác ăn canh lại, "Cô ấy thức cả đêm sao?"

"Hừ, nếu không vậy thì sao, cậu cho rằng canh xương thơm phưng phức như vậy làm rất dễ sao? Nếu như không phải mới năm giờ sáng, kẹo bông bị tớ ôm mang đi ngủ, cậu cảm thấy cô ấy có thể không đi theo tớ đến đây an ủi cậu sao?" Lãng Thịnh bĩu môi, gương mặt tỏ rõ sự ghen tỵ.

Thật lâu sau.

Diệp Hiên Viên mới mở miệng, "Về sau, không cho cô ấy thức đêm nữa."

Trả lời hần chỉ là một tiếng hừ lạnh khó chịu.

"Đúng rồi, Kiều Hỷ bây giờ thế nào rồi?" Diệp Hiên Viên lau tay sạch sẽ, giống như vô tình mà hỏi.

Vừa nhắc tới tên tuổi của người phụ nữ này, tinh thần Lãng Thịnh lập tức tỉnh táo hẳn lên, "Tớ chưa bao giờ thấy qua người phụ nữ nào có sức sống mãnh liệt ngoan cường cùng dâm dăng đến như vậy, quả thật là phụ nữ có thai đều như lang như hổ sao? Liên tiếp chiến đấu hết ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ, tinh lực thật tràn đầy làm cho người ta khâm phục nha! Đúng rồi, bởi vì để chăm sóc phụ nữ có thai là cô ta, tớ có cho cô ta một chút ưu đãi——nếu không đã để cho Đại Hắc Nhị Hắc của nhà chúng ta ra sân luôn rồi, nếu mà như vậy. Ha ha." Lãng Thịnh tà khí cười một tiếng, "Máu tươi ba thước lụa trắng, liên tiếp chiến đấu bảy ngày không nghỉ."

Nghe vậy, Diệp Hiên Viên hài lòng cười một tiếng, "Còn tên tiểu tử Kiều Chấn Vũ kia thì sao?"

"Ha ha. Tiểu tử kia so tướng tượng của chúng còn tuyệt hơn nhiều, người đàn ông đầu tiên thượng Kiều Hỷ chính là hắn, hơn nữa, không ngờ vô tình lấy được một tin tức tốt!"

Tiến tới bên tai Diệp Hiên Viên, Lãng Thịnh từ từ nói ra cái tin tức tốt kinh thiên động địa này.

"Nguyên lai là hắn." Diệp Hiên Viên nhếch mi cười một tiếng, "Nói như vậy, đứa bé kia là ***** sản vật?"

"Đúng vậy nha." Lãng Thịnh cười duyên nói: "Tiểu tử Kiều Chấn Vũ kia sắc tâm chết không bỏ được, đem chủ ý đánh tới cả chị ruột của mình luôn, thừa dịp trong một tháng kia vào cái đêm gió lớn liền đem Kiều Hỷ ăn luôn. Cái người phụ nữ Kiều Hỷ kia chỉ sợ là cho tới bây giờ vẫn cho khối thịt trong bụng kia chính là sản phẩm của một tên ngu lang ở quầy rượu nào đấy. Tớ cũng thật tò mò, nếu như Kiều Hỷ biết rõ chân tướng sẽ có vẻ mặt gì, không nói đến chuyện tự nhiên có con với người mà mình ghét nhất, hơn nữa còn là sản phẩm loạn luân, ha ha."

"Đợi chút." Diệp Hiên Viên cau mày, "Chị em loạn luân sao?"

Lãng Thịnh nhướng mi, một bộ dạng biểu tình 'nếu như vậy thì sao'.

Hồi lâu sau, Diệp Hiên Viên mới nhẹ nhàng bật cười, hướng về phía Lăng Thịnh nói: "Tớ muốn đứa bé đó !"

Lăng thịnh kinh hãi, "Cậu điên rồi á! Cậu có phải muốn điên rồi không!"

Diệp Hiên Viên lắc đầu một cái, mặt đầy ân ý mà nói: "Tớ thấy thật tò mò, đứa bé do loạn luân sinh ra sẽ có bao nhiêu tỷ lệ dị dạng! Đúng rồi. Hai anh em Triệu Minh cùng Triệu Dong hiện tại thế nào rồi ?"

Lăng Thịnh có chút không hiểu vì đối phương nhanh chóng chuyển đề tài, "Ồ a, mất trí nhớ, một người bị luân phiên cưỡng hiếp còn người kia thì tàn phế"

"Tớ cũng muốn đám con của bọn chúng!" Diệp Hiên Viên bình tĩnh nói bằng quơ như có như không.

"Cậu. Đầu gối, đến cùng là cậu muốn làm cái gì?" Lăng Thịnh trăm mối nghi ngờ vẫn không có cách giải.

Diệp Hiên Viên gạt gạt sợi tóc rũ xuống trên trán, quý dị cười một tiếng, "Tớ muốn biết đứa con của chị em cùng anh em loạn luân sinh ra có tỷ lệ dị dạng là bao nhiêu!"

Đột nhiên, trong đầu Lăng Thịnh linh quang hiện ra, "Cậu. Đầu gối. Không phải là cậu muốn có con với kẹo bông chứ?"

Diệp Hiên Viên nhếch miệng, "Không phải là muốn có con với cô ấy, thành thật mà nói cho tới bây giờ tớ cũng không nghĩ tới muốn có con, từ lúc tớ quyết định muốn em gái của mình trở đi, cũng đã không có tư cách làm cha, nhưng mà tớ không muốn cũng không đại biểu Miên Miên cô ấy cũng sẽ không muốn, bất kể nói thế nào đi nữa, Miên Miên cũng là một phụ nữ, thứ phụ nữ nên có, tớ đều sẽ nhất nhất cho cô ấy. Bao gồm cả tâm tâm niệm niệm muốn có con của cô ấy!"

"Cậu điên ư." Lăng Thịnh từ trên ghế salon nhảy lên, "Cậu cũng đã biết chuyện các người là anh em ruột, nếu sinh con rất có thể sẽ không được bình thường!"

"Không phải nói chỉ là có thể thôi sao? Chúng ta cứ dùng anh em Triệu gia làm một chút thí nghiệm xem, nhìn xem đến lần mang thai thứ mấy thì thai nhi sẽ được bình thường!"

"Cậu đúng là kẻ điên. Cậu thật sự là kẻ điên." Lăng Thịnh lão đảo nghiêng ngã thối lui đến trên ghế sa lon, thật lâu sau tinh thần vẫn không thể hồi phục lại, chỉ dùng chút sức lực mà không ngừng lẩm bẩm: "Kẻ điên. Kẻ điên."

Diệp Hiên Viên đối với cái mặt như kẻ mất hồn của bạn tốt không thêm đề ý chút nào, chỉ nhẹ nhàng ngồi vào kế bên Lăng Thịnh, nói thật nhỏ: "Rất nhiều năm trước, tớ cũng đã trở nên điên cuồng rồi !"

Thanh âm Diệp Hiên Viên mê mị và mỉa mai, tựa như đang làm bầm bầu cũng vừa tựa như đang trả lời tất cả nghi ngờ cùng bất an của Lăng Thịnh .

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 78: Trả thù 2

Bên trong phòng là một màu âm u bao trùm, trong đó còn có một người phụ nữ quần áo không chỉnh tề lẳng lặng tựa vào góc tường, tay chân xụi lơ. Đôi mắt vô hồn mở to tràn đầy vô tội mờ mịt, trên khuôn mặt còn dính một chút tình trùng trơn bóng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn còn mơ hồ vương nhiễm một tia nhũ dịch màu trắng còn chưa kịp khô. Chỉ nhiều đó thôi cũng có thể tưởng tượng được trước lúc này không lâu, bên trong nhà hẳn là đã xảy ra không biết bao nhiêu là trận chiến tình dục dâm loạn của nam nữ.

Đột nhiên, cửa mở ra, bên trong nhà nhất thời có ánh sáng rọi vào. Cô gái đang trong cơn mê ly bỗng nhiên bị ánh sáng chiếu vào khóa mắt mà hơi thức tỉnh.

"Nào. Chị gái tốt của em. Như thế nào rồi, mấy ngày nay chị thấy em phục vụ chị chu đáo chứ?" Người đàn ông bước nhẹ đi vào, giữa chùm ánh sáng giao nhau, không cần nghi ngờ gì cả loáng thoáng có thể thấy được người vừa vào chính là thiếu gia Kiều thị Kiều Chấn Vũ. Còn người phụ nữ xác xơ bị hành hạ đến tàn hoa bại liễu đang nằm trên đất nhân chính là người bị mất tích đã lâu đại tiểu thư Kiều thị Kiều Hỷ.

Đứng nhìn xuống thấy cô ta vẫn không có phản ứng, Kiều Chấn Vũ sai bước tới gần ngồi chồm hổm, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Hỷ, cười đắc ý mà nói: "Đây chính hậu quả chị làm tôi bức mình. Chị nói xem nếu chị cứ ngoan ngoãn ngây ngô ở nước ngoài là được rồi, chị trở về đây làm cái gì hã, chị trở lại là muốn phá hoại tiền đồ của tôi sao, chắc chắn. Chị xem một chút bộ dạng bây giờ của chị đi, giống y như một con chó hoang lang thang không người nuôi dưỡng, tại sao chị lại muốn giành với tôi ?"

Kiều Hỷ không nói gì, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt ngơ ngác lặng yên quan sát người đàn ông trước mặt, giống như không biết hắn là ai, hoàn toàn xa lạ cùng mờ mịt.

Kiều Chấn Vũ không chiếm được chút tiện nghi nào, thấy có chút không thú vị, chỉ làm vẻ chán ghét đẩy cô ta ra, đi về phía cửa.

"Ngũ Gia nói lúc nào thì thả cô ta?" Kiều Chấn Vũ hỏi người đàn ông mặc áo đen bên cạnh.

Người đàn ông mặc áo đen nhất mực cung kính trả lời: "Ở một nơi như Chu Tinh Kỳ này, tiền trao thì cháo múc!"

"Hừ!" Kiều Chấn Vũ cười lạnh một tiếng, "Không biết cái tên gốc Diệp Hiên Viên kia đang suy nghĩ gì nữa, lại muốn lấy hai tỷ để đổi lấy một con đàn bà tàn hoa bại liễu này, hơn nữa trong bụng cô ta còn mang thai con của kẻ khác nữa, ha ha. Hẳn chắc là không phải thích đội nón xanh, đội thích đến điên mất rồi. Ha ha."

Kiều Chấn Vũ gạt một cái, khinh miệt liếc người phụ nữ bên trong nhà một cái, cười lớn rồi đi.

Người phụ nữ bên trong nhà nghe được tiếng nói chuyện phía ngoài thì ánh mắt vô thần bỗng có một tia sáng mơ hồ thoáng qua.

Cô nhất định không tin Diệp Hiên Viên hắt chấn ghét cô như vậy, sẽ không vô duyên vô cớ muốn cứu cô đâu, trừ phi cái cuốn băng ghi hình đang trong tay cô rất quan trọng. Quả nhiên, Diệp Hiên Viên, hẳn chắc chắn là sợ cái cuốn băng ghi hình kia bị phát tán ở nơi mà nó không nên đến sao? Diệp Hiên Viên anh thông minh một đời, không nghĩ tới lại vì cái nhược điểm mang tên Nguyễn Miên Miên này mà chỉ đành mặc cô định đoạt. (2 chị em này đúng là bị bệnh tưởng quá nặng không thể cứu)

Diệp Hiên Viên, cái người kia cả đời này cũng đừng hòng chạy khỏi lòng bàn tay của cô. Nghĩ tới đây, khuôn mặt của người phụ nữ vốn đang nằm chết lạng trên mặt đất nâng lên một nụ cười quỷ dị.

. Đường ranh giới Kiều Hỷ không biết hồi cái

Cách nơi đó không xa, trong một gian phòng u ám khác, trong bốn màn hình đang diễn ra một cảnh hạn chế trẻ nhỏ không nên xem. Một cô gái trắng như tuyết mềm mại đáng yêu bị bốn người đàn ông vây quanh, dù là trong miệng của cô gái hay trong tiểu huyết dưới hạ thân, tiểu cục hoa sau lưng thậm chí là giữa khe ngực đầy đặn cũng chứa đầy tinh khí to lớn ngẩng cao của đám đàn ông cường tráng trần truồng xung quanh.

Đột nhiên, toàn thân cô gái co rút một hồi, trong miệng nức nở nghẹn ngào ra tiếng, một lượng lớn nước miếng xen lẫn tinh dịch màu trắng dọc theo khe miệng nhỏ nhắn đang bị nhét thật chặt chảy xuống, cô gái run rẩy một chút, đầu nghiêng về một bên, cả người lâm vào hôn mê.

"Pằng." Hình ảnh trong màn hình hoàn toàn dừng lại, một giọng nam già nua vang lên, "Lăng thiếu gia, không biết là hiệu quả này có làm ngài vừa lòng không?"

Ở chỗ tối tăm phía đối diện truyền đến một thanh âm quyền rũ dễ nghe, "Ngũ Gia tự mình ra tay, Lăng Thịnh tôi đây há có thể không hài lòng sao."

"Ha ha." Ngũ Gia cười to lên, "Lăng thiếu gia đã quá khen, phải nhờ có Lăng thiếu gia cung cấp tân dược kiêu mới, nếu không cô gái này sớm chết rồi, còn có thể sống bình yên vô sự cho đến giờ này sao, ngay cả đứa bé bốn tháng trong bụng cũng không bị tổn thương chút nào."

"Quá khen quá khen." Người đàn ông từ trong bóng tối âm u bước ra, rõ ràng chính là dung nhan kiêu my đắc thắng tựa như phụ nữ của Lăng Thịnh, Lăng Thịnh vừa đi tới bên cạnh vừa nức nở nghẹn ngào, lấy băng ghi hình ra, "Tóm lại, chuyện lần này toàn bộ đều phải cảm ơn Ngũ Gia rồi, về sau có rảnh rỗi lên trên núi uống vài ly, đứng rồi Ngũ Gia, làm phiền ông đem băng ghi hình này làm ra một phần nữa mang cho tiểu tử Kiều Chấn Vũ kia dùm."

Ngũ Gia cũng là một người thuộc hàng lão trong giới giang hồ, tuy không biết dụng ý cụ thể của Lăng Thịnh là gì, nhưng cũng chỉ sừng sốt trong chốc lát sau đó mỉm cười gật đầu.

Sau khi Lăng Thịnh đi không lâu, một người đàn ông to lớn đẩy cửa vào, "Ngũ Gia, theo phân phó của ngài mọi chuyện đã làm xong hết rồi."

Ngũ Gia gật đầu, "Được, làm tốt lắm, A Bưu, vào thứ hai này đem cái người kia ném ra ngoài ô đi!"

Gã đàn ông tên A Bưu tựa hồ như rất kinh ngạc, thấy có chút khó hiểu nên làm gan mở miệng hỏi: "Ngũ Gia, chúng ta đã làm nhiều chuyện như vậy rồi giờ ngài thật sự cứ như vậy mà thả người sao? Có thể gặp phiền toái gì không. Cô gái họ Kiều kia đã nhìn rõ hình dáng các huynh đệ rồi."

Ngũ Gia hơi mỉm cười nói: "Hừ, cô gái kia cũng tự thân khó bảo toàn làm sao mà có thời gian lo chuyện khác! Đúng rồi" Ngũ Gia giống như nhớ đến cái gì. Còn nói: "Mày tìm thêm mấy huynh đệ lạ mặt nữa mấy ngày tới đi phết Kiều Chấn Vũ đi, nhớ lấy danh nghĩa của Kiều Hỷ mà đi!"

Vỗ vỗ cái vai rộng của trợ thủ đáng tin cậy đắc lực trước mặt, Ngũ Gia cười đến không rõ có ý gì, "Muốn trách, thì trách tên khốn tiểu tử Kiều Chấn Vũ kia chọc phải người không nên chọc đi!"

"Thiếu gia Lăng gia thật sự hại đến như vậy sao, hai bên hắc bạch đều phải nhượng bộ ba phần?" A Bưu nghi ngờ sờ sờ đầu, rõ ràng người người đàn ông kia xinh đẹp giống như con gái vậy, mà lại có lực sát thương lớn đến thế sao?

Nhắc tới Lăng Thịnh, trong con mắt sáng của Ngũ Gia dâng lên một mảnh tán thưởng, "Tiểu tử Lăng gia kia là ta nhìn nó lớn lên, bản lãnh của hắn có thể còn lợi hại hơn nhiều so với cha của hắn. Hơn nữa bên cạnh hắn còn có Diệp Hiên Viên mặt lúc nào cũng làm như dịu dàng vô hại nhưng thật chất là ác ma tu luyện ngàn năm. Mới có hai mươi tuổi đã hại chết cha ruột của mình sau đó tiếp quản luôn Nguyễn thị, người đàn ông như vậy tuyệt đối không phải chỉ nhìn bên ngoài mà có thể đoán được."

"Ngũ Gia, người ngài nói đến chính là trước đó không lâu đã thôn tính luôn Diêu gia đang suy sụp cũng chính là một trong Tứ Đại Gia Tộc tổng tài Diệp

Hiên Viên của Nguyễn Thị sao, hán không phải là vị hôn phu của cô gái họ Kiều kia sao?"

"Hừ. Cô gái họ Kiều kia chỉ có chút ít thông minh, làm sao có thể cùng con sói như Diệp Hiên Viên kia giao đấu, chỉ cần lấy giao tình giữa Lăng Thịnh cùng Diệp Hiên Viên thôi, sợ rằng cái vụ án bắt cóc này cùng hán không khỏi có liên quan với nhau!"

Bưng lên tách trà sữa ấm áp trên bàn, Ngũ Gia nhẹ nhàng nhấp một hớp. Thoáng chốc, khát máu cùng tàn nhẫn trong mắt đã thối lui toàn bộ mà lại đổi thành một mảnh cung chiêu dịu dàng, "Đây là của phu nhân mang tới sao?"

"Trước khi Ngũ gia trở về không lâu phu nhân đã mang tới. Buổi sáng nay phu nhân nghe nói dạ dày Ngũ Gia không thoải mái, đặc biệt xếp hàng ở tiệm trà sữa ở cái khu trong góc đường kia hết một giờ mới mua được trà sữa đúng khẩu vị của Ngũ Gia thích."

"Cái người phụ nữ ngốc này. . . ." Mắt Ngũ Gia khép hờ, nhưng khoe miệng lại không cảm được khổ giương lên.

. Dịu dàng cùng tàn nhẫn Ngũ Gia đường ranh giới.

Cùng lúc đó, trên tòa lầu cao của tập đoàn Nguyễn thị. Diệp Hiên Viên thở ra một ngụm khói, mắt nhìn xuống dòng xe đang chạy nhiều như nước ở dưới lầu. Đột nhiên hơi nở nụ cười. Tốt lắm, trò chơi chính thức tiến vào đoạn cao trào rồi. Kiều Hỷ, cô thật sự đã chuẩn bị tốt để chịu đựng trả giá cao cho việc làm sai trái của mình rồi sao?

Diệp Hiên Viên hán đã từng nói, hán sẽ không dẫn sói vào nhà, coi như là chính hán tự tay dẫn sói đi vào nhà đi nữa thì lúc hán tổng cổ con sói ấy cút ra khỏi nhà, hán muốn con sói ấy phải bò ra như con chó hoang thảm hại không chốn dung thân. Muốn chọc tới hán, tốt nhất nên chuẩn bị đầy đủ năng lực để gánh vác con giận của hán.

Nghiêng đầu liếc nhìn cô gái đang đắp cái áo khoác của hán mà ngủ say sưa trên ghế sa lon, từ đáy lòng của Diệp Hiên Viên nâng lên một tia ôn nhu, không kìm hãm được mà buông lỏng khuôn mặt, bước nhẹ đi tới bên cạnh cô gái, cúi người thâm tình hôn lên.

Miền Miên, bảo bối của hán, hán sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương hại tới cô, dù chỉ là một nhân tố tiềm tàng cũng vậy, hán cũng sẽ không tạo cơ hội cho cô ta tăng trưởng thành một loại u ác tính.

Chỉ vì cô , hán có thể hủy diệt thế giới này , cũng sẽ có thể giết hết người trên thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 79: Trả thù 3

Nhật báo lá cải mới nhất đưa tin: Nữ tổng tài trẻ tuổi của Kiều thị đã bình an trở về, tổng tài Diệp Hiên Viên của Nguyễn Thị tuyên bố đám cưới.

Sau nửa tháng bị mất tích một cách thần bí nữ đương gia xinh đẹp của Kiều thị Kiều Hỷ rốt cuộc đã bình yên trở về, tổng tài Diệp Hiên Viên của Nguyễn thị lần đầu tiên cùng nắm tay vị hôn thê xuất hiện công khai nơi công cộng, thật là tình thâm ý trọng khó mà nói hết. Tại hiện trường ký giả hỏi vị hôn thê bị mất tích vì nguyên nhân gì thì Kiều tiểu thư do dự nửa ngày rốt cuộc lã chã rơi lệ, thừa nhận là bởi vì em trai muốn cướp lấy quyền thừa kế của Kiều thị mà làm ra chuyện này, cũng may cuối cùng lương tâm trời dậy nên mới quyết định thả người, giữa lúc kẻ lại, nữ đương gia xinh đẹp khi nhắc tới người nhà mà chán nản không cầm được nước mắt, vị hôn phu tổng tài Diệp Hiên Viên bên cạnh càng thêm ôn nhu nhiều lần ôm lấy hai vai gầy nhỏ của vị hôn thê mà trấn an, tình cảm vợ chồng của hai người thật sâu đậm, làm cho người ngoài không khỏi hâm mộ.

Cuối cùng, vị thanh niên tuấn lãng này cũng lớn tiếng công bố nghi thức thành hôn sẽ diễn ra sau một tuần lễ nữa, làm cho vị hôn thê bên cạnh càng thêm cảm động vạn phần, nước mắt cứ liên tiếp chảy như mưa. Thật là một chuyện tốt, sau lễ đính hôn hoàn mỹ của hai nhà hào môn cuối cùng cũng đã có một kết thúc tốt đẹp, chúng tôi thành tâm cầu chúc cho đôi trai tài gái sắc này tình vững hơn vàng, Thiên Trường Địa Cửu vĩnh viễn viên viên. Báo đài Quả Đào đưa tin.

"Pằng." Diệp Hiên Viên tắt TV, nhìn chăm chăm vào Lăng Thịnh ở bên cạnh một bộ dạng cười đến thật thoải mái, "Làm cái gì vậy? Thấy vui lắm sao?"

Lăng Thịnh chống lên ghế sa lon run rẩy miễn cưỡng đứng lên, chỉ vào TV, lại cười to thêm một hồi nữa "Cái gì mà tình thâm ý trọng, ha ha. Còn có tình cảm vợ chồng sâu đậm. Ha ha ha. Đứng rồi đứng rồi. Lại còn tình vững hơn vàng, Thiên Trường Địa Cửu. Vĩnh viễn viên viên. Ha ha ha ha. Những thứ truyền hình này đúng là đưa tin vịt nói mò! Cậu xem các người cười đến khó coi cái mặt nhìn thật dữ tợn, cô ta thì khóc nhìn giả như một pho tượng, rõ ràng đây chính là bằng mặt không bằng lòng, cầu chúc cho ân tình chắc hơn vàng, làm tớ cười đến chết mất thôi." Nói xong, Lăng Thịnh cũng không thêm để ý hình tượng mà bỏ lăn ra đất cười.

Gương mặt tuấn tú của Diệp Hiên Viên hơi cau lại, "Mọi chuyện đã an bài tốt hết chưa ?"

Cuối cùng Lăng Thịnh cũng lấy lại tinh thần sau trận cười to, vỗ vỗ gương mặt tuấn tú cười đến ê quai hàm nói: "Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, chỉ là tớ thấy thật tò mò nếu như Kiều Hỷ chịu thu tay lại cậu có thể chữa cho cô ta một con đường sống không?"

Diệp Hiên Viên dịu dàng cười một tiếng, "Cậu nói thử xem?"

"Ách. Theo như kinh nghiệm quen biết nhiều năm với cậu, cậu thà giết lầm 100 người cũng sẽ không bỏ qua một loại người có tính tình như vậy, loại chuyện hành thiện tích đức này cậu sẽ không làm, dù sao mặt trời cũng vẫn mọc từ đằng đông thôi!" Lăng Thịnh nằm trên ghế sa lon, chống tay lên gương mặt tuấn tú tà tà nói.

Diệp Hiên Viên làm vẻ mặt "Đã biết còn ráng hỏi!" thật là nói nhảm mà.

Lăng Thịnh nghiêng nghiêng đầu, "Tớ cứ tưởng cậu cùng kẹo bông ở chung lâu ngày sẽ dính được một chút hơi thở thiện lương của cô ấy, nào biết."

"Hừ. " Diệp Hiên Viên liên tiếp hừ lạnh, "Thiện lương hả? Đã nhiều năm như vậy rồi, cậu nghĩ rằng chúng ta còn có thiện lương sao? Không phải là cậu đã dạy tớ sao, nhân từ với kẻ địch một chút cũng đủ tạo cơ hội thành cái chết của mình đến trăm ngàn lần! Thế nào? Lăng thiếu gia giết người không chớp mắt mà cũng mềm lòng sao?"

Lăng Thịnh rũ mắt xuống, giọng nói có chút chán nản không ngờ, "Tớ chỉ là cảm thấy ở chung với kẹo bông càng lâu sẽ càng cảm thấy bản thân càng bẩn."

Nghe vậy, Diệp Hiên Viên mỉm cười nói cương, trong lòng như có chút cảm xúc mà chính mình luôn muốn lờ đi bấy lâu nay giờ đây giống như rục rịch muốn phá kén mà đi ra.

"Lăng Thịnh, có phải là cậu cũng thích Miên Miên không?"

Thân thể của Lăng Thịnh bỗng cứng đờ, ngay sau đó lại ngược gương mặt tuấn tú lên cười ha ha, "Đầu gối, có phải gần đây cậu gặp áp lực quá lớn nên dễ dàng sinh ra ảo tưởng không, tớ trừu hoa ghẹo nguyệt vô số, làm sao có thể động lòng đối với một con bé mập mạp như kẹo bông!"

Lăng Thịnh đứng lên, vỗ vỗ vai của người anh em tốt, "Vợ của bạn không thể giành, cậu cũng không phải là không biết câu giữa đường gặp chị dâu cũng đáng phải đem ra lăng trì xử tử chứ, cậu còn đùa kiểu này! Được rồi, giờ tớ sẽ đi an bài một cái hôn lễ trước đám ký giả, đi trước nha." Nói xong, Lăng Thịnh cũng không nhìn ánh mắt của Diệp Hiên Viên một cái, cười lớn rồi đi.

Sau một hồi lâu, Diệp Hiên Viên mới vỗ trán cười khò, quả nhiên, Lăng Thịnh đã yêu Miên Miên, trong nháy mắt những biến chuyển nhanh chóng trong đáy mắt, cuối cùng cũng trở về sự yên tĩnh như hồ nước.

Yêu thì sao, anh em thì thế nào, Quả bóng nhỏ là của hần, đây là thực tế mà người nào cũng không thể thay đổi được.

Nắm nắm đầm, gương mặt tuấn tú của Diệp Hiên Viên trở nên thản nhiên mà kiên định.

Một tuần lễ sau, đêm trước hôn lễ .

"Băng ghi hình đâu?" Diệp Hiên Viên tựa vào cửa phòng thay quần áo, hỏi cô gái đang ngồi tự nhiên trang điểm thật hoa lệ bên trong phòng.

Cô gái xinh đẹp đứng lên, đi về phía trước ôm cái cổ của Diệp Hiên Viên, phả một hơi thở thơm như hoa lan, "Gấp cái gì, ngày mai đã là hôn lễ của chúng ta rồi, sau hôn lễ em nhất định sẽ tự tay làm thành một túi quà tặng cho anh!"

Diệp Hiên Viên không chút thương tiếc hất Kiều Hỷ ra, "Cách xa tôi ra một chút, tôi ghét thứ đàn bà bản thiêu!"

Gương mặt như hoa phù dung của Kiều Hỷ bỗng chốc cứng đờ, nhưng lại lập tức lộ ra nụ cười yếu ớt quỵến rũ, "Thế nào hả ? Tôi bản à, Diệp đại tổng tài của chúng ta chắc cũng không dơ bản sao, đóng vai nam chính cả đêm chơi đến mấy người nữ chính hiện tại cũng dám bàn luận chuyện sạch sẽ với tôi sao?"

"Cô——" Diệp Hiên Viên làm như rất tức giận, phất tay áo căm phẫn rồi đi.

Kiều Hỷ thấy thân ảnh cao lớn của người kia đã biến mất ở phía sau cửa, thân thể mới mềm xuống ngã ngồi vào trên ghế. Cha, cha nói cho con biết đi, con đã làm sai rồi sao? Cô cũng chỉ là muốn lấy lại những thứ thuộc về cô, nghĩ muốn gả cho một người đàn ông tốt, nhưng mà hiện tại khuôn mặt của hần khi nhìn thấy cô đều là tràn đầy chán ghét cùng ghê tởm. Cô làm sai sao, cô cũng chỉ làm theo những gì cha dạy, dùng mọi thủ đoạn để đạt được vật mình muốn, cái này chẳng lẽ cũng sai lắm rồi sao?

Kiều Hỷ cúi mặt thấp xuống, một giọt lệ trong suốt chảy dọc theo gò má tròn bóng từ từ trượt xuống.

Tám giờ tối, trước cửa Khách sạn lớn Khải Việt .

Nhật báo trái cây đưa tin tại hiện trường: tối nay là đêm chiêu đãi kí giả trước ngày diễn ra hôn lễ giữa hai nhà Kiều thị cùng Nguyễn thị. Bởi vì hôn lễ ngày mai sẽ hoàn toàn giữ bí mật với bên ngoài, cho nên vì vô số yêu cầu của các hãng truyền thông, hai nhà Kiều Nguyễn quyết định đáp lễ những phóng viên của các hãng truyền thông ở khách sạn lớn Khải Việt phát sóng trực tiếp cho người xem. Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa chính thức tiến vào trong hội trường, nhưng chỉ nhìn các phương tiện truyền thông bên ngoài cũng đã vượt qua Bách gia, đủ để nhìn ra hôn lễ này rất long trọng cùng phồn hoa. Nhật báo quả đào hiện tại đưa tin.

Tám giờ rưỡi tối, bên trong đại sảnh lớn .

Nhật báo Trái Cây hiện tại đưa tin: vẫn là báo quả đào đưa tin tại hiện trường, bây giờ là giờ Bắc kinh 20 giờ 30', tại khách sạn lớn Khải Việt ở trung tâm thành phố. Bây giờ chúng ta có thể thấy tại hiện trường tụ tập nhiều nhân vật truyền thông, nam chính Diệp Hiên Viên đã cặp tay Kiều đương gia Kiều Hỷ xinh đẹp của chúng ta chậm rãi đi vào hội trường, tối nay Kiều Hỷ tổng tài khoác trên người một thân dạ phục màu hồng đào lại càng thêm xinh đẹp vô cùng, thu hút ánh mắt của mọi người, dĩ nhiên Nguyễn thị tổng tài Diệp Hiên Viên bên cạnh cũng rất suất khí hiên ngang, tuấn tú phi phàm. Theo báo cáo chính xác cho đến hiện tại chú rể đã chính thức tuyên bố hôn lễ ngày mai của hai người, đang lúc Diệp tổng tài tươi cười mở miệng đùa giỡn khi cha xứ hỏi ở đây có người nào muốn phản đối hay không, chộc cho quan khách vang lên tiếng cười không ngừng.

Tám giờ 45' tối, tại khách sạn lớn Khải Duyệt .

Nhật báo Trái Cây hiện tại đưa tin: Tiến vào thời điểm cao trào, lúc này lại xuất hiện một sự cố nhỏ nhỏ ngoài ý muốn. Theo như đồn đãi kẻ bắt cóc chị ruột mình Kiều thị đại thiếu gia Kiều Chấn Vũ lúc này cũng có mặt tại hội trường, ngăn trở buổi hôn lễ này. Lúc này hiện trường đã là một mảnh náo loạn, chúng tôi cũng thật tò mò là vì nguyên nhân gì đã đưa hai vị từng là chị em tình thâm của Kiều thị trở mặt thành thù, báo Quả Đào sẽ tiếp tục đưa tin vì mọi người, xin tiếp tục chú ý nhật báo Trái Cây.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 80: Trả thù 4

Hội trường trong chốc lát bỗng trở nên an tĩnh, ngay sau đó thanh âm đặc ý cuồng vọng mới vang lên lần nữa, "Các người không có nghe thấy sao? Tôi nói tôi chính là Kiều Chấn Vũ, là đương gia chân chính của Kiều thị tôi muốn phản đối hôn lễ này!"

Hội trường vẫn yên lặng như cũ, yên tĩnh đến giống như chỉ cần một cây kim rơi xuống trên mặt đất mọi người cũng có thể nghe thấy rõ ràng, mọi người đều cứng lưỡi há hốc mồm mà nhìn biến cố bất thành linh xảy ra.

Thật lâu sau, Kiều Hỷ mới phục hồi tinh thần lại, ngăn khoe miệng, nỗ lực cười một tiếng, "Chấn Vũ, em muốn đem trò đùa này làm quà kết hôn cho chị sao? Thế thì chị xin nhận, mau ngồi vào ghế đi, đùa giỡn đến đây thôi là được rồi."

Nhất thời, trong hội trường đều là tiếng thở ra. Mọi người cười cười, thì ra chẳng qua là em trai bày trò đùa với chị gái thôi! Không có sao không có sao, mọi người tiếp buổi tiệc.

Kiều Chấn Vũ cười nhạo một tiếng, lớn tiếng nói: "Người nào nói là tôi nói giỡn? Cái con tiện nhân này, mày cho rằng âm mưu quỷ kế của mày có thể đạt được sao? Hôm nay tao sẽ không để cho mày được xuân phong đặc ý đâu! Tao sẽ vạch trần bản mặt thật của mày !"

Xoay người, Kiều Chấn Vũ bỏ cái nón trên đầu ra, cởi kính mắt lớn xuống, gương mặt toàn bộ lộ ra giữa ngọn đèn sáng.

Mọi người hít vào một hơi, đây là thảm trạng gì vậy !

Người ta chỉ thấy, trên má phải của người vừa tới là những vết thương lớn, hình như là do chất hóa học gây nên, có nhiều chỗ vẫn còn thấy rõ máu thịt lẫn lộn, có nhiều chỗ còn sâu đến thấy rõ xương trắng, nhìn thật là ghê tởm cùng dữ tợn. Ở bên má trái thì không có một chút tỳ vết nào, vẫn trơn bóng tuấn tú như trước, ở trên khuôn mặt hiện rõ hai thái cực đẹp xấu rõ ràng, mắt phải của người đàn ông ấy cũng đã hoàn toàn trống rỗng. Cho nên không cần nói người ta cũng biết là đã mù hẳn rồi, bởi vì trong hốc mắt hõm vào thật sâu ấy đã không còn thấy một tia máu thịt nào, chỉ là một màu đen thâm thẳm, tựa hồ còn có thể nghe thấy tiếng gió o o từ trong hốc mắt ngấm đen gào thét lên.

Hiện tại đã có một nữ ký giả sức chịu đựng kém không cầm được mà nôn mửa liên tục, trên khuôn mặt mỹ lệ của Kiều Hỷ cũng thật khó coi, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, ân cần nói: "Chấn Vũ, em đừng náo loạn nữa, em như vậy sẽ hù người ta đó!"

Kiều Chấn Vũ cuồng tiếu cười ba tiếng, "Mày nói tao dọa người, tao đây bây giờ có bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ còn không phải là do mày ban tặng sao! Kiều Hỷ, tao cho mày biết, mày đừng có mà mènh khóc chuột già từ bi ở đây, hôm nay tao sẽ vạch trần bộ mặt thật dâm dăng ác độc tàn nhẫn của mày!"

Lúc này, Kiều Hỷ cũng không còn duy trì nụ cười hoàn mỹ được nữa, hé miệng muốn lớn tiếng gọi an ninh, "A." Chuyện gì xảy ra vậy, sao cô lại nói không ra tiếng?

Diệp Hiên Viên nhẹ nhàng tiến tới sau vành tai của Kiều Hỷ, dùng thanh âm mà chỉ hai người mới có thể nghe được nói: "Về sau, đừng tùy tiện uống những thứ nước trái cây không bảo đảm an toàn kia nữa."

Mắt Kiều Hỷ tròn lên to tròn, nhưng mà làm thế nào cũng không thốt nên lời, chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Hiên Viên.

"Tôi đã sớm nói, chộc tới tôi, cô tốt nhất chuẩn bị đường khí để gánh vác hậu quả mình gây ra." Nụ cười dịu dàng của Diệp Hiên Viên chột lóe lên, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng thay bằng một bộ mặt khiếp sợ, ánh mắt mông lung không hiểu hướng tới Kiều Chấn Vũ đang xúc động phần nộ bên dưới

khán đài .

"Các người có thể còn chưa biết, Kiều Hỷ chính là loại người đầu tiên thi vu hãm mẹ tôi giết chết cha tôi. Sau đó lại cướp lấy di chúc mà sửa lại quyền thừa kế công ty cho mình, đoạn thời gian trước còn tự biên tự diễn một màn kịch mắt tích nhằm chán nhằm giá họa trên đầu tôi, thuận tiện cũng lừa gạt luôn Diệp tổng tài hai tỷ tiền chuộc treo thưởng. Đến cuối cùng tự nhiên nổi điên tìm người phá hủy mặt của tôi, chọc mù mắt của tôi, cứ như vậy mà hủy diệt cuộc đời của tôi!" Kiều Chấn Vũ càng nói càng bi thương, đến cuối cùng, bên con mắt hoàn hảo vô khuyết còn lại từ từ rơi xuống một giọt lệ. (2 chị e này đúng là có tài diễn xuất trời sinh mà) (chap này ta thấy cũng nên gắn mác 18+ a, miêu tả kinh dị wá hix hix)

Những người có mặt ở chỗ này đều thất sắc cả kinh, rồi rít đưa ánh mắt hướng tới khán đài nơi nữ chính của câu truyện Kiều Hỷ đứng, hi vọng có thể lấy được một lời giải thích hợp lý của đối phương.

Nhưng lại chỉ thấy gương mặt bối rối của Kiều Hỷ trên đài, khoát khoát tay, há mồm nhưng không nói ra được chữ nào.

Bộ dạng cùng vẻ mặt như vậy thu vào trong mắt mọi người, lại giống như chuyện mình làm bị vạch trần muốn giải thích nhưng lại không tìm được lời nào để nói.

Lúc này lại nghe thấy Kiều Chấn Vũ tiếp tục nói: "Mọi người nhìn xem bộ dạng hiện tại này của tôi đi, coi như về sau có trở lại Kiều thị cũng chỉ có thể là một phế nhân thôi, cho nên tôi hôm nay ở đây nói ra những chuyện này là hy vọng mọi người không nên bị người đàn bà ác độc này mê hoặc, cũng không hi vọng cả đời này Diệp tổng tài không hay biết gì!"

Lúc này mọi người mới nhớ tới trên đài còn có một vị nam chính đáng thương phút trước mới vừa còn đắm chìm trong hạnh phúc không ngờ qua mấy phút ngắn ngủi sau lại như rơi xuống địa ngục sâu thẳm.

Chỉ thấy Diệp Hiên Viên lão đảo nghiêng ngả chạy xuống đài, chế trụ hai vai của Kiều Chấn Vũ mãnh liệt mà lay động, "Cái gì mà chẳng hay biết gì, cậu nói xem còn có chuyện gì mà tôi không biết nữa?"

"Ha ha ha." Kiều Chấn Vũ cười to lên, "Diệp Hiên Viên, ủng hộ anh một đời thông minh, cũng vẫn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Anh có biết hay không Kiều Hỷ một mực lợi dụng anh, đầu tiên là lợi dụng anh để cướp lấy thực quyền của Kiều thị từ trong tay mẹ tôi, ngay sau đó lại mượn cơ thành hôn muốn giành tài sản của Nguyễn thị trong tay anh, còn nữa..., đứa bé trong bụng cô ta mà lâu nay anh tí mị che chở cũng chẳng qua chỉ chứng có ngoại tình hữu hiệu nhất của vợ anh thôi, anh không phải là chưa biết chứ, đứa bé trong bụng cô ta căn bản không phải là của anh."

Diệp Hiên Viên giống như khó có thể tiếp nhận thực tế này, cau kinh quát: "Cậu nói láo, cậu nói láo."

Kiều Chấn Vũ đồng tình vỗ vỗ vai Diệp Hiên Viên, an ủi: "Tôi nói này, Diệp tổng, anh không cần phải quá thương tâm. Tôi hiểu rõ bây giờ anh vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng tôi, tôi cho anh xem cái này anh sẽ không thể không tin tôi." Kiều Chấn Vũ nói xong, màn hình lớn trước hội trường đã bắt đầu nổi lên một đoạn hình ảnh.

Diệp Hiên Viên ngẩng đầu liếc nhìn màn ảnh, cuối cùng bàn tay chán nản mà rũ xuống, không còn muốn liếc mắt nhìn Kiều Hỷ đã ngã ngồi trên đài, chỉ cúi lễ phục cùng hoa hồng đỏ kiêu diễm cài trên áo hướng thùng rác bên cạnh mà ném vào, sau đó bước nhanh đi tới cửa.

Mọi người rói rít lấy ánh mắt đồng tình nhìn chăm chú vào người đàn ông thâm tình nhưng kết quả chỉ thu lại sự lừa dối này, xung quanh bốn phía cũng từ từ nhường ra một lối đi, để cho hắn chán nản rời đi.

Tại sao một người đàn ông hoàng kim lại thâm tình như vậy cũng gặp phải sự lừa dối thế này, mọi người lại nhìn một chút người trên đài đang khóc đến lệ hoa đái vũ, một bộ dạng diêm dâm đáng yêu Kiều Hỷ, nhưng chỉ nhận được toàn là những cái liếc nhìn khi dễ cùng chán ghét. Đã đến thời khắc như vậy rồi, cô gái dám dâng lại ác độc này còn muốn giả dạng làm mặt đáng thương lừa gạt sự đồng tình của mọi người, thật là ghê tởm mà.

Diệp Hiên Viên từ từ đi ra hội trường, trực tiếp đi tới bãi đậu xe dưới đất. Mở cửa xe ra, đã thấy Lăng Thịnh đang liên tục cười ngồi ở ghế tài xế, trước mặt là một cái notebook nhỏ nhỏ để trực tiếp xem rõ tình huống bên trong hội trường.

Notebook tuy nhỏ nhắn nhưng vẫn có thể đem về mặt của mọi người cùng lời nói trong hiện trường trực tiếp truyền đến thật rõ ràng, bao gồm bộ dạng Kiều Hỷ đáng thương không ai giúp vẫn lắc đầu phủ nhận, tiếng cười lớn của Kiều Chấn Vũ vừa dứt tọng lại cuồng vọng, cùng với các máy ảnh nhá liên tục trong hội trường, những khuôn mặt của ký giả dù là ngưng trọng đồng tình hoặc là khi dễ cũng trực tiếp truyền đến rất rõ ràng.

"Đầu gối, kỹ thuật diễn không tệ nha!" Nghiêng đầu, Lăng Thịnh cười trêu ghẹo nói.

Diệp Hiên Viên rút ra khăn giấy bên cạnh, chậm rãi lau lên ngón tay thon dài nói: "The game over!"

Gương mặt tuần tú của người đàn ông là nụ cười mãn nguyện, không còn bộ dáng bi thương chán nản như lúc trước nữa .

Vứt bỏ khăn giấy trong tay, Diệp Hiên Viên dùng nụ cười, "An bài làm cho Kiều Chấn Vũ biến mất, về phần Kiều Hỷ thì——" Sắc mặt Diệp Hiên Viên run lên, "Đưa cô ta đi ra đảo rồi hảo hảo chăm sóc!"

"Tiểu tử cậu thật không phải tàn nhẫn thường đâu, chỉ cần nói trên cái đảo kia không có gì để có thể sống được, vậy Đại Mỹ Nhân phải làm sao đây ?"

Diệp Hiên Viên dịu dàng cười một tiếng, "Không phải còn có cậu nữa sao? Lấy bản lĩnh của Lăng gia, muốn một người sống quá cạnh năm thì tuyệt đối sẽ không để cạnh ba đã bị Diêm Vương mang đi!"

"Phải phải. Tớ bảo đảm nghiệt chủng trong bụng cô ta sẽ an toàn sanh ra được chưa! Cậu đừng có đánh giá cao người ta như vậy chứ, người ta sẽ xấu hổ nha!" Lăng Thịnh cười duyên dựa vào cái ngực rộng của Diệp Hiền Viên.

Diệp Hiền Viên khẽ nghiêng người, tránh không cho Lăng Thịnh động tay động chân."Chạy về nhà cậu đi, tôi muốn mang Miên Miên trở về!"

Lăng Thịnh cứng đờ người, sau đó nhanh chóng cười duyên linh mệnh, chỉ chốc lát sau, một chiếc Porsche màu trắng bạc từ bãi đỗ xe ngầm của khách sạn Khải Việt chạy thật nhanh rời đi .

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 81: Có kinh lần đầu

Buổi tối, cô núp ở trong chăn. Gió xuân mang theo chút hơi lạnh, về đêm lại càng lạnh hơn đôi chút. Cô ôm bụng, càng cuộn drap giường vào người chặt hơn. Rất đau, rất đau, toàn thân cô đều cảm thấy lạnh lẽo, dù đã đắp rất nhiều chăn như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh như băng.

Anh hai anh giờ đang ở đâu? Đúng rồi, tối nay anh có công chuyện, không thể quấy nhiễu anh. Dù nói như thế nào đi nữa, cô vẫn luôn ghét mang sự phiền toái đến cho người khác nhất là với anh hai. Cho nên không có chuyện gì cả, không sao hết, có lẽ cô chỉ là ăn bậy rồi bị đau bụng thôi. Cô nằm ở trên giường, kéo cái chăn tự nhủ lòng. Nhịn một chút là sẽ ổn thôi, nhịn một chút là sẽ ổn cả thôi.

Nghĩ như vậy nhưng bụng cô lại đau quặn lên một hồi, cô nhẹ nhàng vuốt vuốt cái bụng cảm giác chỗ tư mật hình như mơ hồ có giọt nước rỉ ra. Không giống với cái loại mật ý hương vị ngọt ngào, mà chính là nước chân chân chính chính đang róc rách chảy. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, cô gượng ngồi dậy, mở đèn, đồng thời vén chăn lên.

Trên tấm drap giường màu xanh nước biển đã dính loang lổ những vết máu, cô nhìn lại cái quần ngủ màu vàng nhạt trên người cũng dính đầy vết máu đỏ tươi.

Lòng cô run lên, chẳng lẽ cô sắp chết rồi, tại sao cô lại chảy nhiều máu như vậy? Cô hoảng hốt không dám nằm ở trên giường nữa, lăn lộn muốn leo xuống giường nhưng lại bị rơi ngã xuống sàn nhà.

Bóng đêm bao trùm, cô ngã ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo không nhúc nhích. Trên người cô vẫn cảm thấy đau đớn khó chịu như cũ, nhưng bây giờ cô đã hoàn toàn không quan tâm đến chuyện đó. Cô chỉ ngoan ngoãn ngồi tại chỗ mà ngơ ngác nhìn vết máu dính trên giường.

Màu đỏ rất sậm, sậm đến chói mắt, đây là điềm báo sắp kết thúc của một sinh mạng sao?

Không gian thật yên tĩnh, quanh quẩn, đây là sự yên tĩnh cùng bình yên trước khi chết sao?

Đột nhiên, thân thể cô run lên, cảm giác dường như dưới hạ thân hung ác gây áp lực co lại một cái. Cô cúi người nhìn xuống, máu tươi dọc theo bắp chân nhỏ nhắn trắng nõn mà từ từ chậm rãi chảy xuống, ở trên da thịt trắng tuyết trong suốt chảy từng dòng nhỏ máu đỏ xuống, những giọt máu ấy giống như có sinh mạng mà không ngừng tiến bước về phía trước, thậm chí là chạy nhảy tung bay lên. Ngỡ, bụng cô kêu gào đau đớn, đau quá, giống như da thịt của cô bị cắt xuống vậy, rất đau đớn khó chịu .

Trong lúc cô đang thất kinh, chỉ có thể chăm chú nhìn máu từ từ chảy ra lan tràn xuống cả sàn nhà lạnh như băng, cô không biết phải làm sao nữa .

Vào lúc cô cảm thấy mờ mịt luống cuống nhất thì ngoài cửa lại truyền đến thanh âm, "Miên hoa lương. Kẹo bông. Mau ra đây. Đầu gối tới đón em về nhà này!"

Cái gì, anh hai tới, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, cô không thể để cho anh hai thấy, không thể, tuyệt đối không thể để cho anh lo lắng.

Cô nỗ lực chống thân thể đứng lên, lao đảo nghiêng ngã chạy vội tới phòng tắm nhanh chóng thay cái quần dính máu trên người ra , sau đó kéo chăn che đậy vết máu trên giường, còn vết máu trên đất, cô vội vàng lau nhanh một chút hi vọng dưới ánh đèn phòng ngủ mờ tối có thể làm người khác không thấy rõ.

Khê hé mở cửa ra một chút, cô cố gắng nở một nụ cười, "Anh hai, anh Lăng Thịnh, các anh đã trở về rồi sao?"

Lăng Thịnh giống như nhìn thấy có cái gì không đúng, cố gắng đẩy cửa lớn hơn rồi tiến lên một bước, nâng mặt cô lên xem xét cẩn thận: "Kẹo bông, sắc mặt em sao tái nhợt như vậy, em không thoải mái sao?"

Cô lắc đầu một cái, vội vàng phủ nhận, nửa người dưới cố gắng rụt về phía sau cửa một chút nữa.

Lúc này, anh hai chạy nhanh tiến tới nhìn cô một cái, mở miệng: "Mở cửa."

Cô vẫn cố lắc đầu một cái, không nói lời nào cũng không mở cửa.

"Mở cửa, anh không muốn lặp lại lần thứ hai." Thanh âm anh hai vô cùng dịu dàng, nhưng vô hình trung lại ẩn giấu sự tức giận thật sâu.

Trong lòng cô sợ hãi, nhẹ buông thông tay, cái cửa liền bị anh hai dùng lực đẩy ra.

Sau khi anh hai vào phòng, không liếc nhìn lấy cô một cái, chỉ là quay đầu nhìn trước nhìn sau quan sát mọi ngõ ngách ở trong phòng một lượt, sau đó tựa hồ như không phát hiện được có điều gì không ổn, mới quay đầu lại nâng cằm của cô lên, "Miên Miên, em có chuyện gạt anh đúng không?"

Lòng cô đau xót, nước mắt từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống, cảm giác thân đã hết hơi sức lại co rúc một chút, bụng cũng lại xoắn lên đau nhói một hồi, thân thể trở nên mềm nhũn, cả người cũng sắp ngã về phía trước.

Anh hai lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy cô, sờ sờ trán của cô, "Sao lại lạnh như thế?"

Lúc này, Lăng Thịnh ở bên cạnh cũng hét lên một tiếng, "A —— máu!"

Trước mắt cô tối sầm, giữa lúc sắp lâm vào hôn mê, trong lòng cô có một ý niệm mơ hồ hiện lên, cô làm vậy cũng không cho là có ý muốn dối gạt mà đúng không.

Không biết cô đã ngủ bao lâu, cô nghe bên ngoài mơ mơ hồ hồ có thanh âm truyền tới trong tai.

"Sao cô ấy còn chưa tỉnh?" Thanh âm nóng nảy, là của anh hai.

"Tiểu thư là lần đầu tiên có kinh nguyệt nên khó tránh khỏi có chút hoảng sợ. Hơn nữa tiểu thư trẻ như thế mới có kinh lần đầu, khó tránh khỏi. Khó tránh sẽ ra máu nhiều như vậy." Thanh âm khàn khàn của Lữ Yên có một chút ngưng ngừng cùng lúng túng.

"Ha ha ha." Còn cái thanh âm mặc dù đã cố ý đè nén nhưng vẫn khó tránh khỏi yếu mị này chắc chắn là chuyện thuộc về Lăng Thịnh xinh đẹp động lòng người kia rồi.

"Diệp đầu gối, cậu làm tớ cười chết rồi. Lúc này bộ dáng cậu kinh hoàng luống cuống như muốn giết người cư nhiên chỉ là vì kẹo bông lần đầu có kinh nguyệt. Ha ha. Làm tớ cười đến chết mất thôi."

Kinh nguyệt, máu chảy làm cô sợ tới mức hồn phi phách tán lúc này, cư nhiên chỉ là nguyệt sự mà các cô gái đều phải trải qua sao.

Dương Chi Hồng cũng từng nhắc tới, một cô gái khi có kinh nguyệt mới có thể là một cô gái hoàn chỉnh. Đã có lúc cô cũng từng vì bản thân không có kinh nguyệt mà canh cánh trong lòng, không nghĩ tới lúc cô có thể chân chính thành một cô gái bình thường là ở dưới tình huống như vậy.

Chỉ là, không sao, trải qua đau đớn cùng bất an thì hạnh phúc mới càng đáng quý trọng gấp đôi, cũng làm cho người ta hạnh phúc gấp đôi lên.

Nghĩ tới đây, cô không kìm hãm được nhếch miệng, nhẹ nhàng cười cười.

"Aha!" Âm thanh đặc trưng của Lăng Thịnh vang lên bên tai cô, "Kẹo bông, em giả bộ ngủ! Cậu xem cô ấy còn đang lén cười kia!"

Không có biện pháp, cũng không thể dối gạt tiếp được. Cô chỉ đành mở mắt ra, cười khẽ một tiếng.

Anh hai bước nhanh tới, nâng mặt của cô lên, lo lắng xem kỹ một chút nữa trông thấy bộ dạng cô vẫn mím môi như cố gắng nhịn cười lại thấy có chút khó hiểu, "Có cái gì vui mà cười hả?"

Cô có chút xấu hổ đỏ mặt, ấp úng, "Không có. Không có gì."

Anh hai há miệng, còn muốn nói điều gì nữa nhưng đã bị Lữ Yên cướp lời: "Diệp tiên sinh, kế tiếp tôi sẽ dạy Miên Miên tiểu thư một chút về thường thức thông thường."

Lăng Thịnh vỗ vỗ vai anh hai, "Người ta đã uyển chuyển bảo cậu đi ra ngoài rồi, chuyện của con gái với nhau, hay là chúng ta ra ngoài trước đi!" Nói xong, Lăng Thịnh sờ sờ mũi, dẫn đầu đi ra ngoài.

Anh hai vẫn đứng lì lù bất động, "Cô ấy sau này vẫn phải đau đến té xỉu giống như vậy sao? Làm như thế nào mới có thể tránh được chuyện đó?" Tiếng nói vừa ra khỏi miệng, ngoài cửa đã mơ hồ truyền đến thanh âm có người lão đạo ngã nhào té xuống.

Bên trong nhà, sắc mặt Lữ Yên có đỏ lên một chút, liếc nhìn cô cũng đang đỏ mặt ở trên giường lại quay đầu nhìn cái mặt nghiêm túc của anh hai một cái, hơi do dự, nhưng rốt cuộc vẫn mở miệng: "Thời kỳ trưởng thành, cô gái bởi vì nôn sào phân bí kích thích tổ sinh dục tác dụng khiến cho trong mang từ cung xảy ra chu kỳ biến hóa, mỗi tháng sẽ có một lần, xuất ra mang dính cùng huyết dịch đi qua âm đạo tống ra bên ngoài cơ thể, hiện tượng chảy máu này, chính là kinh nguyệt."(trời ơi sinh học nữa sao trời em không hiểu lắm chỉ cố gắng hết sức thôi)

Mặt anh hai sầm xuống, "Nói trọng điểm!"

Lữ Yên nhú nhú mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ ngồi vào cạnh giường của cô mà nói tiếp: "Miên Miên tiểu thư, bình thường kinh nguyệt kéo dài từ năm đến bảy ngày, kèm theo triệu chứng đau bụng kinh, cũng chính là cái đau mà mới vừa rồi tiểu thư cảm thấy ở bụng quận đau đó, cả người cũng sẽ vô lực, đây chính là sinh lý đau điển hình của phái nữ. Bởi vì tiểu thư mới có kinh lần đầu, khó tránh khỏi sẽ đau dữ dội hơn bình thường, muốn trị bình

thường thì dựa vào liệu đường của Trung y cùng xoa bóp, còn có một loại phương pháp trị liệu đặc biệt chính là liệu pháp ôn thạch. Cái này về sau tôi sẽ nói rõ cận kề cho cô biết. Khi tiểu thư đau bụng kinh phải chú ý trên phương diện ăn uống một chút."

"Từ một ngày đầu cho đến ba ngày đầu lượng máu sẽ ra khá nhiều, có lúc còn có thể xuất hiện máu cục, phần dưới bụng sẽ buồn bực thấy đau, lúc này có thể lấy gừng xáo với dầu vùng cho cô ấy ăn, ngoại trừ việc bổ sung thêm chất sắt, gừng cũng có tác dụng hoạt huyết, có lợi cho việc tổng kinh nguyệt cùng máu cục ra thuận lợi hơn. Ba ngày về sau là có thể đổi qua ăn dầu vùng xào thịt heo nạc, để trợ giúp tử cung co rúc đem kinh nguyệt làm khô lại. Nếu Miên Miên tiểu thư ngại làm như vậy quá phiền toái thì cũng không sao, thật ra thì cả kỳ kinh nguyệt cũng có thể ăn gà nấu dầu vùng hoặc là đường đỏ nấu canh gừng đều có thể trợ giúp tử cung co rúc lại, cũng có tác dụng đem kinh nguyệt làm khô. Khi có kinh cần phải chú ý ăn uống, ăn nhiều thức ăn có nhiều chất vôi, chất sắt một chút như: mè đen, rau chân vịt, táo tía, rong biển, quả nho, quả táo, không được ăn những thứ lạnh cùng trà xanh là được. Quan trọng nhất là bình thường cũng nên uống nhiều canh cầu kỳ táo đỏ ... các loại một chút, nếu bảo dưỡng tốt được như vậy sau này khi có kinh bình thường thân thể cô cũng rất ít khi phải đau bụng kinh nữa."

Kể xong những thứ này, Lữ Yên do dự một chút, liếc nhìn anh hai đã xanh cả mặt một chút, rốt cuộc mở miệng: "Còn có một chuyện nữa, lúc có kinh nghiêm cấm hành vi tình dục."

Vừa dứt lời, mặt cô đã đỏ ửng cả lên, ngay cả gương mặt tuấn tú luôn luôn nghiêm chỉnh cũng nhất thời ửng lên một màu đỏ hiếm thấy.

Một mảnh lúng túng, một mảnh yên lặng.

Cuối cùng, Lữ Yên dẫn đầu đi ra ngoài, trước khi đi còn đưa cho cô một cuốn sách nhỏ, để cho cô đọc và hiểu rõ hơn.

Sau khi im lặng một hồi lâu, anh hai cùng cô mắt to mắt nhỏ nhìn nhau một lát, rốt cuộc cô cũng không nhịn được cười to ra tiếng.

Anh hai có chút thẹn quá thành giận, lại ngồi gần cô, nắm mặt của cô lên, tà ác nói: "Có cái gì vui mà cười hả?"

Cô quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ ảo não lại lúng túng của anh hai còn cố gắng giả bộ trấn định, cô lại không tìm không phổi mà cười to thêm.

Anh hai đụng đến cô cũng không được nên chỉ có thể ngồi ở bên giường nghiêng người qua một bên, tức giận không nói nữa.

Cười một lúc, cô lại cảm giác bụng có một chút căng đau, không khỏi cứng mặt, cau mày.

Anh hai thấy thế, đưa bàn tay ra vịn cô, thay đổi bộ dạng như đứa trẻ giận dỗi mới vừa rồi, lo lắng hỏi: "Miên Miên, em không sao chứ?"

Trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào, anh hai là một đại nam nhân lại nhúng tay vào những chuyện riêng của con gái, thật là có chút ủy khuất cho anh. Đưa tay nắm tay anh hai để lên trên mặt cô rồi nhẹ nhàng cọ xát, "Anh hai, em không sao. Em chỉ là rất vui vẻ, bởi vì bắt đầu từ hôm nay, em đã là một người phụ nữ chân chính rồi!"

Anh hai nghe vậy trở nên cứng đờ, ngay sau đó lại cười tà lên tiếng: "Em không phải đã sớm là một người phụ nữ chân chính rồi sao!" Nói xong, còn cố ý lấy tay gạt mềm mại trước ngực cô, mặt cười đến đến thật thâm ý.

Cô đỏ bừng cả mặt, nghiêng người đi, quyết định không thêm đề ý đến anh hai nữa cái người này cả ngày trong đầu chỉ toàn là chuyện đó thôi.

Cử động này chọc cho anh hai hắng giọng cười to không ngừng, nhưng chỉ chốc lát sau thanh âm ủy khuất của anh hai ở phía sau đã vang lên: "Ai. Về sau. Thì sẽ không thể tùy tiện."

Cô nghi ngờ, "Không thể tùy tiện cái gì?"

Anh hai nhỏ giọng nói lầm bầm: "Không thể tùy tiện đụng em nữa. Lữ Yên không phải đã nói trong những ngày này cấm chỉ sinh hoạt vợ chồng sao!"

Nói xong, còn giống như tiếc hận than thở thêm một lúc nữa.

Ghét! Cô bắt lấy một cái gối đầu đập tới, ghét, cái người đàn ông này sắc tâm có chết cũng không bỏ được mà!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 82: Ông ngoại

Mỗi ngày của cô cứ trôi qua trong tiếng cười vui và thỉnh thoảng là âm thanh cãi nhau ầm ĩ, cũng có khi là thanh âm ân ái ái ái mà cứ thế bước nhanh vào tháng 5. Vào tháng 5, thành phố cũng đã bắt đầu hiện lên những đặc trưng của khí hậu giữa hè, khí trời dần dần nóng lên.

Thành thật mà nói, cô thật không rõ tại sao mấy ngày nay anh hai lại có thể nhàn nhã như vậy, mỗi ngày đều có rất nhiều thời gian ở nhà. Đùa giỡn

cô. Đồng thời cô cũng thấy rất khó hiểu, Kiều Hỷ không phải đã nói là có thai rồi sao? Tại sao lại giống như chỉ trong một đêm mà mai danh ản tích rồi, mọi người tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy dấu vết của cô ấy. Có vài người nói cô ta vì xấu hổ nên đã tự vận rồi, có người lại nói cô ta mang theo đứa bé đi qua nước ngoài sống quyết định làm lại từ đầu, còn có người nói cô ta cùng Kiều Chấn Vũ cắn nhau không buông, sau đó cùng đồng quy vu tận. Dù sao chuyện mọi người bàn tán rất nhiều nhưng lại không có một người nào có thể xác định những tin tức ấy là chính xác cả. Dĩ nhiên là anh hai đối với chuyện này không hề đề cập tới, có lẽ do chuyện ấy đã thương tự tôn đàn ông của anh hai. Mặc dù anh hai đối với Kiều Hỷ cũng không có tình cảm gì, nhưng tối thiểu thì hai người trên danh nghĩa cũng là vợ chồng sắp cưới của nhau, lại trực tiếp bị người ta công khai chuyện mình bị đội nón xanh, trong lòng nhất định là có vương mắc thôi.

Nhưng thời gian thật sự là một liều thuốc tốt. Tin tức ầm ĩ làm mưa làm gió của Kiều Hỷ sau một thời gian dậy sóng cũng đã từ từ êm ả lắng lại, và lại nhân vật chính cũng đã mai danh ản tích. Mọi người chỉ chú ý Diệp Hiên Viên Nguyễn thị thâm tình như thế nào, còn Kiều Hỷ chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ rêu rĩa biến mất nhanh như gió cũng là chuyện dễ hiểu. Loại bình thân này, làm cho cô có một loại ảo giác cực độ, giống như cô ta chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô vậy.

Chỉ là ... mà thôi. Đây không phải là đề tài cô muốn quan tâm, không có cô ta, cô lại có thể thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng cảm thấy anh hai đã hoàn toàn chinh chinh là của một mình cô, hơn nữa cô lại hoàn toàn không cần thấy áy náy hay bất an gì nữa. Là do Kiều Hỷ tự cô ta hồng hạnh xuất tường phản bội anh hai, cũng không thể trách cô hoành đao đoạt ái, giữ làm của riêng.

"Ngô. Anh hai. Anh không phải là đang xem báo sao." Cô chỉ vào tờ báo trước mặt, giả bộ hoài nghi hỏi.

Anh hai nhún nhún vai, không nhanh không chậm nói: "Anh là đang xem báo nha."

"Hừ." Cô xoay người, đưa lên một ánh mắt khinh bỉ, "Vậy tay anh đang đặt ở nơi nào đó."

Anh hai vô tội cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn, "Vậy ý em nói là anh nên để trong hoa huyệt ngọt ngào của em sao?" Vừa nói xong, một bên còn dùng sức đi xuống cắm vào phía trước. Khốn kiếp!

Chân cô run rẩy, tựa vào trước ngực anh hai, nhẹ giọng rên rỉ, "Đòi. Ghét."

Anh hai cười ha ha, hơi thở nóng bỏng thổi ở bên tai nhạy cảm và phía sau cổ của cô, "Bảo bối, em thật chặt."

Nói xong, cái môi mỏng ẩm áp kia cũng men theo cái cổ trắng nõn từ từ lan tràn sang chung quanh, râu đâm vào da thịt mềm mại mơ hồ làm cô thấy đau, nhưng thân thể lại từ từ dâng lên một cảm giác tê liệt.

Cô khẽ thở hắt ra, quay người qua ôm cổ của anh hai sát hơn, hai chân cũng giang ra trên đùi rắn chắc của anh hai. Nơi tư mật toát ra hương vị ngọt ngào đã cảm giác được rõ ràng độ cứng nóng bỏng đốt người này. Cô cảm thấy từng trận tê dại, không kiềm hãm được há mồm cắn cổ anh hai một cái, tại sao mỗi lần đều là anh hai quần áo chỉnh tề đầy đủ, mà cô thì lúc nào cũng sớm đã không còn mảnh vải che thân, tại sao mỗi lần đều là anh hai đem cô trêu chọc đến cả người vô lực, mở miệng rung động nói lời cầu xin, anh hai mới có thể thỏa mãn cho cô, làm cho cô thoải mái.

Anh hai không chú ý tới bất mãn mãnh liệt của cô trong giờ phút này, chỉ nâng mông của cô lên từ từ làm cô có thể cảm giác được bộ vị phái nam nóng rực trong quần đang gào thét không ngừng, mỗi lần sờ nhẹ rồi lại lướt qua rồi dừng lại, chen vào rồi lại đi ra. Nhiều lần đều như vậy, mồm hỏi cô đã đảm đảm, toàn thân hư mềm không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể dùng cặp mắt to sáng kia mà u oán nhìn anh hai chăm chú.

Anh hai giương môi cười một tiếng, môi mỏng dán lên vành tai như ngọc của cô mà nhẹ nhàng nỉ non: "Muốn sao? Quả bóng nhỏ?"

Cô râm rì, cuối cùng nhu nhược mà gật đầu một cái.

Anh hai dường như rất đắc ý nhẹ nhàng hôn hôn đôi môi nhỏ đỏ tươi của cô, bàn tay cũng không ngừng nghỉ vịn vào eo rồi buông bỏ trôi buộc bên dưới của mình, lúc này tên đã được lấp vào cung, thời điểm khí thế nộ phát thiên quân nhất khắc, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa gấp gáp.

Má Lâm ở bên ngoài giọng lo lắng hô to: "Thiếu gia, Tàn lão gia đã xảy ra chuyện!"

Tàn lão gia? Chẳng lẽ là ông ngoại, toàn thân cô chấn động, ham muốn nóng bỏng đã biến mất lập tức, thân thể đang tựa vào anh hai cũng muốn đứng thẳng lên, "Anh hai, ông ngoại."

Anh hai ngăn chặn cô lại, thật lâu sau mới mở miệng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Má Lâm ở bên ngoài đang nóng nảy vạn phần, nói chuyện cũng hơi có chút run run, "Nghe. Theo lời nói trong điện thoại của Sơ thiếu gia, sợ. Sợ là sẽ không qua khỏi đêm nay rồi!"

Anh hai nghe vậy mới từ từ buông cô ra, nhìn vào đôi mắt ngăm đen thâm thúy không lưu động của anh hai vẫn chưa tiêu ham muốn cùng khát vọng. Cô nhặt quần áo tán loạn trên đất lên, tay vẫn không ngừng run rẩy, cái một cái áo ngực đơn giản cũng cài không xong.

Anh hai thấy thế, nhẹ nói một tiếng, bàn tay cầm cái tay nhỏ bé đang run rẩy của cô mà dịu dàng an ủi: "Không có sao. Không có sao, không cần gấp gáp!"

Cô giống như đã tìm thấy ánh sáng trong bóng tối, tâm trí đang thất thần của cô cũng lập tức bùng dậy giống như đã thấy được lối đi trong đêm tối, cô thờ phào một cái, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Trong ký ức của cô, ông ngoại cũng không phải là một ông lão dễ gần. Đừng nói đến ông sẽ giống như một ông lão giàu có ôm cháu để trên đầu gối mà lưng la lung lay, chỉ nội việc nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cô cũng rất ít khi rồi.

Mỗi lần chỉ có khi đến ngày lễ ngày tết, ông ngoại mới có thể chạy xe lên trên núi tề tựu cùng cha và đi nhỏ cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên. Ngày thường, cơ hồ là rất khó có thể nhìn thấy ông. Vì vậy, quan hệ tình cảm cũng lãnh đạm là bình thường. Nhưng mà, đối với ông lão ngay cả số lần gặp mặt cũng không nhiều lắm này, từ sâu thẳm trong nội tâm cô vẫn thấy yêu mến, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, dù sao người thân của ông hay là cô trên đời cũng không nhiều lắm. Sau khi trải qua việc người thân lần lượt qua đời, cô lại càng không thể tiếp nhận chuyện sẽ lại có một người thân nữa đi xa mãi mãi, dù cho đó là ý trời.

Ngồi trên xe anh hai, cô không nhận được thúc giục anh, nhanh lên một chút nhanh lên một chút nữa, giống như chậm một chút nữa cô sẽ không thể vẫn hỏi chuyện gì đó rất quan trọng.

Anh hai đối với sự gấp gáp giục giã thường xuyên của cô mặc dù hơi có vẻ không kiên nhẫn, nhưng khi quay đầu nhìn lại thấy bộ dáng lả chã roi lệ đáng thương của cô thì cái gì cũng không nói ra, chỉ có thể hung ác dùng lực nhấn chân ga, lái xe nhanh như tên bắn hướng bệnh viện mà phóng tới.

Sau lại này khi nhớ lại ngày đó cô đều không kìm hãm mà nghĩ, nếu như ban đầu cô không gấp gáp thúc giục anh hai như vậy, nếu như cô không cố chấp đối với quan hệ chỉ có một chút thân tình máu mủ duy nhất này, nếu như cô tới trễ một chút xíu nữa, những chuyện phía sau có phải hay không cũng sẽ không xảy ra.

Cô vẫn có thể trốn tránh chân tướng mà cô cố ý không quan tâm kia, cũng sẽ không ở trong khốn cảnh mù mờ ngơ ngàng không biết phải làm sao, chỉ có thể gây tổn thương lẫn nhau với người mình thương yêu, mới có thể xác định sự tồn tại của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 83: Bức hôn

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, một người thân thể luôn cường tráng như ông ngoại trong trí nhớ của cô lại có thể biến thành bộ dạng bệnh yếu thể thảm như thế này.

Ông lão nằm trên chiếc giường đơn màu lam thân thể gầy yếu, không nhúc nhích. Nếu như không phải thiết bị đo nhịp tim bên cạnh còn phát ra tín hiệu tim vẫn còn đập thì chắc chắn cô sẽ cho là ông lão có quan hệ ruột thịt với mình đây đã ra đi bình yên rồi.

Cô nhẹ nhàng đi tới trước mặt ông ngoại, nắm bàn tay chỉ còn lại da bọc xương nhẵn nhịu lại, cô bất tri bất giác rơi nước mắt.

"Ông ngoại. Con là Miên Miên, Miên Miên tới thăm ông đây !" Cô cầm tay dán đầy kim tiêm của ông, nức nở nghẹn ngào khóc thành tiếng.

"Khụ khụ khụ." Ông lão trên giường có động tĩnh, hai mắt vốn đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, quan sát bốn phía. Bộ dạng như người sắp chết không còn sinh khí đã hoàn toàn mất hết, đối lại bộ dạng mạnh khỏe như thường ngày, bàn tay vốn không thể nhúc nhích bây giờ lại giống như móng vuốt mạnh mẽ nhanh nhạy của một con chim ưng, vững vàng nắm lấy tay của cô không buông.

Cô thấy nghi ngờ và có chút không hiểu, ông ngoại không phải là không thể nói không thể nhúc nhích chỉ giống như ngọn nến trước gió sao, tại sao đột nhiên lại có thể bộc phát ra uy lực bức người đến vậy.

Chẳng lẽ? Ông ngoại chỉ là gạt cô, ông căn bản là đã tốt hơn, căn bản là đã hoàn toàn khỏe mạnh rồi, chỉ là muốn cho cô một niềm vui bất ngờ thôi. Thần trí khi đó của cô như lạc trong sương mù cô căn bản không biết chút gì về một điều rằng trên đời này còn có một thứ gọi là hồi quang phản chiếu.

Cô ngừng khóc thút thít, mừng rỡ kêu lên: "Ông ngoại."

Ông ngoại hung hăng bắt lấy tay của cô, đem thân thể của cô kéo về phía trước, sau đó đôi môi tái nhợt khẽ ngọ nguậy, thật lâu sau, trong cổ họng mới bộc phát ra một thanh âm khàn khàn khó nghe: "Miên Miên."

Cô gạt đầu một cái, nắm chặt bàn tay khô gầy của ông ngoại, "Con ở chỗ này."

Ánh mắt ông ngoại đảo nhanh qua bốn phía, cuối cùng dừng lại trên người Tàn Nhật Sơ.

"Tiểu Sơ."

Tàn Nhật Sơ nghe thấy tiếng gọi, lập tức tiến lên một bước, cũng cầm một bàn tay run rẩy khác của ông ngoại lên, "Cha, con ở chỗ này."

Một tay ông ngoại nắm lấy tay cô, còn một tay khác cầm tay Tàn Nhật Sơ, sau đó giống như rất hài lòng cười cười, mở miệng nói: "Miên Miên, ông muốn con gả cho tiểu Sơ!"

Thanh âm của ông ngoại giống như đã rất lâu không có nói chuyện bây giờ lại đột nhiên nói ra lời kia nghe khan khan giống như muốn ... Xé rách phá tan tành không khí vậy, quả thật còn có chút chói tai, cũng có chút làm người ta nghe không rõ. Nhưng mà vì đang ở bên cạnh nên cô nghe rất rõ ràng.

Vì thế lời vừa dứt liền có ba thanh âm lập tức vang lên.

"Không cần!"

"Không cho phép!"

"Cái gì?"

Về phần ai nói câu nào, đã không cần nhiều lời.

Ông ngoại giống như không nghe thấy lời cự tuyệt của mọi người, chỉ cố gắng dùng sức giữ chặt tay của cô, nhếch môi khẽ thở hổn hển quát: "Miên Miên. Nghe lời! Gả cho tiểu Sơ đi!"

Nước mắt cô đã ngừng lại bắt đầu róc rách chảy xuống, nhìn khuôn mặt âm trầm của anh hai bên cạnh một cái, cô lắc đầu, "Không muốn, ông ngoại, con không muốn gả cho cậu nhỏ, con không muốn gả cho cậu nhỏ!" Dù là thân thể hay tâm của cô đều đã thuộc về anh hai rồi, làm sao có thể cùng người con trai khác ước định nữa.

Ông ngoại nghe vậy, tiếng ho sặc sụa vang lên, dường như muốn ho ra tim phổi luôn vậy, "Miên Miên. Con là. Khụ khụ khụ. Con là muốn ông chết không nhắm mắt. Chết không nhắm mắt."

Hai mắt cô đầm lệ, vẫn nhìn không được mà lắc đầu một cái, "Ông ngoại, ông ngoại, ông đừng ép con, con không muốn gả cho cậu nhỏ, Miên Miên không muốn."

"Khụ khụ khụ. Không muốn gả cho tiểu Sơ. Vậy con muốn gả cho người nào. Tên tiểu tử họ Diệp này sao. Con phải gả cho hắn. Ta có thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho con." Hơi thở của ông ngoại thoi thóp, cả người cong lên ho như một con tôm hùm, nét mặt già nua cũng đỏ lên, "Gả cho tiểu Sơ. Nếu không ông sẽ chết không nhắm mắt. Cha mẹ con còn có. Còn có di nhỏ con. Đang ở nơi chín suối nhìn con. Sẽ không tha thứ cho con."

"Ồ ồ. Ông ngoại. Con." Con không muốn, con không muốn gả cho cậu nhỏ, tại sao ông phải ép con, tại sao?

Lúc này, Tần Nhật Sơ mới lạnh giọng mở miệng: "Cha cần gì ép cô ấy, coi như cô ấy nguyện ý gả, cha có hỏi qua con có muốn cưới cô ấy hay không chưa!"

Ông ngoại mạnh mẽ thở dốc mấy tiếng, nhưng lại không bởi vì một lời nói của Tần Nhật Sơ mà bỏ đi ý niệm, ngược lại càng buộc chặt cổ tay của cô, cả người đột nhiên khỏe hẳn, cau kinh quát: "Nguyễn Miên Miên, ông muốn con gả cho Tần Nhật Sơ, nếu không, cha và mẹ cùng di nhỏ của con ở dưới chín suối trọn đời cũng không được siêu sinh, trọn đời cũng không được yên nghỉ, ngay cả người con yêu là Diệp Hiên Viên cũng sẽ bị thiên lôi đánh, chịu hết mọi quả báo tàn độc nhất trong cuộc sống rồi sau đó sẽ rơi vào mười tám tầng địa ngục cả đời này đời sau kiếp sau sau nữa mãi không siêu sinh."

"Không." Cô thét chói tai ra tiếng, "Không cần, không nên nguyên rửa anh hai như vậy, con. Con đồng ý gả cho cậu nhỏ, con đồng ý!" Tất cả kiên trì trong lòng cô khi nghe thấy lời nguyên rửa ác độc dành cho anh hai đã âm ỉ sụp đổ. Người thân từng bước từng bước rời khỏi, cô không muốn bởi vì cô mà để cho anh hai người cô thích nhất bị bất cứ thương tổn gì.

Lấy được cam đoan của cô, ông ngoại vốn dĩ đang khoá chặt tay của cô cuối cùng cũng dần buông ra, mắt đóng chặt lại như là người đã mãn nguyện mà ra đi. Cô không dám nhìn ánh mắt anh hai, toàn thân chỉ mềm nhũn, nhũn như con chi chi té ngòi trên mặt đất.

Tại sao, tại sao phải như vậy, tại sao ông ngoại lại ác tâm như vậy, cho dù là phải dùng đến phương pháp nguyên rửa ác độc như vậy cũng chỉ vì muốn cô gả cho cậu nhỏ người mà cô căm hận không yêu, tại sao, rốt cuộc tại sao.

"Em muốn gả cho hắn?" Đột nhiên, thanh âm dịu dàng của anh hai nhẹ nhàng vang lên ở bên tai cô.

Nhưng thanh âm đột nhiên lại dịu dàng tới như vậy, làm cho cô rợn cả tóc gáy, nom nóp lo sợ, "Em. Em."

Anh hai tiến đến gần cô vào tường, lại nhu thuận lặp lại một lần nữa, "Em muốn gả cho hắn?"

Cô chỉ biết chán nản trượt ngồi dưới đất, tay chân không thể nhúc nhích, chỉ có thể nén lệ, dùng lực lắc đầu một cái, "Em. Em."

Tần Nhật Sơ xông đến bên cạnh ngăn anh hai lại, "Anh đừng ép cô ấy nữa, anh không nhìn thấy cô ấy đang bị anh dọa sợ sao?"

Lửa giận chất chứa hồi lâu của anh hai rốt cuộc bộc phát, một cú đấm hung hăng quét tới mặt Tần Nhật Sơ, "Mày cút ngay cho tao, con mẹ nó mày tính toán cái quái gì, dám trông nom chuyện của tao và cô ấy sao!"

Xoay người, mạnh mẽ kéo cô đi ra ngoài cửa.

Tần Nhật Sơ sờ sờ vết máu ở khóe miệng, chột cười một tiếng, giành lấy một tay của cô mà kéo lại, ngay sau đó chống ánh mắt anh hai đang trợn lên:

"Mày buông cô ấy ra!"

Ánh mắt anh hai buồn bã, muốn ra tay nắm thêm một cú nữa nhưng Tần Nhật Sơ đã nhanh nhẹn tránh thoát, nhẹ nhàng cười nói: "Mày cho rằng, tao sẽ cho mày cơ hội lần thứ hai sao? Tao cho mày biết, Miên Miên bắt đầu từ bây giờ là vị hôn thê của tao, mày buông ra cho tao!"

"Ha ha. Vị hôn thê?" Anh hai cười lớn, giống như vừa nghe được một chuyện cười rất kinh người, "Cậu có phải cùng lão đầu tử có bệnh giống nhau, bệnh đến hồ đồ luôn rồi! Nguyễn Miên Miên, cho tới bây giờ đều chỉ có thể là người phụ nữ của tao, coi như là vị hôn thê, cũng chỉ có thể là của Diệp Hiên Viên mà thôi!" Nói xong, kéo cô qua, cúi mặt xuống, cho cô một nụ hôn sâu trong tâm trạng đang nổi giận.

"Nhưng mà cô ấy vừa mới nói sẽ gả cho tao." Tần Nhật Sơ đứng trước mặt anh hai ngậy thơ tuyên cáo quyền sở hữu, giống như chỉ là vô tình nhân nhạ nói ra sự thật này.

Quả nhiên anh hai giận dữ, nắm cổ áo của Tần Nhật Sơ lên, "Mày vọng tưởng! Cô ấy nói gả cho mày, nhưng tao còn chưa có đáp ứng đâu! Đừng quên, tao mới chính là người giám hộ của cô ấy, có quyền quyết định mọi chuyện của cô ấy!"

Tần Nhật Sơ kéo lại cổ áo, đồng thời liếc mắt nhìn anh hai, vẫn là bộ dạng phẳng lặng bình yên như sóng nước, "Nếu như tao nhớ không lầm, Miên Miên đã mười tám tuổi rồi. Cô ấy đã là một người trưởng thành hợp pháp, có quyền quyết định mọi chuyện của bản thân!"

"Mày ——" Anh hai á khẩu không trả lời được, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Tần Nhật Sơ.

Thoáng chốc, tầm mắt của hai người đang mãnh liệt răng rắc chém giết nhau trên không trung không thu trở về, cũng không có ai thỏa hiệp, cũng không có ai nhận thua, chỉ thì nhau đốt cháy cả một phòng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 84: Di chúc

Tần Thao sờ sờ giọt mồ hôi lạnh đang từ trán trượt xuống, cảm giác miệng hơi khô.

Ái, năm tháng như một vũ khí chết người, từ từ thúc giục người ta gần với tuổi già hơn. Ngay cả vị luật sư chuyên dụng của tập đoàn Tần thị mặc dù đã từng trải qua bao sóng to gió lớn cũng sẽ biến thành kẻ nhất gan khiếp nhược như vậy trước khí thế của những hậu bối tuổi đời còn chưa tới 30 này.

Nhìn hai người đàn ông ưu tú bên trong phòng đang giương cung bạt kiếm với nhau, một người thì tao nhã lịch sự giống như ngôi sao Hạo Nguyệt, một người thì bén nhọn nghiêm túc giống như tòa tháp Hắc Sơn. Tần Thao cũng không hiểu, rõ ràng hai người đều là những mỹ nam anh tuấn phi phạm, trên danh nghĩa còn là bà con thân thích, tại sao cứ luôn nhìn đối phương không vừa mắt, ánh mắt kia rõ ràng là ánh mắt thích giết chóc như muốn đem người kia đi Lăng Trì cướp đi tính mạng của đối phương vậy, hiển nhiên là ánh mắt muốn Lăng Trì chém giết lẫn nhau mà. Tuy nhiên nhìn lại vị trí ở giữa hai người đàn ông này lại đang kẹp một cô gái đáng thương, tay phải của cô ấy bị người đàn ông lạnh lùng bên phải hung hăng nắm lấy, tay trái lại thì lại bị người đàn ông dịu dàng bên trái "Nhẹ nhàng" nắm lấy, bộ dạng của cô ấy dường như rất tức giận nhưng lại không dám nói gì nhìn thật đáng thương, thật là chộc cho một người đàn ông thành thực như ông từ nội tâm tỏa ra sự thương hại.

Hắng giọng một cái, Tần Thao mở miệng: "Cái đó, Tần Nhật Sơ tiên sinh, Nguyễn Miên Miên tiểu thư, dạ, còn có Diệp Hiên Viên tiên sinh, tôi là luật sư chịu sự ủy thác của cố tổng tài Tần thị khi còn tại thế, bây giờ đặc biệt tới công bố di chúc đã được Tần Ngôn Minh tiên sinh khi còn sống đã xác lập. Di chúc nói rõ là công bố sau khi cố tổng tài Tần thị qua đời, di chúc này không có nghĩa là quan điểm cá nhân, cho nên nghiêm cấm người thân chống đối!"

Ông ta mở ra cái cặp công văn tùy thân lấy ra một sấp văn kiện, ngồi phịch xuống trước mặt mọi người, "Những ý nguyện của Tần Ngôn Minh tiên sinh đều ở trong này, mọi người có thể tự xem trước một chút."

Diệp Hiên Viên nhăn mày, mặt không chút kiên nhẫn nói: "Có chuyện gì trực tiếp tuyên bố luôn đi!"

Tần Thao lại đổ thêm một tầng mồ hôi lạnh, cái người trẻ tuổi này cũng quá thiếu kiên nhẫn rồi. Chỉ là, thôi, mình sống cũng hơn nửa đời người rồi, cũng biết ở nơi này người nào cũng không thể chộc. Tần Thao khẽ thở dài, nhưng mà trên mặt vẫn là nụ cười lấy lòng, "Vậy tôi sẽ nói. Ý nguyện của Tần Ngôn Minh tiên sinh đại khái chính là tất cả bất động sản dưới tên Tần thị quyền thừa kế toàn bộ thuộc về." Tần Thao không khỏi nhìn người đàn ông dịu dàng trên ghế sa lon một cái, khi lấy được nụ cười khích lệ của đối phương, mới chậm rãi mở miệng nói: "Toàn bộ quy về cháu ngoại Nguyễn Miên Miên tiểu thư! Mà con nuôi Tần Nhật Sơ muốn giữ lấy chức vị tại công ty phải chịu điều kiện trợ giúp Nguyễn Miên Miên tiểu thư kinh doanh quản lý Tần thị."

Lời của Tần Thao vừa dứt, hiện trường một mảnh yên lặng. Sắc mặt ba người đều không giống nhau. Diệp Hiên Viên gương mặt lạnh lùng, tức giận mờ hồ đã tán loạn trên mặt, Nguyễn Miên Miên ở giữa mặt kinh ngạc nhìn Tần Nhật Sơ!@#%\$@, tựa hồ như không hiểu lại thấy ngoài ý muốn, xem xét lại gương mặt bình tĩnh của đứa con nuôi vì Tần gia trung thành làm đến sống chết nhưng cuối cùng lại không có được một chút gia sản của Tần gia, làm như không quan tâm hơn thua.

Cuối cùng người được lợi ích lớn nhất trong tờ di chúc tiểu công chúa của Nguyễn thị cũng mở miệng phá vỡ sự yên lặng, "Tần luật sư, di sản đó, tôi có

thể chuyển nhượng cho những người khác, tỷ như cậu nhỏ"

Tần Thao lắc đầu một cái, đột nhiên lại giống như nhớ tới cái gì, "Đúng rồi, Tần Ngôn Minh Lão Tiên Sinh đã từng nói, nếu như Nguyễn tiểu thư muốn chuyển nhượng tất cả tài sản dưới tên Tần thị chỉ có thể chuyển sau khi cô lập gia đình, tài sản sau đó sẽ tự động được chuyển cho chồng"

Lúc này, cô gái mới vừa rồi còn ử rử cúi đầu giờ đã hưng phấn thét chói tai, "Nói như vậy, tôi có thể gả cho người mình thích rồi...! Thật tốt quá, anh hai, anh có nghe không? Thật tốt quá!"

Tần Thao nhìn cô gái như hoa trước mặt gò má hồng lên giống muôn hoa khoe sắc trong ngày xuân tháng ba vậy, thật sự ông không muốn đánh vỡ nụ cười xinh đẹp này chút nào, nhưng dù sao cũng phải làm tròn bổn phận sao có thể làm trái đến lời dặn dò của người ủy thác.

Tần Thao tiếc hận lắc đầu một cái, "Tần lão tiên sinh đã ghi chú rõ, chồng của Nguyễn tiểu thư chỉ có thể là Tần Nhật Sơ tiên sinh. Nếu như là người khác, di chúc này sẽ không có hiệu quả trước pháp luật!"

Buổi nói chuyện đã kết thúc, nụ cười vốn dĩ đang sáng lạn của cô gái ngưng lại, thân thể ngẩn ngơ, sững sờ ngồi ở trên ghế sa lon, không cách nào mở miệng được.

Vừa lúc đó, Diệp Hiên Viên đang ngồi một bên sắc mặt bất thiện nhưng vẫn mở miệng nói chuyện, "Tần thị tràn đầy tội ác cùng dơ bẩn, không cần cũng được, Miên Miên, chúng ta đi!" Nói xong, tay dài duỗi một cái, lôi kéo cô gái đi ra ngoài.

"Không thể bỏ cuộc, Nguyễn tiểu thư! Nếu không, ngàn vạn nhân viên Tần thị sẽ phải thất nghiệp, xin Nguyễn tiểu thư nghĩ lại!" Tần Thao ở phía sau vội vàng bổ sung (ép ng quá đáng thật)

Diệp Hiên Viên quay đầu lại, tà mị cười, "Muốn chúng tôi làm gì đây? Đầu năm nay người thất nghiệp nghỉ việc cũng có cả khối người, tại sao phải bắt cô ấy gánh vác nhiệm vụ Cứu Thế nặng nề như vậy đây?"

"Diệp tiên sinh, ngài không thể nói như vậy. Dù sao Tần thị cũng không phải một tập đoàn nhỏ, nó là một công ty lớn cơ nghiệp trăm năm, sinh tử tồn vong của nó có ảnh hưởng trực tiếp đến hàng ngàn hàng vạn sinh mạng trong các gia đình." Tần Thao thấy mặt Diệp Hiên Viên vẫn là giễu cợt, vội hướng về phía cô gái có vẻ thiện lương hơn khuyên nhủ: "Nguyễn tiểu thư, cô cũng biết đang trong giai đoạn khủng hoảng tài chính, mất đi công việc sau này khó kiếm lại việc khác đến cỡ nào, nhất là những nhân viên kỳ cựu tuổi đã cao kia, vậy sẽ là."

"Ông không cần nói nữa." Cô gái đột nhiên cúi đầu cắt đứt, cúi người che lỗ tai, "Ông không cần nói nữa, không cần nói nữa." Đến cuối cùng, thanh âm thê lương đã không kiềm được mà nức nở nghẹn ngào.

Người đàn ông đứng tại chỗ trong lòng cũng trầm xuống, là dạng bi thương gì mới có thể làm cho cô bé thiên chân đáng yêu này bộc phát ra tiếng khóc buồn bã như vậy. Không giống như những người khác nếu được thừa hưởng một khoản tài sản lớn như vậy sẽ vui đến cỡ nào, đây rõ ràng là sự tuyệt vọng bất an từ sâu thẳm trong nội tâm phát ra, muốn từ bỏ nhưng vẫn không thể vứt bỏ, muốn tránh khỏi trời buộc khốn cùng, nhưng lại vô lực không thể chạy trốn nên lâm vào tuyệt cảnh phát ra tiếng khóc bi thương thống thiết đến như vậy.

Đến cuối cùng, giọng cô gái cũng từ từ nhỏ đi, từ từ quay về phòng, có tiếng đụng chạm sâu kín sau vách tường vang lên.

Lúc này, ở trong lòng ba người đàn ông đều dâng lên một loại bi thương không nói được.

Tần Thao nghĩ, mặc dù không biết tại sao cô gái này đối với việc lập gia đình lại chán ghét đến như vậy, thậm chí là tuyệt vọng mâu thuẫn. Nhưng ông cũng không khỏi không cảm khái, Tần lão tiên sinh, ông rốt cuộc là muốn gia tăng cái gì ở trên người cô gái này hay là muốn phòng bị cái gì. Là người đàn ông khí thế bất phàm bên cạnh cô gái Nguyễn thị tổng tài Diệp Hiên Viên sao, cho nên mới phải ra điều kiện như vậy trong di chúc ý đồ không cho phép người đàn ông này nhúng tay mọi công việc của Tần thị, nhưng làm như vậy, đây không phải là tỏ rõ muốn đem cô gái từ bên cạnh người đàn ông kia ly khai sao? Tần lão tiên sinh, ông ở dưới tuổi vàng có biết, nếu ông thấy được người thân duy nhất của mình trên cõi đời này phải chịu đau đớn muốn chết đi như vậy, ông cũng sẽ nguyện ý muốn thấy tình cảnh như thế sao?

Trong lòng Diệp Hiên Viên cũng không bình tĩnh, đừng bảo là trong tư tâm hằn oán ghét lão hồ ly Tần Ngôn Minh kia đến mức nào, ông ta cùng với Nguyễn Diệp Thành căn bản là một loại người, hẳn phải nhìn tiểu bảo bối hần tử mị che chở tự nhiên bị cái tờ di chúc khốn kiếp này làm cho khóc không ngừng, thương tâm đến muốn chết. Nhìn bộ dáng lệ rơi đầy mặt của cô ấy, hần hận không thể bay nhanh tới ôm lấy cô thoát khỏi cái nơi quái quỷ này. Cái gì mà ông ngoại ruột thịt, cái gì mà di chúc bức hôn, toàn bộ không cần lo, toàn bộ ném ra sau ốt, chỉ cần nhớ hần là đủ rồi. Diệp Hiên Viên hiện tại cũng có cảm giác hối hận lần đầu tiên trong đời tại sao năm đó hần không diệt cô tận gốc, nếu không bây giờ đâu đến nỗi phải gặp tình cảnh lão đầu tử đã chết mà còn thò chân vào phá hư chuyện tốt của hần chứ.

Tần Nhật Sơ sau khi nghe di chúc công bố vẫn giữ sự bình tĩnh trước sau như một. Không thể nói hần đối với di sản của Tần thị không chút thấy động lòng nào, dù sao hần đã từng tần tảo khổ khổ vì nó mà cố gắng phấn đấu bấy lâu nay. Nhưng mà đem ra so sánh, Miên Miên mới chính là trân bảo lớn nhất trong cái tờ di chúc nhảm chán này, cho nên khi nghe người nọ đem Miên Miên gả cho hần, trong lòng hần giống như sôi trào, cả người đều hưng phấn nhẹ nhàng, giống như hạnh phúc sắp đến tay. Nhưng nhìn về mặt bi thương thậm chí là không muốn đến mức tuyệt vọng của cô gái đáng yêu này, vui sướng vừa xuất hiện đột nhiên đã hoàn toàn rồi đi thay vào đó là nồng đậm thất vọng thậm chí là tuyệt vọng.

Quá muộn rồi, cuối cùng vẫn là quá muộn sao? Cô gái trong lòng bấy lâu nay mà hần thầm nghĩ phải chăm sóc thật tốt nhưng giờ đây trong lòng cô bé ấy đã có bóng hình một người đàn ông khác tiến vào, hơn nữa là đã khắc vào máu thịt cảm rĩ này nọ, rốt cuộc cũng không thể để cho mầm mống khác cảm rĩ vào nữa, cho nên hần mới phải tuyệt vọng phản kháng như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 85: Tranh chấp

Màn đêm buồn xuống cái nóng bức vào ban ngày ở thành phố phía nam rồi cuộc cũng lui đi, thay vào đó khí trời cũng dần trở nên mát mẻ hơn.

Cô nhìn bóng lưng cao ngất của anh hai trong ánh trắng nhẹ nhàng tỏa sáng nhưng ánh sáng ấy chẳng những không làm cho anh hai trở nên mềm mại nhu hòa hơn mà trái lại càng làm cho anh tăng thêm phần quý dị không ai dám đến gần.

Cô hiểu rất rõ, anh hai đang tức giận. Cô cũng biết nguyên nhân anh hai tức giận là bởi vì cô chấp nhận di chúc của ông ngoại cùng cái hôn sự không thể chối từ được kia.

Nhưng mà, cô phải làm thế nào đây. Ông ngoại trước khi chết đã giẫy giụa dùng lời nguyện rửa cay độc đối với thân nhân duy nhất, muốn cho hấn trọn đời không thể siêu sinh, chẳng lẽ muốn cô trở mặt nhìn cha mẹ ở lò lửa địa ngục chịu đủ nỗi khổ sở hành hạ mà nhân gian không cách nào tưởng tượng được. Hơn nữa, ông ngoại còn nguyện rửa anh hai người mà cô yêu nhất, cô làm sao có thể nhẫn tâm để cho anh hai người mà cô vẫn yêu say đắm bị thiên lôi đánh, chịu hết tất cả đau khổ, cô không đành lòng, cô không bỏ được, cô cũng không muốn. (tránh cái gì lấy ng khác thì cả 2 đều phải sống trong địa ngục rồi o phải sao)

Anh hai là một người đàn ông hoàn mỹ, một người cao ngạo thuần khiết giống như thiên thần vậy, cô làm sao có thể để cho anh rơi xuống nhân gian phàm tục chịu đủ thống khổ như thế này. Cô không muốn, nếu như đây là do trời cao trừng phạt cô vì đã phạm vào cấm kỵ, như vậy thì tất cả mọi hành hạ hãy hướng về cô thôi, cô chỉ hy vọng anh hai có thể bình an, may mắn hạnh phúc.

"Anh hai. . . ." Cô chậm chậm tiến lên, kéo ống tay áo anh hai, "Em. . . ."

"Trừ việc nghe em sẽ không gả cho Tần Nhật Sơ còn những thứ khác anh sẽ không nghe!" hiếm thấy anh hai giận dữ như một đứa trẻ như vậy, làm cho lòng cô một hồi chua xót, một người đàn ông tập hợp nhiều thứ ưu tú như về ngoài tiền tài đáng yêu dịu dàng như vậy, cô làm sao có phúc khí có thể lấy được anh ấy.

"Thật xin lỗi. . . ." Mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải nói.

"Thật xin lỗi?" Anh hai chợt xoay người, bắt lấy hai vai của cô, rống giận một hồi, "Đây chính là đáp án em suy tính đã lâu sao? Em muốn gả cho cái tên Tần Nhật Sơ chết tiệt kia, em phải nghe theo lời nói của cái ông già đã chết đó! Em muốn bỏ anh đi!" Anh hai đẩy cô hướng vào vách tường lạnh lẽo, âm trầm nói: "Thế nào, không bỏ được cục thịt béo bở như Tần thị sao, xem thường Nguyễn thị đến như vậy sao?"

Cô bị anh hai đè ép ở trên vách tường lạnh như băng, xúc cảm lạnh lẽo làm cho cô không thoải mái một hồi, hơi giẫy giụa thân thể muốn nhanh chóng rời đi.

Anh hai đối với động tác giẫy giụa của cô càng thêm tức giận nóng nảy hơn, bàn tay hung hăng nắm cái cằm hơi nhọn của cô, "Nguyễn Miên Miên, anh đã sớm nói, em là người của anh, đời này đều là của anh, muốn cùng người đàn ông khác chạy đi, trừ phi anh chết!" Nói xong, môi lưỡi nóng bỏng bắt đầu công chiếm một vùng ngọt ngào của cô.

Đó là nụ hôn mang theo sự tức giận cùng tuyệt vọng đến như thế nào, anh hai cắn xé nóng bỏng cùng mút vào giống như muốn đem cô nuốt vào bụng, dung nhập vào cốt nhục. Rất nhanh, tê dại trên môi đã hoàn toàn bị đau đón thay thế, từng tia một máu tanh cũng chậm chậm ở trong miệng lan tỏa, cũng dọc theo cái cằm trơn bóng từ từ chảy vào cổ trắng nõn.

"Ngô. . . ." Cô giẫy giụa mạnh, "Anh hai. . . . Đau. . . ."

"Đau?" Anh hai nghe vậy buông môi của cô ra, một đôi mắt ngăm đen tràn đầy âm chí, "Đau? Anh chính là muốn em đau, đau để cho em không cách nào suy tư không cách nào đi lại không cách nào thoát khỏi anh!" Anh hai cúi người xuống lần nữa, ở vết thương chồng chất trên môi cô mà tùy ý làm bậy, động tác càng thêm hung mãnh dã man.

"Anh hai!" Cô không biết lấy hơi sức ở đâu mà ra sức đẩy người đàn ông trên người ra, cuối cùng che môi rơi lệ, "Anh muốn em phải làm sao bây giờ, anh muốn em phải làm sao bây giờ, bắt chấp tất cả rồi đi cùng anh sao, sau đó khiến lời nguyện rửa ác độc ứng nghiệm trên người anh sao, để cho anh bị thiên lôi đánh để cho anh chịu hết đau khổ rơi vào 18 tầng địa ngục sao! Em không đành lòng, em sẽ không đồng ý. Từ lúc được sinh ra tới nay, mẹ cũng bởi vì em khó sanh mà chết, di nhỏ cũng phải gả cho cha người mà đi ấy không thích, ngay cả cha cũng là vì em một đứa con riêng mà đi bốn ba, cuối cùng còn chết ở xứ người. Tất cả. . . . Tất cả những người thân cận em yêu thương nhất cũng đều lần lượt rời đi, em làm sao có thể để cho người thân và là người em yêu nhất ở hiện tại rời xa em lần nữa! Anh hai, anh nói đi, em làm sao có thể ích kỷ để cho anh phải chịu khổ một mình như vậy!"

Qua nhiều năm như vậy, cô rồi cuộc cũng có thể to gan nói lên những suy nghĩ trong lòng mà bấy lâu nay luôn chôn giấu, trong lúc nhất thời tàn phá trong lòng luôn đè nén cuối cùng cũng có thể bỏ xuống mây đen cũng đã tản ra cô đã từng nghĩ nếu có một ngày phải nói ra hết cô sẽ có một chút nhẹ nhõm, nhưng mà dưới tình huống này, là tình hình muôn vàn khó khăn không nói không được như vậy!

Hiển nhiên anh hai cũng không ngờ tới một người luôn luôn ôn thuận như cô đây sẽ có sức lực lớn như vậy có thể đẩy hấn ra, hơn nữa lớn tiếng rống lên

với hắn, nhất thời có chút kinh ngạc, tựa vào bên vách tường thật lâu không cách nào nói ra dù chỉ một chữ .

Cô từ từ cúi thấp thân thể, lớn tiếng khóc ồ lên, "Tại sao có thể đối với tôi như vậy, rõ ràng Tôi chỉ muốn cùng người trong lòng sống thật tốt, rõ ràng tôi chỉ muốn một chút xíu hạnh phúc đơn giản như vậy mà thôi, tại sao các người cũng không cho tôi, tại sao muốn ép tôi."

Đột nhiên, truyền tới bên tai một tiếng than thở nhỏ đến gần như không nghe thấy , tiếp đến có một cánh tay ấm áp có lực ôm lấy cô kéo vào một bờ ngực ấm áp quen thuộc, "Thì ra là vậy, em giấu anh nhiều chuyện như vậy sao, thì ra là em luôn sống trong tự trách không vui sướng như vậy sao!"

Anh hai ôm cô vào trong ngực, thân thể cô lạnh như băng do ngồi trên đất, "Anh chưa nói cho em biết, chuyện của mẹ anh sao ?"

Mẹ của anh hai sao, trong trí nhớ của mình cô chỉ nhớ có một lần má Lâm mụ từng sâu kín đề cập tới, ngoài lần đó ra thật không có ai nhắc tới cả.

Lại nghe anh hai nói tiếp : "Mẹ anh gọi là Diệp Vân Mai, là một phụ nữ rất dịu dàng. Có đôi khi, anh cũng sẽ cảm thấy người của bà cũng y như tên bà, lạnh nhạt thoát tục thật đẹp giống như một đoá hoa được làm bằng những áng mây trắng trên trời , nhưng nội tâm thì thật bền bỉ kiên cường, giống như một đoá Hàn Mai nở rộ trong tuyết. Mẹ là một trong hai người phụ nữ anh yêu nhất trong đời này, bà mang cho anh sinh mạng, dạy cho anh đạo lý làm người, nhưng là." Thanh âm anh hai nhàn nhạt ấm áp bỗng ngưng lại, đổi thành một loại ngữ điệu dữ tợn căm hận khác , "Nhưng mà , là Nguyễn Diệp Thành hại cuộc đời của bà ! Mẹ của anh nguyên là một tiểu thư khuê tú nề nếp con nhà đại gia ,ông ngoại mất sớm, trừ việc để lại cho bà một khoản gia sản, thật là không lưu lại cái gì nữa ! Vốn là, dựa vào khoản tiền kia, mẹ có thể áo cơm không lo qua hết hơn nửa đời người, nhưng mà. Nhưng mà cũng bởi vì Nguyễn Diệp Thành, hắn lừa gạt tình cảm của mẹ , đoạt gia sản của mẹ để thành lập Nguyễn thị. Sau đó lại cùng Tần Ngôn Minh bày mưu đặt kế , vứt bỏ mẹ đã không còn giá trị lợi dụng , khi đó mẹ chỉ mới hai mươi tuổi, trong bụng còn đang mang thai anh , cứ như vậy. Cả người không có đồng nào bị đuổi ra cửa, lưu lạc nơi đầu đường!"

"Anh hai." Cô không biết mẹ của anh hai là bởi vì Cô cũng không biết cha tuyệt nhiên tàn nhẫn như vậy ! Cảm thấy anh hai cô dịu dàng an ủi: "Cũng đã qua rồi. Anh hai, tất cả đều đã là quá khứ."

"Quá khứ?" Thanh âm anh hai bỗng dữ tợn, "Em có biết mẹ anh đã phải chịu khổ như thế nào không ? Mẹ anh bà ấy chưa từng trải qua cuộc sống ở bên ngoài, cũng không có trình độ học vấn, không có ai muốn thuê bà làm việc, bà chỉ có thể ở trên đường phố ăn xin, dựa vào sự cầu xin hèn mọn mà nuôi sống anh , khi đó, Nguyễn Diệp Thành đang làm gì, hắn ôm các loại mỹ nữ danh hoa ở xã hội thượng lưu mà tiêu sái! Em thậm chí còn không biết mẹ anh vì muốn có tiền mua một chút sữa bột cho anh đã phải làm gì, bà thậm chí vì chút ít tiền này mà phải cam làm làm gái đứng đường (*gà móng đồ), phải cam chịu ghê tởm nằm ở dưới thân đàn ông."

"Đừng nói nữa !" Anh hai rốt cuộc đã phải chịu khổ như thế nào, mẹ của anh hai rốt cuộc đã phải khổ cực bất chấp tất cả mà đem anh hai nuôi lớn như thế nào. Trong lòng cô đau xót nghiêng người ôm anh hai , "Đừng nói nữa, anh hai anh không cần phải nói nữa !"

Anh hai ở bên tai cô từ từ thanh tĩnh lại mà ôn nhu an ủi hạ, hai tay đang ôm lấy cô cũng xiết chặt thêm mấy phần, "Miên Miên, nói đến tự trách, nói đến hại chết người thân, tội nghiệt của anh so với em còn hơn mấy trăm mấy vạn lần ! Anh là một người đàn ông đã sớm gây tội ác chồng chất rồi , coi như là bị trời phạt cũng chỉ là báo ứng của anh thôi , tất cả mọi thứ đều không có liên quan với em"

"Anh hai ——" Cô ngẩng đầu chặn lại lời nói nói không ra lời của anh hai, "Anh hai, em biết rõ anh không phải như vậy, em biết rõ anh không phải như vậy ! Không cho anh nói mình như vậy, em không cho, em không cho!"

Anh hai dịu dàng ôm sát cô, hôn một cái lên đôi môi vẫn còn phồng sưng đỏ của cô, "Nếu hai chúng ta đều là người gây tội ác chồng chất như vậy thì dứt khoát nên ở cùng một chỗ thôi. Em hại chết cha em,anh hại chết mẹ anh, chúng ta cùng nhau chống đỡ !"

"Anh hai." Cô mở miệng, còn muốn giãy giụa nhưng anh hai nhanh tay lẹ mắt đã ngăn chặn môi cô, "Quả bóng nhỏ , anh yêu em , đừng rời xa anh, được chứ?"

Trong trí nhớ của cô anh hai chưa bao giờ ở một địa phương ngoài giường ngủ mà thổ lộ yêu thương với cô cả, trong lòng cô không khỏi dâng lên một luồng ánh sáng bảy màu ,từng vòng từng vòng đan xen trời buốt trái tim của cô làm cho nó không cách nào chạy trốn, không cách nào chống cự, tất cả đều là ngọt ngào ấm áp thấm nhập vào tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 86: Thủ hộ

Đêm hôm đó, cô nghĩ cả đời này cô cũng sẽ không quên được . Ở trên vách tường âm lãnh đó anh hai đã cho cô một đêm hoàn mỹ nhất nóng bỏng nhất

Anh hai ôm cô cùng ngã xuống trên đất, đồng thời cởi xuống quần áo trên người trải một cái áo khoác dưới người của cô để chặn lại cái giá rét âm lãnh của mặt đất .

"Anh hai." Trong khoảng thời gian mấy tháng ngắn ngủi vừa qua, cô đã quá quen thuộc khi nhìn thấy hai tròng mắt đen nóng bỏng ấy là đại biểu cho điều gì, nhưng mà. Cô nhìn chung quanh đều là núi rừng yên tĩnh , tuy nói đây vẫn là ở trong sân nhà nhưng cô vẫn có cảm giác vô cùng trần

trụi hoang dã.

Anh hai không nói gì chỉ cúi người , dịu dàng ngâm đôi môi nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng liếm láp, mút vào, đầu lưỡi linh hoạt kia dọc theo khoang miệng từ từ thăm dò vào, xuyên qua hàm răng trắng nõn thẳng tắp , tiến vào lối đi thơm ngọt , cuối cùng lại cường thế thẳng tiến vào sâu trong cổ họng, bắt chước động tác thẳng tiến của trắng kiện phía dưới .

"Quả bóng nhỏ." Anh hai cởi quần áo của cô xuống, bàn tay nắm lấy con thỏ nhỏ trắng nõn toát kia , dùng thanh âm dịu dàng mà cô chưa bao giờ nghe qua nhẹ nhàng kêu cô, "Quả bóng nhỏ. Quả bóng nhỏ"

Mất sáng của cô khẽ nhếch nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy con người đen trước mặt bị tóc đen che dấu chột lóe sáng long lánh, cô giờ tay lên, leo lên cái vai rộng của anh hai, cười ngọt ngào: "Anh hai. . . . Anh hai, Miên Miên ở đây."

Động tác của anh hai hơi chậm lại, ngay sau đó ôm lấy để cô giạng chân ngồi ở trên hai đầu gối của anh , bàn tay yêu thích không buông vuốt ve da thịt trơn nhẵn trắng như sứ , thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng hôn lên mặt cô vài cái như chuồn chuồn lướt nước, đem đến, từng trận tê dại.

Toàn thân cô như nhũn ra một hồi, thân thể nhất thời không còn hơi sức, chỉ có thể nhào vào trước ngực anh hai thở hổn hển, "Anh hai. Khó chịu. Khó chịu. Động động. Cầu xin anh động động."

Trắng kiện của anh hai vẫn chiếm cứ ở nơi ngọt ngào của cô nhưng lại không nhúc nhích. Cái loại cảm giác tràn đầy làm cho cô không kìm hãm được mà thở gấp liên tiếp, nhưng lại đồng thời cảm thấy càng ngày càng không đủ lửa nóng như từ từ muốn xông ra mặt địa.

"Anh hai." Cô cắn cái vai rộng của anh hai rồi nhẹ giọng rên rỉ, "Động động. Miên Miên khó chịu."

Nghe vậy, anh hai mới tà mị cười một tiếng, dán vào mái tai của cô từ từ nói: "Không khổ cực thì không có thu hoạch , bảo bối, tự mình động đi"

Cô khó nhịn lúc lắc mông, nhưng hiệu quả thì quả nhỏ ngược lại lại làm cho anh hai hung ác hít vào một hơi, rên rỉ nói: "Quả bóng nhỏ, em muốn xoắn đứt anh luôn sao?"

Ha ha, cô có chút đắc ý, ai bảo anh khi dễ em, ai bảo anh nói em không làm mà hưởng! Đắc ý cực kỳ, cô không nhịn được co rút hạ thể, dĩ nhiên lại thành công nghe được tiếng hút khí bên tai .

"Quả bóng nhỏ, em muốn trở mình làm chủ nhân sao?" Anh hai đột nhiên nâng cằm của cô lên dịu dàng nói.

Cả người cô lo sợ một hồi, không khỏi rút cổ một cái, "Không có. Không có." Trước kia mỗi lần anh hai làm cái về mặt này, thì đêm đó cô đều sẽ bị giày vò đến chết đi sống lại, cuối cùng chỉ có thể hoàn toàn vứt bỏ tôn nghiêm nằm lỳ ở trên giường lớn tiếng khẩn cầu anh bỏ qua cho cô.

Không ngờ, anh hai còn nói: "Không sao, đêm dài đằng đẵng, anh sẽ cho em cơ hội trở mình làm chủ !" Nói xong, bàn tay to của anh hai liền nắm lấy cái eo nhỏ mảnh khảnh của cô mà từ từ nâng lên rồi để xuống, động tác liên tiếp mỗi lần đều có thể đâm vào chỗ sâu nhất trong đám ngọc sen.

Lúc bắt đầu là cô vô lực bị động hướng lên nhưng về sau lại từ từ biến thành chủ động nghênh hợp, tự nâng cái mông nhỏ lên, không ngừng phun ra nước vào bộ vị phái nam nóng rực khổng lồ kia , cứ nâng lên lại hạ xuống , mà cái tay anh hai cũng không biết lúc nào đã dời địa phương, từ từ trượt đến đầu đũa của cô mà mạnh mẽ vuốt ve, "Thoải mái không ? Quả bóng nhỏ ?"

Cô sung sướng lâm ly, không còn lý trí, chỉ biết lớn tiếng ngâm kêu không ngừng: "Thoải mái. Anh hai thật thoải mái."

Anh hai tất nhiên hài lòng cực kỳ, thu hồi hai tay lại gối vào dưới đầu, xem cô không ngừng cười trên người hắn mà thét chói tai liên tiếp, cả người thật thanh thần giống như đang ngồi ở phòng tổng tài làm việc mà nghe người khác báo cáo vậy.

"A." Cuối cùng, cô hét lên một tiếng, đạt tới cao triều đẹp đẽ, sau đó vô lực nằm ở trên khuôn ngực rộng lớn của anh hai.

"Chắc chắn." Anh hai làm bộ chu mỏ, nhưng lại không thể che dấu được nụ cười trên mặt , "Nhanh như vậy đã không được rồi, anh còn chưa thỏa mãn đây này ?" Nói xong, lại tà khí ngắt cái bụng nhỏ một chút .

Cô liên tục co quắp, thở hổn hển, "Không được. Anh hai. Miên Miên. Không được."

Anh hai cười ha ha, xoay người một cái ôm cô đặt dưới thân, cứng rắn vẫn còn vô tội hướng về phía trước tìm tòi, "Kế tiếp, anh nên làm việc tay chân rồi." Đây hai chân mềm mại vô lực của cô ra, đột nhiên anh hai rút dục vọng đang dừng lại ở trong cơ thể cô ra , cô không thuận theo kháng nghị một tiếng, anh hai tà khí cười to, ngay sau đó nóng bỏng kia bắt đầu đụng vào liên tiếp nhưng lại không cho vào hết cả gốc.

"Ngô. A. Dạ." Động tác đã mạnh mẽ như vậy, cô không chịu nổi, không cần, cô không cần.

Động tác của anh hai vẫn không ngừng, trái lại càng thêm mãnh liệt dùng sức, cho đến khi cô lại bị sóng nhiệt ném lên trên đỉnh sóng thì mới từ từ trượt ra ngoài, nhưng lại không bỏ qua theo ý của cô mà chỉ là quay thân thể của cô rồi lại hung ác đâm vào từ sau lưng.

"A." Cô thét chói tai liên tiếp, bị anh hai đẩy vào trên tường, tay nhỏ bé chỉ có thể vịn lấy cái tường bằng đá xanh kia để chống đỡ lấy thân thể suy yếu vô lực của mình

"Đủ rồi. Đủ rồi. Không cần." Cô khóc cầu xin tha thứ.

"Không, còn chưa đủ, tuyệt đối không đủ." Anh hai quả quyết cự tuyệt .

"A. Nhanh, nhanh."

"Chớ đi. Chờ anh một chút!" Anh hai vịn eo của cô, mạnh mẽ bừa bãi động về phía trước.

"Bảo bối. Bảo bối của anh." Bên tai cô là âm thanh hấp dẫn trầm thấp không ngừng gọi cô của anh hai, còn phía dưới là tráng kiện nóng bỏng một khắc cũng không rời đi tiếp xúc chặt chẽ với cô , từng phát từng phát dùng sức đảo vào trong mật huyết ngọt ngào của cô.

Cô vịn vách tường trước mặt , rên rỉ không ngừng

Trong lòng cô suy nghĩ: rõ ràng vách tường lạnh như băng như thế, tại sao cô lại có cảm giác giống như mùa xuân ấm áp trăm hoa đua nhau như vậy , từng cánh hoa rơi ra rồi bị gió cuốn bay lên , cô như rơi vào một thảo nguyên xanh xanh tươi đẹp tràn đầy hương vị ngọt ngào lại , cô thấy mình như được gói đầu lên cỏ xanh có hương thơm mê người kia rồi dần dần chìm vào mộng cảnh xinh đẹp .

Đêm hôm đó, cô không biết mình bị anh hai ôm vào nhà lúc nào, chỉ là khi cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, anh hai vẫn ở trên người của cô, sau đó vẫn như cũ mà bãi động cái mông, không ngừng, không ngừng.

Đêm hôm đó, cô không biết cô hôn mê mấy lần rồi lại bị động tác mãnh liệt của anh hai làm tỉnh lại mấy lần nữa, cô chỉ biết thân thể mình giống như đang chìm nổi trôi giạt trong không trung không ngừng lay động, vui vẻ rên rỉ.

Đêm hôm đó, đến cuối cùng cô cũng có một ý niệm là: cô không cần phải lo đến những thứ đáng chết như di chúc bức hôn kia nữa, cô chỉ cần được ôm lấy anh hai là tốt rồi. Nếu như phải xuống Địa ngục, vậy thì cứ để cho cô và anh hai cùng nhau xuống đi!

Lên trời xuống đất, Bích Lạc Hoàng Tuyền, vĩnh tùy tương!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 87: Biểu thức

"Miên Miên tiểu thư, có điện thoại tìm cháu ? Là một người gọi là Tần thao, ông ta nói ông ta là luật sư của Tần thị ." Má Lâm đi tới, đem điện thoại đưa cho cô.

Tần !@#%\$@, không phải là người công bố di chúc của ông ngoại sao., lòng cô không khỏi khẽ run lên đồng thời cũng mơ hồ dâng lên một loại dự cảm xấu.

"Tần Luật sư, tôi là Nguyễn Miên Miên, ông tìm tôi có chuyện gì không? Dạ. Di chúc a, không thể từ bỏ à. Cái này a, chúng ta gặp mặt rồi nói đi!"

Cô lấy túi, đi vào phòng bếp nói với má Lâm một tiếng, sau đó đi ra cửa.

Đến nơi hẹn ,Tần thao đưa cho cô một ly trà nóng, "Nguyễn tiểu thư, mời ngồi!"

Cô nhận lấy trà, nhấp một miếng, mở miệng nói rõ ý muốn, "Tần Luật sư, di sản của ông ngoại tôi thật không thể chuyển nhượng cho cậu nhỏ sao?"

Tần thao lắc đầu một cái, "Nguyễn tiểu thư, cô biết đó, luật sư chúng tôi chỉ là người chịu sự ủy thác ý nguyện của người đã khuất còn đối với di chúc đã được định ra là phụ thuộc vào luật pháp bảo lãnh, không thể làm trái ý nguyện đã ủy thác cũng như tự tiện sửa đổi nội dung di chúc vậy !"

"Nhưng mà." Cô đặt ly trà xuống, "Tôi cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, Tần thị vào tay tôi cũng chỉ có thể tự diệt vong, chi bằng."

"Nguyễn tiểu thư, đây cũng là chỗ cao minh của Tần lão tiên sinh , cô có thể gả cho con nuôi của ông ấy là Tần Nhật Sơ tiên sinh, tất cả vấn đề không phải đã được giải quyết ngay sao!" Tần thao từng mắt lên sau cái kính, thiện ý mà đề nghị.

"Nhưng mà." Cô nhìn người đàn ông trước mặt , hơi có chút đỏ mặt, "Tôi đã có người trong lòng, nên không thể gả cho cậu nhỏ được !"

Cô đã quyết định cùng anh hai ở chung một chỗ, bất luận là tình yêu đó là cấm kỵ hay là phải chịu lời nguyền rửa ác độc đi nữa, cô đều sẽ cùng anh hai có phước cùng hưởng có họa cùng chia.

Tần thao bắt đầu dĩ buông tay ra, "Vậy thì không có biện pháp rồi. Nếu như, Nguyễn tiểu thư vừa không muốn gả cho người mình không thích, nhưng lại vừa không thể không tiếp nhận Tần thị, biện pháp duy nhất chỉ có thể là tự mình gánh vác sự sống của hàng ngàn hàng vạn nhân viên của Tần thị thôi!

"Tôi Tôi không làm được." Cô cuống quýt lắc đầu, lui về phía sau. Cô cái gì cũng sẽ không làm, đối với việc quản lý xí nghiệp một chữ cũng không biết, đem Tần thị giao trên tay cô, không phải tự đưa vào chỗ chết sao.

Tần thao giống như cũng nhìn thấu vấn đề khó khăn của cô nên đề nghị: "Thật ra thì, Nguyễn tiểu thư không cần lo lắng, tuy ý tứ của Tần lão tiên sinh là không cho phép Tần Nhật Sơ tiên sinh cùng Diệp Hiên Viên tiên sinh nhúng tay vào chuyện của Tần thị, nhưng cũng không nói là không cho phép người khác nhúng tay vào, Nguyễn tiểu thư có thể đi tuyển mộ một số người giỏi tính toán làm ăn giúp người xử lý Tần thị, còn cô chỉ cần ngồi ở sau lưng lấy lợi nhuận là được rồi. Nhưng mà."

"Nhưng mà cái gì. ?" Thành thật mà nói thì đây quả thật là một đề nghị tốt, nên khi nghe hai chữ nhưng mà, cô không nhận được gấp gáp hỏi.

"Nhưng mà, người này phải có mười phần trăm cổ phiếu mới có thể, và lại người này máu chó là phải hết sức trung thành với cô với Tần thị mới được, nếu không, Tần thị rất có thể cũng sẽ bị người đó nắm lấy thực quyền sau đó sẽ hoàn toàn rơi vào tay người khác."

Cô chu mỏ, lơ đãng, "Ai có thể giúp tôi xử lý là tốt rồi, còn việc thực quyền nằm trong tay ai tôi không quan tâm!"

"Ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy, một khi một Đại Công Ty thay đổi người cầm quyền sẽ liên lụy rất nhiều đến viên chức nhỏ vô tội bên dưới." Tần thao cuống quýt ngăn cản cô gần như là tự giận mình vì cho ra cái ý tưởng này vậy, "Một khi công ty đổi chủ nhân, chủ nhân mới lên đài này sẽ tuyệt đối làm một chuyện đó là giảm biên chế, củng cố thế lực của mình, khi đó bất luận là viên chức nhỏ hay người trung thành với cổ lão tổng Tần thị, đều sẽ gặp phải nạn thất nghiệp."

Thanh Thanh cô hòng, Tần thao nói tiếp: "Lại nói, Nguyễn tiểu thư. Cô cũng không muốn cơ nghiệp nhiều năm của Tần thị bị hủy trên tay của cô mà đúng không!"

Cô trầm con người xuống, âm thầm suy nghĩ: không sai, cô không thể để cho Tần thị bị hủy trên tay của cô. Nếu không sự hy sinh năm đó của mẹ và di nhỏ vì củng cố thế lực cho Tần thị đều sẽ trở nên vô ích hết, cô sao có thể tổn hại tâm huyết cùng sự hy sinh của nhiều người như vậy, làm một người ích kỷ đem Tần thị đẩy đi xa.

Cám ơn luật sư Tần thao tốt bụng nhắc nhở xong, cô quyết định về nhà học bù lại một chút về việc quản lý kinh tế thông thường, nghiêm túc tiếp nhận Tần thị, làm tròn nghĩa vụ của mình.

"Ừc ừc." Trước mặt đột ngột truyền đến âm thanh còi xe FAW.

Thì ra là không biết từ lúc nào, cô đã vượt qua làn đường an toàn, một chiếc xe màu đen tuyền đang chạy tới nhấn còi xe cảnh cáo. Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, liền tiếp nói xin lỗi, ngay sau đó lui về phía làn đường dành cho người đi đường.

"Đợi chút. Miên Miên. Cháu chờ một chút." Phía sau truyền đến tiếng kêu gấp gáp của người nào đó.

Cô quay đầu lại, có chút khó tin chỉ vào mình, hỏi: "Ngài gọi tôi sao?"

Đang nói chuyện, trên xe bước xuống một người đàn ông trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, mặt thon gầy, đôi mắt vừa nhìn thấy cô nhất thời sáng lên như đèn pha bắn ra bốn phía nhất mặt vui sướng âm thầm hiện cả ra bên ngoài.

"Là Miên Miên sao?" Người đàn ông đó đi tới trước mặt cô, có chút nghi ngờ hỏi.

Cô không rõ là đang xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn hơi gật đầu, "Là tôi, ông là ai ạ?"

Người đàn ông đột nhiên nghiêng người tiến lên kéo tay của cô, vui mừng hô: "Miên Miên, cậu là cậu họ của con, đã qua nhiều năm như vậy rồi, cũng phải 13,14 năm không gặp rồi, bây giờ con đã lớn đến như vậy rồi sao." (mấy chục năm o gặp vậy mà lướt qua một cái đã nhận ra nghĩ ngờ quá nha)

Cô có chút mất tự nhiên né tránh sự nhiệt tình kia, hướng sang đứng bên cạnh, trong đầu tràn đầy dấu chấm hỏi, cậu hả, lúc nào cô lại có thêm một người cậu nữa vậy.

Người đàn ông này giống như cũng nhìn thấu điều khó hiểu trong lòng cô, giải thích: "Cậu là anh họ của mẹ con, con nhóc này lúc con còn nhỏ cậu có ôm qua con rồi. Khi đó con mềm mại tròn tròn, ôm lấy thật thục thái, giống như ôm gối bông vậy." Người đàn ông này vừa nói xong lại đứng bên cạnh cẩn thận dò xét phản ứng của cô, "Con bây giờ gầy đi nhiều, chỉ là dáng dấp của con bây giờ rất giống Yên Nhiên, cho nên từ đằng xa cậu đã cảm thấy là con rồi!"

Nếu như nói mới vừa rồi cô còn đang hoài nghi thân phận của người đàn ông này là ai, hoặc là ông ta có mưu đồ bất chính gì mà tiếp cận cô, nhưng khi nghe thấy tên tuổi của mẹ cô đã hoàn toàn bỏ đi mọi nghi ngờ, người đàn ông này thật đúng là cậu họ của cô rồi.

Cô có chút áy náy cười cười, mở miệng, "Cậu họ cậu vẫn khỏe chứ, thật tình. Con có một đoạn trí nhớ bị mất đi, ha ha. Nên con có chút không nhớ nổi."

Người đàn ông kia nghe vậy sững sốt, ngay sau đó cười lên, "Con bé ngốc, đã nhiều năm như vậy, con lúc đó mới ba bốn tuổi, nhớ không rõ cũng là bình thường. Hay là, chúng ta tìm một chỗ thật tốt để hàn huyên một chút đi, nhiều năm như vậy không gặp con, ngược lại cậu thật nhớ con đấy!"

Cơ nhìn trời đã không còn sớm nữa nên có chút do dự.

Người đàn ông này hiển nhiên cũng biết ý nghĩ trong lòng của cô , chà chà tay cười nói: "Nếu hôm nay đã trễ rồi, vậy chúng ta tìm thời gian khác đi! Đây là phương thức liên lạc với cậu, có thời gian con hãy gọi cho cậu." Người đàn ông móc ra danh thiếp thiếp vàng , cô nhận lấy, liếc nhìn một chút : có văn quản lý công ty đầu tư tài vụ Mỹ quốc Áo Thác—— Lý Hoa Quân. Phía dưới là số điện thoại

Cô gật đầu một cái, hai người lại hàn huyên một chút,sau đó rời đi.

Ngay lúc đó cô căn bản không có đem người đàn ông nhìn có vẻ thân thiện tốt bụng trước mắt này để ở trong lòng, rõ ràng cô cảm giác có một chút bất an toát ra từ cái nụ cười thật tươi ấy .

Khi đó, cô cũng không may may nghĩ đến, hẳn sẽ là một cái mồi dẫn lửa về sau của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 88: Tang lễ

Thành phố đầu mùa hè khí trời u ám mưa liên miên.

Tang lễ của ông ngoại cử hành vào lúc mưa phùn rơi lất phất.

Cô núp ở dưới dù anh hai, nhìn bức ảnh ông lão trên mộ bia khẽ toét miệng cười, bởi vì cười nên những nếp nhăn nhỏ cũng hiện lên làm giảm đi sự lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày và nụ cười ấy cũng góp phần làm tăng thêm sự hiền từ dễ gần hơn. Cô thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ bi thương.

Ông lão này, cả đời đều vì Tần thị mà cần mẫn bốn ba. Vì cùng cố gia nghiệp mà không tiếc hy sinh hai người con gái như hoa như ngọc của mình nhưng đến phút cuối lại phải rơi vào cảnh âm dương cách xa, trước khi lâm chung dưới gối không có con gái đưa tiễn thật bi thảm. Có lúc, cô thật sự không cách nào tưởng tượng là còn có chuyện gì quan trọng hơn hạnh phúc chung thân cả đời của con mình nữa.

Mất khép hờ, trong lòng cô bỗng cảm thấy một mảnh chán nản. Không biết năm đó lúc ông ngoại người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh ông có tâm tình như thế nào nữa. Trơ mắt nhìn người thân người mình yêu thương từng người từng người một hương tiêu ngọc vẫn, bỏ ông mà đi, chẳng lẽ ông cũng không cảm thấy tịch mịch, không cảm thấy thương cảm thậm chí là tuyệt vọng sao.

Hiện tại, ông lại đem vấn đề khó khăn đó để lại cho cô, dù vẫn biết rõ ràng cô đối với chuyện tranh đấu thương chiến không có một chút thiên phú gì, biết rõ Tần Nhật Sơ mới đúng là người thừa kế lý tưởng nhất nhưng lại vì một chút máu mủ tương liên mà đẩy cô vào cái động đau khổ không thấy đáy này.

Cô không thích Tần Nhật Sơ, nếu bị ép phải gả cho anh ta, cô cũng không cần Tần thị, thế nhưng ông lại ép cô tiếp nhận nó, thậm chí không tiếc cả thù đoạn dùng anh hai người mà cô quan tâm nhất để uy hiếp cô.

Cô đang suy nghĩ, năm đó ông đã lấy phương thức gì để ép mẹ và di nhỏ cùng lấy một người chồng, sau đó đến cuối cùng còn làm mẹ buồn bức sầu não mà chết, còn di nhỏ thì cũng hương tiêu ngọc vẫn. Một người đàn ông tàn nhẫn lại ích kỷ như vậy, rốt cuộc đối với mẹ, đối với di nhỏ hay đối với cô ông ta có chút cảm giác thân tình gì không.

Bây giờ nhớ lại, cha năm đó có ý ngăn cản cô đến gần ông lệ thuộc vào ông, có phải cũng là sợ cô dấn vào vết xe đổ của mẹ và di nhỏ hay không. Nhưng mà, sự thật đã chứng minh, bất kể có cố gắng như thế nào, cô cũng đã bị sa lưới, bị trói buộc không thể nhúc nhích. Đây có phải đúng như lời Nữu Nữu nói hay không, con gái sinh ra trong hào môn là một bi ai.

Tuy nghĩ tới cô có chút oán giận, nhưng trong đầu cũng còn nhớ rõ vào những ngày lễ ngày tết ông ngoại ôm cô đưa cho cô quà năm mới về mặt ông rất hiền lành, Khi đó chính ông cũng cười đến vui vẻ như vậy dịu dàng như vậy, chẳng lẽ chân thành vui sướng ấy đều chỉ là bề ngoài làm cho cô coi thôi sao? Chẳng lẽ đối với cô không có chút thân tình nào sao?

Có lẽ, ông ngoại cũng không phải là người vô tình quyết liệt như vậy, chẳng qua là khi ông còn sống không tránh khỏi trách nhiệm cùng số mạng thôi. Có lẽ, ông cũng yêu thương mẹ và di nhỏ, còn có cô nữa. Nhưng mà lại không thể không tôn hại ý nguyện của cả ba người, làm ra những quyết định tổn thương đến người thân kia. Có lẽ, ông cũng từng hối hận, ông cũng từng bi thương, chẳng qua là ông không giỏi biểu đạt mà thôi.

Ngẩng đầu lên, nhìn không trung. Không biết từ khi nào mưa đã tạnh hẳn. Mây đen tản đi, mặt trời lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, trời đã sáng.

Cô thở ra một hơi, cảm thấy tâm tình bỗng nhiên phần chấn hấn lên.

Có lẽ mỗi người khi còn sống, đều có trách nhiệm cùng nghĩa vụ phải gánh vác, mỗi ngày chỉ muốn trốn tránh cùng buông tha hạnh phúc Bi Ngạn trong lòng mà mình không bao giờ đạt được thôi.

Thả hoa cúc trắng trong tay xuống, cô nhìn ông lão trên mộ bia nở nụ cười hiền từ, trong lòng mặc niệm nói: "Thật xin lỗi, ông ngoại, con muốn làm tận trách nhiệm, cho nên con sẽ tiếp quản Tàn thị, nhưng đồng thời con vẫn sẽ hạnh phúc sống bên anh hai, con không thể vứt bỏ anh ấy. Nếu như, phải cùng anh hai lên núi đao xuống biển lửa, trọn đời không thể siêu sinh, thì dù như vậy con vẫn nguyện ý ở trong địa ngục sâu thẳm cùng anh hai vĩnh viễn."

"Đi thôi." Anh hai đưa tay ra ôm cô, "Chúng ta về nhà đi!"

Cô gạt đầu một cái, nhà, một nơi tốt đẹp biết bao nhiêu. Làm cho người ta ấm áp lại thoải mái, chiếu sáng cả cuộc đời hắc ám mở ra một con đường cho chúng ta về thoát khỏi chốn u minh.

"Miên Miên" Lúc cô đang muốn lên xe từ phía thật xa có người hướng cô vẫy tay, đến gần nhìn kỹ, nguyên lai là cậu họ Lý Hoa Quân gặp hôm trước.

Lý Hoa Quân vượt đến trước mặt của cô, lại liếc mắt nhìn sang anh hai đang đông lạnh nghiêm mặt ở bên cạnh, cố gắng cười, chào hỏi, "Miên Miên, đây là anh nuôi của cháu phải không, quả nhiên là nhất biểu nhân tài, diện mạo bất phàm!"

Anh hai cũng treo lên một nụ cười, "Quá khen, cậu Lý trở về lúc nào vậy?"

Lý Hoa Quân hơi sững sờ, ngay sau đó lại cười khẽ, "Cũng vì ông ngoại Miên Miên đã xảy ra chuyện, cậu mới từ Mỹ vội chạy về. Đáng thương cho đứa nhỏ Miên Miên này, từ nhỏ đã không có cha mẹ, hiện tại ngay cả ông ngoại cũng đi, cháu nói xem đứa nhỏ này phải Ai." Lý Hoa Quân nhẹ nhàng than thở một tiếng, sau đó lại ngẩng mặt nói: "Nhưng cũng thật may có người anh nuôi như Diệp tổng đây yêu thương, nếu không đứa nhỏ này thật đúng là cơ khổ không chỗ nương tựa rồi." Nói xong, còn đưa tay nặng nề lau con mắt đang muốn đỏ lên, ánh mắt thật là bi thương.

Cô cảm động nhìn lên người đàn ông trước mặt, trong lòng đau xót, nước mắt cũng từ từ rơi xuống, đã lâu cô không có cảm nhận được thân tình này ấm áp ân cần như vậy rồi, thời điểm trời cao đột nhiên lấy mất một người thân của cô, lại vì cô đưa tới một người thân thương yêu khác, thật sự là đối đãi với cô không tệ. (MM dễ tin người quá vẫn ko biết nhìn người như cũ a)

Nghĩ như vậy, cô kéo chặt tay anh hai nức nở nói: "Cậu họ."

Lý Hoa Quân thở dài một tiếng, nhìn thấy có người từ nơi xa vẫy tay về phía hắn, nói: "Miên Miên, có thời gian con tới chỗ cậu chơi, mẹ họ con giỏi nhất là làm món tổ thái."

Lúc này, anh hai ở bên cạnh đột nhiên đang im lặng lại nói một câu: "Cậu Lý, đối với Miên Miên rất hiểu rõ sao!"

Lý Hoa Quân hơi sững sốt, nhưng vẫn nhanh nhạy phản ứng kịp, chê cười nói: "Cậu là cậu họ của Miên Miên mà, làm sao lại không biết cháu gái đáng yêu thích gì đây. Lại nói đứa nhỏ Miên Miên này từ nhỏ đã bị đi Lâm – nấu ăn giỏi nuôi cho tròn vo, đây chính là chuyện mọi người đều biết a! A."

Lý Hoa Quân nhìn đồng hồ trên tay một chút, "Cậu có chút chuyện, đi trước một bước. Miên Miên có rảnh rồi mang theo anh nuôi tới chơi a!"

Cô gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn bóng lưng người đàn ông dần rời đi.

Anh hai đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt lưu luyến của cô, không khỏi nắm tay cô thật chặt, "Đi thôi, về nhà đi!"

Cô giống như từ trong mơ hồ đột nhiên tỉnh táo lại, "Nha. Dạ."

Anh hai ôm cô, cùng cô ngồi ở ghế sau rồi dặn dò chú Lâm lái xe đi xong, mới hơi chần chờ hỏi cô, "Miên Miên, em lúc nào gặp phải người kia vậy?"

"Người nào?" Cô từ trong ngực anh hai ngẩng đầu lên, "Anh nói là cậu họ sao?"

Vì vậy cô liền đem tình cảnh mình hẹn gặp luật sư Tần thao rồi ở Sở Sự Vụ bên cạnh gặp phải Lý Hoa Quân mà kể hết ra.

Anh hai nghe xong, thật lâu không nói gì, chỉ là bộ dạng như có điều suy nghĩ gạt đầu một cái. Cuối cùng, ánh mắt anh hai ngưng tụ, lạnh lùng nói: "Về sau ít cùng hắn lui tới!"

Cô nghe vậy cứng đờ, "Tại sao?" Cậu họ nhìn rất tốt mà. Là thân nhân của cô lại còn rất quan tâm cô nữa.

Anh hai sờ sờ đầu của cô, sau đó đem cô kéo vào trong lòng lần nữa, thanh âm trầm thấp vang lên trên đầu cô, "Nghe lời anh là được rồi."

Cô im lặng không nói, chỉ vùi đầu chôn ở trước ngực anh hai.

"Anh hai này!" Cách thật lâu sau, cô đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Anh hai lười biếng đùa sợi tóc của cô, "Thế nào?"

Cô ngẩng đầu lên, ngồi vào trên đầu gối anh hai, nghiêm trang nói: "Em quyết định tiếp quản Tàn thị rồi."

Anh hai không chút ngoài ý muốn vẫn không ngừng chơi đùa tóc cô, chỉ là như vô tình mở miệng nói, "Tốt!"

"Nhưng mà, em cái gì cũng không biết. Em muốn đi tìm người giúp em một tay xử lý Tàn thị!" Cô thận trọng mở miệng, trung cầu ý kiến anh hai.

Anh hai vẫn duy trì bộ dạng lạnh nhạt như mặt hồ không gợn sóng, chỉ là sử dụng con ngươi lười biếng quan sát cô, "Như vậy Miên Miên muốn tìm ai đây?"

"Hắc hắc." Cô đưa tay ôm cổ anh hai, "Nếu không thể tìm anh, cũng không thể tìm cậu nhỏ, còn phải bảo đảm hân đối với Tần thị trung thành tuyệt đối, cái này rất khó tìm. Chỉ là, anh xem cậu họ như thế nào?"

"Lý Hoa Quân?" Ngón tay anh hai dừng lại, dừng chốc lát, ngay sau đó dịu dàng cười lên, "Là một ý kiến hay!"

Ha ha, cô nằm ở trong ngực anh hai, nghe răng cười một tiếng, cô cũng cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Lúc cô gái nằm trong ngực trầm trầm vui sâu vào mộng đẹp đầy hương vị ngọt ngào, trong con ngươi hẹp dài tĩnh mịch của Diệp Hiên Viên đột nhiên lại dâng lên một tia quý dị cùng rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ký Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 89: Chân tướng 1

Trong đêm tối yên tĩnh, ánh trăng từ tầng tầng đám mây len lén ngượng ngùng nhìn vào một phòng nào đó bên trong biệt thự dưới mặt đất.

Bên trong màn lụa màu đỏ, một đôi tình nhân đang dùng thanh âm mềm mại rên rỉ cùng thô rỗng trầm thấp tấu vang lên khúc nhạc yêu nguyên thủy nhất.

Chỉ thấy người đàn ông cường tráng nằm ở trên người một cô gái nhu nhược, nắm cái eo nhỏ của cô gái không ngừng bừa bãi động, đâm chọc vào.

Dưới ánh đèn lò mờ, loáng thoáng có thể thấy hai thân thể một trắng một ngăm đen của cô gái và người đàn ông đang quấn lấy nhau cùng một chỗ tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Sau một hồi lâu, người đàn ông đột nhiên gia tăng tốc độ, thanh âm buồn bực dừng mãnh lao về phía trước đánh thẳng vào, cô gái trước mặt không chịu nổi ưỡn người, sau đó thét lên một tiếng, nằm ở trên giường không nhúc nhích. Mà người đàn ông phía sau cũng nhúc nhích chuyển sang nằm bên cạnh cô gái, nhưng đôi tay vẫn không ngừng động tác vuốt ve ở trên người cô gái.

Sau một hồi nằm lấy sức, hô hấp của cô cũng từ từ đều lại, đẩy anh hai còn ghé vào bên cổ cô gặm nuốt ra mà mềm mại oán trách nói: "Anh hai, Miên Miên mệt quá rồi. Anh đi ra ngoài đi."

Nhưng động tác của anh hai không ngừng vẫn kiên nhẫn gặm hôn cái cổ trắng nõn cùng xương quai xanh khêu gợi của cô, thật lâu sau mới từ bên tai cô buông ra một thanh âm nghe có chút ủy khuất nói, "Em thì hưởng thụ tốt rồi lại không chịu cho anh ăn no."

Cô bật cười, "Anh hai, anh là đang làm nũng sao?"

Anh hai nghe vậy ngẩn ngơ, ngay sau đó lại tà ác ngắt đứt da trắng nõn của cô, làm cái mặt như Ác Thần nói: "Quả bóng nhỏ, em đang cười nhạo anh sao?"

"Ngô." Bởi vì cái kia đột nhiên xâm nhập mãnh liệt, làm cô không khỏi nhất thanh kêu lên, liên tiếp cầu xin tha thứ: "Dừng. Anh hai. Dừng. Tôi nay cũng đã làm ba lần rồi. Không cần."

Động tác của anh hai vẫn không ngừng, cứ như cũ mà làm theo ý mình bắt đầu dùng mãnh chạy băng băng ở nơi đào nguyên kia, trong miệng còn cố làm ra vẻ khinh miệt nói: "Quả bóng nhỏ, không phải là không cần sao, tại sao còn ướt nhanh như vậy. Khẩu thị tâm phi, thiếu dạy dỗ." Vừa nói vừa dồn toàn lực rút ra, sau đó lại mãnh liệt dò vào.

Móng tay thật dài của cô bám lên đôi vai rộng của anh hai, bởi vì kích thích khó nhịn mà hung ác dùng lực bấu vào, ngăm kêu lên: "Dừng. Anh hai, em mệt quá rồi. Ngày mai em còn muốn đi Tần thị."

Sau khi anh hai nghe thấy lời cô nói mới lớn tiếng thở dài một tiếng, sau đó bất đắc dĩ từ trên thân cô nghiêng qua bên cạnh, uất ức lầm bầm: "Anh không cần nữa, vậy được rồi chứ!"

Cô có chút dở khóc dở cười, làm ơn đi, anh nói không cần, tại sao còn đâm ở trong cơ thể cô, không có dấu hiệu gì là sẽ lui về phía sau.

"Anh hai, em không thoải mái." Cô toàn tâm toàn ý mà khẽ vuốt ve tâm bụng nhỏ của mình.

Anh hai tà mị cười một tiếng, cùng cô toàn tâm toàn ý sờ lên bụng nhỏ, "Anh cũng thấy không thoải mái."

"Vậy." Cô do dự đề nghị, "Làm một lần cuối cùng, làm xong thì đi ra được chứ?"

Anh hai phát ra một tràng cười rồi lấy động tác nóng hừng hực thay thế cho câu trả lời tán đồng của mình.

Ngày thứ hai, cô mang vào một đôi mắt như gấu mèo thật to 0.0, cắn răng rồi lại cắn hận nói: cô sẽ không tin tưởng lời hứa của anh hai nữa. Cái người đàn ông không giữ chữ tín đó ngày hôm qua vẫn luôn giày vò cô cho đến nửa đêm cũng vẫn còn lặng lẽ hành quân, hơn nữa suốt đêm cũng không có lui ra ngoài. Sáng nay lúc cô chống vách tường rời giường, giữa hai chân là một mảng ướt lớn, chất lỏng dính dính theo hai đùi trắng nõn từ từ chảy xuống, làm ra một cảnh tượng hết sức dâm dục, mà ở da thịt trắng nõn trên người cô lại đầy những dấu xanh xanh tím tím. Nhìn sang cái mặt tên đầu sỏ gây nên chuyện lại còn đang mở miệng cười đến thật đắc ý, tinh thần sáng khoái mà tiêu sái đi làm.

Nói đến đi làm, xong rồi, hôm nay là ngày cô muốn đến Tần thị thị sát mà, xong rồi xong rồi, cô tới trễ.

Sau tang lễ của ông ngoại, dưới sự trợ giúp của Tần Thao cô thuận lợi tiếp quản Tần thị, hơn nữa mọi việc còn trôi chảy vượt qua mong đợi của cô. Tất cả mọi nhân viên lớn nhỏ trong công ty, từ trên xuống dưới giống như đối với việc cô tiếp quản Tần thị không có chút hoài nghi nào, hoặc là nói đúng hơn, bọn họ đối với người nào sẽ lãnh đạo trực tiếp căn bản cũng không quan tâm, chỉ cần có ai đó có thể mang cho bọn họ cuộc sống an bình phồn vinh như vậy là đủ rồi.

Cô tự nhận là đối với việc quản lý công ty không tinh thông lắm, dù cho cô đã học bù thêm môn kinh tế nửa tháng rồi, nhưng đó cũng vẫn là kiến thức nửa vời. May mắn, cô tìm được một vị cao thủ quản lý nghiêm túc trợ giúp, đó chính là người vừa từ nước ngoài trở về chuyên gia quản lý tài sản —— Lý Hoa Quân, cũng chính là cậu họ của cô.

Tần Thao nói rồi, nếu như tùy tiện đem Tần thị giao cho người ngoài, lại sợ bị ***** , như vậy chỉ bằng giao cho người trong nhà, tất cả sẽ an toàn không việc gì lo.

Nghĩ đến đây, cô cũng đã đến tòa nhà Tần thị.

Cám ơn chị Judy tiếp đãi niềm nở, cô đi vào thang máy chuyên dụng của tổng tài trực tiếp đến lầu 45.

Theo Tần Thao nói, tầng lầu này là do ông ngoại đặc biệt vì tổng tài Tần thị mà sửa sang lại, cả lầu ngoại trừ một gian phòng làm việc hào hoa bên ngoài ra, còn có thêm phòng ngủ cùng hồ bơi nhỏ và ban công. Tần Thao còn nói, lầu một này có tính an toàn cùng bí mật rất cao, một nhân viên nho nhỏ hoặc là người ngoài đều căn bản không có cơ hội tới được tầng này.

Mặc dù Tần Thao lúc ấy là làm mặt hâm mộ nói, nhưng mà cô lại thấy không có chút hứng thú gì đối với những thứ chuyên dụng của tổng tài. Một chỗ lớn như vậy cư nhiên chỉ làm để dành riêng cho một người, cô có cảm giác khắp nơi đều là sự trống rỗng, làm cho lòng người mơ hồ dâng lên một loại bất an, giống như mình đang ở ngoài Không Gian, tùy thời đều có thể có ác linh nhào tới, dẫn người vào nơi tối tăm âm u.

Nhưng mà, cũng thật may là cô chỉ thỉnh thoảng đến nơi này thôi, phần lớn thời gian, chủ nhân của nơi này là tổng tài hiện tại của Tần thị Lý Hoa Quân.

Nói đến Lý Hoa Quân, cô không khỏi triển khai lòng mảy, nhẹ nhàng cười. Ban đầu, cô đi mời Lý Hoa Quân giúp một tay quản lý Tần thị, mặt hần rất kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc lại liền cự tuyệt cô, bất kể cô thỉnh cầu hay năn nỉ thế nào hần cũng vẫn lắc đầu, mặt khó nói. Cuối cùng do mợ họ xinh đẹp nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô, làm Hà Đông Sư Tử Hồng một hồi, "Người đáng chết kia, ông không nhìn thấy Miên Miên bộ dáng như sắp khóc đến nơi sao!" Do nghe vợ nạt nộ như thế nên Lý Hoa Quân mới miễn cưỡng gật đầu một cái, đáp ứng yêu cầu của cô.

Chỉ là khi nhớ lại bộ dáng mợ họ nổi đóa, ngược lại cô cảm thấy rất đáng yêu. Mặt ngoài của mợ họ tuy là dịu dàng lại làm được nhiều thức ăn ngon như vậy nhưng khi tức giận lại giống như hạt tiêu nóng bỏng miệng, đem cậu họ cao lớn khổng lồ chế cho thật ngoan ngoãn. Nhìn hai người trên bàn cơm, thật là làm cho người ta không ngừng hâm mộ, lúc nào thì cô cũng có thể trở mình làm chủ đem anh hai cái người mà trên mặt lúc nào cũng như quân tử nhưng ở trên giường thì như tiểu nhân quân được ngoan ngoãn như vậy a, Duy Ngã Độc Tôn. (Miên Miên, anh hai cô đã bị cô khổng lồ chế ngoan ngoãn rồi)

Cười lắc lắc đầu, cô tiếp tục đi tới phòng làm việc của tổng tài.

Sau khi nhớ lại ngày đó thì cô rất hối hận, tại sao cô không nghe lời anh hai nói, thật ngoan ngoãn ở trên giường mà nghỉ ngơi, lại muốn chạy đến cái nơi trầm luân như Tần thị còn để cho cô nghe được sự thật mà làm cho cả đời này cô cũng không thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 90: Chân tướng 2

Đến gần cửa phòng Tổng tài, cô phát hiện cửa chỉ khép hờ. Tiến tới cạnh cửa cô đang chuẩn bị đẩy cửa gây cho Lý Hoa Quân một bất ngờ lớn thì trong cửa lại đột ngột truyền đến một đoạn thanh âm rên rỉ kỳ quái.

Cô không khỏi dừng bước nhìn vào trong khe cửa.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng đằng sau cánh cửa kia, cô hóa ngọc tại chỗ, há hốc cái môi anh đào, nửa ngày cũng không thể nhúc nhích.

Bên trong phòng là hai người to lớn hào hoa nằm trên ghế sa lon, một người đàn ông xa lạ vóc dáng cường tráng đang đề cái eo thon gầy của Lý Hoa Quân làm cái loại piston vận động quen thuộc. Làm người ta ngạc nhiên chính là, người cậu họ luôn tạo cho cô cảm giác dịu dàng kia bây giờ sắc mặt lại cứ nhiên ửng hồng, toàn thân run rẩy nằm ở trên thân người đàn ông kia mà lớn tiếng rên rỉ.

Người đàn ông to lớn nghe tiếng rên rỉ liền cười khê, ôm thân thể Lý Hoa Quân ngồi dậy, bàn tay nắm lấy quả hạch ở trên người trần truồng kéo lên, cái tay khác đưa ra ngón trở thon dài và mịn vào trong miệng Lý Hoa Quân, không ngừng khoáy đảo, trườn động, từ từ, một sợi chỉ bạc từ cái môi hơi đỏ lên của Lý Hoa Quân từ từ trượt xuống, cảnh tượng ấy không nói thêm cũng biết là dâm dục đến cỡ nào.

Thấy một màn yêu mị như vậy, khuôn mặt cô đỏ lên, trong lòng muốn lập tức chạy đi, nhưng mà đôi chân lại tựa như mọc rễ, làm thế nào cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể đem một màn kia thu hết vào mắt.

Dương Chi Hồng đã từng nói cô ấy là một hủ nữ không hơn không kém, ở chung với cô ấy lâu ngày cũng bị tiêm nhiễm đôi chút khó tránh khỏi cô cũng sẽ đối với cảnh tượng mập mờ của tuần nam điều hiểu rõ, dĩ nhiên điều này cũng bao gồm chuyện tình nước nhũ tương giao này. Nhưng mà cũng phải nói khi gặp được hàng mẫu thật như vậy, cô lại là lần đầu tiên nhìn thấy nữa, thấy ngượng ngùng ngạc nhiên là chuyện khó tránh khỏi, nhưng sau khi ngạc nhiên cô lại thấy lo lắng: Cậu họ làm như vậy, còn vị mợ họ xinh đẹp kia phải làm sao bây giờ?

Nhìn sang, người đàn ông cường tráng đã đem Lý Hoa Quân đẩy tới trước bàn làm việc thật to để xử lý, sau đó vỗ vỗ lên cái mông tròn bóng của Lý Hoa Quân, ha ha cười ra tiếng. Cô cả kinh, người đàn ông này muốn làm cái gì đây. Khi cô còn đang nghi ngờ, người đàn ông cường tráng đã từ từ rút dây lưng trên quần ra, thân thể lui về phía sau mấy bước, lại vang lên một hồi tiếng cười quý dị nữa. (trời ơi mọi người tha thứ cho mình hic mình chém hơi nhiều tại mình ko rành đam mỹ cho lắm)

Càng làm cho cô không hiểu là động tác của Lý Hoa Quân, hần từ từ ngồi dậy, gạt gạt mái tóc che trước lông mày ra một chút, sau đó còn đưa cái lưỡi linh hoạt ra giống như lơ đãng mà liếm một sợi chỉ bạc vừa tràn ra khỏi miệng, động tác tà tính kia không cần nói cũng biết là mị hoặc đến chừng nào.

Lý Hoa Quân đi từ từ đến trước mặt người đàn ông, cúi người, ngón tay dài giống như lơ đãng xẹt qua eo của hắn ta, nếu như không phải là mắt của cô kém cỏi nhìn không rõ thì thật sự cô đã chứng kiến thấy thân thể của người đàn ông đó run lên bần bật. Bàn tay của Lý Hoa Quân từ từ đi tới hạ thân phương thảo tiêu điều lạnh lẽo của người đàn ông ấy, tráng kiện trần truồng ở dưới sự tiêu điều lạnh lẽo như giữa chốn thảo nguyên đông lạnh nhô đầu ra, lóe lên một màu đen tuyền sáng bóng.

Cô âm thầm cười khê một phen: cũng may, không có anh hai ở đây! Nghĩ xong mặt cô đỏ ửng lên, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì a! Dừng lại! Dừng lại!

Đang lúc cô âm thầm khi dễ mình, lại nhìn thấy Lý Hoa Quân từ từ cúi đầu, há mồm nghiêng người về phía trước cứ như vậy mà ngậm cái cây nhiệt thiết của người đàn ông kia, có tiếng hưng phấn bắt đầu liếm hôn, mút vào, phun ra nuốt vào.

Cứ như vậy, chỉ chốc lát sau, người đàn ông kia bắt đầu không tự chủ được mà tràn ra một chút rên rỉ, cũng từ từ đi theo động tác của Lý Hoa Quân mà đung đưa trước sau cái mông của mình.

Cô đứng ở ngoài cửa, cảm giác hai chân đã nom nớp lo sợ, nhưng mà hình ảnh như vậy làm cho cô làm thế nào cũng không thể đi dời cặp mắt đi được, thì ra là Dương Chi Hồng nói đúng, làm như vậy thật sẽ làm một người đàn ông dục tiền dục tử, mình cũng nên đối với anh hai làm thử một chút xem. . . .

Cô nhô vào phi phi phi. Lại một hồi mặt hồng tim đập âm thầm tự khi dễ bản thân.

Nhìn lại trong phòng, chỉ thấy người đàn ông kia gào thét một tiếng, sau đó nhanh chóng rút ra cái cây cứng rắn kia, đẩy Lý Hoa Quân quỳ xuống trên đất, nắm tráng kiện thẳng đứng cho vào cúc hoa trên người kia.

"Tiểu *****. Muốn ta chơi người này. Ta chứ cái con mẹ nó cái tiểu ***** này!" Người đàn ông to con mở miệng nói một lời lại một lời dâm tà, bàn tay ngấm đen còn đã man vô vào cái mông trắng nõn của Lý Hoa Quân, lớn tiếng vỗ, "*****", ngấm vào chặt đến vậy sao, cái con mẹ nó muốn ta chơi chết người phải không?"

Lý Hoa Quân sắc mặt ửng hồng, trong miệng không ngừng ngậm gọi, "Làm chết tôi, cứ như vậy mà làm chết tôi đi. Tiểu bảo bảo, dùng người xxxx làm chết tôi đi."

Người đàn ông to con nghe vậy cười một tiếng, dùng tay cầm lên dây lưng trên ghế sa lon bên cạnh gấp làm hai, rồi sau đó mãnh liệt quật ở trên cái lưng tròn bóng cùng vú của Lý Hoa Quân.

Lý Hoa Quân quát to một tiếng, liên tiếp co quắp, thân thể rất nhanh mềm xuống. Người đàn ông to con cũng không có ý bỏ qua cho hắn, nắm cái mông của hắn lên, mạnh mẽ vừa quật vừa mắng: "*****", ai kêu cái người này mau như vậy mà đã bắn rồi, nhìn xem ta làm chết người."

Nói xong lại xen kẽ một hồi cuồng phong bạo vũ cùng quật tới tấp.

Cô đứng ở ngoài cửa, có thể nói là trợn mắt há mồm, nhìn kia một màn của hai người đàn ông kia, nhưng trong lòng thì kinh hãi, như vậy cũng có thể sao!

Không biết đã trải qua bao lâu, người đàn ông to con co quắp một tiếng, sau đó thân thể cũng từ từ mềm xuống, nằm ở trên ghế sa lon bên cạnh mà thở hổn hển.

Lý Hoa Quân mon men nhích lại gần, tiến tới khoe miệng của người đàn ông kia mà nhiệt liệt hôn, "Bảo Bảo, cậu hôm nay thật là giỏi!"

Người đàn ông cầm lên một điều thuốc trên bàn trà bên cạnh đốt lên một mồi lửa, cười nói: "Muốn làm chết cái người cá ***** này hơi sức vẫn phải có chứ!"

Hai người lại nhiệt tình ngọt ngào ngoắc ngoắc dây dưa dây dưa một phen.

Đùa giỡn xong cuối cùng cũng rời ra, trong lúc cô đang suy nghĩ có nên rời nhanh khỏi hiện trường không thì thanh âm của người đàn ông to con lại đột nhiên vang lên, "Chuyện bên này của Tần thị phải làm sao bây giờ?"

Nhắc tới Tần thị, cô không khỏi dừng động tác lại, người đàn ông này rốt cuộc là người nào, làm sao lại nói đến chuyện của Tần thị?

Lại nghe thanh âm đặc ý của Lý Hoa Quân vang lên, "Có tôi ra tay, cậu cảm thấy có cái gì không giải quyết được đây! Người người đều nói tiểu tử Diệp Hiên Viên kia máu lạnh tàn nhẫn đến không nói được, tôi xem cũng chẳng qua là như vậy thôi, bị con bé ngu đàn của Nguyễn gia kia hù dọa chút, lại thật sự hai tay đem Tần thị dâng lên!"

Người đàn ông to con còn nói: "Anh cũng đừng nghĩ dễ dàng, tiểu tử Diệp Hiên Viên kia cũng không phải là loại tầm thường, anh đừng quên Nguyễn Diệp Thành là thua bởi trên tay của tiểu tử này, còn có nếu như tiểu tử này thật không có bản lĩnh gì thì cái lão hồ ly của Tần gia kia làm sao có thể đem Tần thị giao cho con bé Nguyễn gia kia!"

Cô ở ngoài cửa càng nghe càng nghi ngờ, cái gì gọi là cha thua bởi trên tay anh hai, cái gì gọi là bởi vì anh hai, ông ngoại mới đem Tần thị giao cho cô!

Lý Hoa Quân còn là một bộ lơ đễnh, đoạt lấy điều thuốc trên tay người đàn ông kia mãnh liệt hít một hơi, "Bảo Bảo, cậu đừng sợ, chỉ cần cái con ngốc Nguyễn Miên Miên kia còn ở trong tay chúng ta, Diệp Hiên Viên hẳn không dám đụng đến chúng ta đâu!"

Dừng một chút, Lý Hoa Quân đột nhiên cười lớn, "Tiểu tử Diệp Hiên Viên kia, vừa thông minh lại ác độc, thậm chí so với lão tử của hắn còn tàn nhẫn máu tanh hơn mấy phần, nhưng mà. Ha ha, di truyền thật không phải một đồ tốt! Năm đó Nguyễn Diệp Thành vì Tần Thủ Bối bị tiểu tử Diệp Hiên Viên kia dễ dàng chinh đến chết, hiện tại con hắn cũng vì một Nguyễn Miên Miên mà phải cúi đầu xưng thần!"

Người đàn ông gọi là Bảo Bảo có vẻ không hiểu, "Nguyễn Diệp Thành không phải là bị tai nạn trên không mà chết sao? Nói thế nào lại. . . ."

"Hừ!" Lý Hoa Quân cười lạnh một tiếng, "Hắn đối với bên ngoài tuyên bố chính là Tần Thủ Bối cùng Nguyễn Diệp Thành đang đi hưởng tuần trăng mật phi cơ gặp phải rủi ro, ai tin a! Lúc ấy mọi người ai mà không biết a, nha đầu Tần Thủ Bối ngu xuẩn kia ưa thích Diệp Hiên Viên như vậy, làm sao có thể cùng Nguyễn Diệp Thành vui mừng đi hưởng tuần trăng mật được! Hơn nữa, tôi nghe nói ghi chép hành khách lên phi cơ căn bản cũng không có tên tuổi của Tần Thủ Bối, nghe nói nha đầu Tần Thủ Bối kia cũng sớm chết trước khi lên phi cơ rồi!"

"Cái gì ——" Bảo Bảo tiêm hô.

Cô cắn tay, nỗ lực khắc chế mình không bật thét chói tai. Hôm nay cô đã biết một chuyện quá kinh bạo rồi.

Một người hòa ái mến yêu vợ như cậu họ, lại là đồng tính luyến ái, mà nguyên nhân cái chết của cha mà cô vẫn luôn vẫn tin tưởng cư nhiên còn có một đoạn ân tình khác, máu chốt nhất chính là, di nhỏ cư nhiên. Cư nhiên thích anh hai! Tất cả tất cả những chuyện này làm cho cô không thể tiếp nhận nổi, chuyện này quá lý kỳ quá khó tin rồi!

Bên trong Lý Hoa Quân còn nói: "Nghe nói a, nha đầu Tần Thủ Bối kia bị chết rất thảm, từ trên lầu nhảy xuống ngã chết, hơn nữa nghe nói lúc bị chết trong bụng đã có bầu ba tháng! Bọn họ nói phía dưới của nha đầu kia chảy rất nhiều máu, lúc ấy lúc tuyết vừa rơi xong, tất cả máu đều loãng lỏng đầy trên nền tuyết trắng, cảnh tượng rất là khủng bố dữ tợn đấy!"

"Thảm như vậy, Nguyễn Diệp Thành nhất định là thương tâm cực độ rồi, con trai của mình cứ như vậy mà mất đi!"

"Hừ! đứa nhỏ trong bụng của nha đầu kia là của tên tiểu tử Diệp Hiên Viên kia!"

"Cái gì ——" Bảo Bảo vừa kêu lên, "Tần Thủ Bối không phải là mẹ kế của Diệp Hiên Viên sao?"

Lý Hoa Quân cười nhạo một tiếng, "Vậy thì sao! Lúc ấy là do Nguyễn Diệp Thành ép Tần Thủ Bối gả cho hắn, Tần Thủ Bối vốn là bất mãn, cậu nghĩ một thiếu nữ thanh xuân tuổi trẻ như hoa làm sao có thể thích anh rể của mình được. Lúc này ở bên cạnh lại có một thiếu niên tuấn tú số tuổi tương đối, nếu cậu là Tần Thủ Bối, cậu sẽ thích người nào hả?"

Bảo Bảo suy nghĩ sâu xa rồi gật đầu, "Cũng đúng, tiểu tử Diệp Hiên Viên kia khi đó cũng chẳng qua là mới hai mươi tuổi, làm như vậy cũng là bình thường! Chỉ là, nhìn như vậy, con gái Tần gia đều vô cùng đáng thương! Tần Yên thì làm con cò gả cho Nguyễn Diệp Thành, quá cửa mới hai năm đã chết, còn Tần Thủ Bối cũng thế, thật vất vả thích một người, người kia còn là con riêng trên danh nghĩa của mình, đúng rồi, Nguyễn Miên Miên là chuyện gì nữa vậy, tôi thấy tên Diệp Hiên Viên kia rất dễ ý cô ta!"

"Đề ý thì thế nào, một con cò mà thôi! Nếu như không phải là quyền thừa kế của Nguyễn gia cùng Tần gia ở trên người cái con ngốc đó, Diệp Hiên Viên sẽ liếc nhìn cô ta một cái sao? Tôi nghe nói a, năm đó Diệp Hiên Viên là yêu Tần Thủ Bối, nói chính xác hắn bây giờ là đem cái con ngốc này làm thể thân mà thôi, con ngốc này tám phần bây giờ còn ngây ngốc cho là Diệp Hiên Viên cùng cô ta nói chuyện yêu đương đây!"

"Ha ha. Đó cũng là. Dù sao tình đầu của đàn ông rất làm cho người ta hoài niệm đấy! Tựa như Bối Bối cậu vậy, thân thể xinh đẹp này làm

cho tôi nhiều năm khó có thể quên! Ha ha. Đúng rồi, Bối Bối, cậu mau chóng đem tiền của Tần thị lấy hết, sau đó chúng ta bỏ lại kia mà Hồng Thái Lang Tiêu Dao đi!"

Lý Hoa Quân nghe vậy, cười duyên tựa vào trong ngực người đàn ông, cười quyến rũ nói: "Tôi đây khổ cực như vậy, cậu phải bồi thường tôi nha Ô ô. Cậu lại đứng lên."

Trong cửa lại một mảnh xuân sắc, ngoài cửa cô cũng là mắt hôn mà đi về, cái gì cũng không muốn trông nom, cái gì cũng không thể nghĩ nữa, trong óc cô trống rỗng, bông tuyết khúc khích vang dội.

Có những chuyện như đã quên lại như đang phá kén mà chui ra, đầu cô bén nhọn đau đớn một hồi, mọi thứ trước mắt từ từ bắt đầu mơ hồ, từ từ, cô đã mất đi trí giác.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 91: Trí nhớ

Có một loại đau từ sâu bên trong đại não rồi bắt đầu lan rộng ra bên ngoài, thần trí cô giờ đây có chút mơ mơ hồ hồ, trí nhớ cũng từ từ hiện về trở nên rõ ràng hơn.

Thời gian như quay ngược lại năm cô 10 tuổi.

Đó là vào một ngày đông giá rét những bông tuyết rơi trắng xóa cả mặt đất, không khí lạnh khốc làm cho cô không khỏi rụt cổ lại một cái, chỉ muốn nằm luôn ở trong chăn không ra ngoài nữa.

Không biết vì sao mà trong nhà hôm nay lại dường như an tĩnh khác thường. Má Lâm không có ở đây, cha không có ở đây, di nhỏ không có ở đây, anh hai cũng không ở đây. Sự an tĩnh dị thường này làm cho cô không khỏi có chút sợ, giống như trong trời đất chỉ còn một mình cô sống rất cô đơn.

Dọc theo hành lang, cô đi tới dưới tàng cây mai già trong vườn hoa. Giữa khí trời tuyết cứ rơi trắng cả mặt đất lại lạnh lẽo như vậy nhưng cây Mai già vẫn nở những nụ hoa yêu kiều đúng thời điểm, từ thật xa cô có thể ngửi thấy được một cỗ mùi thơm xông thẳng vào mũi. Cô nhìn nụ hoa nhỏ khéo léo kia rồi không kìm hãm được mà hít một hơi, thơm quá.

Tựa lên cây mai xinh đẹp kia, cô không ngờ lại có thể cảm thấy ấm áp đến vậy, bất tri bất giác cô dần tự nhiên trở nên mơ hồ dựa vào cây khô mà chìm vào giấc ngủ thật say.

Không biết đã trải qua bao lâu, chợt có một tia lạnh như băng điểm ở trên chóp mũi làm cô rung mình một cái, đột nhiên bừng tỉnh.

Lúc mở mắt ra cô gặp được một cảnh tượng kinh khủng nhất mà cả đời này cô cũng không quên được.

Tại một ô cửa sổ trên lầu hai, cha đang bóp cổ di nhỏ lại không ngừng lắc lắc thân thể yếu ớt nhỏ bé của di ấy. Một khắc kia, cô giống như nhìn thấy trên bộ mặt tuyệt mỹ của di nhỏ hiện lên một tia cười vừa như vô lực tuyệt vọng lại vừa như là một loại lạnh nhạt giải thoát.

Cô hé miệng, thử kêu to tên của di nhỏ, nhưng một giây kế tiếp ——

Cái bóng trắng nhỏ bé kia đã như một con điều đứt dây từ từ bay đến .

Rõ ràng chỉ là độ cao của lầu hai, nhưng trong lúc mơ hồ cô thấy được, tóc dài của di nhỏ như đang tung bay nhảy múa trên không trung, cái váy trắng nhẹ nhàng phất phơ giống như tiên nhân đón gió bay lên. Từ lúc nào mà di nhỏ trở nên quá mảnh mai như vậy rồi, di nhỏ bay bay trên không trung một chút, cuối cùng lại như một con chim gãy cánh thẳng tắp ngã xuống mặt đất.

Những bông tuyết thuần khiết trắng noãn đến như vậy, từng bông hoa tuyết một bay bay trên không trung rồi rơi vào trên chiếc váy trắng của di nhỏ, thật là một cảnh tượng xinh đẹp đến dường nào.

Cô ngơ ngác đứng ở nơi đó, thân thể không thể động, miệng không thể nói, chỉ có thể nhìn sắc mặt cha cả kinh thất sắc hai tay run rẩy ôm lấy đầu không ngừng quay cuồng bên cửa sổ.

Di nhỏ, di ở nằm ở đây làm gì vậy? Tại sao trong tuyết lại có màu đỏ hoa nhũ như máu đầy mặt đất như vậy.

Màu đỏ ấy cứ lan tràn, vẫn tiếp tục lan tràn.

Di nhỏ giãy giụa, như đang nói chuyện, nói gì vậy.

Cái gì.

Cái gì

Hiên Viên.

Hiên Viên, em yêu anh.

A.

Di nhỏ.

"A, di nhỏ ——" hét lên một tiếng, mộng cảnh bị phá tan. Cơ mở mắt ra, nhìn thấy chính là bộ dáng anh hai cau mày quan sát cô.

"Thế nào vậy? Gặp ác mộng sao?" Anh hai hơi nhíu lại mày rậm đẹp mắt của mình, đưa bàn tay lên trước tìm tòi, muốn lau mồ hôi trên trán của cô.

"Đừng có đụng vào người em!" Cô nhớ tới lời nói lúc ban ngày từ miệng Lý Hoa Quân rồi nghĩ tới mộng cảnh vừa nãy, không, đó không phải là mộng cảnh, đó là tuổi thơ đã quên lãng mà cô vừa nhớ lại.

Không sai, đó là sự thật đã tồn tại.

Di nhỏ chết rồi, là bị cha từ trên cửa sổ sẩy tay đẩy xuống, chết rồi.

Di nhỏ từ nhỏ đã luôn thương yêu cô chết rồi, trước khi chết lại còn nói: Hiên Viên, em yêu anh.

Hiên Viên, em yêu anh!

Lại là, Hiên Viên, em yêu anh!

"Ha ha ha." Cô ôm đầu, không thể khống chế mà cười to lên, chuyện này là gì vậy là cái gì đây. Thì ra người mà di nhỏ luôn tâm tâm niệm niệm không thể quên người mà di ấy yêu lại là anh hai, lại là anh hai kính yêu của cô. Như vậy thì, cô là ai, cô là cái gì, Lý Hoa Quân nói cô chính là thể thân sao?

Bởi vì mặt mũi có một chút giống di nhỏ, bởi vì trong xương tủy cô cũng chảy cùng một dòng máu giống di nhỏ, bởi vì cô vô dụng lại ngu dốt.

Bởi vì Cho nên.

Cô rốt cuộc chỉ là một thể thân.

Lý Hoa Quân nói không sai, cô là một con nhỏ Đại Ngốc, vọng tưởng một người tuần tú tựa thiên thần như anh hai lại có thể xem trọng cô, cùng cô nói chuyện yêu đương, từ đầu tới đuôi, cô chỉ là một thể thân, một thể thân buồn cười thảm hại.

"Ha ha ha." Cô muốn cười, cô thật sự thấy buồn cười quá. Cười chính mình tự đa tình, cư nhiên lại cho rằng anh hai hoàn mỹ như vậy muốn cùng cô ở bên nhau là bởi vì yêu nhau say đắm cùng nhau vượt qua hoạn nạn; cô cười mình tự cho là đúng, trừ quyền thừa kế của Nguyễn thị cùng Tần thị ở trên người cô, cô còn cái gì đâu, cái gì cũng không còn! Không có vẻ ngoài xinh đẹp, không có trình độ học vấn đáng kiêu ngạo, ngay cả khả năng nhìn người phân biệt kẻ tốt người xấu cũng không có, cô là cái gì, cô rốt cuộc là cái gì đây.

"Miên Miên. Rốt cuộc em bị thế nào vậy?" Anh hai tiến tới gần nắm lấy cằm của cô, con ngươi đen như mực thật chặt khóa lấy cô.

Cô nghiêng đầu, thoát khỏi trời buộc của anh hai, cất lên tiếng nói thê lương: "Anh hai, tội gì anh phải đối với một thể thân mà cần bỏ ra nhiều tâm tư như vậy!"

"Thể thân?" Anh hai uốn mình lướt qua vai của cô, sừng sốt trong chốc lát rồi lạnh giọng nói: "Cái gì mà thể thân, em nói rõ cho anh!"

Nước mắt của cô cứ đua nhau nhỏ xuống, tại sao đến thời điểm cuối cùng này còn muốn gạt cô, vẫn còn cố ân cần đối với cô như vậy. Chẳng lẽ, hán không biết dịu dàng của hán bây giờ đối với cô mà nói chỉ càng thêm tàn khốc tàn nhẫn sao!

Anh hai, sao mà anh tàn nhẫn như vậy, sao mà anh lại tàn nhẫn đến như vậy!

Bi thương thống khổ một cái lại một cái xâm nhập đến thần kinh yếu ớt của cô, tâm tính thiện lương như bị xé rách. Phản bội thống khổ, bi thương đã quên mất, chân tướng tàn nhẫn phô bày làm cho cô rơi nước mắt, khóc lớn như một đứa trẻ mới chào đời. Từ đôi mắt đầm lệ mông lung, cô nhìn thấy anh hai mỉm cười, gương mặt như có sát ý muốn giết chóc.

"Rốt cuộc là ai khi dễ em hả? Tần Nhật Sơ? Hay là cái tên đồng tính luyến ái Lý Hoa Quân chết tiệt kia!"

Đội đã nào...! Đồng tính luyến ái, Lý Hoa Quân, anh hai đã sớm biết Lý Hoa Quân là đồng tính luyến ái, như vậy thì hán nhất định cũng biết mục đích Lý Hoa Quân tiếp cận Tần thị là vì muốn lấy hết mọi thứ của Tần thị! Khó trách, khó trách khi cô nói muốn nhờ Lý Hoa Quân tới tiếp quản Tần thị, về mặt anh hai lúc đó bí hiểm làm sao ấy, thì ra là hán đã sớm biết Lý Hoa Quân rắp tâm bất lương, hán đã sớm biết cô sẽ không quản lý Tần thị lại còn mặc cho cô đem Tần thị đẩy vào chỗ chết, thì ra là, thì ra là như thế này.

Ha ha, cuối cùng là do cô quá ngu ngốc. Luôn dễ dàng tin tưởng những người được cho là người thân bên cạnh mình Ha ha. Thật là một đứa đại ngốc nghếch từ đầu đến chân.

Anh hai thấy cô thật lâu cũng không trả lời tiếng nào mà chỉ không ngừng rơi nước mắt, cũng bắt đầu nổi nóng, "Rốt cuộc em bị gì vậy! Nói chuyện, đừng chỉ biết khóc không thôi!"

Trong lòng cô cười lạnh một hồi, thế nào hiện tại ngay cả khóc cũng không cho phép sao. Chỉ là, cô là muốn khóc vì cái gì đây, rõ ràng người bị hại là cô, tại sao mỗi lần thương tâm rơi lệ đều là cô, không công bằng, cô tại sao lại không có tiền đồ hạ tiện như vậy, ngu xuẩn như vậy!

Hung hăng lau khô nước mắt, cô nâng lên một nụ cười khê, "Anh hai, em đã nhớ ra! Nhớ tới chuyện năm ấy cha sảy tay đẩy di nhỏ xuống lầu, di ấy chính là người phụ nữ anh thích nhất không phải sao! Nhớ lại di nhỏ bởi vì để non ra máu quá nhiều mà chết đi, đúng rồi, đứa bé kia cũng là con trai ruột của anh hai mà! Em nhớ hết rồi, em cái gì. . . . Cái gì cũng đã nhớ lại hết!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 92: Tôi tớ

Đầu mùa hè, gió nhẹ, không khí có một chút mơ hồ lạnh.

Cô nằm ở trên giường, nhìn bóng đêm bao trùm bên ngoài cửa sổ, cảm nhận từ sâu thẳm trong nội tâm cô đơn không người nào chia sẻ, đầu gối cô chợt trở nên vô lực quỳ xuống, nước mắt cứ rơi không ngừng.

Nhớ lại tình cảnh tranh chấp trước đây không lâu, cô chợt hiểu lúc trước cô biết bản thân mình giống như có biết một chút sự việc nhưng cô chưa từng muốn tìm hiểu truy cứu những chuyện đó, để cho giờ đây chân tướng mà chính mình luôn tin tưởng hoàn toàn sụp đổ, toàn bộ hủy hoại chỉ trong một đêm.

Khi đó cô thương tâm muốn chết, rống lên những lời mà cô muốn nói xong thì đã vô lực mệt mỏi nằm ở trên giường, thật lâu sau cũng không còn nghe thấy thanh âm anh hai cãi lại nữa.

Hai mắt mơ hồ đầm lệ ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là hai vai rộng của anh hai đang mơ hồ run rẩy.

"Anh hai, anh——" chẳng lẽ bị kích thích nên thần chí không minh mẫn, là đang khóc sao? Quả nhiên là cô đã khơi lên quá khứ kinh hoàng nhất của hần, hoặc là đã nhắc tới cái chết của người mà hần yêu sâu đậm nên hần tuyệt vọng bị thống sao?

Thật lâu sau anh hai mới ngẩng đầu lên, đầu vai khê run, cười to nói: "Người nào nói cho em biết Tần Thủ Bối là người phụ nữ anh thích nhất? Anh có thừa nhận đây là sự thật sao?"

"Em. . . ." Mặc dù Lý Hoa Quân nói là di nhỏ một lòng một dạ yêu anh hai, cũng nói anh hai có lẽ cũng yêu Tần Thủ Bối, nhưng anh hai cũng chân chính chưa từng thừa nhận bất cứ chuyện gì cả, nghĩ tới đây, cô nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lại nghe anh hai nói: "Nguyễn Miên Miên, em luôn tự cho là đúng như vậy! Anh cùng Kiều Hỷ đính hôn em cho rằng anh thích cô ta, em nghe nói Tần Thủ Bối yêu thích anh, em cũng cố chấp tin tưởng anh yêu cô ta! Như vậy, anh thì sao, em có tin tưởng anh chút xíu nào không, anh đã nói nhiều lần rồi, em là người duy nhất anh yêu dù cho là hiện tại hay quá khứ, anh cũng nói nhiều lần là anh thích em, anh yêu em, em có chút xíu tin tưởng nào hay không, đối với anh có chút tín nhiệm nào hay không!"

Cô bị anh hai chất vấn đến khóc ra nước mắt, "Vâng, em không tin, em không tin anh sẽ buông tha một đại mỹ nhân ở bên cạnh mà bỏ ở bên một con vẹt con xấu xí làm gì cũng sai, em không tin anh yêu em chỉ là bởi vì yêu em mà có thể vứt đi tất cả đấu tranh lợi ích thực sự chỉ đơn thuần là yêu thôi! Đúng vậy, em không tin! Nhưng mà, anh có từng nghĩ tới, anh có làm cho em có thể tin tưởng hay cảm giác an toàn sao? Từ nhỏ đến lớn, em luôn sống theo cách tự hiểu chính mình là một gánh nặng để tồn tại trên thế giới này, mẹ không quan tâm em, cha và di nhỏ cũng không cần em, anh kêu em phải tin tưởng như thế nào đây, một người ưu tú như anh sẽ hội yêu em đau em thật lòng mà thương em sao!" Cô tê tâm liệt phế rống xong, cổ họng cũng đau, không khỏi nấn lực ho khan, ngã xuống giường, nước mắt ào ào chảy không ngừng.

"Đây chính là nguyên nhân làm em tự ti từ trước tới nay sao, cũng là nguyên do em từ trước cho tới nay, cam chịu hết khi dễ của người khác cũng không nói sao? Bởi vì sợ anh không nhớ đến em, sợ sẽ có một ngày anh cũng sẽ giống như những người này vứt bỏ em, cho nên em vẫn sống thật thận trọng, dù biết anh đã từng cố ý bỏ lại một mình em ở trong rừng cây, cũng không giận vẫn dùng khuôn mặt tươi cười chào đón đối với anh; dù biết Tần Thủ Bối đã từng muốn giết em, em cũng lựa chọn xem như chuyện gì cũng không xảy ra mà cố ý quên đi! Thì ra là em luôn một mực lo sợ. Thì ra chỉ là như vậy. Anh cho em cảm giác bất an đến vậy sao, anh để cho em không có cảm giác an toàn sao?" Nói xong lời cuối cùng, anh hai tiến về phía trước, sự thô bạo đã hoàn toàn thoái lui, thay vào đó là dịu dàng cùng cưng chiều.

Anh hai đi tới trước giường cô, nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên, dịu dàng nói: "Quả bóng nhỏ, anh không phải đã nói cho em biết, anh vĩnh viễn cũng sẽ không quên em, sẽ không bỏ lại một mình em sao?"

Bộ dáng anh hai dịu dàng làm cho cô có một khắc hoảng hốt, nhưng cô phục hồi tinh thần lại rất nhanh, đẩy anh hai ra, "Anh hai, anh đừng giả bộ, em cái gì cũng đã nhớ lại hết. Anh che giấu cái chết của cha hơn nửa còn gián tiếp hại chết đi nhờ đừng nói là bởi vì anh thật sự tận tâm tận lực sủng ái em thương em. Em biết rõ mọi việc anh làm cũng chỉ vì quyền thừa kế của Tần thị cùng Nguyễn thị nằm ở trên người em thôi!"

"Ha ha." Cô có chút tự giễu mà cười nói: "Khó trách, ông ngoại trước khi chết lại lấy phương thức quyết liệt tuyệt tình đến như vậy để uy hiếp em không được gả cho anh, thì ra là. Thì ra là như vậy."

Động tác trốn tránh của cô đã chọc giận anh hai luôn duy ngã độc tôn, hất lại ngồi gần cô, hung hăng nắm lấy mặt của cô, trên mặt vẫn liên tục nở nụ cười, "Em đã muốn ngã bái, vậy anh cũng không cần phải giả bộ khổ cực như vậy nữa! Không sai, Nguyễn Diệp Thành quả thật không phải chết vì tai nạn máy bay, là anh trong khi hất dùng bữa sáng hạ một lượng lớn ***** kiểu mới, loại thuốc này có thể làm cho người ta lâm vào một mộng cảnh tốt đẹp, chậm chạp không muốn tỉnh lại nữa. Đây chính là một món đồ tốt ngàn vàng cũng khó có được, chỉ là nhằm những thứ được cho là đồ tốt đều có mặt trái gây hiệu quả xấu, sử dụng quá nhiều, dễ dàng làm tắc nghẽn cơ tim, cho nên ông ta ở trên máy bay ăn uống quá nhiều thuốc như vậy, coi như phi cơ không xảy ra chuyện, đột ngột chết đi cũng rất bình thường thôi! Về phần Tần Thủ Bối, cái người phụ nữ ngu xuẩn đó, cô ta cho là bằng một đứa bé mà có thể trói buộc anh sao? Anh cũng đã nói trước, nếu như anh muốn có con, đã sớm có ngàn vạn rồi, còn phải nhờ cô ta sao! Huống chi, anh làm sao có thể để cho người phụ nữ gián tiếp hại chết mẹ anh đi sinh con cho anh!"

"Anh." Cô nhìn người đàn ông quen thuộc trước mắt dùng thanh âm dịu dàng mà nói những lời nói tàn nhẫn như vậy, sự thực anh ta bình thần giống như đang bàn luận về thời tiết vậy, tâm cô không cảm được mà lạnh lên một hồi. Đây chính là người đàn ông cả ngày lẫn đêm cùng cô nói chuyện yêu đương sao, tàn nhẫn như vậy, lạnh lùng như vậy sao! Cha dù nói thế nào cũng là cha ruột của hắn, đi nhờ cũng là người yêu hắn sâu đậm, tại sao hắn có thể đối với người yêu hắn thương hắn tàn nhẫn như vậy, tuyệt tình như vậy, không giữ lại chút gì gọi là tình cảm và thể diện cho người khác.

Đột nhiên anh hai tiếp cận tới gần hơn, có ý liếm liếm đôi môi tái nhợt của cô, tà mị cười một tiếng: "Về phần em, tiểu công chúa Nguyễn gia. Anh thừa nhận, anh muốn em có một phần nguyên nhân là bởi vì anh muốn Nguyễn thị, hơn nữa ngay từ lúc em mười sáu tuổi, Nguyễn thị từ trên xuống dưới cũng đã là của anh! Về phần một phần nguyên nhân khác là." Anh hai đưa tay dò vào ngực bên trong váy cô, tà mị nói: "Anh chỉ là cảm thấy con gái của Nguyễn Diệp Thành cũng có mấy phần thủy mị như vậy, em xem ngực em hoàn mỹ như vậy, khuôn mặt lại nhỏ nhắn diễm đạm đáng yêu như vậy, thanh âm mềm mại như vậy, tất cả tất cả đều làm cho anh bộc phát tình dục a! Hơn nữa, em chắc không phải không biết làm tình với em gái ruột của mình có cảm giác gì chứ? Biết rõ người nằm ở phía dưới chính là cấm kỵ mà mình vĩnh viễn không thể xâm phạm, nhưng vừa nghĩ tới trong em chảy dòng máu của hắn ta, anh liền không cảm được huyết dịch sôi trào, chỉ muốn em, cùng với em, đảo lộn một tia máu mù kia, khiến bông hoa xinh đẹp cấm kỵ ***** mở ra càng thêm kiều diễm cùng mị hoặc, ha ha, năm đó anh có thể ở trước mặt Nguyễn Diệp Thành quan hệ cùng Tần Thủ Bối, hôm nay anh cũng có thể ở trước mặt hắn quan hệ với con gái duy nhất của hắn. Ha ha. Ha ha."

"Anh thật là quá đáng!" Cô dùng toàn lực đẩy thân thể của hắn ra, nhưng lại càng bị áp chế chặt hơn, trên tay cô cảm thấy vô lực, trong lòng cũng dần nguội lạnh, "Tại sao. Tại sao. Anh phải lấy Nguyễn thị, lại còn đối với em như vậy? Nếu như nói việc mà cha đã làm là sai trái, thực có lỗi với mẹ của anh, anh trừng phạt ông ấy là phải, nhưng còn đi nhờ và em đều là người vô tội, em trước kia thậm chí còn không biết sự tồn tại của mẹ anh, tại sao anh cũng muốn."

"Ha ha." Anh hai chống lên đầu, cười to, "Vô tội, ai nói các người là vô tội! Chỉ nói việc các người cùng Nguyễn Diệp Thành có một chút xú liên hệ, đều phải bị trừng phạt là đúng tội! Em cũng phải biết chứ, Tần Thủ Bối là người phụ nữ mà Nguyễn Diệp Thành thích nhất, bằng một điểm này, cô ta cũng có thể chết hơn ngàn vạn lần rồi! Về phần em, Nguyễn Miên Miên, chỉ cần trên người em có một dòng máu nhỏ huyết thống của Nguyễn gia, có chảy một dòng máu của Nguyễn Diệp Thành, em cũng chạy không thoát con giận của anh, hận ý của anh!"

"Oa." Đau buồn, cô không khỏi khóc lớn ra tiếng, bắt được tay của anh hai nắm chặt sức mà cắn. Anh hai không ngờ lại không ngăn cản, trong lúc mông lung, cô giống như thấy mặt anh hai có một thoáng bị thương lướt qua, nhưng là chỉ trong một cái nháy mắt, anh hai đẩy cô ra, bắt hai tay của cô áp chế lên trên đầu, môi mòng hung hăng đè ép trên môi anh đào của cô mà dã man cắn xé, gặm nhấm. Cô không ngừng giãy giụa, hạ quyết tâm, há mồm liền dùng lực mà cắn môi của anh hai, trong chớp lát, một tia máu tanh độc theo nước miếng từ từ lan tràn vào khoang miệng, làm cô không cảm được mà buồn nôn. Đường như anh hai không thấy được sự đau đớn mà vẫn chống đỡ đầu lưỡi trực tiếp đụng chỗ sâu trong cổ họng của cô, không ngừng đi vào thăm dò.

Cô đẩy vai anh hai ra, khóc thút thít. Không muốn, cô không muốn, cô không muốn một người đàn ông rõ ràng là hận cô, nhưng lại tùy ý hưởng dụng thân thể cô, điều này làm cho tâm cô cảm thấy lạnh quá, cô cảm thấy mình bị vũ nhục!

Anh hai vẫn không nhúc nhích, bàn tay bắt đầu hung ác nắm kéo quần áo của cô, môi mòng mang theo vết máu cũng không chút thương tiếc càn rỡ cuồng dã trên thân thể mềm mại trắng nõn của cô.

Không cần, cô khóc ròng nói: "Em không muốn, anh hai. Miên Miên không muốn."

Anh hai nghe vậy sừng sốt, ngay sau đó từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, ngăn miệng, nỗ lực cười một tiếng, "Mỗi lần, mỗi lần đều là như vậy. Em cho rằng mỗi lần em cũng sẽ được như ý sao!" Nói xong, động tác không ngừng vuốt ve ngấm mút ở trước ngực mềm mại của cô, cho đến khi làn da mịn màng bắt đầu hơi thấm ra tia máu mới thôi.

"Mỗi lần. Mỗi lần cũng làm cho anh mềm lòng. Làm cho anh đau lòng. Làm cho anh buông tha tôn nghiêm của mình. Làm cho anh buông tha cừ hận. Lần này. Anh không quan tâm." Anh hai lẩm bẩm trong miệng, bàn tay càng không chậm trễ chút nào mà kéo chân của cô ra, gác ở trên vai, cự vật trắng kiện màu tím cứ như vậy không có bất kỳ khúc đạo đầu hay sự thương hại mà thẳng tắp xông vào.

"A. Đau." Trong thân thể bị vật xa lạ xâm nhập làm cho cô chấn động toàn thân, hạ thể xé rách đau đớn, làm cho cô không khỏi phát run mà khóc thút thít nói: "Đau quá. Miên Miên đau quá. Miên Miên không muốn."

Nhưng động tác của anh hai không bởi vì cô khóc thút thít mà chậm chạp dịu dàng xuống, ngược lại càng thêm cuồng dã dữ dằn, "Đúng vậy, chính là muốn để cho em đau, anh không phải hận em sao. Đúng, anh hận em, anh hận em!" Anh hai nói xong, giống như nói cho cô nghe, lại giống như đang cố gắng nói cho chính mình nghe.

Anh hai vừa điên cuồng luật động vừa không ngừng tự mình lẩm bẩm, thanh âm ác ngoan từ từ vang vọng ở bên trong phòng, trải qua hồi không lâu sau.

Bất tri bất giác, cô bắt đầu vịn cái vai rộng của anh hai, thân thể cũng không tự giác bắt đầu bầy động, nghênh hợp anh hai tiến lên.

Anh hai thấy thế, lại chê cười một hồi, "Không phải nói không muốn sao. Em tự nhìn chính em bây giờ xem có giống tiểu dâm phụ không. Thế nào ở phía dưới người anh ruột đạt tới cao triều sao."

Nghe anh hai không ngừng dùng lời nói dơ bẩn kích thích cô, tinh thần cùng thân thể cô cũng bắt đầu tranh chấp lẫn nhau hành hạ tinh thần cô suy yếu thêm, theo sự kích thích rớt cuộc ở dưới một cái đỉnh thật sâu vào bên trong của anh hai, cô kêu to ra tiếng, cô bị đẩy lên trên tột cùng của tình dục.

Anh hai tà khí cười một tiếng, cũng không giống như ngày thường dừng ở trong cơ thể cô dịu dàng cùng cô triền miên, mà là nhặt quần áo lên đi xuống giường, "Về sau, em chính là nô lệ dành riêng cho anh ! Đây cũng là giá trị cuối cùng của em!"

Nói xong, đem cô tuyệt vọng trực tiếp ném vào trên giường, bước nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 93: Ghen

Lăng Thịnh mượn men say về đến nhà.

Mấy ngày nay thật sự là quá nhàm chán, ở công ty không có việc gì làm, trên đường cũng không xảy ra vấn đề gì, cả người nhàn rỗi đến độ muốn sinh ra nấm mốc luôn.

Ngay cả tiểu dã miêu mộng ảo thời đại bày ra trước mắt thật ngon miệng hôm nay cũng không thể khiến hắn hoàn toàn thanh tĩnh lại. Lăng Thịnh vỗ trán kinh hãi, chẳng lẽ mình đã đến thời kỳ lười biếng của đàn ông, cái này thật sự có lực tổn thương cực mạnh nha, chẳng lẽ hắn giống như phụ nữ trong thời kỳ mãn kinh sao. Nghĩ như vậy, Lăng Thịnh thâm trầm suy nghĩ từ trong cơn say có chút thanh tĩnh lại, nhất thời không thể lý giải được cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Vỗ vỗ gương mặt tuần tú quyến rũ như con gái, Lăng Thịnh không thể tin tự lẩm bẩm: "Nhất định là đang nằm mơ, mình phong lưu phóng khoáng, anh tuần đẹp trai phi phạm Lăng Thịnh Lăng đại thiếu gia thanh xuân niên thiếu, làm sao có thể bị bắt lực giống như ông lão được! Nhất định là đang nằm mơ, đúng, tất cả chỉ là ảo giác của mình."

Vào nhà mở đèn lên, Lăng Thịnh liền "Oa" một tiếng hét lên thất thanh: "Hôm nay chẳng những xuất hiện ảo giác, còn gặp quỷ nữa a!"

Trên sofa trong phòng, Diệp Hiến Viên đang nhấp một ly rượu, mặt không vui nhìn Lăng Thịnh đứng trước mặt sợ hãi kêu lên.

Lăng Thịnh vuốt ve trái tim nhỏ bé của hắn, mặt lo sợ nhìn lên sắc mặt của người đàn ông tóc đen trước mặt, hỏi: "Đầu gối, cậu không phải xuân tình đêm đêm ở nhà sao, chạy đến nơi này làm gì? Chẳng lẽ."

Lăng Thịnh lui về phía sau một bước lớn, bộ mặt kinh hãi quá độ, "Chẳng lẽ, cậu thấy tớ xinh đẹp như hoa, nên quyết định cùng tớ làm một đoạn tình BL sao? Tớ nói rõ trước, mặc dù tớ tuần tú độc nhất vô nhị, nhưng tớ vẫn là một người đàn ông chân chính nha, đối với lỗ đít nhỏ cũng không thấy hứng thú gì cả!"

Diệp Hiến Viên dù hơi bực nhưng vẫn ung dung ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, mặt lạnh nhìn Lăng Thịnh tự biên tự diễn rồi thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng: "Cậu nói đủ chưa? Nói đủ rồi an phận ngồi xuống, tớ có việc hỏi cậu!"

Lăng Thịnh thấy Diệp Hiến Viên làm mặt nghiêm chỉnh, không khỏi thu hồi việc chế nhạo, ngồi vào bên cạnh Diệp Hiến Viên, hỏi: "Làm sao vậy? Có phải kẻo bóng lại xảy ra chuyện gì rồi không?"

Diệp Hiến Viên hơi cúi mặt xuống nói, "Cô ấy đã nhớ lại!"

"Nhớ ra chuyện gì?" Lăng Thịnh trong nhất thời có chút không hiểu, nghi ngờ hỏi.

Diệp Hiến Viên mắt khép hờ, giọng nói khàn khàn: "Chuyện của Tần Thủ Bối!"

"Cái gì ——" Lăng Thịnh kêu to ra tiếng, chán nản ngồi ở trên ghế sa lon, "Cô ấy chắc là đang rất thương tâm, cậu cùng Tần Thủ Bối làm chuyện kia,

hiện tại dù cho nói thế nào cũng nói không thông nha!"

"Nói không thông thì không cần nói nữa!" Diệp Hiên Viên chợt mở con ngươi sang ra, hung ác nói: "Lý Hoa Quân đúng là lá gan không nhỏ, lại dám ở trước mắt giờ trò càn rỡ! Hắn nghĩ hắn có thể an vị tiếp quản tất cả mọi thứ của lão hồ ly kia sao?"

"Lý Hoa Quân không phải là vấn đề, vấn đề là phải làm sao với Kẹo Bông bây giờ?" Lăng Thịnh đối với đường tình nhấp nhô quanh co của hai anh em nhà này cảm thấy thật vô lực.

Nhắc tới cô gái mà trong tim hắn quyến luyến không quên, Diệp Hiên Viên không khỏi tối mặt lại không nói gì thêm.

Lăng Thịnh nhìn thấy sắc mặt của đối phương, trong lòng mơ hồ dâng lên một loại bất an khó nói, "Đầu gối, cậu chắc không phải lại dùng biện pháp mạnh nữa chứ !"

Đối phương vẫn duy trì im lặng coi như là thừa nhận.

Lăng Thịnh bắt lấy cổ áo sơ mi của Diệp Hiên Viên kéo lên, lạnh lùng nói: "Tớ đã nói bao nhiêu lần rồi, cậu gặp phải chuyện có liên quan đến kẹo bông thì lý trí hoàn toàn biến mất, có chuyện gì không thể dùng lời để nói sao, không nên dùng đến sức mạnh! Kẹo bông dù có thích cậu đến thế nào đi nữa nhưng cô ấy cũng sẽ thấy sợ trước sự thô bạo tàn nhẫn như thế của cậu!"

Diệp Hiên Viên mạnh mẽ đẩy Lăng Thịnh ra, vuốt trán rồi từ từ tựa vào trên ghế salon, lẩm bẩm nói nhỏ: "Cậu cho rằng tớ không muốn bình tĩnh nói chuyện sao, cậu cho rằng khi tớ nhìn thấy bộ dáng cầu xin của cô ấy sẽ không đau lòng, sẽ không mềm lòng sao! Nhưng mà nếu như tớ buông cô ấy ra, đối với cô ấy nhỏ nhẹ cười nói, cô ấy cần bản là, cô ấy cần bản không nghe lọt tai, cô ấy sẽ chỉ nghĩ mọi biện pháp thoát khỏi tớ! Vừa nghĩ tới cô ấy sẽ cách tớ thật xa, tớ liền hận không thể trói cô ấy ở trên giường, bẻ gãy đôi cánh của cô ấy để cô ấy vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi tầm mắt của tớ!"

Thở dài một cái, Diệp Hiên Viên bắt đầu đi nói: "Bất kể hiện tại tớ có giải thích cái gì cũng không thể thay đổi những thứ đã xảy ra! Huống chi, chuyện này cũng không có gì hay mà giải thích! Điều duy nhất trong đời Diệp Hiên Viên tớ thấy hối hận chính là năm đó đã để cô ấy một thân một mình lang thang trên đường, những thứ khác, tớ không then với lương tâm. Bất kể là Nguyễn Diệp Thành hay là Tàn Thủ Bối mọi chuyện đều là quả báo của bọn chúng! Nguyễn Diệp Thành, hắn không nên từ bỏ mẹ tớ, hơn nữa hắn có lỗi ở chỗ là đã biết rõ tớ sẽ trả thù còn giả tâm giả ý đem tớ về sống ở Nguyễn gia; về phần Tàn Thủ Bối, lỗi của cô ta là do cô ta là người phụ nữ mà Nguyễn Diệp Thành thích nhất, lỗi ở chỗ dám tổn thương Miên Miên!" nói đến đó, con ngươi tình mạch hẹp dài của Diệp Hiên Viên không khỏi nổi lên một tầng hận ý dữ tợn.

"Cậu ——" Lăng Thịnh chỉ vào Diệp Hiên Viên, "Cậu không phải là bởi vì cái lần Tàn Thủ Bối trong lúc vô tình thiếu chút nữa bóp chết kẹo bông mà trả thù chứ?" Nếu như là vậy, thật là quá tàn nhẫn, đối với một cô gái yêu mình sâu đậm dùng hết thủ đoạn cuối cùng còn làm cho cô ấy mất đi đứa con không nói, còn mất luôn cả tánh mạng, cư nhiên chỉ là vì một chút chuyện nho nhỏ ngoài ý muốn thôi sao.

"Ha ha ha." Diệp Hiên Viên đột nhiên cười to, "Vậy thì thế nào! Tớ thừa nhận tớ lợi dụng Tàn Thủ Bối, lợi dụng cô ta kiếm chế trả thù Nguyễn Diệp Thành, nhưng mà tớ cũng đã cho cô ta cái dạng tình nhân ôn tồn nho nhã mà cô ta mong muốn, là do cô ta không nên vọng tưởng tổn thương cô ấy (ý chỉ MM á), không nên tổn thương người của tớ, nếu quả thật nên oán giận thì hãy oán giận Nguyễn Diệp Thành đi, ai bảo cô ta là người phụ nữ hắn thích nhất!"

Nghe vậy, Lăng Thịnh sững sốt trong chốc lát, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, "Cậu nhất định phải nhắc nhở tớ, để cho tớ không ở trong lúc vô ý mà chọc tới cậu! Qua nhiều năm như vậy, ở trên đường nói móc chọc cười nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tớ nhìn thấy có người có thể lợi dụng người khác mà tâm không then còn lớn tiếng nói là do lỗi của người ta tự làm tự chịu! Tớ thật sự là thay Tàn Thủ Bối cùng với tất cả những cô gái yêu cậu rơi lệ a, nhưng mà một người đàn ông máu lạnh đến như vậy lại có nhiều phụ nữ như tre già măng mọc tranh nhau đâm đầu vào. Ai, cái thế giới này thật là kỳ diệu mà!"

Diệp Hiên Viên ước lượng năng lực rượu lên, cười khô, "Đúng vậy, tớ là một người tàn nhẫn máu lạnh như vậy nhưng lại có thể ngã quỵ trên người một đứa bé mềm mại yếu đuối, thật là báo ứng mà, Thiên Lý báo ứng a."

Lăng Thịnh đồng tình gật đầu, làm một biểu tình như nói "Cậu biết là tốt rồi".

"Đúng rồi, cậu định làm như thế nào? Cậu cùng kẹo bông bây giờ nhất định là một cục diện bế tắc rồi, cậu không phải cứ muốn mập mờ như vậy mà qua cả đời chứ?"

Diệp Hiên Viên nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, nói nhỏ: "Nếu cứ như vậy mà qua cả đời cũng tốt, chỉ cần cô ấy có thể ở lại bên cạnh tớ, thì dù đau lòng sống bằng cách nào tớ đều không quan tâm."

"Cậu điên rồi!" Lăng Thịnh mạnh mẽ đánh một quyền lên vai Diệp Hiên Viên, "Uổng cho cậu trong chuyện buôn bán luôn khôn khéo như vậy, nhưng làm thế nào mà vừa gặp phải chuyện tình cảm thì chỉ số thông minh liền trở về một con số vậy! Tớ đã nói với cậu rồi, hiện tại kẹo bông chẳng qua là cơn mơ hồ, cũng giống như lần trước khi cô ấy biết quan hệ của hai người các cậu vậy, cô ấy chỉ là có chút không thể tiếp nhận thôi, nếu như cậu đối với cô ấy dùng biện pháp mạnh để chiếm đoạt, một ngày nào đó cậu cũng sẽ ép cô ấy bỏ đi thôi! Lại nói cậu cũng phải nghĩ lại một chút chứ, kẹo bông đối với cái chết của cha cũng không lên tiếng hỏi trước mà lại trực tiếp chất vấn quan hệ của cậu cùng Tàn Thủ Bối không phải là đã nói lên một sự thật sáng tỏ rồi sao?"

"Chuyện gì?"

Lăng Thịnh liếc mắt, "Quả nhiên là khi yêu thì thông minh liền mất hết. Cậu suy nghĩ một chút xem, kẹo bông yêu thương cha của cô ấy như thế nào, nhưng mà cô ấy lại không hỏi nguyên nhân bên trong cái chết của cha trước tiên, mà trái lại đi chất vấn tình yêu giữa cậu và Tàn Thủ Bối trước, không

phải đã nói rõ hết rồi sao"

"Nói rõ cái gì?" Diệp Hiền Viên ánh mắt chợt sáng lên, "Ghen hả?"

"Bingo!" Lăng Thịnh tán thưởng vỗ tay phát ra tiếng, "Chính là ghen, khi một người phụ nữ rất thích một người đàn ông, cô ấy sẽ không thể dễ dàng tha thứ những người phụ nữ khác ở trong cuộc đời của người đàn ông ấy đoạt lấy dù chỉ là một góc nhỏ! Huống chi, cậu cùng người phụ nữ đó cũng không chỉ có một chân, hai người còn có chung một khối cốt nhục với nhau nữa, cậu suy nghĩ một chút xem, bất kỳ người phụ nữ nào khi nghe thấy người đàn ông mà cô ấy yêu đã từng cùng những người phụ nữ khác có con với nhau thì có tức giận hay không, sẽ thẹn quá thành giận không? Đúng rồi, cô ấy không phải cũng nói cậu đem cô ấy thành thể thân của Tần Thủ Bối sao?"

Diệp Hiền Viên suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu một cái.

Lăng Thịnh lại tán thưởng cười một tiếng, "Cái này là đúng rồi! Dù loại dấu hiệu chứng tỏ kẻo bông chảnh qua là ghen tức nhất thời nên đánh mất lý trí thôi! Cậu nên về nhà đừng có hò hét nữa là được rồi, đừng học theo ba cái ngôn tình tiểu thuyết gì đó, nhất là nhân vật anh hai trong truyện bây giờ của tên tác giả Phó Tráng Tráng viết trong《Cấm kỵ chi yêu》gì đó, động một chút là cưỡng dâm người khác! Phải biết, làm đàn ông cường thế là có thể làm cho phụ nữ nhìn một cái liền yêu cậu, nhưng làm đàn ông dịu dàng lại có thể làm cho phụ nữ cả đời không thể rời bỏ cậu!"

Diệp Hiền Viên gật đầu một cái nữa, đáng vẻ như có điều suy nghĩ.

"Lại nói, cậu cũng không muốn bởi vì một đám người đã chết kia mà đi hành hạ người sống mà phải không!" Lăng Thịnh cười bổ sung thêm câu này.

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 94: Tức giận

Cô cảm thấy có chút mờ mịt luống cuống, chỉ trong một thời gian ngắn trước đây cô vẫn tin chắc sự thực mà cô được nghe nhưng cứ nhiên những chuyện đó chỉ là do cô đơn phương tình nguyện. Anh hai mà cô tin tưởng và yêu say đắm chẳng qua chỉ là coi cô là thể thân của một người con gái khác, đến gần cô nên yêu cô chỉ là vì tài sản của Nguyễn thị cùng Tần thị, tất cả tất cả chỉ là một cái bẫy rập, chỉ là một âm mưu hoàn mỹ, chỉ là vì báo thù mà đem một người khờ dại như cô ra để đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Ha ha, cô liên tục cười khổ, qua nhiều năm như vậy rồi, cô rốt cuộc còn muốn cố chấp cái gì nữa đây.

Âm đạm trong mắt, lòng cô bỗng nhiên thấy khổ sở không chịu nổi. Trên thế giới luôn có rất nhiều rất nhiều những chuyện không như ý muốn của bản thân dù có nỗ lực trong cuộc sống thế nào, muốn phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra nhưng đến cuối cùng cũng đành chán nản mà buông tay.

Quả nhiên cuộc sống tựa như một cuộc cưỡng dâm vô lực giữa a, cô chỉ có thể chán nản tiếp nhận phân phó. (so sánh của MM đúng là ...haha)

"Miên Miên tiểu thư." Má Lâm bưng một ly sữa tươi đi lên, "Khí trời tốt như vậy, cháu có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?"

Cô nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ, chán nản lắc đầu một cái, "Không, ánh mặt trời ngoài kia dù cho có sáng hơn nữa cũng không thể chiếu tới bầu không khí u ám này."

Má Lâm than nhẹ một tiếng, bưng sữa tươi đặt ở trên bàn bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh cô.

"Miên Miên tiểu thư, cháu có phải là vì những chuyện trước kia Những ký ức kia mà phiền não?"

Cô gật đầu một cái, chuyển hướng nhìn thu thiên đang đón gió bên ngoài cửa sổ, tâm thần có chút hoảng hốt trong chớp lát. Loáng thoáng cô nhìn thấy giống như có một bé trai tuấn tú đang đứng ở phía sau thu thiên nhìn cô gái nhỏ mập mập trên xích đu kia, khuôn mặt tràn đầy cứng chui cùng dịu dàng (Thu thiên là cái gì vậy cả nhà T__T)

Tiếng lòng bỗng như run lên, giống như có thứ từ sâu thẳm trong nội tâm cô đã lãng quên nay lại như phá kén mà chui ra, quay đầu, cô nhìn đôi mắt ân cần của má Lâm, hỏi ra điều khó nghĩ ở trong lòng: "Má Lâm, người có cảm thấy anh hai Anh hai anh ấy đối với con có chút tình cảm chân thành nào không?"

Má Lâm hơi kinh hãi, nói: "Miên Miên tiểu thư cô làm sao lại có thể hỏi như thế? Thiếu gia ngài ấy có tình cảm chân thành hay không, tiểu thư không phải là người biết rõ ràng nhất sao?"

"Ha ha." Cô cúi đầu, giễu cợt cười một tiếng, "Cho tới nay, con đều nhìn không thấu được anh hai. Có lúc con cảm thấy anh ấy lạnh lùng ngạo mạn tựa như thiên thần ở trên cao, bề ngoài hơn người, căn bản anh ấy không thấy được bất luận là sự vật gì ở chốn phàm trần, tại sao anh ấy lại có thể để ý con. Có lúc, con lại cảm thấy dưới vẻ ngoài lãnh khốc của anh ấy có cất giấu một sự dịu dàng thiện lương có thể đem mình xé nát ác ma, con không phải ngu ngốc, lấy thủ đoạn của anh ấy thì trả thù cha và lấy được quyền thừa kế của Nguyễn thị đều là chuyện dễ dàng, mà nếu muốn làm cho con khóc làm cho con đau càng không cần tốn nhiều sức lực, nhưng mà tại sao anh ấy còn phải quần quật lấy con như vậy? Dùng ngôn ngữ để nói "Tình yêu" cùng "Duy

nhất" mà nhẹ trối buộc con, quán lấy con? Rõ ràng có thể làm cho con. Ha ha. Con thật sự là suy nghĩ không thông, anh hai, anh hai đối với con có một tia tình cảm chân chính nào ở bên trong sao?"

Cầm bàn tay má Lâm, cô thở dài một tiếng, "Thật ra thì, có lúc con cũng cảm thấy anh hai lợi dụng con, nhưng con cũng vẫn có thể không quan tâm, dù sao chuyện ấy cũng chứng minh con còn có giá trị lợi dụng, còn giá trị để anh ấy phải phí hết tâm tư. Nhưng mà. Con có thể an ủi mình như vậy, nhưng tại sao khi nghe thấy anh hai coi con như những người phụ nữ khác đem con làm thể thân thì lòng con lúc ấy đặc biệt đau đớn đến như vậy, rõ ràng anh hai đã từng tàn nhẫn bạo ngược đối đãi với con, nhưng chỉ cần anh ấy vừa lộ ra vẻ mặt bi thương tuyệt vọng chán nản thì phòng bị được dựng lên trong lòng con từ lâu cũng chỉ có thể sụp đổ toàn bộ. Má Lâm, người nói xem có phải con thật không có tiền đồ không. Không có tiền đồ."

"Đợi đã nào...!" Má Lâm chợt cắt đứt lời của cô, "Ai nói con là thể thân của người phụ nữ khác vậy? Thiếu gia từ đầu đến cuối không phải chỉ có một mình con thôi sao?"

"Ha ha ha." Cô vỗ trán cười to, cười đến nước mắt cũng chảy ra nhưng vẫn không dừng lại, "Má Lâm, người bây giờ còn muốn gạt con sao? Chuyện tình của anh hai cùng di nhỏ, người cũng đừng nói với con là người không biết chút nào đi?"

Nghe vậy, má Lâm sùng sốt, nhìn cô như nhìn thấy quái vật vậy, thật lâu mới chợt dạ khép hờ ánh mắt, lẩm bẩm nói: "Miên Miên tiểu thư. . . . Con. . . . Con làm sao mà biết vậy?"

Nhìn thấy biểu tình của má Lâm, lòng của cô như chìm xuống đáy cốc, cũng phải nói là trước khi nói những chuyện này thật sự cô còn có điều hoài nghi không chắc chắn mà nói đại, hiện tại thì cô đã tin chắc không nghi ngờ gì nữa. Bộ dạng cô cam chịu, giễu cợt cười một tiếng, "Quả nhiên là thật, ngay cả má Lâm cũng cho là con không nên biết chuyện này sao? Các người cho là có thể giấu giếm con cả đời sao?"

"Không." Má Lâm cuống quýt khoát tay, "Không phải như thế, Miên Miên tiểu thư."

"Không phải như vậy thì là như thế nào ?" Cô nhìn chằm chằm má Lâm không chớp mắt.

Má Lâm thấy ánh mắt cô nghiêm nghị, chán nản khép hờ mắt, thanh âm khàn khàn mở miệng: "Miên Miên tiểu thư, cháu cần gì. Cháu cần gì phải chấp nhất vì một người đã qua đời như vậy!" Vỗ vỗ tay của cô, ánh mắt má Lâm như phiêu lạc vào một mộng cảnh hư vô, "Chuyện tình của Thiếu gia cùng nhị tiểu thư. Ta chỉ có thể nói tuyệt đối không phải như những gì Miên Miên tiểu thư đã nghĩ đâu. Thiếu gia luôn luôn coi phụ nữ là đồ chơi bất kể là vì sự bốc đồng của thời thiếu niên tuổi trẻ hay là từ mục đích làm ăn cũng thế, từ đầu đến cuối trong lòng thiếu gia thủy chung chỉ có một mình tiểu thư. Về phần."

Nhìn cô một cái, má Lâm hơi do dự một chút rồi mới nói tiếp: "Về phần nhị tiểu thư, đây chẳng qua là một cuộc tình vô vọng. Thiếu gia khi đó một lòng muốn trả thù lão gia, nhưng lúc ấy hắn mới mười lăm tuổi thể lực chưa có, cho nên không ngoài dự tính là sẽ lựa chọn lợi dụng nhị tiểu thư để tìm đường báo thù. Sau đó. Sau đó lại xảy ra chuyện gì, Miên Miên tiểu thư, cháu cũng biết rồi đó. Nhưng mà, cháu phải tin tưởng thiếu gia, bất kể hắn nói gì làm gì, hắn vẫn là người đàn ông cháu thích nhất, cũng là người đàn ông có thể thủ hộ cháu cả đời này!"

Sau khi nói chuyện với má Lâm trong lòng cô lại nhắc lên một trận sóng to gió lớn. Đúng vậy a, cô sau khi nghe thấy lời nói của Lý Hoa Quân liền có chấp tin tưởng anh hai yêu di nhỏ, nhưng mà cô lại chưa bao giờ nghĩ tới đây chỉ là một khả năng, anh hai chưa từng chính miệng thừa nhận anh ấy yêu di nhỏ, tất cả vẫn chỉ một mình cô tự cho là đúng, cô cho là người ưu tú như anh hai nhất định sẽ yêu di nhỏ xinh đẹp phi phàm, nhưng mà cô lại không nghĩ tới, nếu như muốn bàn về xinh đẹp, Kiều Hỷ cũng là một mỹ nhân hiếm có, vậy tại sao ánh mắt của anh hai nhìn cô ta cũng vẫn không có nhiệt độ! Quả nhiên là do tự ti trong lòng cô đang tác quái a, còn như theo lời anh hai nói thì thật ra cô chưa từng chân chính tin cậy qua anh ấy, cũng không chân chính tiếp nhận qua tình cảm của anh ấy. Cô chỉ là ở một người biết lấy đi, tự cho mình là người đáng thương nhất trên đời này cũng là người mất đi nhiều nhất, nhưng lại không biết cô thì ra cũng người tàn nhẫn nhất ích kỷ nhất trên thế giới này.

"Nhưng mà." Cô không thể quên nguyên nhân cái chết không rõ của cha cũng giống như cô không thể quên lúc cô còn nhỏ những thứ người mất ngoài thì từ ái nhưng sau lưng lại nở nụ cười dữ tợn. Cô nhếch khóe miệng. Có chút giãy giụa mở miệng: "Anh hai. Anh hai hại chết cha, ngay cả di nhỏ cũng phải chết trong nhất thanh nhất sở, con hiện tại. Con thật sự là không có cách nào tha thứ, không có cách nào dễ dàng tha thứ. Thật không có biện pháp tiếp nhận anh ấy."

"Bùm ——" cửa bị mạnh mẽ đánh sập, anh hai giẫm chân đi vào, nhìn cô ở bên trong nhà một cái, ngay sau đó cúi kính đối với má Lâm bên cạnh đang ngây người quát: "Đi ra ngoài!"

Má Lâm nhìn thần sắc anh hai lạnh lùng âm trầm, hơi có chút bất an, không khỏi mở miệng nói: "Thiếu gia, cậu hãy bình tĩnh một chút, chuyện không phải như cậu nghĩ."

"Tôi nói, đi ra ngoài!" Anh hai quay đầu nhìn về phía má Lâm, khắp người đầy sát khí không thêm để ý đẩy người ra!

Má Lâm bất đắc dĩ, không dám nhìn vào ánh mắt cầu trợ của cô mà lui ra ngoài.

Trong nháy mắt, bên trong phòng lại khôi phục một mảnh tĩnh lặng.

Anh hai đứng ở trước mặt của cô, hồi lâu vẫn không có mở miệng nói chuyện, chỉ dùng con ngươi đen thâm thúy kia mà quan sát cô, mắt không chớp xem xét cô thật kỹ lưỡng, cái loại ánh mắt xuyên thấu bén nhọn đó thật như muốn đem cô đốt cháy toàn thân đốt đến một mảnh cũng không chừa, toàn bộ đều hóa thành tro bụi, trong lúc nhất thời, cô chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, siết lòng bàn tay phải lại mà đổ mồ hôi lạnh.

Không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên anh hai bước tới phía trước một bước, lạnh lùng như người ngồi trên sừng ái lại dịu dàng phân phát một nụ cười,

ngón tay dài cầm cái cầm của cô lên, anh hai nhẹ nhàng thở ra, giống như an ủi tình nhân mến yêu vậy: "Nếu không thể dễ dàng tha thứ, nếu không thể tiếp nhận anh, vậy anh sẽ cố tình muốn em cả đời này cũng phải sống ở bên cạnh anh, vậy anh sẽ cố tình muốn em vĩnh viễn đều phải cùng anh quần lấy nhau !"

Nói xong lại tà mị cười một tiếng, bàn tay nắm chặt cánh tay trắng nõn của cô, lôi kéo cô sai bước về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 95: Thỏa hiệp

Anh hai kéo cô, chính xác mà nói là xách cô đi tới phòng của hắn.

Mở cửa, anh hai ném cô vào trên giường lớn rồi lạnh lùng cười một tiếng, bắt đầu cởi quần áo.

Cô run rẩy lui về phía sau, cho đến khi thân thể đã đụng vào đầu giường mới dừng lại rồi dùng thanh âm rung động hỏi: "Anh hai. . . . Anh. . . . Anh muốn làm gì. . . ."

Anh hai đem sự hoảng sợ của cô thu hết vào trong mắt, tà mị cười một tiếng, "Em nói xem anh muốn làm gì, tiểu công chúa đáng yêu của anh? Hay anh phải gọi em là tiểu nô bộc đáng yêu của anh? Chỉ là, không sao, bất kể là tiểu công chúa cao quý của Nguyễn thị hay là tiểu nô bộc hèn mọn như hiện tại ở trước mặt của anh, thì cũng đều là của một mình anh, chỉ là của duy nhất một mình Diệp Hiên Viên anh đây, ai cũng giành không được, ai cũng không chiếm được em, chỉ có thể là của anh mà thôi, chỉ là của anh!" Anh hai tuyên thệ xong, sai bước đi tới đây, một tay bắt lấy cánh tay nhỏ yếu của cô, một cái tay khác bắt đầu không chút nào thương tiếc mà xé rách quần áo trên người cô.

"Không muốn tha thứ cho anh, không có cách nào nhịn được anh đúng không?" Động tác của anh hai vẫn không ngừng, giọng nói càng thêm khinh thường nhưng thanh âm vang vọng lại như có chút mơ hồ, cuối cùng bàn tay dùng sức xé rách quần áo, cô bây giờ như đứa trẻ sơ sinh trần truồng nằm ở bên dưới anh hai. Lúc này, thanh âm trầm thấp của anh hai lại vang vọng lẫn nữa bên tai cô, "Anh nói cho em biết, anh căn bản không làm việc gì sai hết vì thế anh cần gì phải cần sự tha thứ!"

Anh hai kéo hai chân của cô ra, không do dự, lập tức vọt vào.

Cô cắn chặt răng, dùng đạo khô khốc đột nhiên bị to lớn lấp đầy, cô chỉ cảm thấy tất cả đều là đau nhói, thân thể cô run lên, không khỏi kêu thành tiếng: "Anh hai. . . . ĐỪNG. . . . Đau. . . ."

Anh hai nghe vậy dừng lại động tác, trong đôi mắt toát lên vẻ hoảng hốt trong chốc lát, ngay sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Đau không? Không phải hoàn toàn hủy diệt tất cả em cũng sẽ không đau sao?" Anh hai vuốt trái tim, tựa hồ như nói với cô rồi lại giống như làm bầm lẫu bầu, cả người phiêu điều thâm tình, giống như đã lọt vào một mộng cảnh mà cô không cách nào biết được.

Giọng nói làm bầm lẫu bầu mơ hồ của anh hai này giờ, bắt tri bất giác làm trong lòng cô bủn rùn một hồi, nước mắt đột nhiên tràn ra hốc mắt, ào ào chảy xuống. Cô cùng anh tại sao lại cứ muốn tổn thương hành hạ lẫn nhau giống như hai con nhím mình đẩy gai nhọn như vậy, xác định sự tồn tại của nhau bằng phương thức chia ra gai nhọn làm cho đối phương thương tích đầy mình.

Giơ tay lên, cô vuốt ve gương mặt lạnh lùng của anh hai, nhẹ nhàng nói: "Anh hai, tại sao anh lại lộ ra vẻ mặt như thế, rõ ràng thô bạo như vậy hận em như vậy nhưng tại sao lại lộ ra một tia thương tiếc cùng tuyệt vọng như vậy?"

Thấy cô dịu dàng ngữ điệu thay đổi thần chí anh hai cũng mê man, anh hai cúi đầu nhìn vào mắt cô rồi không tự chủ mà giơ tay lên cầm tay của cô kéo về ngực mình: "Như vậy còn em thì sao, quả bóng nhỏ, tại sao em lại muốn đối nghịch với anh, tại sao phải làm lòng anh đau?"

Cô chống thân thể lên, tay nhỏ bé kia của cô đặt ở trước lồng ngực anh hai di chuyển nhẹ nhàng vuốt ve, "Anh hai, trong này cũng sẽ đau sao? Bởi vì Miên Miên mà đau sao?"

Từng cơ thịt dưới lòng bàn tay bỗng cứng ngắc một hồi, thật lâu sau, thanh âm hơi mất tự nhiên lại kiên định mới từ trên đầu vang lên, "Đúng vậy, nơi này — vẫn luôn vì em đau, cũng chỉ là vì em mà đau đến thôi."

Tiếng nói vừa vang lên, nước mắt cô cũng rơi ra như mưa, lật người úp sấp trước ngực anh hai, cô nhất quyết không tha mà đắp lên vai anh hai, "Tại sao. . . . Tại sao còn phải hại chết cha, tại sao, tại sao cùng đi nhỏ. . . . Tại sao, tại sao. . . . Anh cho tới bây giờ đều không nói. . . ."

Anh hai vẫn không nhúc nhích, chỉ mặc cho cô đắp như mưa vào trên người anh, sau một hồi lâu, tay của cô cũng bủn rùn không cách nào nhúc nhích nữa, anh hai mới từ từ ôm chặt cô siết vào trong ngực của anh, rồi để cô ngồi ở trên đùi của anh hai, từng chút từng chút mà vuốt ve sợi tóc đen trơn mượt của cô.

"Nguyễn. . . . cha của em, bị trừng phạt là đúng tội, hấn hại chết mẹ của anh cũng hại chết mẹ của em, thậm chí còn tự tay giết chết Tần Thù Bối, chẳng lẽ hấn không phải chết vẫn chưa hết tội sao?" Anh hai dùng thanh âm trầm thấp dẫn dắt cô.

Mẹ kiếp ở trong ngực ấm áp của anh hai, trong lòng cô lại cảm thấy một hồi vô lực, cô sao lại không biết cha cũng coi là làm rất nhiều việc ác, làm hại mẹ của anh hai trôi giạt khắp nơi, lưu lạc đến đầu đường làm Luru oanh (*gà móng đỏ) kết quả thật bi thảm; còn người mẹ dịu dàng thiện lương của cô cũng phải sống dưới bóng tối của ông ấy, buồn bức không vui mà chết sớm, ngay cả di nhỏ rất yêu thương cô cũng bị hấn vô tình chiếm đoạt rồi máu lạnh mà giết chết, quả thật, chết đi như vậy cũng coi là một loại giải thoát tốt nhất.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn còn có chút gai gai, cái gai nhọn nhỏ kia ghim vào tâm cô thật đau đớn. Cô ngẩng đầu lên, liếc nhìn anh hai một cách hồ hững, giả vờ nói: "Nhưng mà, ông ấy dù gì cũng là cha của chúng ta, ông ấy cũng đã từng thật lòng thật dạ mà thương yêu anh và em."

"Hừ!" Anh hai cười nhạo một tiếng, "Thật lòng thật dạ hả? Bằng hấn cũng xứng! Em cho rằng ông ta đem anh từ thùng rác lượm về chính là làm một người cha tốt rồi sao, em cho rằng hấn tùy tiện sờ sờ đầu của em chính là biểu hiện thương em yêu em hả? Cái thứ ngu quân tử đó, cũng chỉ vì ông ta không sanh được con trai, mới nghĩ đến trên thế giới này còn có một đứa con trai bị ông ta sớm vứt bỏ ra bên ngoài tự sanh tự diệt, không phải là bởi vì muốn kéo Tần Thủ Bối vào lưới ông ta nhìn cũng không muốn nhìn em một cái nữa là!"

"Anh hai."

"Miên Miên, em đừng ngu ngốc nữa. Em cho rằng em trốn tránh những thứ bị thương kia không cần nhớ lại những chuyện của ông ta đã làm với em thì mọi chuyện thật sự sẽ không có thật sao? Chẳng lẽ em quên là ai ném em vào tầng hầm lạnh như băng chỉ vì muốn bắt Tần Thủ Bối ở lại trong biệt thự à, chẳng lẽ em quên một lần kia ai cho thuốc gây suy yếu trong thức ăn của em à, em cho rằng chỉ cần nhắm mắt lại làm như không nhìn thấy vậy thì em sẽ không có cảm giác gì nữa sao?" Nhớ lại đoạn quá khứ kia cô liền cảm thấy kinh hoàng, anh hai nắm cánh tay của cô chặt lại.

"Anh hai. Em." Nhắm mắt lại, trong nội tâm cô cảm thấy một mảnh hoang vu. Những chuyện bị cô chôn sâu trong trí nhớ không muốn nhớ lại bị anh hai ác ý nhắc nhở làm mọi chuyện như phá kén mà chui ra.

Cha dữ tợn cười nhốt cô vào trong phòng lạnh như băng âm trầm dưới lòng đất, cũng cho cô ngậm một viên lại một viên thuốc mất tiếng, cho tới khi rất lâu sau cô không thể mở miệng nói chuyện được nữa.

Mùa đông ở trong thư phòng ấy, cha nắm cánh tay của cô, mặt vặn vẹo lại tà ác uy hiếp "Ta bảo người già bộ khỏe mạnh, ta bảo người để cho cô ấy đi." Trên cánh tay tuyết trắng của cô đều là vết thương xanh xanh tím tím chồng chất, nhói nhói làm đau cô. Cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ đơn bạc, bị bắt đứng dựa vào vách tường, mặc cho không khí rét lạnh kia đem cô từ từ ăn mòn, mà nuốt hết.

Những chuyện này đối với cô mà nói là cố ý quên nhưng giờ đây khi cô nhớ lại nó cứ từ từ xuất hiện quẩn quanh tâm trí cô, thân thể cô không khỏi run rẩy, tiến gần vào trong ngực anh hai.

Anh hai thấy thế, không nói gì thêm, chỉ kéo cái mền bên cạnh tới, đem cô bao lấy thật cẩn thận, "Quả bóng nhỏ, đừng sợ, về sau sẽ không có ai dám tổn thương em nữa. Anh hai. Anh hai sẽ đem những người thương tổn em toàn bộ điều giết chết hết!"

Ở trong ngực anh hai buồn buồn hừ một tiếng, trong lòng vừa thấy ngọt ngào vừa không khỏi thấy lạnh lẽo. Thôi cứ như vậy mà thỏa hiệp đi, cha mẹ và di nhỏ cũng đã chết rồi, cô bây giờ thì có năng lực gì mà đến cửa đòi công đạo với anh ấy? Còn muốn rời nhà trốn đi một lần nữa sao, tránh xa anh hai sao? Không, trên cái thế giới này, ngay cả Dương Chi Hồng cũng không có cách nào bảo toàn cho cô, cô còn có thể chạy đến nơi nào nữa đây. Từ cổ vô thân, không chỗ nương tựa, thật là dù muốn bay đi, cũng đã sớm không có cánh để mà tự do bay lượn rồi.

Đôi mắt cô ngưng đọng nhìn sườn mặt lãnh ngạo của người bên cạnh, trong lòng cô không tự chủ được dâng lên một hồi bi thương. Trốn không thoát rồi, cô trốn không thoát rồi, cô đã rơi vào lưới tình mà anh hai đã cố công giăng ra nhiều năm như vậy. Anh yêu cô, cô cũng yêu anh thật sâu sắc, cô không chạy được, cô cũng đã mệt mỏi, cô không muốn lấy danh nghĩa tình yêu mà tổn thương anh hai, tương đương vậy, cô cũng không muốn bị bất kỳ tổn thương nào nữa. Cho nên, cha mẹ, tha thứ con, tha thứ cho con gái vì không chỉ yêu anh ruột mình, còn yêu kẻ thù giết cha của mình, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi.

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn là một con đà điểu, thỏa hiệp cùng khuất phục không phải là chuyện cô am hiểu nhất sao? Khi còn bé, biết rõ cha lợi dụng cô thậm chí là tổn thương cô, nhưng cô vẫn cười nhạo mà nhảy vào trên đầu gối cha làm nũng, biết rõ di nhỏ cũng đã từng rất nhiều lần muốn giết chết cô, nhưng mà cô cũng không phải là vẫn cười chạy qua sao, ngày thứ hai còn thật vui vẻ lôi kéo di ấy đến sân chơi. Tất cả mọi cảm giác đau lòng cô đều chôn dấu dưới tấm lòng, tất cả tổn thương cô đều có thể giả vờ tự nói với mình cô đã quên, nhiều lần như vậy rồi, còn thêm cả lần này cũng chẳng phải nhiều hay ít đi chút nào? Nghĩ tới đây, lòng cô gần tuyệt vọng mà nghĩ tới, toàn thân cũng không cảm được một mảnh lạnh lẽo, cô co rút lại thân thể, hướng vào trong ngực ấm áp của anh hai mà chui vào.

Anh hai cảm thấy động tác của cô, nhẹ nhàng gầy gầy cái đầu nhỏ của cô, thỏa mãn thở ra một hơi.

Đột nhiên, trong lòng cô có một hình ảnh xẹt qua, cô chợt nâng thân thể lên, nhìn chăm chăm tròng mắt đen của anh hai, chua chát hỏi: "Như vậy thì, chuyện của anh cùng di nhỏ là gì đây?" Tuy nói sự tình của cha, cô có thể giả vờ quên, nhưng trong mắt người tình không được phép có một hạt cát, chuyện anh hai muốn đục nước béo cò, lừa dối vượt qua tra hỏi, không có cửa đâu.

Mặt anh hai bình tĩnh lại thân nhiên, "Có thể có chuyện gì, cô ta không phải là nhược điểm của Nguyễn Diệp Thành sao, anh chỉ là bắt lấy nhược điểm trí mạng của ông ta mà thôi."

Cô ôm cổ anh hai, lại hỏi: "Các người có hay không. Có làm cái đó qua không."

Anh hai ngửa đầu, giả vờ ngây ngốc, "Em nói là làm như vậy?" Nói xong, còn đặc ý dương dương giật giật kiên đỉnh trong thân thể vận sức chờ phát

động, ác ý hướng về phía trước mà đỉnh một cái thật sâu.

Cô kêu rên ra tiếng, bám chặt cổ của anh hai, thấp giọng kêu lên một tiếng yêu kiều, "Anh hai. . . . Đau."

Động tác của anh hai chậm xuống, ảo não thờ dài, "Tiểu huyết khí khao như vậy, làm như thế nào cũng sẽ không dẫn ra, có lúc thật đúng là làm cho người ta ảo não."

Cô đỏ mặt, tức giận đập cái vai rộng của anh hai một cái, người đàn ông này rõ ràng cười đến cùng hồ ly y như nhau, còn cố tình dùng thanh âm ủy khuất oán trách như vậy, thật là chọc cho thô bạo chết người trong cơ thể cô rục rịch ngóc đầu dậy.

Anh hai nhìn bộ dạng cô thẹn quá thành giận, rất là hưởng thụ, "Anh rất thích em nhìn chăm chăm hình dáng của anh, làm cho anh cứng rắn kiên cố hơn hòa. Hùng tráng!"

Nói xong, bàn tay nắm bầu ngực trắng như hoa của cô mà hung ác dùng lực vuốt ve một hồi.

"Da thịt trơn mềm đến cỡ nào nha." Anh hai cúi người cắn lên trái anh đào đứng thẳng trong gió rét kia, thờ dài ra tiếng, "Ngọt như thế, thơm như vậy. Còn có thể biến thành nhân nhật hồng." cái lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng liếm qua đây đó trắng nõn kia, xem bộ dáng run rẩy của cô, tà khí cười một tiếng.

Cả người cô co rút nhanh một hồi, trong rừng rậm từ từ rỉ ra róc rách mật dịch. Nâng lên đôi tay, cô không kìm hãm được nắm lấy sợi tóc của anh hai, rên rỉ nói: ". Dạ. Đừng đùa."

Nhưng vừa nói xong câu đó cô liền hối hận, bởi vì đại ca đột nhiên rút ra nhiệt thiết tráng kiện bên trong thân thể, môi mỏng dán vào môi anh đào của cô, hơi thở thơm như hoa lan, "Bảo bối, đừng nóng vội."

Trong một mảnh mờ mịt, cô chợt cảm thấy mị nhãn như tơ của anh hai cư nhiên, hết sức liễu nhân, môi đỏ mọng hấp dẫn khẽ nâng lên, chọc người xung động.

Cô không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh run rẩy, "Anh hai. Anh. Anh muốn làm gì."

Anh hai chống thân thể lên, sờ sờ cái cằm, cười đến thật thâm ý, "Anh không phải đã nói rồi sao, em là tiểu nô bộc dành riêng cho anh a, anh sẽ dạy em làm sao làm một tôi tớ!"

Anh hai từ bên giường rút ra một sợi dây lụa màu đen, sau đó dùng nó che lại đôi mắt đang kinh ngạc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 96: Tứ yêu

Tầm mắt trước mặt bị vải đen ngăn trở, chỉ có khoảng không gian đen kịt, nhưng nhờ đó mọi cảm quan xúc giác trên thân thể nhất là ở tai liền dị thường nhạy cảm.

Khẽ ngẩng đầu lên, cô tìm kiếm anh hai, "Anh hai. Anh hai." Không thấy được ánh sáng làm cho lòng cô sinh bất an, trực giác muốn chạm tới bóng người ấm áp kia, dường như chỉ có như vậy tâm tính mới có thể từ từ hít thở bình thường trở lại.

Anh hai đón lấy tay cô từ giữa không trung rồi kéo đến trước ngực, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Anh ở chỗ này." Ngay sau đó ngón tay dài bắt đầu tùy ý thăm dò nơi mật triều mềm mại kia, "Uót." Cô nghe thấy tiếng xì xì do đầu lưỡi xảo của anh hai bú mút chất lỏng, gương mặt nhỏ nhắn của cô nhanh chóng mẩn cỡ mà đỏ hồng lên.

Đột nhiên, cô nghe trên đầu truyền đến thanh âm mê mê kêu gọi của anh hai: "Quả bóng nhỏ, em thật là đẹp cực kỳ." Bàn tay của anh hai dẫn dắt tay của cô tới trước ngực của anh, "Quả bóng nhỏ. . . , sờ anh."

Cơ ngực bèn chắc dưới sự vuốt ve của cô cũng hơi rung động, lòng cô co rút lại, có chút khiếp sợ mà rút lui, nhưng anh hai đã bắt được tay của cô không cho cô bỏ trốn, "Quả bóng nhỏ, hãy nhớ chức trách hôm nay của em, em phải lấy lòng anh tiểu nô bộc!"

Cô khẽ cắn răng, tay nhỏ bé lần nữa sờ lên làn da ấm áp kia, mỗi lần đều là do anh hai đụng chạm làm cho cô đánh mất lý trí, không kềm chế được. Trước đây cô cũng từng nghĩ có ngày cô sẽ lật ngược tình thế. Mang theo lòng trả thù nhỏ nhoi cùng lòng hiếu kỳ không nhận thua, cô nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trơn bóng thô ráp kia, cười khẽ, "Lần đầu tiên sờ anh hai." Xúc cảm cứng rắn kia cô nghĩ so ra kém hơn trơn mềm trên người cô, nhưng khi vuốt cũng có một chút cảm giác, không biết hôn lên thì cảm giác sẽ như thế nào.

Nghĩ như vậy, cô cúi người xuống, hôn lên đầu vú ở trên người anh hai rồi hôn luân đầu vú bên phải, "Thật thích anh hai, anh hai." Cô là lưỡi, liếm liếm anh hai, trong miệng không tự chủ làm bắn ra tiếng. Anh hai ở dưới thế công của cô, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, ngay sau đó cười nhẹ không

ngừng hôn cô, "Quả bóng nhỏ, em thật là rất có thiên phú mà." Vừa nói xong, bàn tay liền bao phủ hai vú của cô, vừa mập mờ lại nhu thuận mà vuốt ve, ngón cái thon dài cũng không ngừng xoay tròn quả anh đào hồng điểm kia.

Cô nhẹ nhàng lộ ra đầu lưỡi từ từ đuổi theo anh hai, cùng anh hai vũ động triền miên, thân thể cũng chậm chậm nóng lên hư mềm, liên tục hướng trước ngực anh hai tới gần.

"Không được." Anh hai đột nhiên mãnh lực đẩy cô ra, "Hôm nay em còn chưa có phục vụ anh tốt đâu, cứ như vậy mà muốn lấy được ngon ngọt, em không khỏi quá khinh địch đi." Anh hai nói xong, đem cái lưỡi chống đỡ hương vị ngọt ngào trong khoang miệng của cô, ở bên môi của cô tế tế hôn, "Đừng nóng vội, quả bóng nhỏ, bảo bối của anh, hôm nay anh sẽ cho em một đêm trọn đời khó quên." Hừ nhẹ một tiếng, anh hai dùng sức nắm lấy cô, để cho thân thể vững vàng dán tới nguồn nhiệt của anh hai.

"Bảo bối, cảm thấy không?" Anh hai khàn giọng cười đem tay của cô hướng về phía nguồn nhiệt kia, "Trước còi nơi này ra đi."

Cô nghe theo chỉ thị của anh hai dò vào địa phương nóng rực kia, cẩn thận còi ra quần của anh hai, không ngờ tay nhỏ bé không chú ý lướt qua vật cứng rắn không lồ kia, cô có chút sợ run trong chốc lát, theo trực giác cô cúi đầu muốn nhìn rõ chỗ kia một chút, nơi đó cô hoang rậm rạp, rốt cuộc là có hình dáng thế nào nhỉ, cũng bởi vì miếng vải đen trước mắt mà cô không thể thấy gì cả.

"Anh hai?" Mây cô nhăn lại, kinh nghi nói.

Anh hai nhẹ nhàng cười một tiếng, "Lấy lòng anh, quả bóng nhỏ." Anh hai kéo tay cô đến nắm lấy nhiệt thiết thô ráp kia.

Cô có chút kinh ngạc với xúc cảm trong tay, thô ráp, nóng nóng, cảm giác giống như cầm khoai nướng nóng hổi, cô thử dò xét to dài trắng kiện kia, nhưng lại không biết phải xuống tay như thế nào, "Anh hai, em Em phải làm như thế nào để lấy lòng anh?"

Anh hai thờ dài một cái rồi hôn lên gương mặt của cô, nói: "Nắm nó rồi di động trên dưới."

Cô tự nhận là chính mình đúng là một người ngoan ngoãn nghe lời, cho nên sau khi nghe xong lời anh hai nói, cô chuyên tâm tiếp xúc tuân theo chỉ thị của anh hai, đỡ lấy vật cứng thẳng tắp kia mà từ từ trên dưới di động. Không lâu sau, trong miệng anh hai liền tràn ra tiếng thở dốc, trong lòng cô dâng lên một cảm xúc thỏa mãn không nói nên lời, cảm giác ở chỗ riêng tư của cô cũng chậm chậm tràn ra chất lỏng sền sệt, bụng dưới càng thêm bốc lên một ngọn lửa quen thuộc, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, mở miệng nói: "Anh hai, là như thế này sao?"

Anh hai cười khê, vỗ vỗ đầu của cô, tán thưởng nói: "Làm rất tốt, bảo bối ngoan của anh." Bàn tay cũng thuận thế đi tới trước ngực của cô, cầm lấy tiều bạch thỏ đang nhảy lên của cô mà nhẹ nhàng vuốt ve, "Bảo bối ngoan, thật là có thiên phú, em xem, quả hồng nhỏ cũng cứng rắn rồi này."

Cô đỏ bừng cả mặt, ngừng động tác, kêu lên: "Anh hai." Thật là ghét anh hai, chỉ biết khi dễ cô.

Sau khi cô ngừng động tác anh hai mới vô lực rên rỉ lên một tiếng, khàn khàn mở miệng, "Đừng ngừng lại, bảo bối."

Cô làm nũng ra tiếng, "Nhưng mà, người ta mỏi tay."

Anh hai vịn hông của cô, nhẹ nhàng kéo thân thể làm cô quỳ rạp xuống giữa hai chân của anh, thanh âm có chút tà nịnh ở trên đỉnh đầu cô truyền đến, "Như vậy thì, đành phải dùng miệng nhỏ của em phục vụ nó thôi." Nói xong, đè ép đầu của cô đi tới cái kia đang cao cao nhô lên. Ngón tay dài cũng nhẹ nhàng chen khoang miệng mật ngọt của cô, từ từ kéo ra những sợi chỉ bạch. Hồi lâu anh hai mới rút ngón tay ra, một vật thể cứng rắn hình trụ ngay sau đó liền tranh thủ đưa vào lúc cô chưa kịp khép lại cái miệng nhỏ nhắn, cũng dần dần hướng phía sâu trong cổ họng mà đi vào.

"Ngô." Là cái gì vậy? Cô bị vật thể khổng lồ chặn lại cái miệng, cũng ngăn chặn cả nghi vấn đồng thời cũng không cho cô kêu ra tiếng.

Anh hai giống như biết được nghi ngờ của cô, cười cười giải thích: "Bảo bối, liếm liếm nó thật tốt đi, nó là thứ đồ sẽ phục vụ làm em thoải mái vui vẻ đó."

Cô đỏ mặt lên, cô không phải là thiếu nữ chưa từng trải đời thanh thuần, chẳng phải không biết đây là vật gì. Hồi thờ phái nam mãnh liệt tràn đầy trong khoang miệng, cô chỉ cảm thấy trong đầu ong ong loạn thành một đống, muốn ngậm miệng nhưng lại không thể, trong lòng vừa xấu hổ vừa vội, nhưng lại không biết phải làm sao bây giờ, đành không thể làm gì khác hơn là ngăn người tại chỗ, ngo ngoác hàm chứa cái thứ kia.

Lúc này, ngón tay dài của anh hai đã đi tới bên môi của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, "Bảo bối ngoan, làm như thường ngày ăn kẹo que vị nho ấy, nhẹ nhàng liếm liếm nó, mút mút nó là được."

Cái gì, giống như mút kẹo que hả? Nói thì nhẹ nhàng dễ dàng như vậy, anh có nhìn thấy anh lớn đến cỡ nào không, hơn nữa còn muốn liếm trên dưới cái thứ thô to này như kẹo que sao? Cô âm thầm oán thầm, nhưng ngoài miệng cũng vẫn y theo chỉ thị của anh hai mà từ từ bắt đầu mút. Thình thoàng nó còn đặc biệt không nghe lời, cô chỉ có thể một bên thì vờn tay vịn lấy nó mà mút vào, còn một bên thì lấy tay trên dưới di động.

Không biết đã trải qua bao lâu, thanh âm anh hai thở dốc dần dần nặng hơn, tay nhỏ cùng miệng nhỏ của cô cũng càng ngày càng mỏi, chỉ có thể nhỏ ra trắng kiện kia, âm thầm hút khí, "Quá lớn, em ngậm không nổi nữa." Quai hàm thật là đau quá mỏi quá a.

Anh hai đưa tay tới gần cảm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhẹ nhàng giúp cô vuốt ve, "Quả bóng nhỏ thật biết nghe lời, thật ngọt!" Ý tứ đầy cung chịu dụ dỗ.

Tiếng cười thật thấp truyền ra, anh hai nắm eo nhỏ của cô, mạnh mẽ để cô giạng chân ở trên đùi của anh, "Bảo bối, anh thật sự là đau lòng em." Nói xong, ngón tay dài dò vào nơi ướt át, dăng dặc xen kẽ.

Cô không khống chế được ôm lấy đầu anh hai, cong eo lên, ưỡn ngực, té té rên rì gãy dựa, cảm giác vật cứng kia mới vừa rồi vẫn còn ở trong cái miệng nhỏ nhắn của cô mà tùy ý dao động nay đã ở gần bên đùi cô di động làm thân thể cô ê ẩm, chân như nhũn ra, từ từ hướng nguồn nhiệt kia mà ngo ngoáy, ma sát.

Anh hai cười ha ha, nâng cằm của cô lên, vừa đốt lửa nóng vừa hôn, "Làm sao vậy? Quả bóng nhỏ, muốn sao?"

Cô vô ý thức gât đầu một cái, râm rì lên tiếng: "Ngô. Miên Miên. Muốn."

Anh hai không buông tha cô, chống đỡ trán của cô, hỏi: "Bảo bối ngoan, nói cho anh hai nghe, em muốn gì?"

Cô hừ hừ bừa bãi giãy giụa eo ếch, "Muốn, anh hai. Muốn anh hai đi vào. Miên Miên muốn vật lớn của anh hai đi vào."

Anh hai buông thanh âm buồn bực cười một tiếng, "Nhu em mong muốn." Nói xong, vật nóng bỏng thẳng tắp kia liền xông vào trong địa phương ẩm ướt kia mà tùy ý hoành hành.

"Thoải mái không?" Anh hai nắm quả châu nhỏ đỏ ửng kia, nhẹ nhàng hô tức, thật thấp hỏi.

Kích thích, rất kích thích, vừa nghĩ tới kia vật cứng trước đây không lâu vẫn còn ở trong miệng cô ra vào không ngừng, đột nhiên lại một lần đổi chỗ chuyển qua chỗ tư mật say lòng người kia mà ác ý thẳng tiến, nguồn nước ngọt ngào kia cứ như suối ào ào chảy ra mật ngọt, xen lẫn với việc anh hai dùng sức nắm lấy ngọc châu đỏ thắm kia mà sinh ra khoái cảm, càng tăng thêm khoái ý khiến chất lỏng liên tục tuôn ra, cô không biết làm thế nào chỉ có thể cao giọng ngâm kêu, giống như muốn đem hương vị ngọt ngào vui vẻ kia mà sáng khoái lớn tiếng kêu lên.

"A." Cô nắm lấy vai anh hai, tóc dài tuông xỏa ra theo chuyển động của anh hai mà từ trên xuống dưới, phiêu phiêu nổi nổi. Mái tóc kia đón gió nhẹ nhàng bay lên, mang theo nồng đậm tình ý.

Đột nhiên, cô nhạy cảm phát hiện tay của anh hai đi tới nơi tiếp hợp, bắt đầu từ từ lục lọi, thăm dò, làm cô thật thấp run lên. Cả người không ngừng run rẩy. Thấy thế, anh hai hài lòng cười một tiếng, bàn tay mới thăm dò đến nơi cánh hoa khinh khất tràn đầy kia, đè lại hai bên cánh hoa nhỏ, rồi lật mở ra ngoài, sau đó ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt ve lên trước thăm dò vào, đi theo vật nóng rực kia cùng nhau hướng tới chỗ sâu trong tiểu huyết mà đâm tới.

Mãnh liệt khoái cảm, cô sợ hãi kêu lên thành tiếng: "A. Không cần. Anh hai, Miên Miên sẽ hư đấy!" Động tác của anh hai vẫn không ngừng, tiếp tục nhẹ nhàng đè ép kích động nơi đó, ngón tay dài bắt đầu từ từ đút vào, lại vừa dùng thanh âm trầm thấp an ủi cô, "Đừng sợ, quả bóng nhỏ, bình tĩnh đi, em có thể. Ngoan, mở ra, ngoan, để anh hai đi vào."

Lời anh hai vừa nói xong, giống như ánh đèn thấp sáng bóng đêm, làm cho cõi lòng đang bất an của cô trở nên an ổn lại, "Ngô. Nhẹ một chút. Ngô. A."

Một cây, hai cây, ba cây, anh hai tiến hành theo chất lượng, gia nhập ba ngón tay dài từ từ theo nhiệt thiết kia bắt đầu ra sức đụng vào, thăm dò, mỗi một lần xâm nhập đều làm cho cô không kìm hãm được thét chói tai ra tiếng, sau đó trong một tia sáng thoáng qua, cô chìm vào hương vị ngọt ngào mà hôn mê.

Trong lúc giật mình, thanh âm anh hai xuyên thấu qua bóng đen truyền đến, "Em cho rằng ngắt xiu, anh sẽ bỏ qua cho em sao? Thật là một đứa bé ngây thơ."

Một đêm ấy, cô trong cơn hỗn loạn, mơ mơ màng màng, đi theo bước chân anh hai ngao du về phía chân trời, cho tới khi cô quên cả sự tồn tại về thời gian, quên cả sự tồn tại của cha và di nhỏ. Nếp người ở bên dưới anh hai, bị che đi đôi mắt, không thấy rõ bộ dáng anh hai, chỉ có thể dựa vào thính giác nhạy bén cùng khứu giác còn có vật to lớn vững vàng chiếm cứ bên trong thân thể kia, cảm thụ nhất cử nhất động của anh hai, cảm thụ âm áp của anh hai.

Hi vọng trận hoan ái cuồng dã này, cùng nhau đốt lên nhiệt độ của đôi phương để có thể đuổi hết rét lạnh thấu xương trong nội tâm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cắm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 97: Mang thai 1

Người ta thường nói đàn ông bốn mươi như lang như hổ, trong con mắt của cô, về mặt đối khát khó nhịn anh hai cũng đều khó nhịn hơn người thường gấp đôi. Nằm lý ở trên giường, cô nằm chán lết đi lật lại quyển sách trên tay, tâm tư không tự chủ được mà bay tới trên người anh hai đang ở nơi xa. Lửa nóng đụng chạm, vuốt ve ta ác thậm chí là dã man đều đủ để khiến cô đỏ mặt, ngượng ngùng e rằng tự mắng, nhưng lại không tự chủ được mà nghĩ về anh hai.

Cô cảm thấy thật kỳ quái, tình lực anh hai sao lại tốt như vậy chứ, làm xong một lần lại một lần, làm xong trước mặt rồi lại làm tiếp phía sau, thậm chí ngay cả mặt bên dựng ngược đều thử qua, hơn nữa còn khoái lạc vô si mà nói muốn thử dưới nước nữa. Di, ha, thật là quá không thuần khiết rồi, cô tại

sao có thể vừa nghĩ tới anh hai liền nhớ lại những thời điểm trên giường đây.

Cô ra sức lắc đầu, mò lấy cái gối đầu bên cạnh ôm vào trong ngực, kê cái cằm thon ở trên gối đầu mềm mại, tâm tư lại hỗn loạn một mảnh.

Nhắc tới hai tháng qua, anh hai đối với cô quả thật chính là nâng niu trong lòng bàn tay mà thương yêu. Mỗi tiếng nói mỗi cử động của anh hai, thậm chí dù là một động tác nhỏ nhỏ cũng là đối với cô yêu thương dịu dàng cùng cưng chiều, nhưng mà bên dưới cái viễn cảnh tốt đẹp tựa như tranh này lại cất giấu một viễn cảnh hắc ám mà không ai muốn nhắc tới. Cái chết của cha, di nhỏ mang thai rồi sanh non. Vậy mà cô lại không thể nghĩ ngợi đối với anh hai những sự việc đã qua ấy giống như một khu vực cấm kỵ mà vĩnh viễn cô cũng không muốn vượt qua.

Cô không biết có phải là do cô tàn nhẫn máu lạnh không, rõ ràng anh hai hại chết người cha duy nhất của cô, rõ ràng anh hai cùng cái chết của di nhỏ không khỏi có liên quan với nhau, thậm chí còn có đứa bé kia nữa. Nhưng mà cô lại làm như cái gì cũng không xảy ra mà tiếp tục núp ở dưới cánh của anh hai, thu lấy nhiệt độ ngọt ngào say lòng người kia cho riêng mình. Có lẽ trong tiềm thức, cô thật sự là đúng như lời anh hai nói nào cô có chức năng lựa chọn trí nhớ nên nhớ hay quên đi mãi mãi, mỗi lần gặp phải chuyện không vui không như ý, đại não liền tự động che giấu những thứ bất an này đi.

Thật ra, cô mới là người âm hiểm xảo trá nhất trên thế giới này, vì không muốn mất đi anh hai mà mình yêu mến, không muốn mất đi cánh chim duy nhất trong hiện tại này, thậm chí đại hận gì đối với cô cũng có thể không là gì cả. Má Lâm đã từng nói, cái này gọi là trân trọng người trước mắt, nhưng mỗi khi cô từ trong mộng mà tỉnh giấc lúc nửa đêm, vô số lần cô nhìn thấy ông ngoại với cặp mắt đầy máu, bộ mặt di nhỏ đầy thù hận, tròng mắt đen thâm thúy của cha thì bao hàm hàm ý không cam lòng cùng khinh bỉ, tất cả mọi người đều khóc ra máu rồi cùng biến thành một hình dạng ác ma ghê sợ nhất mà nhào về phía cô.

Những khuôn mặt dữ tợn, những tiếng tố cáo thể lương giống như một thanh đao bén nhọn thẳng tắp cắm vào trái tim của cô, đòi lấy tánh mạng của cô. Ở trong một buổi tối yên tĩnh đó, cô cứ nhìn thấy một đứa bé con trên người đầy máu giương bàn tay bé nhỏ đang chảy máu đầm đìa về phía cô rồi từ từ bỏ tới, thanh âm ư a bén nhọn của trẻ con thể thảm như cầu xin sự giúp đỡ, đồng thời cũng làm người ta thấy khiếp sợ cực độ.

Sau khi tỉnh dậy sau giấc mộng, mồ hôi cô đầm đìa, nước mắt cũng rơi đầy mặt. Sờ sờ chỗ ngủ bên cạnh, cũng đã sớm lạnh như băng không có nhiệt độ, anh hai không biết đã rời đi từ lúc nào rồi, trên bàn sách bên cạnh có một tờ giấy viết: Nước Mối, đừng nhìn mày, chờ anh trở lại.

Thở dài, cô đứng dậy bước xuống giường. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời tỏa nắng sáng rỡ, má Lâm đang tu bổ lại những cây và hoa kiểng kia, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên đôi mắt tang thương của má Lâm không ngờ lại có vẻ yên tĩnh cùng an bình như vậy. Cô tựa cửa sổ, thở dài một tiếng: khí trời thật là tốt nha. Chỉ là, anh hai hiện tại lại đang ở nơi đâu rồi. Anh hai có biết hay không, cô rất nhớ anh, rất muốn anh hai có thể bồi ở bên cạnh cô, vì cô xua tan giấc mộng rợn người kia. Ngáp một cái, cô lại từ từ thông thả bước đi về trên giường, dựa vào gối đầu, người có chút buồn ngủ. Nói đến thì thật kỳ quái, gần đây không biết làm sao mà cô luôn rất buồn ngủ.

Cô vốn cho là nhiều nhất anh hai đi một tuần lễ rồi sẽ trở về nhà, nhưng mà ước chừng đã qua một tháng rồi mà anh hai vẫn không thấy bóng dáng như cũ, trừ Lăng Thịnh đến truyền lời một câu chờ anh hai trở về thì cơ hồ là tin tức gì cũng hoàn toàn không có. Đối với lần này, cô thật là ăn không ngon, ngủ không yên mà trước kia thích ăn hay vu ngừ cuốn cũng bị mất khẩu vị, thậm chí có lúc còn thấy ghê tởm muốn buồn nôn. Chẳng lẽ là do quá nhớ thương một người mà khiến người ta ăn ngủ không yên sao, nhưng mà cũng không đúng nha, trừ bệnh kén ăn ra, cô lại ngủ được càng ngày càng nhiều hơn, hơn nữa khi cô soi gương quan sát mình, cô cứ nhiên phát hiện mình chẳng những không có dáng vẻ gì gọi là ưu buồn tương tư mà ôm o gầy mòn, ngược lại còn sinh mập ra thêm một vòng nữa.

Sờ sờ ngang hông rõ ràng có thịt dư đầy đặn, cô thở dài, mập thành quả bóng nhỏ, lần này anh hai được như ý rồi. Một năm trước cô không biết tại sao lại biến thành gầy đi, anh hai vẫn cau mày oán trách ôm vào không thích.

"Bang bang." Má Lâm ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ cửa, nói: "Miên Miên tiểu thư, có điện thoại của Sơ thiếu gia gọi tới."

Tần Nhật Sơ, đã lâu không gặp cậu nhỏ rồi, cô có cảm giác giống như cậu ấy đã mai danh ẩn tích rồi vậy, nhưng mà hôm nay sao lại đột nhiên tìm cô có việc gì vậy nhỉ.

Cô có chút thấp thỏm nói qua điện thoại, "Cậu nhỏ."

Bên đầu dây điện thoại bên kia Tần Nhật Sơ vẫn lấy thanh âm ôn tồn nho nhã như cũ mà cười nói: "Miên Miên, em ở nhà sao?"

Cô ở đầu dây bên này theo quán tính mà gật đầu, đáp: "Đúng vậy là ở nhà, cậu nhỏ có chuyện gì sao?"

Thanh âm Tần Nhật Sơ bỗng ngừng lại chốc lát, thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng nói: "Miên Miên, anh phải về Mỹ, có lẽ cũng sẽ không trở về nữa, anh." Dừng lại một chút, Tần Nhật Sơ nói tiếp: "Anh muốn gặp mặt em, được chứ?" Nói xong lời cuối cùng ngữ điệu kia giống như hơi cầu xin.

Một khắc kia, lòng cô lại thấy hơi đau nhói, giống như lại sắp phải mất đi một người thân nữa vậy, không có bất kỳ suy tính gì, cô mở miệng đáp ứng.

Đối với Tần Nhật Sơ cô vẫn luôn thấy áy náy. Cho tới nay, người chiếm cứ nội tâm của cô cũng vẫn chỉ có anh hai, cho nên đối với Tần Nhật Sơ hữu ý hay vô ý dụ dỗ, cô chỉ có thể lựa chọn không để ý tới cùng cô phụ anh ta. Nhất là khi ông ngoại muốn cô thế gả cho anh ta lúc ấy cô kiên trì kháng cự. Đường như cô cũng đã cho anh ta một đòn trí mạng, nhưng tình yêu không được phép có bất kỳ sự đồng tình nào cả, điều ấy đối với cô hay anh ta là đều không công bằng. Cho nên, cả đời này cô chỉ có nói tiếng xin lỗi với cậu nhỏ.

Nhân dịp đầu thu, khí trời có chút ngoài ý muốn nóng bức lên, nhất là lúc xế chiều hai ba giờ, mặt trời càng thêm cay độc dọa người.

Cô đứng ở công viên ven đường chờ Tần Nhật Sơ, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, đến cuối cùng cô thấy trước mặt càng ngày càng trở

nên mờ tối. Vuốt ve cái trán có chút thấy đau, cô nhìn người đến người đi trên đường phố, thầm nói: "Cái cậu nhỏ này, bình thường luôn luôn đứng giờ, tại sao hôm nay lại tới trễ như vậy chứ. Chẳng lẽ ở trên đường đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là anh ta đã quên cuộc hẹn của hai người rồi? Thôi, không đoán nữa vẫn là nên gọi điện thoại xem sao."

Điện thoại vừa thông, cô há mồm hỏi: "Cậu nhỏ, cậu ở chỗ nào vậy?"

Tần Nhật Sơ cười ha ha, "Em xoay người lại xem"

Nghe vậy, cô nghe lời xoay người, nhìn thấy chính là Tần Nhật Sơ đang mở mắt kính ra, từ chiếc Porsche bước xuống bộ dáng thật tuấn tú.

Cô ngẩng mặt lên, muốn cho đối phương một nụ cười thật tươi, nhưng không ngờ trước mắt đã tối sầm lại, sau đó cái gì cô cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 98: Mang thai 2

Trong màn sương trắng mịn mờ, xung quanh bốn phía đều như chìm vào hư ảo. Cô đứng tại chỗ, do dự. Không biết cảnh vật phía trước là âm u hay là xinh đẹp, nhưng mọi thứ xinh đẹp đều thường hay che giấu hắc ám cùng ghê sợ không cách nào tưởng tượng được, cô có nên tiến lên phía trước hay không đây?

Cô do dự, cô giãy giụa, cô mê man, cô đơn độc.

Trong lúc mông lung, từ trong màn sương mù dày đặc chợt truyền đến một giọng nữ dịu dàng dễ nghe, "Miên Miên. Đi tới đây. Miên Miên. Đi tới đây."

Không biết vì sao khi cô nghe thấy giọng nữ kia lại làm cho cô nhớ tới tiếng hót thê lương của con chim sơn ca bị Bạo Quân nhốt trong lồng, thanh âm dễ nghe kia xen lẫn một nỗi thê lương đến vô hạn làm cho tim cô hơi nhói đau, nhưng cô lại không còn do dự nữa mà thẳng tiến đi về phía trước.

Xông thẳng vào tầng tầng sương mù trước mắt, cô mở đôi mắt to sương mù nhìn lên cảnh tượng xinh đẹp trước mặt kia. Đó là một cô gái xinh đẹp dịu dàng lẳng lặng ngồi ở trên xích đu nhẹ nhàng đong đưa vừa khẽ vuốt cái bụng hơi nhô ra thật ôn nhu, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái ấy dưới sự soi sáng của ánh mặt trời âm áp từ từ sáng rõ ra.

Bị nụ cười cung chiêu dịu dàng ấy mê hoặc, cô dần dần cất bước đến gần cô gái ngồi trên xích đu kia.

Cô gái giống như cũng cảm nhận được cô đang đến nên từ từ xoay người lại, vừa nhìn thấy cô lại êm ái cười một tiếng, vẫy vẫy tay, "Miên Miên, tới đây đi." Vừa nói xong, còn có ý bảo cô ngồi vào bên cạnh cô ấy.

Cô tựa như người mất hồn, không có cách nào suy nghĩ nữa, chỉ có thể bước lên thăm có mềm mại, nghe lời ngồi vào bên cạnh cô gái kia, trong nội tâm cô không ngờ lại thấy thật an bình cùng bình tĩnh. Sau một hồi lâu, cô mới ngẩng mặt lên, hơi tò mò hỏi: "Cô là ai vậy, tại sao, tại sao cô lại biết tên của con?"

Cô gái nghe vậy mới tràn ra tiếng cười, nếp nhăn do cười tạo ra trên gương mặt xinh đẹp ấy giống như mặt hồ sen thật sâu muốn đem cả người cô hút vào trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

Thật là người xinh đẹp, ngay cả nụ cười cũng mị hoặc đến như vậy. Cô há hốc mồm cứng lưỡi, sửng sờ nhìn cô gái trước mặt.

"Miên Miên, mẹ là mẹ của con." Cô gái kéo tay của cô khẽ vuốt ve lên cái bụng to của mình, "Con gái ngoan, bảo bối ngoan, mẹ chính là mẹ của con đây."

Mẹ sao? Nhìn người xa lạ trước mắt này cô cảm thấy giống như có một tia chớp vừa xẹt ngang chân trời trong đêm tối tăm, làm cho thần chí mơ màng của cô bỗng thanh tỉnh lại, thu tay lại, cô lui về phía sau một bước dài, "Không. Không, cô không phải là mẹ của tôi. Mẹ của tôi đã sớm bỏ mặc tôi rồi. Không phải. cô không phải."

Nhìn bộ dạng phòng bị của cô, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái kia nhất thời nổi lên một tia bi thương chán nản, "Miên Miên, thật xin lỗi, mẹ thực sự xin lỗi con, không phải mẹ không nhớ con, mà là mẹ. Mẹ đã không còn hơi sức ở bên cạnh con nữa rồi, đứa nhỏ đáng yêu của mẹ, tới bên cạnh mẹ nào, tới bên mẹ nào."

Cô gái mong đợi đuôi tay về phía cô, trong đôi mắt to dịu dàng ấy tràn đầy tình yêu cùng hi vọng. Lúc này, lòng của cô cảm thấy nhói đau, không kìm hãm được mà hướng về phía đôi tay đang vươn tới kia, "Cô. Cô thật đúng là mẹ sao, là mẹ của con thật sao?"

Cô gái nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng sụt sùi khóc, "Bảo bối, bảo bối ngoan của mẹ, để cho con một mình ở lại chỗ này chịu khổ, mẹ thực xin lỗi con, bảo bối ngoan của mẹ. " Cô gái một mực khóc thút thít khóc bên tai làm cô sâu kín hồi tưởng lại, tình cảm bất đắc dĩ lại tuyệt vọng

trong nháy mắt tựa hồ khiến cô cũng cảm động lây mà đến ngay cả trái tim cũng thấy đau nhói ngập trời.

Trở về ôm lấy thân thể đơn bạc của cô gái, mắt của cô liền thi nhau rơi lệ, "Mẹ. Mẹ." Cô lăm bắm cái danh từ mà đối với cô vẫn còn hoàn toàn xa lạ, nhưng cô lại thấy thỏa mãn đến không ngờ, dựa vào thân thể mềm mại kia, làm cô thấy mình thật là lười biếng và cũng cực kỳ nhân nhả và an bình.

Trên xích đu lay động, hai người cứ vừa ôm vừa khóc rống một hồi lâu, không biết qua bao lâu, cô gái mới nhẹ nhàng thở ra một tiếng làm cô thức tỉnh, "Đau quá."

Cô như bắn người lên, luống cuống tay chân kiểm tra cô gái một hồi, "Không có sao chứ?"

Cô gái lắc đầu một cái, cười cười, "Không có sao, con xem lúc con còn trong bụng mẹ rất nghịch ngợm nha, con đá vào bụng mẹ này." Cô gái vừa nói xong, liền cầm tay cô để lên cái bụng tròn của mình, quả thật thần kỳ, lúc cô sờ sờ lên bụng hình như đứa bé rất nể tình mà truyền đến một hồi chấn động.

Cô cảm giác lòng bàn tay kia truyền tới một chút động đậy, rất nhẹ nhàng, giống như có một sinh mạng ở nơi nào đó đang khỏe mạnh lớn lên, hoặc giả vẫn còn không muốn ở yên trong nhà, vội vàng muốn ra ngoài nhìn xem quang cảnh xinh đẹp bên ngoài kia. Tay cô lại đột ngột truyền đến một loại chấn động, gương mặt cô hưng phấn dường như không thể tưởng tượng nổi, "Thật là đáng yêu, thật là thật đáng yêu. Con bé đá con. Con bé đá con. Con bé. Con." Cô hưng phấn đến ngay cả lời nói cũng không thể mạch lạc được, huơ tay múa chân, giống như đã trông thấy tận mắt bộ dạng đứa bé đáng yêu đưa tay chân mập mập ngăn ngừa đá đập lung tung, lòng cô bỗng tràn đầy ngọt ngào, tràn đầy sung sướng.

Cô gái như muốn sờ sờ đầu cô trấn an, khẽ cười gật đầu một cái, "Đúng vậy, ở trong lòng của người mẹ, đứa con luôn là đáng yêu như vậy. Miên Miên, con bây giờ cũng làm mẹ rồi, từ nay về sau con cũng có thể nhìn thấy đứa con đáng yêu của riêng con, con rồi cũng có thể cảm nhận được con mình đang động đậy trong bụng mình, đứa bé cùng chung huyết mạch tương liên thân tình với con."

Ách, cô sùng sốt, cái gì gọi là cô cũng làm mẹ rồi. Cô mang theo nghi ngờ nhìn về phía cô gái. Cô gái xinh đẹp thấy mặt cô nghi hoặc, không khỏi nhẹ nhàng bình thân vuốt ve bụng cô, thấy cô kinh ngạc mới nở một nụ cười, "Nhìn xem, Miên Miên, nơi này của con cũng có bảo bối rồi đấy."

Cô hoàn toàn ngu ngơ đi, "Này. Này. Có Bảo Bảo."

Cô gái đồng tình gật đầu, "Đúng vậy, Miên Miên của chúng ta cũng đã trưởng thành rồi, cũng sắp làm mẹ rồi."

"A." Cô hét lên một tiếng, tựa hồ không thể tiếp nhận chuyện mình tự nhiên lại có một baby.

"Miên Miên. Bông vải Miên. Em tỉnh lại đi, em không sao chứ?" Mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, cô không nhận được mà mạnh mẽ lui về phía sau. Đợi đến lúc cô nhìn rõ hình dáng người trước mặt thì cô mới thở ra một hơi, "Cậu nhỏ, thì ra là cậu? Làm em hết hồn."

Tần Nhật Sơ gõ đầu cô một cái, thanh âm hơi trách cứ vang lên, "Em còn nói sao, chính Miên Miên mới làm cho anh hết hồn đấy, tự nhiên đang đứng lại té ngất xỉu trước mặt anh!"

Cô cười lớn, giật nhẹ tay áo Tần Nhật Sơ, hơi yếu thế nói: "Tốt rồi mà, cậu nhỏ, bây giờ chẳng phải là con không có chuyện gì rồi sao?" Nói xong, cô còn tự vỗ vỗ bộ ngực của mình, tỏ vẻ cường tráng.

Nghe vậy, Tần Nhật Sơ cũng không giống tưởng tượng của cô mà thanh tĩnh lại, ngược lại còn nhú mày nhìn cô, giống như muốn nói rồi lại thôi một hồi lâu sau, "Miên Miên. Em."

"Làm sao vậy? Cậu nhỏ?" Chẳng lẽ kiểm tra được cô có chứng bệnh nan y gì sao? Sẽ không phải xui xẻo như vậy chứ!

Tần Nhật Sơ liếc mắt nhìn vào đôi mắt đang hoang mang của cô, liên tục do dự, nhưng rốt cuộc đành cắn răng mà nói ra, "Miên Miên, em có thai!"

Có thai? Cô nhớ lại giấc mộng vừa rồi, cái đó gọi là điềm báo trước sao, thật là mẹ báo mộng nói cho cô biết cô sắp trở thành một người mẹ sao, chính là thật sự có Bảo Bảo trong đời thật sao. Bảo Bảo, nhớ tới xúc giác mềm mại kia, cô không còn thấy kinh ngạc hay bất an như vừa mới bắt đầu nữa, ngược lại thay vào đó là tràn đầy ngọt ngào cùng mong đợi.

Bất tri bất giác cô sờ sờ cái bụng rồi lại không kìm hãm được mà cong mắt cười. Bảo Bảo, bé con, cô lại có một đứa con của mình, lại là đứa con của cô và anh hai nữa. Hắc hắc, đứa bé khi lớn lên sẽ có bộ dạng gì đây nhỉ, giống cô nhiều hơn hay là giống anh hai nhiều hơn? Trong đầu cô không khỏi hiện ra phiên bản thu nhỏ của cô và anh hai, ừ, vẫn là giống anh hai thì tốt hơn, tương đối đẹp mắt hơn, cũng tương đối đáng yêu hơn.

Đang lúc cô đắm chìm trong tưởng tượng đứa bé sẽ có bộ dáng như thế nào thì Tần Nhật Sơ đã cắt đứt mải mê phán đoán trong đầu của cô, "Miên Miên, em muốn sinh đứa bé này sao?"

Cô đối với câu hỏi của Tần Nhật Sơ có chút không hiểu nhưng vẫn gật đầu một cái, nói: "Em muốn nha." Tại sao cô lại không cần chứ, đây là đứa con của cô với anh hai, đứa con mang trong người huyết mạch cùng tình yêu của hai người, đáng yêu đến như thế, làm cho người ta yêu thương đến vậy, cô sao có thể không cần.

Tần Nhật Sơ nghe thấy câu trả lời của cô liền nhần mày lại, lui thân thể ra sau, ở trong phòng cứ đi tới đi lui, cả người nhìn rất là phiền não, "Miên Miên, em."

"Cậu nhỏ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Bộ dáng Tần Nhật Sơ lo lắng làm cho lòng cô cũng mơ hồ có chút bất an.

Tần Nhật Sơ không trả lời cô, vẫn đi qua đi lại như cũ, làm như muốn đem sàn nhà mài láng luôn rồi hần mới dừng lại, chống lại đôi mắt kinh nghi bất an của cô, nhẹ giọng mở miệng nói: "Miên Miên, em cũng biết em cùng Hiên Viên mặc dù ngoài mặt là anh em nuôi, nhưng trong thực tế hai người đích thị là anh em ruột thịt cùng cha khác mẹ, con của hai người." Tần Nhật Sơ ngừng lại một chút, sau đó mới dùng một thanh âm yếu ớt nói: "Có thể sẽ phải Sẽ cùng những đứa bé bình thường không giống nhau."

"Cái gì?" Lời nói của Tần Nhật Sơ như đánh tan tất cả vui sướng trong lòng cô, cô vẫn đang hạnh phúc vì cô sắp có một đứa bé tuyệt vời đến với thế giới này, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới tình hình ***** này, đứa nhỏ này sẽ như cô dự liệu bình thường khỏe mạnh sao, nói không chừng sẽ dị dạng thì sao, nói không chừng là kém trí, rất nhiều rất nhiều trường hợp sẽ có thể xảy ra nhưng cô căn bản không cách nào tưởng tượng được đứa bé sẽ mang dáng vẻ gì ra đời đây.

Vừa nghĩ đến chỗ này, cô không còn tưởng tượng được sự vui sướng lúc chào đón đứa bé mới đến như thế nào nữa.

Tần Nhật Sơ đem thất vọng của cô thu vào trong mắt, không nhìn được vổ vổ đầu của cô an ủi nói: "Miên Miên, đừng thương tâm, cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội, hiện tại y học rất phát triển, đứa bé này cũng vẫn có cơ hội bình thường mà." (câu này đơn thuần là an ủi, không có nghĩa là quan điểm của tác giả! ! Quả thực là mở mắt nói mò! !)

"Thật sao?" Cô nghe vậy sùng sốt, ngay sau đó mới nhẹ nhàng cười lên.

Tần Nhật Sơ còn nói: "Nhưng mà, chuyện này độ chuẩn xác thì không ai có thể bảo đảm được." Ngừng một hồi lâu sau, hần liếc nhìn cô đang ngồi trên giường một cái rồi mới tiếp tục mở miệng, "Miên Miên, em. Em nhất định phải sinh đứa bé này sao?"

Cô muốn đứa bé này sao? Cô muốn đứa bé này sao? Nếu như việc cô muốn con, nhưng đối với con mà nói được sinh ra chính là đau khổ lớn nhất trong đời, hoặc giả tương lai không lâu sau, con sẽ oán hận, con sẽ oán giận cô năm đó dù đã biết rõ sinh đứa bé nhất định phải chịu nguyên rủa nhưng vẫn khư khư cô chấp đề cho nó đi đến cái thế giới này, cái này đối với con mà nói là nỗi bi thương cùng nước mắt một đời thì phải làm sao đây.

Nhưng mà, cô không cần con sao? Để cho hần lẫn vào máu mà chảy ra khỏi cơ thể của cô sao. Hoặc giả thiết là đứa bé sinh ra sẽ rất đáng yêu tay chân mập mập, nhưng có lẽ trong một tương lai gần tay chân mập mập kia hoặc là bất cứ nơi nào khác trên thân thể con sẽ bị biến dạng đồ đầy máu nhưng dấu vết ấy chính là lời tố cáo thâm lặng dành cho cô, và khi cô nhìn thấy bi thương và nước mắt của con . Cô. Cô sao có thể nhẫn tâm như vậy, cô sao có thể chịu được đây, hay cô cứ như vậy mà bóp chết cơ hội sinh tồn của con mình. Nhưng nếu con khỏe mạnh thì sao. Có lẽ hần sẽ không được bình thường. Nhưng mà, bé không phải cũng vẫn là đứa con thương yêu của cô sao, bé không phải vẫn là máu thịt cô dưỡng dục trong bụng rồi sinh ra sao, bé là con của cô, là bảo bối của cô! Cô sao có thể nhẫn tâm để cho con một mình rơi vào không gian hắc ám âm lạnh kia được, cô sao có thể chịu như vậy.

Một khắc kia, cô nặng nề gật đầu một cái, trong lòng cô chưa từng nghĩ đến sao cô có thể kiên định đến vậy. Một khắc kia, cô cũng hiểu, mẹ nói trên đời không có một người mẹ nào là không thương con của mình. Mẹ cũng rất yêu thương cô, chỉ là mẹ không có năng lực để chăm sóc cho cô mà thôi. Mẹ yêu cô, bà vẫn dùng phương thức của mình bảo vệ cô. Một khắc kia, cô cúi đầu, vuốt ve cái bụng vẫn còn chưa lộ rõ của mình, loáng thoáng, cô giống như cảm thấy được nhịp tim hơi yếu ớt kia, luật động hơi yếu ớt kia, giọng nói bập bẹ của bé con đang gọi mẹ, mẹ.

Gật đầu một cái, trong lòng cô lại lần nữa hết lòng tin theo. Bất kể đứa nhỏ này sẽ như thế nào, cô cũng sẽ không từ bỏ nó, cô muốn đứa bé này, cô muốn con.

Khi đó cô đây là cổ chấp tin tưởng và lại tin chắc đến cỡ nào, nhưng cũng không chút nào nghĩ tới, anh hai, anh hai cũng giống như cô mong đợi đứa bé không được chúc phúc này sao, anh hai cũng muốn đứa bé này sao?

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 99: Mang thai 3

Cô không nghĩ tới trên cái thế giới này người thứ hai biết cô mang thai lại là má Lâm. Vốn cô còn muốn cho anh hai biết trước, nhưng không ngờ Tần Nhật Sơ vì muốn an bài sinh hoạt hàng ngày thích đáng cho phụ nữ có thai, vừa xác nhận cô mang thai xong chỉ trong phút chốc kia liền tự tiện chủ trương gọi điện thoại báo cho má Lâm biết.

Ai, bây giờ suy nghĩ lại một chút bộ dạng má Lâm hơi thất kinh gương mặt ra nhìn cô, cô lại là có chút oán giận Tần Nhật Sơ rồi, sao lại đi nói cái tin động trời như vậy cho một người già chứ, làm cho má Lâm so với cô đang mang thai Bảo Bảo còn muốn khăn trương hơn.

Ngày đó khi Tần Nhật Sơ đưa cô về nhà, má Lâm đã nhận được tin tức qua điện thoại trước nên từ thật sớm đã chờ cô ở cửa rồi.

Vừa thấy cô từ trên xe nhảy xuống, nét mặt già nua lại vắn vẹo một hồi, "Miên Miên tiểu thư, cô nhóc vô tâm này. Đừng để ngã bị thương tiểu thiếu gia nha."

Cô có chút giật mình, đứa nhỏ này yếu ớt như vậy sao, nhưng nhìn mặt bà lão khản trương hề hề, trái tim của cô đột nhiên thót lên một cái, cả người trở nên kinh hoàng bất an, giống như mới vừa giật mình thật sự sẽ khiến đứa bé sẽ bị tổn thương nặng nề vậy, cô vội vàng che bụng lại, mặt khản trương hề hề hỏi Tần Nhật Sơ đang đứng bên cạnh, "Cậu nhỏ, Bảo Bảo không có sao chứ?"

Trong lúc giật mình, Tần Nhật Sơ khỏe mắt giống như bị kéo mở ra, mở miệng nói: "Không có sao, không có sao, chú ý nghỉ ngơi là tốt rồi." Vừa nói lại từ trong xe đem cuốn sách《Sổ tay dành cho người mới mang thai》đưa cho cô, "Miên Miên trở về nhà rồi xem một chút đi!"

Cô vui vẻ rạo rực nhận lấy cuốn sách kia, cũng không cố làm khó Tần Nhật Sơ nữa mà nói tiếng cảm ơn rồi quay đầu chạy vào trong nhà, cô nghe mơ hồ phía sau còn truyền đến tiếng má Lâm kêu lớn lên, "Ai u, tiểu tử tông của tôi ơi, cô phải cẩn thận một chút chứ."

Đội thân ảnh của cô gái biến mất không thấy gì nữa thì Tần Nhật Sơ mới phục hồi tinh thần lại, hướng về phía bà lão bên cạnh đang cung kính đợi lệnh nói: "Hắn biết rồi sao?"

Má Lâm hiểu rõ gật đầu, "Thiếu gia có thể đã sớm phát hiện ra, cho nên mới đi Mi tìm kiếm đối sách rồi."

"Phải không?" Tần Nhật Sơ cúi đầu, ha ha cười nhẹ ra tiếng, "Hắn cũng sợ sao?"

Không cho má Lâm có cơ hội mở miệng, Tần Nhật Sơ ngừng cười, hỏi tiếp: "Má Lâm, di nói xem tỷ lệ hắn muốn đứa bé này là bao nhiêu?"

"Này." Má Lâm cả kinh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn không động thanh sắc đáp: "Theo tính khí của thiếu gia, rất có thể sẽ không cần đứa bé này."

Đứa bé kia từ nhỏ là bà nhìn lớn lên nên rất rõ ràng ý định quý dị trong lòng của đứa bé đó, lòng dạ hắn thì lại càng thêm lạnh lùng tàn nhẫn, đối với cha ruột của mình cũng có thể xuống tay thì người đàn ông này sẽ có thể lưu tình đối với ruột thịt của chính mình sao?

Ở trong lòng thiếu gia, sợ rằng chỉ có Miên Miên tiểu thư duy nhất tồn tại thôi. Đối với cái này chuyện có con không có trong kế hoạch căn bản không quan tâm, có khả năng rất lớn thiếu gia sẽ tìm mọi cách bỏ đi đứa bé có thể là dị dạng này. Nghĩ tới đây, lại nhớ bộ dáng tiểu thư vừa kích động vừa vui mừng, sợ là lại sắp có phong ba nổi lên rồi.

Lúc này, Tần Nhật Sơ bên cạnh ôn tồn nheo nhá lại nói thầm một tiếng, "Diệp Hiên Viên, anh cũng không nhất định cái gì cũng sẽ thắng." Giọng nói khinh thường nhưng lại giống như tự nói cho mình nghe vậy, nhưng trong lòng má Lâm bên cạnh cũng run lên một hồi, không khỏi mở miệng nói: "Sơ thiếu gia. . . . Miên Miên tiểu thư rất hạnh phúc."

"Ha ha." Tần Nhật Sơ quay đầu lại, thản nhiên cười, "Tôi có nói muốn phá hư hạnh phúc của cô ấy sao?"

Biểu tình của Tần Nhật Sơ chân thành tha thiết mà thành khẩn, làm cho người ta không nhìn ra một tia sơ hở nào. Má Lâm nhìn khuôn mặt tuần tú dưới màn đêm kia, trong lòng lại mơ hồ có dự cảm không có đơn giản như vậy, che dấu dưới lớp mặt nạ ôn tồn nheo nhá kia là xấu xa hắc ám muốn phá kén chui ra, thật sự đó chỉ là ảo giác của bà sao?

Cô hưng phấn cầm sách phóng tới phòng của mình, cô muốn gọi điện thoại nói cho anh hai biết, cô chờ không kịp để mau chóng nói cho anh hai cái tin tốt này, nhưng quay đầu lại nhớ tới dạn dò của má Lâm, không khỏi chùn bước, cẩn thận vịn bụng của mình.

Nhưng mà, cô không nghĩ tới chính là, điện thoại của anh hai thế nào cũng không gọi được, chuyện này làm cô hơi mất vui. Nhưng chỉ là một điểm nhỏ mà thôi, trong bụng có một Bảo Bảo cảm giác kỳ diệu này làm cho nội tâm cô lâng lâng, cảm giác hạnh phúc như muốn đưa cô bay lên.

Cõi lòng cô cứ thấp thòm cùng vui sướng như vậy mà qua ngày, một tuần lễ bất tri bất giác cũng đã qua.

Sau giữa trưa, cô đang tựa vào ghế dựa trong vườn hoa nghỉ ngơi. Mới vừa uống xong canh cá diếc má Lâm hầm cho cô, cô ăn xong thỏa mãn ngáp một cái, theo ánh mặt trời trong ngày thu dịu dàng cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Kể từ sau khi mang thai, cô trở nên thích ngủ lại tham ăn, má Lâm còn cố tình không quan tâm ý vị gì mà cứ làm thức ăn cho cô, dựa vào câu một người ăn no hai người bỏ, má Lâm như thế phải đem cô nuôi thành một con heo mập nho nhỏ vậy. Ngắt một vòng thịt mới xuất hiện trên bụng cô, không biết lúc anh hai trở lại có thể thất kinh hay không.

Trong lòng cô ngọt ngào nghĩ tới bộ dạng tuần tú của người nọ, bất tri bất giác cô tự nhiên chìm vào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, trong sân đột nhiên truyền đến tiếng còi xe hơi làm thức tỉnh giấc mộng của cô.

"Miên Miên tiểu thư" Má Lâm bước nhanh tiến lại đây, "Thiếu gia đã trở lại."

Cô cả kinh, toàn bộ cảm giác buồn ngủ đều tiêu tán, cô nhanh chóng đứng dậy chạy ra bên ngoài, sau lưng vẫn vang lên thanh âm nóng nẩy không thay đổi của má Lâm, "Ai u, Tiểu Tử Tông, cẩn thận cái bụng chứ."

Còn chưa có chạy đến cửa, cô đã gặp được anh hai ở trong đại sảnh. Chỉ nửa tháng không thấy, anh hai giống như gầy đi, nhưng mà trong mắt người tình cũng là Tây Thi, ở trong mắt cô anh hai vẫn là người đàn ông anh tuấn nhất.

Trong lòng ấm áp, cô phi thân nhào tới trong ngực anh hai, "Anh hai. . . . Anh đã trở lại à?"

Anh hai giang hai cánh tay, vững vàng tiếp được cô, "Rất nhớ anh sao? Quả bóng nhỏ?" ngón tay dài của anh hai nâng lên cằm của cô, trông mắt đen vững vàng nhìn chăm chăm cô, mặt chế nhạo cười nói.

Cô xấu hổ gật đầu một cái, lại vào trong ngực anh hai mà cọ đầu.

"Đúng rồi." Như vừa nhớ tới cái gì đó, cô từ trong ngực anh hai ngẩng đầu lên, giọng mang vẻ thần bí mà cười nói: "Anh hai, em có chuyện muốn nói cho anh biết."

Anh hai vững vàng ôm lấy cô đi lên lầu, "Có chuyện gì muốn nói cho anh biết sao? Nhìn em cái người này bộ dạng rất vui vẻ nha."

Cô nhẹ nhàng tiến tới bên tai anh hai khẽ nói: "Anh hai, em có bảo bảo." Cô vui sướng hải lòng tuyên bố cái tin tức tốt thế này.

Anh hai nghe vậy sửng sốt, thật lâu cũng không có nói chuyện, chỉ là hai tay đang ôm lấy cô đã chặt lại càng thêm chặt, anh hai khoá lấy vòng eo làm cô có chút hơi đau đớn.

"Anh hai. Anh không vui sao?" Phản ứng của anh hai thật quá xa ngoài dự đoán của cô, không giống như vui vẻ trong tưởng tượng, ngược lại còn mơ hồ có chút tức giận có chút lo lắng.

Anh hai không trả lời cô..., chỉ là ôm cô từ từ đi tới phòng ngủ, sau đó nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, chính mình ngồi vào bên cạnh, lẳng lặng đốt lên một điếu thuốc.

Bộ dạng anh hai trầm mặc làm cho lòng cô sinh bất an. Kéo tay anh hai, cô có chút gấp gáp, "Anh hai, anh làm sao vậy? Không vui sao?" Không vui vì cô có Bảo Bảo sao, anh hai không thích tiểu bảo bồi đột ngột đến này sao?

Anh hai thờ dãi một tiếng, ôm cô vào trong ngực, "Không có, chỉ là có chút ngoài ý muốn, chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi. Anh. Anh rất cao hứng."

Nghe vậy, cô mới thở ra một hơi. Cũng may, cô đã nói anh hai nhất định sẽ vui vẻ mà. Tiểu bảo bồi đáng yêu má phấn trắng nõn nà như vậy lớn lên nhất định sẽ giống anh hai, anh hai nhất định sẽ thích!

Khi đó cô đây, một lòng chỉ đắm chìm trong hạnh phúc tưởng tượng viễn cảnh khi Bảo Bảo chào đời mà thôi, gương mặt người bên cạnh bắt đầu dĩ cùng giây giũa như thế nào cô cũng không thấy. Sau đó cô cũng từng nghĩ tới, coi như ngay lúc đó cô đã nhận ra thì như thế nào, có thể cải biến sự tình sắp xảy ra sao.

Dù sao, hôn nhân cùng tình yêu không giống nhau. Tình yêu chịu trách nhiệm chính là kích tình giữa hai người, mà hôn nhân là kéo dài trách nhiệm cùng nghĩa vụ nhiều hơn. Cho nên từ xưa tới nay, người ta thường nói yêu nhau thì đơn giản, nhưng chung đụng rất khó. Hai cá thể xa lạ đã từng cùng nhau trải qua tình yêu, nhìn như có vẻ cuộc sống sau này sẽ rất hạnh phúc, cũng là quan điểm cùng tin nhiệm của hai người đang không ngừng cọ sát thỏa hiệp ở giữa, giống như cô thích và kiên trì phải có đứa bé này, mà anh hai cũng không phải là rất tò mò trông đợi đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ký Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 100: Phá thai

"Aaaaaaaa..." Cô hét lên, vụt thoát khỏi giấc mơ.

Vú Lâm nghe tiếng hét, chạy nhanh vào phòng: "Sao thế? Miên Miên?" Bàn tay ấm áp lau đi mồ hôi trên trán cô, ân cần hỏi han.

Cô rút khăn giấy ở đầu giường, lau mồ hôi lấm tấm trên mặt, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao, không sao, chỉ là con gặp ác mộng mà thôi!"

"Ác mộng?" Vú Lâm không hiểu, không phải rất lâu rồi cô không còn gặp ác mộng nữa sao?

Cô cũng hiểu rõ bản thân đã lâu không nằm mơ thấy ác mộng. Nhưng từ sau khi cô nói cho anh hai biết cô đã mang thai, những con ác mộng này lại đột nhiên kéo đến.

Trong mơ, có khi cô nhìn thấy di cô toàn thân trần truồng nằm trên tuyết, bụng nhô ra, miệng mở lớn, nơi đó máu tươi đang bắn tung tóe. Di còn khóc, nước mắt đầy mặt, vươn tay về phía cô, kêu to: "Cứu tôi, cứu con của tôi..."

Sau đó, sẽ có khi cô nhìn thấy mình đang ở thời khắc ông ngoại qua đời trong bệnh viện. Đôi mắt ông mở to, chỉ vào bụng của cô, tức giận mắng: "Nghịch chủng, đây là nghịch chủng! Nguyễn Miên Miên, người không nghe lời ta gả cho Tần Nhật Sơ, ta nguyện rửa người, người sinh con ra đều là lũ quái vật, đều là lũ dị hình dị dạng..."

Còn có khi, cô đột nhiên mơ thấy anh hai. Trong mơ, anh không còn là người đàn ông đã luôn cưng chiều yêu thương cô nữa. Anh trở thành một người

đàn ông máu lạnh, trên tay cầm thanh gươm lớn của đao phủ, sắc mặt dữ tợn xông đến phía cô: “Ta muốn giết chết đồ quái vật này, ta muốn giết chết đứa quái thai dị dạng này...”

Tất cả, tất cả đều là máu tươi chất chồng với oán hận, giống như một dây leo tà ác từ từ quấn lấy cô, rồi từ từ siết chặt khiến cô không thể nào nhúc nhích được nữa.

Có lẽ vú Lâm đã nhận ra vẻ tái nhợt trên khuôn mặt cô, liền dịu dàng an ủi: “Miên Miên à, đừng lo lắng nữa. Phụ nữ khi có thai, tính tình sẽ có hơi bất ổn một chút. Theo đó, sẽ hay có những suy nghĩ lung tung. Con đừng sợ, đây cũng chỉ là hiện tượng tâm sinh lý rất bình thường thôi. Thôi nào, bây giờ chúng ta cũng phải cho tiểu thiếu gia ăn chút gì đi chứ!”

Nhắc tới đứa con, tinh thần cô chợt tỉnh táo lại, vú Lâm cẩn thận đỡ cô xuống giường.

“Đứng rồi, anh hai đâu?”

"Thiếu gia sáng sớm đã ra ngoài, nói là có chuyện." Vú Lâm vừa nói vừa dìu cô xuống phòng khách, bụng tới trước mặt cô một đĩa ô-mai táo chua mà cô thích ăn nhất, còn có cả cánh gà sốt cay nữa.

Cô cầm lên một quả ô-mai, đột nhiên có chút ngạc nhiên mà hỏi: “Vú Lâm, sao vú lại biết cục cưng nhất định là con trai?”

Vú Lâm cười cười, như hiểu rằng nhất định cô sẽ hỏi như thế: “Người ta nói thêm chua chính là mang thai con trai đó. Con thích ăn chua như vậy, nhất định cục cưng sẽ là một bé trai.”

Vậy sao... Cô nhìn món cánh gà sốt cay trên bàn, trầm nghĩ, cô cũng thích ăn cay như vậy nha!

Cả ngày hôm nay ngồi suy đoán giới tính của cục cưng trong bụng đã khiến cô dần dần quên đi những con ác mộng kia. Cô cũng cho rằng đây chẳng qua cũng chỉ là thời kì bùng phát cảm xúc bất thường của phụ nữ có thai mà thôi. Không thể nghĩ tới sẽ có lúc cánh trong mơ lại có ngày trở thành sự thật...

Buổi tối, cô vẫn theo thói quen, lên giường đi ngủ sớm.

Trên sách có viết, phụ nữ có thai đều rất thích ngủ. Cho nên, không đợi nổi đến khi anh trở về, cô đã an tĩnh nằm trên giường ngủ say mất rồi. Nhưng mà, trên sách không viết rằng phụ nữ mang thai cũng dễ dàng tỉnh giấc.

Lúc nửa đêm, cô lại một lần nữa tỉnh dậy thoát khỏi con ác mộng. Hình ảnh người di máu chảy đầm đìa trên bụng ấy, dường như vẫn luôn hiển hiện ngay trước mắt cô, chân thật như vậy, tàn nhẫn đến thế...

Xúc cảm lúc đó, ghê tởm khiến cô buồn nôn, mùi máu tươi tanh ngòm bốc lên, khiến cô không thể nào quên được. Cô vùng khỏi chăn, nhìn lòng bàn tay đang đầm đìa máu đỏ tươi, thét lên chói tai: “Không... không... Anh, cứu em... Cứu con chúng ta...”

Giữa hai chân, máu không ngừng chảy ra, rất mãnh liệt, rất xối xả. Cảm giác có một dòng nước lạnh băng đang chạy bên trong cơ thể cô, chậm rãi xâm nhập, từ từ thay thế cục cưng ấm áp nơi đó...

Duỗi tay ra, cô cố gắng kêu: “Cứu tôi... cứu con tôi...”

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô nghe được một âm thanh cực kì tức giận vang lên bên tai.

“Cô ấy rớt cuộc khi nào mới tỉnh?” A, chính là giọng của anh hai. Cô cố gắng muốn mở mắt ra, nói cho anh biết rằng cô đã tỉnh. Nhưng mí mắt cô nặng như chì, ương bướng, cố gắng thế nào cũng không thể mở ra được.

“Diệt tiên sinh, tôi đã nói rồi, tùy tiện phá thai sẽ gặp phải những biến chứng nguy hiểm...” Tiếng của Lữ Yên vang lên, khàn khàn tựa như không có chút xúc cảm

Nhưng mà, tại sao lại gọi là tùy tiện phá thai? Có ai, có ai lại muốn hãm hại đứa con của cô sao?

Lữ Yên nói xong. Thời gian đã trôi qua thật lâu anh cũng không nói thêm gì nữa. Trong căn phòng chỉ còn lại sự yên tĩnh, sự yên tĩnh bao trùm của chết chóc.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng anh đây mia mai vang lên: “Chẳng phải cô cũng nói, khi sinh hạ đứa bé này, sẽ còn nguy hiểm hơn sao!”

“Điều đó cũng đúng...”

“Được rồi, không nói nữa! Tôi không cần đứa bé này, cô hãy nghĩ cách giải quyết đi!” Tiếng nói đầy dứt khoát của anh không ngừng vang vọng trong đầu cô. Khi ấy, cô thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có anh mới tuyệt tình tàn khốc như thế, anh không cần đứa trẻ này, anh giết chết nó...

Con của cô, cô đã không còn con của cô nữa rồi...

“Oa...” Cô chợt mở mắt, giãy giụa bò xuống giường: “Con của tôi, các người đem con tôi đi đâu mất rồi!”

Bên trong phòng, hai người nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của cô, hiển nhiên sợ hết hồn. Nhưng rất nhanh, anh đã chạy đến bên cô, ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Không phải, không phải, con vẫn ở đây mà...”

“Em không tin, em không tin... Anh đã giết chết con của em, anh nói anh không quan tâm đến con nữa...” Cô nằm trong lòng anh vẫn cố gắng muốn thoát ra. Thì ra, lồng ngực áp áp dịu dàng như vậy lại có khi khiến cô đau đớn, thất vọng và sợ hãi đến tột cùng như thế...

“Không phải...”

“Không nghe... Em không muốn nghe nữa... Em chỉ muốn cục cưng của em, cục cưng...” Cô muốn thoát khỏi vòng ôm của anh, nhưng càng cố gắng càng bị ôm chặt, không cách nào nhúc nhích nổi.

“Tôi không cần, tôi không cần gì cả. Tôi của muốn con của tôi thôi. Ba con không thương con, mẹ yêu con là được. Cục cưng, con đang ở đâu...”

Cô nằm trong ngực anh, đau đớn khóc không thành tiếng, giống như cảnh tượng một con thú hoang nhỏ, không ngừng cắn xé bất luận trước mắt có là điều gì đi chăng nữa. Anh thì thầm bên tai cô điều gì, cô đã không nghe nổi nữa. Đầu cô ong ong, mơ hồ... Tất cả, tất cả chỉ còn một thanh âm duy nhất, chính là:

Con đã không còn nữa rồi...

Cô đã mất con thật rồi...

Cô đã tâm niệm chờ mong ngày con chào đời biết bao. Thế nhưng bây giờ, con đã không còn nữa rồi...

Chỉ mới ngày hôm qua thôi, cô còn cùng con ra vườn hoa tản bộ. Cô kể cho con nghe rằng con có một người ba anh tuấn nhất trên đời ra sao, rằng thế giới bên ngoài tươi đẹp cỡ nào. Hoa nở rộ, lộc non đầy cành, chim non tập hót... Nhưng mà, nhưng mà... Chỉ qua một đêm ngắn ngủi thôi, con đã không còn cô nữa, con đã vĩnh viễn rời xa cô rồi...

Cục cưng... con đừng đi...

Ba không cần con, mẹ cần con. Mẹ vĩnh viễn cần có con...

Lữ Yên liếc nhìn người đàn ông cánh tay đầm đìa máu tươi vẫn cố sức ôm con thú nhỏ trong lòng, không khỏi thờ dài. Đây thực sự là nghiệt duyên! Rõ ràng chỉ muốn bảo vệ nhau, nhưng vì sao cuối cùng vẫn là tổn thương nhau?

Lắc đầu, Lữ Yên ngồi xuống bên thú con, nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai nó một câu. Giấy kẻ tiếp, con thú nhỏ đã ngừng giãy giụa, nằm trong ngực anh, chậm chậm chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Lyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 101: Gả cho tôi nhé!

Vài ngày trôi qua trong tình trạng ngầy ngậy đại đại. Cô đã không còn hy vọng xa vời rằng anh sẽ yêu thương hay mong đợi đứa bé này nữa. Chỉ cần anh không tức giận rồi muốn đem phá cái thai này đi, đã là niềm hạnh phúc lớn đối với cô rồi.

Kể từ ngày cô ở bệnh viện đại náo với anh, cô không còn gặp lại anh nữa. Dĩ nhiên, cũng không có ai dám đề cập lại chuyện bỏ đứa bé này. Mặc dù lần nào Lữ Yên cũng đảm bảo với cô rằng đứa bé trong bụng vẫn bình yên vô sự, nhưng cô vẫn không thể yên lòng được, ngược lại càng thêm lo lắng đề phòng.

Tình trạng căng thẳng tinh thần vào ban ngày đã ảnh hưởng trực tiếp đến chất lượng giấc ngủ vào ban đêm. Bây giờ, mỗi đêm nằm trên giường, cô chỉ có thể chợp mắt trong chốc lát rồi sẽ giật mình bật dậy, cô liên tiếp gặp phải ác mộng, cả đêm không thể an giấc.

Cô biết rõ mình cô chấp. Bởi vì khi vô số lần vuốt ve lên bụng, cô đều cảm thấy con ngày càng gầy gò, từ từ trượt ra khỏi cô. Chỉ là cô, cô luôn muốn kiên trì giữ lấy, cố gắng không cho con bỏ cô mà đi.

Cô cũng đã từng có suy nghĩ. Có phải hay chẳng, nếu không có đứa bé này, cuộc sống của cô sẽ trở lại những tháng ngày hạnh phúc như khi xưa? Anh vẫn trước sau không đổi luôn thương yêu cô, mà cô cũng có thể vĩnh viễn núp dưới sự che chở của anh, sống cuộc đời thật hạnh phúc...

Nhưng mà, mỗi khi nghĩ đến điều này, bụng cô đột nhiên sẽ đau nhói, đứa bé kia, đứa bé kia đang khóc... Cô biết rõ, nó đang khóc, nó đang gọi mẹ... Nó đang gọi cô...

Làm sao cô có thể nhẫn tâm như vậy? Làm sao cô có thể tự tay vứt bỏ máu thịt của mình? Nó là con của cô, là con trai ruột của anh và cô...

Anh đã vứt bỏ nó một lần rồi, chẳng lẽ người làm mẹ như cô lại muốn vứt bỏ nó thêm một lần nữa hay sao?

Cô...

Cô muốn đứa con này, cô tuyệt đối không để bất cứ ai làm hại nó...

“Miên Miên, Sơ thiếu gia đến, con có muốn gặp cậu ấy không?” Vũ Lâm đứng ở cửa phòng cẩn thận hỏi ý cô.

Cậu? Cậu đến đây sao?

Đúng rồi, cũng chính bởi vì lần đó cô ngất xỉu liền phát hiện đã mang thai, Tần Nhật Sơ cũng biết.

“Miên Miên, em...” Tần Nhật Sơ vừa bước vào vừa gọi cô. Đến khi nhìn thấy cô, hần liền dừng bước, sững sốt thật lâu, đi đến trước mặt cô, đỡ cho cô ngồi dậy, con giận bắt đầu bộc phát: “Hắn sao có thể chăm sóc em như vậy, em xem em cũng đã làm mẹ rồi, sao lại gầy yếu đến độ này được? Vũ Lâm, bà cho tôi...”

“Đừng...” Cô vội vàng kéo tay Tần Nhật Sơ lại: “Không phải lỗi của bọn họ, là em không muốn ăn con!”

“Em...” Ngừng lại một lát, Tần Nhật Sơ chán nản hạ tay xuống: “Miên Miên, em tội gì mà phải tự làm khổ mình thế này?”

Cô lắc đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Không khổ... Em không sợ khổ... Em sợ... Sợ... Ô ô ô... ô ô ô...” Lời chưa nói hết, người đã không nhịn được mà nước mắt tuôn trào. “Cậu nhỏ, em chỉ là... Chỉ là sợ em không thể giữ nổi đứa bé này... ô ô... Mỗi ngày trôi qua em đều cảm thấy nó đang suy yếu dần, em nỗ lực muốn ăn, muốn giữ chặt nó ở lại, nhưng mà nhưng mà... ô ô ô... Em không xứng làm mẹ, đứa bé này chắc chắn không muốn em làm mẹ nó... Chắc chắn nó muốn bỏ em mà đi...”

Tần Nhật Sơ thở dài một tiếng, ôm chặt lấy cô: “Miên Miên, ngoan, không có chuyện gì, không có chuyện gì nữa. Em sẽ giữ được nó, cục cưng cũng sẽ rất khỏe mạnh. Tôi còn muốn khi nó chào đời sẽ gọi tôi một tiếng cha nuôi cơ đấy. Ngoan nào, Miên Miên của chúng ta không khóc nữa... Còn khóc, cục cưng sẽ mệt lắm...” Tần Nhật Sơ lau nước mắt trên mặt cô, vén lại gọn gàng những sợi tóc vương trên mặt, thấp giọng an ủi.

Cô nằm trong lòng ngực Tần Nhật Sơ, bỗng thấy một loại ấm áp kì lạ xuyên qua lớp áo, truyền đến tứ chi, thấm đẫm vào trái tim cô, bụng cô cũng mơ hồ dâng lên một sự ấm áp đến hiền hòa.

Cô ngừng khóc, vẫn còn nức nở nấc lên: “Vi... Vì sao lại gọi là cha nuôi?” Nói đúng ra thì phải gọi Ông trẻ mới đúng chứ nhỉ?

Tần Nhật Sơ gõ lên chóp mũi đỏ hồng của cô, nhẹ nhàng nói: “Cha nuôi không phải để nghe hơn sao?”

Nghe vậy, cô từ trong ngực Tần Nhật Sơ ngẩng mặt lên: “Cậu, cậu cũng cần cục cưng đúng không?”

“Ôi, Miên Miên nói gì vậy, cục cưng có ai lại không cần?” Tần Nhật Sơ kinh ngạc hỏi.

“Oa...” Nghe hắn nói như thế, cô đột nhiên òa khóc: “Cậu... Anh ấy không cần... Anh ấy muốn phá cái thai này đi... Oa oa...”

“Anh?” Tần Nhật Sơ đang vuốt tóc cô liền dừng tay “Em nói là anh hai em?”

“Vâng, anh hai nói không cần cục cưng.” Cô rung rung gật đầu một cái. “Anh ấy đã rất lâu rồi không có đến thăm con. Có phải cũng đã không cần con nữa không... Oa...” Cô lại tiếp tục khóc thất thanh đến kinh thiên động địa.

“Có lẽ, hắn có nỗi khổ tâm riêng không thể nói đây?” Tần Nhật Sơ nói tốt cho anh.

“Có cái gì mà không thể nói chứ? Em đã nghe thấy anh ấy nói chuyện với Lữ Yên, phân phó cô ấy phá bỏ đứa bé này! Lần trước nếu không phải con của em mạng lớn, có lẽ đã sớm không còn nữa rồi... Cậu... Oa...”

“Được rồi, được rồi, Miên Miên, em đừng khóc nữa... Phải chú ý dưỡng thai...” Tần Nhật Sơ vuốt ve tóc cô, bắt đầu dỗ dành.

“Dưỡng thai?” Cô nghi ngờ không hiểu.

“Nếu người mẹ thích khóc, lúc sinh con ra rồi nó cũng sẽ thích khóc theo đó!” Tần Nhật Sơ nhàn nhạt cười.

Oh, thật vậy chăng? Nghe nói như vậy, cô lập tức không khóc nữa, nhưng trong lòng vẫn âm ức mà khịt khịt cái mũi.

Tần Nhật Sơ nhìn bộ dạng đáng thương tội nghiệp của cô, vừa nhẹ nhàng cười vừa nói: “Miên Miên, em gả cho tôi nhé!”

“Sao cơ?”

“Đừng có giả vờ ngờ ngẩn nhìn tôi như vậy, tôi đang nói thật đấy!”

“Nhưng mà, tại sao?” Cô đã ngạc nhiên đến mức sắp rớt cả cằm xuống rồi.

Tần Nhật Sơ không trả lời câu hỏi của cô nữa, ngược lại lại bí ẩn hỏi cô một vấn đề chẳng liên quan chút nào: “Miên Miên, có phải buổi tối em vẫn hay nằm mơ thấy ác mộng không?”

“Đúng vậy. Sao cậu lại biết?” Không những hay gặp mà chúng còn luôn khiến cô gần như phải thức trắng cả đêm.

Tần Nhật Sơ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy em cũng đã nhiều lần nằm mơ gặp ông ngoại rồi đúng không?”

Cô lại gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Đây là sự thật, cô vẫn luôn mơ thấy ông ngoại mắng cô là không nghe lời, lại còn nguyên rủa đứa trẻ cô sinh ra sẽ thành dị hình dị dạng nữa.

“Vậy thì đúng rồi!” Tần Nhật Sơ thờ dãi kết luận: “Y học gọi đây là chứng Tự kỷ ám thị!”

“Tự kỷ ám thị?” Đây là bệnh gì vậy?

Tần Nhật Sơ đẩy lại gọng kính trên mắt, phong thái giống như một giáo sĩ đang truyền đạo hay một giáo sư đang chuyên tâm giảng bài: “Đó là thuật ngữ đề cập đến tất cả những hình thức tự kích thích và khuyến khích bản thân qua năm giác quan của con người, là quá trình tự tâm niệm, tự khích lệ. Tự kỷ ám thị đóng vai trò cầu nối giữ một bên là phần ý thức tạo ra tư duy và một bên là phần tiềm thức tạo ra hành động. Thông qua những suy nghĩ chi phối tâm trí bấy lâu nay vẫn tồn tại trong ý thức, những nguyên tắc của tự kỷ ám thị sẽ chạm đến tiềm thức của con người và tác động đến tiềm thức bằng những suy nghĩ đó.”

“Hèm... Nói một cách dễ hiểu hơn, chính là khi ông ngoại muốn em rời xa Diệp Hiên Viên và lấy tôi, em không nguyện ý nhưng rồi khi ông trên giường hấp hối đã nguyên rủa em. Chính mắng kị ức này bám rễ trong ý thức của em rồi trở thành nỗi ám ảnh lớn nhất, mà qua giấc mơ nó trực tiếp ảnh hưởng đến em, khiến cho em nghĩ nó đã trở thành sự thật, chính vì vậy càng khiến cho cơ thể em ngày càng suy nhược!”

“Thật vậy sao? Cô tròn xoe mắt, bán tín bán nghi nhìn hẩn.

“Đúng! Chính là như vậy!” Tần Nhật Sơ nặng nề gật đầu một cái: “Miên Miên, trong mơ em thấy ông ngoại nguyên rủa đứa con trong bụng của em và Diệp Hiên Viên đúng không?”

“A... Đúng là như vậy, thực sự là như thế!” Cô đã có chút tin tưởng, gật đầu.

Đến lúc này Tần Nhật Sơ mới cười cười: “Vậy là đúng rồi, đây chính là triệu chứng của tự kỷ ám thị. Người bị nhẹ thì chỉ bị ác mộng hành hạ hàng đêm liên tiếp, không thể ngủ được. Còn người bị nặng thì...”

“Cái gì?” Cô không tự chủ được ôm lấy bụng mình.

“Sẽ sảy thai!”

“A... .” Vừa nghe đến chuyện sẽ mất đi đứa con này, cô nhất thời kích động, lắc mạnh tay Tần Nhật Sơ: “Cậu, vậy em phải làm sao bây giờ? Em không muốn con của em biến mất, em muốn có đứa bé này...”

Tần Nhật Sơ cười đầy hắc ám. Sự dịu dàng trong mắt hẩn đột nhiên biến thành những tia ma mãnh không thể lường trước được. Hẩn cúi người, ghé sát tai cô nhỏ giọng một hồi. Rất lâu sau đó, cô ngẩng đầu lên, bán tín bán nghi hỏi hẩn: “Có thể làm như vậy thật sao?”

Đôi môi mỏng của Tần Nhật Sơ khẽ nâng lên: “Không có cái gì là không thể cả. Như vậy sẽ là một mũi tên trúng hai đích – chuyện tốt có việc gì mà lại không thành toàn được đây? Đi thôi, cô dâu xinh đẹp của ta...”

Cô dù vẫn tiếp tục do dự nhưng cuối cùng cũng run rẩy vươn tay ra, chính thức bắt đầu bước đi trên một con đường mới!

Con đường này, chính là tổn thương! Nhưng thực ra, cũng chính là một cách để bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 102: Hôn lễ

“Nguyễn tiểu thư, cô thật xinh đẹp.”, thợ trang điểm Mỹ Mỹ vừa sửa sang lại đuôi váy giúp cô vừa ngẩng đầu lên, nhìn cô đầy hâm mộ, nói.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, không buồn không vui. Trải qua mấy ngày không ngừng đợi mong, luôn thấp thỏm trong hy vọng rồi lại thất vọng, cô cuối cùng cũng luyện được một kiểu cười hoàn mỹ dấu giả tạo.

Trong chiếc gương lớn phản chiếu hình ảnh một cô gái đang khoác lên người chiếc váy cưới trắng tinh, xinh đẹp tựa như một cô công chúa nhỏ. Chiếc váy cưới chỉ ngắn đến đầu gối, khéo léo khoe ra đôi chân thon dài của cô. Đằng sau lưng thắt một nơ bướm rất to nối dài với đuôi váy khiến tổng thể

càng thêm hoàn chỉnh, phiêu linh. Mà phía trước lại thiết kế tinh xảo, tôn lên chiếc cổ cao trắng ngần, khiến cô càng lộ ra vẻ đẹp cao quý mà đầy dịu dàng. Khuôn mặt trái xoan, đôi lông mày thanh tú, cặp môi hồng nhuận chúm chím, đôi mắt mờ to đáng vẻ ngập ngừng, sống mũi thon dài, mềm mại, quả thực sự là vẻ đẹp động lòng người. Cô nhìn vào trong gương, nhìn thấy một mỹ nhân thật quen thuộc mà sao cũng xa lạ, mà nơi đáy mắt cô gái ấy, vẫn luôn phảng phất một nét thoáng buồn...

Sau ngày hôm đó, cô chuyển về sống trong Tần gia. Anh không đến tìm cô, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi. Ngay cả khi cô cùng Tần Nhật Sơ phát ra thiệp mời kết hôn, anh cũng không có bất cứ phản ứng nào cả.

Cuộc sống cứ như vậy, đã ba ngày trôi qua mà vẫn bình lặng như nước chảy mây trôi.

Nhìn lên chiếc đồng hồ lớn trên tường, chỉ còn chưa tới ba giờ nữa thôi là hôn lễ sẽ chính thức bắt đầu. Cô thật sự không dám tưởng tượng nếu như... Nếu như mọi chuyện xảy ra không giống với dự tính của Tần Nhật Sơ, thì cô sẽ phải làm gì đây?

Là đảm lao thì phải theo lao, tiếp tục gả cho Tần Nhật Sơ sao? Cô nhớ tới kế hoạch này, vì để đảm bảo sự an toàn cho đứa trẻ trong bụng, hôn lễ này sẽ giúp được cô kích động đến anh, rồi anh sẽ đến cướp dâu và sẽ sống hạnh phúc bên cô cả đời.

Nhưng... còn Tần Nhật Sơ thì sao? Hắn không phải là rất thương cô, yêu cô hay sao? Bất ngờ, cô cảm thấy lạnh đến thấu xương. Dường như, đây không phải là một quyết định nhỏ của cô nữa, mà nó sẽ là trở thành nỗi đau khắc sâu cả đời Tần Nhật Sơ...

“Miên Miên”. Không biết từ lúc nào, chú rể của ngày hôm nay – Tần Nhật Sơ đã đứng sau lưng cô, nghiêng nghiêng mỉm cười, không cách nào che giấu đi được sự kinh ngạc trong đáy mắt.

Tần Nhật Sơ đi tới bên cô, nửa quỳ đầu gối, nâng mu bàn tay của cô lên hôn: “Miên Miên, hôm nay em rất xinh đẹp!”

“Cậu...” Cô bị ánh mắt chăm chú quan sát cả người từ đầu đến chân của đối phương mà trở nên mất tự nhiên, khẽ khàng rút tay mình ra khỏi tay hắn: “Cậu... đừng...”

Gương mặt tuấn tú của Tần Nhật Sơ bất chợt lộ ra vẻ chán nản, nhưng cũng rất nhanh mất đi. Hắn đứng dậy, cầm lấy tay của cô, rồi lại xoay người cầm lấy một ly nước ép trên bàn, đặt lại vào tay cô: “Miên Miên, em đang hồi hộp vì trở thành cô dâu sao?”

Khẩu vị của cô không được tốt, chỉ uống một hóp nước trái cây lấy lệ, rồi lắc đầu nói: “Không phải... Cậu... Là em thấy sợ, rất sợ!”

“Sợ hắn sẽ không đến sao?” Tần Nhật Sơ lập tức nói ra suy nghĩ trong lòng cô.

Cô đặt cái ly trong tay xuống, lúng túng không biết làm sao, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Tần Nhật Sơ ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên: “Đừng lo lắng, hắn ta sẽ đến. Nếu như...”

“Nếu như cái gì?” Cô lập tức ngược mắt lên, khuôn mặt đầy lo âu nhìn Tần Nhật Sơ. Nếu anh hai thực sự không hành động giống như dự tính, thì cô phải làm sao đây? Chẳng phải ngay từ ban đầu Tần Nhật Sơ đã đảm bảo rằng kế hoạch này nhất định thành công hay sao...

Tần Nhật Sơ không trả lời cô, chỉ dùng một động tác thật nhẹ nhàng lại có phần ôn nhu, chậm chậm vuốt ve gương mặt cô cho tới khi gương mặt đó đỏ bừng lên hắn mới chậm rãi ngừng lại. Một lát sau, Tần Nhật Sơ mới mở miệng nói: “Đối với hắn ta, chưa từng có cái gọi là ‘Nếu như’!”

Nghe được những lời này của Tần Nhật Sơ, cô giống như vừa được uống một viên an thần, gánh nặng trong lòng đột nhiên bay biến, cả người vừa nãy đang khấn trương lo lắng, giờ này cũng đã được thả lỏng.

Không sao đâu, nếu Tần Nhật Sơ đã đảm bảo như thế thì anh nhất định, nhất định sẽ đến, cô tiếp tục tự trấn an mình.

Ngay lúc này, cô đột nhiên muốn nghĩ như vậy, muốn tin tưởng một cách cố chấp như thế. Lại không biết rằng lúc đó Tần Nhật Sơ cũng chỉ là đang an ủi cô mà thôi. Rất nhiều năm về sau, Tần Nhật Sơ khi ngồi nhớ lại chuyện này, ánh mắt chợt dạ liếc nhìn cô, lấp bắp mà nói: “Haha... Tồi lúc đấy cũng chỉ là đánh bạc mà thôi... Nào có biết...”

Mười một giờ trưa. Hôn lễ.

Nắng vàng nhảy nhót trên bãi cỏ rộng lớn, trăm hoa yêu kiều khoe sắc, phía trên cao được kết rất nhiều chùm bóng bay rực rỡ đủ màu. Khách khứa quần áo hoa lệ nâng ly uống mừng, trò chuyện vui vẻ. Tất cả, tất cả tạo nên một bức tranh tươi đẹp thật hoàn mỹ!

Cô núp ở trong phòng thay đồ, nhìn ra cảnh tượng náo nhiệt ở bên ngoài, mồ hôi lạnh chảy xuống. Làm sao đây? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, sao anh còn chưa đến? Rút cuộc phải làm sao bây giờ?

Chạy trốn? Hay là phải gả thật đây? Trong phòng thay đồ, cô lo lắng đi đi lại lại, theo đồng hồ trên tường mà thời gian từng giây từng giây tích tắc trôi qua, trong lòng cô lo lắng cũng tỉ lệ thuận mà tăng lên theo.

“Cốc cốc...” Ngoài cửa truyền đến tiếng nói dịu dàng của Tần Nhật Sơ: “Miên Miên, đã chuẩn bị xong chưa? Đã đến giờ cử hành hôn lễ rồi!”

Xong rồi, làm sao bây giờ? Mau lựa chọn thôi, Nguyễn Miên Miên. Chạy trốn hay ở lại để tiếp tục gả cho người ta? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô rút cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Đột một lúc mà không thấy tiếng cô trả lời, âm thanh ngoài cửa bắt đầu trở nên kích động đầy bất an: “Miên Miên, em vẫn còn trong đó chứ? Tôi vào nhé...”

“Đừng... Cậu... Em lập tức ra ngay đây!” Nổ đã giương lên rồi, không thể không bắn đi được. Cô nhìn xuống đuôi váy dài thướt tha dưới chân, với tình hình như hiện nay, cô có muốn chạy trốn cũng chẳng thể thoát được rồi. Mà nếu cô trốn được, thì chẳng phải sẽ khiến Tần Nhật Sơ trở thành trò cười cho khách khứa hay sao? Cô vẫn muốn tin tưởng vào lời nói của Tần Nhật Sơ, rằng anh, anh hai nhất định sẽ đến!

Cuối cùng, cô ngẩng nhìn lại mỹ nhân xinh đẹp trong gương lần cuối, hít sâu một hơi, sau đó mở cửa: “Đi thôi, cậu, em vẫn ổn.”

Tần Nhật Sơ nắm lấy tay cô, từ từ bước đi trên con đường trải đầy cánh hoa hồng. Ở phía trước, đã có một mục sư già khuôn mặt phúc hậu tươi cười đợi sẵn.

Không biết từ lúc nào, lòng bàn tay của cô đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Cậu!” Dưới lớp khăn voan che mặt hiện lên một gương mặt vô cùng bất an không thể che giấu nổi, “Em...”

Tần Nhật Sơ nắm chặt lấy tay cô, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, giọng nói rất nhỏ: “Đừng sợ, mọi việc sẽ qua nhanh thôi!”

“Không...” Cô muốn giãy ra khỏi bàn tay to lớn đang nắm chặt lấy tay cô như vôi bạch tuộc kia, cô không muốn lấy, cô hối hận, cô không nên nghe theo lời của Tần Nhật Sơ, không nên cùng với hắn lập kế hoạch bắt anh, cô không muốn lấy chồng như thế này!

Thời khắc này, nhìn đám đông náo nhiệt trước mắt, khung cảnh xinh đẹp long lanh nhưng sao xa vời đến như vậy, lòng cô bất chợt thấy hoang vu. Nếu như, nếu như anh, anh hai không đến thì cô làm sao bây giờ? Không đến để đưa cô đi thì cô làm sao bây giờ? Cô sẽ phản bội lại tình yêu trong lòng mình mà gả cho Tần Nhật Sơ, ngày ngày ngơ ngác sống hết phần đời còn lại hay sao? Hay là cô và Tần Nhật Sơ đã đánh giá quá cao tình cảm của anh đối với cô?

Nghĩ đến đây, lòng cô như rơi xuống trăm ngàn tầng địa ngục, vạn kiếp không thể siêu sinh... Đôi giày cao gót dưới chân như ngày càng nặng nề, thân thể cô dường như cũng không tuân theo sự điều khiển nữa.

Tần Nhật Sơ nhanh nhẹn đỡ lấy cô, tiếp tục rỉ tai cô: “Đừng lo lắng, tất cả đã có tôi ở đây!”

Vị mục sư đứng bên cạnh, ngược lại lại bày ra khuôn mặt vui vẻ, nhìn hai người mờ ám như vậy lại tưởng như chính là tình chàng ý thiếp mặn nồng làm sao. Hắng giọng một cái, Mục sư mở lời: “Tôi nhận sự coi trọng của hai vị mà chủ trì hôn lễ này. Nhưng trách nhiệm của tôi cũng không phải chỉ kết thúc trong buổi lễ ngày hôm nay. Sau này khi hai người bất luận có vấn đề gì, tôi đều sẽ ở bên cạnh trợ giúp. Hy vọng hai người vĩnh viễn sống hạnh phúc bên nhau. Nếu như hôn nhân này có nguy cơ tan vỡ, trước khi quyết định một điều quan trọng nào đó, hãy đến và cầu xin Chúa. Hai người sẽ biết được rằng Chúa luôn mở rộng vòng tay chờ che, phù hộ cho mọi người, mang đến thành công trong cuộc sống, mang đến sự hòa thuận cho gia đình. Giúp mọi người có được một cuộc sống thật mỹ mãn.”

(mình không theo Đạo nên dịch hơi tối nghĩa thì phải, mọi người thông cảm nha)

... Ông ông ông... Lời ca ngợi vẫn tiếp tục vang lên. Cô cố gắng ngoái nhìn qua lớp voan về phía cửa: không có ai, anh hai vẫn chưa đến!

Không biết Mục sư đang thuyết giảng điều gì, cô cũng chẳng còn tâm trí nào mà nghe nữa. Trái tim cô như đang bị treo lơ lửng ở vách núi cao vạn trượng, mà ngọn núi này thì ngày càng cao lên, có lẽ chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ để hất tung cô xuống nơi vực sâu không đáy.

Tần Nhật Sơ khẽ chạm vào cánh tay cô, kéo cô trở về lại với hiện thực, cô thấy Mục sư đang nhiệt tình nhìn mình.

Cô nghi ngờ, đây là tình huống gì?

Lại nghe Mục Sư mở miệng nói: “Hiện tại chúng ta cùng nhau có mặt ở đây, trước mặt cha, con và thánh thần, tiến hành tuyên thệ kết hôn. Tôi muốn hỏi hai người một câu, đây là một câu hỏi rất dài, sau khi đã nghe xong xin hãy trả lời.”

Nói xong, nhìn về phía Tần Nhật Sơ ở một bên, hỏi: “Chú rể, anh có đồng ý lấy cô gái này làm vợ, theo Thánh kinh dạy dỗ, sống bên cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy như yêu thương chính bản thân mình. Dù là lúc ốm đau hay khi khỏe mạnh, nghèo khó hay giàu sang đều luôn thủy chung sắt son sống bên cô ấy, cho đến tận ngày cái chết chia lìa hai người?”

Trong lòng cô muốn hét lên, không cần, cậu, không thể đồng ý, tối thiểu cũng phải chờ thêm một lúc nữa hãy đáp ứng. Nhưng ngược với suy nghĩ này của cô, rất nhanh, tiếng nói của Tần Nhật Sơ đã dịu dàng vang lên: “Vâng, tôi đồng ý!”

Mục Sư mỉm cười hài lòng, nói xong lại xoay đầu lại, hướng về phía cô khuôn mặt nở một nụ cười, "Như vậy, cô dâu, cô có đồng ý lấy chàng trai này làm chồng, theo Thánh kinh dạy dỗ, sống bên anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu thương anh ấy như yêu thương chính bản thân mình. Dù là lúc ốm đau hay khi khỏe mạnh, nghèo khó hay giàu sang đều luôn thủy chung sắt son sống bên anh ấy, cho đến tận ngày cái chết chia lìa hai người?”

“Tôi... tôi...” Anh hai còn chưa đến, cô phải làm gì bây giờ? Bất chợt, cô cảm giác trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt lấy, róc rách rỉ máu. Cả người dường như đang bị thiêu đốt, giãy giụa trong ngọn lửa đang bùng bùng bốc cháy. Cô cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt thiết tha của Tần Nhật Sơ, lại cũng không dám tiếp tục nhìn về phía cửa, nơi có người mà cô ngày ngóng đêm trông, chỉ có thể cúi thấp đầu xuống, không thể thốt ra lời nào.

Mục Sư thấy thế, tốt bụng lập lại một lần nữa: "Cô dâu, cô có đồng ý không?"

"Tôi... tôi..." Cô ước lúc này mình có thể bắt tình nhân sự thì tốt biết bao.

Đúng lúc cô đang rơi vào tiến thoái lưỡng nan, gần như muốn té xỉu đến nơi, thì ở phía cửa truyền đến một giọng nam đầy quen thuộc, giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này.

"Cô ấy không đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 103: Cướp dâu

Tuyên bố như sấm như sét khiến cả hội trường phút chốc rơi vào yên lặng. Tất cả mọi người đều ngừng thở, nhìn về phía người đàn ông đang từ từ bước vào lễ đường. Nhưng thật ra, trong lòng ai cũng tràn đầy cảm giác tò mò lẫn cảm phục.

Người đàn ông này có khuôn mặt lạnh lùng, mày kiếm khẽ nhếch lên, đôi mắt sáng lấp lánh như sao sa, môi mỏng lại đang mím chặt thể hiện sự tức giận đến cực điểm. Sau khi nhìn lướt qua đám đông hiếu kỳ, ánh mắt ấy thâm trầm hướng về phía cô dâu và chú rể đang đứng trên lễ đài. Trong nháy mắt, như cảm nhận được sự tức giận đang tỏa ra bốn phía từ trên người đàn ông này, mọi người tình ý lập tức tản ra, nhường lối đi cho anh.

Anh cất bước đi tới trước lễ đài, lại nhìn lướt qua hai nhân vật chính đang đứng nơi đó, sau đó xoay người hướng về phía vị mục sư đang ngẩn ngơ, đôi môi mỏng hé mở, rít lên từng chữ: "Tôi nói, cô ấy – không – đồng ý!"

Lời này vừa thốt ra, cả hội trường trong nháy mắt bỗng trở nên ồn ào, xôn xao.

Tình huống này, giống hệt như trong phim ảnh Hàn Quốc vẫn hay chiếu trên TV, "cướp dâu" là đây sao???

Mọi người rồi rít bàn tán, cố gắng chờ đón "tình tiết" tiếp theo của câu chuyện đầy hấp dẫn này...

Ngay lúc đó, trên lễ đài, chú rể của ngày hôm nay – Tần Nhật Sơ vẫn bình tĩnh lên tiếng, khuôn mặt không biểu lộ bất kỳ sự tức giận nào khi hôn lễ của mình bị gián đoạn, ngược lại, hắn còn nở một nụ cười thật nho nhã: "Diệp tổng, hôm nay cậu đích thân đến đây không phải là để cùng uống chén rượu mừng với tôi và Miên Miên hay sao?"

Câu nói này của Tần Nhật Sơ làm đám đông ồn ào hẳn lên, có ai đó đột nhiên hét lớn: "A... anh ta không phải là Diệp Hiên Viên – tổng tài của tập đoàn Nguyễn thị hay sao?"

"Nghe nói đó chính là anh nuôi của cô dâu?"

"Đúng rồi, nghe nói cách đây không lâu Diệp tổng mới bị vị hôn thê của mình – Kiều Hỷ đại tiểu thư cho cắn sừng hay sao! Nghe nói..."

"Đúng rồi, giống như trước đây không lâu Diệp tổng tài mới bị vị hôn thê Kiều thị vui mừng cho hắn mang nón xanh! Nghe nói Kiều thị còn tùy tiện tìm người khủng bố hắn ta."

"Không đúng, không đúng, nghe nói Kiều thị đại tiểu thư thật là dũng mãnh hàng đêm, không biết đã chà đạp qua bao nhiêu mỹ thiếu nam đang hoàng đây."

"Vậy sao? Ta cũng nghe nói, trên web còn có đêm xuân tận tình của Kiều thị đại tiểu thư nữa đấy. Nữ nhân kia thật là phát cuồng tới cực điểm rồi. Thật là một nữ nhân quá lăng lơ con mẹ nó, khó trách một Diệp Hiên Viên không thỏa mãn được cô ta."

... Huyền thuyên... huyền thuyên... tiếng tranh cãi bất quá phía dưới bỗng chốc tạo ra một khung cảnh hết sức hỗn loạn.

Diệp Hiên Viên dường như bàng quan trước tất cả những lời đàm tiếu của khách khứa, anh chỉ chăm chú nhìn lên lễ đài, nơi ấy Tần Nhật Sơ đang nắm chặt lấy một bàn tay của ai đó mềm mại trắng trẻo, lạnh giọng tuyên bố: "Tôi đến đây chính là để cướp dâu!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt hò hét.

"Oaaaa, thật sự là đến để cướp dâu đó!" Đám phụ nữ mở to mắt chớp chớp nhìn anh, trái tim yêu đương bay lên tán loạn đầy trời.

"Oa!!! Thật là lăng mạn quá đi! Chưa từng thấy nha, tình tiết này giống hệt trong tiểu thuyết ngôn tình đó nha!!! Ôi trời đất quỷ thần ơi, thiên lôi ơi, ngài đến mà đánh chết chúng con đi!!!"

"Cướp dâu?" Tần Nhật Sơ nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng rất nhanh, hắn thu hồi lại vẻ mặt khôi hài đó, nhìn thẳng vào người đàn ông đang đứng trước mặt

mình, lãnh đạm nói : "Cướp dâu? Tại sao?"

Diệp Hiền Viên cười nhạo một tiếng, chỉ vào bụng dưới vẫn còn chưa nhô ra của cô dâu, cười đắc ý : "Tại sao ? Chính là vì trong bụng cô ấy còn đang mang thai đứa con của tôi!"

Oaaaaa ! ! Mọi người đồng loạt hét lên một tiếng thét kinh hãi. Cô dâu đã trót « bác sĩ bảo cưới » rồi nha! Không sao, vấn đề này cũng bình thường thôi, không quan trọng, cái quan trọng là cha của đứa trẻ trong bụng không phải là chú rể!

Cánh đàn ông lập tức dùng ánh mắt tán thưởng nhìn chằm chằm Diệp Hiền Viên!

Giời lắm! Ai nói vợ bạn thì không thể “có quan hệ”? Đúng ra thì "Vợ bạn không cần phải khách khí !" Diệp tổng, anh có thể đại diện cho sự đục khoét đẳng cấp tối cao rồi! Người trong nhà cũng không bỏ qua! Aizz, nhất cự li nhì tốc độ nha!

Sau khi nghe câu nói đắc ý kia của Diệp Hiền Viên, trái ngược với dự đoán của mọi người, không bộc phát tức giận mà vẫn bình tĩnh nhẹ nhàng nói : "Vậy thì sao? Tôi yêu cô ấy, bất kể cha của đứa trẻ trong bụng cô ấy là ai đi chăng nữa thì tôi chỉ cần biết ngày hôm nay, cô ấy đã gả cho tôi thì tôi cũng chính là cha của đứa bé này!"

Câu nói này của Tần Nhật Sơ khiến mấy bà cô theo trường phái xúc động lập tức sùi sụt ào ạt. Đây thật sự là một người đàn ông tốt, vẫn một mực yêu thương cô dâu dù phải chịu cảnh cấm sùng đây ai oán! Trong lúc nhất thời, mọi người đều tự động quay ra ném ánh mắt bất bình lên trên người “tên gian phu” Diệp Hiền Viên.

Diệp Hiền Viên cũng chẳng thêm phật lòng với những ánh mắt rực lửa xung quanh, chẳng qua anh chỉ nhẹ nhàng bật cười: “Nói như vậy, Tần tổng đây là thích nuôi hộ con trai người khác sao? Thế nào, cảm giác được cảm cái sùng lúc lắc trên đầu, thú vị chứ?”

Người ở dưới lễ đài nghe những câu này càng chất chồng oán hận : tên gian phu này, càng nói càng ngông cuồng! Quả thật là một phiên bản “Anna Karenina” sống động thời hiện đại!

(Trà Xanh: Các bạn có thể lên Wikipedia tìm hiểu về tác phẩm này, đây là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn nổi tiếng của nhà văn Lev Tolstoy, tình huống trong đám cưới này cũng có vài phần tương đồng như trong tiểu thuyết.)

Tần Nhật Sơ nhún vai, không giận dữ cũng chẳng bất mãn, chỉ ôm ghì lấy cô dâu đang đứng bên cạnh vào lòng: “Tôi nói, tôi yêu cô ấy. Vì cô ấy, tôi có thể tha thứ mọi chuyện! Ngoài người con gái này ra, tôi không cần bất cứ điều gì khác!” Nói xong, lại nâng bàn tay mềm mại của cô dâu, dịu dàng mà thâm tình hôn lên.

Nhìn cảnh này, Diệp Hiền Viên đang đứng dưới lễ đài đã không còn đủ kiên nhẫn nữa. Anh liếc nhìn Tần Nhật Sơ – kẻ đang giả bộ hóa thân thành thiên sứ cao thượng, tức giận nói: “Đủ rồi! Tôi không muốn lãng phí thời gian nữa! Nguyễn Miên Miên là của tôi! Đòi này kiếp này cô ấy chỉ có thể làm cô dâu của tôi!” Nói xong, Diệp Hiền Viên vươn tay ra muốn kéo cô dâu vào trong lòng mình.

Nhưng Tần Nhật Sơ nào có yếu đuối như ngọn nến trước gió, hần nghiêng người tránh bàn tay của anh, thuận thế giả vờ buông lỏng Miên Miên ra làm cô loạng choạng suýt ngã rồi lại lập tức giữ chắc lấy cô: “Sao vậy, Diệp tổng, cậu không biết mấy chữ “thương hoa tiếc ngọc” viết như thế nào hay sao? Động thủ với tôi như thế, nhờ đâu làm ngã Miên Miên thì sao?”

Diệp Hiền Viên nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn nụ cười gian xảo của lão hồ ly tinh trước mặt: “Ông cút ngay cho tôi! Miên Miên, qua đây với anh!”

Lúc này, mọi người mới chú ý tới nhân vật chính của ngày hôm nay – mấu chốt của vấn đề - cô dâu đang đứng trên lễ đài kia từ đầu đến cuối đều không hề nói lời nào. Khuôn mặt bị che khuất dưới lớp voan trắng khiến chẳng ai có thể nhìn ra thái độ của cô. Sau khi nghe Diệp Hiền Viên nói những lời này, cô dâu vẫn tiếp tục không phản ứng gì, chỉ lắc lắc cái đầu nhỏ như đang cực lực muốn thoát khỏi lồng ngực to lớn của chú rể. Mọi người thâm nghĩ ngờ, chẳng lẽ đây đúng thật là loại tình huống sên súa điển hình trong phim thần tượng hay sao? Một đứa em gái nuôi thiên lương yêu người anh trai nuôi bá đạo. Nhưng cô gái bé nhỏ này lại bị ép vào một cuộc hôn nhân với người cậu nuôi vẫn luôn thâm yêu mình. Hóa ra đây chỉ là một đám cưới hữu danh vô thực, dồn ép người anh trai nuôi kia đến bước đường cùng phải phản kháng lại!

Cô dâu đang đứng trên lễ đài vẫn không ngừng lắc qua lắc lại cái đầu nhỏ, nhưng trong mắt Diệp Hiền Viên bây giờ, hành động như thế lại mang một hàm ý hoàn toàn khác.

Cô gái này được hưởng sung sướng rồi giờ lại còn dám không theo anh quay về. Hóa ra, mấy ngày nay không gặp, đã muốn trở thành thỏ non sống trong lòng Tần Nhật Sơ rồi hay sao?

Nghĩ đến đây, đáy mắt Diệp Hiền Viên đột nhiên dâng lên sự giận dữ tới mức muốn giết người.

Tần Nhật Sơ nhìn vẻ mặt đầy dữ tợn của đối phương, trong lòng chấn động. Người đàn ông này, chỉ khi có cô gái mềm mại này ở bên cạnh mới biểu lộ ra được hết những cảm xúc chân thật thâm trầm nhất của bản thân mình. Ai nói Diệp Hiền Viên là chúa tể của Nguyễn Miên Miên? Có thể thấy được, vẫn là con cừu nhỏ này lấy nhu thắng cương, thu phục hoàn toàn được con sói bá đạo giảo hoạt ấy. Nội tâm tuy nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn không biến sắc, tiếp tục mơn ghẹo bề ngoài: “Diệp tổng, cậu cũng thấy đấy, Miên Miên không muốn theo cậu về.” Mắt thấy đối phương mặt mũi tối sầm lại, Tần Nhật Sơ cũng chẳng thêm quan tâm nữa, càng thêm phách lối ôm chặt cô gái vào trong lòng, cách lớp khăn che mặt mà hôn lên má cô, tươi cười nói: “Như vậy đi, có chuyện gì, đợi cử hành xong hôn lễ, chúng ta lại nói tiếp...”

“Ông đừng hy vọng!” Diệp Hiền Viên đột nhiên cắt đứt lời nói của Tần Nhật Sơ: “Tôi nói, không có hôn lễ nào ở đây cả!”. Nhìn sang cô dâu vẫn đang nằm trong lòng đối phương, Diệp Hiền Viên giọng nói thâm trầm: “Nguyễn Miên Miên, anh bảo em qua đây với anh, em có nghe thấy hay không!”

Cô gái vẫn không nói năng gì, chỉ tiếp tục không ngừng lắc đầu.

Trong khoảnh khắc này, thời gian như ngừng trôi. Cả hội trường chìm vào trong tĩnh lặng, giạt mình nhận ra tưởng như có cơn bão tố vừa quét qua đây. Diệp Hiên Viên đứng yên không nhúc nhích, anh nhìn thẳng vào khuôn mặt cô dâu dưới lớp voan che khuất, thân thể cao lớn như vậy, oai hùng như vậy mà cũng như khẽ run lên, khiến người ta không khỏi không thấy thương cảm.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đột nhiên người đàn ông kiều ngạo đang đứng trước lễ đài phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa, giống như một con dã thú cao ngạo đang bị dồn vào cảnh tuyệt vọng khôn cùng. Âm thanh kia thê lương mà bi tráng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trời, tựa như xuyên thấu cả đất trời bao la.

Tất cả mọi người đều bị chấn động, rồi lập tức lấy lại tinh thần chăm chú nhìn về phía người đàn ông khốn khổ đứng trước lễ đài đang chán nản cúi đầu, bóng dáng ấy, thực vạn phần bi thiết!

Tần Nhật Sơ cũng bị âm thanh này dọa cho ngây ngẩn. Giờ khắc này, hắn cảm thấy kế hoạch mà mình tỉ mỉ vạch ra cuối cùng cũng đi đến được kết thúc mỹ mãn. Từ trước tới nay, hắn luôn sợ hãi rằng Miên Miên nhỏ bé mềm yếu luôn bị người đàn ông này làm tổn thương cũng chỉ vì sự tranh đoạt, trả thù, đùa bỡn ích kỉ của hắn ta... Nhưng hôm nay, xem ra, đã không còn điều gì phải nghi ngờ nữa. Người đàn ông này là thật sự yêu Miên Miên, vì tình yêu với Miên Miên mà bất chấp tất cả. Không ngại chạy tới cướp dâu, cũng không ngại trở thành trò cười của kẻ khác, cho đến khi vẫn không nhận được sự đồng ý của người mình yêu mới trở nên ưu thương tuyệt vọng đến như vậy!

Nghĩ đến đây, Tần Nhật Sơ có chút buồn bã cúi đầu. Như vậy, hắn có thể yên tâm giao Miên Miên cho người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng mà bên trong thì dịu dàng này rồi. Hắn tin rằng, người đàn ông này dù đối với ruột thịt cũng không bỏ qua, tàn nhẫn vô tình trả thù thì đối với cô bé thiện lương này, chắc chắn vẫn là dịu dàng và cưng chiều mà thôi!

Tần Nhật Sơ ngược nhìn lên bầu trời cao xanh trước mắt, xa xa là từng đàn bồ câu trắng nuôi đuôi nhau bay về chốn thiên đường xinh đẹp.

Chắc hẳn, ở nơi xa xôi ấy, Yên Nhiên vẫn đang nhìn về nơi đây. Yên Nhiên, Yên Nhiên, em cũng đồng ý với quyết định của anh đúng không?!!

Đang miên man suy nghĩ đột nhiên nghe thấy âm thanh khàn khàn của con thú cao ngạo đang rơi vào cảnh khốn cùng ấy một lần nữa vang lên: “Miên Miên, anh yêu em, hãy cùng anh về nhà đi! Miên Miên, anh yêu em, vẫn luôn yêu em, hãy quay trở về bên anh đi! Miên Miên, anh yêu em, cả cuộc đời này chỉ dành để yêu em, cùng anh về nhà đi! Mang theo con của chúng ta cùng trở về nhà đi em!” Người đàn ông cúi thấp đầu, những âm thanh lúng túng ấy như vô thức như thì thầm thốt lên.

“Miên Miên... Cầu xin em đừng rời xa anh... Đừng bỏ anh... Đừng đi nữa... Anh không muốn phải tiếp tục cách xa... Không muốn hai chúng ta phải rời xa nhau... Không muốn, anh thực sự không muốn...” Âm thanh ấy vừa vô lực lại vừa tuyệt vọng...

Khi Tần Nhật Sơ nghe thấy những lời này, toàn thân chấn động, không tự chủ được mà buông lỏng tay, nhìn cô gái xinh đẹp như một đóa hồng đang lao vào vòng tay của người đàn ông ưu thương kia. Bất kể tương lai của cô là vực sâu hay bị thiêu đốt, bông hoa ấy vẫn khoe sắc rực rỡ để cho khoảnh khắc tươi đẹp này mãi mãi trở thành vĩnh cửu...

Cứ như vậy, Tần Nhật Sơ không chút biểu cảm, nhìn đôi nam nữ đang không coi ai ra gì kia ôm chặt lấy đối phương, tùy ý hôn nhau thật lâu. Giống như coi chính mình chỉ là một người qua đường xa lạ đang đứng xem một đôi tình nhân xa lạ đắm thiết ôm hôn nhau trên phố.

Đau lòng... Trái tim run rẩy... rồi lại an lòng...

Tất cả cung bậc cảm xúc đột ngột ào tới, Tần Nhật Sơ lắc đầu một cái, tầm mắt nhìn xuyên qua đôi tình nhân trước mặt, nhìn về nơi phương trời xa kia, nhẹ nhàng thở ra một hơi...

Miên Miên, chúc em hạnh phúc!

Rất nhiều năm về sau, khi người ta nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm đó, vẫn không khỏi cảm thán về một hôn lễ kì dị!

Chú rể thanh nhả đứng yên lặng ở một bên, lặng thinh như không nhìn cô dâu của mình đang nằm trong vòng tay của kẻ khác. Mà đuôi mắt, khóe môi ấy thì nhẹ nhàng cong lên, thanh nhả như hoa cúc mùa thu. Bên kia, cô dâu lại đang ôm ấp tên gian phu, hôn nhau mãnh liệt, sau đó người đàn ông cũng chẳng thèm để ý đến sự kinh ngạc của khách khứa mà bế bổng cô lên, xoay lưng đi ra khỏi giáo đường. Chẳng ai là có thể phủ nhận, đây quả thực là một mối tình si!

Mà tình si, thì không ai có thể chia rẽ được!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 104: Di thư 1

Trực tiếp bế cô lên xe, sau khi quãng cho tài xế một tiếng “Lái xe”, anh lập tức ngồi lần tới.

Cô giãy giụa, luống cuống muốn chống đỡ lại thân hình to lớn của anh, tay nhỏ bé thì tự chỉ chỉ vào mồm mình, không ngừng hou chân múa tay.

Không hiểu vì sao, từ lúc nhìn thấy anh bước vào lễ đường, cô đột nhiên bị mất tiếng, muốn nói cũng không nói được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn biểu hiện của anh từ giận dữ đến chán chường rồi thương tâm mà cô khi ấy thì không thể làm được gì, tìm đâu đón vạ phần...

A a a a... Cô mở to miệng, cố gắng phát ra tiếng, nhưng vẫn vô ích. Anh vừa nhìn động tác của cô vừa không ngừng ngồi ép sát vào, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, cau mày nói: “Anh đã sớm thấy có điều gì kì quái ở đây! Ai đó sao lại có lá gan lớn đến thế, dám không nghe lời theo anh về! Thì ra...”

Cô lại khóc nức nở. Không, không phải là cô không muốn trả lời anh, chỉ là cô không thể nói ra tiếng mà thôi!

Anh vuốt ve đôi mắt to tròn đầm lệ của cô, lẩm bẩm lên tiếng: “Cậu được lắm, Lăng Thịnh, lại dám bắt tôi... Ha ha...” Anh cười đầy xảo trá, đôi môi mỏng khiêu gợi khê cong lên, làm cho cô không tự chủ được mà rung mình một cái. Không biết Lăng Thịnh lúc này có đang giật mình chột dạ không nhỉ?

Chợt, anh không cười nữa, ánh mắt hung dữ nhìn cô làm cô sợ tới mức cả người nhũn ra, chỉ còn nghe thấy tiếng của anh từ từ tiến gần mình: “Đang mang thai đứa con của anh mà lại dám đi lấy người khác! Quả bóng nhỏ, lá gan của em cũng thật không nhỏ?”

Không, không phải như thế, mọi việc không phải như anh hai nghĩ đâu! Cô cuống quýt lắc đầu nhưng không thể mở miệng giải thích!

Anh như đã nhìn thấu được “lòng dạ son sắt” thâm hiểm nơi cô, khê gật đầu, giọng nói đầy suy tư: “Cũng đúng, với bản lĩnh này của em, dù cho em mượn gan trời, cũng không dám bắt anh như thế! Tám phần là cái tên Tần Nhật Sơ đáng chết kia phá đám rồi!”

Ân ân ân ân. Cô ra sức gật đầu, ý muốn nói với anh: “Anh quả nhiên là tinh tường mọi việc!” Aizz, nay mai phải thành thật nhận lỗi với cậu rồi.

Anh nhìn bộ dạng gật đầu như bỏ củi của cô, khê mỉm cười, ôm cô vào trong lòng. Bàn tay anh dừng lại ở trước ngực cô, cách lớp váy áo cưới, lại dịu dàng cười thêm một cái nữa.

Cả người cô run lên như cây sậy, thật muốn lập tức nhảy xuống xe chạy trốn quá!! Thật đáng sợ, thật đáng sợ!!!

Ngón tay thon dài của anh đẩy áo ngực trắng nõn sang một bên, nhanh chóng chui vào tầng tầng lớp lớp váy áo, hướng về nơi mềm mại đầy đà kia mà tìm kiếm. Tim cô đập cuống quýt rộn ràng làm ngực cũng phập phồng theo, cảnh tượng này làm đáy mắt anh xẹt qua một tia quý dị. Trước khi cô kịp phản ứng lại, anh đã hung ác dùng lực bóp một cái.

A... Cô muốn kêu thét lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn quý quá không thể phát ra.

Lúc này, bên tai cô vang lên giọng nói thâm trầm của anh: “Cứ cho là hôn lễ ngày hôm nay là do Tần Nhật Sơ chủ mưu. Nhưng quả bóng nhỏ à, ha ha, em cũng chính là đồng lõa trong vụ này đấy! Hơn nữa, lá gan em cũng chẳng hề nhỏ, dám để cho tên Tần Nhật Sơ đó hôn! Ha ha...em không hiểu được chân lý rằng cả người em từ trên xuống dưới chỉ có thể để Diệp Hiền Viên này chạm vào hay sao?”

Cô giật mình co rúm người lại. Nhớ ra nụ hôn trong hôn lễ vừa nãy với Tần Nhật Sơ, nhưng đó cũng chỉ là nụ hôn duy nhất mà thôi!

Sự xuất hiện của anh không phải đã khiến cho hôn lễ rất nhanh dừng lại hay sao? Lúc đó, Tần Nhật Sơ nhìn thẳng vào mắt cô, không thèm quan tâm khuôn mặt của anh đang sa sầm xuống, nhẹ nhàng vén khăn voan che mặt của cô lên: “Miên Miên, còn nhớ rõ giao kèo giữa hai chúng ta không?”

Giao kèo? Cô gật đầu một cái.

Tần Nhật Sơ cứ như sợ cô không nhớ ra, nói tiếp: “Hai ta ngày đó đã thỏa thuận rồi, sau khi chuyện này thành công, tôi có thể lấy một thứ từ em?”

Cô ngẫm nghĩ, vậy là đúng rồi. Theo như giao ước ban đầu của hai người, nếu như anh hai tới cướp dâu, đứng trước mặt mọi người mà tỏ tình với cô thì cô sẽ phải vô điều kiện đáp ứng một yêu cầu của Tần Nhật Sơ. Mà bây giờ, hiển nhiên là đã đến lúc cô phải thực hiện cam kết rồi, vì vậy cô lại gật đầu thêm một lần nữa.

“Như vậy...” trước khi cô kịp có phản ứng thì trong nháy mắt, Tần Nhật Sơ đã cúi xuống khuôn mặt cô, thả xuống đó một nụ hôn nhẹ như lông hồng. “Tôi chỉ muốn một nụ hôn mà thôi!” Nói xong, không đợi phản ứng dữ dội của anh hai, đã rút lui về phía sau.

“Miên Miên, chúc em hạnh phúc!” Nói xong, Tần Nhật Sơ liền lấy từ trong túi áo ra một lá thư đưa cho cô: “Bây giờ, Miên Miên, em đã không còn điều gì phải sợ hãi nữa rồi. Về mặt pháp luật, em đã là vợ của Tần Nhật Sơ, cho nên đối với trần trời của ông ngoại em, em đã làm được rồi, bây giờ không còn phải thấy có lỗi với ông ấy nữa! Còn nữa..., thứ này tôi cho em. Bây giờ, tôi hoàn toàn trả lại cho em tự do và hạnh phúc!”. Sau đó, Tần Nhật Sơ xoay người bước xuống lễ đài, đi thẳng ra khỏi giáo đường, để lại cô đứng đó hai gò má nóng lên, ngơ ngác nhìn bóng lưng cô đơn ấy đang dần biến mất khỏi tầm mắt mình...

A, đau! Trên môi truyền đến một loại đau đớn kéo cô trở về với hiện tại. Mờ to mắt, cô nhìn thấy anh đang nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn cô: “Quả bóng nhỏ, em đã đi du hành không gian đủ chưa?”

Oa, mùi ghen tuông chua loét lên rồi nha! Cô vội vàng lắc đầu, giơ lên lá thư Tần Nhật Sơ đã giao cho cô, đưa cho anh.

“Em nghĩ đây là cái gì?” Anh nhìn lá thư trên tay cô, bắt mắt trên mặt dần dần mất đi. Bàn tay nhẹ nhàng bóp một cái, lá thư đã bị mở ra. Lúc này, từ bên trong rơi ra hai tờ giấy.

Cô nhặt lên, vừa nhìn, sắc mặt đã không khỏi trắng bệch.

Trong phong bao có hai tờ giấy, một là giấy thỏa thuận li hôn, hai là: di thư của cha cô – Nguyễn Diệp Thành.

“Miên Miên, con gái thương yêu của cha. Khi con đọc được những dòng chữ này thì cũng là lúc cha đã không còn trên thế gian nữa rồi. Có lẽ, đây chính là sự trừng phạt của ông trời dành cho kẻ cả đời đã làm rất nhiều việc sai trái như cha! Trừng phạt cha vì vẫn luôn lạnh nhạt với đứa con gái ngoan ngoãn đã luôn kính yêu cha vô vàn. Trừng phạt cha đã tự tay giết chết người phụ nữ mà mình yêu thương. Trừng phạt cha, khiến đứa con trai ruột của cha chưa từng gọi mình một tiếng: “cha”.

Báo ứng! Tất cả đều là báo ứng!

Cả đời cha luôn kiêu ngạo bá đạo, làm việc chưa từng từ bất cứ thủ đoạn nào. Khi cha còn trẻ, vì muốn nhanh chóng đạt được dã tâm mà làm tổn thương không biết bao nhiêu người! Nhất là về mặt tình cảm, cha đã làm hại mẹ con Diệp Hiền Viên phải lưu lạc nơi đầu đường góc phố. Cha còn làm hại mẹ con hơn hai mươi tuổi đã phải ôm hận mà chết. Hơn nữa, cha còn làm con trở thành đứa trẻ tự ti nhút gan, khiến cho con tin rằng vì con mà mẹ con mới mất.

Cho đến lúc cuối cùng, cha mới phát hiện ra bên cạnh mình đã chẳng còn ai nữa! Người xưa nói không sai, nơi đỉnh cao quả thực lạnh lẽo, cô độc! Khi cha đã có được thành công, cha mới nhận ra mọi thứ xung quanh mình đều chỉ là phù du sương khói. Công đã thành, danh đã toại, nhưng đã không còn ai cùng chia sẻ với cha phần sung sướng này nữa rồi!

Sau đó, cha gặp được di con. Cha cho rằng cô ấy là người có thể cùng cha chia sẻ sung sướng và khổ đau. Vì thế, cha hao tổn tâm cơ, không chừa thủ đoạn nào, thậm chí là làm tổn thương con chỉ vì muốn giữ cô ấy lại. Nhưng mà cuối cùng tất cả chẳng qua cũng chỉ là ảo tưởng, là công dã tràng.

Cha yêu cô ấy, cô ấy lại hận cha!

Hận cha phụ bạc chị gái cô ấy, hận cha làm tổn thương con!

Xin lỗi con, Miên Miên, báo bối ngao của cha, cha rất xin lỗi! Chỉ vì cha đã cố chấp muốn theo đuổi thứ không thuộc về mình mà làm tổn thương đứa con gái đáng yêu vẫn luôn ở bên cạnh cha! Thật xin lỗi, con gái, thật xin lỗi!

Bây giờ, đã đến lúc cha phải đi tìm di của con rồi. Cô ấy rất sợ cô độc và tịch mịch. Nơi hoàng tuyền lạnh lẽo như thế, chắc chắn cô ấy đang rất sợ. Mặc dù cô ấy hận cha, chỉ mong vĩnh viễn cũng không phải gặp lại cha. Nhưng, cha rất đau lòng, cha rất muốn đi theo cô ấy! Miên Miên, tha thứ cho cha vì đã rời bỏ con, cả đời này cha đã luôn có lỗi với con rồi! Nhưng đối với di con, cha không còn cách nào khác, vĩnh viễn không thể buông tay...

Bên cạnh con bây giờ đã có Diệp Hiền Viên chăm sóc, cha thực sự rất yên tâm. Thằng nhóc này mặc dù thừa hưởng sự bá đạo của cha, tuy cũng có khi tàn nhẫn vô tình, nhưng nó đối với con chính là ngàn vạn trân trọng cùng yêu thương. Cho nên, con có thể hoàn toàn tin tưởng vào nó. Có nó ở bên cạnh, cha tin rằng, con sẽ hạnh phúc!

Thôi, thời gian đã không còn sớm nữa, cha phải đi đây...

Con đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi điều gì cả. Bởi vì cha rất vui, vì cha sẽ nhanh chóng gặp lại di của con. Lần này, cha sẽ không mạnh bạo cưỡng ép nữa, cha sẽ dùng cả tấm chân tình của mình để khiến cô ấy phải cảm động!

Cuối cùng, Miên Miên, xin lỗi con!

Và, cha thực sự rất yêu con!

Cha của con

Biển Caribbean ngày 15/3/1999”

Diệp Hiền Viên nhìn báo bối đang khóc đến mắt mũi tèm lem trong ngực mình, cánh tay anh càng siết chặt hơn, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, đôi mắt thông minh nhẹ nhàng nhếch lên. Lần này Tần Nhật Sơ thực sự đã tổn không ít tâm cơ! Không chỉ xua tan ám ảnh về Tần gia mà ngay cả nỗi đau đớn về Nguyễn Diệp Thành, cũng đã giải quyết được triệt để!

Vuốt ve mái tóc đen nhánh của cô gái đang nằm gọn trong lòng mình, Diệp Hiền Viên khẽ mỉm cười.

Đây còn không phải là một kết thúc rất mỹ mãn hay sao?

Cả cuộc đời Tần Nhật Sơ chỉ yêu hai người phụ nữ.

Một người chính là đại tiểu thư xinh đẹp dịu dàng của Tần gia – Tần Yên Nhiên. Nhưng chỉ tiếc: “Khi nàng sinh thì ta chưa sinh, khi ta sinh nàng đã già rồi.” Tình yêu này của Tần Nhật Sơ đã nảy nở từ rất sớm, nhưng không có cơ hội, không thể tranh đoạt, chỉ có thể là một giấc mộng thoáng qua...

Năm đó Tần Nhật Sơ còn là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ sống trong cô nhi viện. Trong một chương trình từ thiện được tổ chức ở đây, anh

đã được Tần đại lão gia nhìn trúng, sau đó mang về nhà nhận làm con nuôi. Từ đó, số phận của anh đã bước sang một trang mới, lúc đầu là quyền hành tiền bạc dễ dàng có được nhưng sau đó lại là một đoạn dài tình cảm đầy trắc trở!

Năm ấy, vẫn trong bộ dáng lam lũ cô đơn, anh đã gặp được chị hai xinh đẹp dịu dàng cùng chị ba hoạt bát hiếu động. Sau khi nhìn thấy nụ cười như nắng mai của chị hai, đứa bé vẫn luôn sống quật cường bỗng bình lúc đó, bỗng như hóa thành hư không. Có lẽ trong khoảnh khắc ấy, cả thế giới trong mắt anh cũng không quan trọng bằng nụ cười xinh đẹp đầy dịu dàng của cô gái trước mặt kia. Anh không thể quên được cô và dẫu có muốn, cũng đã không thể được nữa rồi...

Năm tháng thấm thoát trôi đi, anh từng chút từng chút một khắc sâu hình ảnh cô gái thanh lệ đó vào sâu tận đáy lòng...

Vị chị gái xinh đẹp đó có một cái tên rất êm tai, gọi là Yên Nhiên. Cô luôn luôn nói nói cười cười rất hồn nhiên. Anh không biết phải miêu tả sự tuyệt vời của cô bằng từ ngữ như thế nào nữa. Kia đôi lông mày cong cong, cái miệng trái tim xinh đẹp, mắt to chớp động nhẹ nhàng. Từng giây từng phút, từng khoảnh khắc đều khiến anh xao xuyến không ngừng...

Yên Nhiên không hề giống với những vị thiên kim đại tiểu thư khác. Bọn họ trước mặt anh thì tỏ ra dịu dàng thiện lương, sau lưng lại ngầm khinh bỉ, xem thường anh, nhìn anh giống như đang nhìn con chó hoang nhỏ chỉ có thể đi cầu xin chút sự thương xót sắp héo tàn từ kẻ khác!

Yên Nhiên rất đẹp, tâm hồn cũng thiện lương. Đối với người em nuôi xa lạ này, cô càng muôn vàn che chở, yêu thương. Cô đối tốt với anh thậm chí còn tốt hơn so với em gái ruột của mình. Cho nên, có đôi khi nhị tiểu thư của Tần gia thỉnh thoảng sẽ ghen tị, mặt mũi nhăn tít cả lại >”<. Rõ ràng là chị ruột của cô, vậy mà sao lại đối tốt với người em trai nuôi không có ruột rà máu mủ này đến nhường ấy!

Khi nhìn thấy vẻ mặt không cam chịu này của em gái, Yên Nhiên thiện lương cũng chỉ nhẹ nhàng giải thích: đứa bé này khiến cho chị đau lòng!

Đứa bé này khiến cho chị đau lòng!

Đứa bé này khiến cho chị đau lòng!

Mấy chữ này đã khắc sâu vào trong lòng Tần Nhật Sơ.

Từ nhỏ, anh đã hiểu rằng trên cái thế giới này, chẳng thể nhờ vả dựa dẫm được vào bất cứ ai! Chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà tồn tại! Cho nên, anh trở thành hung ác, anh tàn nhẫn, anh gài bẫy người khác, bởi vì tất cả những việc này sẽ giúp bản thân có được cơm no áo ấm, anh cũng sẽ không phải tiếp tục sống kiếp sống nơi đầu đường xó chợ bản thủ khôn khổ. Anh, có thể đứng trên đỉnh cao thế giới mà nhìn xuống tất cả mọi người!

Tất cả những kẻ đã từng bắt nạt anh, cười nhạo anh, đều chỉ có thể nằm ở dưới chân anh, nín hót mà đi hôn mũi giày của của anh mà thôi!

Cha mẹ vô danh tuy không cho anh được cái gì nhưng cũng để lại cho anh thừa hưởng được chút dung mạo bên ngoài như môi hồng răng trắng, nước da sáng... tổng thể nhìn khá giống một thiếu niên lai Pháp. Và về ngoài này của anh thì nhận được rất nhiều sự yêu mến từ mọi người. Anh cũng không cảm thấy những cảm tình mà mình nhận được này có gì đáng xấu hổ cả, đó chỉ là một chuyện rất bình thường thôi! Trên thế giới này, khi người ta chẳng có gì trong tay, đến ăn cơm cũng phải dựa vào chút sắc đẹp để kiếm lấy thì mấy thứ kiểu như lòng tự trọng rẻ tiền cũng đã chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Và khi những kẻ tư bản vốn tưởng lợi dụng được chút nhan sắc kia, sẽ bị anh làm cho mê hoặc, bất tri bất giác buông lỏng phòng bị, tạo cơ hội cho anh lấy được bất cứ thứ gì mà anh muốn.

Nhưng khi đứng trước người con gái xinh đẹp cao quý như mây như sương này, Tần Nhật Sơ lần đầu tiên có cảm giác thật lòng yêu thương... Cô không giống với tất cả những người con gái khác, nàng không cậy mình nhà cao cửa rộng, phú quý giàu sang, nàng thực sự rất thiện lương và nhân nghĩa.

Trong một khoảnh khắc kia, Tần Nhật Sơ đã thề sẽ dùng cả cuộc đời này để bảo vệ cô gái có nụ cười dịu dàng, xinh đẹp động lòng người ấy...

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 105: Di thư 2

Nhưng, người tính không bằng trời tính. Tần Nhật Sơ ngày đó còn quá non nớt, anh chưa có đủ sức mạnh để bảo vệ cô. Mà có lẽ, cô gái ấy cũng không cần anh bảo vệ, chưa từng cần...

Nhìn sản nẩy xa hoa với những cô tiểu thư xinh đẹp áo váy tung bay thướt tha, Tần Nhật Sơ phát hiện cổ họng mình khô khốc, trong lòng đau đớn, oán giận vô cùng.

Người đàn ông kia, người đàn ông kia, tại sao lại ôm Yên Nhiên của mình? Tại sao?

Vì miệng hắn đầy những lời ngon tiếng ngọt, vì vẻ ngoài bảnh bao, vì gia thế hiển hách hay là hắn là cái loại giàu sổi cường quyền?

Nhưng...

Tần Nhật Sơ khi ấy chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu, thân cô thế cô chẳng có thứ gì trong tay. Hơn nữa, anh khi đó chỉ là một thằng nhóc mười hai tuổi mà dám đòi đi yêu thiếu nữ hai mươi tuổi hoa lệ ấy hay sao? Vì vậy, anh chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn chị gái yêu quý của mình khoác lên người chiếc váy cưới trắng muốt đi bên cạnh người đàn ông anh tuấn – Nguyễn Diệp Thành đó mà thôi.

Tần Nhật Sơ đã từng nghĩ, nếu như cô hạnh phúc, nếu như người đàn ông anh tuấn đó có thể mang lại cho cô hạnh phúc thì anh cũng sẽ buông tay được, thực sự buông tay được! Anh cho rằng mình vẫn giữ được chút bản lĩnh này! Trong quan niệm tình yêu của anh, yêu một người không phải là có được người ấy bằng mọi giá mà là chúc phúc cô, thành toàn cho cô để cô có thể bay cao hơn, bay xa hơn, rời xa cái gia tộc giàu có mà cũng đầy hắc ám này!

Nhưng mà... nhưng mà...

Tên đàn ông chết tiệt đó không thực lòng với cô! Ngược lại, còn để cho cô phòng đơn gối chiếc, cuối cùng uất ức mà chết! Khi biết người con gái trong lòng mình vì băng huyết sau khi sinh mà chết, thì trong nháy mắt đó, bao nhiêu ý chí sinh tồn anh tích góp bao năm bỗng chốc đã âm ỉ sụp đổ.

Anh không muốn phải rời xa... Người mà anh ái mộ, người mà anh yêu, người duy nhất trên đời anh quan tâm... Người con gái đó, người con gái mang nụ cười kiều diễm như nắng mai đó, cô ấy, đã chết rồi... Cô ấy không còn nữa, cô ấy sẽ chẳng xuất hiện trước mắt anh thêm bất kỳ một lần nào nữa. Cô ấy sẽ không còn nimb cười xoa đầu anh với vẻ mặt rất cưng chiều đó nữa, cũng sẽ chẳng hấp háy đôi mắt to đen láy ấy một cách rất nghịch ngợm đáng yêu nữa...

Đêm đó, Tần Nhật Sơ trốn trong phòng của Yên Nhiên. Anh vẫn còn ngửi thấy đâu đây xung quanh mình là phảng phất mùi hương đặc trưng nơi cô, anh đã khóc đến khi tâm tể phê liệt...

Nguyễn Diệp Thành, tôi muốn ông phải chết! Nguyễn Diệp Thành, tôi muốn ông phải chết! Nguyễn Diệp Thành, Tần Nhật Sơ tôi muốn ông phải chết! Muốn ông phải chết! Anh muốn tự tay mình giết chết tên đàn ông đốn mạt kia, để cho hắn rơi xuống vực sâu không đáy, sống không bằng chết!

Đáng tiếc, trời cao lại không chiều lòng người. Không đợi nổi đến lúc anh có được sức mạnh cường đại trong tay thì đã truyền đến tin Nguyễn Diệp Thành gặp tai nạn máy bay mà chết. Lúc cử hành tang lễ, Tần Nhật Sơ tay nắm chặt, vạn phần tức giận! Sao có thể? Nguyễn Diệp Thành sao có thể chết dễ dàng như vậy? Nhiều năm qua không phải vì ý niệm trả thù hắn mà anh mới chống đỡ được để sống đến giờ phút này hay sao? Thế mà tại sao chỉ sau một đêm ngắn ngủi hắn đã không còn nữa? Như thế này thì anh sống trên đời còn có mục đích gì nữa đây?

Không còn mối bận tâm nào, động lực để sinh tồn cũng không có. Không thể yêu ai, cũng chẳng còn ai để mà hận...

Ngay lúc đó, Tần Nhật Sơ đã gặp được người con gái thứ hai anh yêu trong cuộc đời mình. Chính là con gái của Yên Nhiên - tiểu công chúa của Nguyễn gia – Nguyễn Miên Miên. Nhìn đứa bé đáng yêu mờ to đôi mắt ngốc nghếch núp trong ngực một thiếu niên anh tuấn lạnh lùng, tim anh chợt thấy nhói đau. Đúng rồi, anh sao lại quên được lời hứa với Yên Nhiên là phải chăm sóc thật tốt cho Miên Miên?.. Ngày đó, Yên Nhiên đã liều chết để giữ lại đứa bé này. Và hôm nay, làm sao anh có thể buông tay với cuộc đời này? Làm sao anh có thể bỏ lại đứa bé này mà ra đi được nữa?

Khi anh muốn vuốt ve khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn đó đã bị dịch ý của cậu thiếu niên lạnh lùng đứng bên cạnh ngăn lại, khiến anh phải kiên quyết rời đi.

Anh muốn có được sức mạnh cường đại, muốn chuẩn bị một lực lượng thật hùng hậu để quay trở về cướp lại bảo bối này đi! Khi đó, bảo bối này sẽ là của anh, của duy nhất chỉ mình anh!

Vì vậy, bảy năm sau, anh đã quay trở lại, mang theo vẻ là niềm tin cùng rất nhiều hy vọng. Nhưng anh chưa từng tự hỏi mình rằng tình yêu chân thật này đã kết thúc vĩnh viễn hay chưa, hoặc giả, nó căn bản chưa từng bắt đầu?..

Cho đến một ngày Tần Nhật Sơ mới nhận ra bản thân mình vẫn luôn tìm kiếm hình bóng của Yên Nhiên trên người cô bé mập mạp kia. Thậm chí đã từ rất lâu trước đây, cả khi ham muốn tình dục bộc phát thì đáy mắt anh vẫn luôn chỉ có hình ảnh xinh đẹp của Yên Nhiên mà thôi.

Diệp Hiên Viên nói rất đúng, nếu như không phải vì Yên Nhiên thì cả đời này anh cũng sẽ không thèm liếc mắt lại nhìn đứa bé kia đến lần thứ hai.

Nhưng mà, theo thời gian từ từ tiếp xúc, không biết từ bao giờ anh đã yêu cô bé con mềm mại đáng yêu, nhất gan lại hay tự ti này mất rồi. Chỉ tiếc đến khi anh phát hiện ra thì đã quá muộn. Cô bé kia đã yêu người con trai khác. Cả thể xác và tâm hồn cô chỉ tràn ngập hình bóng của người con trai ấy mà thôi. Dù người khác có mặt sát ra sao, dù có chỉ cho cô biết rằng thứ tình yêu đó là cấm kỵ nhưng hai con người ấy vẫn dũng cảm mà yêu thương nhau.

Tần Nhật Sơ không chỉ dưới một lần đã từng nghĩ, nếu như năm đó anh nhất quyết mang cô bé này rời đi thì có phải hay không kết cục sẽ không ra đến nông nổi này? Nếu như, anh không phải từ lúc ban đầu mang theo những tính toán để tiếp cận cô gái này, không phải bởi vì chút huyết mạch liên thông kia mà đối với cô rất dịu dàng, thì có hay không, trong cuộc đời này, anh sẽ tình cờ gặp được cô?

Nhưng mà...

Trong tình yêu, không có thứ gọi là chờ đợi. Chính là thời cơ, người con trai kia đã không hề bỏ lỡ, còn anh, đã lỡ mất rồi... Lần này, anh đã yêu khi quá muộn...

Liếc nhìn danh sách chuyển nhượng của Tần thị trong tay, Tần Nhật Sơ đem nó tùy ý vứt sang bên cạnh.

Cho dù hiện tại anh đã lấy được Tần thị mà mình tâm huyết trong bao nhiêu năm. Nhưng ở nơi sâu tận đáy lòng vẫn dâng lên những xúc cảm vừa khinh bỉ vừa bi thương... Không có cô gái ấy, cuộc đời của anh cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Khi đứng ở đỉnh cao danh vọng và nhìn xuống mọi người ở phía dưới, anh cũng không cảm thấy vui vẻ chút nào, bởi vì bên cạnh anh không có cô, không có cô ấy!

Có lẽ cuộc đời anh đã phạm phải quá nhiều sai lầm nên bây giờ ông trời đang trừng phạt anh, làm cho hai người con gái anh yêu cuối cùng đều rời xa anh...

Nếu số phận đã là như vậy thì hãy để cho anh vì người con gái mình yêu mà làm một việc cuối cùng đi!

Anh biết cô đã mang thai, cũng bởi vì áp lực tâm lý quá lớn mà khiến thai nhi không thuận, cơ thể suy yếu. Cứ như vậy thì có lẽ chưa kịp đợi đến ngày đứa trẻ ra đời đã hương tiêu ngọc vẫn mất rồi.

Không, anh tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra! Số phận của Yên Nhiên, bi kịch của Yên Nhiên không thể xảy ra một lần nữa trên người Miên Miên, tuyệt đối không thể!!!

Lão Tần không phải đã muốn gả cô bé cho anh hay sao, không phải vì sợ Diệp Hiên Viên sẽ chiếm được gia sản của Tần gia hay sao? Vậy thì theo đúng như lão mong muốn, anh thực sự sẽ làm được một hôn lễ hoành tráng! Lão chỉ nói kết hôn, nhưng không biết rằng trên thế giới này còn một thứ gọi là “ly hôn” hay sao? Thật là thông minh cả một đời lại hồ đồ trong một phút giây!

Cái chết của Nguyễn Diệp Thành và Tần nhị tiểu thư không phải vẫn là con ác mộng vẫn luôn hành hạ Miên Miên hay sao? Như vậy, nếu khéo léo chỉnh sửa lại sự thật, cũng không có gì là quá đáng đúng không? Nguyễn Diệp Thành bá đạo ép duyên cũng được, mà Tần nhị tiểu thư bắt cóc dĩ oan cũng xong, nhưng không có bất kì ai, bất kì ai cũng không được phép làm tổn thương cô bé này!

Phải biết, nguy tạo ra một phong thư đã nát như tro cho giống một bức di thư tâm huyết, điều này đối với Lăng Thịnh mà nói chỉ là một chuyện dễ như bỡn mà thôi!

Nguyễn Diệp Thành có ra sao, Tần nhị tiểu thư có như thế nào, điều ấy không hề quan trọng!

Chỉ cần Miên Miên được hạnh phúc!

Đúng vậy, chỉ cần Miên Miên được hạnh phúc mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 106: Bí mật không thể nói của Lăng Thịnh

“Thiếu gia, thuốc giải đã được đưa đến.” Quản gia đẩy ra cánh cửa thư phòng đang khép hờ, nhìn người đàn ông đứng cạnh cửa sổ đang quay lưng lại phía mình, cung kính thông báo.

Người đàn ông nghe vậy, xoay người lại, đây chính là Lăng thiếu gia - Lăng Thịnh của Lăng gia bây giờ.

Nhìn thấy quản gia của mình, Lăng Thịnh hất nhẹ tóc mái nhuộm highlight trên trán, màu bạch kim, dẫn đo hỏi: “Ta nhuộm highlight tóc bạch kim nhìn đẹp mắt không?”

(TX: Oh my god =))))))))) , em tưởng anh nói cái gì hình sự lắm chứ =))))

Quản gia là người rất lễ độ, nhìn qua nhìn lại: “Tóc của thiếu gia dù nhuộm màu gì cũng đẹp cả. Chẳng qua là...”

“Là cái gì?” Lăng Thịnh vuốt vuốt mái tóc phiêu dật bay bay trên trán, có chút ngạc nhiên nhìn lão bộc đang cung kính trước mặt.

Quản gia do dự trong chốc lát, lại nhìn vị chủ nhân đẹp trai bất phàm của mình một lần nữa, sau đó mới mở miệng nói: “Chẳng qua là tóc bạch kim làm cho người ta có cảm giác về một điểm xấu. Cảm giác đó... Cảm giác đó là về một tình yêu đầy tuyệt vọng, giống như việc rất yêu một người nhưng mãi dù đã dùng mọi cách vẫn không thể nào có được tình yêu của người đó.”

Đôi bàn tay đang mài mê vuốt tóc của Lăng Thịnh chợt khựng lại, rất lâu sau mi mắt anh khép hờ, nhẹ nhàng cười thành tiếng: “Tình yêu tuyệt vọng sao? Còn là vĩnh viễn không có được tình yêu của đối phương sao? Là thật vậy sao?” Dường như sau khi đã lầm bầm một mình rất lâu, Lăng Thịnh không nhận được phát tay: “Được rồi, ông lui xuống đi!”

Quản gia khẽ vuốt cằm, sau đó nghe lời bước ra ngoài.

Trong phòng, Lăng Thịnh vẫn vuốt ve những sợi tóc mềm mại, đột nhiên anh hung ác dùng hết sức để giật, một đám tóc tơ bạc bồng bênh rơi xuống, “Tình yêu tuyệt vọng sao? Ha ha ha... Lại là tình yêu tuyệt vọng? Lại là tình yêu tuyệt vọng!”

Tóc bạch kim là tà rơi xuống đất, da đầu mơ hồ đau đớn, nhưng anh không muốn quan tâm. Lăng Thịnh anh không quan tâm, cũng chẳng có bất kì ai khác quan tâm đến anh cả, không có, hoàn toàn không có!

Thật lâu sau, Lăng Thịnh mới dừng lại động tác “tự ngược” của mình, ngã nhào cả người xuống nền đất, ôm đầu cười to lên: “Ha ha ha... Kẹo đường, rốt cục em là loại con gái nào mà lại khiến anh không thể chinh phục nổi. Lăng thiếu gia lại có thể đối với người con gái khác mà quyến luyến không quên, mê luyến không ngừng cơ đấy.”

Giọng nói tưởng chừng luôn ân trọng ôn hòa ấy lúc này chợt trở nên thô lương, vang vọng trong gian phòng rộng lớn. Nhưng ở nơi đây, bên trong căn phòng này, không có ai trả lời câu hỏi của anh, rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tưởng chừng có thể nghe rõ tiếng trái tim đập loạn liên hồi... Ở nơi sâu thẳm tâm can anh, rất đau...

***** Đường ranh giới về Lăng Thịnh đáng thương *****

Lăng Thịnh sinh ra trong Lăng gia – một gia tộc hắc đạo nổi tiếng tàn ác.

Lăng Thịnh từ nhỏ đang sống trong núi đao biển lửa ấy mà lớn lên. Khi còn nhỏ, Lăng đại lão gia còn hoài nghi thằng cháu đích tôn có đáng về so với con gái còn có phần xinh đẹp hơn này có thể đảm đương được trọng trách chém giết của gia tộc hay không? Nhưng khi tận mắt nhìn thấy đứa trẻ khi chưa đầy sáu tuổi đã tự tay trong nháy mắt rút dao đâm chết con chó cưng mình nuôi từ nhỏ thì Lăng đại lão gia đã hoàn toàn có thể yên tâm.

Đứa bé này, ngoan độc, sinh ra chính là để gánh vác nghiệp lớn này!

Thời gian trôi qua, càng đến khi bàn tay Lăng Thịnh nhuộm càng nhiều máu tươi thì nụ cười của người con trai xinh đẹp này càng trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết!

Ngay lúc này, anh đã gặp được một người thiếu niên lãnh khốc giết người không chớp mắt – Diệp Hiên Viên.

Khi đó, Diệp Hiên Viên vì muốn khuếch trương sức mạnh của mình mà đã gia nhập vào Thí Luyện Đường của Lăng gia. Là thiếu chủ của Lăng gia, Lăng Thịnh hiểu rõ ràng hơn ai hết nơi này là một nơi vô cùng tàn nhẫn và khát máu. Đàn ông con trai một khi đã gia nhập vào Thí Luyện Đường, thì bất kể kẻ đó có là con cháu nhà tôn quý sang giàu hay con em nhà ti tiện bình dân thì ở đây cũng đều được nhận sự đối xử công bằng như nhau.

Thích giả Sinh tồn, đây chính là quy định của Thí Luyện Đường.

Hàng năm, Thí Luyện Đường sẽ chiêu sinh vào 300 môn đệ nhưng đến cuối cùng sẽ chỉ giữ lại vốn vẹn 10 người. Ở đây, bất luận là giết hay bị giết, đều chính là hợp pháp! Ở nơi này, không có chỗ cho tình cảm, không có chỗ cho sự tiếc thương, chỉ có chém giết và máu tươi!

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Diệp Hiên Viên, Lăng Thịnh khi đó đang ngồi trên đài cao, nhìn thiếu niên lạnh lùng ấy tới qua còn là bạn học ngủ bên cạnh mình thì giờ đang hờ hững vung thanh đao sáng lóa lên. Máu tươi còn ấm nóng cứ như vậy bắn tung tóe lên khuôn mặt tuấn tú ấy, cực kì yêu mị, làm người ta phải mê luyến không ngừng, làm người ta không dám quên...

Lăng Thịnh nghĩ tới đây, không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng.

Người đàn ông này, chính là “cùng mặt hàng” với anh. Đủ máu tanh, đủ vô tình, đủ để làm bạn tốt của Lăng Thịnh anh!

Giống như một con báo sa mạc hoang dã, tàn nhẫn và lạnh lùng giết chết tất cả những con mồi xung quanh. Lăng Thịnh đột nhiên cảm thấy có chút hứng thú. Người đàn ông này từ đầu đến cuối sẽ vẫn hoang dã như vậy, sẽ khiến người ta phải mở to mắt ra mà nhìn hay sao?

Một lần nữa gặp lại thiếu niên lạnh lùng này là ở trong kí túc xá của trường đại học. Đây chính là duyên phận nha, người thiếu niên một tuần trước đây còn máu me đầm đìa đứng trong lồng sắt, bây giờ đã đổi thành bộ dáng một sinh viên ôn tồn nho nhã, đang nghiêm túc ngồi trên ghế đọc sách.

Một khác kia, Lăng Thịnh nghe thấy tiếng cười của mình. Hơn nữa lại cười đến mê hoặc, lẳng lơ, tà mị mặc dù thứ anh ghét nhất chính là điệu cười này.

“Tôi là Lăng Thịnh của Lăng gia, rất hân hạnh được gặp cậu!”

Người nọ nghe thấy cái tên “Lăng gia” cũng chỉ hờ hững ngược mắt lên.

“Diệp Hiên Viên”

Đây chính là cảnh tượng của ngày hai người chính thức gặp gỡ nhau.

Dần dần, sự hiểu biết và thân quen giữa hai người ngày càng tăng lên, Lăng Thịnh cũng dần hiểu được chuyện nhà của Diệp Hiên Viên. Bao gồm cả chuyện anh ta đang lên kế hoạch trả thù cha ruột của mình, chuyện anh ta lên giường với nghĩa mẫu của mình dụ dỗ dần dần sau đó lại trở mặt khinh bỉ. Cả chuyện trong nhà anh ta còn có một cô em gái đáng yêu cùng cha khác mẹ béo mũm mĩm tên là Miên Miên.

Lăng đại lão đã từng nói, Lăng Thịnh có một vẻ bề ngoài tưởng chừng như vô hại lại xinh đẹp dịu dàng như con dê nhỏ nhưng kì thực bản chất bên trong chính là tâm cơ luôn phòng bị, là một con sói sẵn sàng giết chết bất cứ kẻ thù nào của mình. Loại người như vậy, sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ một kẻ nào khác! Cho nên đối với Diệp Hiên Viên, anh cũng chỉ là đứng bên ngoài muốn xem kịch vui đồng thời muốn từ từ dò la mục đích để lên kế hoạch ứng phó chu toàn. Nhưng anh chưa từng ngờ rằng tương lai cả cuộc đời của mình sau này sẽ vì một người con gái mà bất chấp mọi giá, bất chấp hậu quả

mà đi trợ giúp cho người đàn ông này!

Chỉ vì, anh là “Lăng Thịnh ca ca” của cô, chỉ có thể làm “Lăng Thịnh ca ca” mà cô luôn yêu quý mà thôi!

Có lẽ, Lăng Thịnh đối với việc mình lại tự nhiên đi yêu thương một cô bé con kẹo đường mập mập thì đã từng phỉ báng bản thân, phủ nhận không tin rất nhiều lần. Nhưng mà sau khi viên kẹo đường ngọt ngào đó nhào vào trong lòng người đàn ông lạnh lùng kia thì chỉ trong nháy mắt kia bao nhiêu ý muốn giết chóc cùng ghen tuông đều ào ạt vây lấy anh. Tất cả, tất cả, khiến anh không thể làm ngo, khiến anh chỉ có thể ôm một mối thâm tình vào nơi đáy tim, một thứ tình cảm vĩnh viễn không có kết cục, chỉ có thể làm một “tình yêu tuyệt vọng” thôi...

Trong khoảnh khắc ấy, anh cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Tại sao anh có thể bất kể mọi giá mà trợ giúp cho Diệp Hiên Viên? Tại sao anh có thể hoàn toàn tỉnh dậy vào một con báo con khát máu tàn nhẫn? Tại sao khi nhìn thấy nụ cười lấp lánh trên khuôn mặt đáng yêu của kẹo đường mà tâm tình anh lại trở nên nhộn nhạo không yên? Tại sao khi nhìn thấy cô bé ấy mở đôi mắt to tròn rưng rưng nhìn anh, đáng vẻ cô cũng đáng thương lại khiến anh vừa bất an vừa đau lòng? Tại sao năm đó ma xui quỷ khiến thế nào anh lại cúi xuống hôn vào đôi môi cô?

Ha ha, cô bé kia đã không biết được rằng nụ hôn đầu của cô không phải là dành cho vị đại ca mà cô hằng yêu mến, nó đã bị chính anh dùng cách ti tiện mà trộm đi mất rồi...

Năm ấy, khi nhìn đứa bé nằm trên xe mình vừa ngủ vừa cười rất ngọt ngào, Lăng Thịnh lúc đó đã làm ra một hành động mà chính bản thân anh cũng không hiểu nổi.

Anh cúi người xuống, tiến tới khuôn miệng nhỏ bé mong nước đỏ, nhẹ nhàng hôn lên. Sau đó, giống như bị điện giật, lập tức dứt ra.

Nhìn đến phía dưới của mình đột nhiên “chào cò” thẳng tắp, con người anh rất ít khi mất đi lí trí nhưng lần này toàn bộ sự tỉnh táo đã bị ném lên trên cao tít tận chín tầng mây.

Anh tự nhiên đối với một đứa bé chưa đầy mười tuổi mà lại phát sinh ham muốn.

Chẳng qua là, ngay lúc đó, anh đem mọi sự cố xảy ra này vứt đi rất xa, đã rất lâu rồi anh không đến Dream Age để tìm mấy con mèo con đáng yêu của anh...

Chẳng qua là...

Chẳng qua là...

Cho tới tận bây giờ, khi cô bé ngày nào giờ đã có con với người khác thì trong sâu thẳm tâm trí anh, vĩnh viễn chỉ có bóng dáng một người. Trong khoảnh khắc nào đó của một ngày cũ đã rất xa, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, cùng với nụ hôn nhẹ lướt như cánh chuồn, khuôn mặt xinh đẹp ấy, bóng dáng đầy yêu thương ấy đã chạm vào trái tim anh và vĩnh viễn ở lại trong trái tim anh...

Kia khuôn mặt xinh đẹp ấy, kia nụ cười ngọt ngào ấy, bóng dáng đầy yêu thương ấy... nhưng giờ đây anh đã không có cách nào để thổ lộ về tình yêu say đắm của mình...

Và cả nụ hôn nhẹ lướt như cánh chuồn ấy, đó là bí mật mà cả đời này anh không thể nào nói ra...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 107: Ác ma Diệp Hiên Viên sập bẫy

Diệp Hiên Viên nhẹ nhàng ôm lấy người con gái đã khóc đến mặt là mà ngủ quên mất vào trong lòng.

Nhìn xuống hình dáng lưng linh nép sát vào trong ngực mình, đôi gò má mềm mại còn lưu lại dấu vết của hai hàng lệ vẫn còn chưa khô, lông mi thật dài rủ xuống còn lấp lánh vài giọt nước mắt đọng lại, aizz, người này thật khiến cho người khác chỉ muốn yêu thương thật nhiều. Diệp Hiên Viên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng cúi người hôn lên khuôn mặt cô. Không biết có phải vì đang trong thời gian mang thai hay không mà tính khí bảo bối của anh thay đổi rất nhiều, rất dễ dàng nổi nóng và bất an, như vậy lại càng thêm mau nước mắt. Hay là, cô vẫn luôn khát vọng có được sự tha thứ từ người thân? Bây giờ, mọi việc đã qua hết rồi, áp lực, gánh nặng cũng đã buông được xuống, anh giúp cô khóc lớn một trận, qua ngày mai mọi việc sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều...

Nhẹ nhàng đem cô gái đặt lên trên giường, Diệp Hiên Viên càng nhìn cái áo cưới màu trắng kia anh lại càng thấy chướng mắt. Tại sao??? Tại sao lần đầu tiên trong đời cô mặc áo cưới lại là để sánh vai với người khác? Rõ ràng dù là lần đầu tiên hay là lần cuối cùng của cô thì cũng chỉ có thể là cùng sánh bước với anh mà thôi! Tự nhiên lại để cho kẻ khác nhanh chân đến trước được lời, làm sao mà anh chịu nổi đây!!!

Tầng tầng sa mỏng dường như đã bị xé nát theo một cách rất dã man. Diệp Hiên Viên phui phui tay, chiếc váy cưới xinh đẹp giá trị xa xỉ kia dưới tay anh

giờ chỉ còn là một đồng mảnh vụn bay tán loạn! Mà, cô gái vô tâm kia vẫn còn vô tư ngủ mê man bất tỉnh cơ đấy!

Diệp Hiền Viên than nhẹ một tiếng, đi vào phòng tắm, lấy ra một cái khăn mặt nóng, nhẹ nhàng lau đi lớp phấn trang điểm trên khuôn mặt cô. Mấy thứ đã vô vị lại còn lờ lợc này chỉ có tác dụng che giấu đi sự ngọt ngào thanh khiết của cô mà thôi! Giờ tay lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại như nước của cô, Diệp Hiền Viên không khỏi hài lòng mỉm cười một cái, tiến tới đôi môi nhỏ xinh của cô, nhẹ nhàng hôn xuống, trong lòng anh tràn đầy những cảm xúc ngọt ngào...

Cô gái này, là thiên sứ trong trắng thuần khiết, từ nay về sau, cô chính là của riêng mình anh mà thôi!

Bất kể dù là Tần Nhật Sơ hay Lăng Thịnh, bất kì ai cũng không thể cướp cô ra khỏi vòng tay anh! Cô là của anh, đời này, kiếp này và cả kiếp sau nữa, chỉ có thể là của anh!

Châm chậm, ngón tay thon dài của Diệp Hiền Viên mang theo chiếc khăn lông ấm áp, mon man trên da thịt của cô, cẩn thận như đang lau một món đồ sứ rất trân quý, nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng vuốt ve, cuối cùng đi tới bụng cô – nơi đang dần nhô to lên, động tác trên tay anh không tự chủ được mà đột nhiên khựng lại.

Không ai biết được rằng trong lòng Diệp Hiền Viên đã mong chờ đứa bé này biết bao cũng nhiều như việc anh đã căm ghét nó đến nhường nào.

Đứa bé này là kết tinh tình yêu của anh và cô, là huyết mạch tương liên với hai người. Nhưng mà ai cũng không thể phủ nhận, nó, là đứa trẻ bị nguyên rủa.

Diệp Hiền Viên vĩnh viễn không thể quên được, trên cái đảo nhỏ hoang vu đó, người phụ nữ đã một thời thời xinh đẹp kiều ngạo đang thất cổ một đứa trẻ hai đầu một chân, thất thanh gào khóc: “Tôi muốn giết chết quái vật này, quái vật này không phải là con của tôi, tuyệt đối không phải là con của tôi!”

Khi nhìn thấy Diệp Hiền Viên đến gần, đôi mắt đục ngầu của cô ta đột nhiên rực sáng, nhìn người đàn ông trước mặt, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ha ha ha... Diệp Hiền Viên, anh đến đây để xem chuyện cười của tôi phải không? Đường đường là đại công chúa của Kiều thị mà lại sinh ra một quái vật... Ha ha ha...”

Thấy người đàn ông trước mặt vẫn tỏ thái độ hờ hững, Kiều Hỷ đột nhiên ngẩng đầu lên, tâm tê phế liệt đem đứa trẻ sơ sinh ném về tảng đá ở phía xa, dửng dưng mà nói: “Lấy máu của con gái trưởng Kiều thị - Kiều Hỷ tôi đây, lấy mạng sống của cháu của trưởng Kiều thị mà làm lễ vật hiến tế, tôi nguyện rửa người, nguyện rửa Diệp Hiền Viên anh cả đời này không thể có con, nếu có con thì cũng sẽ là quái vật, thứ quái vật bị người đời phi nhổ vào!” Nói xong, rõ ràng từ một người như không còn chút hơi sức nào để mà đứng vững như thế, đột nhiên không biết sức mạnh ở đâu ra liền phi thân vọt đến trước vách đá.

Tiếng va chạm vào đá thật lạnh lẽo, máu tươi nhuộm đỏ bức tường đá, bắn tung tóe, bắn lên cả khuôn mặt Diệp Hiền Viên một giọt đỏ tươi. Nhìn cảnh tượng thì thể hai mẹ con đều trừng to con mắt, ngay cả những người đã quen vào sinh ra tử, tay nhuộm không biết bao nhiêu máu cũng bất giác muốn nôn mửa!

Thieu hủy đi! Anh đã nói với thuộc hạ của mình như vậy.

Lửa bốc cao đầy trời, ngọn lửa này phải đốt đến ba ngày ba đêm mới từ từ tàn lụi. Anh từng nghĩ tội ác cùng với bất an, tất cả sẽ được lửa mang đi, hoàn toàn biến mất, Diệp Hiền Viên anh đã từng tự nhủ như vậy. Nhưng sau đó trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác sợ hãi và bất an, anh không có cách nào xóa tan được.

Về đến nhà, khi nhìn thấy cô gái anh yêu thương khuôn mặt hưng phấn ôm lấy bụng với một dáng vẻ thật dịu dàng thì Diệp Hiền Viên mới hiểu được trên cái thế giới này, thật sự có thứ gọi là nguyên rủa, thật sự có thứ gọi là báo ứng!

Anh ngăn phòng vạn phòng nhưng cuối cùng người con gái anh yêu vẫn mang thai con của anh. Nhưng anh không nhận được sự chúc phúc, trên người anh là vô số tội ác và là cả lời nguyên rủa cho đứa con của mình.

Phá bỏ nó đi! Phá bỏ nó đi! Như vậy tất cả đều có được hạnh phúc an ổn rồi!

Đúng vậy, Diệp Hiền Viên không dưới một lần muốn đem cái ý nghĩ này biến thành sự thật. Nhưng cuối cùng khi nhìn thấy gương mặt đau thương đến chết lặng của cô gái kia, anh chỉ đành buông tay.

Anh không đành lòng! Cô đã vui mừng biết bao khi nghe tin mình có thai, cô đã hy vọng thế nào khi biết mình sắp được làm mẹ! Làm sao anh có thể nhẫn tâm nhìn cô đau đớn?

Diệp Hiền Viên tự nhủ, cứ thuận theo tự nhiên đi! Nếu như đã nhất định phải chịu tội, vậy hãy để cho anh vĩnh viễn gánh chịu tội lỗi này đi!

Nhưng mà, những việc của quá khứ đã qua, tại sao nhất định phải đến ám ảnh lấy cô? Rõ ràng người ép Nguyễn Diệp Thành hại chết di Tần, ép Tần gia phải lao đao là anh, đều là anh! Tại sao cuối cùng người gánh chịu những tội ác, những đen tối hắc ám mà anh gây ra lại là người con gái mà anh yêu nhất? Tại sao???

Nhìn phía dưới của cô máu tươi chảy ra thấm đẫm, Diệp Hiền Viên chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ nhìn xuống bàn tay mình! Rõ ràng tưởng chừng như sạch sẽ không nhiễm bụi trần thế, nhưng tại sao lại nhuộm máu? Tại sao lại bị sự hắc ám ăn mòn?!

Khoảnh khắc đó, Diệp Hiền Viên đã cười.

Đi đi! Đi đi! Nếu con đã là đứa trẻ không được chào đón ở cái thế giới này thì con hãy quay về trời cao đi! Con làm mẹ con suy yếu như vậy, làm cha lo lắng thậm chí đã chán ghét con rồi, con không nên đến đây, không nên đến với thế giới này!

Giữa anh và cô, đã không còn ngăn cách, cứ như vậy đi, cứ như vậy đi, cuộc sống chỉ có hai người là tốt rồi, anh không cần đứa bé này, không cần!

Nhưng mà, có khi, số mạng là do ông trời định đoạt. Giống như việc anh nhất định sẽ yêu thương con gái của kẻ thù, tựa như tình yêu của hai người nhất định phải chịu sự nguyên rủa của máu tui!

Đứa bé kia giống như loại dây leo tác ác, bám chặt vào thành tử cung của cô, không chịu buông tay.

Đúng, nó sống sót rồi! Phải chịu đựng con ác mộng khủng khiếp và áp lực trong lòng mẹ nó như vậy mà nó vẫn ngoan cường sống tiếp!

Đây thực sự là số mạng sao? Là ông trời định cho đứa bé này di truyền tính ương ngạnh cùng quyết tâm tuyệt đối không chịu nhận thua từ cha nó hay sao?

Hừ, Diệp Hiên Viên nghĩ tới đây có chút cảm thấy buồn cười. Chắc việc đứa con nhà anh ương ngạnh số mệnh lớn là không có đâu, chỉ có tình thương của mẹ nó rất là vĩ đại mà thôi. Nhìn cô gái lặn lội cựa quậy trong mình như con thú nhỏ điên cuồng, Diệp Hiên Viên đột nhiên phát hiện hóa ra chính mình vẫn luôn mong đợi đứa trẻ không được trời cao chúc phúc này...

Hắn muốn nhìn thấy, rốt cuộc là đứa trẻ ra sao mà trong một không gian hư nhược suy yếu đó vẫn gắt gao bám chặt, không buông tay với sự sống, kiên định vượt qua đến như vậy...

Sau khi tham gia hôn lễ “tự cho là kín đáo” của Tần Nhật Sơ cùng phong di thư giả kia, anh cũng đã mắt nhắm mắt mở bỏ qua rồi. Thậm chí khi bọn họ về ra loại tình huống “cướp dâu” như trong phim thần tượng ấy, anh cũng vui vẻ phối hợp đúng như những gì họ mong muốn.

Chỉ là, sau khi gặp lại tiểu nha đầu này nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt nhào vào ngực anh, nhiệt tình vương vấn nụ hôn của anh thì bao nhiêu oán giận cùng không kiên nhẫn trong lòng đều hóa thành hư không hết... Anh làm bao nhiêu việc như vậy, không phải chỉ vì cô nhóc ngốc nghếch này hay sao, đã thế thì làm sao phải quan tâm đến mấy thứ danh dự, thể diện gì đó nữa chứ?

Cúi đầu xuống, Diệp Hiên Viên từ trong túi quần lôi ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, lấy ra từ trong đó một chiếc nhẫn bạch kim cũng khéo léo tinh xảo vạn phần, nhẹ nhàng lồng vào ngón tay mịn màng trắng nõn của cô gái, nhẹ giọng rủ rì nói: “Quả bóng nhỏ, đời này, kiếp này, em vĩnh viễn là của anh!”

Hôn một cái xuống ngón tay xinh xắn, Diệp Hiên Viên hài lòng cười một tiếng.

Ác ma yêu công chúa ngự trên lâu cao.

Ác ma dù sập bẫy nhưng cuối cùng cũng ôm được một thiên sứ xinh đẹp vào lòng...

(TX: Chương này có đúng mấy dòng cuối là ngọt ngào, còn đoạn đầu thì ám ảnh kinh khủng quá!!! Dịch mà toát mồ hôi!!! Có bạn nào thấy đoạn đầu rất giống với truyện “Trăm năm cô đơn” của Marquez không? Cũng là một dòng tộc loạn luân bị nguyên rủa sinh ra đứa con có đuôi lợn – tức là quái vật í... huhu, đến khi sinh ra đứa con này chính là lúc cả tộc bị diệt vong... ám ảnh quá...)

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 108: Bản tình ca cấm kỵ của Nguyễn Miên Miên

Ngày hôm nay, cô tỉnh dậy từ rất sớm. Có lẽ do tối qua được đi ngủ từ sớm, hoặc là đã rất lâu rồi cô mới được ngủ trong vòng tay của anh hay do tất cả những áp lực trong lòng đã được gạt bỏ? Nhưng thực sự, đêm qua cô đã ngủ rất ngon nên buổi sáng tỉnh dậy tinh thần càng thêm phần chấn sáng khoái hơn bao giờ hết.

Ngày hôm qua, cô đã làm cô dâu của Tần Nhật Sơ trong vòng một ngày. Coi như là đã giải quyết xong nguyện vọng lớn nhất của ông ngoại. Hơn nữa, bây giờ Tần thị đã chính thức được sang tên cho Tần Nhật Sơ, đây cũng là kết cục hoàn mỹ mà cô từng mong muốn. Cậu đã vì Tần thị mà làm nhiều việc như vậy nên đó chính là người thừa kế hợp lý nhất. Tất cả, tất cả mọi việc xảy ra đều làm cho cô cảm thấy hết sức hài lòng. Hơn nữa điều cô không ngờ được nhất chính là việc Tần Nhật Sơ bỗng tìm được bức di thư năm đó của cha cô. Đã nhiều năm trôi qua, cô vẫn luôn cho rằng trong lòng cha đối với cô chỉ có oán hận. Vì thường ngày ông đối xử với cô rất lạnh lùng, chẳng thêm quan tâm, chỉ khi ở trước mặt đi cô thì ông mới miễn cưỡng ân cần hỏi thăm hay ôm lấy cô một cái, thực sự không ngờ... Không ngờ ông lại thấu hiểu rất nhiều việc...

Về tình yêu cấm kỵ của cô, về sự sao nhãng lạnh lùng đối xử của ông, nhờ có tờ giấy mỏng manh đó mà rất nhiều việc đã được hóa giải.

Quả nhiên là nông sâu không thể đo đếm được lòng cha mẹ. Cha cô vẫn lấy cách riêng của ông để bảo vệ cô, yêu thương cô. Ngay cả chuyện tình cảm của cô và anh, ông cũng đã nhìn ra trước được và coi như cũng đã ngầm đồng ý cho phép.

Như vậy hai người không phải thực sự nhận được sự chúc phúc hay sao? Nguyện vọng của ông ngoại cô đã thực hiện rồi, dì và cha cũng đã vĩnh viễn ở bên nhau rồi, như vậy hai người – cô và anh cuối cùng cũng đã đến lúc có thể theo gió vượt sóng cùng nhau sống hạnh phúc hết quãng đời còn lại...

Nghĩ tới đây, cô mỉm cười thật mãn nguyện. Nhìn ánh mặt trời chiếu rọi rực rỡ ngoài khung cửa sổ, cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại hưởng thụ khoảnh khắc về một ngày mới tươi đẹp nhất.

“Ọc ọc ọc...” Aizzz, bụng lại “biểu tình” rồi. Cô vén chăn lên, nhảy xuống giường. Ngày hôm qua cô đã “chiến đấu gian khổ cho hạnh phúc - độc lập - tự do” thế mà chẳng bỏ bụng được cái gì cả. Cục cưng nhất định là đang “biểu tình” mẹ nó không quan tâm chăm sóc thật tốt cho nó đây, không dung lại để cho nó đói bụng cả ngày trời. Ui ui ui, cô thương yêu bảo bối của cô lắm cơ x

Vuốt ve bụng, trong khoảnh khắc đó cô như trông thấy được một bóng dáng nhỏ xinh rất giống anh, cục cưng của cô đang quệt miệng, hờn dỗi kháng nghị với cô.

Nhẹ nhàng mỉm cười, cục cưng đáng yêu của cô, mẹ lập tức cho con ăn ngay bây giờ đây. Nghĩ vậy, cô đi vào phòng tắm, đột nhiên phát hiện có thứ ánh sáng chột lóe lên phản chiếu qua gương.

Cô nhìn kĩ xuống tay mình phải của mình, trên ngón áp út của cô đang đeo một chiếc nhẫn rất xinh đẹp. Cô kêu khê lên một tiếng, chạy ra khỏi phòng ngủ, thẳng tắp hướng dưới lầu chạy xuống: “Anh hai, anh hai...”

Anh vốn là đang ngồi trong phòng ăn dưới lầu để uống cà phê, nhìn thấy cô chạy như bay xuống, khuôn mặt bỗng chốc tối sầm. Chỉ hai, ba bước đã đi đến trước mặt cô, ôm lấy eo nhỏ của cô hướng vào trong ngực, lớn tiếng quát: “Nguyễn Miên Miên, em đang làm cái gì vậy? Chạy nhanh như vậy, em muốn lấy mạng của anh hay sao?”

Cô le lưỡi nhỏ giọng xin lỗi: “Đâu có, anh hai...”

Anh ôm lấy cô cùng ngồi lên ghế sofa, không có ý định buông cô ra: “Nói đi, sáng sớm đã có chuyện gì mà gấp gáp thế?”

Cô đặc ý hươ hươ chiếc nhẫn trên tay mình trước mặt anh, cười nói: “Anh hai à, anh muốn cầu hôn với em phải không?”

Anh cười nhạo một tiếng: “Anh cưới em mà còn cần phải cầu hôn sao? Em không phải đã sớm là người của anh rồi sao!” Đang lúc nói chuyện, cái đuôi tự nhiên của người nào đó đã quấy tít thò lên rồi cơ đấy.

Cô tức giận vô cùng, nhất là khi nhìn thấy kiểu nói chuyện như – đúng – rồi này của anh thì lại càng tức giận hơn. Hung hăng tháo chiếc nhẫn trên tay ra, đặt vào lòng bàn tay anh: “Em, không cần gả cho anh!”

Nhưng anh chẳng phật lòng chút nào, liếc nhìn cô, có chút ngạo mạn mà nói: “Anh có nói là anh muốn cưới em sao?”

“Anh...” Người đàn ông này quá đáng lắm rồi nhé, đúng là muốn khiến cô tức chết đây mà >”<. Ngay cả việc hôn nhân đại sự nhất đời con gái cũng biến cô thành kẻ mặt dày đi cầu xin người ta lấy mình. Trong lòng cô uất ức vô cùng, thật sự không có công bằng tồn tại trên đời mà, thế là bao nhiêu nỗi ám ức của cô cùng với nước mắt đã ào ạt tuôn ra như suối.

Anh như bị dọa cho sợ, lập tức luống cuống tay chân giúp cô lau mắt. Nhưng cô căn bản không có dấu hiệu muốn dừng lại, anh ảo não một tiếng: “Đừng mà... Miên Miên.. Là anh sai rồi, em đừng khóc nữa, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ là anh đang bắt nạt em đấy!”

Nghe vậy, cô càng khóc to hơn: “Oa oa oa... Anh chính là đang bắt nạt em... Oa oa... Em không cần gả cho anh... Oa oa... Em ghét anh, em không muốn gả cho anh!”

Anh tối sầm mặt lại, nâng khuôn mặt của cô lên, lớn tiếng chất vấn: “Vậy em muốn gả cho ai?”

“Oa oa...” Cô càng khóc càng to, “Em không muốn gả cho anh... Oa oa... Anh chỉ biết bắt nạt em, còn hung dữ với em... Oa oa...” Trong thoáng chốc, khuôn mặt đang tối sầm của anh cũng bình tĩnh trở lại được.

“Nào nào, đừng khóc nữa...” Anh ôm lấy lưng cô vào lòng, thanh âm mềm mại an ủi.

Cô không chịu, tiếp tục khóc, khóc càng to hơn.

Anh không có cách nào khác, chỉ có thể cầu xin tha thứ: “Quả bóng nhỏ, em đừng khóc nữa có được không? Anh sai rồi, là anh đã nhận sai rồi còn không được sao?”

Cô không thêm đề ý tới, lại khóc to hơn nữa.

“Em rốt cuộc muốn như thế nào?” Anh không còn kiên nhẫn nữa, cau kinh quát.

Dĩ nhiên, đáp lại anh là một tiếng khóc đến kinh thiên động địa: “Oa... Anh lại còn hung dữ với em...”

Có lẽ là tiếng khóc của cô đã làm kinh động đến vú Lâm. Vú từ phòng bếp vội vàng chạy ra, nhìn cô khóc đến lệ hoa đái vũ, vô cùng đau lòng, ôm lấy cô hướng phía anh mà rống lên: “Thiếu gia, cậu đã lớn đến từng này tuổi mà sao vẫn còn muốn chấp nạt với cô bé! Còn nữa, hiện tại Miên Miên đang

mang thai, có thể chịu được cậu đòi xử như vậy sao! Miên Miên, đi cùng vú Lâm đi, không cần ở nơi này làm chứng mắt người khác!” Nói xong, bà đỡ lấy cô rời đi.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, thần sắc biến hóa không ngừng, cuối cùng phui phui ống tay áo, sai bước đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng đánh anh biến mất sau cánh cửa, cô lại òa khóc. Tên xú nam nhân này, không biết đường đi an ủi cô giờ lại còn bỏ cô mà đi mất. (xú nam nhân = đàn ông thối ^^)

Vú Lâm đỡ cô ngồi xuống ghế salon, xoay người lại đưa cho cô một ly sữa nóng hồi, sau khi đợi cô uống xong mới mở miệng hỏi: “Miên Miên này, hôm qua con cùng thiếu gia chẳng phải là rất tốt hay sao, sao hôm nay mới sáng ra đã cãi nhau rồi?”

Cô mím môi trả lời: “Ai bảo anh ấy bắt nạt con. Muốn cưới người ta mà không thêm cầu hôn lấy câu nào, trực tiếp đeo nhẫn cho con! Hừ, chẳng lẽ anh ấy không hiểu được cả đời người con gái mong chờ nhất là giây phút được cầu hôn và kết hôn hay sao? Anh ấy...Oa oa oa...”

Nét mặt già nua của vú Lâm như có chút sững sờ nhìn cô, thật sâu sau mới lắp bắp mở miệng: “Chỉ vì chuyện nhỏ này?”

“Cái gì mà chuyện nhỏ này chứ? Đây là đại sự cả đời đó nha, vú Lâm, bà cũng không phải là không biết đối với con gái việc này quan trọng đến nhường nào a...”

“Miên Miên, con có đôi bụng không?” Vú Lâm đột nhiên cắt ngang lời ca thán của cô.

Đúng là qua mấy việc cô lại quên mất việc quan trọng nhất. Lúc ban đầu cô rời giường không phải là vì muốn cho cục cưng của cô ăn no hay sao, sao cô lại quên được nhỉ? Sờ sờ bụng, nước mắt của cô cuối cùng cũng ngừng rơi, kéo cánh tay của vú Lâm, làm nũng nói: “Vú Lâm, con muốn ăn ô mai táo mèo...”

Vú Lâm nghe vậy, yêu thương xoa đầu cô, khẽ lắc đầu một cái rồi đi vào phòng bếp.

***** Đường ranh giới của phụ nữ có thai hay cau có *****

Buổi tối, cô nằm một mình trên giường, vui vẻ đọc sách, ngay cả việc anh vào phòng lúc nào, cô cũng không phát hiện ra.

“Miên Miên...” Con muỗi vo ve bên cạnh, không quan tâm!

“Miên Miên...” Ở đâu lại bay ra con ruồi nữa, ghét!

Thanh âm kia kiên nhẫn liên tiếp gọi tên cô mấy lần cô cũng không thêm trả lời, cuối cùng là một tiếng hét như sấm giập: “Nguyễn Miên Miên!”

Cô vuốt ve đôi tai, tự thương cho cái màng nhĩ đau đau của mình, ngược mắt lên nhìn lướt qua anh một cái, sau đó tầm mắt lại thu về trên quyển sách trước mặt: “Có chuyện gì sao?”

Tiếng của anh lại một lần nữa vang lên: “Nguyễn Miên Miên, gả cho anh!”

“Được!” Sau khi thốt ra câu này, ước chừng mười giây sau cô mới có ý thức được mọi chuyện, vút sách ra, nhào tới phía trước nắm lấy cổ anh, giọng điệu pha chút tà ác: “Anh hai... Anh vừa mới nói gì?”

Anh nhún nhún vai: “Cầu hôn đó! Em đồng ý rồi đúng không?”

“Em...”

“Đừng nói nhảm nữa, đưa tay ra đây, đeo nhẫn!”

“Em...”

“Đưa tay ra!”

“Em... Em không cần...”

“Em... Nói gì, anh nghe không rõ?” Giọng điệu tà ác vừa nãy bây giờ đã đổi chủ.

Cô ôm lấy cổ họng mình, chân run rẩy nhưng vẫn dũng cảm nói: “Vừa không có hoa tươi, vừa không có quý một chân xuống đất...”

“Thật sao?” Tiếng cười âm hiểm của người nào đó vang lên.

“Anh... Anh hung dữ với em, em sẽ khóc... Nha, phải là hoa tươi thật đó đó nha!”

Anh không biết từ lúc nào đã đổi thành tư thế tiêu chuẩn, quý một gối xuống ở trước giường cô, nâng bàn tay trắng nõn bé nhỏ của cô lên, khẽ hôn: “Nguyễn Miên Miên, em có nguyện ý gả cho anh không? Gả cho anh, để cho anh danh chính ngôn thuận được chăm sóc cho em, chỉ mình em.” Vừa nói xong, anh kéo bàn tay cô đặt lên nơi trái tim đang đập rộn ràng của anh.

Thứ đang đập thình thịch dưới bàn tay cô kia chính là trái tim của anh, như thể đang rất căng thẳng, vội vã lại gấp rút giống như cô bây giờ: rất hồi hộp. Trong lúc cô đang tưởng tượng, lại nghe bên tai âm thanh êm ái của anh vang lên: “Gà cho anh, anh chính là của em.”

Nói nửa ngày, chỉ có những lời này mới khiến cô cảm động không thôi. Vừa nghĩ tới việc một thiên thần như anh lại đang quỳ dưới chân cô, cô không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi. Người đàn ông này sẽ là của cô, người đàn ông tuấn tú cao ngạo này cuối cùng cũng thuộc về cô. Nghĩ vậy, cô hào hứng liếc nhìn người đàn ông đang quỳ dưới đất, trong đầu liền lóe lên suy nghĩ thật tà ác, cười một tiếng: “Vâng... Để em suy nghĩ một chút...”

“Nguyễn Miên Miên! Em đừng có được đăng chân rồi còn lẩn đằng đâu!” Quả không hổ danh là anh hai không có tính nhẫn nại mà. Khuôn mặt anh tối sầm, đáng vẻ giống như nếu cô không đồng ý với anh thì anh sẽ lập tức nhào lên cắn xé cô vậy, thật là hung ác nha!

Thấy thế, cô không có bản lĩnh chút nào, liền vươn tay, lăm bằm nói: “Em đồng ý với anh là được chứ gì!”

Anh lại nâng tay cô lên, hỏi: “Em rất uất ức sao?”

“Không có... Không có.” Tuy miệng nói ra là không uất ức nhưng nghe giọng nói cũng đủ biết sự uất ức này đã thể hiện rõ ràng tới mức nào.

Anh đeo nhẫn vào tay cô, nâng lên, khề hôn “Quả bóng nhỏ, em là của anh!”

“Vâng, em là của anh, vẫn luôn là của anh!” Cô nghiêng người về phía trước, khề hôn: “Anh, em vẫn sẽ là của anh, chỉ của một mình anh!”

Anh vuốt ve khuôn mặt của cô, thuận thế bò lên giường, ôm cô vào trong ngực, cùng ngả đầu ngắm ánh trăng soi ngoài cửa sổ, khe khẽ nói: “Đúng vậy, chúng ta vẫn luôn là của nhau! Chưa từng thay đổi!”

(TX: Đoạn này có thể hiểu được anh đang ví tình yêu của hai người sẽ luôn vĩnh cửu như ánh trăng ngoài cửa sổ vậy. Trăng có khi tỏ khi mờ, giống như tình yêu của hai người có lúc giận dỗi, hờn ghen, có khi yêu thương, ấm áp... nhưng sẽ mãi mãi trường tồn cùng với thời gian... Uầy, lãng mạn ghê chưa x. Minh thích x x x)

Ánh trăng lấp lánh chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh tạo nên một hình ảnh thật mộng lung mị hoặc. Cô nắm chặt tay anh, rúc vào trong lòng anh, cảm giác được hương cỏ xanh thơm ngát quen thuộc, mỉm cười mãn nguyện chìm vào trong mộng đẹp.

Cả cuộc đời này, hãy cứ như vậy đi. Cô chỉ cần an tâm ngủ trong vòng tay người đàn ông này, cái gì cũng không cần quan tâm, cái gì cũng không cần để ý. Chỉ cần nhớ anh là của cô và cô là của anh, chỉ như vậy thôi là đủ rồi.

Tất cả những bất an, tất cả những nóng nảy của cô đều sẽ vì hương cỏ xanh thơm ngát này mà biến mất.

Có lẽ người đời sẽ không dung thứ cho cô, có lẽ mọi người sẽ nói cô là trơ trẽn. Nhưng đây là sự thật, là hạnh phúc mà cô vẫn hằng mơ ước.

Cô yêu anh trai của mình, yêu bản cảm kỳ tình ca...

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Cảm Kỳ Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.